

Primus abbas Fastradus ex Clara-Valle, cui etiam post Robertum præfuit. Adoptatur etiam Alna, prius Benedictinorum, deinde canonicorum regularium in diocesi Leodiensi. Item in capitulo Cisterciensi hoc anno Serlo abbas Saviniacensis se ac triginta monasteria, quæ a Saviniaco Benedictinorum monasterio diocesis Abrincensis pendebant, Claræ-Valli subdidit: quatuor vero Stephanus, congregationis Obazinensis in diocesi Lemovicensi nascentis pater et institutor.

1149. Hoc anno cum infelicem exitum habuisset transarina expeditio, Ludovicus in Galliam reversus est. Vide epistolam 386, librum 2 de Consideratione, cap. 1, et Vitam S. Bernardi, lib. 3. cap. 4. Qui quidem ad novam iterum se accingens, a Cisterciensibus retardatur, ut tradit Robertus abbas in Chronico ad annum 1150.

Eodem anno Henricus, Ludovici regis Franciæ frater (verba sunt Chronici Turonensis) prius Theaurarius Beati Martini Turonis, post apud Claram-Vallem monachi veste indutus, provehitur ad episcopatum Belvagicæ civitatis: quod quidem Chronicon Sancti-Petri-Vivi Senonensis anno sequenti reponit. Lege epistolam 307 et Notas.

Fundantur Fons-Moriniacus, in diocesi Bituricensi; Alpæ-Petræ, in Lemovicensi; Longum-Vadum, in Lingonensi; Laus-Beatæ-Virginis, in Tornacensi. Adoptatur Bullencuria, canonicorum regularium in diocesi Trecensi.

1150. Eugenio Romæ ad S. Petrum post multos conflictus restituto, Bernardus librum secundum de Consideratione transmittens, apologiam de Jerosolymitanæ expeditionis consilio prætexit, recipitque epistolam consolatoriam a Joanne Casæ-Marii in civitate Verulana abbate, que est modo epistola 386 inter Bernardinas.

1151. Rainaldo abbati sub finem anni superioris defuncto, nimirum decimo septimo kalendas januarii, suffectus est Gosevinus ex abbate Bonæ-Vallis Viennensis. Vide epistolam 270.

Item moritur Hugo Autissiodorensis episcopus, vir bonæ memoriæ dictus in Chronico S. Petri-Vivi. De successoris electione vide epistolas 261, 274 et

sequentes. Obiit item Sugerius abbas S. Dionysii, vir integerrimus, cui in extremis posito Bernardus scripsit epistolam 266. Hoc anno, Ludovicus et Aliénora, inquit Robertus de Monte, in Quadragesima apud Balgeuceium, dato sacramento coram archiepiscopis et episcopis quod consanguinei essent, separati sunt auctoritate Christianitatis.

Fundatur monasterium Esronense, in Dania, diocesi Roskildensi.

1152. Eugenii III 8, Ludovici VII Franciæ regis 15, Conradus imperii anno 13 purpuram morte resignat Friderico cognomento Enobarbæ, Sueviæ duci, Conradi ex fratre nepoti. Sed et Theobaldus Campaniæ comes, vir insignis pietatis, sexto idus januarii defunctus, in monasterio Latiniacensi, ad Matronam cujus fuerat advocatus, sepelitur, ad quem non longe ante obitum Bernardus scripsit epistolam 271.

Adoptatur abbatia de Moroliis, in diocesi Malleacensi. Fundatur abbatia Clari-Montis, in diocesi Cenomannensi. Circa hoc tempus adoptatur Armenaria, in Callæcia, diocesi Compostellanæ.

1153. Friderici I imperatoris 2, Ludovici VII Franciæ regis 16, Eugenius diem clausit sexto idus julii, cum sedisset annos octo menses quatuor dies tredecim; cui successit Conradus, ex canonico regulari episcopus Sabinensis, dictus Anastasius IV. Nec longe post sanctissimus doctor Bernardus, multis pro Deo et Ecclesia defunctus laboribus, cum a media hiemis tempestate gravi morbo correptus, ut scribit epistolis 288, 307, 308, pacem nihilominus inter Melenses composuisset, in pace tandem ipse quievit decimo tertio kalendas septembris, tribus ante meridiem horis, anno ætatis sexagesimo tertio, monasticæ professionis quadragesimo, præfecturæ trigesimo octavo. Qua etiam hebdomada Ascalon, munitissima civitas in Palæstina, juxta Sancti promissionem frequentius repetitam, ex Christianis capta est, ut testatur Gaufridus Vitæ S. Bernardi libro 3, cap. 4. Bernardus apud Claram-Vallem successorem habuit Robertum ex abbate Dunensi.

Fundantur monasteria Petrosæ, diocesis Petragoricensis; De Moris, diocesis Lingonensis; et adoptatur abbatia Montis-Rami, diocesis Auriensis in Callæcia.

SANCTI BERNARDI

ABBATIS CLARÆ-VALLENSIS

OPERUM TOMUS PRIMUS

COMPLECTENS

EPISTOLAS NUMERO CCCXCV

(Collatæ sunt ad tres codices Colbertinos, Cistercienses duos, Corbeiensem unum, unum item Compendiensem consulti etiam codices Vaticani, Sorbonicus, Regiæ Navarræ, Gandavensis S. Petri, Claræ-Vallensis Vallis-Claræ, Auræ-Vallis, etc.)

I, EPISTOLA PRIMA (51).

AD ROBERTUM NEPOTEM SUUM, QUI DE ORDINE CISTERCIENSI TRANSIERAT AD CLUNIACENSEM (52).

Robertum consanguineum, qui vel horrore strictioris regulæ, seu vitæ taxioris illecebra, vel etiam blan-

(51) Scripta circa annum 1119.

(52) Ita scripti fere omnes: in uno S. Germani,

ditiis et subdolis aliorum susurris inductus a Cisterciensibus ad Cluniacenses transierat, mira charitate, et affectu plusquam paterno revocat
1. Satis et plusquam satis sustinui, dilectissime, fili Roberte (53) si forte Dei pietas, et tuam per se, et meam per te animam dignaretur invisere: tibi *Incipit epistola B. Bernardi abbatis ad domnum Robertum monachum et cognatum suum, qui Ordinem*

scilicet inspirando salutarem compunctionem, mihi- que de tua salute lætitiā. Sed quoniam usque adhuc frustratum me cerno ab expectatione mea, jam non valeo tegere dolorem meum, anxietatem reprimere, dissimulare tristitiā. Unde et contra juris ordinem cogor revocare, læsus, eum qui me læsit; spretus, requirere contemptorem; injuriam passus, injuratori satisfacere; rogare denique, a quo rogari debueram. Dolor quippe nimius non deliberat, non verecundatur, non consulit rationem, non metuit dignitatis damnum; legi non obtemperat, iudicio non acquiescit, modum ignorat et ordinem:

Cisterciensem post professionem dimiserat, et ad Cluniacum se transtulerat.

(53). Nulla hujus epistolæ inscriptio, præterquam in duobus S. Germani codicibus, *Bernardus abbas Roberto adolescenti*, an genuina, incertum.

Hæc epistola sub dio a Bernardo dictata, « in medio imbre sine imbre, » ut loquitur Guilelmus sancti Theodorici abbas, libro primo Vitæ S. Bernardi, cap. 2, ob id miraculi cæteris epistolis præposita est. Locus ubi id contigit, prope Claram-Vallem, oratoriolo spectabilis est ob facti memoriam, *Exarata est a Guillelmo, primo postea Rievallis in Anglia abbate, cui non recte quidam tribuunt eogia illa, quæ Gilbertus de Hoilandia sermone 41 in Cantica commemorat de quodam abbate Rievallensi, procul dubio de Guillelmi successore, nomine Aelredo, qui teste Pitæo obiit anno 1166. Non enim fieri potest, ut Guillelmus ille Rievallensis, anno 1143 ad superos translatus, a Gilberto in eo sermone celebretur laudatione funebri ut recens mortuus, cum ipse Gilbertus solum a morte S. Bernardi, nimirum post annum 1153, explanationem in Cantica prosequendam suscepit, ac sermone 30 mentionem faciat schismatis a Friderico imperatore adversus Alexandrum III anno 1159 excitati. Robertus, ad quem hæc epistola directa est, Bernardi carne propinquus vocatur in ipsa epistola, n. 9, et in epistola 32. n. 3. De eo Joannes eremita, illius temporis auctor, in Vita S. Bernardi, libro 1, cap. 2, n. 5, ita scribit: « Nepos siquidem ejusdem matronæ, » nempe Alaydis S. Bernardi matris, « de qua volumus pertractare; filius autem sororis suæ, ad quem etiam beatus Bernardus primam epistolarum suarum dirigit. » Ibidem Robertus ad Claræ-Vallenses reversus, sexaginta septem annis sub jugo disciplinæ regularis vixisse dicitur. Petrus Franciscus Chifflelius Societatis Jesu, in Appendice ad Diatribam de illustri genere S. Bernardi suspicatur, Roberti matrem fuisse Dianam, uxorem Othonis de Castellione e familia Montis-Barri; ac vulgo Bernardi nepotem vocitatum, vel colectoris epistolarum alucinatione, vel eo loquendi genere olim usitato, quo nepos dici solebat etiam patruelis, aut consobrinus, aut amittinus, si modo patrueli suo, consobrino, aut amittino esset inferior ætate, qualem fuisse Robertum respectu sancti Bernardi, tum ex hac epistola, tum ex libro primo Vitæ, cap. 2, satis intelligitur. Quod attinet ad rationem temporis, hæc epistola scripta videtur circa annum 1119. Etenim Robertus solemnem apud Cistercienses emisisse videtur professionem anno 1116, ut inferius demonstrabitur: qua audita statim Cluniacenses eum subdole ad se revocare tentaverunt. Sic enim refert Exordium Cisterc. dist. 3, cap. 9: « Interea Cluniacenses fratres audientes quod idem adolescens Ordini Cisterciensi se reddidisset, indignati sunt vehementer.... Cumque auctoritate beati Bernardi premerentur ne eum publice repetere præsumerent, ad callidiora sese argumenta vertere. Missus est namque prior quidam, »*

A id omnimodo et solummodo satagente animo, quo vel careat, quod se dolet habere; vel habeat, quo se dolet carere. At, inquis, nec læsi quempiam, nec sprevi; sed spretus potius ego, ac multifarie læsus, tantum fugi malefactorem meum. Cui injuriam feci, si injurias fugi? An non expedit cedere persecutori, quam resistere? fugere ferientem, quam referire? Recte: assentio. Non ut contenderem cœpi hæc, sed ut contentionem dirimerem. Fugere persecutionem non est culpa fugientis, sed persequentis. Non contradico. Omitto quod factum est, non requiro cur, vel quomodo factum est: culpas non discuto, non

etc. Interim diu dissimulavit S. Bernardus, ut ex hujus epistolæ exordio constat: sed tandem concepti doloris impatiens, hanc epistolam scripsit, qua nec quidem revocari potuit Robertus, ut ille epistola 32 conqueritur, donec a Petro Venerabili restitutus est. Quod autem Robertus anno 1116 professionem emisisset, sic demonstrari posse videtur. Robertum fuisse unum ex triginta sociis, quos Bernardus mundo subtractos Cistercium secum adduxit, sentiunt scriptores pene omnes, tam domestici, quam externi. Quod quidem indicare videtur Bernardus ipse in hac epistola his verbis: Nam si dignaris, et verbo, et exemplo meo in religionem ego te genui. » Sed cum pro ætatis statu teneriori ad biennium remissus fuisset, ut etiam ibi asserit Bernardus, n. 8, eo tandem elapso ad conversionem admissus est. Atqui Bernardus anno 1113 ingressus est Cistercium: cui numero si tres annos adjeceris, duos scilicet dilationis, probationis alterum; Robertum anno 1116 professum habebis. Hoc argumentum non parum roboratur Exordii jam citati auctoritate, ubi Robertus prius dicitur admissus Cistercii ad probationem, quam Bernardus Claræ-Valli præficeretur; proindeque ante annum 1115, quo Claram-Vallem fundatam legimus. Sic enim habet Exordium Cisterciense: « Dominus Robertus, quondam Domus Dei abbas, et beati Bernardi secundum carnem propinquus, in adolescentia sua jugum Domini suave et onus ejus leve apud Cistercium suscepit. Postmodum vero reverendissimo viro Dei Bernardo Claræ-Vallis abbati constituto, sub ipso in eodem cœnobio cœlestibus disciplinis instituebatur. » Ex quibus manifestum apparet, Roberti e Clara-Valle discessum sive potius seductionem contigisse Pontii abbatis Cluniacensis consilio ac impulsu, qui ab anno 1109 ad annum 1122 Cluniaco præfuit; non vero sub Petri Venerabilis præfectura, qui Pontio post Hugonem II tribus mensibus elapsis successit, ut constat ex Chronico Cluniacensi. Et certe quis a Petro Venerabili, pacis ac sinceritatis amanissimo, non existimet alienum, ut priorem miserit Claram-Vallem ad decipiendum adolescentem? vel etiamsi id fecisse concedatur, ut inter beneficia et charitatis officia sancto Bernardo exhibita computaverit Roberti restitutionem? quasi de injuria beneficium promereri potuisset. Ita enim in quadam epistola ad Bernardum: « Cur ergo, » inquit, « mi charissime, unus saltem mihi per mensem non conceditur, cum Robertum tibi sanguine proximum, cum Garnerium, cum quosdam alios, tractus amore tui, non mense uno, sed perpetuo concesserim (libri vi epistola 35)? » Ex quibus obiter observare velim, Robertum tandem aliquando Claram-Vallem rediisse, restitutum scilicet a Petro Cluniacensi statim ab initio præfecturæ, ac Domus-Dei in diœcesi Bisuntinensi abbatem a Bernardo postea institutum. Vide Manriquez in Annalibus, anno 1113 et anno 1117, ex quo nonnulla huc adduximus.

retracto causas, non recordor injurias. Solent enim, hæc magis instigare, quam mitigare discordias. Solum quod mihi magis est cordi, loquor. Me miserum, quod te careo, quod te non video, quod sine te vivo, pro quo mori, mihi vivere est; sine quo vivere, mori! Non igitur quæro cur abieris, sed quod jam non redieris queror; non causas discessionis, sed moras causor regressionis. Veni tantum, et pax erit: revertere, et satisfactum est. Redi inquam, redi, et lætus cantabo: *Mortuus fuerat, et revixit; perierat, et inventus est* (Luc. xv, 32).

2. Fuerit certe meæ culpæ quod discessisti. Delicato quippe adolescentulo austerus exstiteram, et tenerum durus nimis inhumane tractavi. Hinc enim et præsens quondam adversum me, quantum memini, murmurare solebas; hinc et nunc sicut, audivi, etiam absentem derogare non cessas. Non tibi imputetur. Possem forsitan excusare et dicere, quia sic lascivi pueritiæ motus coercendi erant; ac rudibus annis debebantur aspera illa disciplinæ districtioris initia, Scriptura attestante, quæ ait, *Percute filium tuum virga, et liberabis animam ejus a morte* (Prov. xxiii, 13); et rursum: *Quos enim diligit Dominus, corripit; flagellat autem omnem filium quem recipit* (Hebr. xii, 6); et illud: *Utiliora sunt verbera amici, quam oscula inimici* (Prov. xvii, 6). Sed fuerit, ut dixi, meæ culpæ quod discessisti: ne dum de reatus perpetratione contenditur, emendatio retardetur. At vero hinc vel procul dubio incipiet esse et tuæ, si non parcas pœnitenti, iudulgeas confitenti: quia potui quidem aliquando in aliquibus fuisse erga te indiscretus, sed certe non malevolus. Quod si et in futuro hanc ipsam indiscretionem meam suspectam habes; noveris me jam non esse qui fueram, quia nec te puto fore qui fuisti. Mutatus mutatum invenies, et quem ante metuebas magistrum, comitem amplectere securus. Itaque sive mea culpa recesseris, ut tu putas, et ego non excuso; sive tua, ut multi putant, etsi ego non excuso; sive mea simul et tua, quod ego magis puto: ex hoc jam si redire renueris, solus profecto inexcusabilis eris. Vis ab omni culpa liber esse? revertere. Si tuam agnoscis, ignosco: ignosce et tu mihi, ubi meam agnosco. Alioquin aut tibi nimis indulges, qui tuam culpam et agnoscis, et dissimulas; aut mihi nimis immisericors es, cui nec satisfaciendi ignoscendum putas.

3. Jam si redire recusas, aliam quære occasionem unde falso blandiaris conscientie tuæ: quia non

(54) Theodoretus, Historiæ ecclesiasticæ libro iii, cap. 3, testatur Julianum imperii cupiditate incensum, perlustrasse Græciam, acquisivisse vates et hariolos, sciscitarurum ab illis, votive compos futurus esset. Atque incidit forte in hominem, qui hoc ei prædicere pollicitus sit. Qui quidem, deducto eo in fanum simulacrorum, et intra ejus adyta collocato, fraudulentis dæmones invocat. Quibus specie qua solent apparentibus, metus coegit Julianum signo crucis frontem suam signare. Dæmones igitur, Domini tropæi conspicati figuram, et suæ ipsorum cladis recordati, confestim evanuerunt. Tum præstigiator, causa cur fugerent intellecta, Julianum

A erit ultra quod formidare debeas de rigore districtioris meæ. Neque enim formidandum est quod futurus sim præsentem formidolosus, cui adhuc absenti jam toto sum corde [al. corpore] prostratus, totis adstrictus visceribus. Humilitatem exhibeo, charitatem promitto: et tu times? Intrepidus veni quo te vocat humilitas, pertrahit charitas. Securus accede, talibus præventus obsidibus. Fugisti sævum, revertere ad mansuetum: revocet te mea lenitas, cujus severitas effugavit. Vide, fili, quam te cupiam duci, non spiritu servitutis iterum in timore, sed spiritu adoptionis filiorum, in quo clamare et tu non confundaris, Abba, Pater (Rom. viii, 15): causam utique tanti doloris mei non minis apud te, sed blandimentis; precibus, non terroribus agens. Alius forsitan aliter tentaret. Et vere quis alius non magis discuteret reatum, et incuteret metum; non opponeret votum, et proponeret iudicium; non argueret inobedientiæ, non indignaretur apostasiæ; quod de tunicis ad pelliceas, de oleribus ad delicias, quod denique ad divitias de paupertate transieris? Sed ego novi animum tuum, qui facilius possit amore flecti, quam timore compelli. Denique quid necesse est bis pungere non recalcitrantem, valde timidum magis exterrere, per se satis erubescens confundere amplius: cui sua ratio magister, cui propria conscientia virga, et ingenita verecundia lex disciplinæ est? Quod si cui mirum videtur, quomodo puer verecundus, simplex timoratus ausus fuerit contra voluntatem fratrum, magistri imperium, regulare decretum, suum deserere et votum, et locum: miretur etiam quod et David sanctitati subreptum sit (II Reg. xi), quod sapientiæ Salomonis illusum (III Reg. xi), quod Samson fortitudini obviatum (Judic. xvi). Qui protoplastum dolo captum expulit de patria felicitatis, quid mirum si tenero subripuit adolescentulo in loco horroris et vastæ solitudinis? Huc accedit quod nec, sicut illos Babylonicos senes, species decepit eum (Dan. xiii, 8); nec, sicut Giezi, pecuniæ amor (IV Reg. v, 20); nec honoris ambitio, sicut Julianum Apostatam (54); sed fefellit illum sanctitas, seduxit religio, perdidit auctoritas seniorum. Quæris quomodo?

4. Primo quidem missus est magnus quidam prior ab ipso principe priorum; foris quidem apparens in vestimentis ovium, intrinsecus autem lupus rapax; deceptisque custodibus, æstimantibus quippe ovem esse, væ! væ! admissus est solus ad solam lupus objurgat: qui tum timorem, quo correptus erat, declaravit, et se virtutem crucis vehementer admirari dixit. Nam dæmones, quoniam ejus figuram ferre non poterant, aufugisse. Cui præstigiator: « Ne, » inquit, « amabo te, sic existimes. Siquidem non eam ob causam formidabant; sed tuum fastum detestati, se ab oculis nostris removerunt. » Ita miser ab eo in fraudem impulsus, tum impiis initiator mysteriis, tum pectus ejus scelere completur, et infelix propter imperii cupiditatem pietate omnino spoliatur. Ita Theodoretus, cujus verba, etsi prolixiora, recenseo, quia ad ea Bernardus plane mihi allusisse videtur.

oviculam. Nec refugit ovicula lupum, quem et ipsa pntabat ovem. Quid plura? attrahit, allicit, blanditur, et novi evāgelii prædicator commendat crapulam, parcimoniam damnat; voluntariam paupertatem, miseriam dicit; jejunia, vigiliis, silentium, manuumque laborem, vocat insaniam: e contrario otiositatem, contemplationem muncupat; edacitatem, loquacitatem, curiositatem, cunctam denique intemperantiam nominat discretionem. Quando, inquit, delectatur Deus cruciatibus nostris? ubi præcipit Scriptura quempiam sese interficere? Qualis vero religio est fodere terram, silvam excidere, stercora comportare? Nunquid non sententia Veritalis est, *Misericordiam volo, et non sacrificium?* (*Matth.* ix, 13.) et, *Nolo mortem peccatoris, sed magis ut convertatur et vivat?* (*Exech.* xxxiii, 11.) et, *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur?* (*Matth.*, v, 7.) Utquid vero Deus cibos creavit, si non liceat manducare? utquid nobis corpora dedit, si prohibeat sustentare? Denique, qui sibi nequam, cui bonus? (*Eccli.* xiv, 5.) Quis unquam sanum sapiens, carnem suam odio habuit? (*Ephes.* v, 29.)

5. Talibus tandem allegationibus male credulus puer circumventus seducitur, seductorem sequitur, Cluniacum ducitur; tondetur, raditur, lavatur; exiit rusticanis, vetustis, sordidis; induitur pretiosis, novis ac nitidis; et ita in conventum suscipitur. Sed cum quali putas honore, cum quo triumpho, cum quanta reverentia? Defertur ei super omnes cœtaneos suos, et tanquam victor rediens a pugna, sic laudatur peccator in desideriis animæ suæ (*Psal.* x, 3). Sustollitur in altum, statu non mediocri collocatur, ita ut multis senioribus prælatus sit adolescens: favet, blanditur, congratulatur ei universa fraternitas; exsultant omnes, tanquam victores capta præda, quando dividunt spolia (*Isai.* ix, 3). O Jesu bone! quam multa facta sunt pro unius animulæ perditione! Cujus ad hæc quantumlibet robustum pectus non emollesceret? cujus interior, quantumvis spiritualis, oculus non turbaretur? cui inter talia ad suam liceat recurrere conscientiam? quis denique in tanta pompa vel veritatem valeat agnoscere, vel obtinere humilitatem?

6. Mittitur interea pro eo Romam. Apostolica compellatur auctoritas; et ut Papa non neget assensum, suggeritur ei infantem olim a parentibus oblatum fuisse monasterio. Non fuit qui refelleret (nec enim contradictor est expectatus), judicatum est de parte, abjudicatum absentibus. Justificati sunt qui injuriam fecerunt, exciderunt a causa qui passi sunt, absque satisfactione absolvitur reus. Firmatur privilegio crudeli nimium clemens sententia absolutionis; quo reportato confirmaretur fluctuanti male suasa stabilitas, securitas dubitanti. Et hic tenor litterarum, hæc judicii summa, hæc totius causæ definitio, ut teneant qui tulerunt, sileant qui amiserunt: inter hæc autem poreat anima pro qua Chri-

(55) Promissio votum parentum spectat; donatio, pueri oblationem per eosdem factam, cujus forma

stus mortuus est, et hoc, quia Cluniacenses volunt. Fit professio super professionem, vovetur quod non solvetur; proponitur quod non tenebitur; et cum primum pactum irritum factum sit, in secundo geminatur prævaricatio, et fit supra modum peccans peccatum (*Rom.* vii, 13).

7. Veniet, veniet qui male judicata rejudicabit, illicite jurata confutabit; qui faciet judicium injuriam patientibus (*Psal.* cxlvi, 7), qui judicabit in justitia pauperes, et arguet in æquitate pro mansuetis terræ (*Isai.* xi, 4). Veniet pro certo, qui per prophetam minatur in Psalmo dicens: *Cum accipero tempus, ego justitias judicabo* (*Psal.* lxxiv, 3). Quid faciet de injustis judiciis, qui ipsas quoque justitias judicabit? Veniet, inquam, veniet dies judicii: ubi plus valebunt pura corda, quam astuta verba; et conscientia bona, quam marsupia plena: quandoquidem Judex ille nec fallatur verbis, nec flectetur donis. Tuum, Domine Jesu, tribunal appello: tuo me judicio servo, tibi committo causam meam, Domine Deus sabaoth, qui judicas juste, et probas renes et corda (*Jerem.* xi, 20); cujus oculi sicut fallere nolunt, ita falli non possunt; tu vides qui tua, vides qui quærunt et sua (*I Cor.* xiii, 5). Tu nosti quibus ei visceribus in cunctis tentationibus suis semper adfuerim, quantis pro eo gemitibus aures tuæ pietatis pulsaverim, qualiter ad quæque illius scandala, perturbationes, molestias ego urebar, torquebar, affligebar, et nunc timeo ne frustra. Puto enim, quantum expertus sum, adolescentis per se satis ferventis et insolescentis nec corpori talia expedire fomenta, nec menti illa gloriæ tentamenta. Itaque, arbiter meus Domine Jesu, de vultu tuo judicium meum prodeat, oculi tui videant æquitatem (*Psal.* xvi, 2).

8. Videant et judicent, quid potius stare debuerit, an votum patris de filio, an filii de se ipso, præsertim cum filius aliquid majus devoverit. Videat et famulus tuus legislator noster Benedictus, quid regularius fuerit, utrum quod factum est de infante, nesciente ipso; an quod ipse per se postmodum prudens et sciens fecit, cum jam ætatem haberet ut de se loqueretur. Quanquam dubium non sit promissum illum fuisse, non donatum (55). Nec enim petitio quam Regula præcipit, pro eo facta fuit a parentibus; nec manus illius cum ipsa petitione involuta palla altaris, ut sic offerretur coram testibus. Ostenditur deinde terra, quæ cum illo, et pro illo dicitur data fuisse. Sed si cum terra eum receperunt, cur non et cum terra eum retinuerunt? An forte requirebant magis datum quam fructum, et plurius æstimata est terra quam anima? Alioquin oblatus monasterio, quid quærebat in sæculo? nutriendus Deo, cur expositus erat diabolo? Ovis Christi cur inventa est patere moribus lupi? De sæculo quippe, non de Cluniacó, te teste, Roberto, venisti Cistercium. Quæsisti, petisti, pulsasti; sed præcipitur a sancto Benedicto in Regulæ capite 5) quæ oblatio pueros olim ligabat.

pro tui adhuc teneritudine, te licet invito, dilatus es per biennium. Quo tempore patienter expleto, et absque calumnia, tuis demum precibus, multisque (si meministi) lacrymis, diu expectatam impetrasti misericordiam; et quem satis desideraveras ingressum, obtinuisti. Post hæc per annum juxta Regulam (*Reg. S. Benedicti*, capp. LVIII, 58, 59). in omni patientia probatus, perseveranter et sine querela conversatus, post annum sponte professus; tunc primum sæculari veste rejecta, religionis habitum suscepisti (56).

9. O insensate puer! quis te fascinavit non solvere vota tua, quæ distinxerunt labia tua? Annon vel ex ore tuo justificaberis, vel ex ore tuo condemnaberis? Quid de parentis voto sollicitus es, negligens tui; cum ex ore tuo, non illius, habeas B judicari; tuorum, non illius, vota labiorum exigendus sis? Et quid tibi 5 frustra quispiam blanditur de absolutione apostolica, cujus conscientiam divina ligatam tenet sententia? *Nemo*, inquit, *mittens manum suam ad aratrum, et respiciens retro, aptus est regno Dei* (*Luc. ix, 62*). Nunquid et hoc persuadebunt non esse retro respicere, qui dicunt tibi: *Euge, euge?* (*Psal. xxxix, 16.*) Filiole, si te lactaverint peccatores, ne acquiescas eis (*Prov. i, 10*). Noli credere omni spiritui (*I Joan. iv, 1*). Sint tibi multi necessarii, unus autem sit sibi consiliarius de mille (*Eccli. vi, 6*). Tolle occasiones, respue blandimenta, adulationibus claude aures, te interroga de te, quia tu te melius nosti quam alius. Attende cor tuum, discute intentionem, consule veritatem: tua C tibi conscientia respondeat, cur abieris, cur Ordinem tuum, (57) cur fratres, cur locum, cur me, qui et tibi propinquus carne, et propinquior spiritu sum, deserueris. Si ut arctius, ut rectius, ut perfectius viveres; securus esto, quia non retro aspexisti: sed et gloriare cum Apostolo dicens: *Quæ retro oblitus, et ad ea quæ ante sunt extentus, sequor ad palmam gloriæ* (*Philipp. iii, 13*). Sin alias, noli altum sapere, sed time (*Rom. xi, 20*): quoniam, ut cum venia tui dixerim, quidquid tibi amplius indulges in victu, vestituque superfluo, in verbis otiosis, in vagatione licentiosa et curiosa, quam videlicet promisisti, quam apud nos tenuisti; hoc procul

(56) Nimirum pueri Deo oblato statim monasticis vestibus induebantur: adulti vero nonnisi post annuam probationem, ex Regulæ capitibus 58, 59; qui ritus initio servatus apud Cistercienses ex hac epistola, postea mutatus est exemplo Cluniacensium, apud quod Novitiorum habitus Professorum vesti « omnino similis » erat, uti modo apud omnes, « præterquam quod, quandiu erant absque benedictione, » sic professionem vocabant, « sola cuculla carebant, » ex Udalrico, in libro II, cap. 1. Quo tempore Cistercienses hunc morem admiserint, vide librum VII de Vita S. Bernardi, cap. 15.

(57) Sic Bernardus in libro de Vita sancti Malachie, n. 36, Mailros « Ordinis nostri » monasterium vocat: et in epistola 2, n. 9, Ordinem aut disciplinam, quasi synonyma videtur usurpare. Confer epistolam 4 n. 2, et epistolam 198, n. 2. Petrus Vene-

A dubio retro aspicere est, prævaricari est, apostatare est (58).

10. Et hæc dico, fili, non ut te confundam, sed ut tanquam filium charissimum moneam: quia etsi multos habeas in Christo pædagogos, sed non multos patres (*I Cor. iv, 14*). Nam si dignaris, et verbo, et exemplo meo in religionem ego te genui. Nutrivi deinde lacte, quod solum adhuc parvulus capere poteris; daturus et panem, si exspectares ut grandesceres. Sed heu! quam præpropere et intempestive ablactatus es! Et vereor ne totum quod foveram blandimentis, roboraveram adhortationibus, orationibus solidaveram; jamjamque evanescat, deficiat, pereat; et lugeam miser, non tam cassi laboris damnum, quam damnatæ sobolis miserabilem casum. Placetne tibi quod alius nunc gloriatur de te, qui nihil utique laboravit in te? Simile mihi contigit, quod et illi meretrici apud Salomonem: cui videlicet parvulus suus ab altera, quæ suum a se oppressum exstinxerat, furtim sublatus est (*III Reg. iii, 20*). Tu quoque de sinu mihi, et utero abscissus es. Ablatum gemo, repeto violenter avulsum. Non possum oblivisci viscera mea; quorum nimirum parte detracta non modica, non potest nisi torqueri pars reliqua.

11. Verumtamen quo tuo commodo, qua tui necessitate hoc nobis moliti sunt amici nostri? quorum manus sanguine plenæ sunt (*Isai. i, 15; Lix, 3*), quorum animam meam pertransivit gladius (*Luc. ii, 35*), quorum dentes arma et sagittæ, et lingua eorum gladius acutus (*Psal. lvi, 5*). Nam utique mihi, si in G aliquo unquam eos offenderam (quod utique mihi conscius non sum), plenam prorsus respondere vicem. Mirum vero si non plus talione recepi; si videlicet tale aliquid in eos deliquisse potui, quale nunc ab eis pertuli. Nam, ut verum fatear, non os de ossibus meis, vel carnem de carne mea; sed tulerunt mihi gaudium cordis mei, fructum spiritus mei, coronam spei meæ, et (velut mihi sentire videor) animæ meæ dimidium. Utquid hoc? forte miseri sunt tui: et cæco cæcum ducenti indignantes, ne perires post me, in suum te transtulere ducatum. O molesta charitas! o dura necessitudo! Tantum tuam dilexere salutem, ut in meam impin-

D rabilis nihilominus Cluniacenses et Cistercienses « ejusdem Ordinis viros » appellat in sequente epistola 229, n. 10; et n. 30, « unius nominis Ordinis maximas congregationes. » Denique Bernardus ipse Guillelmum abbatem sancti Theoderici « Ordinis nostri » virum appellat in epistola 79; et in epistola 42 « Ordinis nostri » abbates vocat etiam nigrorum (quos vocant) monachorum, n. 33. Diversum Ordinem dicit Nicolaus Claræ-Vallensis in sua epistola 22.

(58) Formidolosa sententia in monachos, qui laxiora quærentes, regulares institutiones pro minimo habent quibus « si pudor negat apostasiam corporis, timendum est ne tepor ipse paulatim ingerat apostasiam cordis, » ut loquitur Bernardus sermone 3 in Psalmum xc. Confer epistolam 382, maxime epistolam 313.

gerent. Nisi me p̄empto, tu salvar non poteras? Et utinam ipsi te absque me salvent. Utinam et si ego moriar, vel tu vivas. Sed quid? Salus ergo magis in cultu vestium, et ciborum est opulentia, quam in sobrio victu vestituque moderato? Si pellicia leues et calida, si panni subtiles et pretiosi, si longæ manicae et amplum caputium, si opertorium silvestre et molle stamineum (59), sanctum faciunt; quid moror et ego quod te non sequor? Sed hæc infirmantium sunt fomenta, non arma pugnantium. Ecce enim qui mollibus vestiuntur, in domibus regum sunt (*Matth.* xi, 8). Vinum et similia, mulsum et pingua corpori militant, non spiritui. Frixuris non anima saginatur, sed caro. Multi in Ægypto fratres, multo tempore Deo sine piscibus servierunt (60). Piper, gingiber, cuminum, salvia, et mille hujusmodi species salsamentorum, palatum quidem delectant, sed libidinem accendunt. Et tu mihi in his securitatem pones? tu cum hujusmodi tutam duces adolescentiam? Prudenter sobrique conversanti satis est ad omne condimentum sal cum fame; qua sola non expectata, necesse est alias atque alias de nescio quibus succis extraneis confici permisiones, quæ videlicet palatum reparent, gulam provocent, excitent appetitum.

12. Sed quid faciet, inquis, qui aliud non potest? Bene. Scio quia delicatus es, et quod his assuetus modo, duriora non possis. Sed quid, si potes facere ut possis? Quæris quomodo? Surge, præcingere, tolle otium, exere vires, move brachia, complosas explica manus, exercitare in aliquo; et statim senties sola te appetere quæ famem tollant, non fauces demulceant. Reddet quippe sapes rebus exercitium, quos tulit inertia. Multa quæ respuis otiosus, post laborem sumes cum desiderio. Siquidem otium parit fastidium, exercitium famem; fames autem

(59) Hic notat Bernardus vestium gênera, quæ Cistercienses abjecerant, tanquam Regulæ contraria, cum in usu essent apud Cluniacenses. Quippe illi rejecerant « froccos, pelliceas, staminea, caputia quoque et femoralia, pectinia et coopertoria lectorum » ut legitur in parvo Exordio Cisterciensi. Hinc in libro Insitutorum « cucullæ deforis floccatæ » rejiciuntur, cap. 15. Cluniacensibus apud Bernardum Cluniacensem, in codice manuscripto Consuetudinum Cluniacensium, cap. 30, inter alia conceduntur ad amictum « duo frocci et duæ cucullæ, stamineæ duæ, tria pellicia; » et ad lectum « capitale, coopertorium, supercoopertorium, lodex, et stragula. » Frocci a cucullis differebant materia et forma: quod cucullæ absque ullis, aut certe cum strictis manicis et angusto caputio; frocci amplis et manicis et caputiis, et quidem ex pretioso panno, quem froccum seu floccum (unde inditum froccis nomen) appellabant. Cucullis hæsit vetus flocci nomen vulgare apud nostros; Cisterciensibus cucullæ vocabulum, vulgo *couille*, ob innatum odium froccorum. Coopertorium silvestre sancto Bernardo est primum stragulum ex pellibus animalium ferarumve silvestrium. Cattinum redarguit Apologia ad Guillelmum, n. 24, Bernardus Cluniacensis jam dicto loco: « Coopertoria, quæ non licet esse discooperta, aut agnini sive putini, seu leporini generis, et nunquam de ullo genere majoris pretii » Confer Vitæ librum iv, n. 36.

(60) Hinc patet, Cisterciensibus pisces in usu tunc non fuisse (nisi rarius, et in itinere, ut ex

A miro modo dulcia reddit, quæ fastidium facit insipida. Olus, faba, pultes, panisque cibarius (60*) cum aqua, quiescenti quidem fastidio sunt, sed exercitato magnæ videntur deliciae. Jam forte tunicis dissuetus (61) exhorres nimium eas, tam propter hiemis frigus, quam propter ætatis ardorem: sed *¶* nunquid legisti, *Qui timet pruina, veniet super eum nix?* (*Job* vi, 16.) Vigiliis times et jejunia, manuumque laborem: sed hæc levia sunt meditati flammæ perpetuas. Recordatio deinde tenebrarum exteriorum facit non horrere solitudinem. Si futuram cogitas de verbis otiosis discussionem (*Matth.* xii, 36), non valde displicebit silentium. Fletus æternus et stridor ille dentium, ante cordis oculos reductus, pares tibi reddet mattam et culcitram. Denique si totum de nocte, quod Regula præcipit (*Reg. S. Benedicti*, cap. 9 sq.), bene ad psalmos vigilaveris; nimis durus erit lectus, in quo quiete non dormias. Si tantum in die, quantum professus es, manibus laboraveris; durus erit cibus quem libenter non comedas.

13. Surge, miles Christi, surge, excutere de pulvere, revertere ad prælium unde fugisti, fortius post fugam præliaturus, gloriosius triumphaturus. Habet quidem Christus multos milites qui fortissime cœperunt, steterunt, vicerunt: paucos autem qui de fuga conversi, rursus se periculo ingesserint quod declinaverant; rursus fugarint hostes quos fugiebant. Et quia omne rarum pretiosum; gaudeo te de illis posse esse, qui quanto rariores, tanto apparebunt gloriosiores. Alias autem si multum timidus es, cur vel times ubi non est timor, non autem times ubi magis est timendum? An quia fugisti ex acie, putas te manus hostium evasisse? Libentius te insequitur adversarius fugientem, quam sustineat repugnantem; Vitæ libro vii, cap. 20); imo neque ova, neque vinum, ex numero sequenti. De ovis id colligitur ex epistola Fastredi abbatis, edita hic post Bernardinas, ubi Novitius inter extremi morbi nauseam, « ovi cocti desiderio affectus, » abstinentiam ad finem usque servavit. Ibidem « herbæ sine oleo et abdomine coctæ » dicuntur: et Bernardus ipse « pultes ex farina » confectas, « addito oleo et melle, » non butyro, « cum scrupulo » comedit ad stomachum calefaciendum. Hanc epistolam perlege cum sequente epistola Petri de Roya, in qua Claræ-Vallenses cerevisia, ejusque loco aqua simplici usos legimus, « raro vino, » et quidem « misto aqua plurima, » quali ob infirmitates vix ex obedientia utebatur Humbertus, de quo Bernardus in Sermonibus de Sanctis, n. 4; item Bernardus ipse ex libro primo de ejus Vita, n. 46: vide sermonem 30 in Cantica. De vinea Claræ-Vallensi maledicta, vide Joannem Eremitam in libro secundo de Vita Bernardi, n. 10.

(60*) Quali pane uterentur eo tempore Claræ-Vallenses, docet liber secundus de Vita S. Bernardi, n. 6; et Fastredi epistola mox laudata panem « ex avena » confectum habet.

(61) Nempe tunicas corpori adhærentes gerebant Cistercienses absque intermedia interula, lanea seu staminea ex dictis: non tamen cilicium, ex libro primo de Vita Bernardi, n. 39. Vide præfationem in tomum II.

et audacius insistit a tergo, quam resistat in faciem. **A** securus nunc projectis armis capis matutinos somnos, cum illa hora Christus resurrexerit: et ignoras quod exarmatus, et tu timidior, et hostibus minus timendus sis? Armatorum multitudo circumvallaverunt domum, et tu dormis? Jam ascendunt aggerem, jam dissipant sepem, jam irruunt per posticum. Tutiusne est ergo tibi ut te inveniant solum, quam cum aliis; nudum in lectulo, quam armatum in campo? Expergiscere, sume arma, et fuge ad commilitones tuos, quos fugiens deserueras; ut qui te ab eis disjunxerat, ipse te denuo timor jungat. Quid armorum refugis pondus et asperitatem, delicate miles? Adversarius instans et circumvolantia spicula facient clypeum non esse oneri, lorica non sentiri vel galeam. Et quidem subito procedenti de umbra ad solem, de otio ad laborem, grave cernitur omne quod incipit; sed postquam ab his dissuescere, et ad illa se paulisper assuescere cœperit, usus tollit difficultatem, invenitque facile esse quod impossibile ante putavit. Solent etiam fortissimi milites audita buccina ante congressum trepidare; at ubi ad prælium ventum fuerit, spes victoriæ, et timor ne vincantur, reddit intrepidus. Quid vero tu trepidas, quem fratrum unanimitas armorum circummunit, cui Angeli assistent a latere, quem dux belli Christus præbuit, suos animans ad victoriam, et dicens: *Confidite, ego vici mundum?* (Joan. xvi, 33.) Si Christus pro nobis, quis contra nos? (Rom. viii, 34.) Securus potes pugnare, ubi securus es de victoria. O vere tuta cum Christo, et pro Christo pugna! in qua nec vulneratus, nec prostratus, nec conculcatus, nec millies (si fieri possit) occisus, fraudaberis a victoria, tantum ne fugias. Sola causa, qua perdere possis victoriam, fuga est. Fugiendo potes illam amittere, moriendo non potes: et beatus si pugnando moriaris, quia mortuus, mox coronaberis. Væ autem tibi, si declinando pugnam, perdis et victoriam simul et coronam! Quod ipse avertat a te, fili dilectissime, qui in iudicio de his meis litteris majorem tibi habet inferre damnationem, si nullam ex eis in te repererit emendationem.

§ EPISTOLA II (62).

AD FULCONEM PUERUM QUI POSTEA FUIT LINGONENSIS
ARCHIDIACONUS (63).

Fulconem canonicum regularem, quem avunculus blanditiis et promissis ad sæculum retraxerat, graviter et serio monet, ut potius Deo quam avunculo obediat et adhæreat.

Bonæ indolis adolescenti FULCONI, frater BERNARDUS peccator, inde lætari in adolescentia, unde in senectute non pœniteat.

1. Non miror si mireris, sed miror si non mireris, unde mihi ut ad te scribere vellem, civem rusticus, scholasticum (64) monachus, cum nulla hinc tibi occasio necessaria occurrat, nulla se ratio patens

(62) Scripserat circa annum 1120.

(63) Sic titulus in manuscriptis; ex quo patet Fulconem Bernardi monitis non obtemperasse, sed

ostendat. At si attenderis quod scriptum legis, *Sapientibus et insipientibus debitor sum* (Rom. i, 14); et illud, *Charitas non quærit quæ sua sunt* (I Cor. xiii, 5): forsitan intelliges quidquid illa jusserit, non esse præsumptum. Charitas enim ad te objurgandum me compulit, quæ tibi condolet, quamvis non dolenti: quæ tibi miseretur, licet non miserabili. Et inde magis dolet, quod cum sis dolendus, non doles: et inde magis miseretur, quod cum miser sis, miserabilis non es. Nec frustra forsitan tibi compatitur, dummodo patienter tu audias unde compatiatur. Vult te tuum sentire dolorem, ut jam non habeas unde dolere: vult te tuam scire miseriam, ut incipias miser non esse. O bona mater charitas, quæ sive foveat infirmos, sive exercoat projectos, sive arguat inquietos; diversis diversa exhibens, sicut filios diligit universos! Cum te arguit, mitis est; cum blanditur simplex est. Pie solet sævire, sine dolo mulcere: patienter novit irasci, humiliter indignari. Ipsa est quæ hominum mater et Angelorum, non solum quæ in terris, sed etiam quæ in cælo sunt, pacificavit. Ipsa est quæ Deum homini placans, hominem Deo reconciliavit. Ipsa est, mi Fulco, quæ fratres illos, cum quibus olim dulces capiebas cibos, habitare facit unius moris in domo (Psal. lxxvii, 7). Hæc talis tamque honorabilis mater a te se queritur offensam, expostulat læsam. Læsa tamen non provocat: sed sprete te revocat, ostendes tibi in te de se veraciter scriptum esse, *Charitas patiens est, benigna est* (I Cor. xiii, 4). Licet læsa, licet offensa, si conversus fueris ad illam, obiabit tibi quasi mater honorificata. Contemptus oblita sui, ruet in amplexum tui; gaudens quem perdidit, esse inventum; qui mortuus fuerat, vivum (Luc. xv, 32).

2. Sed in quo, inquis, læsi? in quo contempsi? Audi. In eo, procul dubio, quod te quem sinu suo lacte nutriendum materno susceperat, ante tempus ablactasti; quod exertam lactis dulcedinem, in quo posses crescere in salutem, tam leviter, tam celeriter exsufflasti. O puer insensate! o puer magis sensu quam ætate! quis te fascinavit a bene incepto itinere tam cito discedere? Avunculus, inquires. Sic Adam quondam uxorem, uxor serpentem ad excusandas excusationes in peccatis (Psal. cxl, 4), prætendebant; uterque tamen suæ culpæ dignam excepit sententiam (Gen. iii, 16). Nolo decanum accuses, nolo te per illum excuses: inexcusabilis enim es. Illius culpa tuam non excusat. Quidnam ille fecit? Nunquid te rapuit? nunquid vim intulit? Rogavit, non ligavit; blandiendo attraxit, non violenter traxit. Quis te cogebat credere blandienti, assentire attrahenti? Ille sua nondum reliquerat; quid mirum si te qui suus eras, requirebat? Si agnum de grege, vitulum de armento cum perdit, requirit, et nemo cautatur; te quoque, qui multis ovibus vel vitulis apud eum plaris es, adem in sæculo remansisse.

(64) Scholarem puerum, infra n. 8, id est adolescentem.

ptum si repetit, quis inde miretur? Siquidem non usurpat illam sibi perfectionem, de qua dicitur: *Si quis abstulerit tua, ne repetas* (Luc. vi, 30). Repetebat ergo suum, qui sua adhuc tenebat. At tu qui jam sæculum spreveras, sæcularem sequi debebas? Fugit ovis tremebunda, veniente lupo; abscondit se columba tremens, accipitre viso; de cavernula sua mus esuriens exire non audet, ambiente cato: et tu cum videbas furem, currebas cum eo? (Psal. XLIX, 18.) Nam quid aliud quam furem dixerim, qui pretiosam Christi margaritam, id est animam tuam, furari non dubitaverit?

3. Volebam, si possem, illius errorem dissimulare, ne odium et nullum fructum consequerem ex veritate. Sed non potui, fateor, intactum transire, quem usque ad hanc diem comperi Spiritui sancto pro viribus restitisse. Nam qui manum non retinet a malo quo [al. quod], potest, licet quandoque frustretur effectus, non minus culpatur affectus. In me certe fervorem novitium extinguere voluit; sed, Deo gratias, non valuit. Alteri quoque nepoti suo Guirrico, cognato tuo, multum restitit: sed quid nocuit? Imo plurimum præstitit. Destitit invitus tandem senex avunculus a persecutione; exstitit invictus puer nepos, gloriosior de tentatione. Sed heu! quomodo te vicit, qui illum vincere non potuit? Aut quomodo qui te vicit, ab illo superatus est? Nunquid te fortior ille? nunquid prudentior? Certe qui antea utrumque noverant. Guirrico Fulconem præferebant. At postquam ventum est ad bellum, exitus indicavit hominum errasse iudicium. Ibi, proh pudor! fugit qui præferebatur, ubi fortiter vicit qui inferior credebatur.

4. Sed quid de avunculi dicam malitia, qui a Christi militia retrahit nepotes suos, ut secum trahat ad inferos? Itane solet beare amicos? Quos Christus vocat secum in æternum mansuros, avunculus revocat secum in æternum arsueros. Miror si jam Christus eï non irascatur, et dicat: *Quoties volui congregare nepotes tuos, quemadmodum gallina congregat pullos sub alas, et noluisti? Ecce relinquetur tibi domus tua deserta* (Matth. XXIII, 37). Christus dicit, *Sinite parvulos venire ad me; talium enim est regnum cælorum* (Matth. XIX, 14): avunculus ait, *Sinite nepotes meos ut ardeant mecum*. Christus dicit, *Mei sunt, mihi debent servire*: Sed oportet, inquit avunculus, eos mecum perire. Christus dicit: *Mei sunt, ego illos redemi*: Sed ego, inquit avunculus, eos nutriti. Tu quidem, ait Christus, illos nutriti, sed pane meo, non tuo; ego vero redemi non sanguine tuo, sed meo. Sic carnalis avunculus contra Patrem spirituum pro nepotibus certat, quos dum bonis cupit onerare terrenis, cælestibus exhæredat. Christus tamen non rapinam arbitratus, si suos quos fecit et redemit sanguine proprio, ad se venientes collegerit, juxta quod ante promiserat, *Et eum qui venit ad me, non ejiciam foras* (Joan. vi, 37), Fulconi primo pulsanti lætus aperuit, lætis amplexibus lætum exce-

pit. Quid plura? veterem hominem exuitur, et novum induitur; quodque solo nomine extiterat, moribus et vita canonicum proficitur. Fama volat, bonus odor Christo; rei novitas circumquaque diffusa pervenit ad aures avunculi.

5. Quid ergo faceret carnalis nutritius, qui carnis quam nutrierat, quam carnaliter amabat, solatium perdebat? Etsi aliis fuit res illa odor vitæ ad vitam (II Cor. II, 16), sed non illi. Quare? Quia animalis homo non percipit ea quæ sunt spiritus Dei. *Stultitia enim illi videtur* (I Cor. II, 14). Nam si spiritum Christi haberet, non tam de carne doleret, quam gauderet de spiritu. Sed quia terrena, non quæ sursum sunt, sapiebat, turbatus et tristis tale aliquid secumolvebat: Quid audio? vae mihi! a quanta spe cecidi! Sed quid? debetne stare quidquid absque meo consilio, absque mea licentia fecerit? Quod jus, quæ lex, quæ justitia, quæ ratio, ut quem ex utero nutriendum suscepi, alius fruatur adulto? Jam caput aspersum canis, heu! vitæ meæ reliquum expendam cum mœrore, quia me deseruit baculus senectutis meæ. Heu mihi! si hac nocte expetitur a me anima mea, quæ paravi, cujus erunt? (Luc. XII, 20.) Promptuaria mea plena, eructantia ex hoc in illud: oves meæ fetosæ, abundantes in egressibus suis; boves meæ crassæ cui remanebunt? (Psal. CXLIII, 13). Prædia, prata, domus, argentea vasa et aurca, **¶** cui congregata sunt? Ditiore quosque ac quæstuosiores ecclesiæ meæ honores acquisieram mihi; reliquos, etsi non licebat habere, spe tamen in Fulcone tenebam. Quid igitur faciam? Propter illum unum tot et tanta perdam? Nam quidquid sine illo possederim, amisisse me iudico. Quin potius et ista retinebo, et illum revocabo si potero. Sed quomodo? Factum est, auditum est. Quod factum est, non potest non fieri, quod auditum est, celatum esse non poterit. Fulco canonicus est regularis; si revertitur ad sæculum, notabilis erit et infamis. Sed tolerabilius est hoc audire de illo, quam vivere sine illo. Cedat ergo nunc honestas utilitati, pudor necessitati. Malo non parcere verecundiæ pueri, quam miserabili subjacere tristitiæ.

6. Acquiescens itaque consilio carnis, rationis oblitus et legis, tanquam leo paratus ad prædã (Psal. XVI, 12), et sicut læna raptulo rapiens et rugiens, sacra non veritus, sanctorum irrupit habitaculum, in quo tirunculum suum Christus absconderat a contradictione linguarum, postmodum admisturus consortio Angelorum. Quærit ac flagitat reddi sibi nepotem suum; queritur et clamat injuste se ab illo relictum, Christo reclamante et dicente: Quid agis, miser? quid furis? quid me persequeris? Non sufficit tibi, quod tuam, tuoque exemplo multorum mihi animas tuleris, si non etiam hunc ausu sacrilego rapias de manu mea? Non times tu futurum iudicium? an contempnis terrorem meum. Cui hoc facis? cui bellum indicis? Terribili utique, et ei qui aufert spiritum principum (Psal. LXXXV, 13).

Insane, redi ad cor tuum; memorare novissima tua, e non peccabis (*Eccli. vii, 40*): memorare quæ tua substantia, et utiliter timebis. Et tu puer, inquit, si assenseris, si acquieveris, morte morieris (65). Memento uxoris Lot de Sodoma quidem ereptæ, quia Deo credidit; sed in via mutatæ, quia retro aspexit (*Gen. xix, 26*). Disce in Evangelio quod non liceat retro aspicere ei, qui semel manum ad aratrum misit (*Luc. ix, 62*). Avunculus tuus quærit animam tuam, qui jam perdidit suam. Verba oris ejus, iniquitas et dolus. Noli intelligere, fili mi, ut male agas (*Psal. xxxv, 4*); noli intendere in vanitates et insanias falsas (*Psal. xxxix, 5*). Ecce in via qua ambules, abscondit laqueos, tetendit retia. Molliti sunt sermones ejus super oleum, et ipsi sunt jacula (*Psal. liv, 22*). Vide, fili mi, ne capiaris a labiis iniquis, et a lingua dolosa. Configat carnes tuas divinus timor, ne te decipiat carnalis amor. Blanditur, sed sub lingua ejus labor et dolor; lacrymatur, sed insidiatur; insidiatur ut rapiat pauperem, rapere pauperem dum attrahit eum (*Psal. x, 7, 9*). Cave, inquam, fili mi, ne acquiescas carni et sanguini (*Galat. i, 16*); nam gladius meus devorabit carnes (*Deut. xxxii, 42*). Sperne blandimenta, contemne promissiones. Promittit magna, sed ego majora; offert plura, sed ego plurima. Dimittes ergo pro terrenis cœlestia, pro temporalibus æterna? Alioquin oportet te solvere vota tua, quæ distinxerunt labia tua. Juste exigitur ad solvendum, qui non cogitur ad vovendum: nam etsi cum pulsares, non repuli; tamen ut intrares, non compuli. Non licet ergo dimittere quod sponte promisisti: non est fas requirere quæ per te dimisisti. En utrumque vestrum præmoneo, utriusque salubriter consulo. Tu, inquit ad avunculum, regularem ne reducas ad sæculum; quia si reducis, seducis quem apostatare facis. Tu, regularis, sæcularem ne acquiras; quia si illum sequeris, me persequeris, cui de te ipso injuriam facis. Tu si seduxeris animam pro qua mortuus sum, crucis meæ te constituis inimicum. Qui enim non colligit mecum, dispergit (*Matth. xii, 30*); quanto magis qui collectos dispergit? Tu vero si ei consentis, a me dissentis; quia qui non est mecum, contra me est (*Ibid.*). Quanto magis qui mecum fuit, si me deserit, contra me est? Tu si circumvenis parvulum qui ad me venit, seductor ac sacrilegus judicaberis: tu si vero quod ædificaveras, iterum destruis; prævaricatorem te constituis. Ambos vos necesse est meo iudicio præsentari, ambos assistere meo tribunali: alter de propria prævaricatione, ¶ alter de alterius seductione judicabitur: et unde alteri in iniquitate sua morietur, inde morientis sanguis de manu alterius requiretur (*Exech. iii, 18*). Hæc et his similia, utriusque teste conscientia, utriusque, Christe, invisibiliter, sed terribiliter intonabas; his

(65) Solet Bernardus de salute eorum dubitare, qui ad religionem vocati, Deo vocanti non acquieverint; nedum qui ingressi, sed non professi, in sæcu-

A sacris monitis amborum mentes pie terrendo pulsabas. Quis ad hæc non timeret, timendo recipisceret, nisi qui more aspidis surdæ et obturantis aures suas, vocem venefici incantantis sapienter, aut non audiret (*Psal. lvii, 5, 6*), aut se audire dissimularet?

7. Sed usquequo jam satis vel nimis longam protrahimus epistolam, dum inviti loquimur rem silentio dignam? Car tantis circuitibus ad veritatem ambimus, dum pudenda revelare timemus? Dicam tamen, dicam cum pudore, quod multis cognitum, occultare etsi volo, non valeo. Sed quare cum pudore? Ut quid me scribere pudeat, quod illos non puduit facere? Si pudeat audire quod impudenter egerunt; non pudeat emendare quod libenter non audiunt. Proh dolor! neutrum illorum revocare potuit, aut illum a seductione timor et ratio; aut hunc a prævaricatione pudor et confessio. Quid plura? verba præcipitationis concinnat lingua dolosa: concepit dolorem, et persuasit iniquitatem. Subvertit perversus conversum: revertitur canis ad vomitum (*II Petr. ii, 22*). Ecclesia vestra suum recepit alumnum, quem melius habebat amissum. Sic Lugdunum olim, studio similiter et industria sui decani, ejusdem decani nepotem, suum canonicum, quem bene perdiderat, male recuperavit. Sicut ille Fulconem beato Augustino, sic Othbertum iste sancto Benedicto subripuit. O quam ordinatius ispe cum sancto sanctus efficeretur, quam cum perverso sanctus perverteretur! o quam pulchrius senem sæcularem puer religiosus ad se traheret, et sic vinceret uterque, quam religiosum sæcularis ad se retraheret, in quo victus est uterque! O senem infelicem! o avunculum crudelem! qui jam decrepitus, statim moriturus, nepotis animam prius interfecit; quem ut peccatorum suorum haberet hæredem, a Christi sorte privavit! Sed qui sibi nequam est, cui bonus? (*Eccli. xiv, 5*.) Maluit in suis facultatibus habere successorem, quam pro iniquitatibus intercessorem.

8. Sed quid ad me decanis magistris nostris, qui principatum meruerunt in ecclesiis? Clavem scientiæ tenent, et primas cathedras in conventibus possident. Viderint ipsi qualiter subditos judicent, fugitivos revocent, revocatos, si ita voluerint, iterum effugent, dispersos colligant, collectos dispergant: quid ad me? Fateor, aliquantum in illos propter te, mi Fulco, modum nostræ parvitatatis excessi; dum tuam de illis cupio palliare verecundiam, temperare culpam. Omitto ergo illos, ne non tam reprehensioni, quam reprehensori juste indignentur; nec tam de sua correctione cogitent, quam mihi de præsumptione calumniantur. Non Ecclesiæ principem, sed puerum scholarem objurgare suscepi, qui nesciat indignari, non norit irasci. Nisi forte et tu sensu, non malitia parvulus, idipsum redierint. Confer epistolas 107 et 108. At Fulco religionem professus erat.

sum mihi calumniaris, et dicas: Imo quid mihi et ipsi? quid ad illum de peccato meo? Nunquid ego sum monachus? Et ad hoc, fateor, quod respondeam non habeo; nisi quod confisus sum tum de tua, quam in te credidi, ingenita mansuetudine, tum de Dei charitate, qua et in principio epistolæ excusasse me memini. Ejus zelo tantum tui erroris misertus, tantum tuæ miseræ compassus sum, quatenus supra modum et morem meum de te, non meo me intromiserim. Gravis lapsus tuus ac miserabilis casus provocavit me ut hoc præsumperim. Quem enim cœtaneorum tuorum me vidisti arguere? cui vel brevissimas aliquando litteras direxisset? Non tamen quod omnes cæteros sanctos putaverim, aut nihil in eis reprehensione dignum invenerim.

9. Cur ergo, inquis, singulariter me reprehendis, cum et in aliis videas quod justius forsitan reprehendere possis? Ad quod ego: Propter singularitatem erroris tui, propter immanitatem peccati tui. Nam etsi **¶** plerique alii perditæ vivunt, etsi inordinati et indisciplinati sunt; nondum tamen ordinem aut disciplinam professi sunt. Sunt quidem peccatores, sed non prævaricatores. Tu vero quantum libet modeste et honeste vivas; si caste, si sobrie, si omnino religiose te habeas: Deo tamen minus accepta est tua religio, quam deturpat voti prævaricatio. Idcirco, charissime, ne te tuis cœtaneis compares, a quibus professio te separat; nec respectu sæcularium de tua tibi forte paulo graviore continentia blandiaris, cum tibi Dominus dicat: *Utinam te calidum aut frigidum invenissem.* Hic ostenditur aperte, quia minus Deo tepidus places, quam si vel quales illi sunt, frigidus esses. Illos utique Deus patienter expectat de frigore quandoque ad calorem proficere, te vero indignans advertit de calore jam in teporem defecisse. Et quia tepidum te inveni, *incipiam*, inquit, *te evomere ex ore meo* (Apoc. iii, 15, 16). Et merito, quia tu ad tuum vomitum redisti, quia tu ejus gratiam evomisti.

10. Heu! quomodo Christum tam cito fastidis de quo scriptum est: *Mel et lac sub lingua ejus?* (Cant. iv, 11.) Miror, quod ad gustum cibi dulcissimi nausearis; si tamen gustasti quam dulcis est Dominus. Aut certe nondum gustasti, et nescis quid sapit Christus; ideoque non appetis inexpertum: aut si gustasti, et dulce non sapuit, sanum non habes palatum. Ipse quippe Dei est sapientia, quæ ait: *Qui comedit me, adhuc esuriet, et qui bibit me, adhuc sitiet* (Eccli. xxiv, 29). Sed quomodo potest esurire vel sitire Christum, plenus quotidie siliquis porcorum? Non potes bibere simul calicem Christi, et calicem dæmoniorum (I Cor. x, 20). Calix dæmoniorum superbia est, calix dæmoniorum detractio et invidia est, calix dæmoniorum crapula et ebrietas est; quæ cum impleverint vel mentem vel ventrem tuum, Christus in te non invenit locum. Non mireris quod dico. In domo avunculi tui non potes inebriari

A ab ubertate domus Dei. Cur, inquis? Quia domus deliciarum est. Quomodo ignis et aqua simul esse non possunt, sic spirituales et carnales deliciae in eodem se non patiuntur. Ubi crapulam ructantis inter pocula senserit Christus, vina sua, dulciora super mel et favum, menti propinare non dignatur. Ubi curiosa ciborum diversitas, ubi divitis supellectilis discolor varietas oculos pariter pascit et ventrem, cœlestis panis jejunam deserit mentem. Eia lætare, juvenis, in adolescentia tua, ut decedente pariter cum ætate temporali lætitia, succedat quæ te absorbeat æterna tristitia. Sed absit hoc ab adolescentulo nostro, avertat hoc Deus a puero suo. Quin potius disperdat Dominus universa labia dolosa eorum qui tibi tale concilium donant, qui dicunt tibi quotidie, Euge, euge; et quærunt animam tuam. Hi sunt cum quibus habitas, quorum prava colloquia [*al. concilia*] adolescentis bonos mores corrumpunt.

11. Sed quamdiu jam non exis de medio eorum? Quid facis in urbe, qui claustrum elegeras? quid tibi cum sæculo, qui sæculum spreveras? Funes ceciderunt tibi in præclaris, et tu opibus inbias terrenis? Si vis habere simul et hæc et illa, breviter tibi respondebitur: *Memento, fili quia recepisti bona in vita tua* (Luc. xvi, 25). *Recepisti* dixit; non, *Rapuitis*: ne etiam de hoc tibi frustra blandiaris, quod tuis contentus, aliena non rapias. Vcrumtamen quæ sunt illa tua? Beneficia Ecclesiæ? Recte. Quia surgis ad vigiliis, vadis ad missas, horis chorum nocturnis diurnisque frequentas; bene facis. Sic Ecclesiæ præbendam gratis non accipis. Dignum est ut qui altario deservit, de altario vivat. Conceditur ergo tibi, ut si bene deservis, de altario vivas; non autem ut de altario luxurieris, ut de altario superbias, ut inde compares tibi frena aurea, sellas depictas, calcaria deargentata, varia griseaque pellicea a collo et manibus ornatu purpureo diversificata. Denique quidquid præter necessarium victum ac simplicem vestitum de altario retines, tuum non est; rapina est, sacrilegium est. Orabat quidem sapiens tantum victui suo tribui necessaria non superflua (Prov. xxx, 8). **¶** *Habentes*, ait Apostolus, *victum et vestitum* (I Tim. iv, 8); non, *Victum et ornatum*. Et quidam alius sanctus: *Si dederit*, inquit, *mihi Dominus panem ad manducandum, et vestimentum quo operiar* (Gen. xxviii, 20). Nota, *quo operiar*. Sic ergo et nos contenti simus vestimentis quibus operiamur, non quibus lasciviamus, non quibus superbiamus, non quibus mulierculis vel simulari, vel placere studeamus. Sed hoc faciunt, inquis, cum quibus habito; si non facio quod cæteri, de singularitate notabor. Propterea, inquam, exi de medio eorum, ne aut in urbe notabiliter vivas, aut exemplo pereas aliorum.

12. Quid agis in urbe, delicate miles? Commilitones tui quos fugiens deseruisti, pugnant et vincunt; pulsant et intrant; cœlum rapiunt et regnant,

et tu sedens super ambulatorem tuum, indutus purpura et bysso, circuis plateas, vicos perambulas? Hæc sunt pacis ornamenta, non belli munimenta. An dicis, *Pax et non est pax?* (Ezech. XIII, 10.) Purpura non propulsat libidinem, non superbiam, non avaritiam repellit; et si qua sunt alia ignea inimici jacula, non exstinguit. Denique, quod magis metuis, febrem non prohibet, mortem non arcet. Ubi sunt arma bellica? ubi scutum fidei? ubi galea salutis? ubi patientiæ lorica? Quid trepidas? Plures sunt nobiscum, quam cum illis. Sume arma, resume vires, dum adhuc prælium durat. Adsunt Angeli spectatores et protectores: adest ipse Dominus adjutor et susceptor, qui doceat manus tuas ad prælium, et digitos tuos ad bellum (Psal. CXLIII, 1). Procedamus in adiutorium fratrum, ne si forte sine nobis pugnent, sine nobis vincant, sine nobis ingrediantur; novissime cum clausa fuerit janua, sero pulsantibus, nobis de intus respondeatur: *Amen dico vobis, nescio vos* (Matth. XXV, 12). Fac, quæso, te prius sciri, fac te prius videri: ne tunc nesciaris ad gloriam, sciaris autem ad pœnam. Si te Christus agnoscit in bello, recognoscet in cœlo; et sicut promisit, manifestabit tibi se ipsum (Joan. XIV, 21); si tamen, et tu pœnitendo et respiscendo talem te exhibueris, ut cum fiducia dicere possis: *Tunc cognoscam, sicut et cognitus sum* (I Cor. XIII, 12). His interim admonitionibus verecundum adolescentis animum pulsatum esse sufficiat. Jam enim nostris etiam precibus pro eo divina pulsanda est pietas; quæ si ad ictus nostrarum invectionum ejus mentem vel parum mollitam invenerit, confido de ipsa, quod citius nos de ipso lætificabit.

EPISTOLA III (66).

AD CANONICOS REGULARES DE AILDICURTE.

Laudibus suis se terreri magis, quam demulceri. Deinde quosdam ex canonicis S. Augustini, a se susceptos non esse impediendos.

(66) Scripta anno Christi 1120.

(67) Hunc titulum sic restituimus ex codice Corbeien-
si. Quinam sint isti canonici regulares, non liquet.

(68) Hic dictus de Campellis, mortuus anno 1121, Bernardi in primis amicus, in ejus Vita laudatus non semel. Ante episcopatum, abdicato docendi munere, secesserat ad monasterium Sancti-Victoris Parisiense, Hildebertus, Cenomannensis tunc episcopus, ei de hoc facto gratulatur epistola prima, quæ sine titulo in editis, in codice Sancti-Taurini Ebroicencis inscripta est « ad Willelmum de Campellis. » Conon cardinalis et legatus in Mauriniacense prope Stampas cœnobium accessit anno 1120, « habens secum velut auxiliatorem magnum Willelmum Catalaunensem episcopum, qui sublimes scholas, » id est theologicas, « rexerat; et tunc zelum Dei habens, super omnes piscopos totius Galliæ Divinarum Scripturam scientia fulgebat: » ex Chronico Moriniacensi. Uude redarguas eos qui ejus obitum reponunt anno 1119. Hugo Metellus in epistola 4, ad Innocentium, occasione Abælardi, qui Guillelmi discipulus et adversarius fuerat: « Mortuo, » inquit, « Anselmo Laudunensi et Guillelmo Catalaunensi, ignis verbi Dei in terra defecit. » De hoc Guillelmo ita anonymus auctor apud Chesnum, in notis ad Abælardum: « Eodem tempore, » inquit, « magister Willelmus de Campellis, qui fuerat archidiaconus Parisiensis, vir admodum litteratus et religiosus, assumens habitum canonici regularis, cum aliquibus discipulis extra urbem Parisius, in loco ubi erat capella quædam S. Victoris martyris, cœpit ædificare monaste-

A Clericorum qui sunt in loco qui dicitur Aildicurtis, Deo servientium, sancto conventui, magistro S. et discipulis, pusillus grex Claræ-Vallensium fratrum, et eorum qualiscumque minister frater BERNARDUS, in spiritu ambulare, et spiritualiter omnia examinare (67).

Exhortatio illa in litteris vestris tam salubris, tam compendiosa, magna quidem scientiæ mira charitatis vestræ indicia, mirantibus nobis et congratulantibus præfert. Sed quod de laudibus nostris pro vestra devotione, quæ tamen non probastis, tam excellentia præmisistis; etsi ad humilitatis quoque formam (quantum ex vobis est) non mediocriter instruere nos potuit, conscientias tamen nostras multo inferius jacentes, quantum in nobis est, vehementer exterruit. Quis enim nostrum suam attendens conversationem, tanta **B** de se et tam indebita, sine magno vel metu, vel periculo possit audire? De hujusmodi quippe alieno, seu etiam proprio se iudicio committere, securum non est. Qui enim iudicat nos, Dominus est (id. IV, 4). Cæterum de fratribus, de quorum salute vestram nimirum charitatem sollicitam esse cognovimus, ut securos vos reddamus; noveritis multorum illustrium virorum, et maxime clarissimi viri Willelmi (68) Catalaunensis episcopi, hortatu et consilio ad nos declinasse, seque a nobis suscipi multis precibus ac supplicationibus impetrasse: ea videlicet intentione, ut ob tenorem arctioris vitæ, ab institutionibus beati Augustini ad observantias sancti Benedicti Dei adiutorio sic transeant; ut tamen ab ejus magisterio qui unus est omnibus Magister in cœlo et in terra (Matth. XXIII, 8), non discedant; illamque primam fidem, quam apud vos, imo quam primum in Baptismo promiserunt, non irritam faciant, sed salvam integramque custodiant. Talibus itaque taliter susceptis, absit ut sinceritatem vestram, aut in suscipiendo læsam, aut in reti-

rium clericorum, » quod postea Ludovicus Grossus rex magnifice consummavit. « Assumpto autem ille ad episcopatum Catalaunensem, anno scilicet 1113, ut habet Albericus in Chronico, « venerabilis Gilduinus ejus discipulus primus abbas ibi factus est. » Is ipse est Guillelmus, qui sanctum Bernardum abbatem consecravit, libro primo Vitæ, cap. 7; eumque tam impense coluit, ut cum Sanctus in gravem infirmitatem incidisset, ejus curam suscepit: ibid. ubi plura de eo. Diem feliciter clausit, non quidem anno 1119, ut multi volunt, ejus ordinationem ad annum 1112 referentes; sed anno 1121, ut scribit idem qui supra Albericus, cui suffragantur vetera monumenta Ecclesiæ Catalaunensis et Acta episcoporum ejusdem Ecclesiæ apud Carolum Rapineum. De eo Robertus de Hoveden, Annalium parte prima, ad annum 1121, ita scribit: « Willelmus de Campellis, Catalaunensis episcopus, octo diebus ante obitum suum, suscepto habitu monachico » (nempe cum in lecto morti proximus decumberet, pro more illorum temporum) « vita decessit decimo quinto Kalendas Februarii. » Qua in re variat Necrologium Corboliense, in quo teste Joanne Picardo sic legitur: « Octavo Kalendas februarias anniversarium Willelmi Catalaunensis episcopi et nostri canonici. » Sepultus est apud Claram-Vallem, teste Rapineo, in sacello a se extructo. Cæterum cum hæc epistola eo adhuc vivente scripta sit, sub annum 1121 reponenda est. Varia Guillelmi de Campellis theologica scripta laudantur in Panchrysis codice manuscripto Cheminiensi; Moralium epitome in Claræ-Vallensi.

nendo lædendam esse credamus: dum tamen illos, si forte infra annum probationis, qui regulariter constitutus est, coepta deserere, et ad vos redire velle contigerit invitos non detineamus. Alioquin, sanctissimi fratres, vestra non refert, ut spiritum libertatis qui in eis est, anathemate inconsulto frustra impedire nitamini: nisi forte (quod Deus avertat) quæ vestra, non quæ Jesu Christi sunt, quærere studeatis.

EPISTOLA IV (69).

AD ARNOLDUM (70) ABBATEM MORIMUNDI.

Arnoldum abbatem, temere relicto monasterio peregrinantem, ad monasterii curam revocat, fratrum scandala et gregis pericula exponens.

Domno abbati ARNOLDO, frater BERNARDUS de Clara-Valle, spiritum compunctionis et consilii.

1. Primo scire te volo, domnum Cisterciensem, necdum quando tuus nuntius ad nos venit, de Flandria, quo paulo ante per nos transierat, remeasse; et ob hoc nec litteras accepisse, quas ei jussisti presentari, et adhuc esse tantæ a te præsumptæ novitatis ignarum. Felix interim, cui tam tristes rumores, vel ad tempus liceat ignorare. Deinde quod de tui, desperando nos, revocatione interdicit, ne quod quasi inconcusse apud te fixum est, frustra tibi litteras dirigendo dissuadere conarer: in hoc tibi obedire fortasse quidem pro ratione non debui; revera autem præ dolore, fateor, non potui: cum et si pro certo scirem, ubi te opportune invenissem, ipse potius venissem, quam has misissem, effecturus fortasse per me ipsum, quod nullis litteris possum. Rides forsitan meam hujusmodi tanquam cassam fiduciam, utpote propriæ pertinaciæ conscius: ad quam utique flectendam, nullam vim, nullam precem, nullam speras prævalere industriam. At vero ego de illius potentia non diffidens qui dixit: *omnia suntabilia credenti* (Marc. ix, 22): fidenter usurpans et mihi illam sententiam, *Omnia possum in eo qui me confortat* (Philipp. iv, 13): quamvis in magna parte lapidei cordis tui obstinationem et ipse non ignorem, utinam nunc tamen, sive fructuose, sive frustra, tuo lateri adhærerem. Quanta quæ me movent adversum te, frustra nescio

an fructuose, jacerem tibi in faciem; non solum verbis, sed et vultu et oculis. Tuis deinde provolutus vestigiis tenerem pedes; amplecterer genua; totusque a collo pendens, illud mihi dulcissimum caput deoscularer, quod sub uno mecum proposito, suavi jugo Christi jam pluribus annis attritum est, Flerem quoque, quantum valerem, rogarem et obsecrarem per Dominum Jesum, quatenus parceres, primo quidem ejus cruci, qua utique redemit quos tu quantum in te est, perimis; collegit quos tu dispergis. Perimis, inquam, et dispergis, sive quos tecum ducis, sive quos hic deseris: quibus utique etsi diversum, non dispar tamen utrisque metuimus periculum. Deinde etiam parceres et nobis amicis tuis; quibus licet immeritis, non nisi fletum et larymas reliquisti. O si hoc mihi licuisset, flexissem forsitan affectione, quem ratione non possum: pectusque illud ferreum, quod nec Christi timore in hac re duntaxat cedere acquiescit, fraterna forte pietas emollisset. Sed heu! et hanc nobis copiam substraxisti,

2. O magna nostri Ordinis columna! Patienter quæso, audi amicum vel absentem, tuæ penitus discessionis impatientem, tuo medullitus et labori, et periculo compatientem. O, inquam, magna nostri Ordinis columna! non metuis te ruente magnam mox procul dubio ruinam secuturam? At ego, inquires non ruo: scio quod facio; bonam conscientiam habeo. Esto: credimus tibi de te. Sed nunquid de nobis, qui jam et gravia tuo ex discessu gementes sustinemus scandala et graviora paventes exspectamus pericula? An et tu quoque non ignoras ista, sed dissimulas? Qua ratione ergo multorum faciendo ruinam, te ruere non præsumis: qui in hoc videlicet positus eras, ut non quod tibi est utile, sed magis quod aliis; nec quæ tua, sed quæ Jesu Christi sunt, quærere debeas? Quomodo, inquam, securus abis, qui gregi tibi commisso omnem de se securitatem in perpetuum auferis? Quis occurret lupis incursantibus? quis consolabitur in tribulationibus? quis providebit in tentationibus? quis denique leoni resistet rugienti, et quærenti quem devoret? Pate-

(69) Scripta circa annum 1127.

(70) Hic patria Coloniensis, genere nobilis, Friderici tunc præsulis Coloniensis germanus, magnæ spei juvenis, a Stephano Cistercii abbate primus præficitur Morimundo (hæc est quarta Cistercii filia); fundato anno 1115 in diocesi Lingonensi. Cui cum decennio præfuisset, tribus monasteriis excitatis, nempe Bella-Valle Bisuntinensi, Crista-Alba Lingonensi, et Veteri Campo Coloniensi, demum sæculariam vicinorum infestatione turbatus, et quorundam e suis inobedientia, ut testatur Bernardus, epistola 144, ad Humbertum, monasterium deseruit, nonnullis monachis secum abductis, inter quos quatuor præcipui, Adamus, Everardus, Henricus, Conradusque, cum interim Stephanus Cisterciensis in Flandria pro negotiis Ordinis sui detineretur, quod quidem contigisse affirmat Manriquez ad annum 1125. Interim Bernardus fugitivos revocare nititur litteris ad Arnoldum Adamumque seorsim datis (scilicet epistolis

4,5), quibus alias addit (epistolam 6), ad Brunonem nobilem Coloniensem, qui postea Friderico successit, ut eos curaret revocari. Sed frustra: nam Arnoldus diem clausit extremum in Belgio, anno 1126, tertio nonas Januarii. Quo audito, Bernardus ex capituli generalis indicto errantes alios denuo persecutus est, scripta Adamo epistola (nempe epistola 7), excommunicationem intentans nisi resipiscerent. Quod quidem feliciter obtinuit, eumque Adamum scriptores esse vulgo suspicantur, qui primus monasterio Eberbacensi diocesis Herbipolensis in Franconia prælatus sit anno 1127, quique expeditionem sacram prædicaverit apud principes Germanos, ut, refert Otto Frisingensis, de Gestis Friderici imperatoris, libro I, cap. 40, denique in sanctitatis exsultatione diem ultimum clausit. Plura de istis vide apud Manriquez, Annalium tomis I et II, præcipue ad annos 1115, 1125, 1127.

bunt sine dubio morsibus malignantium, qui devorant plebem Christi sicut escam panis. Heu! quid facient novellæ plantationes Christi, quæ per manus tuas consitæ fuerant diversis in locis, et locis horroris, et vastæ solitudinis? Quis circumfodiet? quis impinguabit fimo? quis sepem circumdabit? quis succrescentes sollicitus erit rescindere sarculos? Aut stante profecto tentationum vento, tenerrimæ adhuc, heu facile eradicabuntur: aut inter fruteta certe simul exorientia, cum non erit qui purget, suffocata nullum afferent fructum.

3. Quæ cum ita sint, judica tu quale hoc tuum bonum erit, aut si vel esse poterit bonum cum tantis malis. Quantumlibet dignos facturum te fructus pœnitentiæ confidas, nonne hujusmodi spinis necesse erit suffocari? Nonne denique si recte offers, et recte dividis, peccas? (*Gen. iv, 7, sec. LXX.*) Quid enim? Rectene forte dividere esse dices soli animæ tuæ consulere; et filios tuos quos orphanos relinquis, consilio paterno destituere? O miseros et miserabiles, et eo miserabiliores, quo vivo se conspiciunt orbari patre! Quanquam dubitare te quoque oportuerit, an vel tibi recte consulas, in eo videlicet, quod absque consilio fratrum et coabbatum tuorum, absque patris et magistri tui licentia, rem tam novam præsumis. Illud etiam multos permaxime movet, quod pueros imbecilles et delicatos juvenes tecum ducis. Alioquin si boni et robusti sunt, desolata domui fuerant necessarii: si delicati (ut dixi) et imbecilles, duræ ac laboriosæ peregrinationi non erunt idonei. Sed et regendis animabus eorum nequaquam te ultra credimus velle præesse: quippe cujus cognovimus esse propositum, pastorem abjicere sarcinam duntaxat tuorum, et soli deinceps vivere tibi. Valde enim incongruum esset, ut alibi præsumptuose non vocatus resumeres, quod alibi prohibitus inconsulte relinquis. Sed jam ne omnia scienti multa superfluo ingeram: in fine et in fide tibi polliceor, si opportunitatem loquendi tecum mihi dederis, daturum **16** me operam, quatenus idipsum quod inordinate et periculose aggressus es, licite et ab hoc secure peragas. Vale.

EPISTOLA V (71).

AD ADAM MONACHUM.

Dehortatur, ne Arnoldo abbati Morimundi adhæreat, nec se peregrinationis, aut potius vagationis ejus socium præbeat.

1. Tua mihi satis comperta humilitas, et instantis periculi necessitas præbet mihi fiduciam conveniendi te acrius, et arguendi liberius. O insensate! quis te fascinavit tam cito recedere ab illo saluberrimo consilio, in quo dudum tibi pariter et mihi, Deo solo teste; conventum est? Cogita, insipiens, vias tuas, et converte pedes tuos in testimonia Domini. Non recordaris, quod primo in Majori-Mona-

(71) Scripta anno Christi 1125.

(75) De Majori-Monasterio prope Turonos lege epistolam 397; de Fusniaco, diocesis Laudunensis epistolam 72.

sterio tuæ conversionis initia dedicasti; secundo apud Fusniacum (72), nostræ te qualicumque providentiæ commendasti; tertio in Morimundo stabilitatem tuam firmasti; quarto mecum rursus inito consilio, suggestæ tibi ab abbate Arnoldo peregrinationi, imo vagationi, ingenue abrenuntiasti; ipsius quoque tibi consortium, si non ipse licite posset abire, illicitum judicasti? Quid enim? Licetene, dices, illum recedere, qui et sibi commissis lacrymabile scandalum reliquit, nec commissoris licentiam expectavit?

2. Sed quorsum, inquires, tendunt hæc, quæ sic retractare voluisti? Ut te manifestæ levitatis arguam, ut Est et Non esse apud te evidenter ostendam: sicque errorem tuum jam tandem agnoscens et erubescens, vel sero discas ab apostolo, non omni spiritui credere (*Joan. iv, 1*); discas a Salomone multos quidem amicos, unum autem habere consiliarium de mille (*Eccli. vi, 6*); discas Præcursoris Domini exemplo, non solum mollibus non vestiri, sed nec in modum vento agitatae arundinis (*Matth. xi, 9, 8*) circumferri omni vento doctrinæ; discas ex Evangelio domum tuam supra petram fundare (*Matth. vii, 24*); discas et cum discipulis serpentis non oblivisci prudentiam cum simplicitate columbæ (*Matth. x, 16*): et tam ex his, quam ex aliis atque aliis Scripturarum testimoniis hanc colligas summam, quantum tibi videlicet usque modo milleformis ille seductor illusit, qui cum in te boni initium non valuit præpedire, invidit perseverantiæ: hoc nimirum suæ posse sufficere malitiæ judicans, si hanc posset anferre tibi, quam solam virtutum noverat coronari. Obsecro te per viscera misericordiæ Christi, ut nullatenus abeas, aut vel non priusquam ad nos loco quidem opportuno venias loqui, si quod forte tantis malis, quæ jam nobis ex vestra discessione, aut venisse sentimus, aut ventura metuimus, queat remedium inveniri. Vale.

EPISTOLA VI (73).

AD BRUNONEM COLONIENSEM.

Monachos quosdam abbatis Morimundi vagabundos opera Brunonis reduci cupit ad monasterium.

Domino BRUNONI viro illustri (74), et dilecto suo, frater BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, salutem, et si quid potest peccatoris oratio,

1. Ex quo dudum Remis nostri invicem utrique gratam cepimus notitiam, non puto vos nostræ penitus fuisse parvitatatis oblitum. Et ob hoc non timide tanquam ad extraneum, sed fidentissime scribo ad vos quæcumque volo, ut ad notum et familiarem nostrum. Arnoldus abbas Morimundensis, in grave totius nostri Ordinis scandalum, suum nuper monasterium satis inordinate deseruit: quippe qui nec coabbatum suorum in tam scrupuloso facto expectavit consilium; nec ipsius, cui præcipuam debebat

73) Scripta anno Christi 1125.

(74) Is postea Coloniensis archiepiscopus, ad quem epistolæ 8,9.

subjectionem, abbatis **17** scilicet Cisterciensis, libertatem vel assensum: sed cum esset homo sub potestate, habens et ipse sub se milites, potestatis impatiens superioris, alienum quidem jugum a propria cervice superbus abjecit, suum autem superbior in subjectos retinuit. Siquidem de magna multitudine monachorum, quos circuiens mare et aridam inaniter congregarat, non Christo, sed sibi; paucis admodum, hisque simplicioribus ac remissioribus relictis desolatis, meliores quosque et perfectiores sui socios erroris assumpsit. Inter quos, tres quorum nos maxime ablatione turbavit, ausus est etiam seducere, et secum ducere statuit; Eyrardum videlicet fratrem nostrum [*al.*, vestrum], et Adam quem bene nostis, nobilemque illum puerum Conradum, quem et pridem non sine scandalo tulerat de Colonia. Quos tamen, si operam dare volueritis, vestra confidimus posse revocari industria.

2. Nam de ipsius Arnoldi revocatione, quia jam in pluribus ejus inflexibilis animi obstinationem probavimus, incassum laborare vos nolumus. Audivimus autem Eyrardum et Adam, et nonnullos ejusdem consortii alios fratres, in vestris adhuc partibus demorari. Quod si verum est, oportet vos eos per vos interim, si dignamini, convenire, flectere precibus, ratione convincere, et columbinam eorum simplicitatem prudentia instruere serpentina; ne putent obedientiam inobedienti adhærere, ne licite sequi se posse confidant vagantem illicite, ne seducantur deserere professum Ordinem propter inordinatum homineum; cum ipsum quoque angelum de cœlo, si aliud eis evangelizaverit dubitare non oporteat apostolica auctoritate anathema dicere (*Galat. 1, 8*) (75): et ab ipso deceantur Apostolo, se ab omni fratre inquiete ambulante debere subtrahere (*II Thess. III, 6*). Qui vos quoque doceat, non superbe sapere, nec sperare in incertodivitiarum (*I Tim. VI, 17*), donec omnibus abrenuntiantem, probatum sibi Christus vindicet discipulum. Valet,

EPISTOLA VII (76).

AD ADAM MONACHUM (77).

Adamum ut ad monasterium vel nunc tandem abbate mortuo redeat, hortatur: ostendit, in tali causa nullum fuisse obedientiæ vinculum. Demum respondet, cur aliorum Ordinum religiosos recipiat.

1. Si maneres in charitate, quam in te olim aut novimus aut putavimus, cheritatis profecto damna sentirez, quæ utique sunt scandala pusillorum. Nec enim charitas charitatem offenderet aut contemneret, cum sentiret offensam. Nam se ipsam non potest negare, nec enim in se divisa est. Novit potius in se divisa conjungere: conjuncta dividere nescit. Proinde, ut dixi, si maneret in te, non sileret, non quiesceret, non dissimularet, gemens et æstuans,

(75) Ita in scriptis omnibus, et recte ad sensum Apostoli, ipsum angelum dicere anathema, id est reprobatum.

(76) Scripta anno Christi 1126.

et intra pium pectus tuum procul dubio submurmurans illud: *Quis scandalizatur, et ego non uror?* (*II Cor. II, 29.*) Siquidem benigna est, pacem diligit, congaudet unitati. Sola quippe est quæ illam generat, colligat, solidat, et conservat ubicunque servari cognoscitur in vinculo pacis. Infensa ergo vobis hac tam honorabili matre unitatis et pacis, quo pacto, quæso, vestrum quodcumque sacrificium Deo fore acceptum præsumitis, cum absque illa nec martyrium quidem aliquid esse putet Apotolus? (*I Cor. XIII, 3.*) Aut qua ratione vobis forte iufensam non esse confiditis [*al.* creditis], cujus castis visceribus, cujus charis pignoribus tam inhumane agendo non pepercistis nec parcitis, scindentes unitatem, rumpentes vinculum pacis? Ponendum est ergo munus quodcumque offerre paratis, et prius habenti adversum vos, non fratri, sed fratrum multitudini reconciliandum. Ecce nimirum universæ fraternitatis unitas adversum vestram paucitatem, quodam veluti vestri discessus gladio sauciata conqueritur, **18** quasi quæ plangens miserabiliter dicat: *Filii matris meæ pugnaverunt Contra me* (*Cantic. I, 5.* Et merito: qui enim non est cum illa, contra illam est. Putas sine gemitu tam justum filiæ gemitum pia possit mater charitas audire? Ideo et ipse nostris lacrymis jugens suas, ait de vobis: *Filios enutrivit et exaltavi, ipsi autem spreverunt me* (*Isai. 4, 2*). Charitas ipse Deus est. Pax nostra Christus, qui fecit utraque unum (*Rphes. II, 14*). In trinitate unitas maxime commendatur. Cui ergo charitas, pax et unitas irata cognoscitur, quid habet in regno Christi et Dei?

2. Sed forsitan dicis: Abbas noster abduxit nos, et secum ire præcepit; num inobedientes esse debuimus? Scis quidem, nisi forte oblitus sis, quid quadam die, communicato mecum jam conspirati scandali consilio, ac diligenter mutua collatione discusso, inter nos convenerit. In quo si permansisses, et de te illud non incongrue diceretur: *Beatus vir qui non abiit in concilio impiorum* (*Psal. I, 1*). Sed esto. Debuistis obedire filii patri, magistrum sequi discipuli. Licuerit certe abbati monachos suos ducere quo libuerit, et docere quod voluerit: sed quando vixit. Nunc vero mortuo illo, quem vel audire doctorem, vel sequi ducem cogimini, quo adhuc tam grave scandalum emendare cunctemini? Quis jam prohibet, non dico me, sed Deum nostrum per os Jeremiæ benigne vos revocantem audire? Ait enim: *Nunquid qui cecidit non resurget? aut qui aversus est non revertetur?* (*Jerem. VIII, 4.*) An et ille moriens interdixit, ne vel post casum tentetis resurgere, post aversionem mutire audeatis de reversione? Itane etiam defuncto necesse est vos obedire, et obedire contra charitatem, obedire in vestræ ipsorum salutis periculum? Sed arbitror quod nequaquam firmiter seu tenacius

(77) In codice regio inscribitur, *De discretionem obedientiæ*. Hæc epistola scripta fuit post mortem Arnoldi abbatis, quæ in Belgio contigit anno 1126.

dices esse vinculum [abbatum ad subditos, quam conjugum ad se ipsos, quorum quippe Deus copulam, et non homo, inviolabili ligavit sacramento, loquente Salvatore *Quod Deus conjunxit, homo non separet* (Matth. xix, 6). Apostolo autem asserente, solutam esse mulierem a lege viri mortuo illo (Rom. vii, 2); tu te abbas existimas defuncti lege teneri, et hoc contra legem quæ sanctorum est, legem videlicet charitatis?

3. Et hæc dixi, non quod putem vos vel viventi in hoc paruisse debere, aut vel dicendam esse obedientiam sic paruisse. Alioquin generalis de hujusmodi illa sententia est: *Declinantes autem in obligationes adducet Dominus cum operantibus iniquitatem* (Psal. cxxiv, 5). At ne forte quis abbatum etiam in malo obedientiam ab hoc maledicto liberam esse contendat, audi alibi apertius: *Filius non portabit iniquitatem patris, et pater non portabit iniquitatem filii* (Ezech. xviii, 20). Ex his ergo liquido apparet, mala imperantibus non esse parendum, præsertim dum pravus obtemperans imperiis, in quo homini videris obediens, Deo plane, qui omne quod perperam agitur interdixit, inobedientem te exhibes. Valde autem perversum est profiteri te obedientem, in quo nosceris superiorem propter inferiorem, id est divinam propter humanam, solvere obedientiam. Quid enim? quod jubet homo, prohibet Deus; et ego audiam hominem surdus Deo? Non sic Apostoli. Clamant quippe dicentes: *Melius est obedire Deo, quam hominibus* (Act. v, 29). Hinc Dominus in Evangelio Pharisæos increpans: *Quare et vos, inquit, transgredimini mandatum Dei propter traditiones vestras?* (Matth. xv, 3.) Et per Isaiam: *Sine causa autem, ait, colunt me, mandata et doctrinas hominum tenentes* (Isai. xxix, 13). Et item ad Protoplastum: *Pro eo quod obedisti voci uxoris tuæ plus quam meæ, maledicta terra in opere tuo* (Gen. iii, 17). Igitur facere malum, quolibet etiam jubente, constat non esse obedientiam, sed potius inobedientiam.

4. Sane hoc advertendum, quod quædam sunt pura bona: quædam pura mala, et in his nullam deberi hominibus obedientiam: quoniam nec illa omittenda sunt, etiam cum prohibentur; nec ista, vel cum jubentur, committenda. Porro inter hæc sunt media quædam, quæ pro modo, loco, tempore vel persona, et mala possunt esse, et bona: et in his lex posita est obedientiæ, tanquam in ligno scientiæ boni et mali, quod erat in medio paradisi. In his profecto fas non est nostrum sensum sententiæ præscribere magistrorum: in his omnino prælatorum nec jussio, nec prohibitio contemnenda. Videamus ne forte tale fuerit quod arguimus in vobis; et ob hoc forsitan argui non debuerit. Quod evidentius elucebit, si præmissæ divisionis exempla subjecero. Fides, spes, charitas, et cætera hujusmodi, pura sunt bona: quæ quia male non possunt vel juberi vel teneri, bene non possunt vel prohiberi vel non teneri. Pura mala sunt furtum, sacrilegium, adulterium, et cætera talia, quæ utique nec vel bene

præcipi vel perfici possunt, nec male prohiberi vel non fieri. Adversus hujusmodi non est lex. Nullius quippe prohibitio valet obviare præceptis: nullius jussio præjudicare prohibitis. Sunt deinde media, quæ quidem per se nec bona esse noscuntur, nec mala: possunt tamen indifferenter et bene pariter et male vel prohiberi, vel juberi, sed male nullatenus in his a subditis obediri. Ex his sunt, ut exempli gratia ponam, jejunare, vigilare, legere, et quæque talia. Sciendum vero quia media quædam in purorum plerumque bonorum seu malorum transiunt rationem. Nam conjugium cum ut fieri liceat, et non fieri, factum jam solvi non licet. Quod ergo ante nuptias medium esse liquebat, in jam conjugatis puri boni vim obtinet. Item propria possidere, sæculari quidem homini medium est, quoniam et non possidere licet: monacho vero quia possidere non licet, purum malum est.

5. Videsne jam, frater, vestrum factum cui potissimum membro divisionis conveniat? Si puris aptandum bonis, probabile est: si puris malis deputandum, vituperabile est: sin vero collocandum inter media; via quidem excusari forsitan potest propter obedientiam, mora vero penitus non potest, quæ non fit per obedientiam. Nam mortuo jam abbati, si quid ante jussit quod non debuit, nequaquam esse parendum, superior patefecit disputatio. Et si res per se jam satis elucescat, tamen propter quosdam qui quærunt occasionem, ubi ratio non suppeditat, clarum faciam breviter, et ita clarum ut omnis dubietatis umbra dispereat; quod nec purum, nec medium bonum, sed plane purum fuerit malum sic obedisse, sic vestrum monasterium reliquisse. Et quidem taceo de mortuo, qui suum et solum jam judicem habet Deum, et vere nunc suo domino aut stat aut cadit: ne forte indignans, et merito indignans dicat Deus: Tulerunt omnes a me iudicium. Tamen ad correctionem viventium, non quidem quod gessit, sed quod jussit discutio; utrum videlicet illa jussio vim habere debuerit, quatenus in scandalum multorum ei fuerit obsequendum. Et præmittendum, quod si qui simpliciter, nihilque suspicantes mali, male licet proficiscentem secuti sunt putantes eum episcopi Lingonensis et abbas Cisterciensis (nam utriusque debitor erat) licentia proficisci (quod utique nonnullos de illo comitatu sic credidisse incredibile non est); nostra hæc illos non tangit reprehensio, dummodo ubi compererint, sine mora regrediantur.

6. Igitur adversus illos tantum, imo pro illis sermo est nobis, qui scientes et prudentes miserunt manus in ignem, qui conscii præsumptionis secuti sunt præsumptorem; non audientes Apostolum prohibentem et denuntiantem, ut se ab omni fratre ambulante inordinate subtraherent (II Thess. iii, 6); contemnentes et ipsius Domini vocem dicentis: *Qui non colligit mecum, dispergit* (Matth. xii, 30). Vos, fratres, vos, inquam, aperte et specialiter notat illud apud Jeremiam, quod cum dolore quidem re-

miniscor opprobrium. *Hæc est, inquit, gens quæ non audivit vocem Dei sui* (*Jerem. vii, 28*). Dei enim proprie vox est ista, hostem suum proprio designantis ex officio, et tanquam digito demonstrantis, ut simplices ab ejus impio deterreat consecratus: *Qui non est, inquit, mecum, dispergit*: ac si dicat, In hoc te jam mecum non esse intelligas, si sequeris dispersorem. Deo ergo clamante, **¶** *Qui non colligit mecum, dispergit*; sequit vos oportuit dispersorem? Deo, inquam, vos invitante ad colligendum, homini potius ad dispergendum obsequi debebatis? Magistros contemnebat, subditos exponebat, socios conturbabat; et vos videntes furem currebatis eum eo! Silere de mortuo statueram: sed compulsus sum, fautor, aliquantulum prætergredi, dum non potui improbari obeditio, si non reprobam monstraretur et jussio. Porro jussio et actio hominis cum diversa non fuerint, impossibile visum est unam sine altera vel approbari, vel respui. Liqueat tamen hujusmodi jussioni non fuisse obtemperandum, Deo quippe imperante contraria. Item majorum institutis, minorum non esse præponenda, aut communibus privata non præjudicare imperia quis dubitat? Nam ex Regula sancti Benedicti (*Jerem. LXXI*) hoc habemus.

7. Possem quidem abbatem Cisterciensem ad medium deducere, qui utique superior illo quantum pater filio, quantum magister discipulo, quantum denique abbas commisso sibi monacho, merito se a vobis propter ipsum queritur fuisse contemptum. Possem et episcopum, cujus nihilominus quia non fuit expectatus consensus, innexcusabilis est et contemptus, cum ad ipsos et de ipsis Dominus dicat: *Qui vos spernit, me spernit* (*Luc. x, 16*). Sed quoniam his posset amobus opponi et anteponi Romani pontificis tanquam gravior auctoritas; cujus quippe vos aiunt præmuntios fuisse licentia (quæ et ipsa licentia suo quidem loco erit discutienda (*Infra, u. 9*); talis potius proferatur, cujus omnino fas non sit auctoritati contradicere. Certe summus ille Pontifex qui per sanguinem proprium solus et semel introivit in sancta, æterna redemptione inventa (*Hebr. ix, 12*) terrificam voce denuntiat in Evangelio, ne quis unum de pusillis ejus audeat scandalizare (*Matth. xviii, 6*), Vobis autem unius donetur scandalum, si non ultra processit malum. Facilis sequetur venia culpam, ex qua grave damnum non oritur. Nunc vero quod dubium non est, pluribus scandalizatis, quis aperte non videat quam inhumane humanam jussionem divinæ prætuleritis? Quod quidem audere, quis nisi amens dicere audeat bonum esse aut bonum fieri posse, quantelibet dignitatis homine præcipiente? Quod autem nec bonum est, nec bene fieri potest, purum procul dubio malum est. Unde consequenter advertitur, quod iter vestrum in multorum usurpatum scandalum, ac per hoc et contra Dei mandatum, non purum bonum aut medium, sed purum omnino fuerit malum: quoniam quidem et purum bonum semper bonum est, et medium bene fieri potest.

8. Quomodo ergo vel abbatis jussio, vel Papæ permissio licitum facere valuit, quod purum (sicut irrefutabiliter probatum est) malum fuit: cum superius nihilominus allegatum sit, ea quæ hujusmodi sunt, id est pura mala, ut nunquam juste juberi, sic nec licite posse fieri? Vides quam inanis excusatio de humana obedientia, ubi in Deum convincitur facta transgressio? Nec timendum mihi arbitror, quod ad illud Domini responsum de sibi nuntiato scandalo Pharisæorum refugias, ut quomodo ille nihili pendebat dicens, *Sinite illos, cæci sunt, et duces cæcorum* (*Matth. xv, 14*); ita et nostra vobis scandala non esse timenda existimes. Vides nempe quam nil simile habeat in hac parte proportio. Nam si compares personas, illic Pharisæi superbi, hic pauperes Christi scandalizantur: si causas, hic levitas ibi veritas in causa esse dignoscitur. Rursus, quod et superius propositum est, vos non solum divinis humana, sed et communibus privata prætulisse imperia hoc solum ad probationem sufficiat, quod vestræ illi et novitati, insolitæ, et insolenti præsumptioni, non tantum nostri Ordinis universitas, sed etiam omnium monasteriorum et consuetudo, et institutio reclamare videtur.

9. Quod et vos quoque non immerito timentes, nec satis de propria causa confidentes, remorsas ac remordentes conscientias apostolica conati estis delinire licentia. O frivolum satis remedium! quod non est aliud, nisi more Protoplastorum cauteriatis conscientias **¶** texere perizomata, videlicet ad velamentum, non ad medicamentum. Apostolicam, inquit, licentiam quæsimus, impetravimus. Utrum non licentiam quæsissetis, sed consilium; id est, non ut liceret, sed an liceret. Unde tamen quærebatis licentiam? Ut liceret quod non licebat? Facere itaque volebatis quod non licebat. Sed quod non licebat malum erat. Mala igitur erat intentio, quæ in malum tendebat. Nisi forte tale hoc fuisse dicatur, quod absque licentia quidem non liceret, liceret autem si cum licentia fieret. Verum idjam superius invincibili exclusum est ratione. Nec enim Deus ubi ait, *Nolite contemnere unum ex iis pusillis qui in me credunt*; addidit etiam, *Nisi cum licentia, aut dicens: Qui scandalizaverit unum de pusillis meis* (*Matth. xxiii, 10, 6*), et cætera, determinavit subjungens, *Sine licentia*. Constat igitur ubi veritas, et veritas necessaria in causa non est, nec licite scandalum quodlibet posse a quolibet committi nec juste præcipi, nec innoxie consentiri. Hujus tamen patranda mali quærendam putastis esse licentiam. Sed ad quid? An ut quanto licentius, tanto securius; et quo securius, eo et periculosius peccaretis? Mira cautela, et stupenda providentia! Malum quod jam corde conceperant, opere tamen cauti fuerunt non implere nisi cum licentia. Conceperunt dolorem, sed non pepererunt iniquitatem, donec iniquo Papa conceptui præbuisset assensum. Quo lucro? quove saltem compendio mali? Nunquid ideo aut malum esse desiit, aut vel minoratum est, quia Papa concessit? Quis vero malum esse negat, assensum præbere malo?

Quod tamen summum fecisse Pontificem nequaquam crediderim, nisi aut circumventum mendacio, aut importunitate victum. Quando etenim aliter hujusmodi vobis licentiam indulgeret seminandi videlicet scandala, schismata suscitandi, amicos contristandi, fratrum conturbandi pacem, et confundendi unitatem, propriumque insuper contemnendi episcopum? Et hæcqua necessitate, necesse non habeo dicere, cum rei exitus satis indicet. Profectos nempe plangimus, profectum non cernimus.

10 His ergo talibus et tam gravibus malis dare assensum, exhibere obsequium, impendere adjutorium, tu mihi obedientiam nominas, modestiam nuncupas, appellas mansuetudinem? Tu, inquam, conaris pessima vitia virtutum palliare nominibus? An te putas hoc sine injuria facere Domini virtutum, quod virtutibus facis injuriam? Vanissimam præsumptionem, turpissimam levitatem, crudelissimam dissensionem, obedientiæ, modestiæ, mansuetudinis nominibus velas, et velatis sordibus sacra illa vocabula maculas. Hanc ego nunquam æmuler obedientiam: talem mihi nunquam libeat modestiam, vel potius molestiam, imitari: hujusmodi mansuetudo semper longe fiat a me. Talis siquidem obedientia omni est contemptu deterior: talis quoque modestia ultra omnem modum extenditur. Ultra dicam, an eitra? Sed verius forsitan et utroque competentius dixerim, extra. Qualis denique illa est mansuetudo, quæ ipso etiam auditu omnium aures exasperat? Volo tamen eam ipsam ut et mihi modo exhibeas. Cum tam patiens sis, ut a quolibet etiam quo non licet, pertrahi non contendas; liceat et me, obsecro, paulo nunc confidentius agere tecum. Alioquin male multum merui de te, si (quod nemini soles) soli mihi indignandum putaveris.

11. Igitur tuam convenio conscientiam. Volens an invitus profectus es? Sed si ex voluntate jam non ex obedientia. Si autem invitus, suspectum videris habuisse imperium, cui obsequi gravabaris. Ubi vero suspicio, ibi discussio necessaria. Verum tu ut tuæ patientiæ dares vel caperes experimentum; nihil discutiens, trahi te passus es, non solum præter voluntatem tuam, sed et contra conscientiam. O patientia omni digna impatientia! Non possum, fateor, non irasci huic contentiosissimæ patientiæ. Videbas dispergentem, et sequebaris: scandala dictantem audiebas, et obsequebaris. Vera patientia est, pati vel agere contra quod libeat: sed non præter quod liceat. ●● Mirum vero quod hominem audiebas furtive susurrantem, Deum non audiebas aperte reclamantem, tali quasi cœlitus emisso tonitru: *Væ illi per quem scandalum venit!* (Matth. xviii, 7.) Non tantum autem Dominus, sed et sanguis ipsius clamore nihilominus, vehementi, surdis licet, terribiliter irrugiebat. Clamor ejus, ejus effusio. Effusus quippe pro dispersis filiis Dei ut eos congregaret in unum, juste fremebat in dispersores. Odit nimirum dispersores, qui non novit nisi colligere. Magnus ejus

(78) *Aliaz deest hoc.... præc.*

A clamor, et vehemens, qui corpora de sepulcris, animas ab inferis excitavit. Terram cœlosque tuba illa convocavit in unum, quippe quæ in terra et quæ in cœlis sunt, pacificans. In omnem terram exivit sonus ille, et vestram non valuit rumpere surditatem? Vox nempe illa in virtute; vox illa in magnificentia. Et quid clamat? *Exurgat Deus, et dissipentur inimici ejus* (Psal. xvii, 2): et iterum: *Disperge illos in virtute tua et dispone eos protector meus Domine* (Psal. lvi, 12). Sanguis Christi est, frater Adam, sanguis Christi est qui pro piis congregatis adversus impios dispersores quasi tuba exaltat vocem suam. Minatur autem se dispersores dispergere, qui pro dispersis colligendis effusus est. Et si ejus vocem tu non audis, audit eam de cujus latere manavit. Quomodo namque proprium non audit, qui Abel sanguinem audiebat? (Gen. iv, 10.)

12. Sed quid ad me, inquis? Ille viderit cui mihi contradicere fas non erat. Non est discipulus super magistrum. Docendus, non docturus, ejus lateri adhærebam. Sequi debui, non præire præceptorem auditor. O istorum temporum Paule simplex, si tamen et ille alterum se tibi exhibuisset Antonium, ut quidquid vol leviter de labiis ejus procederet, necesse non haberes discutere, sed sine cunctatione ad omnia nihil hæsitans obedires? O monachum obedientissimum, cui ex quibuslibet seniorum verbulis ne unum quidem iota prætervolet! Non attendit quale sit quod præcipitur, hoc solo contentus quia præcipitur, hoc solo contentus quia præcipitur (78). Et hæc est obedientia sine mora. Si ita oportet, sine causa legitur in Ecclesia: *Omnia probate, quod bonum est tenete* (Thess. v, 21). Si ita oportet, deleamus jam de libro Evangelii, *Estote prudentes sicut serpentes*, sufficiente quippe quod sequitur, *et simplices sicut columbæ* (Matth. x, 16). Nec dico a subditis mandata præpositorum esse dijudicanda, ubi nil juberi deprehenditur divinis contrarium institutis: sed necessariam assero et prudentiam, qua advertatur si quid adversatur; et libertatem qua et ingenue contemnatur. Cæterum iste, Nihil inquit, habeo interrogare: viderit ille quid jusserit. Dic, quæso, si dato in manus gladio, suum te armari jussisset in jugulum, acquievisses aut si se tuo voluisset impulsu in ignem vel in aquam præcipitem dari, obtemperasses? Nonne etiam ab his non prohibere cum possis, in crimen tibi reputatur homicidii? Age ergo, vide ne forte sub prætextu obedientiæ in quidpiam ei gravius inservieris. Non ignoras certe quis dixerit (nam mihi hinc fortasse non crederes) expedire scandala facientibus demergi potius in profundum maris (Matth. xviii, 6). Cur hoc dixit, nisi quia significare voluit tam gravia illos in posterum manere tormenta, ut eis comparata mors temporalis, nec pœnalis esse videatur, sed commoda? Quid ergo eum scandala facere juvisti? juvisti enim sequendo illum, obsequendo illi. Nonne utilius, juxta præmissam Veritatis sententiam,

molam asinariam colle ejus suspenderes, et sic eum demergeres in profundum maris? Quid ergo? Tu ille obedientissimus discipulus, illum patrem et præceptorem tuum, quem ne puncto quidem temporis, vel transverso, ut dicitur, pedis, a te, quandiu vixit, passus es elongari, ita ut in foveam quoque post eum, non quidem cæcis, sed apertis more Balaam, oculis cadere non cunctatus sis: tune, inquam, illum tuo ita beandum putasti obsequio, ut morte illi graviolem exhibueris obedientiam? Revera nunc experior, quam vera sit illa sententia: *Inimici hominis, domestici illius* (Michææ vii, 6). Sic itaque sentiens, sic conscius ipse tibi, nonne, si sapis, gemis; et si non desipis, tremis? Quippe cujus obedientia non est meo, sed Veritatis iudicio, pejor inventa est homicidio.

13. Si hæc non ignoras, quomodo non trepidas? quod si trepidas, quomodo non emendare festinas? Alioquin qualem hinc ad illud tribunal terrificum conscientiam portas, ubi iudex teste non indiget, ubi veritas discutit intentiones, ubi inquisitio culparum pertingit ad abdita cordis, ubi denique secretissimos recessus mentium divinus ille investigat intuitus, et ad subitum illum Solis justitiæ fulgorem, animarum expansi sinus, cuncta sive bona, sive mala evomunt quæ celabant? Ibi, frater Adam, facientes et consequentes pari pœna puniuntur. Ibi fures et socii furum similem sunt excepturi sententiam. Ibi par subibunt iudicium et qui lactant, et qui lactantur peccatores. Perge igitur jam dicere, Quid ad me? ille viderit. Tange picem, et dic: Non sum inquinatus ab ea. Absconde ignem in sinu tuo, et te jactato non aduri. Pone denique portionem tuam cum adulteris, nihilque tua interesse putato. Non ita Isaias: redarguit enim se ipsum, non solum quia ipse immundus, sed et quod socius sit immundorum: *Quia, inquit, vir pollutus labiis ego sum, et in medio populi immunda labia habentis ego habito.* Redarguit autem se dixerim, non quia cum malis habitaret, sed quia mala non redarguerit. Sic namque ait: *Væ mihi quia tacui!* (Isa. vi, 5.) Quando vero ipse malum facere acquiesceret, quod se in aliis non redarguisse redarguit? Quid enim etiam David? nonne alieni contagione peccati se senserat inquinari posse, cum diceret, *Cum hominibus operantibus iniquitatem, et non communicabo cum electis eorum?* (Psal. cxi, 4.) denique et oral dicens: *Ab occultis meis munda me, Domine, et ab alienis parce servo tuo* (Psal. xviii, 13, 14). Unde etiam malorum, quorum noluit participare malum, studuit declinare consortium. Ait etenim: *Non sedi cum concilio vanitatis, et cum iniqua gerentibus non introibo.* Huic versiculo concinit et subsequens: *Odivi, inquit, ecclesiam malignantium, et cum impiis non sedebo* (Psal. xxv, 4, 5). Audi denique et Sapientis consilium: *Fili mi, ait, si te lactaverint peccatores, ne acquiescas eis* (Prov. i, 10).

14. Tu ergo adversus hæc atque alia in hunc modum innumera veritatis testimonia, putasti cuiuspiam obediendum? O odiosa perversitas! Obedientiæ

virtus quæ semper militat veritati, adversus veritatem accingitur. Felicem ego dixerim fratris Henrici inobedientiam, cui cito resipiscenti ab errore, et revertenti ex itinere, talem contigit non experiri obedientiam. Quam potiolem nunc et dulciorem suæ hujusmodi inobedientiæ carpit, jamjamque degustat fructum, bonam habens conscientiam, quod cæteris collegis suis fraterna corda gravi scandalo concutientibus, ipse inter fratres in proposito et Ordine suo sine querela conversetur? Cujus ego, si optio. detur, pigram potius elegerim inobedientiam cum ipsius conscientia, quam horum studiosam obedientiam cum scandalo. Estimo enim, quia melius agit iste sic inobediens abbati, sed non charitati, servando unitatem in vinculo pacis; quam illi qui ita obtemperant homini uni, ut unum præferant unitati. Fidenter et hæc addiderim, expedire magis cuilibet sola unius hominis periclitari obedientia, quam reliquis omnibus pietatis bonis, et votis propriæ professionis.

13. Siquidem, ut cætera taceam, duo præcipua nobis in monasterio conversantibus observanda traduntur; subjectio abbati, et stabilitas in loco: et ita observanda, quod neutrum præpediat alterum, nec alterutrum sibi præjudicent. Ut, verbi gratia, sic te stabilem in loco exhibeas, ut abbati subjici non contempnas: sic obedias subjectus abbati, ut stabilitatem non amittas. Porro, si detestaris in loco licet perseverantem, qui abbati forte subdi contemnit imperiis; miraris si reprehendimus obedientiam, quæ vobis vestrum deserendi locum vel causa exstitit, vel occasio? præsertim cum in professione regulari sic promittatur stabilitas, ut de subjectione abbati exhibenda nulla penitus mentio fiat.

16. Sed quæris forsitan, inquit, mihi: Quid ergo tu de stabilitate tua facis, quam apud Cistercium firmasti; et nunc alibi habitas? Ad quod respondeo: Ego qui sem Cisterciensis monachus ibidem professus, ab abbate meo ubi nunc habito missus sum, sed missus in pace, missus sine scandalo, sine discordia, missus juxta consuetudinem et communem institutionem. Quandiu ergo in eadem qua missus sum, pace et concordia persevero, quandiu in unitate sto, communibus privata non præfero, quietus et subditus in quo positus sum permaneo, secunda dico conscientia, quod promisi, firmiter teneo. Quomodo enim stabilitatis prævaricor votum, qui unanimi non rumpo vinculum, pacis firmamentum non desero? Et si corpus absentavit obedientia, sed spiritum semper ibidem præsentem tenet concors devotio, et in nullo dissimilis conversatio. Qua die autem (quod quidem Deus avertat) aliis incipiam vivere legibus, aliis moribus conversari, diversis diservire observantiis, adinvenire nova, extraneas usurpare consuetudines: transgressor professionis, promissam stabilitatem jam non me tenere confido. Dico ergo abbati per omnia obtemperandum, sed salva professione. Verum tu professus secundum Regulam sancti Benedicti, ubi promisisti obedi-

tiam, promisisti et stabilitatem. Quod si obedieris quidem, stabilis autem non fueris; dum offendis in uno, factus es omnium reus: si omnium, et ipsius obedientiæ.

17. Vides itaque pondus tuæ obedientiæ? Quomodo nempe stabilitatis transgressionem sufficit excusare, quæ nec sibi quidem valet patrocinari? Idem notum est solemniter ac regulariter profiteri quemque in præsentia abbatis. In præsentia ergo tantum, non etiam ad nutum ipsius fit cuiusque professio. Testis proinde adhibetur abbas, non dictator professionis; adiutor, non fraudator adimpletionis; vindex, non auctor prævaricationis. Quid igitur? Ponam in manu abbatis quod absque ulla exceptione coram Deo et sanctis ejus propria manu et ore firmavi, audiens ex Regula (*Reg. S. Benedicti*, cap. 58), si quando aliter fecero, a Deo me esse damnandum, quem irrideo? Si abbas meus, aut etiam angelus de cælo contraria jusserit, libere recusabo hujusmodi obedientiam, quæ me transgressorem voti proprii, et pejerare faciat nomen Dei mei. Scio enim me juxta Scripturæ veritatem ex ore meo vel condemnandum (*Luc. xi, 22*), vel justificandum; et quia *os quod mentitur, occidit animam* (*Sap. i, 11*); et quod Deo veraciter canitur, *Perdes omnes qui loquuntur mendacium* (*Psal. v, 7*); et quia *unusquisque onus suum portabit* (*Galat. vi, 5*), et *unusquisque pro se rationem reddet* (*Rom. xiv, 12*). Alioquin qua fronte psallam mentiens in conspectu Dei et angelorum illud de Psalmo. *Reddam tibi vota mea, quæ distinxerunt labia mea?* (*Psal. lxxv, 13, 14*.) Viderit denique abbas meus, quid sibi faciendum putet de eo quod ex Regula ad ipsum specialiter dirigitur, « Ut præsentem regulam in omnibus conservet: » et item, quod universaliter præcipitur et nemo excipitur, « Ut omnes » scilicet « per omnia magistrum sequantur regulam; nec ab ea temere devietur a quoquam (*Reg. S. Benedicti*, capp. 64, 3). » Ego sic ipsum sequi decrevi semper et ubique magistrum, ut nequaquam a Regulæ, quam teste ipso juravi et statui custodiæ, deviem magisterio.

18. Occurramus breviter quæstioni, quæ a latere nobis surgere posse videtur et sic jam nimis longam finiamus epistolam. Videor nempe contraria loqui rei quam facio. Quæri etenim a me potest, si hoc damno, qui abbatis sui non solum consensu, sed et jussu suum monasterium deseruerunt, quo pacto illos et recipiam, et retineam, qui de aliis monasteriis, fracto stabilitatis voto, et contempto seniorum imperio, ad nostrum Ordinem veniunt. Ad quod quidem brevis responsio, sed periculosa. Vereor namque displicere quibusdam quod dicturus sum. Cæterum mihi magis verendum puto, ne tacendo veritatem, illud versiculum non veraciter cantem: *Justitiam tuam non abscondi in corde meo; veritatem tuam et salutare tuum dixi* (*Psal. xxxix, 11*). Hac ergo illos ratione suscipimus, quoniam non putamus esse malum, si vota labiorum suorum, quæ in locis suis potuerunt quidem promittere, sed nequaquam

persolvere; Deo qui ubique est, ubicumque poterunt, reddant; et solius ruptæ stabilitatis damna reliquorum regularium præceptorum integra observatione compensent. Si cui displicet hoc, et murmurat adversus hominem quærentem salutem suam; respondebit pro eo salutis Auctor: *Nonne oculus tuus nequam est, quia ille bonus?* (*Matth. xx, 15*.) O quisquis es qui saluti invides alienæ, parcito vel tuæ. An nescis quod *invidia diaboli intravit mors in orbem terrarum* (*Sap. ii, 24*). Attende itaque tibi. Si enim ubi invidia, ibi mors; profecto non potest simul et invidere, et vivere. Quid molestus es fratri tuo, quoniam satagit quemadmodum quæ processerunt de labiis suis, non faciat irrita? Si quærat homo, ubi et quomodo persolvat quod pollicitus est Deo; quid tu perdis? Fortassis si aliquantæ pecuniæ tu eum debitorem teneres, circuire cogeres mare et aridam, donec usque ad novissimum quadrantem debitum redderet universum. Quid igitur meruit de te Deus tuus, quoniam non vis ut et ipse a suo quod suum est, debitore recipiat? Imo uni invidens, quos tibi reddis infensos: dum et dominum servi obsequio, et domini gratia servum fraudare conaris. Tu quare illum potius non imitaris, et ipse videlicet persolvendo quod debes? Putasne et tuum non requiretur debitum? An potius propter hoc magis irritas impie Deum, quia dicis in corde tuo, Non requiret?

19. Quid inquis? omnes ergo damnas qui similiter non faciunt? Non: sed audi quid et de ipsis sentiam; et noli frustra calumniari. Quid me vis odiosum facere multis millibus sanctorum, quid sub nostra professione non nostro conversantes more, tamen aut sancte vivunt, aut beate defuncti sunt? Non ignoro quod reliquerit sibi Deus septem millia vivorum, qui non curvaverunt genua sua ante Baal (*III Reg. xix*). Audi ergo [*al. ausculta ergo*], æmule; calumniator, ausculta. Dixi cur de aliis monasteriis ad nostra venientes, recipiendos censuerim. Nunquid non venientes damnavi? Excuso illos, non istos accuso. Soli sunt invidi, quos excusare nec volo, nec valeo. Quibus exceptis, si quis cæterorum ad Regulæ cupiat transire puritatem, sed propter scandalum non audeat, aut certe etiam ob certam corporis infirmitatem; puto quia non peccat, dum tamen in suo studeat loco sobrie, et juste, et pie conversari. Nam si qua ex more monasterii minus forte districte, quam Regula constituisse videtur, observare compellitur; excusabit hoc forsitan aut illa charitas qua cunctatur migrare ad melius propter scandalum, juxta illud, *Charitas operit multitudinem peccatorum* (*I Petr. iv, 8*); aut illa humilitas, qua propriæ conscius infirmitatis se reputat imperfectum: siquidem et de ipsa scriptum est: *Deus humilibus dat gratiam* (*Jac. iv, 6*).

20. Multa quidem tibi, charissime, locutus sum, cum multis opus non habeas; quippe cui sit et ingenium velox ad intelligendum quod dicitur, et voluntas agilis ad eligendum quod utiliter suadetur,

sed licet specialiter quidem ad te, non tamen tam multa propter te scribenda putavi. Hæc itaque, quibus Deus providit fore necessaria. Te autem, ut meum jam olim familiarissimum, paucis et cum omni fiducia moneo, ne jam diutius animas desiderantium te, in tuæ quidem animæ horrendum periculum, tui exspectatione suspendas. En tua eorumque (ni fallor) qui tecum sunt, et mors, et vita in manu tua est. Arbitramur enim quidquid feceris tu aut volueris, illos esse facturos. Alioquin aperte denuntia illis, quia juxta omnium abbatum nostrorum non contemnendam sententiam, quæ merito processit in vos : Qui redierint, vivent; qui renuerint, morientur.

✠ EPISTOLA VIII.

AD BRUNONEM COLONIENSEM ELECTUM (79).

Bernardus a Brunone consultus de acceptando episcopatu Coloniensi, ita respondet, ut suspensum eum teneat, imo terreat mole tanti muneris, monens per orationes consulere Deum.

1. Quæris a me consilium, vir illustris Bruno, an volentibus te promovere ad episcopatum acquiescere debeas. Quis hoc mortalium definire præsumat? Deus forsitan vocat : quis audeat dissuadere? Forte non vocat : quis appropinquare consulat? Utrum vero vocatio Dei sit, an non sit; quis scire possit, excepto Spiritu qui scrutatur etiam alta Dei, vel si cui forte revelaverit ipse? Magis quoque dubium reddit consilium illa in litteris tuis humilis, sed terribilis confessio, qua vitam tuam tam graviter, et, ut credo, non nisi veraciter accusas. Nec enim negandum est, hujuscemodi vitam esse indignam tam sacri dignitate ministerii. Sed rursus non immerito e regione times (nam et nos idipsum metumus) si ob malum conscientie de commisso scientie talento non facis lucrum : nisi quod alio forte negotiandi genere, etsi minus copiose, minus tamen periculose fructificare valeres. Horreo, fateor, sic enim tibi, ut mihi loqui debeo quod sentio; horreo, inquam, considerans, unde, quo vocaris : præsertim cum nullum intercurrerit poenitentiae tempus, per quod utcumque hujuscemodi periculosissimus transitus fiat. Et quidem rectus ordo requirit ut prius propriam, deinde alienas curare studeas conscientias. Primus quippe pietatis gradus est, de quo scriptum est : *Miserere animæ tuæ placens Deo (Eccli. xxx, 24)*. Ex hoc autem ad miserandum proximum recto jam tramite charitas ordinata procedit; quippe quem ad sui quisque mensuram amare præcipitur. Quod si in hunc modum quo te hactenus ipse amasti, et tibi committendos amaturus es, malo ego quidem tibi non committi, quam sic

A diligi. Si autem prius te diligere didicisses, et me forsitan scires amare.

2. Sed quid, si suam Deus acceleret tibi gratiam, et multiplicet misericordiam, et sit ad restituendam innocentiam efficacior velox clementia quam diuturna poenitentia? Beatus siquidem, cui non imputabit Dominus peccatum (*Psal. xxxi, 2*). Nam quis accusabit adversus electum Dei? Si Deus justificat, quis est qui condemnet? Hoc salutis compendium sanctus ille latro consecutus est : uno eodemque die simul et confessus latrocinia, et introductus in gloriam, brevi quodam contentus ponte crucis ad transigendum [*al. transeundum*] de regione dissimilitudinis in terram viventium, et de luto fæcis in paradysum voluptatis (*Luc. xxiii, 40, 43*). Hoc subitum pietatis remedium percepit felix illa peccatrix, cum repente ubi superabundaverant delicta, abundare cœpit et gratia, Absque multo poenitentiae labore dimissa sunt ei peccata multa, quoniam dilexit multum (*Luc. vii, 37-50*); et in brevi meruit charitatis accipere latitudinem, quæ, ut scriptum est, *cooperit multitudinem peccatorum (1 Petr. iv)*. Hoc et ille paralyticus in Evangelio duplex atque celerrimum potentissimæ bonitatis persensit beneficium, prius mente quam carne curatus.

3. Sed aliud et celerem adipisci veniam peccatorum, et aliud de ipsis sceleribus ad infulas mox provehi dignitatem. Video tamen Matthæum de telonio ad apostolatus culmen assumptum (*Matth. ix, 2-9*); sed hoc me rursus conturbat, quod non prius audierit cum cæteris coapostolis suis, *Ite in orbem universum, prædicate Evangelium omni creaturæ (Marc. xvi, 15)*; quam egerit poenitentiam, multo tempore ac labore sequendo Dominum quocumque iret, permanens cum eo in tentationibus suis. Sed et si **✠** occurrat de Ambrosio, quod de tribunalibus ad sacerdotium raptus fuerit (*THEODORET, Hist. lib. iv, cap. 6*), non me valde confortat, cum a puero mundam in mundo duxerit vitam, et sic etiam fuga et latebris multisque dissimulationum modis declinare conatus sit. Si de Saulo quoque factus repente Paulus, repente vas electionis, repente Doctor gentium in exemplum adducitur : hoc exempli evacuat similitudinem, quod ille ideo misericordiam consecutus sit, quia ignorans ipso teste peccavit, manens in incredulitate (*1 Tim. i, 13*). Quanquam si tale quidpiam quandoque bene et utiliter factum fuisse agnoscitur, de quo dici veraciter possit, *Hæc est mutatio dexteræ Excelsi (Psal. lxxvi, 11)*, non tam exemplum, quam miraculum afferri debeat.

4. Hæc interim a me ad id quod quæritis, suspensive responsa sufficiant. Neque enim possum,

(79) Scripta anno Christi 1131. Bruno II, filius Engelberti Altenæ comitis, consecratus anno 1132 a Guillelmo cardinali episcopo Prænestino, Friderico sub finem anni 1131 mortuo successit in sedem Coloniensem. Anno 1136 cum Lothario imperatore in Italiam profectus, in pervigilio Pentecostes anni insequentis ex minutione sanguinis extinctus, Barri in Apulia sepultus est, in ecclesia B. Nicolai; Hugone decano ipsi suffecto, qui et ipse anno proximo itidem

ex minutione decessit. Hæc ex Chronographo Saxonico inedito. Porro Brunonis sepulcrum uti et Ranulphi ducis Rogerius Siciliæ princeps paulo post effregit, et cadavera eorum educta per forum traxit, ac demum plus quam barbara crudelitate dilaceravit. Vide Baronium ad hunc annum; Ottonem Frisingensem, Chronici libro 17, capp. 21, 23; Sigonium. De Regno Ital. libro 2, et Chronographum Saxonicum ineditum.

unde certus non sum, certam proferre sententiam. Sic contingere debet quærenti rem ubi non sit sermo a propheta. Consilium a sapiente quærendum est. Nunquid enim de luto limpidum quidpiam haurire potestis? Unum tamen est quod amico absque periculo, et nequaquam sine fructu impendere possumus, nostræ videlicet pro hac re orationis ad Deum qualecunque suffragium. Deo ergo relinquentes sui, quod ignoramus, secretum consilii, ipsum supplicii devotione et devota supplicatione precamur, ut in vobis et de vobis operetur, quod et se deceat, et vobis expediat. Habetis autem dominum Norbertum, (80) quem melius præsentem præsens de talibus interrogare potestis. Nam tanto vir ille in divinis aperiendis mysteriis nobis promptior, quanto et Deo propior esse cognoscitur.

EPISTOLA IX (81).

AD EUMDEM JAM ARCHIEPISCOPUM COLONIENSEM.

Brunonem recens creatum archiepiscopum Coloniensem ad timorem inducit.

Dignationis vestræ suscepi scripta devotus, et ad injuncta sollicitus fui; et si profui, vos probabit. Sed de hoc satis. Porro in eadem charitate audeo quæ sequuntur. Si cunctos qui vocantur ad ministerium, constat eligi et ad regnum, profecto securus est Coloniensis archiepiscopus. Quod si etiam et Saulem in regno, et Judam in sacerdotio legitur elegisse non alius quam ipse Deus; et non potest solvi Scriptura quæ hoc asserit: timeat necesse est et Coloniensis archiepiscopus. Si vero (quod verum est) et illa sententia hodie quoque viget, quia non multos nobiles, non multos potentes, non multos sapientes elegit Deus (I Cor. I, 26), nunquid non triplicem quoque habet timendi causam Coloniensis archiepiscopus? Curemus ergo in alto positi, non altum sapere, sed timere, sed humilibus consentire. *Principem*, inquit, *te constituerunt: esto in illis tanquam unus ex illis* (Eccli. xxxii, 1): et iterum: *Quanto major es, tanto humilia te in omnibus* (Eccl. iii, 20). Sapiens est qui hoc consulit, quippe haud secus sentiens ab ipsa Sapientia quæ ait: *Qui major est vestrum, fiat sicut minor* (Luc. xxii, 26). Alioquin judicium durum his qui præsent (Sap. vi, 6): timeat potestas. Servus quoque sciens voluntatem domini sui, et non faciens digna, vapulabit multis (Luc.

(80) Præmonstratensis Ordinis fundatorem. Vide de eo epistolam 59.

(81) Scripta anno Christi 1132.

(82) Scripta anno Christi 1132.

(83) Scripta circa annum 1125. Guigo, cognomento de Castro, natione Gallus, patria Delphinus, nativitate Valentiniensis, Cartusie majoris a B. Brunone quintus prior generalis, Statutorum primas scriptor, Bernardo charissimus, ut constat tum ex hac epistola, tum ex libro tertio Vitæ S. Bernardi, cap. 4. Petro Venerabili infra, in epistola 388, dicitur « singularis suo tempore et præclarissimus religionis flos. » Idem in libri 6 epist. 40, ad Basilium, Guigonis in Cartusie majoris regimine successorem: « Decreveram renovare tecum, » inquit, « antiquas illas et sanctas felicitis memorie domini Guigonis prædecessoris tui mecum sæpe habitas collationes,

xii, 47): timeat qui cognovit litteraturam. Timeat nobilis, quia iudex omnium non est acceptor personarum. Iste profecto necessariis timoris funiculus triplex difficile rumpitur. Durusne videor, quia non blandior, quod metum incutio, quod amico cupio initium sapientie? Sic mihi contingat semper beare amicos, id est, terrendo salubriter, non aduland fallaciter. Ad illud me provocat qui dicit: *Beatus homo qui semper est pavidus* (Prov. xxviii, 14). Ab hoc revocat qui ait: *Popule meus, qui te beatificant, in errorem inducunt* (Isai. iii, 12).

98 EPISTOLA X (82).

AD EUMDEM.

Brunonem ad justum corripiendi zelum excitat.

Horrendum punire nefas, etsi duplici ratione incumbat vobis, tum videlicet pro debito officii, tum quia et apostolica injungit auctoritas; puto tamen quod non supervacua in re tanta etiam amici communitio accedit. Hoc autem est quod amicum et patrem cupimus esse admonitum, ut hæc ipsa ultio quæ facienda est, eo quoque zelo quo facienda est, fiat: quatenus non solum præsens facinus mulctum esse videatur, sed etiam a simili temeritate audiens omnis malignitas compescatur.

EPISTOLA XI.

AD GUIGONEM PRIOREM (83), ET CÆTEROS CARTUSIÆ MAJORIS RELIGIOSOS.

De veræ et sinceræ charitatis lege, signis, effectis, gradibus, perfectione Patriæ reservata, multa pie disserit.

Inter patres reverendissimis [al. reverentissimis], et inter amicos charissimis, GUIGONI priori Cartusensi, cæterisque sanctis qui cum eo sunt, frater BERNARDUS de Clara-Valle, salutem æternam.

1. Sanctitatis vestræ litteras tam lætus accepi, quam avidus et olim desideraveram. Legi eas, et quasolvebam in ore litteras, scintillas sentiebam in pectore: quibus et concaluit cor meum intra me, tanquam ex illo igne, quem Dominus misit in terram (Luc. xii, 49). O quantus in illis meditationibus exardescit ignis, e quibus hujusmodi evolvantur scintillæ! Vestra illa succensa et succendens saluti sic mihi, ut verum fatear, accepta fuit, et est, quasi non ab homine, sed certissime ab illo qui mandat salutem Jacob, descendere videretur. Non me sane quibus velut scintillis ab ejus ore prodeuntibus accendebar, et omnium pene humanarum rerum oblivisci cogebam. » Vir erat insignis modestiæ, uti suis se ipse coloribus depinxit in quadam epistola ad Petrum Cluniacensem: « Petimus, » inquit, « per eam qua in nos indignos vestra fervent viscera dilectionem, ut quando nostræ exiguitati vestra scribere dignatur serenitas, ita de propria cogitatis ædificatione, ut infirmitatem nostram periculosa non inflectis elatione. Et illud præ omnibus et super omnia quæsumus, et defixis in terram genibus obsecramus, ne vilitatem nostram Patris nomine dignam ulterius æstimetis. Satis et super satis est, si frater, si amicus, si filius appelletur, qui nec servi nomine dignus habetur » (inter Epistolas Petri Venerabilis, libri et epist. 25). Quo quidem exemplo ipse Venerabilis Petrus ad Bernardum scribens postmodum usus est,

tamen sine lege charitatis non sint? *sed accepistis*, ait, *spiritum adoptionis filiorum* (Rom. VIII, 15). Denique audi justum utrumque de se fatentem, et quod non sit sub lege, nec tamen sit sine lege. *Factus sum*, inquit, *his qui sub lege erant, quasi sub lege essem, cum ipse non essem sub lege; his qui sine lege erant, tanquam sine lege essem, cum sine lege De non essem, sed in lege essem, Christi* (I Cor. IX, 21). Unde apte non dicitur: *Justi non habent legem; aut, Justis sunt sine lege: sed Justis non est lex posita; hoc est, non tanquam inivis imposta, sed voluntariis eo liberaliter data, quo suaviter inspirata. Unde et pulchre Dominus: Tollite*, ait, *jugum meum super vos* (Matth. XI, 29). Ac si diceret: *Non impono inivitis, sed vos tollite si vultis. Alioquin non requiem, sed laborem invenietis animabus vestris.*

7. Bona itaque lex charitas et suavis, quæ non solum leviter suaviterque portatur, sed etiam servorum et mercenariorum leges portabiles ac leves reddit, quas utique non destruit, sed facit ut impleantur, dicente Domino: *Non veni legem solvere, sed adimplere* (Matth. V, 17). Illam temperat, istam ordinat, utramque levigat. Nunquam erit charitas sine timore, sed casto; nunquam sine cupiditate, sed ordinata. Implet ergo charitas legem servi, cum infundit devotionem; implet et mercenarii, cum ordinat cupiditatem. Porro timori permixta devotio ipsum non annullat, sed castificat. Pœna tantum tollitur, sine qua esse non potuit dum fuit servilis; et timor manet in sæculum sæculi castus et filialis (Psal. XVIII, 10). Nam quod legitur, *Perfecta charitas foras mittit timorem* (I Joan. IV, 18), pœna intelligenda est, quæ servili, ut diximus, nunquam deest timori, illo scilicet genere locutionis, quo sæpe causa ponitur pro effectu. Deinde cupiditas tunc recte a superveniente charitate ordinatur, cum mala quidem penitus respuuntur, bonis vero meliora præferantur, nec bona nisi propter meliora appetuntur. Quod cum plene per Dei gratiam assecutum fuerit, diligitur corpus, et universa corporis bona tantum propter animam, anima propter Deum, Deus autem propter se ipsum.

8. Verumtamen quia carnales sumus, et de carnis concupiscentia nascimur, necesse est cupiditas vel amor noster a carne incipiat: quæ si recto ordine dirigitur, quibusdam suis gradibus duce gratia proficiens, spiritu tandem consummabitur: quia non prius quod spirituale, sed quod animale, deinde quod spirituale; et prius necesse est portemus imaginem terrestris, deinde cœlestis (I Cor. XV, 46-49). In primis ergo diligit se ipsum homo propter se. Caro quippe est, et nil sapere valet præter se. Cumque se videt per se non posse subsistere, Deum sibi quasi necessarium incipit per fidem inquirere et diligere. Diligit itaque in secundo gradu Deum, sed propter se, non propter ipsum. At vero cum ipsum cœperit occasione propriæ necessitatis colere et frequentare cogitando, legendo, orando, obediendo, quadam hujuscemodi familiaritate paulatim sensim-

que Deus innotescit, consequenter et dulcescit; et sic gustato quam suavis est Dominus, transit ad tertium gradum, ut diligit Deum, non jam propter se sed propter ipsum. Sane in hoc gradu statur, et nescio si a quoquam hominum quartus in hac vita perfecte apprehenditur, ut se scilicet homo diligit tantum propter Deum. Asserant hoc si qui experti sunt: mihi, fateor, impossibile videtur. Erit autem procul dubio cum introductus fuerit servus bonus et fidelis in gaudium Domini sui, et inebriatus ab ubertate domus Dei. Quasi enim ebrius miro quodam modo oblitus sui, et a se penitus velut deficiens, totus perget in Deum, deinceps adhærens ei unus spiritus erit.

9. Arbitror hoc prophetam sensisse cum diceret:

B *Introibo in potentias Domini; Domine, memorabor justitiæ tuæ solius* (Psal. LXX, 16). Sciebat profecto cum introiret in spirituales potentias Domini, exutum se iri universis infirmitatibus carnis, ut jam nil de carne haberet cogitare, sed totus in spiritu memoraretur justitiæ Dei solius. Tunc pro certo singula Christi membra dicere poterunt de se, quod Paulus aiebat de capite: *Etsi cognovimus secundum carnem Christum, sed nunc jam non novimus* (II Cor. V, 16). Nemo ibi se cognoscit secundum carnem, quia caro et sanguis regnum Dei non possidebunt (I Cor. XV, 50). Non quod carnis substantia illic futura non sit; sed quod carnalis omnis necessitudo sit defutura, carnisque amor amore spiritus absorbendus, et infirmæ quæ nunc sunt humanæ affectiones in divinas quasdam potentias habeant commutari. Tunc sagena charitatis, quæ nunc tracta per hoc mare magnum et spatiosum, ex omni genere piscium congregare non disinit cum perducta ad littus fuerit, malos foras mittens, bonos solummodo retinebit. Siquidem in hac vita ex omni genere piscium, intra cinum suæ latitudinis, charitatis rete concludit: ubi se pro tempore omnibus conformans, omniumque in se sive prospera, sive adversa trajiciens, suaque quodammodo faciens, non solum gaudere cum gaudentibus, sed etiam flere cum flentibus consuevit. Sed cum pervenerit ad littus, velut malos pisces omne quod triste patitur foras mittens, sola quæ placere et jucunda esse poterunt, retinebit. Nunquid enim tunc, verbi gratia, Paulus aut infirmabitur cum infirmis, aut uretur pro scandalizatis, ubi scandala et infirmitas procul erunt? aut certe lugebit eos qui ante non egerunt pœnitentiam, ubi certum est, sic neminem sane fore qui pœniteat, quomodo qui peccet non erit? Absit autem ut vel eos qui ignibus æternis cum diabolo et angelis ejus deputandi sunt, plangat et defleat in illa civitate, quam fluminis impetus lætificat (Psal. XLV, 5), cujus diligit Dominus portas super omnia tabernacula Jacob (Psal. LXXXVI, 2); quod videlicet in tabernaculis etsi quandoque gaudetur de victoria, laboratur tamen in pugna, et plerumque periclitatur de vita: in illa autem patria nulla prorsus admittitur adversitas

sive tristitia, quemadmodum de illa canitur: *Sicut lætantium omnium habitatio in te* (Psal. 86, 7); et rursum: *Lætitia sempiterna erit eis* (Isai. LXI, 7). Denique quomodo misericordiæ recordabitur, ubi memorabitur justitiæ Dei solius? Proinde ubi jam non erit miseræ locus, aut misericordiæ tempus, nullus profecto esse poterit miserationis affectus.

10. Longum quidem adhuc texere sermonem insatiabili colloquendi ad vos desiderio pulsor, fratres mei charissimi et desideratissimi; sed tria sunt quæ finem indicunt. Primum quidem, quod maxime vereor ne fiam onerosus vobis: secundum, quia pudet loquacitatis: tertium, quod domesticis urgeor curis. In fine precor, miseremini mei; et si exultastis in bonis de me tantum auditis, certis, quæso, compatimini malis. Vidit fortassis qui vobis ea narravit, aliqua parva, et de parvis grandia aestimavit; vestra autem sinceritas facile credidit quod libenter audivit. Gratulor quidem de charitate, quæ omnia credit (I Cor. XIII, 7); sed confundor pro veritate, quæ omnia novit. Volo vos mihi credere de me magis quam alteri, qui tantum videt in facie. Nemo quippe scit quæ sunt in homine, nisi spiritus hominis qui in eo est (I Cor. II, 14). Dico vobis ego qui de me loquor non ex conjectura, sed ex sententia: Non sum talis qualis putor vel dicor. Quod quidem tam securus fateor, quam certus experior: ita ut nil malim vestris orationibus specialiter obtinere, quam ut talis fiam, qualem litteræ vestræ prædicant.

33 EPISTOLA XII.

AD EOSDEM.

Orationibus eorum se commendat.

Amantissimo domino, et reverendissimo patri GUGONI priori Cartusiensi, et sanctis fratribus adhærentibus ei, frater BERNARDUS de Clara-Valle, modicum id quod est.

Primum quod, accedens ad partes illas, non adjeci pervenire usque ad vos videre facies vestras, rememorari iniquitates et necessitates meas: etsi vobis forsitan satisfacere possum, mihi, fateor, non possum. Irascor occupationibus meis, quibus factum est, non ut neglexerim, sed ut nequiverim. Hoc

(85) Scripta anno Christi 1127. Illustris cardinalis Baronius hanc epistolam refert ad annum 1129, sicut et tres sequentes. Verum, ut optime advertit Manriquez in Annalibus, ad annum 1126 pertinere debet. Nam ex suppresso Bernardi nomine, imo ex ipso contextu, prima ad Honorium scripta intelligitur, cui se tunc incognitum Bernardus existimabat. At certe exstant aliæ ad ipsum Honorium datæ, scilicet epistolæ 47 et 49, quas ipse Baronius reponit ad annos 1127 et 1128; proinde hæc anno superiori, nimirum 1126, collocanda est, quo Ebali Catalaunensis obitum, in cujus locum electus est Albericus, Acta ejusdem Ecclesiæ contigisse probant.

(86) Illustris certe fuit Albericus, Remensis nuncupatus, si non genere, saltem doctrina et virtute, Abælardi quondam sub Anselmo Laudunensi condiscipulus, demum antagonista, quo potissimum agente in synodo Suessionensi, is suum librum de Trinitate flammis tradere compulsus est. Ipse vero Albericus ex Remensi scholiarcha episcopus Calau-

frequenter patior, et ideo frequenter irascor: dignus utinam, cui omnis sanctus condoleat. Alioquin dupliciter miser sum, si nec miserabilis sum. Ego vero fraternæ pietati locum in me ostendo, non meritum. Miseremini mei, non quia dignus, sed quoniam inops et pauper sum ego. Justitia meritum quærit: misericordia miseriam intuetur. Vera misericordia non judicat, sed afficit: non nititur discussione, occasione contenta. Non enim exspectatur ratio, ubi affectio trahit. Lugebat Samuel Saul, miserans, non deliberans (I Reg. XX, 35). Fundebat lacrymas David filio parricidæ, etsi non profuturas, pias tamen (II Reg. XVIII, 33). Ita et vos miseremini mei, non quia merui, sed quia egeo. Miseremini tanquam misericordiam consecuti a Domino ut sine timore a mundi tumultibus liberati, serviatis ei. Felices, quos abscondit in tabernaculo suo in umbra alarum suarum sperantes, donec transeat iniquitas. Cæterum ego infelix, pauper et nudus, homo natus ad laborem, implumis avicula pene omni tempore nidulo exsulans, vento exposita et turbini, turbatus sum et motus sum sicut ebrius, et omnis conscientia mea dovorata est. Miseremini proinde, etsi nil meriti, certe sic affecti.

EPISTOLA XIII.

AD DOMINUM PAPAM HONORIUM (85).

Alberici electionem ad episcopatum Catalaunensem ratam haberi petit.

Summo pontifici HONORIO, frater quidam professione monachus, conversatione peccator, se ipsum quantillus est.

Aiunt apud vos plus valere pauperis precem, quam potentis vultum. De qua vestra singulari dignatione tam sancta opinio facit me dignitatis celsitudinem non vereri, quo minus audeam loqui ad vos, id præsertim quod charitas suggerit. De Ecclesia dico, domine, Catalaunensi, cujus, quantum in me est, nec valeo, nec debeo dissimulare periculum. Videmus nimirum, jamjamque imminere sentimus, nos qui vicini sumus, pacem videlicet memoratæ Ecclesiæ graviter mox esse turbendam, si electioni illustris illius viri, id est, magistri Alberici (86), in quam 34 utique totus tam clerus, quam populus

nensis est electus post obitum Ebali, non vero Guillelmi de Campellis ut volunt Picardus, Horstius, Chesnius et alii. Sive enim Guillelmus decesserit anno 1119, ut ipsi numerant; sive anno 1121, quod supra probatum est in notis ad epistolam 3, verisimile non est sedem Catalaunensem vacasse ad promotionem Honorii papæ (ad quem Bernardus pro Alberico scribit), factam anno 1124. An autem electio et Bernardi commendatio affectum sortita sit, affirmat alter Albericus in Chronico ad annum 1126; negant alii fere omnes, quod quidem certissimum videtur. Nam in nomenclatura Patrum qui concilio Trecensi anno 1127 seu 1128 interfuerunt, recensitis Patribus ipsoque Catalaunensi episcopo, suppresso licet nomine, magister Albericus Remensis inter alios inferioris ordinis exprimitur. Denique constat ipsum in sede Bituricensi defuncto Ulgrino successisse, ut recto probat Chesnius in notis ad Abælardum. Albericus, Ecclesiæ Remensis scholarum magister, « scientia litterarum atque consilii prudentia clarissimus, » teste

pari voto et voce convenerant et conveniunt, vestrae pietatis assensum impetrare nequiverint. De qua re si et nostra quaeritur aut curatur sententia, novimus hominem sanæ fidei et doctrinæ hactenus existisse; in divinis pariter et humanis prudentem esse; et speramus in domo Dei (si tamen ipse elegit eum) fore vas in honorem, et utilem futurum non solum illi, sed et omni Gallicanæ Ecclesiæ. Vestrae mas discretionis est judicare, an merito flagitetur a vobis facienda dispensatio, unde talis potest sperari recompensatio.

EPISTOLA XIV (87).

AD EUMDEM HONORIUM PAPAM.

Causam Ecclesiæ Divionensis, summo Pontifici commendat.

Summo pontifici HONORIO, frater BERNARDUS vocatus abbas Claræ-Vallis, salutem, et si quid potest peccatoris oratio.

Quanto ad vos timore scribam, novit ipse quem timemus in vobis. Sed ut audeam, domina charitas facit: quippe quæ imperat et vobis. Pro Ecclesia Divionensi rogatus (88), suscepi facere precem; sed quid potissimum precari debeam, pene dubito. Nam sicut tentare aliquid vel prece vel pretio adversus justitiam iniquum est: sic pro justitia multum labo-

Roberto de Monte, « Remensis » origine dicitur a Petro Abælardo in Historia Calamitatum suarum, cap. 5, et discipulus Guillelmi de Campellis, « condiscipulus » Abælardi, ab Heloissa in epistola 2. Ad eum de Christi timore Gualterus episcopus Laudunensis scribit epist. 4 quæ exstat in Spicilegii tomo 2, pag. 469. Fallor si non ipse est « magister in Francia. » quem tacito nomine suggillat Abælardus in Theologiæ introductione, pag. 1066. Obiit anno 1141. Confer epistolam 58, quæ ante hanc scripta est ad Ebalum, et legis Marlotum in Metropolis Remensis tomo 2, pag. 285. Fuit alter Albericus Remensis, dictus de Porta-Veneris, de quo Joannes Saresberiensis, epistola 182. Quod spectat ad periculum, quod Bernardus in hac epistolâ dicit imminere Ecclesiæ Catalaunensi, nisi confirmetur Alberici electio, non videtur interpretandum de ambitu Henrici Viridunensis, quem Baronius, Manriquez ad annum 1129, et actor Gallie purpuratæ in Matthæo, asserunt voluisse invadere sedem Catalaunensem; sed potius de perturbatione consequenda, si vota et unanimis tam cleri quam populi postulatio frustrarentur, ut in consequentibus Bernardus satis insinuat. Quod autem asserunt præfati auctores pro fundamento suæ sententiæ, fragmentum videlicet epistolæ 48 ejusdem sancti ad Haimericum, ubi sic ait, « Quid in me, o boni viri, displicuit paternitati vestrae? utrumne quod apud Catalaunum amotus est a villicatione sibi credits homo usquequaque diffamatus, qui in Ecclesia Viridunensi, cui præfuerat, dissipasset bona Domini sui? » hoc tantum indicat Henrici depositionem apud Catalaunum a Matthæo legato factam esse, ut refert Albericus ad annum 1129, dicens concilium a Matthæo legato « Catalauni celebratum in Purificatione beatæ Virginis, ubi de consilio sancti Bernardi Henricus Viridunensis episcopatam dimiserit. » Exstant apud Wassebourg, Antiquitatum Belgicæ Gallie libro 4, hujusce rei testes Honorii ad Matthæum litteræ, in quibus inter alia sic habetur: « Tu vero tam prædictum episcopum » (nempe de honorum ecclesiasticorum dilapidatione accusatum) « quam partem adversariam »

rare apud justitiæ amatorem superfluum. Verum etsi nos quid oremus, sicut oportet, nescimus, confidimus tamen quod vestra benignitas, præsertim in causa religiosorum (89), esse otiosa non poterit. Et quidem sanctitatis vestrae prudentia sollicitaque discussio quid inventura sit, ego nescio; sed hoc dico quod audivi et frequenter audio, quia videlicet longo et inconcusso tenore fertur Divionensis Ecclesia possedisse ea, de quibus adversus eam causantur Luxovienses: ita ut hi qui videntur antiquiores de vicinis, mirentur et indignentur, novam abominantes calumniam (90).

EPISTOLA XV.

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM (91).

Unde supra.

Viro illustri domino HAIMERICO apostolicæ Sedis cancellario, BERNARDUS de Clara-Valle quæ retro sunt oblivisci, et ad ea quæ ante sunt, Apostolum sequi.

Non latet amicos nostros quod me familiari affectu diligitis, et tantæ mihi felicitatis fructum invident, si solus habere voluero. Monachi Divionenses ob antiquam illius Ecclesiæ religionem mihi charissimi sunt. Sentiant, si placet, quod non sit amor otiosus, sive vester ad nos, sive noster ad illos, salva tamen

(Viridunenses canonicos, prout ibi utrumque exprimitur) « ad tuam præsentiam evocas, Catalaunum » « adeas, ibique adscitis tibi Treverensi archiepiscopo » « et aliis episcopis, sapientibus etiam et religiosis » « viris, negotium studiose audias, et diligenti indagatione perquiras. Quod si accusatores et testes idonei apparuerint, communicato fratrum consilio » « canonicè causam definias, » etc. Sed de his satis. (87) Scripta circa annum 1126.

(88) Id est pro monasterio Divionensium S. Benigni monachorum, quos ob antiquam religionem sibi charissimos in epistola sequente dicit Bernardus, cujus pater et mater in eorum ecclesia sepulti sunt, inde postea translati Claram-Vallem. Bernardo, aliisque ejusdem ævi scriptoribus familiare ecclesiæ nomine significare monasteria, infra in epistolis 59, 60, 339, 382, 384, 395, etc. cum alias ecclesiæ quævis non raro monasteria dicta sint. Nota hic S. Benigni ecclesiam simpliciter vocari Divionensem, quod primaria sit urbis ecclesia.

(89) Hoc nomine non raro Bernardus aliique utuntur ad monachos designandos, ut in epistolis 45 et 202, et in sermone 26 de Diversis, n. 2; sed et longe ante eum Gregorius Magnus in libro I, epistola 59.

(90) Lis ista vertebatur de duabus cellis, Clarimontis et Vangionis Rivi, anno tandem 1129 decisa per Stephanum archiepiscopum Viennensem et alios, apud Perardum in Burgundicis Monumentis, pagg. 224 et 228.

(91) Scripta eodem anno. Haimericus, natione Burgundus, ex Castra Bituricensium oppido, quod Castræ familiæ nomen dedit, oriundus, Petri de Castra Biturigum archipræsulis consobrinus, ex canonico Lateranensi a Calixto II creatus est cardinalis diaconus tituli S. Mariæ novæ, anno 1120, et cancellarius sanctæ Romanæ Ecclesiæ institutus ante obitum Chrysogoni Pisani, sui in hoc monere antecessoris; quo per aliquot annos præclare functus, decessit anno 1111, quinto Kalendas junii, ut fidem facit kalendarium Sancti Victoris Parisiensis. Bernardus frequentes et familiares ad eum scripsit epistolas, necnon tractatum De diligendo Deo.

In omnibus justitia, contra quam ne amicum quidem respicere fas est.

35 EPISTOLA XVI (92).

AD PETRUM PRESBYTERUM CARDINALEM.

Unde supra.

Charissimo domino suo PETRO presbytero cardinali, frater BERNARDUS abbas Claræ-Vallis, salutem, et non in via.

Ego causam non habeo; causam tamen Davionensium monachorum, quia viri religiosi sunt, meam facio. Manu tenete eam ut meam; sic tamen meam, ut et justitiæ sit. Quod utique et nos confidimus, et tota fere patria testatur.

EPISTOLA XVII.

AD PETRUM DIACONUM CARDINALEM (93).

Excusat se quod vocatus non venerit: de scriptis postulatis respondet.

Domino venerabili PETRO, Romanæ Ecclesiæ diacono cardinali et legato, frater BERNARDUS, se ipsum quantum potest.

Quod ad vos non veni ut mandastis, non mea pigritia, sed causa fuit non contemnenda. Siquidem salva vestra omniumque bonorum reverentia, mihi propositum est nequaquam egredi de monasterio, nisi certis ex causis, quarum utique nulla modo se obtulit, ut licite possem vestræ in hoc, imo et nostræ satisfacere voluntati. Verum vos quid facitis de eo quod jamdudum vestrarum priorum litterarum promissione tenemus, vestro scilicet, quem adhuc sustinemus, adventu? Quæ illa deinde scripta sint, quæ et ante vobis [*al. nobis*] fieri jussistis, et nunc requiritis, omnino nescimus; ideoque nihil paravimus. Ego enim nescio me quidpiam quandoque scriptitasse de moralibus, quod vestræ Excellentiæ (94) studio dignum putem. Aliqui fratres nonnulla ex his quæ me coram audire loquentem, stilo suo exceperunt. Quorum unus vobis præsto est, præcentor videlicet Trecensis et archidiaconus Gebuinus (95); et facile potestis habere, si qua placent, quæ ab illo accepta sunt. Tamen si curæ vobis, aut curis quandoque vestris vacuum fuerit, et ita dignum judicatis, dignitatis videlicet vestræ promissam præsentiam expectantibus exhibere filiis, tunc si quid in manibus inventum, aut nostro posse adhuc elaborari studio visum fuerit quod forte delectet, vestræ

(92) Scripta eodem anno.

(93) Scripta circa annum 1127. Petrus iste alius sine dubio est a Petro Leonis itidem legato, sed presbytero cardinali, ut probavimus in Præfatione ad hunc tomum. Videtur esse Petrus, quem legatum de latere suo Honorius II initio sui pontificatus in Galliam misit contra Pontium et Pontianos, teste Petro Venerabili, in libro secundo de Miraculis, cap. 15. An Petrus de Fontanis, Bernardi conterraneus, cardinalis tituli S. Marcelli a Calixto creatus anno 1120.

(94) Excellentiae nomine S. Bernardus cardinales compellere solet, ut in epistolis 306 et 311; aliquando Sanctitatis, epistola 306. Excellentiae titulum tribuit etiam regibus, epistola 45, n. 2; item Papæ, epistola 319; imo episcopis, epistola 62.

omnino pro viribus non deero voluntati. Diligimus enim bonam famam vestram; reveremur quam in vobis audivimus, circa res Dei sollicitudinem et sinceritatem; et ideo valde gratum habemus, si nostra vobis forte in aliquo esse possit officiosa rusticitas.

EPISTOLA XVIII (96).

AD EUMDEM (97).

Opinionem sanctitatis a se amoliri nititur, et promittit se quos scripserat libellos communicaturum.

1. Cum totum me dederò vobis, parum est, ut digne mihi videar recompensasse vel dimidium benevolentiae, quam erga nostram humilitatem habere vos aiunt. Gaudeo quidem de gratia: sed temperat, fateor, pro tanto favore lætitiā, quod eundem mihi favorem non opus, sed opinio acquisierit. Pudet nimirum granditer exsultare, cum sentio in me venerari vel diligi, non quidem quod sum, sed quod putor. Neque enim ego tunc diligor, quando sic diligor: sed nescio quid in me pro me, quod non sum ego (98). Imo ut verius loquar, non nescio: nam certissime scio quod nihil. Nihil enim procul dubio est, quidquid putatur et non est. Porro cum amatur quod non est sed esse putatur, non amor vel amans nihil est, sed quod amatur. Mirandum, sed magis dolendum quam mirandum, quod id quod nihil est, amari potest. Hinc plane sentimus unde, quo venimus; quid perdidimus, quid invenimus. Adhærendo ei qui semper et beate est, semper et nos esse, et beate esse poteramus. Adhærendo autem dixerim, non solum per cognitionem, sed per amorem. Nam quidam ex filiis Adam cum cognovissent Deum, non sicut Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt: sed evanuerunt in cogitationibus suis. Merito proinde obscuratum est insipiens cor eorum: quia cum veritatem cognoscerent et contemnerent, jure receperunt in poenam ut nec cognoscerent. Heu! sic adhærendo veritati per cognitionem, sed ab illa defluendo per amorem, amando pro illa scilicet vanitatem, homo vanitati similis factus est. Et quid vanius quam diligere vanitatem; et quid iniquius, quam contemnere veritatem? Quid vero justius quam contemptoribus subtrahi et ipsam cognitionem? quid, inquam, justius, quam ut jam de ejus cognitione gloriari non possit, qui cognitam non

(95) Gebuinum a moribus et litteratura conspicuum vocat Hildebertus in epistola 53. Ejusdem eloquentiam et sapientiam prædicat Nicolaus Claræ-Vallensis in epistola 5, ubi ejus sermonem memorat in illud Evangelii, *Si filius vos liberaverit*, etc. Sermonum ipsius volumem exstat in Bibliotheca Victorina. Hic est ille cantor Trecensis, cujus flores petit Joannes Saresberiensis in epistola 96. Confer Petrum Venerabilem in libro II, epistolis 34 et 35.

(96) Scripta circa annum 1127.

(97) Variant in hoc titulo manuscripti. Colbertinus n. 1410, et Compendienses habent, *Ad eundem Aimericum*, alii tres Colbertini. *Ad eundem*, ut id referatur ad Petrum diaconum: quod præferendum, ob libros petitos in superiori epistola, et in hac, n. 5.

(98) Ita fere Augustinus in epistola 143, n. 3.

glorificavit? Itaque appetitus vanitatis est contemptus veritatis; contemptus veritatis, causa nostræ cæcitatæ. *Et quia non probaverunt, inquit, Deum habere in notitiam, tradidit illos in reprobum sensum (Rom. I, 21, 28).*

2. Ex hac ergo cæcitate descendit, quod plerumque pro eo quod est, amamus vel approbamus quod non est: quoniam dum sumus in hoc corpore, peregrinamur ab eo qui summe est. Et quid est homo, o Deus, nisi quod innotuisti ei? Itaque si notitia Dei causa est ut homo aliquid sit, ignorantia facit ut nihil sit. Sed qui vocat ea quæ non sunt, tanquam ea quæ sunt, miseratus quodammodo redactos in nihil; manna illud absconditum (de quo Apostolus, *Et vita, inquit, vestra abscondita est cum Christo in Deo (Coloss. III, 3)*), quia necdum possumus contemplari per speciem, vel plene amplecti per amorem, dedit interim nobis et sapere per fidem, et quærere per desiderium: per quæ utique duo ad esse de non esse secundo reducti, fieri incipiamus initium aliquod creaturæ ejus, transituri quandoque in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi. Quod procul dubio erit, cum justitia convertetur in iudicium, hoc est, fides in intellectum, justitia videlicet quæ ex fide est, in iudicium plenæ cognitionis, et item desiderium peregrinationis in plenitudinem commutabitur dilectionis. Si enim adhuc absentes initiat fides, et desiderium, præsentibus profecto consummat intellectus et amor. Sicut autem fides ducit ad plenam cognitionem, sic desiderium ad perfectam dilectionem. Et sicut dicitur: *Nisi credideritis, non intelligetis (Isai. VII, 9, sec. LXX)*: sic dici æque non absurde potest, Si non desideraveritis, non perfecte amabitis. Intellectus igitur est fructus fidei, perfecta charitas desiderii. Interim justus ex fide vivit (*Habac. II, 4*); nam beatus ex intellectu. Interim justus desiderat ad Deum sicut cervus ad fontes aquarum: nam beatus haurit jam in gaudio de fontibus Salvatoris, hoc est, delectatur in plenitudine charitatis.

3. His igitur fortassis quasi duobus animæ brachiis, intellectu videlicet et amore, id est cognitione et dilectione **¶** veritatis, amplectitur et comprehenditur cum omnibus sanctis longitudo, latitudo, sublimitas et profundum, hoc est æternitas, charitas, virtus et sapientia. Et hæc omnia Christus. **¶** Æternitas est, quia hæc est vita æterna, ut cognoscant te verum Deum, et quem misisti Jesum Christum (*Joan. XVII, 3*). Charitas est, quia Deus est: Deus enim charitas est (*I Joan. IV, 16*). Est et Dei virtus, et Dei sapientia (*I Cor. I, 24*). Sed quando hæc erunt? quando videbimus eum sicuti est? Quando amabimus eum prout est? Nam expectatio creaturæ revelationem filiorum Dei expectat. Vanitati enim creatura subjecta est non volens (*Rom. VIII, 19, 20*). De qua universali vanitate inest nobis et velle laudari, cum simus vituperabiles; et nolle laudare quos scimus esse laudabiles. Sed et hoc va-

(99) Guillelmum scilicet S. Theoderici abbatem, quæ Apologia legitur hic in tomo II.

num est, quod nostra plerumque ignorantia et tacetur quod est, et prædicatur quod non est. Quid ad ista dicemus, nisi quia *vani filii hominum, mendaces filii hominum in stateris, ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum? (Psal. LXI, 10.)* Laudamus [al. laudamur] mendaciter, delectamur inaniter; ut et vani sint qui laudantur, et mendaces qui laudant. Alii adulantur, et ficti sunt; alii laudant quod putant, et falsi sunt; alii utrorumque præconiis gloriantur, et vani sunt. Solus sapiens qui cum Apostolo dicit: *Parco autem ne quis me existimet supra id quod videt in me, aut audit aliquid ex me (II Cor. XII, 6).*

4. Hæc interim vobis nimis festine, et ob hoc minus festive exaravi potius quam dictavi, ac fortassis loquacius quam debui, sed omnino veracius non potui, prout sapui. Sed ut inde sumat epistola finem, unde sumpsit exordium, nolo vos de me incertæ famæ nimis credulum esse: quæ, ut optime nostis, sæpe in sua solet utrobique falli sententia; et de laude videlicet, et de vituperatione. Probate, si placeat, et ætismate, quatenus amor vel favor vester et justus, et eo sit amplius amico gratus, quo pro meritis moderatus: ut cum laus de gravitate iudicii, non mendacio processerit vulgi, et si minus honoris, minus quoque conferat et oneris. Est certe quod me magis, quantuluscumque sum, facit esse vestrum: quod videlicet in rebus Dei strenue sincereque, ut aiunt, pro vestra vice versamini. Hoc ut semper de vobis vere dicatur, semper in vobis vere inveniatur.

5. Librum quem quæstistis ad transcribendum, habetis. Opuscula nostra quæ requiritis, et pauca sunt, et nihil est in eis omnino quod vestro studio dignum putem. Tamen quia melius iudico mihi, nostrum culpari ingeniolum, quam voluntatem; et periclitari apud vos potius imperitiam, quam obedientiam: quæ horum, et quo vobis placet ut mittam, scripto nobis per præsentem nuntium significate; ut quæ modo penes me non sunt, ab his qui habent ea requiram, et dirigam quocumque mandaveritis. Et ut sciatis quid petatis, scio me scripsisse libellum, qui inscribitur, De humilitate; et quatuor homilias in Laudibus Virginis Matris (nam hunc habet titulum), super illum videlicet locum Evangelii apud Lucam, ubi dicitur, *Missus est angelus Gabriel (Luc. I, 26)*; necnon et Apologiam ad quemdam amicum nostrum (99), ubi aliqua disserui de Cluniacensibus et nostris, id est Cisterciensibus, observantiis. Sed et paucas ad diversos epistolas dictavi. Aliqui fratres ex his qui me coram audiere loquentem, suo stilo exceperunt, et penes se retinent. Utinam, quod minime spero, nostra vobis in aliquo possit esse officiosa rusticitas.

¶ EPISTOLA XIX (100).

AD EUMDEM.

Commendat Remenses legatos.

Tempus est ut promissum exigam; utque probem (100) Scripta circa annum 1127.

ne forte frustra de vobis semper confisus sim, ex quo vestram et notitiam merui, et amicitiam, Mihi siquidem vos præstitisse, confidite, quidquid opis vestræ isti Remenses (101) legati præsto sibi esse persenserint. Non quia me tanti putem, hæc audeo, sed quia vos promisistis: utrumne digne, vos videritis.

EPISTOLA XX (102).

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM.

Unde supra.

Viro illustri domino HAIMERICO sanctæ Romanæ sedis cancellario, frater BERNARDUS de Clara-Valle, salutem et orationem.

Quia semel cœpi, loquar, et loquar ad vos: eroque importunus, sed importunus charitatis, sed veritatis, sed justitiæ. Nam etsi tanti non sum, ut Romæ habeam propria negotia, nulla tamen quæ Dei esse constiterit, a me duco aliena. Quapropter si veræ id mihi gratiæ apud vos manet quod multorum habet opinio, liceat illud obsecro legatis domini archiepiscopi Remensis in præsentis negotio experiri. Nil quippe eos, nisi quod justum est, perferre vel quærere suspicamur.

EPISTOLA XXI.

AD MATTHEUM LEGATUM (103).

Excusat se perbelle, quod vocatus ad negotia tractanda, non accesserit.

1. Fuit quidem parere paratum cor meum; sed non æque et corpus meum. Sævientis siquidem acutæ febris exusta ardoribus et exhausta sudoribus, non valuit sufficere spiritui prompto caro infirma. Volui ergo, sed prævolanti voluntati obstitit ea quam dixi occasio. Quæ an justa sit, ipsi judicent amici nostri, qui me omni exclusa excusatione, obedientiæ retibus circumclusum, quotidie de claustro ad civitates pertrahere moliuntur; simulque attendant istam me occasionem non fallaciter adinvenisse, sed graviter pertulisse: ut vel nunc experiantur, quia non est consilium contra consilium Domini. Quibus si ego respondissem, *Exui tunicam meam, quomodo induam illam? lavi pedes meos, quomodo inquinabo*

(101) De hac legatione nihil lego apud Marlotum. Forte directa est Honorio ad obtinendum pallium pro Rainaldo de Martiniaco, qui ad sedem Remensem ex Andegavensi translatus est anno 1124. Sed aliud negotium innuit epistola sequens.

(102) Scripta circa eundem annum.

(103) Scripta sub finem anni 1127. Matthæus, nobilibus fuit parentibus in Remensi provincia ortus, deinde canonicus Remensis, sed mox omnibus repudiatis, Ordinem Cluniacensem Parisiis in monasterio Sancti-Martini a Campis professus, demum episcopus Albanensis et cardinalis creatur ab Honorio II, anno 1125, et in franciam legatus concilio Trecensi præfuit anno 1128, ejus auctoritate convocato, cui Bernardus repugnans licet interesse compulsus est. De hac concilii Trecensis celebratione sic loquitur Johannes Michaelensis scriba Concilii: « In solemnitate S. Hilarii, anno 1128 ab incarnato Dei Filio, ad Treca, Deo duce in unum convenientes, » etc. De Matthæi vita et virtutibus fuse agit Petrus Venerabilis in libro tertio de Miraculis, cap. 3 sqq.

(104) Scripta ante annum 1128. Hunc et Humber-

illos? (*Cantic. v, 3*) profecto indignarentur. Nunc autem divino aut succenseant, aut acquiescant iudicio, quo factum est ut etsi velim, non valeam proficisci.

2. Sed grandis, inquit, fuit causa, gravisque necessitas. Quærendus ergo fuerat qui grandibus definiendis fuisset idoneus. Si me talem putant, ego me talem non esse nequaquam puto, sed scio. Denique sive grandia sint, sive parva, ad quæ me ita perurgent ego causam non habeo. Quæro siquidem: Facilia sunt an difficilia, quæ ad perturbandum amicum silentium tantopere imponere curatis amico? Si facilia, absque me possunt fieri; si difficilia, per me non possunt effici, nisi forte tanti æstimor, cui grandia et impossibilia reserventur, tanquam ea ego possim, quæ nemo alius facere potest. Quod si ita est, Domine Deus meus, quomodo tuum de me solo frustratum est iudicium, ponens sub modio lucernam, quæ poterat lucere super candelabrum; et, ut apertius loquar, tentans me facere monachum, et volens abscondere in tabernaculo tuo in die malorum, hominem necessarium mundo, sine quo episcopi non possunt sua pertractare negotia? Sed et hoc mei mihi necessarij præstiterunt, ut nunc quoque videar loqui turbatus homini, cujus nunquam nisi serenus et cum omni jucunditate soleo recordari. Vos tamen vobis (dico, pater) noveritis quia paratus sum, et non sum perturbatus, ut custodiam mandata vestra: Vestræ autem indulgentiæ erit parcere mihi, ubi parcendum decreveritis.

EPISTOLA XXII.

AD HUMBALDUM (104) LUGDUNENSEM ARCHIEPISCOPUM ET LEGATUM.

Causam episcopi Meldensis commendat.

Reverendissimo domino et patri suo HUMBALDO Lugdunensi archiepiscopo, Romanæ sedis legato, frater BERNARDUS Claræ-Vallis abbas, si quid potest peccatoris oratio.

Dominus episcopus Meldensis (105) cum accepit litteras vestras, forte tunc ad nos visitandi gratia veniebat. Cumque jam e domo nostra rescribere patum vocat Ordericus, et alias dicitur Humbaudus. Is ex archidiacono Æduensi primas Lugdunensis creatus, in legationis munere adjunctus est Petro Fontanensi cardinali, initio pontificatus Honorii II, non vero sub Callisto, ut habet Severtius in Historia Episcoporum Lugdunensium, ad coercendam in primis Pontii Cluniacensis nuper cœnobiarchæ insolentiam: quod et præstitum est apud ipsos, Pontio anathemate perculso, prout hæc omnia diligenter scribit Petrus Venerabilis in libro secundo de Miraculis, cap. 13. Unde hæc epistola scripta videtur non longe ab anno 1123, certe ante annum 1129, quo obitus Rainaldi, Humbaldi successoris (qui paucis diebus sedem Lugdunensem occupavit), constanter a Severtio reponitur.

(105) Nimirum Burchardus, non Manasses II ejus successor. Hoc enim exigit concursus temporis cum Humbaldo, defuncto (ut Vidimus) ante annum 1129; cum Burchardus ad annum 1133 supervixerit, utique post cruentam cædem Thomæ Sancti-Victoris Prioris, juxta quem sepultus commune habere meruit epitaphium, ut videre licet in Gallia Christiana et

raret, suis nostras tanquam vestri familiaris litteras jungere curavit, suo sperans negotio profuturas. Cui cum non possem negare quod vellet, id solum vestræ Reverentiæ familiariter breviterque intimandum putavi quia si adversus episcopum quærentem quæ sunt Jesu Christi, homines se ipsos amantes, et quæ sua sunt quærentes audieritis, hoc nec vestræ congruit dignitati, nec officio.

EPISTOLA XXIII.

AD ATTONEM (106) TRECENSEM EPISCOPUM.

Attonem episcopum, qui in morbo mortem cogitans, omnia sua distribuerat in pauperes, restitutum valetudini solatur, et laudat.

Pauperi episcopo pauper abbas, paupertatis consequi præmium, quod est regnum cælorum.

1. Laudarem vos, et jure laudarem, si non me revocaret illa sententia, *Neminem laudaveris in vita sua* (Eccli. xi, 30); siquidem rem laude dignam egistis: sed ei laus adscribenda est, a quo accepistis et velle, et perficere quod merito laudaretur. Deum ergo per vos, et in vobis operantem glorificamus,

Severtio. Unde mendum irrepsisse liquet in Tabularium Sancti-Martini de Campis relatum a Chesnio in notis ad Abælardum, ubi Manasses II Sancto Martino ecclesiam de Choisiaco legitur concessisse anno 1125, quem pro anno 1135 mendose inductum testatur Historia ejusdem cœnobii a P. Marrier evulgata. Quæ quidem observatio etiam facile persuadet, episcopum Meldensem, cujus mentionem Bernardus facit statim ad initio epistolæ 42, ad Henricum Senonensem, non esse Manassem II, ut multi hactenus opinati sunt, sed ipsummet Burchardum. Hæc enim epistola scripta est ad Henricum recens ab aulico vivendi genere conversum, ut clare insinuat Bernardus tum his, tum aliis verbis: « Nuper autem, » inquit, « nobis a vestris partibus flare cœpit aura secundior. Rumoribus siquidem recentioribus nuntiata sunt de vobis solito latiora, » quod scilicet Carnotensis episcopi consiliis vitam in melius, institisset, ut infra declarat. Atqui hanc præsulis Senonensis mutationem Honorii II tempore contigisse constat tum ex epist. 49, ad ipsum Honorium, cui Henricum maxime commendat adversus Ludovici Grossi infestationes; tum ex ipsarum causa infestationum, quam non aliam fuisse præter Henrici conversionem, disertis verbis ibidem asserit. « Qui ant, » inquit, « in habitu actuque sæculari honorati sunt sublimes, judicati fideles, habitus familiares: modo inimici facti sunt digne suo sacerdotio conversantes, et per omnia honorificantes ministerium suum.... Hinc et nunc domini Senonensis constantiam concutere et labefactare conatur, » etc.

(106) Scripta circa eundem annum. Attonem (alias, *Hatonem*) monachum fuisse Cluniacensem affirmant omnes: sed qui ante adeptum pontificatum, facile revincuntur ex Petri Venerabilis epistola 50, lib. 2: « Ubi est, » inquit, « devotio illa, ubi est affectus ille cœlo appropians, imo ipsum cœlum, ut jam videbatur, exsuperans, quo te mihi non dico in fratrem, sed, ut verbis tuis te familiariter arguam, in filium ac monachum devovisti? Ubi fides data, ubi tempus constitutum, ubi denominata dies, quando te mundum deserere, humilem et pauperem Jesum sequi sublimis adhuc et dives episcopus devovisti? » Idem habet libri quarti epistola 27: « Quod non dedit, » inquit, « amicitiae juvenus, conferet saltem senectus. » Sed omnem omnino difficultatis umbram abigit epistola Petri Prioris... Joannis Evang. Senonensis ad eundem Attonem congratulatoria, quam

qui tantum ad hoc in vobis voluit glorificari, ut et vos redderet gloriosum. Qui nimirum cum sit mirabilis in majestate sua, etiam in sanctis suis gloriosus apparere dignatur, ne solus habeat gloriam. Ipse nempe licet sit sibi sufficiens ad omnem magnificentiam, quærit tamen gloriam et in sanctis, non ut augeat sibi, sed ut suis communicet. Novit autem qui sunt ejus: sed nobis non facile innotescunt, nisi cum ipse revelare dignabitur. Scimus sane de qualibus scriptum est: *In labore hominum non sunt, et cum hominibus non flagellabuntur* (Psal. LXXII, 5). Et quia vobis hæc ipsa sententia non congruat, nihilominus modo cognoscimus. Scriptum quoque est: *Quem diligit Dominus corripit, flagellat autem omnem filium quem recipit* (Prov. III, 12, et Hebr. XII, 6). Flagellatum video et emendatum, et aliud suspicer quam unum esse ex filiis? Porro correctionis vestræ clarum satis insigne tenemus, ipsam nunc paupertatem vestram. Nobilis revera titulus paupertatis, quam ipse Deus ore commendans prophético: *Ego sum, ait, vir videns paupertatem meam* (Thren. III, 1).

publici juris fecit Severtius in Catalogo episcoporum Matisconensium, in Joceranno, § 4, cujus hic aliquot apices representare lubet:

« *Dilectissimo D. et patri suo venerando pontifici Hatoni caputio B. Benedicti feliciter laurento, P. pusillus servus Christi, oblivisci populum suum et domum patris sui.*

« Sacramentum unctionis tuæ transmigratio tua, venerande pater, non dissolvit: sed quo magis accedis ad Dominum, eo gemma tui meriti pulchrius elucet. Lucerna quippe ne a ventis exsuffletur, a publico sublata melius in domo lucet; et navis quam tempestas in fluctibus agitabat, latibula cryptarum ingressa tua manet; et persona quæ mundi turbines evadens domum pacis ingreditur, jacturam aliorum respiciens de tranquillitate sua gratulatur. Recessus a mundo, sicut Paternitas tua novit, accessus est ad cœlestem thronum, et cathedra sponte derelicta majoris est dignitatis signum. Eapropter domos suas plures exierunt, et majori satis felici commercio lucrati sunt. Gregorius Nazianzenus sedi suæ renuntians, ruri vitam monachi egit. Justus Lugdunensis ad eremum Ægyptium declinavit. Wilfrannus Senonensis, Frisonum apostolus, monasterio Fontanellæ ad extremum se tradidit. Quia hi quidem meritis exigentibus sacris pulvinaribus corporaliter exhibentur: pontificale vero nomen sepultis etiam conservatur. Possem et alios hujusmodi adducere plures in medium: sed in omni verbo sufficere potest trium testimonium. Cæterum ad te, charissime pater stilum verto, tuæque felicitati totus congaudeo, quem Senonensis Ecclesia decanum et archidiaconum habuit, Trecassina sedes pontificem gloriosum obtinuit, Cluniacus civem sanctorum et domesticum Dei facit. »

Idem episcopus interfuit concilio Trecensi anno 1128, tum etiam Pisano anno 1134, in reditu capite sauciatus prope Tremulum Pontem Italiæ oppidum, captivusque abductus cum plerisque Galliarum præsulibus: de qua quidem injuria Petrus Cluniacensis missis litteris, nempe epistola 27 lib. 3, apud Innocentium exostulavit. Diu tamen supervixit, demum Cluniaci mortuus anno 1145, quarto kalendas septembris, ut notatur in Calendario cœnobii Arremiænsis. Vide Camusatium in Promptuario sacrarum antiquitatum Trecassinæ diocesis, et Severtium in Catalogo Episcoporum Trecensium et Episcoporum Matisconensium.

Super omnes regios thesauros hic vos titulus nobilitat amplius, et reddit illustrem.

2. Scio me ex Scriptura commemorasse superius, non esse laudandum hominem in vita sua. Verum quomodo me possum cohibere a laude illius, qui post aurum abire jam desiit, et sperare contempsit in pecuniæ thesauris? De quali nimirum viro Scriptura sic loquitur: *Quis est hic, et laudabimus eum? fecit enim mirabilia in vita sua* (Eccli. xxxi, 8, 9). An fortasse non est quidem laudandus homo in vita sua, quæ tentatio est super terram, nec ideo tamen laudandus non est, cum mortuus peccato vivit Deo? Vana quidem laus et seductoria, qua laudatur peccator, in desideriis animæ suæ, in quo qui me beatificat, in errorem inducit: sed non idcirco prædicanda, et multum commendanda non erit illius vita, qui dicere potest: *Vivo autem jam non ego, vivit vero in me Christus* (Galat. ii, 20). Cum ergo laudatur homo in quo jam vivit non ipse, sed Christus, non in sua laudatur sed in Christi vita, ac per hoc non laudatur contra sententiam, quæ prohibet hominem laudari in vita sua.

3. Cur denique dignus meis laudibus non erit, quem sui quoque nominis Deus laude dignatur, dicente David: *Pauper et inops laudabunt nomen tuum?* (Psal. lxxiii, 21.) Laudatur Job, quod sua patienter amisit: et non laudabitur episcopus qui et libenter dimisit, et liberaliter distribuit? Non expectavit mortem; quando jam nec dare, nec retinere in sua haberet potestate: quod utique multi faciunt, quorum videlicet testamentum non nisi in mortuis confirmatur: sed adhuc inter spem vitæ metumque positus mortis, vivens libensque dispersit et dedit pauperibus, ut justitia ejus maneret in sæculum sæculi (Psal. cxi, 9). Numquid et pecunia mensura similiter erat in sæculum sæculi? Bona ergo recompensatio justitiæ pro pecunia, quando pro eo quod teneri non poterat, id restitutum est quod feliciter meneat in æternum. Melior est enim incomparabiliter justitia, quam pecunia quod illa ditet et repleat arcam, hæc animam. Denique sacerdotes Dei induuntur justitia, et multo utique decentius et ditius, quam auro vel serico.

4. Sed gratias Deo, qui jam harum rerum in vobis gloriæ transitorie gloriosum est operatus contemptum, dum de animæ periculo saluberrimum incussit metum. O mira circa vos divina clementia! Mortem intentavit, ne inferret: formidare vos voluit, quam vos noluit experiri. Cum hoc fecit, quid effecit, nisi ne vestra vobis essent chariora quam vos? Inter medullas artuum febris acuta sæviebat, et tardante sudore, cruciatus vehemens in dies ingravescebat.

(107) Scripta circa annum 1130. Sic dictus, Gillebertus quod « in cunctis hujus mundi sapientium litteris laderet, » seu excelleret, ut hoc loco scribit Bernardus. Fuit ante pontificiam dignitatem canonicus Autissiodorensis, de quo Necrologium ejus Ecclesiæ: « Secundo idus augusti obiit venerabilis memoriæ magister Gislebertus, Veteris et Novi Testamenti glossator eximius, hujus Ecclesiæ canonicus, postmodum vero Londoniensis episcopus factus.

A Cumque jam foris membris frigescentibus calor molestissimus introrsum se colligens, exhausta longa inedia viscera depasceret, pallidæ interim mortis ante oculos tristis versabatur imago. Et ecce tanquam de supernis vox emissa divinitus insonuerit: *Ego sum, ego sum qui deleo, nonte, sed iniquitates tuas* (Isai. xliii, 25); mox ubi sacerdos Dei, ut pauper moreretur, sua omnia pauperibus erogavit, cœperunt subito de intimis desperati jam sudoris inopinati fontes erumpere; sicque animæ pariter et corporis suo ordine salus utraque procedens, liquido monstravit in vobis adimpletum quod in Scriptura sua pollicetur Deus: *Ego occidam, et ego vivere faciam; percutiam, et ego sanabo, et non est qui de manu mea possit eruere* (Deut. xxxii, 39). Percussit carnem, ut anima sanaretur: occidit avaritiam, ut justitiæ viveretis. Sic vivificato et sanato, quid sperandum est, nisi ut jam non sit qui vos de manu Dei possit eruere? si tamen evangelicum illud consilium observare non negligitis: *Ecce sanus factus es, jam noli peccare, ne deterius aliquid tibi contingat.* (Joan. v, 14). Quod videlicet idcirco præmonet pius Pater, quia non vult ut contingat: quippe qui non vult mortem peccatoris, sed magis ut convertatur et vivat. Et merito. Quæ enim utilitas in sanguine peccatoris? non enim infernus confitebitur Deo, neque mors laudabit eum: sed vos qui vivitis, benedicitis Domino, et dicitis: *Non moriar, sed vivam et narrabo opera Domini; et illud: Impulsus eversus sum ut caderem, et Dominus suscepit me* (Psal. cxvii, 17, 13).

411 EPISTOLA XXIV.

AD MAGISTRUM GILBERTUM UNIVERSALEM (107), EPISCOPUM LONDONIENSEM.

Laudat Gillebertum, quod factus episcopus paupertatem colat.

Longe satis exiit sermo quem fecisti, et magnum dedit suavitatis odorem, ad quoscunque potuit pervenire. Exstincta est avaritia; cui non suave redoleat? charitas regnat; cui dulce non sapiat? quando hoc cognoscunt omnes quia vere sapiens sis, qui sapientiæ hostem maximum contrivisti: hoc certe et tuo sacerdotio dignum et nomine. Tali profecto decebat specialem [al. spiritualem] tuam philosophiam clarescere testimonio, hoc præclara illa tua studia fine compleri. Vera illa et indubitata sapientia est, quæ turpia lucra contemnit, et indignum sibi judicat eodem cum idolorum servitute contubernio frui. Non magnum fuit magistrum Gillebertum episcopum fieri: sed episcopum Londoniensem pauperem vivere (108), id plane magnificentum. Nec enim tanto nomini quidquam augere

qui præter cætera quæ ecclesiæ nostræ ex Anglia transmiserat ornamenta, octoginta duas libras eidem ecclesiæ contulit, » etc. Londoniensi Ecclesiæ præfuit ab anno 1128 ad annum 1133.

(108) Avaritiæ (sic sunt hominum judicia) id in Gisleberto imputavit Henricus Huntindoniensis in epistola de Contemptu mundi, edita in Spicilegii tomo 8.

gloriæ potuit sublimitas dignitatis: auxit autem plurimum humilitas paupertatis. Pauperiem æquo animo ferre, virtus sapientiæ est; sponte appetere, sapientiæ laus est. Laudatur denique et admirabilis prædicatur, qui post aurum non abiit; qui vero et abiecit, plus nihil merebitur? Nisi quod vigil ratio mirandum minime ducit, si sapiens sapienter agit, et ille sapiens qui in cunctis hujus mundi sapientium litteris et studiis ludens, omnem quoque studuit et potuit divinam quodammodo revocare et renovare Scripturam. Quid enim? Dispersisti, dedisti pauperibus, sed pecuniam. Quid vero pecunia est ad illam quam pro ea commutasti justitiam? *Justitia*, inquit, *ejus manet in sæculum sæculi* (Psal. cxī, 9). Num ita et pecunia? Quæstuosum sane honestumque commercium, illam quæ præterit, pro illa dare quæ permanet. Sic semper tibi negotiari detur, bone et omni laude prosequende magister. Superest ut laudabile principium condignum consequatur finem, et cauda hostiæ capiti jungatur (109). Benedictionem tuam libenter accepimus, præsertim quod tanta tuæ hujus perfectionis fuerit cumulata jucunditate. Latorem epistolæ, etsi pro seipso satis commendabilem, tamen etiam pro me vestræ magnificentiæ esse cupio commendatum. Est siquidem mihi pro sua honestate et religiositate charissimus.

EPISTOLA XXV.

AD HUGONEM, ROTOMAGENSEM ARCHIEPISCOPUM (110).

Hortatur Hugonem, ut apud suos Rotomagenses patienti simul ac pacificus esse studeat: zelum quoque discretionem moderetur.

1. Si diei malitia invalescit, non prævaleat; si turbat, non perturbet. Mirabiles elationes maris, sed mirabilior in altis Dominus. Benigne, si non dissimulas, egit tecum usque adhuc superna miseratio, pater illustris. Provida namque dispensatione, non prius præfectus es malis, quam sociatus bonis, quorum consortio et exemplo bonus fieres, et sic postmodum etiam inter malos vivere bonus posses. Et quidem inter bonos bonum esse, salutem habet; inter malos vero, et laudem. Illud tantæ facilitatis est, quantæ et securitatis: hoc tantæ virtutis, quantæ et difficultatis. Quale nempe est istud, tangere picem, et non inquinari ex ea; in igne sine læsione versari, et in tenebris absque caligine? Palpabant quondam tenebras Ægyptii, cum tamen de populo

(109). Parcemia Bernardo familiaris ad significantiam perseverantiam, ex Levitico, III, 7. Vide notas ad epistolam 73. Petrus Cellensis in libri quinti epistola 8: « Cave caudam; cum tam omnis laus, quam omne vituperium in cauda, id est in fine terminetur. »

(110) Scripta anno Christi 1130. De electione Hugonis, quæ anno 1130 facta est, exstat cleri Rotomagensis epistola ad Honorium II papam in Spicilegii tomo 3, pag. 151, ubi hæc verba: « Elegimus electione communi filium nostrum Hugonem, abbatem Radingensem, nobis in pontificem. » Fuerat is monachus primum Cluniaci, dein abbas primus Radingæ in Anglia, diocesis Salesberiensis. Unde in iisdem litteris subditur: « Super hoc quæsimus assensum domini nostri Henrici regis Anglorum, et

Dei Scriptura dicat: *Ubicunque Israel erat, lux erat* (Exod. x, 23). Erat David verus Israelita, et ideo caute dicebat se habitare non in Cedar, sed *cum habitantibus Cedar* (Psal. cxix, 5), tanquam qui semper habitaret in lumine, licet ipsi fuerit cum habitantibus Cedar corporalis cohabitatio. Unde et arguit quosdam non veros Israelitas, quod commisti inter gentes didicerint opera eorum, et factum sit illis in scandalum (Psal. cv, 35, 36).

2. Dico ergo: sufficiebat tibi apud Cluniacenses custodire innocentiam, sicut scriptum est, *Cum viro innocente innocens eris* (Psal. xvii, 26). Porro apud Rotomagenses [al. Rotomagum] opus est patientia, quemadmodum docet apostolus: *Servum Dei, inquit, non oportet litigare, sed magis patientem esse ad omnes* (II Tim. II, 24); nec solum patientem, qui nolit vinci a malo, sed et pacificum, qui vincat in bono malum: alterum, ut malos portes; alterum, ut et quos sustines, sanes. In patientia tua possides animam tuam (Luc. xxi, 19): sed sis etiam pacificus, ut et commissas tibi possideas. Quæ tanta gloria quam dicere posse: *Cum his qui oderunt pacem, eram pacificus?* (Psal. cxix, 7.) Est ergo patients, quia es cum malis: esto pacificus, quia præes malis. Habeat charitas zelum, sed adhibeat pro tempore modum severitas. Censura quidem nunquam remissa, intermissa tamen plerumque plus proficit. Vigor justitiæ semper fervidus, sed nunquam præceps. Sicut non omne quod libet, licet; sic non omne quod licet, statim etiam expedit. Hæc melius me ipse nosti, ideoque supersedeo. Orari pro me instanter postulo, quia incessanter pecco,

EPISTOLA XXVI (111).

AD GUIDONEM LAUSANNENSEM [al. LAUSENNENSEM] EPISCOPUM.

Manum vestram misistis ad fortia, opus est fortitudine. Speculator domui Israel factus estis; opus est prudentia (112). Sapientibus et insipientibus debitor estis, opus est justitia. Postremo maxime temperantia opus est: ne qui aliis prædicat, ipse (quod absit) reprobus fiat.

EPISTOLA XXVII (113).

AD ARDUTIONEM [al. ARDUTIUM] GEBENNENSEMELECTUM. *Monet ut electionem suam divinæ gratiæ tribuat, eique sedulo deinceps cooperari studeat.*

D Credimus electionem tuam esse a Deo quam tanto obtinuimus; ab episcopo quidem Salesberiensis, sub cuius manu abbatis officio fungebatur, nobis eum reddi liberum et absolutum quæsimus, et cum libertate suscepimus, etc. Ejus electionem ad annum 1130 refert Ordericus, in fine libri XII, his verbis: « Eodem anno Hugo Ambianensis, monachus Cluniacensis, abbas Radingensis, factus est archiepiscopus Rotomagensis. » Quantum sedulitatis Innocentio II exhibuerit, docet idem auctor in libro XIII pag. 900.

(111) Scripta circa annum 1130.

(112) Eadem verba leguntur in epistola tertia Nicolai Claræ-Vallensis in persona Bernardi ad episcopum Lucanum: infra, epist. 463.

(113) Scripta circa annum 1135.

cleri populi que consensu fuisse celebratam accepimus. Gratulamur gratiæ ejus, ne dicam meritis tuis, quoniam ne tibi plusquam oportet, blandiamur: non ex operibus justitiæ, quæ fecisti, sed secundum suam misericordiam hoc fecit tibi. Si secus tu (quod absit) sapis, erit exaltatio in ruinam. Si **43** autem cognoscis gratiam, vide ne in vacuum acceperis. Bonas fac de cætero vias tuas, et studia tua, et ministerium sanctum: si vitæ sanctitas non præcessit, sequatur saltem. Tunc vere fatebimur te præventum in benedictionibus dulcedinis, tibi de bonis meliora sperantes. Exsultabimus et lætabimur, quod fidelis servus et prudens constitutus sit super familiam Domini: futurus ex hoc filius felix et potens, super omnia bona Patris constituendus. Alioquin si aliorum quam meliorem esse delectat, non præmium, sed præcipitium exspectamus. Optamus et oramus ne hoc contingat: parati, si opus est, obviam manus apponere, et pro nostro exiguo posse, juvare ad id potius quod decet et expedit.

EPISTOLA XXVIII (114).

AD EUMDEM JAM EPISCOPUM.

Interim hortatur ut dignitatem, quam sine meritis præcedentibus obtinuit, saltem subsequentibus ornent.

1. Præbet audaciam charitas, ut fiducialius loquar tibi. Cathedra, charissime, quam nuper sortitus es, hominem multorum expetit meritorum: quæ in te aut nulla, aut non quantum satis est, præcessisse dolemus. Siquidem et facta tua, et studia tua præterita in nullo prorsus visa sunt episcopali convenire officio. Quid tamen? Non potest Deus de lapide hoc suscitare filium Abraham? non potest facere Deus, ut quem præire debuerant bona, vel subsequantur? quod utique et libentius accipimus, si contingat. Nescio enim quo pacto plus placebit subita hæc mutatio dexteræ Excelsi, quam si vitæ prioris merita suffragarentur. Dicemus nempe, quia *a Domino factum est istud, et est mirabile in oculis nostris (Psal. cxvii, 23)*. Sic Paulus ex persecutore Doctor gentium factus est; sic Matthæus de telonio vocatus, sic Ambrosius de palatio assumptus est: iste ad episcopatum, ille ad apostolatam. Sic alios quam plures novimus de vita et habitu sæculari utiliter exstitisse promotos. Denique nonne multoties ubi superabundaverunt delicta, videtur superabundare et gratia?

2. Et tu igitur, charissime, his atque hujusmodi animatus exemplis, præcinge sicut vir lumbos tuos, bonas facito deinceps vias tuas, et studia tua: quatenus novissima tua antiqua sopiant, et delicta juventutis tuæ delectat vespertina correctio. Paulum imitari curato in honorificando ministerium tuum.

(114) Scripta anno Christi 1135.

(115) Scripta circa annum 1126. Hic anno 1120 ejecto Adalberoni, ejus nominis quarto Metensium episcopo, subrogatus est ut lego in brevibus Annalibus cœnobii Sancti-Vincentii Metensis ad cyclos Paschales adjunctis, in quibus Stephanus anno 1163 obiisse memoratur, tertio kalendas Januarii. De eo

A Honorificabis autem gravitate morum, maturitate consiliorum, actuum honestate. Hæc sunt quæ officium episcopale maxime nobilitant et ornant. Omnia fac cum consilio, nec tamen omnium aut, quorumcunque, sed tantum bonorum. Bonos in consilio, bonos in obsequio, bonos habeas contubernales, qui vitæ et honestatis tuæ et custodes sint, et testes. In hoc enim te bonum probabis, si testimonium a bonis habueris. Sint pietati vestræ commendati pauperes fratres nostri, qui circa vos sunt; Alpenses, illi de Bono-Monte, et illi de Altacumba. In his experiemur quanta vobis de nobis cura sit.

EPISTOLA XXIX.

AD STEPHANUM METENSEM EPISCOPUM (115).

Congratulatur Stephano de pace Ecclesiæ reddita, idque non nisi unius Dei beneficio tribuendum.

B STEPHANO Metensis Ecclesiæ Dei gratia strenuo ministro; ejus in Christo humiles fratres de Clara-Valle, salutem et orationem.

Ex quo dudum, si recolitis, nostræ vos fraternitati dignanter sociastis, nostris vos orationibus **44** humiliter commendasus; semper solliciti fuimus, ut debuimus, aliquid scire de esse vestro; et eventus vestros crebro sciscitari studuimus a quibus potuimus, desiderantes jugiter et orantes vos prosperari in Dei opere ad quod assumptus fueratis et gressus vestros dirigi in semitam mandatorum ipsius. Benedictus itaque Deus, qui non amovit orationem nostram, et misericordiam suam a vobis; lætificans utique nos per hunc venerabilem fratrem Guillelmum, **C** cujus profecto nos non minus verbis, quam nostris credimus oculis de vestra sospitate et prosperitate ac pace per vos Ecclesiæ reddita. Congratulamur vobis; sed damus gloriam Deo: scientes quod estis et quod potestis, ipsius, non vestrum esse. Quod et vos semper sentire in vobis amicabiliter admonemus: ne nihil et esse, et posse incipiat, si quid aliter sapitis, et vestris (quod absit) meritis vel viribus quidpiam horum adscribitis. Alioquin verendum, ne convertatur pax vestra in perturbationem, et prosperitas in adversitatem; sic nimirum illo juste judicante, qui ut humilibus gratiam dare, ita et superbis resistere consuevit: qui et non solum cum sancto sanctus, sed et cum perverso perversus, in Psalmo legitur (*Psal. xvii, 26*); nec tantum faciens **D** pacem, sed et creans malum, per prophetam describitur (*Isa. xlv, 7*).

EPISTOLA XXX.

AD ALBERONEM PRIMICERIUM METENSEM (116).

Negotium quoddam, quod Albero urgebat, ex Dei beneplacito perficiendum monet, non tam requirens datum, quam fructum.

Honorabili viro ALBERONI, Dei gratia Metensis Ecclesiæ primicerio, fratres qui in Clara-Valle quæ graves Bernardi querelæ in epistolis 177 et 178. De pace, cujus hic mentio, lege Historiam Laurentii de Leodio, Spicilegii tomo XII, pagg. 318, 319.

(116) Scripta circa annum 1126. Tres adverte hujus nominis in primicerii dignitate sibi succedentes: primum ex stirpe ducis Lovaniensis, postea episcopum Leodiensem, de quo Egidius Aureæ-Valis

licunque obse quo;serviunt Deo, salutem et orationem.

Fidelem curam vestram in his quæ Dei sunt, etsi jam olim et audieramus et videramus; sed nunc in nobis ipsi experiendo persensimus. Cæterum cum in his quæ nuper a nobis missi fratres, vestro quidem consilio, suggesserunt episcopo, et vestram benevolentiam, et ipsius episcopi promptum teneamus assensum: quia tamen Dei quoque beneplacitum in omnibus, et his maxime quæ ad eum pertinent, ante omnia et super omnia necesse est nos et inquirere, et custodire; idcirco ad comprobandum certus quid ipse de hac re potius velit, rem sicut inter episcopum monachosque convenerat, vestra utique industria mediante et ordinante qualiter fieri deberet, et hortante ut celeriter, et juvante ut honorabiliter fieret; non quidem omittendam, sed usque post

Ordinis Cisterciensis monachus, de Gestis Pontificum Leodiensium, cap. 23: « Successit domino Friderico, » anno scilicet 1122, « dominus Albero primicerius ex clero Sancti Stephani Metensis, frater ducis Lovaniensis Godefridi, vir summæ auctoritatis et innocentiae, etc. Obiit in Circumcisione, anno Domini 1128. » Alterum lego Alberonem ex primicerio Metensi factum archiepiscopum Treverensem, qui cum Gerardo Sedis apostolicæ legato sanctum Norbertum ad sedem Magdeburgensem promovendum curavit. Sic enim habet Robertus in Supplemento ad Sigibertum, ad annum 1127: « Parthenopolitane civitatis archiepiscopo defuncto, cum clerici et cives ejusdem urbis coram imperatore Liuthero ad eligendum archiepiscopum apud Spiram convenissent, nutu domini Gerardi Romanæ Sedis legati, qui postea factus est papa Lucius, et Alberonis Metensis primicerii, qui postea factus est Treverorum archiepiscopus, » nimirum anno 1132, « Norbertum Præmonstratæ ecclesiæ patrem... in pastorem eligunt. » Idem legitur in Vita sancti Norberti apud Surium, cap. 40. Ejus nomine Bernardus scripsit epistolam 176 ad Innocentium II. Is in antiquis membranis frequenter subscripsisse reperitur, promiscue vocatus Albero, Adelbero, cum altero Alberone archidiacono. Sic enim in quadam charta Sancti Arnulfi Metensis: « Ego Adelbero primicerius subscripsi et collaudavi, Richerus decanus, subscripsi, Adelbero archidiaconus, etc. anno Dom. Incarn. 1126. » In alia vero Sancti Petri de Monte, scripta anno 1127: « Hujus vero donationis testes sunt, Albero primicerius, Richerus decanus, » etc. quas videsis apud Meuricium, in Historia Episcoporum Metensium, qui hunc Alberonem eundem facit non recte cum altero Alberone itidem primicerio, Conradi comitis Luxemburgensis filio, qui hac dignitate potiebatur ad annum 1086, ut apparet ex Conradi patris epitaphio ab ipso auctore prolato, pag. 386, cum iste, de quo agimus, ab anno duntaxat 1122, quo Alberoni Lovaniensi successit, ut plurimum hanc dignitatem obtinuerit. Præter Luxemburgensem itaque tertium habemus Alberonem, qui ex primicerio factus est Leodiensis episcopus hujus nominis secundus, anno 1135, de quo ita Egidius superius laudatus: « His diebus, » inquit, « cum in derisum et subsannationem venisset civitas Leodiensis his qui erant in circuitu suo per turpem Alexandri depositionem, communibus votis, pari assensu clerus et populus subrogavit sedi Leodiensi Alberonem, hujus nominis secundum, primicerium Metensis Ecclesiæ, juvenem quidem ætate, etc. Elegerunt eum sane columnæ Ecclesiæ, hac spe maxime, quod esset de prosapia Namurcensi, » etc. Tres igitur, præter Luxemburgensem, habemus primicerios Metenses ejusdem nominis sibi continue

missionem, tum pro vestra, tum pro temporis opportunitate expectanda, necessario intermittendam esse putavimus. Jam vero tunc, si et episcopi voluntas in eodem perstiterit, et vobis nihilominus idipsum æque ut modo placuerit: tali conjectura Dei quoque esse consilium securius confidentes, speramus non vestræ utriusque devotioni juxta quod difinitum erat, satis esse facturos. Arbitramur enim acceptum esse Deo, si quantum in nobis est, nemini oneri esse studuerimus: ne non tam fructum, quam datum in hoc ejus negotio requirere (quod absit) videamur; et præcipue vestris nos majoribus atque instantioribus occupationibus sub hujus rei occasione importunius ingerere, et molestos cum necesse non est, vobis exhibere; et hoc gratum non esse Deo, et nostris scimus moribus non congruere.

successentes. Ad quem vero ex his Bernardus hanc epistolam scripserit, non ita in promptu est definire. Verumtamen, quantum ex serie litterarum colligere licet, ad secundum referenda videtur, eum scilicet, qui postea ad archiepiscopatum Treverensem assumptus, sanctum Virum maxime familiarem habuit, ut constat ex pluribus epistolis, quas in ejus gratiam ad Innocentium Romanamque curiam direxit. Quin et argumentum epistolæ hujus, quæ agit de fundatione cujusdam monasterii, procrante Alberone, a Stephano Metensi episcopo concepta, suffragari videtur. Quod quidem non est intelligendum de ullo cœnobio ab ipso Stephano constructo; sed vel de illa Capetarum domo, quam ipso conferente monialibus sui Ordinis Bernardus attribuit, imposito nomine Claræ-Vallis, circa annum 1130, vel de fundatione Belli-Prati prope Lunæ-Villam, a Folmaro comite Metensi constructi, quam quidem ipse Stephanus ratam habuit et confirmavit, ut constat ex diplomate, cujus hoc initium: « Ego Stephanus manifesto generationi quæ nunc est et futuræ, quod Folmarus comes Metensis construxit abbatiam monachorum Cisterciensis ordinis in banno Morasme, quæ vocatur Bellum-Pratum, etc. Datum anno 1130, » quamvis in alia charta Henrici episcopi Tullensis, ad annum 1135 hæc fundatio referatur, quod fortasse de ædificiorum integra perfectione accipiendum est. Quod spectat ad Primicerii nomen apud antiquos usitatissimum, non uni officio vel dignitati proprium fuit, sed iis tribui solitum, qui in quocumque ordine primum locum obtinerent. Hinc in Novella Constit. 8, sæpius repetitur, « Notariorum primicerius; » et, « Primicerius fabricæ, » l. 2, C. de Fabricens, l. 11. « Primicerius domesticorum protectorum equitum, » l. 2, et l. ult. C. de Domesticis et prot. « Primicerius mensorum, » C. 1 de Mensor. l. 12. « Primicerius in officio protectorum. » Præterea apud Vegetium, lib. 2, cap. 21, « Primicerius protector; » apud Ammianum Marcellinum, lib. 18, « Primicerius Præceptorum, Singulariorum Augustalium, Scriniorum, Deputatorum, Sacri cubiculi, » l. 1, qui a præbit, tiro in Codice Theodos. et apud Cassiod. lib. 11, variat. Sic « Primicerius legionis » apud Guillelmum Tyrium, de Bello sacro, lib. 2, cap. 19. Sic « Primicerius defensorum et cardinalis primicerius, » apud Luitprandum, lib. 6, de Rebus per Europ. Sic sanctus Augustinus vocat sanctum Stephanum « primicerium martyrum, » sermone 21, de Tempore. Hic vero apud Bernardum, Primicerii Metensis nomine intelligitur prima canonicorum ecclesiæ Sancti Stephani Metensis dignitas, cui quidem inter alias prærogativas crucem ad pectus gestare concessum erat, uti veste purpurea, primumque locum in choro et capitulo tenere.

45 EPISTOLA XXXI.

AD HUGONEM COMITEM CAMPANIÆ (117), MILITEM
TEMPLI FACTUM.

*Hugoni gratulatur ob susceptam militiam sacram; et
beneficiorum memoriam promittit.*

Si causa Dei factus es ex comite miles, et pauper ex divite, in hoc profecto tibi ut justum est, gratulamur, et in te Deum glorificamus, scientes quia hæc est mutatio dexteræ Excelsi. Cæterum quod tua jucunda præsentia nobis ita nescio quo Dei est subtracta iudicio, ut ne interdum quidem videre te valeamus, sine quo nunquam, si fieri posset, esse vellemus, æquanimiter, fateor, non portamus. Quid enim? possumusne oblivisci antiqui amoris, et beneficiorum quæ domui nostræ tam largiter con-

(117) Scripta anno Christi 1125. Hugo, Theobaldi III, Campaniæ comitis filius, erga ecclesias, maxime Arremarensem et Molismensem, munificentissimus, primo quidem Barrensis ad Albam comes, deinde vero Trecensis post decessum Odonis fratris. Ipso auctore factum est, ut extincto post illam unionem Trecensis et Barrensis comitatum nomine, successores Campaniæ comites nuncuparentur, cum antea hoc nomen Barrensis æque ac Trecensis singulatim usurparent, ut notavit Franciscus Chiffletius in sua Diatriba de illustri genere sancti Bernardi. Ad eundem spectat Ivonis Carnotensis epistola 245, cujus argumentum ex ipso limine accipimus his verbis: « Audivimus et cognovimus, quod Jerosolymam profecturus militiæ Christi te ipsum devovisti, illam evangelicam arrepturus militiam, qua cum decem millibus secure pugnatur adversus eum, qui cum viginti millibus adversum nos pugnatur occurrit. » Et infra: « Duxisti uxorem, » etc. Demumque ita concludit: « Oportet ergo ut in hoc proposito sic tibi provideas, quatenus ita novissima vota impleas, ut statuta naturalia et legitima non frangas. » Horstius suspicatur Ivonem eo loci revocare Hugonem a militia Templi proposita lege vinculi conjugalis. At cum teste Guillelmo Tyrio, de Bello sacro lib. 11, cap. 13, cui astipulantur universi, Ordo Templariorum anno duntaxat 1118 sumpserit exordium; Ivo autem anno 1115 certo calculo desierit, consequens est eum intelligendum esse vel de militia Hospitalium, quam Hugo Jerosolymis profiteri statuisset; vel de spiritali et evangelica seu temporaria quadam continentia, quam in secundæ peregrinationis ad loca sacra intervallo servare deberet. Ter siquidem ipsum Jerosolymam iter aggressum esse constat, ut recte probat idem qui supra Chiffletius. Primo quidem anno 1113, iterum circa annum 1121, postmodum vero quando Templariorum militiæ sese addixit, quod anno 1125 diserte collocat Albericus in Chronico. « Eo postremum discessurus, » (si fides habenda Petro Pithæo, inquit Chiffletius) comitatum suum Theobaldo fratris sui Stephani filio vendidit, Odonem filium exhæredavit, et quam secundam uxorem duxerat (Constantia Philippi I Galliarum regis filia ob consanguinitatem dimissa, anno scilicet 1104) gravidam reliquit, obiitque in partibus transmarinis die mensis junii decima quarta, quamvis in Necrologio Sancti-Claudii obiisse dicatur undecimo kalendas julias. » Ita fere ille. Porro Hugonem istum alium esse ab Hugone militiæ Templi magistro, cui Bernardus direxit Exhortationem ad Milites Templi, colligitur ex Guillelmo Tyrio, de Bello sacro, lib. 12, cap. 7 apud quem hic « de Paganis » cognominatur, et successorem videtur habuisse Robertum, quantum ex eodem auctore, lib. 17, cap. 1, conjicere licet.

(118) Nimirum ipse Hugo Bernardo fratribusque concesserat locum ipsum Claræ-Vallis cum suis

A tulisti (118)? Utinam ipse pro cuius amore fecisti, in æternum non obliviscatur Deus! Nam nos, quantum in nobis est, minime prorsus ingrati, memoriam abundantiæ suavitatis tuæ mente retinemus, et, si liceret, opere monstrarem. O quam libenti animo et corpori tuo pariter et animæ providissemus, si datum fuisset, ut simul fuisset! Quod quia non est, restat ut quem præsentem habere non possumus, pro absente semper oremus.

EPISTOLA XXXII (119).

AD ABBATEM SANCTI-NICASII REMENSIS.

Abbatem ob discessum et transitum Drogonis monachi ad aliud monasterium, consolatur, et ad patientiam hortatur.

1. Quanto affectu tibi condeleam, scit ille qui appendicibus, ut merito Fundatoris nomine censi debeat. Quod cum hactenus paucis innotuerit, lubet hic ipsam describere chartam donationis, quam sæpe laudato Chiffletio, qui eam primus in sua Diatriba evulgavit, ex autographo Claræ-Vallensi acceptam referre debemus:

In nomine sanctæ et individue Trinitatis incipit charta comitis Hugonis. Notum sit omnibus presentibus et futuris, quod ego comes Trecensis do Deo et beatæ Mariæ et fratribus Claræ-Vallis, locum ipsum qui vocatur Clara-Vallis, cum pertinentiis, agris, pratis, vineis, silvis et aquis, nihil omnino mihi aut hæredibus meis retinens. Unde testes Acardus Remensis, et Petrus, et Robertus Aurelianensis, milites mei. Sciendum quod Gaufridus Felonia dat pasturas suas in finagio de Juvencourt, tam in bosco quam in plano, omni tempore: et si aliquod damnum intulerint animalia ditorum fratrum, solum capitale restituatur sine emenda. Hæc autem omnia dedi in præsentia supradictorum testium. Sciendum quoque est, quod dominus Josbertus de Firmitate, cognomine Rufus, et dominus Rainaudus de Perceris dederunt eisdem fratribus pasturam et usuarium per totam terram suam, et præcipue in aquis, silvis, pratis, in finagio de Perceris. Hujus rei testes sunt Acardus Remensis, et Robertus milites mei. Item sciendum quoque est, quod ego Hugo comes Trecensis laudo et concedo eisdem fratribus libere et quiete possidere terram et silvam de Aretela. Has donationes confirmamus ego Joscerannus Lingonensis episcopus, et ego Hugo comes Trecensis de sigillo et annulo meo.

Quod spectat ad annum foundationis, qui non exprimitur in his tabulis, idem auctor Sancti Mariani Autissiodorensis Chronographum secutus, refert ad annum Christi 1114, mense Junio. Et quidem de mense conveniunt omnes: quoad annum vero, cum tam externa, quam domestica instrumenta refragari videantur, inter alia vero Exordium Cisterciense, dist. 2, cap. 1, tabella sancti Bernardi tumulo appensa, quæ disertis verbis annum 1115 exprimit; receptæ jamdudum sententiæ adhærere satius videtur, cum alioqui vix Bernardus professionem emisisset mense Junio anni 1114, et Hugo ipse, qui locum concessit, adhuc in Oriente versaretur. Clara-Vallis itaque primo quidem ab Hugone Campaniæ comite fundata, postea vero, anno 1135, in amplio-rem locum translata, opitulante Theobaldo ipsius successore, nova fabrica donata est; unde primi fundatoris nomen obtinuit apud aliquos translationem cum foundatione confundentes, ut bene monet Manricus in Annalibus, ad annum 1115, cap. 1.

(119) Scripta circa annum 1120. Drogo (cujus occasione scripta est tum epistola 33 et epistola 34), videtur non perseverasse in ordine Cisterciensi, sed abbatem sui Joranni (ad quem hæc epistola) importunis tandem querelis ante professionem fuisse

nostros omnium dolores in corpore suo tulit. Quam libenter tibi, si scirem, consulerem; si possem, succurrerem: tam efficaciter ipse mihi qui omnia scit, et omnia potest, in cunctis meis necessitatibus consulat et succurrat. Si frater Drogo de sua discessionem me consulisset, absit ut consentirem: si post discessionem ad nos divertisset, absit ut susciperem. Denique, quod solum potui, ad abbatem qui eum suscepit, nostras mox, sicut scis, pro eo litteras (120) misi. Et nunc super hoc quid tibi ultra possum facere, pater? Jam vero quantum ad te pertinet, optime mecum novit Sanctitas tua, perfectos solere viros non solum in spe, sed et in tribulationibus gloriari, consolante eos Scriptura, et sic loquente: *Vasa figuli probat fornax, et homines justos tentatio* (Eccli. xxvii, 6). *Juxta est Dominus his qui tribulationibus sunt corde* (Psal. xxxiii, 20); et, *Per multas tribulationes oportet nos introire in regnum cælorum* (Act. xiv, 21); et, *Omnes qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem patiuntur* (II Tim. iii, 12). Nec idcirco tamen immerito his quos in anxietate positos videmus, amicis nostris compatimur; quibus utique dum exitum ignoramus, defectum metuimus: quoniam quidem sicut sanctis et electis tribulatio operatur patientiam, patientia probationem probatio spem, spes autem non confundit (Rom. v, 3-5); sic damnandis et reprobis tribulatio parit e contrario pusillanimitatem, pusillanimitas perturbationem, perturbatione desperationem, et illa interimit.

2. Ne ergo hæc te tam horrenda (quod Deus avertat) demergat tempestas aquæ, ne hujus tam tremendæ abyssi absorbeat profundum, neve urgeat saper te tam inexplebilis puteus os suum: sollicite studeat humilis prudentia tua non vinci a malo, sed vincere in bono malum. Vinces autem, spem tuam in Deo fortiter figendo, et rei finem longanimitate expectando. Et si quidem ille resipuerit, sive ob tui timorem, sive ob suum laborem; bene: sin autem, bonum est tibi humiliari sub potenti manu Dei, et nequaquam velle resistere supernæ dispositioni; quia **46** si ex Deo est, non poterit dissolvi, Conan-

revocatus; isque idem ipse videtur, qui expulsis sanctimonialibus e monasterio Sancti-Joannis Laudunensis, monachorum cœtum illuc adduxit, quibus ex Priore Sancti-Nicasii Remensis in primum abbatem præfectus est anno 1128, ut dicitur infra ad epistolam 48. Postmodum vero cardinalis et episcopus Ostiensis creatus est ab Innocentio II, anno 1136 (ut probat noster Acherius in suis ad Guibertum notis), non vero 1133, ut habet Ciaconius; vel 1134, ut censet Ughellus in Italia sacra. Gesta Drogonis percurrit Hermanus, de Miraculis, lib. iii, cap. 22; et auctor Appendicis ad Sigibertum, ad annum 1128, qui eum e vita migrasse asserit anno 1138, his verbis: « Obiit Drogo bonæ memoriæ Ostiensis episcopus, vir religionis ac sapientia clarus. » Et Necrologium Sancti-Joannis Laudunensis: « Decimo quarto kalendas januarii obiit Drogo Ostiensis episcopus et cardinalis, primus abbas nostræ congregationis, et Mathildis soror ejus. » Scripsit sermonem de Passione Domini, qui exstat in Bibliotheca Patrum. Soliloquia quoque edidisse notatur in Bibliotheca Belgica manuscripta. Porro quod spectat ad Joran-

PATROL. CLXXXII.

dum est potius tibi, tuæ licet justæ indignationis stimulos illa reprimere sententia, quam quidam sanctorum in simili fertur causa protulisse. Siquidem instigantibus eum quibusdam fratribus atque increpantibus, cur suum in sui injuriam ab alia susceptum Ecclesia fugitivum non requireret: « Nequaquam, » inquit, « Ubiunque enim est, si bonus est, meus est. »

3. Fraudulenter tibi et non fideliter consulo, si idipsum a meipso non exigo. Nam, cum unus noster non solum religione professus, sed et carne propinquus (121), Cluniaci me invito et susceptus sit, et detineatur; doleo quidem, sed sileo, orans et pro illis ut velint ablatum reddere, et pro illo ut velit sponte redire: sin vero, servans ei vindictam qui facturus est judicium injuriam patientibus, et arguere habet in æquitate pro mansuetis terræ. Fratrem Hugonem de Lausanna ore tuo, et nostro spiritu commonemus non omni spiritui credere, et ne cito moveatur certa pro incertis deserere, sciens diabolus soli semper perseverantiæ insidiari, quam solam virtutum novit coronari: tutiusque esse in ea vocatione qua vocatus est, simpliciter perseverare, quam sub specie quasi melioris boni, id quidem quod jam cœpit, dimittere, nec ad id quod præsumit, fortassis sufficere.

EPISTOLA XXXIII (122).

AD HUGONEM PONTINIACENSEM ABBATEM.

Planius mentem suam perscribit de susceptione Drogonis, et omnem a se sinistram suspicionem depellit.

Dilectissimo suo domno HUGONI abbati, frater BERNARDUS de Clara-Valle, idem quod sibi.

1. In nostri prioribus litteris (123) aut ego, quantum ex vestris perpenditur, minus aperte scripsi quod volui; aut vos aliter illas intellexistis quam debuistis. Siquidem quæ vobis de monachi illius susceptione eventura denuntiavi, veraciter ita timui, et adhuc timeo, ut scripsi. Non tamen ad hoc illa vobis prædicere studui, quo vel suaderem, vel consulerem; vel certe ut scriptis, censerem illum de-

num abbatem, quantum eo regente asceterium Nicasianum floruerit, probant viri insignes, qui ex eo ad regularem disciplinam longe lateque propagandam prodire. Nam præter Drogonem istum, Gaufridus apud Sanctum-Theodericum prope Remos, ac post eum Guillelmus in abbatem assumptus est; Simon apud Sanctum Nicolaum de Bosco in dicecesi Laudunensi, ad quem epistolæ 83 et 84; Arnulfus apud Gemblacum, ut testatur Auctarium Gemblacense. Ipse vero Jorannus solitudinis studio accensus, Ordinem Carthusianum in cœnobio Montis-Dei amplexus est anno 1138, ubi se tam præclare gessit, ut in cardinalium numerum ab Innocentio II sit cooptatus. Cæterum cum hæc epistola scripta sit Roberto sancti Bernardi consanguineo nondum sibi restituto, ut sanctus Doctor hic asserit, ad annum circiter 1120 referenda est.

(120) Priores istæ litteræ exciderunt, ut patet ex epistola sequente, in qua earum quædam verba referuntur.

(121) Robertus ad quem epistola 1.

(122) Scripta circa annum 1120.

(123) Exciderunt hæc litteræ.

bere reddi: quippe qui ipsius jamdudum ferventissimum desiderium novi, et ei potius, quod nunc illud adimpleverit, debeo congratulari. Sed cum a familiarissimo nobis abbate ejus, et ab archiepiscopo Remensi (124), nostræ litteræ ad requirendum illum vehementer exigerentur; ut a me, si fieri posset, omnem depellerem suspicionem, tales, prout scivi, dictare curavi, quibus et ipsis satisfacerem, et vos contra eorumdem imminentes calumnias, vobis illas non tacendo, præmunirem. Hæc me ita in illis litteris sensitisse vestram sagacitatem vel ex eo advertere posse credidi, quod in fine illarum posuisse me meministi, si tamen eo a vobis oculo leeretur, quo a me scriptum fuit. Nam, cum denunciatis malis quæ non immerito vobis metuebam, tandem inferrem, « Quod si hæc omnia pati melius ducitis, quam illum amittere; mea nihil interest, vos videritis: » aut enim ipsa mea verba sunt hæc, aut proprie ipsa: cum itaque hoc in fine dixi, quid aliud vobis quam illa superiora dispensatorie (ut non dicam, simulate) a me ita scripta fuisse latenter intimavi?

2. Quod vero scripsistis, me per nuntium eidem monacho de quærenda, si ad nos divertisset, ipsius absolute privatum insinuassem; veritatem testor, hoc verum non esse. Egone de notissimo mihi monasterio vel jactarem, vel sperarem monachum me posse suscipere, quem nec vos quidem puto sine grandi scandalo posse retinere? Sed esto. Invidebam illum vobis et mihi attrahere gestiens, aliquid de ejus obtinenda absolute machinari me posse sperabam sive fingebam. Sed nunquid credendum fuit, me hoc meum consilium ipsi nuntio, quod utique contra suum monasterium excogitaveram, voluisse patefacere? Sed jam, ne quod de nostra erga vos dilectione hucusque credidistis, falso vos credidisse inveniat; pro vestra (ut video) causa, non saltem æque ut pro mea, imo multo amplius laborandum est mihi, et hoc non quomodo hucusque solebam, ut videlicet nostra unanimitas fortius solidetur, sed ne penitus dissolvatur. Quid dicam vobis? Ego certe nec vobis, nec de vobis tale aliquid credere possem, quale vos sola de me suspitione divinatistis. De cætero noverit vestra Benignitas, comitem Theobaldum (125) nostras pro Humberto litteras jam recepisse, sed necdum suo mihi rescripto quidquam respondisse. Quid super hoc vobis agendum sit, ipsa vos melius pietas docebit, si pie hominis injuste exulantis miseriam pensare non negligitis.

EPISTOLA XXXIV (126).

AD DROGONEM MONACHUM (127).

Congratulatur Drogoni, quod ad strictiorem observantiam transierit: hortaturque ad perseverantiam.

1. Quam non immerito tui jamdudum non mediocri fueram affectus amore, nunc apparet, dilectis-

(124) Radulfo Viridi.

(125) Theobaldus comes Campaniæ. Vide infra epistolam 37 et sequentes.

(126) Scripta circa annum 1120.

(127) In Colbertino 1410 et in Compendiensi ad

sime Drogo. Et ante quidem totum pulchrum, totum erat amabile quod cernebaris; sed ego nescio quid aliud de te supra id quod videbam aut audiebam ex te, excellentiori dignum veneratione præsenferam. Nunquid forte cœlestis Sponsi, cujus nunc arctius castis te amplexibus impressisti, jam tunc vocem audieras dicentis ad pudicissimam turturem suam animam tuam: *Tota pulchra es, amica mea; tota pulchra, absque eo quod intrinsecus latet?* (Cantic. iv, 7.) Quid fecisti? Quis hoc crederet? Sanctum te ac religiosissimum tota civitas personabat, ita ut nihil tibi addi posse crederetur ex omnibus bonis: et tu velut e sæcularibus unus, monasterium tanquam sæculum deserens, jam attritum Christi sarcina collum novæ rursus observantiis disciplinæ submittere non erubescis? In te nunc, frater, veram probamus illam esse sententiam, qua dicitur: *Cum consummatus fuerit homo, tunc incipit* (Eccli. xviii, 6). Indicium ergo tuæ consummationis est quod nunc cœpisti; et in quo arbitrabaris te non comprehendisse, jam comprehenderas. Nemo quippe perfectus, qui perfectior esse non appetit; et in eo quisque perfectiorem se probat, quo [al. quod] ad majorem tendit perfectionem.

2. Sed ecce, charissime, in cujus invidia mors intravit in orbem terrarum, arcum suum tetendit, et paravit illum: et quia pulsus de corde tuo intus potestatem amisit, foris sæviet quantum poterit. Et, ut apertius loquar, nescis quia Pharisæi scandalizati sunt in hoc verbo quod fecisti? Sed memento non omnium scandalum magnopere esse curandum, juxta responsionem Domini dicentis: *Sinite illos; cæci sunt, et duces cæcorum* (Matth. xv, 14). Melius est enim ut scandalum oriatur, quam veritas relinquatur (GREG. homil. 7 in Ezech.). Memento, qui natus fuerit in ruinam et resurrectionem multorum (Luc. ii, 34); et non mireris, si tu quoque aliis quidem sis odor vitæ in vitam, aliis odor mortis in mortem. Si maledictiones intentaverint, si anathematum intorserint spicula, audi Isaac pro te respondentem: *Qui maledixerit tibi, sit ille maledictus; et qui benedixerit tibi, benedictionibus repleatur* (Gen. xxvii, 29). Sed et tu muro inexpugnabili conscientie tuæ circummunitus, de intus responde, et dic: *Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum; si exurgat adversum me prælium, in hoc ego sperabo* (Psal. xxvi, 3). Non enim confunderis cum sic loqueris inimicis tuis in porta. Confido autem in Domino, quod si ad primos ictus fortiter steteris, et nec minis eorum cesseris nec blandimentis, cito conteres Satanam sub pedibus tuis: et tunc videbunt recti et lætabuntur, et omnis iniquitas oppilabit os suum.

Hugo-Drogonem, tametsi in contextu epistolæ legatur, Drogo. Nomen est compositum ex vocabulo Hugonis abbatis Pontiniacensis, cui acceptissimus erat Drogo.

EPISTOLA XXXV.

AD MAGISTRUM HUGONEM FARSITUM (128).

Humberti cujusdam causam ei commendat, monetque ut in sententia quadam erronea corrigi non erubescat.

Charissimo fratri et coabbati suo HUGONI, frater BERNARDUS, debitum sincerissimæ dilectionis affectum.

Humbertum istum, injuste, ut aiunt, exhæredatum, cujus nos pro Dei amore apud vestrum Comitum causam tueri suscepimus, de vestras confidentes charitate vestro patrocinio committimus, per vos, ut fideliter speramus, terræ principi, cœli Domino cooperante, reconciliandum; patriæ, uxori, filiis, rebus et amicis suis restituendum. Hoc autem satagendo, et egenum de manu peccatoris liberabitis, et oppressoris ipsius nihilominus saluti consulitis: nobis quoque vos non mediocriter officiosum exhibebitis; sed et officium implendo pacificorum, vobis inter filios Dei sedem ita excelso collocabitis. De cætero, epistolam illam, quam ad me jam olim scribere Sanctitas vestra dignata est, non me (sicut vos audisse audivi) incendio tradidisse, sed penes me adhuc servare noveritis. Quid enim hoc livoris, imo furoris fuisset, opus utile et laudabile, ubi nihil nisi quod sanæ fidei, quod doctrinæ saluberrimæ, quod ædificationis spiritualis est deprehendi, temerario damnare iudicio? excepto, quia inter amicos contra veritatem nulla debet esse meticulosa, cum sit periculosa, palpatio, quod hoc me, fateor, movit et movet, quod illam inter nos jam ante habitam de

(128) Scripta anno Christi 1128. Conjeciebam eundem esse Hugonem Farsitum, cujus sententiam impugnat Bernardus in epistola 77, quæ inter tractatus relata est, ad Hugonem Victorinum; quod tamen nolim asserere.

Plures invenio per id tempus Hugones Farsitos. Duos monachos: alterum Latiniacensem, laudatum in libro sexto de Re diplomatica, pag. 585; alterum Sancti-Luciani apud Bellovacos, de quo Necrologium sexto kalendas Aprilis, « Obiit Hugo Farsitus monachus professus. » An qui in Historia Louveti, p. 555? Tertium lego Hugonem Farsitum, canonicum regularem Sancti-Joannis-de-Vineis, laudatum in Necrologio Ecclesiæ Suessionensis. Quartum suggerit Farsitum Abælardus in sermone de S. Joanne Baptista, pag. 967, ubi Norbertum et coepostolum ejus Farsitum memorat, forsitan Hugonem Præmonstrati abbatem, Ordinisque præpositum post Norbertum, cujus primus ac præcipuus discipulus fuit, ad quem epistola 253. Qualis fuerit Hugo Farsitus, insigni discimus harum epistolarum testimonio, in quibus eum Bernardus « charissimum fratrem et coabbatem, antiquum dilectorem et dilectum » appellat, imo et « sanctum » fama et opinione contestante; sed quis tandem fuerit, non ita liquet. Apud doctos familiare nomen, cætera fere ignota. Possevinus in Apparatu affirmat eum fuisse monachum Sancti-Medardi Suessionensis, sed mera, ut puto, conjectura. Ex litteris nostri Hildefonsi Vrayet olim accepimus, Hugonem Farsitum fuisse canonicum regularem Sancti-Joannis-de-Vineis apud Suessiones, ut manifeste probant ejusdem abbatæ Necrologia, publicæque instrumenta, quibus ipse frequens subscripsisse reperitur. In Calendario cathedralis ecclesiæ; sancto Gervasio secus hæc de eo habetur memoria

A sacramentis collationem, in principio prædicti opusculi defendere et astruere conati estis. In qua utique collatione, si vestræ summæ sententiæ bene meministis, an sensui conveniat [al. con ruat] ecclesiastico, vos videritis. Vestræ autem ingenuæ humilitatis est non erubescere corrigi, si quid aliquando aliter sapuistis. Valet.

EPISTOLA XXXVI (128*)

AD EUNDEM.

Respondet litteris Hugonis, suadetque ut ab impugnanda episcopi jam defuncti sententia desistat.

Dilectissimo suo, et olim, et modo, Dei gratia sancto abbati HUGONI, frater BERNARDUS de Clara-Valle, irreverberatum sinceræ dilectionis affectum.

B Ad litteras vestræ dignationis, licet quidem breviores quam cupierim, longiores tamen quam meruerim, rescribere largius et debui, et volui: sed festinans nuntius non permisit. Ne tamen vacuum omnino recederet, pro tantis, quarum me debitorem agnosco, has tantillas, quas et vix expectavit, velocissime reddidi. Ubi primum breviter ac veraciter insinuo, antiquum nostrum et dilectorem, et dilectum, totis me charitatis visceribus et suscipere ut catholicum, et suscipere [al. venerari] ut sanctum, et amplecti ut charissimum. Siquidem de integritate fidei, credo vestræ confessioni; famæ et opinioni, de sanctitate; de affectu, quem erga vos me habere protestatus sum, propriæ conscientiæ. Nam, quod illius sententiæ quæ meæ simplicitati merito, ut mihi videbatur,

C « Pridie nonas augusti obiit Hugo Farsitus, canonicus regularis, qui dedit nobis libros suos tam divinæ paginæ quam sæcularis, » Cujus loci abbas fuerit, incertum. Alii apud Castrum-Teodorici præfuisse suspicantur, alii apud Valencenas; forte potius abbatæ Sancti-Joannis Carnotensis, cui anno 1131 abbatem nomine Hugonem præpositum lego. Locum utcumque innuit epistola 35, abbatiam nempe ditioni subjectam Theobaldi comitis, quem ipsius Hugonis « Comitem » appellat. Existimo eum, cui directa est præsens epistola, esse illum ad quem Hugo Metellus per id tempus canonicus regularis apud Tullum-Leucorum, epistolam 34 manuscriptam An Hugo iste in reginam abbatæ Sancti-Joannis inscripsit « Hugoni Carnotensi magistro venerabili. » apud Carnutes successit Stephano, qui anno 1128, electus patriarcha Jerosolymorum, ad quam epistola 82? Cæterum quam non mediocris litteraturæ fuerit, probat in primis, illa librorum supellex ecclesiæ cathedrali concessa; insuper liber Sacramentorum, cujus meminit Bernardus in epistola 35; in quo libro cum aliquid ad fidei apices non satis accuratum admisisse reprehendatur, facile iuducor de eo esse intelligendum Hugonem Victorinum Bernardum consulentem de sententia cujusdam auctoris, aliter quam par esset, de Baptismo sentientis, quem ideo suppresso nomine designavit quia suum. Denique præ manibus est liber manuscriptus de Miraculis beatæ Mariæ Suessionensis ab eodem in triginta et unum capita distinctus, in cujus titulo scribitur, « Hugo Farsitus venerabilis memoriæ. » Hic liber totus editus est in Historia gallica parthenonis Suessionensis, auctore nostro Michaele Germano.

(128*) Scripta anno Christi 1128.

scrupulum movebat, oblitum vos esse fatemini, tam libenter accipio, quam lætus compendiosam purissimæ veritatis assertionem in litteris vestris novissimis lego: ita ut me potius sensa vestra non intellixisse, quam vos quidpiam mali sensisse pene crediderim. Deinde modestiæ vestræ fraterna præsumptione consulo, quatenus episcopum sanctum et doctum (129), quem quiete vivere permisistis, mortuum inquietare desinatis: ne, dum non valentem pro se respondere reprehenditis, magis hoc ex charitatis inopia, quam veritatis fiducia descendere, totam pro eo respondentem Ecclesiam audiatis. Pro Humberto, sicut rogavi vos, iterum rogo; ut vestrum ei, cum poteritis, nec consilium desit, nec patrocinium. Valete.

EPISTOLA XXXVII.

AD THEOBALDUM COMITEM CAMPANÆ (130).

Miratur se in causa Humberti justa et æqua patenter pati repulsam: monetque intuitu supremi Judicis misero non neget opem et misericordiam.

Laudabili principi THEOBALDO, BERNARDUS eorum qui in Clara-Valle sunt, servorum Dei inutilis servus, sospitatem et pacem.

1. Quod de nostra infirmitate vos audivi fuisse

(129) Fallor si non is est Guillelmus de Campellis, episcopus Catalaunensis, Bernardo charissimus, ex dictis ad epistolam 3: cujus Guillelmi varia Theologiæ opuscula in codice Cheminionensi diocesis Catalaunensis memorantur in libro dicto Panchrysis, in quo multa eorum fragmenta referuntur.

(130) Scripta anno 1128. — Mira et magna Theobaldi encomia passim leguntur apud scriptores ejus ætatis. Anselmus Gemblacensis ad annum 1134: « Theobaldus comes, » inquit, « Blesensis sive Carnotensis, præ cunctis principibus Galliæ, magno pondere justitiæ eminet in Francia, religiosus monachis et clericis pius ac familiaris, Ecclesiæ defensor, pauperum adjutor, mœrentium consolator, in commerciis negotiatorum cautus et discretus, in reis et a recto deviantibus ultor et vindex. « Eisdem omnino elogiis celebratur ab Hugone monacho Autissiodorensi, ad annum 1136. Quod spectat ad justitiæ zelum, ob quem præcipue commendatur ab hoc Anselmo, illustre habes argumentum ex epistola 39 et aliis, ex quibus discimus quam rigide in monachos a principibus fere ubivis toleratos, primus, aut certe inter primos, animadverterit, id quod clericis longe antea interdixerant canones, ut docet ivo Carnotensis episcopus in epistola 247. Idem Theobaldus ab officiis charitatis et misericordiæ ab Ernaldo Bonæ-Vallis abbate mirifice prædicatur in Vita sancti Bernardi, lib. II, cap. 8; item a Gaufrido, lib. IV, cap. 3, quibus adde novam epistolam 416. Unde apparet quantum ex sancti Doctoris familiaritate et documentis profecerit. Obiit sexto idus januarii, anno 1152, sepultusque est, non in monasterio Pontiniacensi, ut vult Jongeliius, et post eum Manricus, ad annum 1114, cap. 2, n. 6, Vincentium Bellocensem secuti; neque in Claræ-Vallensi, ut Brito Lusitanus; sed in monasterio Latiniacensi Ordinis sancti Benedicti ad Matronam fluvium, cujus fuit advocatus, teste Bernardo epistola 230: quod nimirum hæc abbatia ab Heriberto Campaniæ comite circa annum 990 instaurata fuisset, ubi tumulus ipsius Theobaldi porphyreticus etiamnum visitur. Sepulturæ locum sicut et diem obitus Elinandus monachus in Chronico aperte

sollicitum, non mediocriter gratum habeo. In hoc quippe dum vestram erga me agnosco dignationem, Deum quoque vos diligere non dubito. Quando enim tantillum tantus vel nosse dignaremini, nisi propter Deum? Cum ergo constet quod diligitis Deum, et me propter ipsum; miror quomodo ad unam Dei fiducia præsumptam petitiunculam, nec injustam, ut puto, nec irrationabilem, a vobis tamen repulsus sum. Si aurum, si argentum, vel quodcunque hujusmodi quæsissem; vere, prout de vobis confido, sine dubio accepissem (131). Sed quid dico, quæsissem? Nam etiam non quærens jam plurima vestræ largitatis beneficia suscipi. Hoc autem unum, quod non mei, sed Dei causa, nec tam mihi, quam vobis a vobis postulavi (132), quid causæ exstitit, quod accipere non merui? Quid enim? ergone judicatis indignum vel mihi ad petendum, vel vobis ad præbendum, ut homini christiano, quantolibet apud vos crimine accusato, postquam se purgavit, faciatis misericordiam? Aut certe, si non creditis quod plene se purgaverit, quia hoc in curia vestra non fecit; ejusdem rursus vos in vestri præsentia recipiatis satisfactionem, et sic consequatur indulgentiam.

indicat: « Anno 1152, » inquit, « moritur comes Campaniæ Theobaldus, sexto idus januarii, et apud Latiniacum sepelitur. Habuit autem filias sex. Prima fuit Maria Burgundiæ ducissa; secunda, Agnes Barri-Ducis comitissa; tertia quædam ducissa in partibus remotis. Hanc postea duxit Guillelmus Goz in diocesi Carnotensi. Quarta, comitissa Mathildis Pertici; quinta, monialis Fontis-Ebraldi; sexta fuit Adela Francorum regina. » His omnibus astipulatur Albericus in Chronico, ad annum 1152, qui et addit Theobaldum quatuor habuisse filios hoc ordine: « Henricum, comitem Trecensem Palatinum, largitate et liberalitate famosum; Theobaldum, comitem Blesensem et Carnoti; Stephanum, comitem de Sancerra; et Guillelmum, archiepiscopum Senonensem, et postea Remensem. « Theobaldi epitaphium, quod Henrici comitis precibus composuit magister Simon, cognomento Capra-Aurea, Sancti-Victoris Parisiensis canonicus, edidit in Diatriba Franciscus Chiffletius, ex manuscripto codice monasterii Charitatis Ordinis Cisterciensis, dignum certe quod in honorem tanti principis hic transcribatur:

*Transiit ille comes Theobaldus, clarus ubique,
Ecclesiæ matris filius, imo pater.
Magnus honore, potens armis, spectabilis ortu,
Mente sagax, verbis lucidus, ore decens.
Exiguus parvus, tumidis ferus, asper iniquis.
Simplicibus simplex, omnibus omnis erat.
Lætus pauperibus, monachis, ægrisque paraba,
Incessanter opem, munera, templa, domos.
Hujus erat servare bonos, punire nocentes;
Hujus erat juste vivere, justa loqui.
Omnes virtutes in eo lucere videres,
Certabantque simul mirificare virum.
Gallia nostra gemens tanto viduata patrono,
Sicut eo stabat stante, jacendo jacet.
Ergo dies decimus Jani fuit ultimus illi,
Cui Deus est melior millibus una dies.*

(131) Ita codex S. Germani. Alias omittitur, *vere, prout de vobis confido, sine dubio accepissem.*

(132) Hinc patet non esse hanc primam pro Humberto epistolam, sed priorem esse tempore epistolam 39 ex qua discimus Humberti patriam et supplicii genus.

2. An ignoratis quis minetur: cum accepero tempus, ego justitias judicabo? (Psal. LXXIV, 3.) Quod si justitias, quanto magis injurias? An non timetis Quod rursum scriptum est: Quia in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis? (Matth. VII, 2.) An nescitis quia quam facile vos Humbertum, tam facile, imo incomparabiliter facilius Deus Theobaldum (quod absit!) exhæredare possit? Et quidem in talibus, ubi culpa tam aperta atque inexcusabilis esse videtur, quatenus nulla nisi cum justitiæ periculo misericordiæ occasio relinquatur; etiam tunc tremens et dolens vindicem vos exhibere debetis 50; magis videlicet officii compulsus necessitate, quam vindicandi libidine. Ubi autem objectum crimen, aut minus certum esse cognoscitur, aut excusandum suscipitur; hoc non solum non renuere, sed et libentissime debetis amplecti, lætus nimirum quod salva justitia, pietas vestra locum invenerit. Ecce hoc secundo vestræ supplico Eximietati, ut sicut Deum vobis vultis misereri, ita vos Humberto miseremini: sive illa vobis promissione dominica blandiente: *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur* (Matth. v, 7); sive illa vos comminatione terrente: *Judicium sine misericordia illi qui non fecerit misericordiam* (Jacobi II, 13). Valet.

EPISTOLA XXXVIII (133).

AD EUMDEM.

Unde supra.

Pio principi THEOBALDO BERNARDUS abbas de Clara-Valle, salutem et orationes.

1. Valde timeo ne occupatissimis auribus vestris, crebris interpellationibus meis præsumptuosius me ingerendo molestus fiam. Sed quid faciam? Si vos offendere timeo, sæpius ad vos scriptitando; quanto magis Deum, cui utique magis timoris debeo, timendum est mihi, ne offendam non interpellando pro misero? Alias autem indulgeat mihi Benignitas vestra, quia non possum non misereri illius miseri, pro quo jam en et alia vice importunus forsitan precator accessi, Humberti videlicet mendici et pauperis, et hoc facti de divite, quod est infelicius. Non possum non compati viduæ et orphanis, sed vivo orbatis patre, quod est miserabilius. Gratias ago vobis pro gratia, quam de hac re in oculis vestris invenire merui, et quod ipsius Humberti pro se dignanter acquievistis veram suscipere defensionem, et quod falsam adversus ipsum justissime repulistis accusationem. Illud autem quod ad consummandum pietatis opus, reddendam uxori et liberis ejus suam hæreditatem benignissime disposueratis; satis

(133) Scripta anno Christi 1128.

(134) Alias, domno. Vide epistolam 56.

(135) Scripta anno 1127.—Inter cætera de quibus Theobaldum sollicitat hac epistola sanctus Bernardus intercedit pro misero quodam, nomine Humberto, pro quo prima hæc epistola scripta est ante epistolam 37; qui duello victus, jussu principis et loculis et oculis mulctatus est, ut nec superesset unde miseram utcumque vitam sustentaret. Gravis quidem poena, et quæ Bernardi animum charitatis spiritu de-

A mirari non possum quid impedierit, ut tam pium verbum vestrum necdum factum consecutum sit.

2. Et quidem in aliis principibus si quando verbum levitatis, aut etiam falsitatis deprehendimus, nec novum, nec mirum reputamus. At vero apud comitem Theobaldum Est et Non nequaquam omnino patienter audimus: cui, ut dicitur, simpliciter dicere, jurare est; et leve mendacium, grave perjurium imputatur. Inter plurima quippe virtutum insignia, quæ vestram plurimum nobilitant dignitatem, et vestrum per orbem clarum reddunt et celebre nomen, præcipue laudatur in vobis veritatis constantia. Quis ergo suo vel hortatu, vel consilio tantum robur firmissimi pectoris vestri enervare tentavit? quis, inquam, veritatis in vobis tam sanctum, tam eximium, tam omnibus imitabile principibus propositum evellere sua fraude conatus est? Fallaciter non veraciter vos diligit, fraudulentè et non fideliter vobis consulit, qui tam gloriosam de veritate famam vestram obnubilare sua cupiditate contendit: dum verbum quod os vestrum locutum est, et verbum Deo placitum, vobis dignum, pie justum, ac juste pium, evacuare, nescio qua malitia, nocendo pauperi satagit. Obsecro vos per misericordiam Dei, ut eandem vos consequamini, cavete ne superbiat impius, unde incenditur pauper: et hoc potius agite, quatenus promissionis vestræ veritas compleatur; qua primum quidem domino (134) Norberto, deinde etiam nobis pollicitus estis, restitutum vos Humberti hæreditatem ejus et uxori, et filiis. Valet.

51 EPISTOLA XXXIX.

AD EUMDEM (135).

Diversorum causas Theobaldo commendat. Denique ut erga episcopos, concilii causa in ejus civitate constitutos honorifice et reverenter se gerat, hortatur.

1. Cum multa mihi vestræ erga me dignationis indicia præbeat, hoc me maxime toto vobis affectu dilectionis astringit; quod cum sciam me vestram jam pro multis ausum fuisse, interpellare Dignitatem, in nullo tamen repulsum me memini. Hinc non immerito factus fidentior, rursus pro canonicis de Larzicurve (136) non dubius precator accedo. Non quidem pro ipsorum jure nunc precor, in tantum quippe de vestra justitia et legalitate confidens, ut nec hosti vestro in vestra curia placitanti de suo jure timendum esse existimem: sed hoc est quod pro ipsis et cum ipsis omni, qua possum, absens supplicatione depono, et quod eis omnino esse cognovi necessarium, ut videlicet ad vestræ Serenitatis vultum, solito illis clementiorem atque prominitum justissime movit; sed tanto et tam pertinaci morbo talis medicina debebatur. De monomachis usu et ritu teterrimo vide si lubet Sirmundum, in notis ad Gaufridum Vindocinensem, lib. III, epist. 38; Chesnium, ad Bibliothecam Cluniacensem et alios. Confer Bernardi epistolam modo 376.

(136) Canonici de Larzicurve regulares ordinis S. Augustini, diocesis Catalaunensis in decanatu Partensi, ubi quondam prioratus possidebatur a Patribus societatis Jesu.

ptiorem indulgeatis accessum, quatenus vicini eorum religioni debitam discant exhibere reverentiam, cum vos eis benevolum esse cognoverint: et si quis forte militum seu ministrorum vestrorum res illorum injuste contingere, aut quietem, quam in Deo habere debent, infestare in aliquo tentaverit; pro certo se sciat vestram sibi ob hanc rem gratiam gravissime redditurum infensam.

2. Item aliud est quod supplex exoro. Nuper forte per Barrum transeunti occurrit mihi mulier satis miseranda; anima quippe ejus in amaritudine erat; et mea super suis doloribus commovit viscera, satisque egit suis precibus ac lacrymis, quatenus pro ipsa apud vos intercedere deberem. Ipsa est uxor Belini illius hominis vestri, in quem dudum juxta malum quod ipse commiserat, multa et gravia reddidistis. Facite cum ea misericordiam, ut et vos apud Deum eam inveniat.

3. Et quia semel cœpi, loquar adhuc cum domino meo. In manu Barrensis præpositi dudum facto duello, qui victus fuit, statim ex vestra jussione oculos amisit. Insuper quoque, quasi parva hæc mala essent, quod et victus, et oculis orbatus fuerat, res ei omnes suæ a ministris vestris, sicut ipse conqueritur, ablatae sunt. Justum est, si vobis placet, ut ei vestra pietate restituatur, unde misera ejus vita possit utcunque sustentari. Sed et filiis ejus innocentibus patris iniquitas non debet imputari: quominus paterna, si qua sunt, hæreditent ædificia.

4. In fine volumus vos sanctos episcopos, qui pro his quæ ad Deum pertinent, in vestra civitate convenerunt, omni habere acceptione dignos. Sed et ipsi legato, qui vos vestramque civitatem tantæ celebratione concilii (137) voluit honorare, per omnia, quantum in vobis est, devotus et obediens assistatis; roborare et confirmare bona quæque ab eo jussa et instituta, curetis. Nostrum quoque ac vestrum pariter episcopum id est Lingonensem, abundantiori, ut decet, honore suscipiatis; et de casamento (138) quod tenetis, hominum [al. homagium] quod debetis, reverenter ei et humiliter offeratis. Valet.

✠ EPISTOLA XL (139).

AD EUMDEM.

Pauperem religiosum Theobaldum commendat.

Duo vobis commendamus in homine isto quem videtis, paupertatem et religionem, ut si uni non

(137) Trecensis ineunte anno 1128 celebrati, de quo in notis ad epistolam 21, ad Matthæum legatum, cujus hic mentio.

(138) Casamentum, feudum quod a casa dominica pendet.

(139) Scripta circa annum 1127.

(140) Scripta circa eundem annum.

(141) Henricum I scilicet Anglorum regem, qui Theobaldi avunculus erat, teste Ernaldo in libro secundo de Vita Bernardi, sub finem, et Roberto de Monte ad annum 1151, nimirum quod Theobaldus matrem habuerit Adelam, Guillelmi Conquæstoris filiam, Henrici sororem.

(142) Scripta circa annum 1128.

comptatimini, alterum in eo revereamini: quo nulloatenus id ei negare possitis, propter quod vos cum tanto labore de longe requirere curavit. Itaque etsi non propter ipsum, certe propter vos ei succurrite: quia quantum vos illi sua paupertas, tantum, imo amplius, vobis illum necessarium facit sua æque religiositas. Denique de multis quos eadem de causa jam ad vos misimus, nullum fuisse recolimus, de quo magis Deo placere sciamus, quam si huic benefeceritis. Valet.

EPISTOLA XLI (140).

AD EUMDEM.

Senem religiosum commendat.

B Timeo vos gravari in tam crebis scriptitationibus nostris; sed in hanc importunitatem urget me Christi charitas, et amicorum necessitas. Hunc itaque et senem, ut videtis, et de domo, ut nos scimus, religiosa ad vos missum non remitti vacuum supplicamus: et insurper ut vestris litteris ad avunculum vestrum regem (141) iturum munire dignemini, rogamus. Vellem omnes servos Dei, si fieri posset, vestros fieri debitores, qui pro mammona iniquitatis quandoque vos reciperent in æterna tabernacula. Valet.

EPISTOLA XLII.

AD HENRICUM SENONENSEM ARCHIEPISCOPUM.

Hæc epistola potius justi tractatus nomen et locum merebatur; itaque e sede sua submotam ad tomum secundum inter Tractatus remisimus, cum hoc titulo: De Moribus et officio episcoporum epistola 42 seu tractatus, ad Henricum Senonensem archiepiscopum.

EPISTOLA XLIII (142).

AD EUMDEM HENRICUM.

Scribit pro libertate ecclesiæ Molismensis.

C Prioris precis nostræ benigna susceptio præbet ampliora sperandi fiduciam. Præmissa itaque devotissimarum gratiarum actione pro experta benevolentia, iterum audeo petere quod iterandis gratis secundo me faciat debitorem: quatenus videlicet Molismensi Ecclesiæ (143) ipsam ecclesiam, pro qua se vestram Serenitatem quoquo modo obnubilasse dolebat, eadem libertate tenere concedatis, qua prædecessorum vestrorum temporibus eam certum est tenuisse. Valet.

EPISTOLA XLIV (144).

AD EUMDEM.

Unde supra.

D Videtis certe quantum præsumam de vestra be-

(143) Monasterium Ordinis S. Benedicti, diocesis Lingonensis, auctorem habuit Robertum abbatem, qui primus itidem Cistercii abbas. Unde Molismensium causam sæpe agit Bernardus in epistolis 44 et 60. Vide epistolam 80. Petrus Cellensis in libri VII, epistola 14, ad Molismenses: « Gallina illa Molismensis, plena plumis, et bene pennata, quot et quales de utero suo fetus produxit, dum ex se collegium Cisterciense organario germine pullulavit? » Hic agitur de ecclesia Senoina, ut in epistola sequenti, quæ olim Prioratus diocesis Senonensis in Decanatu Curtiniacensi.

(144) Scripta circa annum 1128.

nevolentia : ut nec crebra impetratio preces finiat, et toties exauditis, rursus accedere precator importunus non verear. Magna quidem præsumptio; sed non meretur indignationem, quoniam de charitate, non de temeritate descendit. Meminit, nisi fallor, 53 vestra Paternitas, quod dudum Trevis querelas universas, quas pro Ecclesia Senoina adversus Molismenses monachos ante habueratis, pro amore Dei et nostro penitus omisistis. Et ecce iidem monachi conqueruntur, quod nescio quas novas, et, ut ipsi aiunt, indebitas vobis consuetudines in prædicta Ecclesia vindicetis. Obsecro ergo et ipsas dimitti, confidens me, ne hac quidem vice passurum repulsam : ut qui jam de majoribus merui non repelli, in obtinendis minoribus non confundar Valde (145).

EPISTOLA XLV (146).

AD LUDOVICUM REGEM FRANCORUM (147).

Cistercienses Ludovicum regem, Parisiensi episcopo infestum ac injurium, graviter ac liberè redarguunt, causam illius apud pontificem Romanum acturi, si rex a male cæptis non destiterit.

Eximio regi Francorum LUDOVICO, STEPHANUS abbas Cisterciensis, totusque conventus abbatum et fratrum Cisterciensium, salutem, sospitalem, et pacem in Christo Jesu.

(145) Hic manuscripti codices repetunt epistolam 15.

(146) Scripta anno Christi 1127.

(147) Cognomento Crassum.

(148) Stephano, qui ab anno 1124 ad annum 1144 Parisiensem Ecclesiam rexit, alius a Stephano de Garlanda dapifero. Causa hujus infestationis secessus Stephani a curia, Ecclesiæ libertas. Eadem fortuna, eadem fere ob causas, contigit Henrico Senonensi, ex epistola 49. His litteris non flexus est Regis animus, cujus filium Philippum, jam regem designatum, ob id morte a Deo mulctatum ferunt. Mirum est eo mortuo proceres et episcopos de impedienda Ludovici Junioris successione cogitasse, teste Orderico, in libro XIII, pag. 895 sqq. Mira in sanctis viris dicendi libertas, intrepidus justitiæ zelus, quo pro episcopi defensione adversus regem humiles monachi insurgere non verentur. Sed qualis fuerit Ludovico Stephani Parisiensis episcopi insectandi ratio, ex antiquis monumentis non ita facile est divinare. Rem utcumque Bernardus insinuat in simili eausa Henrici archiepiscopi Senonensis, epist. 49, ad Honorium papam : « Rex, » inquit, « non tam episcopos, quam in episcopis justitiæ persequitur zelum. » Quod amplius declarans ait : « Qui ante in habitu actuque sæculari honorati sunt sublimes, judicati fideles, habitus familiares ; modo inimici facti sunt digne suo sacerdotio conversantes, et per omnia honorificantes ministerium suum. » Hinc Baronius ad annum 1127 totum latius explicat his verbis : « Profecerant siquidem episcopi provinciæ Senonensis Cisterciensium monachorum exemplo, atque verbis litterisque sancti Bernardi, præcipue vero quem diximus Parisiensis episcopus, atque Parisiensis abbas Sancti-Dionysii Sugerius, qui monasterium illud monastica penitus disciplina solum, fibula regularis observantiæ arcte, constrinxerat : quo nomine ipsi sanctus Bernardus congaudens, gratulatoriam ad eum dedit epistolam » (vimirum epist. 78). « Quod vero etiam et ipse metropolitanus Senonensis archiepiscopus Henricus æque admonitus litteris sancti Bernardi » (ep. 42,) « et quidem prolixioribus, ad

1, Rex cœli et terræ regnum vobis in terra donavit, donaturus et in cœlo, si id quod accepistis, justo et sapienter administrare studueritis. Hoc est quod vobis optamus, et pro vobis oramus ; ut et hic fideliter, et illic feliciter regnetis. Cæterum vos quoniam concilio eisdem nostris pro vobis orationibus (quas, si recolitis, olim tam humiliter requisistis) modo tam acriter repugnatis ? Qua enim jam fiducia manus pro vobis levare præsumimus ad Sponsum Ecclesiæ, quam ita, et sine causa (ut putamus), ausu inconsulto contristatis ? Gravem siquidem adversum vos apud eundem Sponsum et Dominum suum querimoniam deponit, dum quem acceperat defensorem, sustinet oppugnatorem. Attenditis jam cui ex hoc infensum vos redditis ? Non utique episcopo Parisiensi (148), sed Domino paradisi ; et quidem terribili, et ei qui aufert spiritum principum (Psal. LXXV, 12, 13). Ipse quippe est qui ad episcopos dicit : *Qui vos spernit, me spernit* (Luc. X, 16).

2. Hæc ita vobis et pro vobis audacter quidem, sed amanter intimare curavimus : monentes et rogantes per illam invicem amicitiam nostram et fraternitatem, cui vos satis dignanter sociastis, sed nunc ipsam graviter læsistis, quatenus a tanto malo citius desistatis. Alioquin si non meremur exaudiri, sed contemnitur, et nos fratres, et amici vestri, et meliorem frugem conversus, ea quæ essent optimi pastoris munera diligenter expleret, eadem ex causa ejusdem principis indignationem incurrit, etc. Sed quæ ista reformatio, » inquit, « fuit, quæ adeo displicere potuerit regi christianissimo ? Illa scilicet, quod episcopi assueti prius, relicta ecclesia, curiæ regis assistere, militiam sectari, jam sese ad ecclesiam e curia atque militia avocassent, atque etiam subditos sibi clericos pariter revocassent. Erat horum haud exiguus numerus in palatio Regis militantium, nec in ipsa palatina tantum, sed et in castrensi militia merentium. Quod deplorat idem sanctus Bernardus cum in pluribus locis, tum præsertim, quod ad rem spectat, in epistola ad Sugerium abbatem Parisiensem, » etc. Huc usque Baronius. Sed ut historiæ apud auctores illius ætatis alto silentio sepultæ ex veteribus etiam instrumentis nonnihil lucis afferamus, lubet cujusdam familiaris ad ipsum Stephanum Parisiensem epistolam, quam noster Acherius Spicilegii tomo tertio evulgavit, proferre in medium, cujus hæc verba sunt :

Quamvis Paternitati vestræ constantiam nihil adhuc mutari nec debilitari persenserim, tamen pro vobis more amici sollicitus vos moneo et remoneo, ne a proposito vestro et justitiæ rigore declinetis, nec Ecclesiæ vestræ libertatem, quæ temporibus antecessorum vestrorum floruit, annihilari permittatis, illamque Dominicam sententiam memoriter retineatis : Beati qui persecutionem patiuntur propter justitiam. Sciatis autem me in omnibus et per omnia vobiscum perseverare, nec pro damnis quæ mihi et hospitibus meis pro vobis contigerunt, a proposito meo pedem retrahere. Rex enim et regina meis hospitibus duodecim libras dederunt, et hoc totum pro redemptione suarum rerum abstulerunt : et mei parentes et amici regi et reginæ vineas meas extirpare jubentibus, decem libras dederunt, et hoc totum pro redemptione suarum instigatione, imo G. succentoris nocturna susuratione peractum est. Deo vero vobis et mihi subveniente, me omnia, quæcunque amiserim, recuperaturum non vereor, nec vos sine me rerumque meorum recuperatione pacem recepturum arbitror. Præterea nisi vos

qui quotidie oramus pro vobis et filiis vestris et regno; ex hoc jam noveritis parvitatem nostram, in quibus valuerit, non posse deesse Ecclesie Dei, et ministro ejus, venerabili videlicet patri et amico nostro episcopo Parisiensi: qui nostram adversus vos humilitatem interpellans, nostras pro se ad dominum Papam jure fraternitatis (149) litteras requisivit. Verum nos justum ducentes his prius litteris vestram Excellentiam convenire, præsertim quia idem episcopus per manum omnium Religiosorum consilio satis abundare sentirem, parvitas mea Paternitati vestræ consuleret, ut dominum Senonensem archiepiscopum et coepiscopos vestros precibus vestris et amicorum vestrorum vobis alliciatis, et ad justitiæ vestræ aggravationem, ut in episcopatibus suis a divinis cessent, modis omnibus impetrare non differatis, ut ejusdem justitiæ participes vobis contra omnes subveniant, et, si necesse fuerit Romam nobiscum veniant.

Ex hac epistola tria colligimus notatu digna: primo, non solum episcopum, sed et familiares iisque conjunctos, bonis omnibus a rege spoliatos; secundo, hanc persecutionis procellam instigantibus quibusdam clericis excitatam; tertio, libertatem ecclesiasticam a rege violatam. Quæ quidem omnia mihi facile persuadent, totam hujus mali lernam a quibusdam clericis repetendam, qui cum pro regis arbitrio ecclesiasticis personis exactiones imponerent, experirenturque Stephanum adversantem; regis animum adversus illum pessime irritantes, in honorum omnium discrimen adduxerint, imo etiam in ipsius necem conspirarint, ut patet ex alia epistola (Spicilegii tomo III; pag. 162, epist. 37) ad Stephanum scripta. Unde factum est, ut etiam ipso in regis gratiam bonaque omnia restituto, Thomas Sancti-Victoris Parisiensis Prior pro istius cause defensione postmodum occubuerit, ut videre est epist. 158 sqq. At quodcumque tandem hujus tragediæ seminarium fuerit, Stephanus armis spiritualibus utens, regis terram interdicto supposuit; ejusque indignationem declinans, ad Henricum Senonensem, tum ambo ad capitulum Cisterciense confugientes, fraternitatis jure, qua tum ipsi, tum etiam rex Cistercio se sociaverant, litteras ad flectendum regis animum a Patribus impetrarunt: quas Bernardus cum Hugone Pontiniacensi, multisque aliis prælatibus, Ludovico suppliciter offerens, repulsam indigne passus est. « Episcopus, » inquit Æmilius in Ludov. « deprecantes a genibus suis repulit Ludovicus: cui impoenitentia Bernardus abbas iram celestem vindicem instare, denuntiasse fertur. » Addidisse vero Bernardum Gaufridum, Vitæ S. Bernardi libro IV, cap. 2, et ex eo Gaguinus Historiæ Franc. libro VI memorat: « Hæc, inquit, tua, rex, pertinacia filii interitu mulcabitur. » Cujus vaticinii veritas in Philippi nece infelici probata est. Tanta dicendi libertate a proposito princeps aliquanto dimotus ad Honorii papæ litteras, quibus interdictum solvebatur, animum refricans, male cœpta ardentius prosecutus est. Quod Bernardus impatienter ferens, tam suo, quam Gaufridi Carnotensis nominis litteras ad Honorium justæ querimonie plenas dedit (epist. 46, 47.) Tandem vero tam perinax, tamque concitata dissensio finem accepisse videtur in concilio Trencensi, anno 1128, vel certe non multo post, ipsius Honorii auctoritate: qua de re Bernardus gratias retulit, ad eum denuo scribens, epist. 49: « Hinc enim inquit, « gravibus contumeliis et injuriis episcopi Parisiensis constantia pulsata est, sed non quassata: quia Dominus supposuit manum suam, cum vestram opposuit. » Porro hunc Stephanum Parisiensem, antea cancellarium, distinctum esse a Stephano de Garlanda dapifero, de quo in Annalibus Teulfi, diserte probat Chesninus in notis ad Abælardum, nec

se ad justitiam offert, si tamen prius (quod quidem eadem ipsa justitia videtur exigere) res ei suæ injuste ablatæ restituantur (150): ejus interim petitioni differendo supersedimus. Et siquidem Deo inspirante placuerit vobis nostris precibus aurem inclinare, nostro consilio studioque pacem cum episcopo, imo cum Deo reformare; parati sumus hujus rei gratia fatigari usque ad vos, quocumque vobis placuerit: sin autem, nos amicum audire, et Dei sacerdoti obedire necesse est. Valet.

obscurè intelligitur ex epistola quadam Gaufridi Cartonensis, quæ exstat Spicilegii tomo III, pag. 260, in qua scribit sanctum Bernardum fuisse electum a pacem cum Stephano Parisiensi et Stephano de Garlanda componendam. Quod ulterius ad Ludovicum spectat, quem sanctus Bernardus ad Honorium scribens epist. 49, alterum Herodem appellat; memoriam certe dignum est, quanta religione et penitentia dicitur clausuræ extremum, anno scilicet 1137. « Qui ut erat in consilio providus, » inquit Sugerius in ejus Vita, « sibiipsi consulens, et miseratus animæ suæ Deo placens, frequenti confessionis et orationis sibi devotione providebat, hoc unum toto animi affectu peroptans, apud sanctos martyres protectores suos, Dionysium sociosque ejus, se quomodocumque deferri, et ante sacratissima eorum corpora, regni et coronæ depositione, coronam pro corona, pro regalibus insignibus et imperialibus ornamentis humilem beati Benedicti habitum commutando, monasticum ordinem profiteri. » « Videant, » inquit optime cardinalis Baronius ad annum 1136, « qui monasticæ paupertati derogant; quomodo non solum archiepiscopi, sed et ipsi reges transitorie vitam æternam præferentes, ad securissimam monastici ordinis tutelam confugiunt. » Addit vero Sugerius, regem facta peccatorum confessione, « inopinatè se levasse, obviamque corpori Domini exisse, ac devotissime acituisse Ubi, » inquit, videntibus cunctis, tam clericis quam laicis, regem, exiens regnum deponit, peccando regnum administrasse confitetur, filium suum annulo investit, Ecclesiam Dei, pauperes et orphanos tueri... fide obligat. Ubi etiam aurum et argentum et ecclesiis, et pauperibus et egenis pro amore Dei distribuens, nec chlamydidibus, nec regis indumentis usque ad camisiam pepercit. » Mirandum sane in tanto rege exemplum! Cæterum de donis pretiosissimis Ecclesie Sancti-Dionysii ab ipso attributis videsis apud eundem auctorem.

(149) Fratres quippe censebantur qui in societatem suffragiorum admissi erant. Ita Casæ-Dei monachi Ludovicum Juniores fratrem vocant in epistola 308, inter Chesnianas tomo IV.

(150) Nimirum exspoliati prius sunt restituendi, quam ad causam vocandi. Vide Canones a Gratiano collectos, Causa 3, q. 1, ubi ait Caius papa: « Episcopis suis rebus exspoliatis, vel a propriis sedibus ejectis, omnia quæ eis ablata sunt, legibus sunt redintegrandæ: quia priusquam hoc fuerit factum, nullum crimen eis objici potest. » Ibidem Joannes papa:

« Redintegrandæ sunt omnia exspoliatis... et in eo loco, unde abscesserant, funditus revocandæ... ante accusationem, aut regularem ad synodum vocationem eorum, » etc. Vide ibidem plura: item Capitula in Decretal. Gregor. tit. de Restit. spol. Unde et Goffridus Vindocin. epistola ad Ivonem ita scribit: « Cum de re nostra a nobis diu et juste possessa, et injuste ablata, secundum sacros canones investiti fuimus; si postea de nobis conqueruntur, quod justus iudex, quod divina lex faciendum judicaverit, non recusamus, » Vide eundem, epistola ad Ranulfum Sanctonensem episcopum, ubi etiam, eum Bernardo, testatur legibus apostolicæ Ecclesie prohibitum, « ne quilibet exspoliatus vocetur ad iudicium. »

54 EPISTOLA XLVI (151).

AD DOMINUM PAPAM HONORIUM II.

Unde supra.— Conqueruntur apud Pontificem, quod relaxatione interdicti subreptitie obtenta, Rex Gallie jam pridem pronus ad pacem, factus sit obstinatio.

Summo Pontifici HONORIO, pauperum Christi ab bates, HUGO de Pontiniaco, et BERNARDUS de Clara-Valle, quidquid potest peccatorum oratio.

Lacrymabilem episcoporum, imo totius Ecclesie querimoniam, nos quoque ejus filii, si tamen digni, dissimulare non possumus. Quae vidimus loquimur, Magna siquidem nos necessitas de claustris ad publicum traxit: ubi et quod loquimur vidimus. Tristes vidimus, tristes et loquimur: honorem Ecclesie Honorii tempore non minime læsum. Jam Regis flexerat iram humilitas, vel potius constantia episcoporum: cum ecce a summo Pontifice summa superveniens auctoritas, heu! dejecit constantiam, superbiam statuit (152). Scimus quidem id a vobis per mendacium fuisse subreptum (quod ex vestris litteris palam datur adverti), ut everti tam justum tamque necessarium interdictum juberetis. Sed nunquid non vel tandem deprehenso mendacio, mentitam se sentiet iniquitas sibi, et non tantæ utique majestati? Est autem quod miramur, quam ratione judicatum sit de parte, adjudicatum absenti. Quod quidem non temeraria præsumptione reprehendimus, sed filiali amore paterno cordi suggerimus, quantum ex hoc et superbit impius, et incenditur pauper. Cæterum quandiu illum pati, quantumve huic compati debeatis; non est nostrum præscribere vobis: vos vestra hinc potius, dulcissime Pater, viscera consulite. Valet.

EPISTOLA XLVII (153).

ADEUNDEM EX PERSONA GAUFRIDI CARNOTENSIS EPISCOPI.

Exponit Pontifici causam episcopi Parisiensis a rege Ludovico inique oppressi, qui interdicto ab episcopi Gallicanis compulsus restitutionem promiserat, sed absolute ab Honorio obtenta contumacior factus non præstitit.

Tristissimæ historiæ seriem vobis et causam replicare superfluum est; qua jam quippe Paternitatis vestræ viscera, scribente religioso Parisiensi episcopo, commota esse non ambigo. Ne tamen fratri et coepiscopo etiam nostrum deesset testimonium; quæ vidi ego et audivi, necessarium duxi breviter intimare. Accepta siquidem tam modesta prædicti episcopi querimonia, Seanonensis diocesis universi episcopi una cum venerabili metropolitano nostro; adscitis etiam nobiscum quibusdam aliis religiosis

(151) Scripta anno Christi 1127.

(152) Relaxando scilicet interdictum, quod a com-provincialibus episcopis in terram Regis illatum fuerat ob infestationem episcopi Parisiensis, ex epistola sequente.

(153) Scripta anno Christi 1127.

(154) Scripta circa annum 1130.

(155) Ita constanter omnes scripti, aut fere omnes et recte nam cardinales olim absolute dicebantur Fratres, in libro secundo de Vita S. Bernardi, n. 42; et in Chronico Andrensi, Spicilegii tomo IX, pag. 481.

A personis. Rogem super gravi injuria per nos ipsos humiliter, ut debuimus, convenimus: ut episcopo, nil quidem tale merito, sua quæ tulerat, restitueret, rogavimus; nec impetravimus. Sentiens tandem nos ad arma Ecclesie pro Ecclesia velle confugere, timuit, annuitque sese omnia redditurum. Sed in eadem forte hora supervenientibus litteris vestris, quibus ejus terram ab interdicto absolvi præcepistis, male in malo confortatus, quod bene promiserat, minime exsecutus est. Die tamen nominata, qua id se rursus promisit exsecuturum, ejus non conspectui præsentantes, sustinuumus pacem, et non venit: quæsiimus bona, et ecce turbatio. Hoc denique litteris 55 vestris factum est, ut male ablata pejus teneantur, et reliqua passim in dies rapiantur, eo utique secure, quo impune illa retinentur. Soluta nempe an vestrum imperium episcopi justo (ut putamus) interdicto, nostroque quod parabamus et quo sperabamus pacem consequi, vestro æque timore suspenso, facti interim sumus opprobrium vicinis nostris: quousque? vestræ viderit pietatis compassio.

EPISTOLA XLVIII (154).

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM, UNDE SUPRA, ET CONTRA OBTRACTATORES.

Bernardus querellas in se factas diluit, et solitudinis silentiique facultatem precatur.

Viro illustri HAIMERICO, sanctæ Romanæ sedis cancellario, frater BERNARDUS abbas dictus Claræ-Valis, salutem, et non in via.

1. Etiamne pauperi et inopi veritas odium parit, et ne ipsa quidem miseria declinare invidiam potest? Querar, an glorier, quod factus sum et ipse inimicus vera dicens? Vera dicens, an recta agens? Sed hoc viderint fratres vestri, qui contra legem maledicunt surdo (Levit. XIX, 14), et maledictum propheticum non verentes, dicunt bonum malum, et malum bonum (Isai. V, 20). Quid in me, o boni viri, displicuit fraternitati vestræ (155)? Utrumne quod aqud Catalaunum a motus est a villicatione sibi credita homo usquequaque diffamatus, quia in ecclesia Vir-dunensi cui præfuerat, dissipasset bona domini sui? An quod in urbe Cameracensi monasterii sui manifestus destructor Fulbertus cedere compulsus est Parvino, qui omnium testimonio fidelis est servus et prudens? An certe quod Lauduni de prostibulo Veneris suum Deo sanctuarium restitutum est (156)? Propter quod horum me, non dico, lapidatis, sed laceratis, ut minus aliquid recipiam a Domino meo? (Joan. X, 32.) Et hoc merito atque cum omni gloria responderem, si quid in eis meum cognoscerem. Nunc autem ut-

Petrus abbas tam dominum Papam, quam Fratres ex more visitasse perhibetur; et initio hujus epistolæ Fratres vestri, mendose quibusdam nostri, et apud Willelmum Tyrensem in libro XIII, cap. 15, «Fratres vero tam episcopi, quam presbyteri et diaconi cardinales,» etc. Confer librum de Conversione ad Clericos, infra tomo IV.

(156) Tribus de rebus apud Haimericum hac in epistola purgat sese Bernardus. Primo quidem, de Henrici Viridunensis episcopi depositione: de qua agitur apud Laurentium de Leodio, in Historia Viridunensi

quid iudicior ego de factis alienis? aut si meis, cur tanquam de malis? cum cuncta hæc juste atque præclare gesta fuisse nulla imprudentia dubitare nulla negare impudentia possit. Eligite nunc utrumlibet: aut negate certe, aut fatemini me horum auctorem. Si feci; laude dignum est laudabilia peregrisse, et inique redarguor, unde laudari merueram. Si non feci: ut laudem non merui, sic profecto nec vituperationem. Novum genus detractionis, et revera simile aliquid habens operi Balaam, qui ductus et conductus ad maledicendum populo, magis benedictionibus cumulabat (*Num. xxii-xxiv*). Quid justius, quid jucundius, quam ut quem reprehendere intendis, plus commendes; ut præconiis pro conviciis utaris nescius; et volens detrahere laudes invitus? Quasi vero nulla mea mala inveniant ut pro malis mihi bona objiciant, vel potius adjiciant aliena.

2. At ego nec indignis vituperationibus moveor, nec indebitas recipio laudes: nil mea refert de his, quorum auctor non exstiti. Laudent si volunt, vel vituperent, si audent; ne primo quidem dominum Albanensem, de secundo vero dominum Remensem; porro de tertio eundem æque archiepiscopum simul et episcopum Laudunensem, cum Rege pariter et multis aliis reverendis personis qui se utique auctores in his et principes exstitisse minime diffidentur. Si bene egerunt, quid ad me? si aliter, quid æque ad me? An tota et sola culpa mea est quod adfui, homo solis latebris dignus; soli mihi iudex soli accusator et arbiter constitutus, quatenus monstret actio quod habet professio, et nomen monachi solitaria mihi conversatio interpretetur? Adfui enim, negare non possum; sed vocatus, sed tractus. Si hoc

Spicilegii tomo XII, pag. 344, ubi ejus causa ab Honorio commissa dicitur Matthæo Albanensi episcopo et in Gallis legato, qui Catalaunum hac de resynodum indixit. « Henricus primo capit consilium a Bernardo sanctæ memoriæ, abbate Claræ-Vallensi, cujus consiliis regna et ecclesiæ Galliarum hodieque. » ait Laurentius, « innituntur. Ille consulit gravissimum esse invitis violenter præesse. Ideoque priusquam ignominiosa in eum accusatio ad publicam tantorum virorum audientiam veniat, solus omnibus cedat, episcopatu labrenuntiet. Credidit se consilio ejus ille; baculum reddidit, et abrenuntiavit episcopatu, ac recedit anno decimo tertio ex quo susceperat eum de manu Cæsaris, » nempe anno 1129, ex notis ad epistolam 13. Ad eundem epistolæ 62 et 63. Secundo purgat se Bernardus de ordinatione Parvini in abbatem Sancti-Sepulcri Cameracensis, ex monacho Sancti Vincentii Laudunensis, teste Hermanno monacho, De miraculis, lib. III, cap. 20, in locum Fulberti expulsi a Rainaldo de Pratis, Remorum archiepiscopo, ob malam administrationem, ut Bernardus hic tradit. Porro cœnobium Sancti-Sepulcri Ordinis S. Benedicti olim extra muros Cameraci, fundatum est anno 1064, a Lietberto episcopo, cujus Vita exstat in Spicilegii tomo nono. Vide Meyerum et Miræum. Tertio denique purgat se Bernardus de reformatione monasterii Sancti-Joannis Laudunensis, ubi puellis ob vitæ licentiam ejectis, substituti sunt monachi: cujus rei historiam ita describit præfatus Hermannus, De miraculis B. Mariæ, libro tertio, cap. 22: « In diebus vero præfati domni Bartholomæi

A amicis displicuit; fateor, et mihi. Utinam non issem ad illa, utinam non irem ad similia. Utinam et nuper non issem, ubi vidissem adversum Ecclesiam apostolica (proh dolor!) auctoritate violentam armari tyrannidem, quasi non satis per se insanisset. Tum demum sensi juxta prophetam adhærescere linguam meam palato meo (*Psal. cxxxvi, 6*): cum subito pondus superjectum est nostris cervicibus, atque irrefragabilis auctoritas litterarum. Heu! obmutui, et humiliatus sum, et silui a bonis, et dolor meus renovatus est (*Psal. xxxviii, 3*), quando vidi repente ad illas litteras impleri facies innocentium ignominia, et lætari amplius impios quod malefecerint, et exultare in rebus pessimis. Misertum est impio, ut juxta dictum propheticum, non disceret facere justitiam: et qui in terra sanctorum iniqua gessit (*Isai. xxvi, 10*), ipsius terra justissimo quo tenebatur, absoluta est interdicto (157).

3. Propter hujusmodi, etsi aliud non sit, gravor interesse causis: quarum præsertim mea non interesse cognosco. Gravor, sed trahor. At vero ab hac necessitate per quem melius retrahi posse speraverim, quam per vos, vir optime? cui in hac re, nec potestas deest, nec voluntas, ut comperi. Gaudeo nempe, quod et vestræ prudentiæ nostram in talibus occupationem displicere cognovi. Et quidem justissime, et amicissime. Age ergo si ita vultis, imo quia sic cernitis ac decernitis, et amico expedire, et monacho convenire: date, quæso, operam, quatenus una utriusque voluntas citius impleatur, quo et vobis videlicet satisfiat ad justitiam, et mihi ad salutem animæ consulatur. Indicatur, si placet, clamoris et importunis ranis de cavernis non egredi, sed suis

episcopi, Laudunen is scilicet, antiqua religio non parum in eodem monasterio refriguerat, exteriores quoque possessiones paulatim diminutæ erant, sed et nonnulla sinistra fanæ de eisdem virginibus dicebantur. Unde multum contristatus idem pontifex (videbat enim eas frequenter a se commonitas emendationem quidem verbo promittere, sed facto non implere) consilio et auctoritate domini papæ Innocentii, dominique Rainaldi Remorum archiepiscopi, Ludovici quoque regis Francorum, ad quem eadem ecclesia proprie pertinere dicebatur, omnes pariter illas sanctimoniales ex illa ejecit. Assumens quoque virum religiosum domnum Drogonem cœnobii Sancti-Nicasii Remensis Priorem, eum ibidem primum abbatem ordinavit, et monachos illic sufficienter ex diversis monasteriis posuit. » Ita ille. Quod autem Innocentii auctoritate hoc factum asserit, intelligendum est de confirmatione, non vero de ipsa reformatione, quæ biennio ante Innocentii creationem agitata est, et definita in comitiis episcoporum, præsentem Ludovico rege Atrebatensi habitis sexto idus maii, anno 1128, quibus interfuere Rainaldus Remensis, Joslenus Suessionensis, Bartholomæus Laudunensis, Simon Noviomensis, Joannes Morinensis, Garinus Ambianensis, Robertus Atrebatensis, Clarembaldus Silvanectensis, et Petrus Belvaceus, prout hæc omnia constant, tum ex diplomate regio, tum ex decreto Matthæi Albanensis, aliisque hujus historiæ monumentis, quæ una cum Innocentii litteris in lucem edidit noster Acherius in suis ad Guibertum notis, pag. 828, sq. (157) Vide supra epistolas 46, 47.

contentas esse paludibus. Non audiantur in conciliis, in palatiis non inveniantur : ad causas, ad negotia nulla necessitas, nulla trahere possit auctoritas. Sic forsitan vester posset amicus declinare præsumptionis notam. Nam noxam unde contrahere poterim, ignoro : cum sciam mihi consilium esse et propositum, nunquam (si causa duntaxat nostri ordinis non fuerit) exire de monasterio, nisi aut apostolicæ Sedis legato, aut certe proprio vocante episcopo : quibus nostræ humilitati, sicut optime nostis, contradicere omnino fas non est, nisi ex quocunque superioris auctoritatis privilegio. Quod utique si unquam per manum vestram, ut spero, mihi in manus venerit, tunc procul dubio et pax mihi, et pax erit de me. Non tamen idcirco etiam me latente et tacente cessare puto murmur ecclesiarum, si non cesset Romana curia pro voluntate assistentium facere præjudicium in absentes. Valet.

57 EPISTOLA XLIX (158).

AD DOMINUM PAPAM HONORIUM, PRO HENRICO SENONENSI ARCHIEPISCOPO

Summo pontifici HONORIO, servi et (si digni iudicamur) filii, STEPHANUS Cisterciensis, HUGO Pontiacensis, BERNARDUS de Clara-Valle, quod reverendissimo domino, quod benignissimo patri.

Degentes in monasteriis, ad quæ nos nostra peccata compulerunt, non cessamus orare pro vobis, et pro commissa vobis Dei Ecclesia : congaudentes et sponsæ Domini super tam fido custode, et sponsi amico super labore tam fructuoso. Fidenter proinde atque fideliter vestræ Paternitati suggerimus, quæ in regno nostro eidem matri nostræ dolentes cernimus adversari. Quantum quidem nos sentimus qui vicini sumus, rex Ludovicus non tam episcopos, quam in episcopis justitiæ persequitur zelum, pietatis cultum, habitumque ipsum religionis. Quod vestræ quoque prudentia Sanctitatis vel ex eo facile advertere potest, quod qui ante in habitu actuque sæculari honorati sunt sublimes, iudicati fideles, habiti familiares ; modo inimici facti sunt, digne suo sacerdotio conversantes, et per omnia honorificantes ministerium suum. Hinc gravibus contumeliis et injuriis episcopi Parisiensis innocentia pulsata est, sed non quassata ; quia Dominus supposuit manum suam, cum vestram opposuit. Hinc et nunc domini hujus Senonensis constantiam concutere et labefactare conatur : ut metropolitano (quod absit !) dejecto, facile prout voluerit, gassetur in suffraganeos. Postremo quis ambigit non aliud cum quam oppugnare religionem, quam nimirum aperte sui regni destructionem ; suæ coronæ pronuntiat inimicam ? Et alter Herodes Christum non jam in cunabulis habet suspectum, sed in ecclesiis invidet exaltatum.

(158) Scripta anno Christi 1128.

(159) Hæc non absolute dicta in regem, quem aliqui minime malum fuisse constat ; sed quod in eis justitiæ zelum persequi videretur, primigenios conversionis motus in Senonensi et Parisiensi antistitibus, quasi in ipsis novæ vitæ cunabulis, extinguere volendo. Cæterum quam pie vitæ supernos dies

Nec aliud sane credimus eum habere adversus archiepiscopum, nisi quod spiritum in ipso, sicut in cæteris, laborat extinguere (159). Denique si fallere de his quæ attestamur, fallive putamur ; vestræ citius inveniet examinationis discussio : si tamen (quod et vehementer optamus, et suppliciter oramus) de vultu tuo, Pater sanctissime, iudicium prodeat, de quo profecto confidimus, quod custodias innocentiam, et videas æquitatem. Alioquin reduci causam, in regis præsentia atque potentia, non plane est aliud quam tradi, heu ! hominem in animam inimicorum ejus.

EPISTOLA L (160).

AD EUMDEM.

Unde supra. — *Postulat ut archiepiscopo liceat ad sedem apostolicam appellare.*

Oportebat quidem, si ita vestræ visum fuisset auctoritati, ut in vestri præsentia causa domini Senonensis discuteretur ; ne infensus videlicet regi, in regis præsentia et potentia suis pro se adversariis, responsurus, traditus homo videretur in animam inimicorum ejus. Sed quoniam, ut tenendum irrefragabiliter quidquid præcipitis, sic sperandum indubitanter bonum de omni re quam decernitis : id solum a vestra. Pater, pietate deposcit omnium, qui apud nos esse videntur, religiosorum humilitas, ut si se ad vultum forte potentis (ut assolet) senserit prægravari, confugere sibi liceat ad viscera Patris, quod utique hactenus oppresso nemini negatum audivimus. Alioquin videat Joseph vir justus, quid sibi etiam nunc faciendum sit de puero et matre ejus, quia ecce etiam nunc in Senonensi provincia Christus quæritur ad perdendum. Nam, ut quod verum est, manifestius 58 proferamus, rex in archiepiscopo ex eo aperte novam persequi religionem dignoscitur, quod eum in antiqua sæculari conversatione et habitu, sicut promoveri omnimode [*al. commode*] voluit, sic ab omni penitus securum infestatione dimisit.

EPISTOLA LI (161).

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM.

Unde supra.

Viro illustri HAIMERICO, sanctæ Romanæ Sedis cancellario, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, salutem et si quid valet peccatoris oratio.

Quousque durat illa sententia : *Omnes qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem patiuntur?* (II Tim. III, 12.) Quousque relinquitur virga peccatorum super sortem justorum ? Quis det ut stare incipiant justus (162) adversus eos qui se angustiaverunt ? Quis jam ferat tantam inter coelum terramque discordiam, ut exsultantibus Angelis super emendatione malorum, filii Adam fremant et tabescant ? Quasi non sit passus Jesus pacificans in sanguine exegerit Ludovicus, docent notæ in epistolam 45, quidquid pinguedinem ipsi objiciat Henricus Huntingdoniensis, Spicilegii tomo VIII.

(160) Scripta anno Christi 1128.

(161) Scripta anno Christi 1128.

(162) Aditur alias, in magna constantia, sed deest in manuscriptis.

suo quæ in terra sunt, et quæ in cælo; aut in ipso Deus non fuerit mundum reconcilians sibi. Laudabatur quondam archiepiscopus in desideriis animæ suæ, et in sæculari vita et habitu benedicebatur. At nunc sub pannis infantie Jesu quæritur simonia, et inter nascentes virtutes emortuorum vel cadavera vitiorum scrutatur curiosa malitia. Videtis et nunc stare Jesum in signum cui contradicitur. Per ipsum vos obsecro, pro ipso supplico vobis. Habet siquidem et unde illum revereamini, et unde illi misereamini. State pro ipso nunc in defensione archiepiscopi, cui quandoque et vos adstare habetis in examinatione vestri. Valet.

EPISTOLA LII (163).

AD EUMDEM.

Episcopum Carnotensem non affectasse perfectionem Jerosolymitanam. Causis et negotiis publicis absolvi se rogat.

Amicus vester et noster dominus Carnotensis episcopus (164) voluit vobis etiam per me certum fieri, quia id quod de ipso a quibusdam domino papæ persuasum fuisse cognovimus, ut eum videlicet Jerosolymam permitteret proficisci, nec sui fuerit studii, nec voluntatis. Quod etsi multum voluisset, proficisci tamen non poterat nisi cum gravi scandalo omnium qui apud nos sunt honorum, mutuentium quippe ne plus mali ejus absentia faceret suis, quam boni alienis præsentia. Hæc pro episcopo. Cæterum ut et pro me aliquid locar secundum quod Scriptura admonet, *Miserere*, inquit, *animæ tuæ placens Deo* (Eccli. xxx, 24); placetne vobis ut causis onerer, occuperque negotiis, nihilque prosit exoccupari propriis, cum totus implicer alienis? Si inveni gratiam in oculis vestris, date operam ut prorsus amovear ab hujusmodi, quatenus liceat mihi pro meis atque vestris orare delictis. Et quidem nihil mihi securius judico, quam obedire domini papæ voluntati; sed si dignetur attendere ipse quid possim. Utinam nempe noverit quam ista non possim aut quam difficile possim. Et de hoc satis dictum sit sapienti. Quæsit a me præfatus episcopus aliqua ex nostris opusculis, quæ vobis mitteret; sed non fuit ad manum, quod vestro dignum crederem studio. Libellum tamen De gratia et libero arbitrio nuper edidi: illum vobis libenter mittam, cum vos velle cognovero. Valet.

59 EPISTOLA LIII (165).

AD EUMDEM.

Duos religiosos, et in hæc se ipsum Haimericum repræsentat.

Pro multis et per multos memini me scripsisse ad vos; sed nunc ipse qui loquebar, esse adsum. Tres in duobus conspiciatis, quoniam absque me esse non

(163) Scripta circa annum 1128.

(164) Gaufridus: infra epistola 55.

(165) Scripta circa annum 1128.

(166) Scripta circa annum 1136.

(167) Scripta circa annum 1128. Virtutum hujus magni præsulis, magnus admirator et præco, uti et testis oculatus, Bernardus fuit, utpote qui cum eo ad varia Ecclesiæ negotia conficienda sæpius

possunt, in quorum jugiter pectoribus requiesco, et quidem securius atque suavius quam in proprio. Mentiri videor, sed ei qui amicitie vim nunquam sensit, qui virtutem charitatis ignorat, qui non credit multitudinis credentium fuisse cor unum, et animam unam (Act. iv, 32). Qui ergo videt eos, videt et me, etsi non in meo corpore: et quod loquantur ipsi, ego pariter loquor, sed eorum linguis. Corpore, fateor, absom: sed hæc est exigua portio mei. Porro qui vidit faciem meam tantum, sine culpa et sine notamendacii asserit se vidisse non partem mei, sed me: cum tamen non nisi partem, et partem modicam viderit. Quanto itaque verius esse me dixerim, etiam sine præsentia corporis, ubi meam sentio voluntatem, meum spiritum et amorem, quæ utique est pars potior digniorque mei? Tribus ergo in corporibus unum nos esse noveritis, non pari sanctitate, qua ambobus ego inferior sum, sed eadem voluntate, et summa concordia animorum. Cur enim unitatem hanc inter diversos non faciat compago charitatis uno spiritu, si carnalis copula efficit ut sint duo in carne una? Quartum vos addi velim, si dignum judicatis et in eadem concurrere unitatem dilectionis. Quod facile, si non contemnitis, obtinebitis: tantum id vos nequaquam contemnere eis cognitum faciatis. Valet.

EPISTOLA LIV (166).

AD EUMDEM.

Vivianum abbatem commendat, monetque de cura animæ serio gerenda.

Volo et precor ut harum lator venerabilis Altæcumbæ abbas Vivianus mihi ob suam religiositatem admodum familiaris amicus, amicum vos pro Dei amore et nostro, in suo negotio experiatur. Et hæc pro illo, reliqua autem vobis. *Quid prodest homini si universum mundum lucretur, animæ autem suæ detrimentum patiat? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* (Matth. xvi, 26.) Nec totus mundus sufficeret. Magna res anima quæ Christi sanguine redempta est. Gravis animæ casus, quæ non nisi Christi cruce potuit reparari. Si rursus corruerit peccato duntaxat ad mortem, unde jam reparabitur? Nunquid aut alter Christus, aut idem iterum crucifigi habet pro illa? Super hoc vellem vos nunquam oblivisci illud Sapientis consilium: *Fili, memorare novissima tua, et in æternum non peccabis* (Eccli. vii, 40).

EPISTOLA LV.

AD GAUFRIDUM CARNOTENSEM EPISCOPUM (167).

Monachum quemdam reclusum desertorem instituti, sed jam resipiscentem, a Gaufrido suscipi et juvari postulat.

Fidelissimo ac prudentissimo servo Dei GAUFRIDO Carnotensi episcopo, BERNARDUS pauperum Christi

auctoritate Pontificis adhibitus fuit. Vide Vitam sancti Bernardi, libro II, capp. 1, 2, 6, et alibi. Sed fuisse virum vere apostolicum, et Bernardi moribus, affectui et ingenio per omnia parem, vel ex eo patet quod dulcissimam illius sibi fateatur esse memoriam. En quibus id ipsum verbis ostendat: « Sed, o mihi locum suavem, » inquit, « ubi indicit occasio memorandi et nominandi suavissimi odoris virum, epi-

de Clara-Valle servus, claritate perfundi montium æternorum.

Quantum vobis honoris vestra laudabilis vita, tantum affert et oneris laudans fama. Ecce enim **B** is per quem et pro quo præsentis litteras accipitis, exemplo cæterorum, quos sæpe tales non paucos experimini, motus et ipse bono odore vestri, quem de longe sensit, tam communem cum fiducia pietatem requirit, spe utique ductus inveniendi non solum consillum quid agere debeat, sed et auxilium quo perficere velet. Est autem hæc causa ejus. Quadam se cella pro amore Dei ex proposito incluserat. Egressionis atque transgressionis suæ vobis ipse causas exponet (168). Et quidem ad propositum redire cupit; sed per vos implere proposuit, si tamen nostris hoc precibus, quibus se præmunire curavit, obtinere potuerit. Facite ergo morem vestrum: ferte opem misero; imo quia vos sapientibus et insipientibus debitorem agnoscitis, erroneam Christi oviculam de faucibus lupi festinate eripere; et ad pastum reducendo priorem, juxta aliquod

scopum loquor Gaufridum Carnotensem, qui legationem in partibus Aquitanie propriis sumptibus administravit; idque annos plures. Rem loquor, quam vidi ipse, » etc. De consideratione, lib. iv, cap. 5, ubi legere est, quam constanter et genere ablata sibi munera refutaverit, et quibus exinde præconiis a Bernardo celebretur. Vide etiam Petrum abbatem Cluniacensem, lib. iv, epist. 43, ubi videre est, quanti eum faciat; Sarisberiensem, Polycratici libro v, cap. 15; Henriq. in Menolog. 1 feb. Idem in Fascic. lib. ii, dist. 10, cap. 12, e coetu Cisterciensium assumptum ad cathedram Carnotensem testatur. Vide etiam Baronium, tomo XII, anno 1135 et aliis, ubi complura de ipso refert prorsus illustra. Certe in Vita Guillelmi ducis Aquitanie dicitur « vir plenus spiritu consilii et fortitudinis. » Sed unius Bernardi elogium nobis est instar omnium. Vide loca supra citata. Obiit Gaufridus anno 1138, octavo kalendas februarias.

(168) Inklusis quippe solemniter more non licebat egredi e cella, teste Grimlaico in Regula solitariorum.

(169) Scripta circa annum 1128.

(170) Illustre Norberti elogium a tanto viro; sed non minus insignis rerum divinarum discretio in Bernardo, qui non facile quibusvis piis illustrationibus fidem accommodabat, ex epistola 174, n. 4. Norbertus jam supra laudatus in epistola 38 auctor Præmonstratensis Ordinis, per viginti annos in abbatias pene septuaginta adolevit, teste Laurentio Leodiensi, in Spicilegii tomo XII, pag. 325. Vide epistolam 253.

(171) Non Norberto solum, sed multis antiquiorum Patrum (ut de recentioribus taceam) persuasum subinde fuit, præ foribus Antichristum, et extremum mundi diem adesse: uti videre est apud Hieronymum, Leonem papam, Gregorium Magnum, et ipsum S. Augustinum. Nempe ex temporum iniquitate, et signis mundi finem præcessuris, a Christo prædictis, quorum pleraque jam tum apparebant, id sibi haud vane colligere visi sunt. Et ut rem paulo altius repetamus, jam inde ab apostolorum temporibus varia semper fuerunt multorum de Antichristo fine mundi judicia, conjecturæ, opiniones, vaticinia. Philosophi plerique et astronomi, complures etiam impostores, ludiones et nugivenduli, hæretici item et fanatici quidam hic vates esse, et ultra cæteros mortalium sapere videre voluerunt, sed quorum vaticinia pleraque jam clausi eventus, et va-

ovilium vestrorum quacunquē in cellula jubete recludi: nisi forte aliud quid ei magis expedire perspexeritis, et licere judicaveritis, et persuadere potueritis.

EPISTOLA LVI (169).

AD EUMDEM.

De peregrinatione Jerosolymitana Norberti se incertum esse. Sententiæ ejusdem de Antichristo se non assentiri. Causam quoque Humberti commendat.

Quod a me de domino Norberto sciscitamine, si videlicet iturus sit Jerosolymam, ego nescio. Nam, cum ante hos paucos dies ejus faciem videre, et de cœlesti fistula, ore videlicet ipsius, plurima haurire meruerim (170); hoc tamen ab ipso non audiui. Verum de Antichristo cum inquirerem quid sentiret, durante adhuc ea, quæ nunc est, generatione revelandum illum esse se certissime scire potestatus est (171). At, cum eadem certitudinem unde haberet, sciscitanti mihi exponere vellet; audito quod respondit, non me illud pro certo credere debere putavi. Ad summam tamen hoc asseruit, non visu-

tes istos vanitatis et falsitatis convicit. Reliqua haud dubie, quæ futurum tempus etiamnum respiciunt, similiter sequens eludet ætas, ut pateat quam vere dictum sit Act. 1, 7, *Non est vestrum nosse tempora vel momenta*; item apud Matth. xxiv 36, *De die autem illa et hora nemo scit*. Non erit injucundum lectori, si ex plurimis paucorum exempla referamus. In primis ipsi Thessalonicenses male intellectis Apostoli verbis, I Thessal. iv, 16, *Deinde nos, qui vivimus, qui relinquimur, simul rapiemur cum illis in nubibus obviam Christo in aera, et sic semper cum Deo erimus*; mox diem mundi supremum adfore rati sunt. His ergo ab hac opinione revocandis alteram ad Thessalonicenses Epistolam scribere necesse habuit, teste Hieronymo. epist. ad Minerium et Alex. Lactantis arbitratus est anno 500 a Christo exterminium mundi futurum, Div. Inst. libro 1, cap. 25. Alii durationi mundi post Christum mille annos præfixerunt, Chiliastæ dicti: idque ex verbis S. Joannis, Apoc. xx, 7, *Et cum consummati fuerint mille anni, solvetur Satan de carcere suo*. Episcopus quidam Florentinus assererat, Antichristum natum anno 1105. Vide Plat. in Paschale II, Petrus Joa. Beguinarum et Begardorum princeps affirmabat, anno 1335 Antichristi regnum finiendum Jos. a Costa de Temp. noviss. Hispanus quidam nomine Arnoldus, teste Florimundo, in annum 1345 Antichristi tempus retulit, cujus scilicet anni ipso die Pentecostes Antichristi discipuli essent prodituri. Abbas Joachim existimabat Antichristum intra sexaginta annos a suo tempore adfuturum; vixit autem circa annum 1200. Petrus de Alliaco cardinalis et episcopus Cameracensis, ex astronomicis indiciis et observationibus prædixit, Antichristum anno Domini 1789 exoriturum. Nicolaus Cusanus non dubitavit asserere, Antichristi adventum futurum anno Christi 1700 vel 1734. Joannes Picus Mirandulæ princeps, in Assertionibus, concl. 9, adfuturum conjicit Antichristum anno redempti orbis 1994. Hieronymus Cardan, De variet. libro ii, cap. 2, et Jacob. Naclant. in Prælud. Medullæ, cap. 4, existimabant venturum Antichristum anno 1800. Superiori sæculo, nescio qua vaticinandi prurigine, plures tum astrologi, tum heterodoxi, tempus interituri mundi prædicentes, fabulam et risum mundo etiamnum stanti præbuerunt. Joannes Regiomontanus, magnus alias mathematicus, anno a partu Virginis Prognosticon de anno 1588 tanquam mundo fatali edidit. Similia Joannes Stofflerus, et ipse insignis

EPISTOLA LVIII.

AD EBALUM CATALAUNENSEM EPISCOPUM (174).

Hortatur Ebalum, ut monasterio seu ecclesie Omnium Sanctorum virum idoneum præfici curet.

Domino EBALO venerabili sanctæ Catalaunensis Ecclesiæ Dei gratia episcopo, frater BERNARDUS abbas de Clara-Valle, si quid potest peccatoris oratio.

1. Naviculæ illius (de ecclesia loquor Omnium Sanctorum (175), quæ sub oculis vestris gubernatore destituta fluctuat) non est bonum vobis negligere vel dissimulare periculum. Res quippe vestræ curæ est. Unde miror, qua ratione, quæve securitate a clerico illo, qui a religiosis personis vir, ut aiunt, religiosus eidem ecclesiæ electus est, requirendo desistitis, etiamsi hoc quorundam, qui in ipsa ecclesia sunt, incuria vel desidia non mereatur: qui, ut audivimus, illum qui electus est nolentes, nec aliud nisi quod religiosus est, afferentes [*al. asserentes*], de eligendo alio vestram quoque ausi sunt compellere gravitatem: quasi qui videatur esse communior et affabilior, qui non sit extraneus: sed civibus tam gratus quam cognitus, morum patriæ gnarus, rebus ecclesiæ tractandis idoneus: revera (ut ad istos cautissimos consultores me vertam) qui vitia vestra non redarguat, qui miseræ conversationi vestræ, aut consentiat, aut contradicere non audeat. Non sunt audiendi; sed potius, velint nolint, omnimodo satagendum est vobis, ut is qui boni testimonii est, ecclesiæ desolatæ quantocius perquiratur: quoniam, sit talis est qualis prædicatur, Deus procul dubio cum ipso erit, qui suam ei gratiam ministrabit, placentem omnibus, efficacem in omnibus.

2. Quod si hunc, istis fortasse non morentibus, nullo modo haberi posse contigerit; alius de alia qualicumque domo religiosa qui videatur idoneus, provideatur: non qualem isti volunt, qui, nisi quod suæ carnalitati blanditur, volunt; sed qui sic sciat negotia disponere rerum exteriorum, ut norit per omnia præponere curam animarum. Certe duobus monasteriis, sancti videlicet Petri, et sancti Urbani (176), pastoralis aliquando solutio similiter destitutis, bonæ memoriæ prædecessor vester dominus Guillelmus non longi itineris laborem, non hiemis rupu-

(174) Scripta circa annum 112 b. Fuit Ebalus nepos Hilduini comitis Rociensis, filius Andreæ comitis de Rameruco, teste Hermanno monacho Laudunensi, in libro primo de Miraculis B. Mariæ, cap. 2, anno 1122 creatus episcopus Catalaunensis post Guillelmum Campellensem, de quo in epistola 3 successorem sortitus Elbertum seu Robertum anno 1126, et post eum Gaufridum ex Sancti-Medardi abbate, ad quem epistola 66. Itaque hæc epistola scripta est sub annum 1126, et quidem ante epistolam 13 scriptam in gratiam Alberici, qui post Ebalum electus, sedem tamen ejus non obtinuit.

(175) Abbatia canonicorum regularium Ordinis S. Augustini apud Catalaunum, cujus abbati Petro, forsitan a reformatione primo, epistolam scripsit ineditam Hugo Metellus, canonicus itidem regularis Sancti-Leonis apud Tullum Leuecorum.

(176) Monasteria hæc Ordinis S. Benedicti, deinde sub congregatione S. Vitei, primum in ipsa urbe,

A tans asperitatem, bis (nisi fallor) Cluniacum, semel Divionem per seipsum addit: hincque virum bonum domnum Hugonem, qui post defunctus est; illinc virum venerabilem, qui adhuc superest, domnum Radulfum vix multis precibus impetratos abducens, singulum singulo præposuit monasterio, tutum videlicet non arbitrans cuiquam monachorum domesticorum illam committere curam. Quod ideo vobis in exemplum adduxi, **B** ut vestram charitatem commonefaciam, qualiter et in hoc quod nunc in manibus est, oporteat eam esse non minus cautam quam sollicitam.

EPISTOLA LIX (177).

AD GUILENCUM LINGONENSEM EPISCOPUM.

Hortatur ut res quasdam ecclesie S. Stephani Divionensis, per obitum Garnerii vacantes, ad tollendam scandalis et calumniis ansam, eidem ecclesie cedat.

Domino suo et patri GUILENCO (178), Dei gratia Lingonensi episcopo, frater BERNARDUS Claræ-Vallis abbas, seipsum.

Audito obitu domini Garnerii archidiaconi (179), necessarium duximus vestram Paternitatem precibus prævenire, ima præmunire consilio, si tamen dignum putatis monitis nostræ acquiescere parvitas: quatenus videlicet de rebus sancti Stephani Divionensis, quas tenebt, placeat liberalitati vestræ misericordiam superexaltare iudicio. Siquidem non ignoramus, quod in manum vestram debeant redire, juxta quod in Capitulo Lingonensi dispositum, et **C** scripto firmatum fuisse etiam nos meminimus, quando filius vester Harbertus in ecclesia illa primus abbas regularis constitutus est. Sed quia canonicis gravis scandali, et abbati magni improprietatis occasionem fore cognovimus, si ad ea quæ diu tenuit illa ecclesia, quacunque occasione manum vestram extenderitis; conquerentibus quippe illis de illo, quasi qui malum principium dederit adveniens, cum ejus causa et ad ejus introitum tam grande ecclesia damnum incurreret: pietati vestræ supplicamus, et supplicando consulimus, ut et tot pusillis Christi a tanto scandalo parcatis, et hunc vicarium Christi a tanto improprietate simul liberare curetis.

alterum in diocesi Catalaunensi: quæ Guillelmus de Campellis ad meliorem frugem revocaverat.

(177) Scripta anno Christi 1129.

(178) Wilencus, alius et Guillelmus, ex archidiacono Lingonensi, apud Perardum in Burgundicis Monumentis, pag. 87.

(179) Is etiam abbas fuerat ecclesiæ Sancti-Stephani Divionensis, antequam eo inducerentur canonici regulares, quod fieri coeptum anno 1113, quo anno quatuor canonici ex ea ecclesia in villam Quintiniacum secesserunt, ut ibi vitam regularem profiterentur. Anno 1116, duodecim jam numero existentes, ad suam ecclesiam reverti sunt. Interim a Prioribus Arnulfo et postea Galone ecclesia ista gubernata fuit usque ad annum 1125, quo dominus Erbertus seu Harbertus abbas institutus est, presentibus Hubando Lugdunensi archiepiscopo, Stephano episcopo Eduensi, Gogerasso seu Jooceranno Lingonensi

rum se mortem, nisi prius videat generalem in Ecclesia persecutionem. De cætero memorari vestram pietatem volo illius pauperis et exulis Humberti nomine: qui dudum, cum Trecis essetis, vobis supplicabat, quatenus ad comitem Theobaldum, qui eum exhæredaverat, intercederetis. Quod et ego nunc pro ipso, et cum ipso itidem a vestra flagito pietate. Nam nostras litteras de hac re precatorias jam ad prædictam principem misi (172): sed gratiam non inveniens nihil effeci. Jam quod libenter auditis, libenter debeo dicere vobis. Stephanus vester sic currit, non quasi in incertum: sic pugnat, non quasi aerem verberans. Orate, quatenus sic currat ut comprehendat; sic pugnet ut vincat.

EPISTOLA LVII (173).

AD EUMDEM.

Per minora vota non debere impediri majora bona.

aliisque personis. Hæc fusius apud Perardum, pagg. 86, 87, ubi Vita Garnerii legitur.

astrologus. Item Henricus Ranzovius nobilis Danus, in suo de Annis climacter, et imperiorum periodis libro. Sic plures astronomi, dum voluerunt ex siderum motu, conjunctionibus, et variis aspectibus futura prænuntiare, quæ mero Dei subsunt arbitrio et gubernationi, toti se mundo ridiculos præbuerunt. Evenitque illis, quod S. Thomas in 4, distinct. 44, scribit: « Omnes, » ait « qui tempus prædictum numerando voluerunt prænuntiare, falso loqui inventi sunt, quorum falsitas jam patet, et similiter patebit falsitas illorum, qui adhuc computare non cessant. » Si quem forte magis lepida et ridicula fanaticorum hominum de fine mundi præsentia, aut potius somnia et deliramenta legere delectat, adeat Tilmanni Bredenbachii, viri piissimi, et illustris Ecclesiæ Sancti Gereonis hic quondam canonici, *Collationes sacras*, lib. VII, capp. 32, 33: adeat Cochlæum in *Actis Lutheri*, anno 1533; Fridericum Nauseam episcopum Viennensem, libro de Consummatione sæculi; vel præ cæteris Florimundum, de *Progress. hæres.* lib. II, cap. 4, et lib. de Antichristo, cap. 7; denique Harpocratem divinum Remacii de Vaulx. Hæc occasione memorati de Antichristo vaticinii commemorare visum est, non tamen in suggillationem Norberti, viri sanctissimi, quem supra « fistulam celestem » Bernardus appellat. Nec enim solus ipse, sed et plures sanctorum Patrum finem mundi suo tempore haud procul abesse opinati, aut ominati sunt: ut inter cæteros, Tertullianus, libro de Fuga in persec. cap. 12; Cyprianus, epist. 56, 58, 63; Hieronymus, epist. ad Ageruch. vel Geront; Leo, serm. 8, de Jejun. decimi mensis; Basilius, epist. 71; Chrysostomus, homilia 33 in Joannem; Ambrosius, oratione in Satyrum frat. Gregorius, lib. IV, epist. 72, et homilia 4 et 15 in Evangelium; Bernardus, serm. 6, in Psal. xc; Vincentius Ferrerius, Ordinis Prædic. epist. ad Benedictum papam, et plures alii. Sed adverte longe diversa ratione viros sanctos de fine mundi locutos, quam quos supra meminimus. Illi enim vel ex observatione siderum et planetarum (quæ fere in aliis prædictionibus, sed in hac maxime, nimis fallax est), vel ex quibusdam Scripturæ sententiis in falsum sensuum detortis, vel sola mentiendi et fallendi libidine, vel studio popularis auræ et venerationis, hujusmodi commenta sparserunt. At sancti viri, horrore scelerum et malorum, quæ passim toto orbe inundabant, vix ultra posse mundum consistere putabant, nec aliud superesse, quam ut propediem, mole criminum et iniquitatum impellente, fatisceret, ira scilicet Dei terminum orbi constitutum prævertente. Et hinc pie ac

A Videtur hoc, nisi fallor, scribere in causa monachi, de quo supra epistola 55.

Sicut is a vestra mihi parte reportavit, idcirco ipsius desiderio et petitioni usque adhuc satisfacere distulistis; quia primum votum, pergendi videlicet Jerosolymam, irritum vobis fecisse videtur. Super quo si nostram requiritis sententiam, ego non arbitror minora vota impedire debere majora; nec Deum exigere quodcumque sibi promissum bonum, si pro eo melius aliquid fuerit persolutum. Enimvero alicui forte **B** debenti vobis duodecim nummos, nunquid si pro eis die constituto marcam solveret argenti, jaste irascere mini? Jam si et ab hujus episcopo aliquid timetis, securum vos reddo, quia non solum ei, si quod huic auxilium impenderitis, non displicebit, sed etiam valde gratum habebit. Valet.

C prudenter monet auctor quidam recentior, ita inquiens: « Si plures Patres, quos propter eximie sanctitatis et doctrinæ præstantiam admiramur, animadvertentes suorum temporum, vel improbitatem ac malitiam, vel magnitudinem atrocitatemque persecutionum, Christianos urgentium, vel horrendas hæreticorum grassationes, aut denique incendia urbium, bellorum procellas, ingentes terræmotus, cæli, aerisque atque elementorum tetras ac funestas immutationes, imperiorum occasus, humani sanguinis inhumanas effusiones, in eam cogitationem metu et trepidatione tot tantorumque malorum adducebantur, ut jam prope adfuturum Antichristum et finem sæculi, vel pertimescerent, vel forte crederent; non sunt aut levitatis aut falsitatis traducendi, vel quoque modo linguæ virulentia contaminandi, Nam sic opinati aut locuti sunt, quod præsentia mala semper videantur atrociora: quorum intuitu, timore prope consternebantur, ac aliis timorem, ut nimirum emergerent, et se ad frugem bonam, ut dicitur, reciperent, inculere, et animo connitebantur, et prædicatione contendebant; arbitrabantur etiam totum hoc tempus quod decurrit, vel brevissimam moram esse æternitati comparatum. Denique Dei judicium in dies singulos magis atque magis appropinquare, citra veritatis dispendium, et dicere poterant, et proclamare. Quod quidem Scripturis familiare esse ac proprium, nemini eorum qui illas legerit, potest esse imperivium. » Ita auctor Harpocratis divini. Nec absimilia fuerunt varia prophetarum oracula, quibus finem mundi ob impedita mala, quasi jam futurum præcinerunt. Cujusmodi est illud apud Ezech. IV, 2: *Finis venit, venit finis super quatuor plagas terræ*, et huic similia. Huc referri potest visio illa Redempti, Florentiæ civitatis episcopi, de qua B. Gregorius, lib. III Dial. cap. 38. Mira sunt, quæ narrantur apud Baronium, nempe circa annum Domini 419, tot visa signa et tam horribilia portenta super montem Oliveti; ut multæ vicinarum gentium, tam visu quam auditu perterritæ, ad Christianorum sacra convolverint, omniumque baptizatorum in tunicis crux Christi Salvatoris, divinitatis nutu expressa fuerit. Hujus rei admirabilis occasione de tempore adventus Domini, ex divinis prædictionibus cepti sunt ubique misceri sermones. Et hinc videtur Hesychius scripsisse ad sanctum Augustinum de supremo mundi di inquirendo, cui respondet Augustinus epistolis 78 et 88, quam poste iorem in hac materia omnino expediet legere, quippe quæ plurima Scripturæ loca varie de fine sæculi loquentia, docte et prolixè explicat. Sed nunc ad alia transeamus.

(172) Epist. 37-39.

(173) Scripta circa annum 1120.

concedendo ecclesiæ utique, quod hactenus juris ecclesiæ fuisse cognoscitur (180).

EPISTOLA LX (181).

AD EUMDEM.

Supplicat pro ecclesia Molismensi.

Pro ecclesia Molismensi supplex, non, ut arbitror, importunus interventor, accedo. Multa quippe sunt quæ me confortant, ut repulsam non metuat hæc nostra petitio. Primum quia non pro qualibet extranea, sed pro vestra vobis ecclesia supplicamus. Deinde quod eandem ecclesiam non alienum usurpare, sed suum jus tantum a vestra æquitate requirere credimus. Tertio quod idipsum talis nobiscum postulat, qui solus ad impetrandum etiam majus aliquid a vobis sufficere possit; videlicet comes Theobaldus. Quartum quoque si addidero, non temere id me præsumere putaverim. Neque enim vel ipsi de nostra adeo humilitate diffidimus, quin audacter, si opus sit, per nosmetipsos ad vestræ celsitudinis nobis jam satis expertam benevolentiam, petituri quod rationabile visum fuerit, accedamus. Valete.

❸ EPISTOLA LXI (182).

AD RICUINUM TULLENSEM EPISCOPUM.

Hominem qui pœnitentiam subiturus, jussu episcopi Tullensis venerat, ad eundem remittit curandum.

Reverendo patri, domino RICUINO (183), gratia Dei Tullensi episcopo, frater BERNARDUS dictus abbas de Clara-Valle, salutem et orationes.

Peccatori huic, quem ad nos peccatores ob animæ suæ concilium vestra, ut ipse perhibuit, dirigere curavit dignatio: nihil ad præsens sanius consulere in promptu habuimus, quam ut ad sinum paternæ pietatis rediret, et ex ore sacerdotis legem requireret. Nos enim nostræ parvitas et officii mensuram attendentes, nec nos ultra nos extendentes, dare pœnitentiam, maxime in criminalibus, nulli hominum præsumere omnino solemus, nisi solis, quos in nostram curam suscepimus. Qua namque temeritate tractanda episcoporum negotia, et hujusmodi negotia, peccatores et imperiti suscipimus, qui ipsi quoque, sicut et cæteri hominum, quoties gravior aliqua causa inter nos oboritur, quam per nos definire aut nescimus, aut nequimus, aut non audemus; episcopali, ut dignum est, sententiæ reservamus: et nisi summi prius Sacerdotis vel judicio vel consilio confirmati, securi non sumus? Provideatur igitur morbidæ ovi a proprio

(180) Id a Guilenco præstitum docet ejus charta apud Perardum, pag. 97 edita, cui subscribunt inter alios abbates Cisterciensis et Claræ-Vallensis apud Lingonas, anno 1129. Eodem anno controversia quæ erat inter eandem ecclesiam et Sancti-Sequani monachos, composita est ab eodem Joceranno, judicio et consilio Galterii Cabilonensis, abbatumque Cisterciensis, Besuensis, Claræ-Vallis, ibid. pag. 102. Res ad Innocentium postea delata, Stephano Cistellensi et Bernardo Claræ-Vallensi a pontifice commissa est, pag. 103. Sic unus omnia præstabat Bernardus, unus omnes lites et controversias finiebat.

(181) Scripta circa annum 1128.

pastore, et tali pastore, qui canones non ignorat, congrua pœnitentiæ medicina: ne si in peccato, quod absit, anima pro qua Christus mortuus est, moriatur; sanguinem ejus de manu vestra summus Pastor requirat. Verum nos Deo illi inspirante mundum relinquere persuasimus: si tamen homo senex et pauper in aliquo se recipi intra diocesim vestram sanctorum conventu, vestro obtinere potuerit interventu. Plenum vos dierum suscipiat dies una illa melior in atriis Domini super millia, sancte ac venerabilis Pater.

EPISTOLA LXII (184).

AD HENRICUM VIRDUNENSEM EPISCOPUM (185).

Feminam multis obstrictam peccatis, sed jam pœnitentem commendat episcopo.

DOMINO HENRICO, Dei gratia Virdunensi episcopo, frater BERNARDUS dictus abbas de Clara-Valle, salutem et orationem.

Hæc muliercula, quam ecce jam multis annis, multis et perplexis peccatorum nodis Satanæ alligavit, super statu salutis suæ, nostræ parvitas consilium expetiit: et tale accepit, ut post multum videlicet ac diuturnum erratum, ad proprii pastoris sinum profuga ovicula fidenter recurreret: qui utique eo citius ac sollicitius inopi ferret opem, quo se certius scit atque districtius de sibi commissa, Agno qui pro ipsa mortuus est, redditurum rationem. Nostrum fuit deviantem corrigere; vestrum sit peccatricem non despiciere, imo pœnitentem suscipere: et si vera est suæ, quam nobis exposuit, infelicitatis historia; aut viro suo priori, si adhuc vivit, reconciliare; aut, si ille noluerit, sicut hanc inuptam, sic illum cogere absque uxore manere. Valete.

❹ EPISTOLA LXIII (186).

AD EUMDEM.

Purgat se de facto temerario, cujus insimulatus fuerat: ejus notitiam cupit: Guidonem eidem commendat.

Super his quæ a nobis vestræ excellentiæ placuit sciscitari, aut nos fallimur, aut ille qui ea vobis retulit, fallit. Si qui tamen fuit (suspectam quippe habeo meam, quam novi, labilem memoriam), ne tantam in fratre qui hæc loquitur, suspicem falsitatem: hoc me certissime scire confido, et vos indubitanter credere volo, nemini me super nomine vestro reprehensionis aliquando vel accusationis verba fecisse, vel injunxisse. Absit hæc a nostra pusillitate temeritas, ut contra episcopos, et absen-

(182) Scripta circa annum 1125.

(183) Ricuinus anno 1126 obiit, uti ex Alberico probant Sancta-Marthani. Unde hæc epistola post hunc annum differri non potest: certe ante annum 1124 scribi vix potuit, cum scilicet Bernardi fama et doctrina jam celebris erat. Ad eundem Ricuinum epistola 396.

(184) Scripta ante annum 1129.

(185) De eo vide epistolam 48, ubi eum suadente Bernardo episcopatu cessasse notavimus, et quidem anno 1129.

(186) Scripta circa annum 1128.

tes, loqui quæ ad nos non attinent, audeamus, præsertim quæ non probavimus! Deinde quod nostri notitiam dignanter expetitis, gratanter accipimus, abundantius nos et innotescere vobis, et vos noscere cupientes. Qua jam sane fiducia Præstantiæ vestræ supplicamus, imo vestram fidenter commo- nemus benevolentiam, de loco illo (187) quem sub tutela vestra, vestro, ut aiunt hortatu, frater reve- rendus et coabbas noster domnus Guido de Tribus- Fontibus construere suscepit. In illo nobis quantum nos curatis, ostendite; et quidquid ei feceritis, no- bis factum reputate. Valete.

EPISTOLA LXIV (188).

AD ALEXANDRUM LINCOLNIENSEM EPISCOPUM (189).

Philippus volens proficisci Jerosolymam, ad Claram- Vallem forte divertens, illic manere decrevit. Alexandri ad hoc consensum requirit. Negotium cum creditoribus Philippi illi commendat. Deni- que hortatur eundem negloriæ mundanæ nimium fidat.

Viro honorabili domino ALEXANDRO, Dei gratia Lincolniensi episcopo, BERNARDUS abbas Claræ-Vallis, velle honorari magis in Christo, quam in sæculo.

1. Philippus vester, volens proficisci Jerosolymam, compendium viæ invenit, et cito pervenit quo volebat. Transfretavit in brevi hoc mare magnum et spatiosum, et prospere navigans attigit jam littus optatum, atque ad portum tandem salutis applicuit. Stantes sunt jam pedes ejus in atriis Jerusalem; et quem audierat in Ephrata, inventum in campis silvæ libenter adorat in loco ubi steterunt pedes ejus. Ingressus est sanctam civitatem, sortitus est cum illis hæreditatem, quibus merito dicitur: *Jam non estis hospites et adventæ, sed estis cives sanctorum et domesticæ Dei* (Ephes II, 19). Cum quibus intrans et exiens, tanquam unus e sanctis, gloriatur et ipse cum cæteris, dicens: *Conversatio nostra in cælis est* (Philipp. III, 20). Factus est ergo non curiosus tantum spectator, sed et devotus habitator, et civis conscriptus Jerusalem, non autem terrenæ hujus, cui Arabiæ mons Sina conjunctus est, quæ servit cum filiis suis; sed liberæ illius, quæ est sursum mater nostra (Galat. IV, 25, 26).

2. Et, si vultis scire, Clara-Vallis est. Ipsa est Jerusalem, ei quæ in cælis est, tota mentis devo-

(187) Caladia scilicet, diocesis Viridunensis, anno 1128 fundari coepta sub Henrico, ab Adalberone ejus successore consecrata, « ubi nunc, » inquit Laurentius de Leodio, « sub abbate sanctæ memoriæ Guntero, militant regno cælorum fere trecenti servorum Dei. » Cœpit autem sub Henrico præsule, quando ibi Robertus, venerabilis nostri cœnobii, » id est, Sancti-Vitoni Viridunensis monachus, « cum duobus sociis primum eremitavit, ecclesiola et quibusdam mansiunculis fabricatis. Sed eo ad ecclesiam Belli-Loci assumpto, cum locus vacuus remansisset, a viro nobili Waltero nepote, cujus erat, data est, venerabili Guidoni abbati de Tribus-Fontibus, Henrico pontifice annuente et momento, et maxime Hervæo viro nobili, hoc totum innitente et hortante: « Hervæus se cœlibus eorum associavit exemplo quæribili, » nempe uxore dimissa, et laqueo circum-

tionem, et conversationis imitationem, et cognationem quadam spiritus sociata. Hæc requies ejus, sicut ipse promittit, in sæculum sæculi: elegit eam in habitationem sibi; quod apud eam sit, etsi nondum visio, certe expectatio veræ pacis, illius utique de qua dicitur: *Pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum* (Philipp. IV, 7). Verum hoc suum bonum, etsi desuper accepit, in vestro tamen beneplacito hoc facere cupit, imo se fecisse confidit, sciens vos Sapientis nonignorare sententiam: quod filius utique sapiens sit gloria patris (Prov. X, 1) (190). Rogat autem paternitatem vestram, rogamus et nos cum illo et pro illo, quatenus de præbenda sua quod ipse suis creditoribus constituit (191), immobiliter stare faciatis; ne in aliquo fraudator (quod absit!) debiti, et prævaricator pacti inveniatur; et ita munus contriti cordis, quod offert quotidie, non recipiatur, dum frater quispiam habet aliquid adversus eum. Precatur deinde ut domus quam ipse matri suæ in terra Ecclesiæ construxit, cum terra quam ibi delegavit, eidem matri, quamdiu vixerit, concedatur. Hæc pro Philippo.

3. Reliqua hæc pauca pro vobis, ipso quidem intimante, imo vero inspirante Deo, adjicienda putavimus, hortari vos in charitate præsumentes, ne casuram gloriam mundi quasi stantem aspiciatis, et vere stantem amittatis; ne plus vobis aut pro vobis vestra diligatis, et sic vos et vestra perdatis; ne blandiens præsens prosperitas sui vobis finem abscondat, et adversitas sine fide succedat; ne lætitia temporalis luctum vobis æternum et operiat quem parit et pariat quem operit; ne mors longe esse putetur, et præoccupet improvidum; et vita, dum longa expectatur, cito deserat male conscium, sicut scriptum est: *Cum dixerint Pax et securitas, tunc subitaneus superveniet eis interitus tanquam in utero habenti et non effugient* (I Thess. V, 3). Valete.

EPISTOLA LXV.

AD ALVISUM ABBATEM AQUISCINCTI (192).

Laudat in Alviso paternam erga Goduinum mansuetudinem. De admissione se excusat, et veniam precatur.

ALVISO abbati Aquiscincti monasterii, BERNARDUS salutem ex corde.

1. Retribuat vobis Deus misericordiam, quam fe- gulam alligato, ex Spicilegii tomo duodecimo, pag. 337.

(188) Scripta circa annum 1129.

(189) Alexander Lincolniensi seu Lincolniensi apud Anglos Ecclesiæ præfuit ab anno 1123 ad annum 1147.

(190) Ita Bernardus passim hunc locum citat, Vulgata, *Filius sapiens lætificat patrem.*

(191) Ejusdem argumenti est Philippi abbatis epistola 18, ad Alexandrum III, rogantis ut bona archidiaconi Aurelianensis, qui religionem ingressus fuerat, creditoribus concedantur, in tomo primo Bibliothecæ Cisterciensis, pag. 246.

(192) Scripta circa annum 1129. Monasterium ordinis sancti Benedicti ad Scarpum fluvium, secundo milliari a Duaco. Anno 1029 inceptum est hoc cœnobium, Sancti-Salvatoris dictum in insula

cistis sancto filio vestro Godnino. Audivimus enim quod, audito ejus obitu, mox velut immemor pristinæ calumniæ, sed non amicitia, consolatorem potius quam ultorem vos exhibuistis, Patrem quippe vos cognovistis, ut res exigebat, non judicem. Ideoque quod pietatis, quod charitatis est, ut vere filio pater impendere studuistis. Quid melius, quid laudabilius, quid vobis dignius agere poteratis? Sed quis hoc crederet? Vere nemo scit quæ sunt in homine, nisi spiritus hominis qui in eo est (*I Cor. II, 11*). Ubi est nunc illa austeritas, illa severitas, illa indignatio, quæ olim in illum lingua, vultus oculi, terribiliter ostentare et intentare solebant? Ad unum nempe nuntium de morte filii, paterna viscera commota sunt; subitoque hæc omnia, quæ simulatoria, sed dispensatoria, ac per hoc transitoria erant, disparuerunt; illa vero quæ vera erant, sed latebant, charitas, pietas, benignitas apparuerunt. Siquidem in religioso animo vestro misericordia et veritas obviaverunt sibi; et quia nimirum misericordia superabundavit iudicio, justitia et pax osculatæ sunt. Nam quantum mihi videor conjiciendo videre, quid animi tunc habueritis, cum ad ulciscendam illam, quæ vobis videbatur facta, injuriam, justitiæ zelo accensa veritas se accingeret. illa quæ exemplo Joseph prudenter antea dissimulabatur misericordia, ultra jam latere non ferens, ne in hoc quidem dissimiliter ab Joseph (*Gen. XLV, 1*), ex abdito celatæ pietatis erupit, seque veritati adjungens repressit motum, temperavit zelum, pacem cum justitia fecit.

2. Tunc de purissimo placidi pectoris fonte talium credo limpidissimi cogitationem rivuli ebullierunt: Quid opus est indignari? misereri potius oportet, et non oblivisci quod scriptum est: *Misericordiam volo, et non sacrificium* (*Osce VI, 6*); et implere quod jussum est: *Solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis* (*Ephes. IV, 3*), et exspectare quod promissum est: *Beati misericordes quoniam ipsi misericordiam consequentur* (*Matth. V, 7*). Alioquin num filius meus erat iste? quis vero irasci filio potest? Nisi forte tunc tantum filius fuit, dum mecum fuit, et non etiam cum me deseruit. Sed nunquid quia corpore ad tempus recessit, etiam quæ dicitur Aquiscinctus, a viris illustribus Sichero ac Waltero, sub Gerardo II Cameracensi præsule, ad cujus diocesim tunc locus ille pertinebat. Vide Aub. Miræum in Chronico Ordinis sancti Benedicti, cap. 68. Porro congregationi Cluniacensi Aquiscinctivi monachi se aggregarunt, ejusque reformationem susceperunt anno 1110, uti refert Iperius in Chronico suo Bertinensi. « Anno Domini millesimo centesimo decimo, monasterium Aquiscincti ad religionem reparatum est et reductum per dominum Lambertum abbatem nostrum, cum ex monachorum dissensionibus nactus esset opportunitatem, monachis Aquiscienti inter se tumultuantibus, in tantum, ut suum abbatem expellentes deponerent. Hoc itaque dominus Lambertus considerans, per secretos internuntios, illos induxit ut virum venerabilem, moribus egregium, et prudentia facundiaque decoratum, sibi sumant in abbatem, quo collapsa eorum ecclesia releveretur. Et eis nominari fecit dominum Alvisum

animo recedere potuit? aut forte vel ipsa mors eum mihi poterit auferre? Itane localis corporalisve necessitas animorum sese amantium libertatem angustat? Certus sum quia nec locorum distantia, nec corporum vel mors vel absentia disjungere poterit quos unus spiritus vegetat, una charitas ligat. Denique, si justorum animæ in manu Dei sunt (*Sap. III, 1*), profecto et qui jam in ipso, deposita carne, quiescunt, et qui ipsi adhuc in carne non secundum carnem militamus, simul procul dubio sumus. Meus ergo erat vivus meus erit defunctus, meum in patria recognoscam. Si quis est qui de manu Dei possit eruere, et a me illum separare valebit.

3. Itaque pro filio quidem vestra vobis affectio satisfecit; sed de nobis, pater, quid erit? quæ, inquam, de nobis digna vobis satisfactio placebit, quibus utique pro grandi injuria imponitis quod, a vobis recedens, a nobis receptus sit? Quid dicam? si dixero: Non recepimus (quod utinam sine peccato dicere possem), mentior plane; si dixero, Recepimus quidem, sed juste, excusare me velle videor. Sed tutius respondebo, Peccavimus. Verumtamen quantum? Non ad defensionem dico: a quo enim ille non reciperetur? quis, inquam, sanctum illum aut pulsantem repelleret, aut susceptum expelleret? Quis vero scit si de vestra abundantia nostram Deus voluerit supplere inopiam, ut scilicet unum de multis, qui forte apud vos religiosi tunc erant, ad nos dirigeret, nobis quidem ad solatium, sed nihilominus vobis ad gloriam? Filius quippe sapiens gloria est patris (*Prov. X, 1*). Denique non eum prævenimus sollicitando, non circumvenimus attrahendo, quo vos desereret, vel ad nos veniret: quin potius rogantem, pulsantem, supplicantem non prius, Deus scit, consensimus recipere, quam remittere ad vos tentavimus. Non autem eo acquiescente, ejus nos importunitati vix tandem acquievimus. Hominem ergo religiosum, peregrinum, solum, si culpa est quod suscepimus et ita suscepimus, non erit vobis indignum semel tantum commissam culpam, talemque culpam dimittere; cui etiam fas non est ne usque quidem septuagies septies peccantibus in vos veniam negare (*Matth. XVIII, 22*).

4. Ut tamen noveritis quam non leviter seu nemonachum nostrum reformatum, ecclesiæ Santi Vedasti tunc intendentem. Igitur Aquiscinctenses monachi Alvisum instinctu Lamberti abbatis nostri in suum abbatem elegerunt, qui consilio et auxilio ejusdem Lamberti, eandem ecclesiam reformavit, et in spiritualibus ac temporalibus sic exaltavit, ut ejus nomen celebre fieret ubique, et idem Alvisus tandem eligeretur in episcopum Atrebatensem. Hactenus Iperius. Porro hujus monasterii fama ac gloria plurimum toto orbe crevit a gymnasio Aquiscinctino, quod in Duacena academia excitavit Joannes Lentailerus, hujus loci abbas dignissimus, et Patribus societatis Jesu, raro sed præclaro exemplo, tradidit. Vide Jacobum Bonfrer, societatis Jesu theologum et insignem Scripturæ interpretem, Dedicat, in Pentateuchum. Alvisus, de quo item mentio infra in epistola 66, Atrebatensem Ecclesiam cui paret Aquiscinctum, episcopus rexit. Ad eum hoc nomine scripta epistola 395.

er, imo quam non impune feramus quod un-
 Reverentiam vestram quoquo modo offendi-
 spe Deum testor, quod corpore non possum,
 ad vos supplici transeo, sæpe genibus flexis
 ler satisfaciens, vobis adstare me video.
 ipse qui id mihi fortasse inspirat, vobis
 Spiritus sentire faciat quam flobilis, quam
 bilis, tanquam præsens, ad genua usque ve-
 escendo! quam frequenter nudus humeros,
 ue in manibus gestans, et quasi ad vestram
 lem vapulare paratus, peto veniam, gratiam
 andus exspecto! Hæc qualiter vobis, Pater,
 a sint, vestro, si vos non gravat, citius scire
 nus rescripto; ut, si satis, jam securi de in-
 tia consolemur; si quo minus, magis (ut dignum
 miliemur, et amplius aliquid a nobis si possumus,
 us, quo dignius satisfacere debeamus. Valete.

67 EPISTOLA LXVI.

GAUFRIDUM ABBATEM SANCTI-MEDARDI (193).
 m ejus requirit in reconciliando sibi abbate
 iso: solatur eundem in tribulationibus.

MO GAUFRIDO abbati Sancti-Medardi, frater
 RDUS ecclesiæ Claræ-Vallis ordinator incom-
 s, salutem, et non in via.

no precor ut præsentem litteras domno abbati
 cincti monasterii dirigere non graveris. Deinde
 id quod portant, pro absente amico præsens

3) Scripta circa annum 1129. Editi ac scripti
 unum (quos quidem viderimus) omnes habent,
 oederici; at legendum, S. Medardi, ut in co-
 Corbeiensi, ex quo sequentem inscriptionem
 aliis deest, præterquam in Spicilegii tomo 3),
 imus: Domino etc. Et quidem licet utrique
 io, nempe S. Medardi apud Suessionas, et
 eoderici prope Remos, successive præfuerit
 idus; abbas tamen S. Medardi erat tum, cum
 pistola scripta est. Scripta est autem (ut ex
 larum serie intelligitur) ante annum 1131 quo
 is est Gaufridus in episcopatum Catalaunensem
 batia S. Medardi, cui ab anno 1119 præfuerat
 unnos octo regiminis apud S. Theodericum.
 curante sancto Bernardo, qui electus ac-
 cere noluit, in selem Catalaunensem suffectus
 no 1131 in locum Herberti, non post dedica-
 n ecclesiæ Santi-Medardi, ut tradit Albericus
 ronico, Idibus Octobris ejus anni ab Innocentio
 1; sed ante illam, ex Chronico Sancti-Medardi,
 prædictus Papa, ante dedicationem ecclesiæ
 clæ, Odonem abbatem ecclesiæ Beati-Medardi,
 e sed contradicente episcopo Suessionensi,
 ianis benedixisse perhibetur pridie Kalendas
 ris. » Obiit, teste Alberico, anno 1143, et qui-
 sexto Kalendas Junii, ut Sancti-Theoderici
 ologium testatur his verbis: « Sexto Kalendas
 obiit Gaufridus noster abbas, Catalaunensis
 ipus. » In serie vero anniversariorum notatur,
 im tres præbendas in Refectorio legasse in ele-
 sam pro se et pro Adalberone Remensi archie-
 po, qui ibidem monachos restituit. » Exstat
 la Gaufridi ad Petrum Venerabilem in Biblio-
 Cluniacensi, ipsiusque Petri ad eundem res-
 m, in quo eum vocat « Cluniacensis, imo
 Ordinis, per totam Franciam primum dissemi-
 sm, auctorem, provectorem, inveterati draco-
 le tot monasteriorum cubilibus expulsorem,
 rni somni et monastici torporis excitatorem de
 us alterum » (Bernardus alter, imo primus

satagas cum venerit locus. Neque enim cujuslibet,
 nedum tanti patris, justum injustumve adversum
 me debeo scandalum dissimulare; quod quam non
 faciam, loquens potius quam scribens, ei aperire
 forsitan potuissem. Nam solet in talibus acceptior
 esse sermo vivus quam scriptus, et efficacior lingua
 quam littera. Occuli quippe loquentis fidem faciunt
 dictis; nec ita potest affectum exprimere digitus,
 quomodo vultus. Nunc autem, quia absens per me
 non possum, per te satisfacio quantum possum.
 Rogo ergo te, et iterum rogo, ut de regno Dei, quod
 est videlicet intra nos, scandalum auferas, dum
 salubriter potes; ne si (quod absit!) usque ad an-
 gelos, qui utique in fine sæculi in id ministerii
 deputandi sunt (Marc. XIII, 27), perduraverit ran-
 cor, necesse sit irrevocabiliter aut ambos aut alte-
 rum a nobis de medio tolli. Unde autem ad me tu
 jamdudum scripsisti, conquerendo super tribula-
 tionibus vestris, scitis quia juxta est Dominus his
 qui tribulato sunt corde. De ipso confidite, quia ipse
 viciit mundum. Ipse scit inter quos habitatis et in
 conspectu ejus sunt omnes qui tribulant vos. Ipse
 exaudiet vos in abscondito tempestatis, qui nunc
 probat ad aquas contradictionis. Valete.

EPISTOLA LXVII.

AD MONACHOS FLAVIACENSES (194).

Susceptionem B. monachi tuetur, tanquam de ignoto
 erat), « quos non fictæ charitatis vertice totius
 Galliæ Belgicæ amicis præponendos non tantum
 crederet, sed et publice prædicaret. Præclara certe
 elogia, quæ tandem his verbis ita concludit: « In
 ultimo fratrem domni Garnerii subprioris nostri,
 charissimi mei, ita vobis commendo, ut cum labore
 vestro probus, sapiens, litteratus factus fuerit, nobis
 eum, sicut de altero fecistis, reassignetis. Ex qui-
 bus colligere est, Gaufridum doctrinæ et sapientiæ
 laude conspicuum, instituendæ juventutis cum ipso
 episcopali munere operam suscepisse. Sub eo apud
 Suessionas habitum est generale monachorum Or-
 dinis nostri capitulum de quo in epistola 91. Inter-
 fuit concilio Sinonensi anno 1140; et in epistola
 synodali ad Innocentium directa, quæ est inter Ber-
 nardinas 191, tertius nominatur.

(194) Ita legendum cum purioribus manuscriptis;
 non vero Flaviniacenses, ut perperam volunt Hor-
 stius et alii nonnulli, quod ex ipsius contextu epi-
 stolæ tribus argumentis manifeste refellitur. Primo
 namque sanctus Bernardus asserit quod eorum ad
 quos scribit, « non habitationis, non religionis ac
 conversationis usque ad hoc tempus vel tenuem
 notitiam habuerit, sed nec aliquam aliquando men-
 tionem sibi de ipsis factam » fuisse meminerit.
 Deinde, « Multis, » inquit, « terrarum spatiis, e
 diversis provinciis, et dissimilibus linguis ab invi-
 cem distamus. » Postremo denique, « Nec solum, »
 ait, « episcopatus propriis absumus, sed etiam in
 eodem archiepiscopatu non degimus. » Quæ omnia
 Flaviniaco non posse competere clarius est, quam
 ut probatione indigeat. Est enim Flaviniacum oppi-
 dum in Burgundiæ ducatu, Fontanis, unde Bernardus
 originem traxit, vicinum, nec multum distans a
 Clara-Valle, habens olim monasterium Ordinis sancti
 Benedicti, diocesis Æduensis sub metropoli Lugdu-
 nensi, sicut et Clara-Vallis, pretiosis sanctæ Reginæ
 reliquiis illustratum. Restituendum itaque, Flavia-
 censes; sumpta denominatione a Flaviaco, qui vicus
 est diocesis Bellocensis ad Eptam fluvium, in quo

sibi hactenus monasterio, et justas ob causas discedentis

Domino H. Patri Flaviacensis (195) ecclesie, et fratribus qui cum eo sunt, fratres qui in Clara-Valle sunt, salutem.

1. Lectis litteris vestris, vestram Reverentiam propter quemdam monachum qui apud nos est, contristatam cognovimus. De qua vestra tristitia nos quoque contristati sumus, timentes ne non sit illa tristitia, de qua quibusdam dicebat Apostolus: *Contristati enim estis secundum Deum (II Cor. VII, 9)*. Nam si secundum Deum esset, non usque adeo vos commovisset, ut nos, etsi vobis ignotos, fratres tamen vestros, et si placet amicos, quos necdum vel præsentes verbo conveneratis, vel absentes scripto præmonueratis, hac prima vice tam subito, tam acriter argueretis. Miramini, ut scribitis, quod fratrem Benedictum (196) suscepimus; minamini nisi cum vobis cito restituerimus. Proponitis nobis de Regula, de noto monasterio monachum non suscipiendum (*Reg. S. Benedicti, cap. 61*), pro constanti scilicet habentes vestrum non esse ignotum. Sed quid si aliis notum, dummodo nobis ignotum sit? Etsi enim, ut verba ipsa **SS** vestra ponam, religionis vestrae se adeo fama effuderit, ut etiam Romae ecclesiae vestrae habeatur notitia, nos tamen, qui utique multum citra Romam positi sumus, nescio quo pacto ita præterit, ut ne uniusquidem vestrum, abbatis scilicet vel monachorum, non ipsius vestrae habitationis, non religionis ac conversationis, usque ad hoc tempus vel tenuem notitiam habuerimus, sed nec aliquam aliquando mentionem nobis de vobis factam fuisse meminimus. Nec tamen mirum, quia et multis terrarum spatiis, et diversis provinciis, et dissimilibus linguis ab invicem distamus; nec solum episcopatibus propriis absumus, sed etiam in eodem archiepiscopatu non degimus. Putamus autem quod non de cuicumque notis, sed tantum de nobis notis monasteriis monachos suscipere prohibemur; alioquin, cum nullum monasterium sit quod alicui notum non sit, nullum nobis relinquitur de quo quis regulariter suscipiatur. Quomodo ergo illud implebitur quod a beato Benedicto vel præcipitur vel permittitur, peregrinum

a beato Geremaro constitutum est nobile Benedictinorum cœnobium sub annum 650, unde nonnunquam Flaviacum, passim vero Sancti-Geremari de Flaviaco, appellabatur. Quod spectat ad nomen abbatis Flaviacensis æoc grammate decurtatum, *Domno H. Patri Flaviacensis ecclesie*, etc. exprimendum esse puto Hildegarium I, qui ab anno 1106 usque ad annum 1123 Flaviaco præfuisse memoratur in vulgato indice Acheriano ad Guibertum. Verum cum ad annum saltem 1126 pervenisse colligo ex serie harum epistolarum. Sunt qui Hugonem hoc loco notent, sed perperam, Duo quidem leguntur ejus loci abbates. Hugonis nomine; sed primus desiit anno 1100, secundus Hildegario II successit anno duntaxat 1172, uterque proinde longe extra sancti Bernardi calculum. Porro ex eodem cœnobio viri doctrina et pietate insignes prodierunt, ex quibus Radulfus Levitici interpres, circa annum 912, multique alii deinceps, maxime præfati Hildegarii tempore flo-

videlicet monachum non solum debere sus habitandum pro hospite, quanto cupit tempo etiam inventum utilem suaderi ad manendum tempore? (*Reg. S. Benedicti, cap. 61.*)

2. Quanquam tamen nos aliter erga præ fratrem egerimus. Nam cum veniens se s nobis humiliter postularet, primo quidem re deinde admonitus est ut ad monasterium rediret. Sed ille non acquiescens, in nobis eremum se contulit, ibique septem menses, nullam interim calumniam passus, habitavit. Sed cum sibi tutum non credere solus degeret, post primam repulsam, idipsu prius a nobis requirere non erubuit. Rurs admonentes eum de reditu, cum causam suæ discessionis inquireremus: « Abbas, inquit habebat me non monachum, sed medicum Cogebat servire, imo ipse serviebat per me Deo, sed sæculo, quando, ne sæcularium n lentiam incurreret principum, mederi me c lebat etiam tyrannis, raptoribus, excommuni Quod animæ meæ periculum cum et nunc p nunc palam suggessissem, nec profecissem, qu dam tandem sapientium, virorum consilio fugio meam damnationem, non congregat perditionem, non religionem. Consulite s quærenti, aperite pulsanti. » Cujus nos v constantiam, audientes causam, et nullam eum calumniam, annuimus introitum, probi susceptum, adstrinximus probatum, tenemus fessum. Nec intrare compulimus, nec exire cog Quamvis si eum ejiceremus, ad vos (ut ipse s non rediret, sed magis se adhuc a vobis elor Desinite ergo, fratres, desinite tam indebitis in lacessere jurgiis, et cassis scriptitationibus i tare: quia nec cumulatis etiam contumeliis pro poterimus ut vobis, nisi quod reverentiæ es spondeamus, nec minis exterreri quominus i chum teneamus, quem regulariter suscepiss credimus.

69 EPISTOLA LXVIII.

AD EOSDEM.

Unde supra.

Reverendis fratribus Flaviacensibus, abba ruere, quos inter Guibertus, exinde in ab Novigenti prope Codiciacum assumptus, velu eminebat; ut non immerito Flaviacenses in s Bernardum epistola, ut hic ipse testatur, mon sui famam Romam usque diffusam gloriarentu (195) Ita legendum, non, *Flaviniacensis*; ut stat ex momentis in nota modo præcedenti citis.

(196) In editis, *G*; at in scriptis non pau Nomen integrum, *Benedictum*, exhibet codex beiensis optimæ notæ, ex quo etiam sequ epistolæ inscriptionem præter alias restituimus

(197) Medicos olim agebant et clerici et mo De clericis id probat Christianus Lupus in no varias epistolas concilii tum Ephesini, tum Cha nensis, p. 100 sq. Monachorum item varia ex suppetunt, quorum unum insigne est apud L Ferrariensem, in epistola 72, de Didone abbate i nensi. Utrisque medicina recentiori jure inter

isque omnibus fratribus, frater BERNARDUS, **M.**

Modestiae quidem vestrae erat, o boni fratres, querimonia vestra priori nostra satisfactione nos esse debere, et jam ab immeritorum inione quiescere. Sed quia prioribus malis pejorastis, et rursum nobis jurgiorum seminaria transistis (quae absit ut germinent! sicut nec priora inarunt in nobis), ne tamen, non respondendo, m, quae non est, agnoscere videamur, hoc secundo ad ea quae proaciter objicitis, vererespondemus. Haec tota nostra culpa est, quantestimamus, haec grandis illa injuria quam vobis nos, quod monachum, solum, peregrinum, paupem, miserabilem, animae suae periculum fugim, salutem suam sollicitè quærentem, pulsansupplicantem suscepimus; seu quod talem, r a nobis susceptum, denuo sine causa non sus, ut, quod aedificavimus iterum destruentes, aricatores nos constituamus. Hinc Regulae, canonum, hinc ipsius naturalis legis transgressi iudicamur. Opponitis enim indignantes, cur um et a vobis excommunicatum nobis sociare mpsimus, quod utique ab alio pati nolumus. de excommunicatione quid respondebimus, dovos inde vobis satisfacitis pro nobis, scientes il dubio prius a nobis fuisse receptum, quam is excommunicatum? Cum autem prius suscepum tamen regulariter, fuerit, profecto non n vestrum, sed in nostrum vestrae malediis sententiam intorsistis; quod si recte factum os videritis.

Restat igitur sciendum, et hoc tantum quæritur nos, an rationabiliter susceptus fuerit. Et vos m, quoniam de ignoto monasterio monachum riter posse suscipi negare non potestis, vesnobis notum esse contenditis. Negamus, et reditis. Verum si non creditis simpliciter nebus, credite vel jurantibus. In veritate, quæ est, vobis dicimus: nec novimus vos, nec nus, ignotorum scripta suscepimus, ad ignoscipimus. Sensimus quidem stimulationes et stiones vestras, sed necdum stimulatōres et stiores ipsos agnovimus. Vos tamen ad conandum nos de simulata ignorantia invictissimum aentum inducitis, non posse videlicet ignotos nobis, quorum et abbatis scilicet et ipsius sterii nomen in nostris posuimus litteris; mox ut rerum vocabula scimus, etiam res noverimus. Multum ergo valet mihi Michaelis, elis, Raphaelis nomina nosse, quando ex solo i vocabulorum, etiam de ipsorum beatorum rum cognitione jam beatus sum. Non medio, inquam, profeci quia didici ab Apostolo isam et tertium cœlum nominare, si, etiam aptus cum Apostolo, solis ex nominibus secreta ia jam novi, et audivi ineffabilia verba quæ cet homini loqui. Stultus ego, qui jam sciens a Dei mei, nescio quid adhuc superflue quoti-

die gemo, frustra suspirans et dicens cum Propheta: *Vultum tuum, Domine, requiram* (Psal. xxvi, 8): et illud: *Quando veniam et apparebo ante faciem Dei?* (Psal. xli, 3.) et: *Ostende nobis faciem tuam, et salvi erimus* (Psal. lxxix, 4).

3. Sed quid est quod vobis facimus, quod nobis fieri nolumus? Hoc nos utique nolle putatis, ut quis a nostro monasterio discedens monachus, in alio suscipiatur. Utinam omnes nobis commissos, sine nobis salvare possetis! Si quis de nostris ad vos majoris perfectionis gratia et arctioris vitæ desiderio convolaverit, 70 non solum non causamur si ei in tali studio consulitis, sed et multum precamur ut hoc faciatis; nec offensos nos conqueremur, sed valde in hoc adjutos esse fatebimur. Negatis deinde quod de vobis audieramus, vestro scilicet jussu vel assensu fratrem B., quamdiu fuit apud vos, in medicinali arte sæcularibus deservisse; ipsumque, qui hoc dixit, falsitatis arguitis. Si mentitus sit, nescimus; ipse viderit; sed hoc scimus, quia sive per se ipsum, ut vos fatemini, sive per vos, ut ipse testatur, hæc fecerit, in magno interim periculo fuit. Quis vero tam inhumanus, qui sic periclitanti non succurreret si posset, non consuleret si nosset? Attamen si, ut asseritis, non compulsus obedientia, sed proprii quæstus cupiditate ac vagandi curiositate, hac illacque artem suam venditans discurrebat, quid causæ existitit quod a vobis discessit? An quia jam tandem censuræ pastoralis districtione non ei licebat quod ante licuerat? Cur igitur cum jam apud nos esset, volentes eum revocare, ad persuadendum de reditu promisistis ei quietem in clauastro, nisi quia hoc velle hominem noveratis, hoc quæsisse memineras? At ille, jam adeptus apud alienos quod non potuit inter suos, ne certa pro incertis desereret, tenuit quo jam fruebatur, spernens quod sero sibi offerebatur.

4. Desinite itaque, fratres, desinite fratrem sollicitare, de quo non valde necesse est vos sollicitos esse, nisi forte, quod absit! quæ vestra, non quæ Jesu Christi sunt, quærat, et magis vestrum de illo solatium, quam ejus salutem diligatis. Nam cum semper apud vos gyrovagus fuisset, et, ut scribitis, contra suum propositum et abbatis imperium, in proprios usus quod de arte sua conquirebat expenderet, gaudeat qui eum diligit, quod apud nos Deo miserante sanatus sit. Testimonium enim ei perhibemus quod nusquam modo aliqua occasione vagatur, sed quieto perseverans in monasterio, pauper inter pauperes sine querela conversatur, primam fidem, quam quidem apud vos promisit sed non tenuit, non irritam, ut dicitis, faciens, sed ratam integramque custodiens, morum utique conversione, et obedientissima conversatione, sine qua sese fallit qui de loci stabilitate confidit. Rogamus vos, fratres, ut quiescat jam indignatio vestra, et desinat inquietatio nostra. Sin autem, facite quod vultis, scribite ut vultis, persequimini quantum vultis: charitas omnia suffert omnia sustinet. Nobis autem decretum est ex hoc

jam vos pure diligere, reverenter suspicere, familiariter colere.

EPISTOLA LXIX.

AD GUIDONEM ABBATEM DE TRIBUS-FONTIBUS (198).
Guidonem, qui incuria ministrantium in consecratione calicis erraverat ob defectum vini, instruit.

1. Unde te contristatum cognovimus, contristatum quidem te esse laudamus, sed si non nimis. Contristatus enim, nisi fallor, quomodo ait Apostolus, *secundum Deum* (II Cor. VII, 9); nec dubium est hujusmodi tristitiam tuam converti quandoque in gaudium. Itaque, dilectissime, irascere, et noli peccare. Peccabis autem non minus nimis irascendo, quam omnino non irascendo. Siquidem non irasci ubi irascendum sit, nolle emendare, peccatum est: plus vero irasci quam irascendum sit, peccatum

(198) Fuit is secundus abbas Trium-Fontium, jam laudatus in epist. 63. Anno 1129 successerat Rogerio primo abbati, de cujus obitu in epist. 71. Primum abbatem fuisse Rogerium legimus in Vita sancti Bernardi, lib. I, cap. 13, cui, anno sequenti cum Bernardo et Hugone Pontiniacensi, concilio Trecensi interfuit, postea vero Ordinem suum quatuor monasteriorum fundatione, nimirum Caladiæ, Castellionis in diocesi Virdunensi, Auræ-Vallis in Treverensi, Alti-Fontis in Catalaunensi, non parum promovit et ampliavit. Porro Trium-Fontium cœnobium, prima filia Claræ-Vallis, agente Guillelmo de Campellis episcopo Catalaunensi, ut testatur Guillelmus abbas Sancti-Theoderici, Vitæ sancti Bernardi libro I, cap. 13, in sua diocesi constructum est anno 1118, cujus quidem primordia, nonnihil adhuc obscura, lubet paulisper illustrare. In Actis episcoporum Catalaunensium recitatur Charta Bozonis episcopi septimi a Guillelmo, qua partem silvæ Luis ab Alardo, aliisque Sancti-Salvatoris canonicis regularibus contraditam, condendo monasterio impensis testatur. Sic enim habet: « Nihil æque securitatem parit in longinquum, quam cum ea quæ piis et fidelibus donantur ecclesiis cura diligenti traduntur litteris. Ideoque ego Bozo, Dei grata Catalaunensis episcopus, notum facio omnibus tam præsentibus quam futuris, quod Hugo, comes Trecensis, illam divisionem silvæ, quæ dicitur Luis, quam jussit fieri per Petrum Vitriaci præpositum, et per majores ejusdem silvæ, id est Milonem de Sera, Walterum, Vierdum et alios, Alardo sacerdoti, cæterisque confratribus in Oratorio Sancti-Salvatoris, quod in eadem parte situm est, canonicè et regulariter vivere volentibus, in manibus Willelmi, Catalaunensis Ecclesiæ episcopi, dereliquit; Alardo præcipiens ut quod ab eo postulabat, a confratribus Compendiensi ecclesiæ exciperet; et quod ipsi concederent, episcopus sibi confirmaret. Hæc autem omnia habitatores loci illius per munus Willelmi episcopi Catalaunensis dederunt Bernardo abbati Claræ-Vallis, concedente Hugone comite, ad abbatiam construendam, quod et factum est. » Et quo vides non tam Guillelmum, quam Hugonem comitem, de quo supra actum est in notis ad epistolam 31, censeri debere Trium-Fontium fundatorem. Quod vero additur de concessione confratrum Compendiensi, quid inde actum sit, discimus ex litteris sequentibus, ex Archivio monasterii Compendiensi primum erutis:

In nomine sanctæ et individue Trinitatis, Gaufridus, sanctæ Compendiensi ecclesiæ decanus, Joannes cantor, nosque simul ejusdem loci fraternitas universa, tam futuris quam præsentibus cunctis volumus innotescat quia domini regis Ludovici, ejusque conjugis reginæ Adelaidis, atque comitis Theobaldi,

peccato addere est, Quod si malum est peccatum non emendare, quomodo malum non erit augmentare? Si ex rerum eventibus reatum penderet judicium, non foret culpanda tua etiam ingens tristitia, ubi nimirum constitisset quod ingens fuisset et culpa. Tanto quippe culpa gravior, quanto res sacrior appareret. Nunc vero quia rerum causa, non materia, nec exitus actuum, sed intentionis propositum culpas discernit et merita, dicente **¶** Domino, *Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus tuum lucidum erit; si nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit* (Matth. VI, 22, 23), in tui quoque examinatione commissi, non tam, ut arbitror, sacrorum est attendenda majestas, quam propria intentio discutienda. Porro ego et Prior noster multum rem ipsam et intra nos pensantes, et inter nos conferentes,

nec non virorum venerabilium Goisleni Suessionensis, Gaufridi Carnotensis, Guarini Ambianensis episcoporum, dominique Claræ Vallensis abbatis petitionibus, locum quemdam, qui Tres-Fontes vocatur, in silva, Luis, quæ tota de jure nostræ est ecclesiæ, fratri Guidoni abbati et monachis cum eo ibidem Deo servientibus inhabitandum concessimus. Quod ne longæva temporum vetustate a memoria tolleretur, litteris fecimus assignari. Placuit itaque nobis ut terram illam, et nemus, et quidquid de terra ecclesiæ nostræ, ubicunque jaceat in eadem silva, salvis aliorum terminis, ulterius eis accesserit, dicti monachi possiderent... et quidquid in ea nostri juris erat, libere et quiete perpetualiter obtinerent... Firmatum est igitur hoc præsentis chirographo, firmatum est et sigillo, signisque personarum quæ adfuerunt ad posterorum notitiam roboratum, scilicet Goisleni Suessionensis, scilicet Gaufridi Carnotensis, scilicet Guarini Ambianensis episcoporum, scilicet Bernardi Claræ Vallis abbatis, scilicet Gaufridi decani, scilicet Joannis cantoris, scilicet Odonis et Haimonis præpositorum, scilicet Rainardi abbatis Sancti-Bartholomæi, scilicet Theoderici abbatis Sancti-Eligii Noviomensium. Actum Compendii in publico capitulo, anno ab Incarnatione Domini millesimo centesimo tricesimo.

Ex quibus cernitur illorum temporum fides, ut concessio ab Hugone facta, sine litteris in annum 1154, quo Bozo episcopus regere cœpit Catalaunensem Ecclesiam, viguerit, simulque donatio Compendiensi annos a monasterii fundatione duodecim. Ex abbatia Trium-Fontium processisse perhibetur. ut jam diximus, abbatis Alti-Fontis, in eadem diocesi Catalaunensi sita, de cujus incremento has ab illustrissimo hujus loci abbate de Noaliis accepimus:

In nomine sanctæ et individue Trinitatis, B. (Bozo) Catalaunensis episcopus. Præsentibus et futuris notum fieri voluimus quod Theobaldus, digne reverendus abbas Dervensis, communi totius capituli sui assensu, interventu summæ religionis viri abbatis Bernardi Claræ-Vallensis, pro amore Dei concessit ecclesiæ de Alto-Fonte, existente ibidem Guarino abbate, omnem partem quæ ad ecclesiam Dervensem pertinet, de decimis eorum quæ propriis aratris operabuntur in parochia de Alta-Villa. Actum est hoc in præsentia abbatis Claræ-Vallensis, abbatis Theobaldi Dervensis, Araldi abbatis Sancti-Urbani, Guarini abbatis de Alto-Fonte, Amaluci monachi, Joannis conversi ejusdem loci. Ut autem hoc donum ratum et inconvulsum permaneat, præsentem paginam sigilli nostri impressione per manum Manui cancellarii nostri firmari præcepimus.

Alia est abbatia Trium-Fontium, seu sanctorum Vincentii et Anastasii ad Tres-Fontes prope Romam,

quidem ibi deprehendimus ignorantiam, minus quoque negligentiam, sed plane nullius bonum. Et certe optime nosti nullum esse bonum, fuerit spontaneum. Malum ergo poterit esse bonum, quod constat voluntarium non fuisse? Minus si quod fit a non volente, bonum quidem in gratiam, malum autem multam consequitur in, hoc est si circa unam eandemque causam, bonum imputatur, et bonum non suscipitur, quis ita sentit, asserat, si vult, quod non sapientiam, sed malitia vincit sapientiam.

Ita tamen faciamus satis inquietiori conscientiae ut ne forte malum hoc mali cuiuspiam gravioris in adhuc in monasterio fuerit commonitio, in sententia tibi injungimus septem psalmos in cantibus quotidie usque ad Pascha, septies in recitando te, decantare (199), septem disciplinas in re. In hunc modum satisfaciat et ille qui tibi in Missam ministravit. De illo autem qui sibi in apparuerat (200), et oblitus est mittere vinum in licem, cuius et majorem in hoc aestimamus in, si tamen et tu ita putas, tuo arbitrio deremus. Sane si sermo exiit inter fratres, et ipsi in singuli singulas accipiant disciplinas, ut fiat in legitur, *Alter alterius onera portate* (Galat. vi, unde quod comperta, sero licet, negligentia, in fudisti in calicem super hostiæ sacratæ in panem, laudamus, nec sub tanto articulo melius in potuisse putamus, arbitantes liquorem, etsi in ex consecratione propria atque solemni in in vinem Christi mutatum, sacrum tamen fuisse in tactu Corporis sacri (201). Aiunt tamen nescio in alium aliud sensisse scriptorem, non posse in et absque tribus, id est pane, vino, et aqua, in sacrificium esse, ita ut si quodlibet horum in contigerit, reliqua non sanctificentur. Sed in in modum unusquisque in suo sensu abundat.

Ego autem pro meo fatuo sensu, si mihi idem in fasset quod tibi, vellem ad remedium mali in e duobus egisse: aut ipsum quod fecisti, aut in ab illo loco ubi dicitur, « Simili modo post- in in cenatum est, » verba sancta iterasse; et in in plesse quod restabat de sacrificio (202). in enim dubitaverim de Corpore jam conse- in qui utique juxta ritum Ecclesiæ didici ab ipsa in et ipsa accepit a Domino, panem scilicet ac in , et simul apponere, non simul tamen ex his in conficere. Cum ergo prius de pane Corpus, in de vino Sanguis more ecclesiastico conficia- in i per oblivionem tardius quod posterius sa- in am est, apponatur, non video quid sacris in am abbatiam spectat electio Turoldi abbatis, in in in epistola 306.

1) Id est recitare, quo sensu *decantare* passim in itur apud veteres. « Sanctus antistes Ambrosius, » in Beda in epistola ad Egbertum apud Waræum, in de Fide loquens admonet, ut verba Symboli in in is semper horis fideles quique decantent.

2) Quidam codices, *apparaverat* At præfere- in nato cum plerisque, *apparuerat*; id est qui in erat: Gallice, *qui s'en était aperçu*.

in præcedentibus tarditas possit præripere consequen- in tium. Puto enim quod si Domino post factum de in pane suum Corpus, vini consecrationem placuisset in aliquandiu intermittere, aut certe penitus omittere, in nihilominus Corpus mansisset quod fecerat [*al.* in fuerat], nec factis facienda præscriberent. Nec nego in panem et vinum, aqua quidem mixtum, simul debere in apponi, quin potius assero haud aliter debere fieri; in sed aliud est culpæ negligentiam, aliud negare in efficaciam. Aliud, inquam, est quod causamur non in bene quidpiam fieri, et aliud quod mentimur nec in fieri. Hæc interim de hac re dixerim et senserim, in absque præjudicio vel tuæ sententiæ, si quid melius in sapis, vel cuiuslibet sanius sapientis.

79 EPISTOLA LXX.

AD EUNDEM.

Docet qualis misericordia in pastore esse debeat, in monetque ut sententiam in monachum trans- in gressorem latam retractet.

Domno abbati GUIDONI, frater BERNARDUS, spiritum in scientiæ et pietatis (203).

Considerans miseri hujus miserabilem conditio- in nem, misereor quidem, sed vereor ne frustra. Ne- in que enim non ideo mihi videor frustra misereri, in quod, ipso licet remanente in sua miseria, mea in tamen vel mihi non sit infructuosa misericordia. In quam utique misericordiam non propria utilitas in inclinavit, sed intimis eam visceribus proximi mise- in ria et fraternus dolor infixit. Misericordia quippe in affectio est, quæ nec voluntate coercetur, nec ratio- in ni subjicitur; quando non eam in se quisque per- in trahit voluntario motu [*al.* nutu], sed ipsa piis in mentes ad compassionem dolentium necessario cogit in affectu, ita ut, etiam si peccatum esset misereri, in etsi multum vellem, non possem non misereri. Potest in quidem ratio vel voluntas affectui effectum subtra- in here; sed nunquid ipsum affectum evellere? Disce- in dant a me qui me consolantur, et dicunt quia oratio in mea in sinu meo revertetur, dum is pro quo emissa in est, nondum convertitur. Nec audio illos qui mihi in blandientes afferunt, *Justitia justis super eum erit,* in (*Exech. xviii, 20*), dum impius in sua adhuc impie- in tate remoratur. Non, inquam, recipio consolationem in ubi fratris video desolationem. Si ergo, dulcissime in fili, tua quoque pia mens similiter affecta est, imo in quia aliter affecta non est, quanquam tibi infelix in iste cunctas suæ egressionis de monasterio, et denuo in regressionis, regulares vices infeliciter percurrisse in videtur, quia tamen ipse aliter putat, non solum in patienter, sed etiam libenter audiendum est quod in humiliter calumniatur, si forte tam desperatæ salu-

(201) Idem censes præter scholasticos Jacobus a in Vitriaco, in *Historia occidentali*, pag. 427; qui au- in ctor præsentem casum proponit pag. 444. Vide Com- in mentarium nostrum in *Ordinem Romanum*; vide in etiam nostrum Edmundum Martene, de *Ritibus mo- in nasticis*, libro II, cap. 7.

(202) Vide rubricas generales Missalis, cap. *De in defectibus materiæ*, artic. *De defectu vini*.

(203) Et hæc inscriptio restituta ex codice Cor- in beiensi, n. 553.

tis reparandæ rationabilis ulla occasio inveniatur, quam (ut bene tecum tua intelligit experientia) difficile quidem in congregatione, sed multo difficilius foris poterit obtinere. Inito itaque omnium fratrum consilio, omnia quæ in eum fecisti iudicia diligenter retractare non dedigneris, quatenus tua humilitate ejus contumacia sanetur, si vel sic videlicet adinveniri poterit quomodo adhuc semel regulariter suscipiatur. Nec timendum est in hac retractatione quod displiceat justo ac misericordi Deo, si misericordia superexaltetur iudicio (204). Valet.

EPISTOLA LXXI (205).

AB MONACHOS EJUSDEM LOCI.

Se distulisse hactenus visitationem, non incuria, sed exspectatione opportunitatis; de Rogerii abbatis obitu eos consolatur.

Quod nondum veni ad vos, non putetur incuria. Curamus siquidem vos tanquam viscera nostra. Si mater potest filii uteri sui negligere curam, possum et ego forsitan in suspicionem duci et argui negligentiae. Itaque opportunitatem exspectavimus et exspectamus, ut, cum venerimus, visitatio nostra non sit sine

(204) Ex octo quos vidimus hujus epistolæ codicibus scriptis, quinque sunt in quibus sequens legitur additamentum, nempe duo Cistercienses, unus Vallis-Lucentis, Corbeiensis item unus, et quintus Fulcardi Montensis; at in tribus Colbertinis desideratur. Post extrema verba, *superexaltetur iudicio*, additamentum est hujusmodi: *Rem similem, quam mihi contigisse memini, exempli causa refero vobis. Olim frater quidam (alius, Bartholomæus) dum adhuc viveret, quadam die, quia me constrixtaverat, furore commotus vultu et voce minaci præcepi ut de claustro exiret; qui statim egressus est, et ad unam de nostris grangiis pergens, ibi demoratus est. Quo cognito, cum eum revocare vellemus, respondit se non aliter rediturum, nisi in suo et non in ultimo ordine, nec ut fugitivum, sed ut inconsulte et sine iudicio expulsus reciperemus. Dicebat quippe non debere se subire regulare iudicium in revertendo, quod exspectatum non fuit in expellendo. De hoc ejus responso et meo facto, quia propter carnalem affectum, proprium iudicium habui suspectum, fratribus omnibus commisi iudicandum. Itaque me absente iudicatum est ejus receptionem regulari sententiæ non esse obnoxiam, cujus expulsionem constabat non fuisse regulariter factam. Si ergo in illo tantum semel egresso tanta habita est consideratio pietatis, quanta putamus debet esse in isto in tantæ articulo necessitatis? Hoc totum additamentum à Bernardi genio, moribus, cæterisque factis prorsus alienum videtur. Impetus ille furoris, præceps monachi ejectione e monasterio nunquam cecidissent in tantum virum, in quo quidem zelus erat, sed mansuetudine et clementia conditus, ut vel ex ipsa epistola patet, ubi tantum lenitatis in transfugam exhiberi suadet. Imo, etsi in hanc culpam lapsus fuisset Vir sanctus, eam potius pœnitentia diluere, et silentio tegere studuisset, neque eo imprudentiæ devenisset, ut id Guidoni abbati attulisset pro exemplo, quod et ipsius Bernardi scopo contrarium, et scandali occasio Guidoni futurum fuisset. Omnino id ad marginem cujusdam codicis, forsitan Cisterciensis, primo id scriptum fuisse videtur a quodam abbate, ac deinde e margine translatus in textum; quo ex codice quidam alii id acceperint, neutiquam vero Claræ-Vallenses, qui in hac causa majoris momenti sunt.*

(205) Scripta anno Christi 1227.

(206) Fusniacum, diocesis Laudunensis, filia Cla-

fructu. Interim de abscessu patris vestri non turbetur cor vestrum. Deum vobis providebit alium, sicut speramus, pro eo idoneum; sed nec istum perdetis. Nam etsi translatus est, non tamen ablatum. Tantum qui vobis fuerat specialis, erit communis et nobis. Donec ergo venio, viriliter agite, et confortetur cor vestrum, et omnia vestra in charitate fiant. Valet.

EPISTOLA LXXII.

AD RAINALDUM FUSNIACENSEM ABBATEM. (206).

Ostendit quam sit alienus a laudibus. Jugum Christi leve esse. Patris nomen detrectat, Frater vocari contentus.

Dilectissimo suo RAINALDO, BERNARDUS ejus, non pater aut dominus, sed frater et conservus, quod fratri charissimo et fideli conservo.

1. Primò ne mireris si terrear dignitatis nominibus (207), cum me ipsis rebus sentiam indignum. Et te quidem decet ut facis, sed mihi assentire non expedit. Nam si tibi observandum putas illud, *Honore invicem prævenientes* (Rom. XII, 10), et, *Subjecti invicem in timore Christi* (Ephes. V, 21); si non frustra utrobique positum est *invicem*, intelligis et mihi

ra-Vallis a Bartholomæo episcopo anno 1121 fundari coeptum, ex Charta in Notis ad Guibertum relata, pag. 659, ubi Elbertus seu Eilbertus, Sancti-Michaelis in Terascia abbas e nostris, locum monasterio condendo cessisse perhibetur. Primus Fusniaci abbas Rainaldus, cui hæc epistola inscripta est. De Fusniaco vide epistolam 5 et librum 1 de vita S. Bernardi, n. 25.

(207) Nempe *Domni* (nam ita legendum) et *Patris*. Mirum certe modestiæ in Bernardo exemplum, terri videlicet ad dignitatum nomina, quibus alii, imo ipsis amplius dignitatibus lascivunt. Simile habes (præter ea quæ supra retulimus, in notis ad epistolam 11) in Vita beatæ Mechthildis exemplum, cap. 10: « Soror Mechthildis, » inquit auctor, « contendit appellari sine Domnæ adiectione, altum omne contempsit in nomine; sed usus exegit domus et monasterii Regula ut domna vocaretur et abbatissa. » Et certe quantum ad primum, Augustus, teste Suetonio, in Augusti Vita, cap. 53, domini appellationem ut maledictum et opprobrium semper exhorruit, et Tiberius dominus aliquando appellatus, contumeliæ loco reposuit. Unde postea a scriptoribus, ut vocabulo humiliori uterentur, littera per syncopem detracta, sanctos viros, episcopos, aliasque personas ad ipsa usque Bernardi tempora dominos vocitatos legimus. Sic Severus Sulpicius epistola 2, « Domnum Martinum, » inquit, « obiisse nuntiant. » Sic Gregorius Magnus, lib. 1, epist. 6, et lib. VII, epist. 127; sic passim in epistolis Desiderii Cadurcensis, et apud Gregorium Turonensem Historiæ libro IX, cap. 42, ex quibus mos ad Hispanos et Italos derivatus invaluit; imo apud ipsos Græcos recentiores pro τὸ κύριος in simili casu κύριος usurpari solet, ut doctissime observavit e nostris Hugo Menardus in notis ad Concord. Regul. cap. 70. Hujus autem vocabuli *Domnus* mentio facta est a sancto Patre Benedicto, in Regula, cap. 63, ubi sic habet: « Abbas autem, quia vices Christi agere videtur, dominus et abbas vocetur, non sua assumptione sed honore et amore Christi. » Quod quidem nomen, etsi ex Regulæ auctoritate soli abbati concedatur, decurrentium tamen temporum lege ad ipsos etiam monachos sacerdotio initiatos, sicut et Patris nomen, traductum est. Qua de re vide Menardum loco citato; Hæften. lib. III, Disq. tract. 4, Disq. 4 et 5; Julium Nigrum. in Regul. comm. societatis Jesu reg. 22.

æque utrumque congruere. Quod si cogitas tibi illam Regulæ sententiam observandam, « Juniores priores suos honorent (*Reg. S. Benedicti*, cap. 63), » mihi e regione in mentem venit ex regula Veritatis: *Erunt primi novissimi, et novissimi primi* (*Matth. x*, 16); et: *Qui major est vestrum, fiat sicui junior* (*Luc. xxi*, 26); et: *Quando major es, tanto humilia te in omnibus* (*Eccli. iii*, 20); et: *Principem te constituerunt? esto inter illos quasi unus ex illis* (*Id. xxxii*, 1); et: *Non quia dominamur fidei vestræ, sed adjutores sumus gaudii vestri* (*II Cor. i*, 23); et: *Nolite vocari ab hominibus rabbi; et: Patrem nolite vocare vobis super terram* (*Matth. xxiii*, 8, 9). Quantum itaque tuis attollor favoribus, tantum his molibus premor. Unde merito in Psalmo non canto, sed plango: *Exaltatus autem humiliatus sum et conturbatus* (*Psal. lxxxvii*, 16); et: *Quia elevans allisisti me* (*Psal. ci*, 11). Sed verius fortasse proferrem quod sentio: quia videlicet qui me exaltat, humiliat; et qui me humiliat, exaltat. Tu me ergo potius exaltando dejicis, et extollendo premis. Sed ne ita premas ut opprimas, consolantur me hæc et his similia Veritatis testimonia, quæ miro modo, dum reprimunt, erigunt; dum dejiciunt, erudiunt; ita ut unde projectus, inde et proventus, tota cum hilaritate decantem: *Bonum mihi, Domine, quia humiliasti me, ut discam justificationes tuas. Bonum mihi lex oris tui, super millia auri et argenti* (*Psal. cxviii*, 71, 72). Et hoc miraculum agit sermo Dei vivus et efficax; hoc illud Verbum per quod facta sunt omnia, benignissime et potentissime operatur; hoc denique facit jugum Christi suave, et onus leve (*Matth. xi*, 30).

2. Libet admirari quam leve sit onus Veritatis. Num vere leve est, quod portantem non gravat, sed levat? Quid eo levius onere, quod non solum non onerat, sed et portat omnem, cui portandum imponitur? Hoc onus potuit uterum gravidare virgineum, gravare non potuit. Hoc onus ipsa, quibus se præbuit sustentandum, senis Simeonis brachia sustentabat. Hoc etiam Paulum, in gravi licet et corruptibili corpore positum, rapiebat usque ad tertium cælum. Quæro in rebus si quid forte huic exoneranti oneri simile inveniam, et occurrit mihi de pennis avium, quod ei utcumque coaptem; quæ, quodam videlicet singulari modo, et corpulentiorum reddunt substantiam et agiliorem. Mirum opus naturæ! Unde grossescit materia, inde sarcina levigatur; et quantum crescit in massa, tantum decrescit in pondere. Hoc plane in pennis, Christi oneris exprimit similitudinem, quod et ipsæ ferunt a quibus feruntur. Quid et de quadriga dicam? Hæc nimirum admota jumento, sarcinam quæ ab ipso moveri non poterat, auget quidem, portabiliorem facit. Onus oneri additur, et minus onerat. Sic et oneri gravissimo legis accedens quadriga Evangelii, et auxit perfectionem, et difficultatem, minuit. *Velociter, ait, sermo ejus* (*Psal. cxlvii*, 15). Sermo utique ante notus in Judæa tantum, nec se præ sui quidem gravedine valens ultra extendere, quippe qui et

ipsius 74 Moysi manus suo pondere prægravatas demitteret, levigatus per gratiam, et rotis evangelicis superpositus, velociter in omnem terram exivit, et in fines orbis terræ celerrime pervolavit. Sed longe nimis digredior.

3. Tu itaque, dilectissime, cessa jam indebitis me honoribus magis obruere quam attollere; alioquin cœtui te inimicantium mihi, amica licet voluntate, commisces. Ipsi sunt de quibus soleo soli Deo ita conqueri in orationibus: *Et qui laudabunt me, adversum me jurabant* (*Psal. ci*, 9). Ad quam meam querimoniam Deum audio respondentem mox, et attestantem quod verax sit: *Vere, inquit, qui te beatificant, in errorem te mittunt* (*Isai. iii*, 12). Et ego: *Avertantur ergo, inquam, statim erubescences, qui dicunt mihi, Euge, euge* (*Psal. lxix*, 4). Quod tamen ne putetur in quoscunque adversarios a me quandoque intorta maledictio vel imprecatio, exponere debeo qualiter intelligam. Precor nimirum ut quicumque existimant de me supra id quod vident in me, aut audiunt aliquid ex me, avertantur, id est, a laudibus meis, in quas ignari nimie feruntur, resiliant et pedem retrahant. Quomodo? Quandoque videlicet cognoscentes plenius quem immoderatus laudant, et consequenter erubescences vel errorem suum, vel amici deprehensam inutilitatem. Et hoc modo utrumque nocentium genus, et illi scilicet qui volunt mihi mala, et me adulatorie commendant, et hi qui, licet innocenter, tamen nocent, dum benevole quidem sed nimie laudant, avertantur retrorsum, et erubescant; hoc est, tam vilis et abjectus eis appaream, quatenus pudeat eos talem ita laudasse, et sic desinant jam indiscrete laudare. Igitur adversus utrosque laudatores illis me duobus munire consuevi versiculis: contra malevolos quidem priorem, *Avertantur retrorsum et erubescant qui volunt mihi mala*, contra benevolos autem proferens sequentem: *Avertantur statim erubescences qui dicunt mihi: Euge, euge*.

4. Cum ergo, ut ad te revertar, exemplo Apostoli tuæ religiositati non dominari, sed congratulari tantum debeam, et juxta verbum Domini unus sit pater noster in cœlis, nos autem omnes fratres simus, non immerito domini patrisque celsa nomina, quibus me honorandum, sed non onerandum putasti, scuto a me veritatis repuli, congruentius pro his me fratrem nominans et conservum, tum propter eandem hæreditatem, tum propter æquam conditionem, et ne, si forte quod Dei est usurpavero mihi, audiam ab ipso: *Si ego Dominus, ubi est timor meus? si Pater, ubi est honor meus?* (*Malach. i*, 6). Et patris quidem habere me erga te affectum non nego, sed auctoritatem reuuo. Nec enim te minore, ut existimo, quam paterno complector affectu. Hæc ergo pro tituli causa.

5. Jam verp ut ad reliqua epistolæ tuæ respondeam, eandem, quam tu de mei, possem et ego vicissim de tui absentia non immerito facere querimoniam; nisi quia nostris (quod ipse non negas) et affectibus

et profectibus Dei est præponenda voluntas. Alioquin quando ego te comitem mihi charissimum valdeque necessarium, quippe obedientissimum in agendis, studiosissimum in inquirendis, in conferendis utilissimum, promptissimum in rememorandis, paterer longe fieri a me, si non esset Christus in causa? Beati si sic permanserimus usque in finem, semper et ubique quærentes non quæ nostra sunt, sed quæ Jesu Christi.

75 EPISTOLA LXXIII.

AD EUMDEM.

Rainaldum de commisso sibi prælationis munere nimis anxium et querulum instruit; monetque opem et solatium suis potius impendendum quam ab eis requirendum.

Dilectissimo filio suo Fusniacensi abbati, spiritum fortitudinis (208).

1. Plangis, dilectissime fili Rainalde, super multis tribulationibus tuis, piisque querimoniis me quoque excitas ad plangendum. Nec enim te dolente possum dolere, nec nisi molestus et anxius tuas molestias et anxietates audire. Verum quia hæc ipsa mala, quæ te invenisse causaris, et ego prævideram, et tibi, si recordaris, prædixeram, puto te levius præscita portare debere, et mihi, unde parcere potes, molestum non esse. Satis namque et plusquam satis crucior te carendo, te non videndo, te, dulcissimo mihi solatio, non fruendo; ita ut pene poeniteat me quod te elongaverim a me. Et licet charitas hoc cogeret, quacumque tamen necessitate, quo te non videam, missum, plango te tanquam amissum. Cum ergo super hoc etiam velut quodam tuæ pusillanimitatis baculo me percellis, qui mihi debueras esse baculus sustentationis; tristitiam super tristitiam ingeris et cruciatum cruciatibus addis: et si mihi pium est nullas tuas angustias dissimulare, tibi tamen durum est sic affecto cunctas indicare. Quid enim necesse est satis sollicitum amplius sollicitare, et absentia filii saucia patris viscera gravioribus torquere doloribus? Onus meum tibi partitum sum ut filio, ut necessario, ut fideli coadjutori meo. Vide quomodo te oporteat paternam portare sarcinam. Si enim sic portas ut me non alleves, sed magis premas; tu quidem es oneratus, sed ego non sum exoneratus.

2. Hoc autem onus animarum est, et infirmarum. Nam quæ sanæ sunt, portari non indigent, ac, per hoc, nec onus sunt. Quoscunque igitur de tuis inveneris tristes, pusillanimes, murmurosos, ipsorum te patrem, ipsorum te noveris esse abbatem. Consolando, exhortando, increpando agis opus tuum, portas onus tuum, et portando sanas quos sanando portas. Si quis vero ita sanus est ut magis juvet te quam juvetur a te, hujus te non patrem, sed parem, comitem, non ab-

(208) Sic ex codice Corbeiensi. Alias omittitur inscriptio.

batem agnoscas. Quid igitur causaris te aliquorum qui tecum sunt magis gravari consortio quam frui solatio, cum salus omnium omnibus datus sis solatium, tanquam omnibus sanior: omnibus fortior, qui omnibus sufficias per Dei gratiam solatiari, et a nemine omnium indigeas confortari? Denique in quantum gravaris, in tantum lucraris; et in quantum juvaris, in tantum tua tibi præmia minnis. Elige ergo quos eligas, an qui gravando juvant, an qui juvando gravant. Hi tibi promeritores, illi fraudatores meritorum existunt. Nam qui socii laboris, procul dubio et mercedis participes erunt. Sciens ergo te missum juvare, non juvari, illius te agnosce vicarium qui venit ministrare, non ministrari. Plura tibi ad tui consolationem scribere volebam; sed non fuit necessarium. Nam quid opus est verbis superfluis mortuam chartam implere, ubi viva præsens loquitur? Viso siquidem Priore, puto quod ista tibi sufficiant, et ad ejus præsentiam spiritus tuus revixerit, ita ut jam consolationem scriptorum non requiras, cui interim licet verborum illius solatio relevari, in quo et per quem meum quoque spiritum, quem tibi in tuis litteris mitti postulasti, si quo modo tamen mittere potui, missum esse non dubites; cui quippe; ut bene nosti, idem mecum consilium, eadem solet esse voluntas.

76 EPISTOLA LXXIV.

AD EUMDEM.

Optaverat Bernardus Rainaldum molestis abstinere querimoniis: nunc jubet de rebus ejus se reddi certiores.

Sperabam, charissime, aliquod me percepturum meæ pro te sollicitudinis remedium, si tua te non indicante nescirem incommoda. Unde et alia in epistola memini me ad te sic inter cætera scripsisse: « Et si, inquam, mihi pium est nullas tuas angustias dissimulare, tibi tamen durum est sic affecto cunctas indicare (Epist. 73, n. 1). Sed ecce unde meas mihi curas credidi levigari, inde fateor amplius gravari me sentio. Nam ante quidem sola quæ te iunotescere perceperam, aut dolebam, aut metuebam; nunc autem quid unquam mali evenire potest, quod ego non metuam? Imo juxta tuum Ovidium (Heroid. epist. 1, vers. 11).

Quando ego non timui graviora pericula veris? eo quippe suspectus omnia quo incertus de omnibus, veram sæpe de falsis tristitiam contrahere cogor. Mens siquidem quam semel affecerit charitas, sui juris esse non sinitur. Metuit quod necit, dolet quod non oportet, sollicitatur plus quam voluerit, et unde noluerit, compatitur nolens, miseretur invita. Et quia vides, fili, nec meam meticulosam industriam, nec tuam piam prudentiam in hac parte prodesse mihi, jam, quæso, noli celare quæ circa te aguntur, ne unde te mihi parcere putas, magis affligas. Opuscula mea quæ habes, da operam, cum opportune potueris, ut habeam.

EPISTOLA LXXV.

AD ARTALDUM PRULLIACENCEM ABBATEM (209.)

Dissuadet monasterii conditionem in Hispania.

Dulcissimo amico et confratri suo ARTALDO abbati, frater BERNARDUS, salutem (210).

Quidquid gratiæ et dilectionis impendere sibi possunt absentes amici, puto et me debere tibi, et mihi deberi a te, non solum ob consortium propositi et professionis, sed etiam ex debito nostræ invicem pristinæ societatis quæ tam grata utroque; tamque debita devotio quantum in unoquoque nostrum fervcat, in nullo evidentius agnoscere seu innotescere possumus, quam si alterutrum non celemus, si quid forte de alterutro quod non deceat audimus. Audivi autem ego de te, quod de sancto conventu tuo abbatiam in Hispania construere velis. Quod mihi nimirum in magnam admirationem venit, quid causæ videlicet sit, quid consilii, quidve utilitatis, quod filios tuos exulare cupis, in locum utique tam longinquum, tanto sumptu et labore et quærendum et ædificandum, cum prope te habere possis, ubi eos colles, jam ædificatum et bene præparatum. Nec enim, ut reor, hinc te excusare potes, quod locus ille tuus non sit, cum certissime sciam quod facillime, si vis, tuus esse possit. Numquidnam domnus abbas Pontinacensis (211), qui illum tenet, tibi requirenti negaret? Imo si velles accipere, gratissimum haberet; non quia bonus non est, sed quia sibi, ut scis, opus non est. Timendum valde tibi pariter et mihi ne, si sollicite in operibus nostris non servamus quod Apostolus dicit: *Nemo adolescentiam tuam contemnat* (I Tim. iv, 11), citius, quia juvenes sumus, de levitate notemur. Sed confido quia tu consultius ages, et locum qui vicinior et jam constructus est, eliges; quem amico quidem tenenti nostri oneri esse, tibi autem necessarium fore. Vale.

77 EPISTOLA LXXVI.

AD ABBATEM CANONICORUM S. PETRI-DE-MONTE (212).

Quid agendum cum viro qui, post diuturnam in domo

(209) Scripta anno Christi 1127. Artaldus iste, seu Artaudus, abbas fuit Prulliacensis. Ita legendum, non *Pultariensis*, de quo vide notas ad epistolam 80. Erat autem Prulliacum, cœnobium ordinis Cisterciensis in diœcesi Senonensi, fundatum anno 1118 a Theobaldo Campaniæ comite et Adela ejus matre, ut refert Guillelmus Nangius in Chronico, relatus a Manrico in Annalibus ad hunc annum, quo quidem anno nihilominus Theobaldus Campaniæ comitatum necdum habebat, ut colliges ex notis ad epistolam 31. Hanc epistolam dirigi ad Prulliacensem seu Cisterciensem, non autem ad Pultariensem, manifeste colligitur ex ipso contextu; nam Bernardus Artaldum sibi charissimum esse dicit, non solum ob consortium propositi et professionis, sed etiam ex debito suæ invicem pristinæ societatis.

(210) Hanc inscriptionem, uti et plures alias, restituit codex Corbeiensis.

(211) Sic codex Corbeiensis. In aliis. *abbas P.* Locus de quo hic agitur, est Vallis Lucentis, in quo

A *et habitu religioso conversationem ad sæculum et secundas nuptias transierat.*

Reverendissimo patri canonicorum Sancti-Petri-de-Monte, frater BERNARDUS, debitæ dilectionis officium.

Unde placuit tuæ dignationi fratrem hunc nostram parvitatem consulere, sic nos, quod nobis visum fuit, noveris consilium dedisse, ut saniori non præjudicaverimus. Ne ergo rerum quas scis superflua narratione te gravemus, hæc est summa consilii. Periculosum quidem est fortassis illicitum, hominem, post diutinam in domo et habitu religionis conversationem, ad sæculum redisse, quique prius, et adhuc prior uxore sua vivente ac consentiente, fortissime ac diutissime continentiam tenuit, secundis rursus amplexibus se ineptissime atque inhonestissime implicuisse. Quia tamen publice ac solemniter juxta morem ceterorum hominum, et sine querela vel calumnia, ipsum qualecumque conjugium celebratum fuit, non nobis videtur tutum, illum illam non consentientem dimittere, nisi prius episcopalis auctoritatis vel consilio fretum, vel imperio, aut certe ecclesiastico canonicoque judicio (213). Quoniam vero hoc tam grande hominis periculum ad te nimirum non minima ex parte respicere credimus (ex eo quippe quod volentem ac flagitantem suum confirmare propositum, nimis suscipere distulisti, occasione sumpta, diabolus in hæc eum mala præcipitavit), omnino ex charitate suademus et consuimus ut quacunque industria, quocunque sumptu vel labore potes, miserum omni modo satagas liberare: conveniendo scilicet aut mulierem, ut illum sponte dimittat, et continentiam promittat; aut episcopum, ut ambos vocari jubeat, et, quod recto posse fieri credimus judicio, separet.

EPISTOLA LXXVII.

AD MAGISTRUM HUGONEM DE S. VICTORE.

Hæc quoque Epistola hoc loco sublata, inter Tractatus tomo secundo locum meruit.

Artaldus, consilio Bernardi, monasterium construxit anno 1127 (quæ hujus epistolæ epocha), duodecim monachis eo missis sub Norpaldo abbate,

(212) In editis hæc epistola hæctenus inscribitur, *Ad eundem*. Sed veram inscriptionem, ac proinde titulum, restituimus ex sæpe laudato Corbeiensi manuscripto. Erat autem abbatia S. Petri-de-Monte, diœcesis Tullensis, ordinis S. Augustini, non procul a Mortana fluviolo, qui in Murtam influit.

(213) Quidam post diutinam in domo et habitu religionis conversationem ad sæculum reversus uxorem duxerat. Inde consultus Bernardus, non satis aperit mentem suam, quid de hujusmodi conjugio sentiat. « Periculosum » id ait fuisse, et fortasse illicitum; » et quia illud « qualecumque conjugium solemniter celebratum sit, » sibi non videri tutum uxorem invitam dimitti. Præterea non satis patet, quali voto obstrictus ille fuerit. Confer ejus opusculum de Præcepto et Dispensatione, cap. 17, et notas ad eundem locum.

EPISTOLA LXXVIII.

AD SUGERIUM ABBATEM SANCTI DIONYSII (214)

Laudat Sugerium, misso fastu et externo splendore, ad modestiæ et religiosæ disciplinæ curam inopinato conversur. Clericum aulæ potius quam Dei ministerio deditum acriter perstringit.

1. Exiit sermo bonus (215) in terram nostram, in bonum sine dubio bonis cooperaturus, ad quoscumque pervenerit. Enimvero audientes omnes qui timent Deum, quanta fecit animæ tuæ, gaudent et stupent super tanta et tam subita mutatione dexteræ Excelsi. Ubique in Domino laudatur anima tua, audiunt mansueti et lætantur; et mirantur etiam qui te non noverunt [*al. viderunt*], sed tantum audiunt qualis de quali factus es, atque in te Deum glorificant. Auget vero gaudium et miraculum pariter, quod salutis consilium, coelitus infusum tibi, protinus tuis refundere, atque ita implere satagisti quod legitur: *Qui audit, dicat: Veni (Apoc. xxii, 17); et illud: Quod dico vobis in tenebris, 78 dicite in lumine; et quod in aure auditis prædicate super tecta (Matth. x, 27)*. Sic strenuus in bello miles, imo sic pius ac fortis militum dux, ubi suos forte conspexerit in fugam versos, jamque hostili passim gladio trucidari, etsi se vel solum videat evadere posse, libet tamen mori magis cum illis, sine quibus vivere pudet. Proinde stat in prælio, fortiter dimicat, et inter cruentos gladios per medias acies hac illacque discurrens, voce et ense terret quantum valet adversarios, animat suos. Ubi acrius insistere hostem, sociisque gravius comperit imminere periculum, ibi adest. Occurrit ferienti, pereunti succurrit, eo quippe mori paratus pro singulis, quo desperatus de universis. At vero, dum paulisper retentare et retardare nititur insequentes, suos vero quos valet, erigit corruentes, revocat fugientes; fit plerumque ut in manu forti tam gratam quam inopinatam obtineat salutem suis, hostibus confusionem. Fugant tandem quos fugiebant, superant quos pene sustinebant victores; et qui prius periclitabantur de vita; postmodum exsultant de victoria.

2. Sed quid nos tam religiosum, tam forte factum

(214) Scripta anno 1127. Abbatia Sancti-Dionysii Areopagitæ, Franciæ apostoli, secundo a Lutetia Parisiorum urbe lapide, in vico Catuliaco, Ordinis S. Benedicti inter abbatias Galliæ celeberrima, fundata a Dagoberto rege Francorum, ejus nominis primo. Porro Sugerius successit Adamo, quem falso ut vitii infamem Abaelardus accusat in *Historia Calam.* pag. 49. Vide Duchenum ibid. in notis. Successit, inquam, anno 1123 electus absens. Agebat enim apud Calixtum II papam, missus a rege Ludovico Crasso, pro quibusdam regni Galliarum negotiis. Obiit anno 1152, ætatis septuagesimo, sepultus in ecclesia, quam ipse instauravit eo schemate quo etiamnum visitur perquam magnifica in formam crucis, longa pedes trecentos et nonaginta, lata centum, alta a pavimento ad fornicem octoginta, columnis seu pilis sexaginta suffulta. Vitreis fenestris incomparabilibus, choro vario marmore strato, et sexaginta sedibus superioribus ornato, pluribus regum procerumque aliorum sepulcris decorata. Hic ergo, attestantibus *Annalibus dicti monasterii*, « Per

sæcularibus comparamus, quasi exempla nobis de ipsa desint de religione? An non liquido certus erat Deo pollicente Moyses, si qui-lem perisset populus cui præerat, se non solum pariter periturum non esse, sed insuper et missum iri in gentem magnam? Et tamen quo affectu, quo studio, quibus pietatis visceribus irritantibus subvenit, obviat irascenti? Denique et se objiciens pro delinquentibus ait: *Si dimittis, dimitte; sin autem, dele me de libro tuo quem scripsisti (Exod. xxxii, 31, 32)*. Fidelis advocatus, qui, quoniam non quærit quæ sua sunt, facile oblinet omne quod quærit. Plane benignus, qui tanquam caput unitum membris, genti suæ firma charitate cohærens, aut illam salvabit secum, aut non potest nisi idem cum illis subire periculum. Jeremias quoque vinctus [*al. junctus*] et ipse inseparabiliter suis, sed affectu compassionis, non contentionis assensu, præ communi exsilio et servitute contempsit natale solum ac propriam libertatem [*al. voluntatem*]. Quippe cui cæteris migrantibus libere manere in patria liberum fuit; sed maluit captivus adduci cum populo, cui se fore [*al. forte*] et in ipsa captivitate noverat necessarium. Paulus eodem procul dubio spiritum optans anathema esse ab ipso etiam Christo pro fratribus (*Rom. ix, 3*), proprio experitur affectu quam vera sit illa sententia: *Fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus æmulatio (Cant. viii, 6)*. Videtis quorum vos imitatores probaveritis? Sed addo adhuc (quem pene prætermiseram) et sanctum David, qui, cernens dolensque populi stragem, angelo percutienti festinus occurrit, et in se potius domumque patris sui divinam transferri flagitat ultionem (*II Reg. xxv, 17*).

3. Quis hanc tibi perfectionem proponebat? Ego tanta fateor audire de te, etsi desiderabam, non tamen sperabam. Quis nempe te crederet saltu, ut ita dicam, repentino summa occupare virtutum, sublimia meritorum attingere? Sed absit ut præ nostræ fidei speive angustiis immensa Dei pietas æstimetur, qui quod vult, in quo vult operatur, accelerans opus, et allevans onus! Quid enim? tua certe, non et tuorum errata, sanctorum carpebat

industriam suam, ordinem sanctæ Religionis instauravit, Antea namque per abbatum negligentiam, qui ante ipsum fuerant, et quorundam illius monasterii monachorum, regularis institutio ita ab eodem loco abjecta fuerat, ut vix speciem religionis monachi pretenderent. » uti etiam hic Bernardus dicit. Vide notas in epistolam 266.

(215) Nempe de ejus conversione, haud dubie Bernardi monitis concepta sub annum 1127, tametsi monasterii Sancti Dionysii reformatio per Sugerium anno 1123 forsan anticipato, refertur in Chronico Nangiano, in quo Sugerii electio ita describitur: « Sugerius, Sancti Dionysii in Francia monachus, Scripturarum scientia clarus, cum solummodo esset ad diaconatus ordinem promotus, a Roma regrediens, quo fuerat a rege Franciæ Ludovico missus, abbate suo Adam defuncto, eligitur in abbatem; qui reversus primo presbyter ordinatur, et post, præsentem rege, a Bituricensi archiepiscopo in sua Sancti-Dionysii ecclesia in abbatem benedicatur. »

zelus; tuis, non ipsorum excessibus succensebant, solamque in personam tuam, non etiam in abbatiam fratrum susurrium immurmurabat. Solum denique te in causam vocaverant. Tu te corrigeres, tamen nil residuum quod pateret calumniæ. Te, inquam, mutato, mox omnis tumultus concideret, quiesceret strepitus. Solumque ac totum erat quod nos movebat, tuus ille scilicet habitus et apparatus cum procederes, quod paulo insolentior appareret (216). Denique deponeres fastum, habitumque mutares, et facile omnium quiescere poterat indignatio. Cæterum tu et fecisti satis causantibus, et adjecisti quod merito collaudemus. Quid enim jam in humanis operibus jure laudabitur, si hoc summa admiratione et laude dignissimum non habetur? Quanquam non humanum, sed divinum profecto sit opus, tatorum simul et tam repentina immutatio. In cœlestibus magnum suscitatur gaudium unius peccatoris conversio; quid totius congregationis? quid et istius?

4. Locus quippe ab antiquo nobilis, et regis dignitatis extiterat; palatii causis regumque exercitiis deservire solebat. Sine cunctatione et fraude, sua Cæsari reddebantur; sed non etiam Deo quæ Dei sunt persolvebantur æque fideliter (217). Quod audivimus, non quod vidimus, loquimur: claustrum ipsum monasterii frequenter, ut aiunt, stipari militibus, urgeri negotiis, jurgiis personare, patere interdum et feminis. Quid inter hæc cœleste, quid divinum, quid spirituale poterat cogitari? Nunc vero vacatur inibi Deo, studetur continentis, disciplina invigilatur, lectionibus sanctis intenditur. Juge quippe silentium, et ab omni strepitu sæcularium perpetua quies cogit cœlestia meditari. Porro continentis labor et rigor disciplina psalmodiarum hymnorumque dulcedine revelantur. Pudor de præteritis novæ conversationis temperat austeritatem. Is autem qui in præsentibus per patientiam capitur bonæ conscientis fructus, futurorum quoque bonorum operatur desiderium, quod non frustrabitur, et spem, quæ non confundit. Venturi timor judicii pio cedit fraternæ charitatis exercitio; charitas quippe foras mittit timorem (I Joan. iv, 18). Tædium et acediam procul pellit sanctarum varietas observationum. Et hæc reteximus ad laudem et gloriam Dei, tanquam omnium auctoris; non tamen sine vestra, tanquam ipsius coadjutoris in omnibus. Potuit quidem ea ipse agere sine vobis; sed maluit vos operum habere consortem, ut haberet et gloriæ. Increpabat Salvator quosdam, quod orationis domum speluncam latronum facerent (Matth. xxi, 13). Habebit ergo sine dubio commendatum, qui e regione operam dedit vindicare sanctum a canibus, a porcis margaritam; cujus studio et industria Vulcani

officina studiis videtur mancipata cœlestibus, imo sua Deo habitatio reddita; et, in id potius quod ante fuit, ex synagoga Satanæ restituta.

5. Sane non ad confusionem cujuspiam sive improprium præterita mala reteximus, sed ut, ex comparatione veterum, novitatis decus gravius venustiusque appareat, quia tunc recentia jucundius bona clarescunt, cum fuerint malis comparata prioribus. Similia ex similibus innotescunt, sed ex contrariis contraria aut placent amplius, aut displicent. Junge nigra candidis, et mutua collatione in proprio quoque colore distinctius enitescunt. Sic fœda admota pulchris, pulchriora reddunt, magis fœda redduntur. Ne qua tamen offensionis vel confusionis subrepat occasio, replicamus et nos vobis illud Apostoli: *Et hoc quidem fuistis, sed abluti estis, sed sanctificati estis* (I Cor. vi, 11). Jam nullus sæcularibus in domum Dei patet aditus, nullus ad sancta curiosis accessus. Nulla jam cum otiosis confabulatio permiscetur, solitus puerorum aut puellarum strepitus non auditur. Solis pueris Christi, de quibus dicitur, *Ecce ego et pueri mei mecum* (Isa. viii, 18), locus sanctus pervius et expositus, divinis tantum laudibus ac sacris solvendis votis, debita sollicitudine et reverentia custoditur. Quam læta martyres aure, quorum permaxima locum ipsum turba nobilitat, horum clamores puerorum strepitusque percipiunt! quibus et vicissim non minori utique suæ affectionis clamore respondent: *Laudate, pueri, Dominum; laudate nomen Domini* (Psal. cxxii, 4); et rursus, *Psallite Deo nostro, psallite; psallite regi nostro, psallite* (Psal. xlvii, 7).

6. Dum manibus pectora, genibus pavimenta tunduntur, votis et devotis precibus altaria cumulantur, sordent genæ lacrymis, gemitibus atque suspiriis mugiant diversoria, et pro forensibus causis, canticis spiritualibus sacra tecta resultant, nil supernis civibus magis spectare libet, nil Regi summo jucundius exhibetur. Quid enim aliud est quod ait: *Sacrificium laudis honorificabit me?* (Psal. xlix, 23.) O si quis haberet oculos apertos, quos orando propheta puero revelavit! (IV Reg. vi 17.) videret procul dubio quemadmodum præveniunt principes conjuncti psallentibus, in medio juvenularum tympanistiarum (Psal. xlvii, 26). Videret, inquam, quæ cura quove tripudio intersunt cantantibus, adsunt orantibus, insunt meditantibus, supersunt quiescentibus, ordinantibus et procurantibus præsentibus. Agnoscunt nimirum supernæ postestates concives suos, et pro his qui hæreditatem capiunt salutis, sollicitè congaudent, confortant, instruunt, protegent, providentque omnibus omnes in omnibus. Felicem ego me dixerim qui adhuc vivam, ista etsi non videre, quoniam absens sum, certe vel audire. Cæterum

(216) Forte de ipso intelligendum quod Bernardus ait in Apologiæ capite 10: « Mentior, si non vidi abbatem sexaginta equos, et eo amplius, in suo ducere comitatu, » etc.

(217) Id confirmat Guillelmus Nangius ad annum

1123, ut jam supra fusius relatam est: « Nam per abbatum negligentiam qui ante ipsum fuerant, et quorundam illius monasterii monachorum, regularia instituta ita ab eodem loco abjecta fuerant, quod vix speciem religionis monachi præstendebant. »

vos, fratres, longe feliciores, quibus ea datum est et acitare. Porro super omnes benedictus, quem tanti primatu boni totius auctor boni dignatus est; de qua merito prærogativa tibi præcipue, charissime, congratulamur, per quem utique totum est quod miramur.

7. Gravaris forsitan laudibus nostris: sed non oportet. Nil quippe simile habet quod loquimur, illorum blanditiis qui dicunt *bonum malum, et malum bonum* (Isa. v, 20), atque ita quemcumque beatificant, in errorem inducunt. Blanda, sed periculosa laus, cum *laudatur peccator in desideriis animæ suæ, et iniquus benedicitur* (Psal. ix, 3). Noster qualiscumque favor de charitate procedit, et veritatis limitem, prout sapimus, non excedit. Securus gloriatur qui in Domino gloriatur, hoc est in veritate. Nos non malum bonum, sed malum diximus quod malum erat. Verum si malis audacter, cum vidimus, oblatravimus (218), nunc, cum ad bona ventum est, silere debemus, et non magis testimonium perhibere bono? Alioquin corrosores fuisse convincimur, non correctores, et mordere quam emendare maluimus, si bonis obmutescimus, qui in tantum reclamavimus malis. Justus corripit in misericordia, peccator adulatur in impietate: ille, ut curet; iste, ut occultet quod erat curandum. Nihil tibi apud eos qui timentes Dominum glorificant, suspicandum est de oleo peccatoris, quo tuum quondam caput impinguare solebant. Laudamus te, quoniam tu facis uude non nos sane adulamur; sed in te Dei munere adimpletur quod psallis: *Qui timent te, videbunt me, et lætabantur, quia in verbo tuo supersperavi* (Psal. cxviii, 74); et item: *Collaudabunt multi sapientiam ejus* (Eccli. xxix, 12). Eo tuam quam plures prædicant sapientiam, sed qui priorem detestati sunt insipientiam.

8. Volo te talium præconiis delectari, qui tantimeant palpare vitia, quam detrectare virtutibus. Veri isti sunt laudatores, qui ita bona laudare soleant, ut lactare in malis non noverint. Sunt enim ficti laudatores, veri autem detractores, quos Scriptura commemorat, dicens: *Vani filii hominum, mendaces filii hominum in stateris, ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum* (Psal. lxi, 10). Hi plane sunt devitandi, juxta consilium Sapientis dicentis: *Fili, si te lactaverint peccatores, ne acquiescas eis* (Prov. i, 10). Habent ergo et lac et oleum peccatores, suave quidem, sed venenosum, sed mortiferum. *Molliti sunt, inquit, sermones ejus, hoc est adulatores, super oleum, et ipsi sunt jacula* (Psal. liv, 22). Habet oleum et justus; sed misericordiae, sed sanctificationis, sed lætitiæ spiritualis. Habet etiam et vinum, quod animæ insolentis infundat vulneribus. Siquidem dolentis, et quem [al. quam] corde viderit esse contrito, oleo misericordiae consuevit delinire tristitiam. Ubi corripit, vinum infundit;

(21) Hinc apparet, Bernardum in laxiores ejus cœnobii monachorum mores antea scripsisse, forsitan in Apologia, ut mox notatum.

oleum, cum blanditur; et quidem vinum absque odio, oleum sine dolo. Proinde non omnis laus adulatio, sicut nec omnis reprehensio de animi rancore descendit. Beatus qui dicere potest: *Corripiet me justus in misericordia et increpabit me; oleum autem peccatoris non impinguet caput meum* (Psal. cxl, 5); quod ubi longe fecisti a te, dignum te probasti oleo et lacte sanctorum.

9. Quærant sibi jam in parvulis Babylonis dulces, sed truces matres, quibus lac mortis emulgeant, quos blandis mulceant favoribus ac flammis nutriant sempiternis. Nam Ecclesiæ alumnus ex uberibus sapientiæ, lactis melioris expertus dulcedinem, jam in eo cœpit crescere in salutem; jam et ex eo satiatu eructat, dicens: *Meliora sunt ubera tua vino, fragrantia unguentis optimis* (Cantic. i, 1,2). Et hoc ad matrem. Verum item gustato, ac probato quam suavis est Dominus, ut vere patrem dulcissimum, ait ad ipsum: *Quam magna multitudo dulcedinis tuæ, Domine, quam abscondisti timentibus te!* (Psal. xxx, 20). Impletum est profecto desiderium nostrum. Olim enim, cum dolens cernerem tanta te aviditate de labiis adulantium, mortis escam, peccati sugere fomitem (219), optans tibi et gemens, intra me aiebam: *Quis mihi det te fratrem meum sugentem ubera matris meæ?* (Cantic. viii, 1.) Sint procul a te jam blandi ac fraudulentum lactatores, qui, cum in faciem te benedicerent, probris omnium atque ludibriis exponebant et eorum præsens Euge (Psal. xxxiv, 21) orbis tibi fabulam pariebat, imo te fabulam orbi. Si mussitant etiam nunc, dicito illis: *Si adhuc vobis placerem, Christi servus non essem* (Galat. i, 10). Quibus in malis placuimus, æque et in bonis placere non possumus; nisi forte, mutati, prius incipiant et ipsi odisse quod fuimus, et sic demum quod sumus diligere.

10. Duæ nostris temporibus ortæ sunt in Ecclesia novæ et execrandæ præsumptiones, quarum una (ut pace tua commemorem) tua est illa pristinae conversationis insolentia. Sed hæc auctore Deo emendata est, ipsi ad gloriam, tibi ad coronam, ad gaudium nobis, omnibus ad exemplum. Potest etiam facere Deus ut citius et super altera consolemur. Quam sane odiosam admodum novitatem et vereor proferre in medium, et prætermittere gravor. Urget quippe linguam in verba dolor, sed timor ligat. Timor duntaxat ne quem offendam, si palam fecero quod me movet, quoniam veritas nonnunquam odium parit. Verumtatem de hujusmodi odio, ipsam, quæ parit illud, ita me audio consolantem: *Necesse est, ait, ut veniant scandala. Nec me, ut æstimo, tangit omnino quod sequitur: Væ autem homini illi per quem scandalum venit* (Matth. xviii, 7). Cum enim carpuntur vitia et inde scandalum oritur, ipse sibi scandali causa est qui fecit quod argui debeat, non ille qui arguit. Denique nec cautior sum in

(219) Alludit Bernardus hoc loco ad Sugerii nomen.

verbo, nec circumspiciatur in sensu, illo qui ait : « Melius est ut scandalum oriatur, quam veritas relinquatur. (S. GREG. Magn. *Hom. 7 in Ezech paulo post init.*, et S. AUG. *De lib. arbitr. et De prædest. sanctorum.*) » Quanquam nescio quid prosit si quod mundus clamat ego tacuero, omniumque passim naribus injecto fetore solus dissimulo pestem, nec audeo nasum contra pessimum putorem propria munire manu.

41. Cujus enim cor non indignatur, cujus vel clam lingua non submurmurat, diaconum contra Evangelium Deo et mammonæ pariter ministrantem, sic quippe sublimatum honoribus ecclesiasticis ut nec episcopis inferior videatur, sic implicatum militariibus officiis ut præferatur et ducibus? Rogo quid hoc est monstri, ut, cum et clericus et miles simul videri velit, neutrum sit (220)? Par satis utrobique abusio sive quod diaconus mensæ regis deputetur ministerio, sive quod Regis dapifer mysteriis altaris inseruiat. Quis sane non miretur, imo et detestetur, unius esse personæ et armatum armatam ducere militiam, et, alba stolaque indutum, in medio ecclesiæ pronuntiare Evangelium; tuba indicere bellum militibus, et jussa episcopi populis intimare? Nisi forte (quod intolerabilius est) erubescit Evangelium, de quo Vas electionis admodum gloriatur (*Rom. 1, 16; II Tim. 1, 8, etc.*); et confunditur videri clericus, magisque honorabile ducit putari si militem; curiam Ecclesiæ præfert. Regis mensam altari Christi, et calici Domini calicem dæmoniorum.

(220) Diaconus ille fuit Stephanus de Garlanda, seneschallus sive dapifer regis Galliarum, quem alii male confundunt cum Stephano cancellario, qui postea factus est episcopus Parisiensis, ut recte probat Duchenius in notis ad Abælardum. De quo Teulfus in Annalibus Moriniacensis cœnobii, ita scribit, libro II : « Defuncto Vuillelmo, Anselli dapiferi germano, Stephanus frater amborum Major regis domus effectus est. Hoc retroactis generationibus fuerat inauditum, ut homo qui diaconatus fungebatur officio, militiæ simul post regem duceret principatum. Hic vir industrius, et sæculari præditus sapientia, cum multis ecclesiasticorum bonorum redditibus, tum familiaritate regis, quam sic habebat ut ei potius diceretur a quibusdam imperare quam servire, temporali felicitate supra cæteros mortales nostris temporibus effloreat. Tradita vero nepte sua in conjugium Almarico de Monte-Forti, cum honore de Rupe-Forti, qui puellæ de matrimonio obvenerat, tumefactus oblitusque sui, Adelam reginam frequentissimis molestiis sibi reddidit infestam; odiisque crescentibus, rege turbato, depositus ab honore pulsatur a curia. Ipse vero, veluti quadam correptus iusania, regnum turbare totis viribus emittitur; et viri in armis strenui, Almarici dico, fretus auxiliis, patriam hanc bellis accendit, » etc. Idem, nisi fallor Stephanus (nam et de Garlanda cognominatur) male audit apud Ivonem episcopum Carnotensem, epistola 87, ubi apud cardinales arguit Belyacenses eum sibi in episcopum assumptum. « Nempe quod postposita omni canonica obedientia clericum quemdam litteratum, aleatorem, et cæteris hujusmodi lenociniis vacantem, procul etiam a sacris ordinibus inventum, quondam quoque propter publicum adulterium a legato Romanæ Ecclesiæ, Lugdunensi archiepiscopo, de Ecclesia ejectum, pro voluntate regis et

Quod plane credibilius ex eo videtur, quia, cum honores non paucos, sed quantos nec canones nisi inviti patiuntur, teneat in Ecclesia, unius tamen, quem et in palatio assecutus est, magis, ut aiunt, gloriatur ex nomine, quam cæterorum quolibet appellari. Cumque sit archidiaconus, decanus, præpositusque in diversis Ecclesiis nihil horum tamen tam eum quam Regis delectat vocitari dapiferum. O nova et exosa perversitas! itane plus decet hominis quam Dei famulum nominari? ac terreni, quam cœlestis Regis dici officialem, altioris ducitur dignitatis? Qui clero militiam, forum anteponebat Ecclesiæ; divinis profecto humana, cœlestibus præferre terrena convincitur. Ergo pulchrius est vocari dapiferum, quam decanum, quam archidiaconum? Est equidem, sed laico, non clerico; militi, non diacono.

42. Mira, sed cæca ambitio, magis imis quam summis delectari; et cui funes ceciderunt in præclaris, insatiabili desiderio amplexari stercore, et pro nihilo habere terram desiderabilem! Confundit penitus ordines, et utroque officio delicate satis abutitur, dum et hinc eum delectat pompa, non militia sæcularis, et illinc quæstus, non cultus religionis. In quo quis facile non advertat quantum sit dedecoris, non minus utique regno quam sacerdotio? Ut enim clericalis constat non esse dignitatis regum stipendiis militare, sic nec regis majestatis, rem fortium administrare per clericos (220*). Denique quisnam regum suæ unquam militiæ clericum præfecit imbellem, et non magis quempiam fortissimum ex

illius contubernalis suæ, in episcopum assumpserunt. Prædictus autem intrusus, Stephanus vocatur de Garlanda, cui si ad episcopalem ministracionem, aliquando apostolica auctoritate patuerit aditus, manifestum est temporibus nostris exitiale silentium impositum esse canonicis legibus. Quomodo enim ad fontem scientiæ pertingemus, si ab ipsis, qui clavem tenent, intrare non permittimur? Ita vivo. Hunc etiam Stephanum Deo lucratus est Bernardus.

(220*) Hic Bernardus pariter et clericum regi militantem reprehendit, et regem clerico militaria munia demandantem perstringit. Et vero uterque reprehensibilis: ille, quod dignitatem sui status non agnosceret; hic, quod aulæ militiæque functiones sine personarum delectu ac discrimine conferret, clericos abhibens ubi laicos oportebat. Occurrit simile quid in alio quoque Galliarum rege Ludovico XI. Nam cum ab eo cardinalis Balus, episcopus Ebroicensis, Lutetiam Parisiorum missus ad recensendos milites, veste linea ornatus, mula vectus, munus illud indignum pontifice exsecutus esset, id equitum magister Chabanius ægerrime tulit, et regem adit, et provinciam visitandi Ebroicense canonicorum collegium, seu de initiandis ibi clericis scrutinium sibi demandari cupit. « Mirum, » inquit rex, qua id fronte petere audeas. An nescis illud munus a persona et conditione tua nimis alienum esse? » Tum Chabanius: « Cur minus, » inquit, « mihi conveniat clericos in ordinem cogere, quam episcopo milites recensere? » Quæ verba regi stuporem, cæteris risum moverunt. Guaguinus, *Historiæ libro x*; Claudius Espencæus, vir eruditione ac sanctitate in Gallia celebris, lib. II, cap. 6 *Digress. in Epistola prima ad Timotheum*; Bosquier, in *Plutarcho christ.*; Dorozeus, in *Apotheg. Gall.*

militibus? quis item clericorum aliquando æque sibi non iudicavit indignum, laicæ cujuscumque personæ mancipari obsequiis? Ipsum certe quod gestat in capite signum, plus regius decet fastus, quam famulatus; itemque regale fastigium magis armis, quam psalmis innititur. Sane si alteri forte (ut assolet) accessisset quod detrahitur alteri, quo vel regis videlicet humiliatio clericum amplius sublimasset, aut clerici certe dejectio regio contulisset honori (ut verbi gratia, si nobilis aliqua mulier viro nubat plebeio, illa quidem minuitur ex illo, sed ex illa crescit ille); si ita, inquam, vel rex ex clerico, vel clericus ex rege proficeret, malum, quod ex parte fuisset, utcumque forsitan tolerari debuerat. Nunc autem, cum utriuslibet diminutio neutrum provehat, sed suæ potius alterutrum plurimum detrahant dignitatis, quando nec clericum decet regis, ut dictum est, esse vocarive dapiferum, et nihilominus regem, nisi in manu utique fortium, regni gubernacula possidere; mirum valde quomodo utraque potestas hoc patitur quod vel Ecclesia non abjicit diaconum militarem [al. militem], vel curia clericum principem non contemnit.

13. Et acrius ista et multiplicius inculcare volebam, ac fortassis dubueram, nisi epistolaris brevitatis supersedendum indiceret; maximeque quia te offendere veritus sum, peperci homini, quippe quem tibi aiunt familiaribus jam olim amicitias esse devinctum. Sed nollem te habere contra veritatem amicum. Si tamen persistis; verum te amicum proba, et da operam quomodo et ipse amicus sit veritatis. Tunc demum veræ erunt amicitiae, si veritatis fuerint fœderatæ consortio. Quod si ille non acquieverit tibi, tene quod tenes, hostiæque caudam junge capiti (221), ac tunicam, Dei gratia jam polymitam, **SS** cura facere et talarem; quoniam cœpisse nil proderit, si (quod absit!) non perseverare contigerit. Et hic sit epistolæ finis, ubi tu de fine boni communitus es.

EPISTOLA LXXIX.

AD ABBATEM LUCAM (222).

Feminarum contubernium fugiendum monet. Et quid de fratre in crimen lapsa faciendum.

1. Bonum nobis de te, charissime, et bonum valde rarum ostendisti, dum minoris te non solum non contempseris munita, sed gratias insuper retuleris monitori, prudenter utique non a quo, sed

(221) Id est, finem junge principio, Hortatur ad perseverantiam, alludens ad ritum legis, jubentis caudam hostiæ simul offerri. Exod. xxix, Levit. iii. Rationem tropologicam dat Radulfus: « Cauda, » ait, « quæ finis est corporis, symbolum est consummationis et perseverantiæ in sanctis operibus. » Unde et S. Gregorius, I Moral. cap. 40: « Cauda, » ait, jubetur adoleri Deo, ut omne bonum quod incipimus, etiam perseverantiæ fine impleamus. » idem, Homil. 25 in Evang.: « Præcepto legis, » inquit, cauda hostiæ in sacrificio jubetur offerri. In cauda quippe finis est corporis, et ille bene immolat, qui sacrificium boni operis usque ad finem debitæ perducit actionis. »

(222) Haudquaquam Montis-Cornelii apud Leodium

quid moneris attendens. Gratiss ago et ipse Deo quod mea præsumptio gratiam egit magis, quam indignationem meruerit. Tenentes itaque tuæ tantæ humilitatis insigne, ampliori jam fiducia monemus quod et prius monuimus. Obsecramus per sanguinem illum qui pro animabus fusus est, ne tanti emplarum parvipendatur, periculum, quod maxime ex virorum et feminarum cohabitatione noq, immerito timetur ab his qui, in schola Dei diu jam contra diaboli tentamenta luctati, propria experientia edocui dicere possunt cum Apostolo: *Non enim ignoramus astutias ejus (II Cor ii, 11)*. Denique quam non negligenter te oporteat audire non meum sed ipsius Apostoli de hac re consilium, imo præceptum, aperte clamantis, *Fugite fornicationem (I Cor. vi, 18)*, ipsius nunc tam turpiter lapsi fratris (super quo et nostram dignatus es consulere parvitatem) te doceat experimentum. De quo quidem miror, quid tibi visum fuerit me tam remotum expetere consultorem, cum prope habeas virum sapientem nostri Ordinis, et tuæ præcipue domus amatorem, Guillelmum scilicet abbatem Sancti-Theoderici. Sed et apud Præmonstratum non ambigo viros esse consilii, qui in rebus dubiis euodandis et prudentes sint et fideles.

2. Verumtamen quia sic tibi placuit, videris tu cur ita placuerit, ego labia mea non prohibebo. Si frater casum suum, quantumlibet gravem, quantumlibet turpem, prior ipse confessus fuisset, et curaudus foret, et non effugandus. Nunc autem, quoniam tanti mali aliunde factor emerit, nihilominus quidem ejus, si fieri potest, curationi operam dare necesse est, sed aliter. Fortassis enim non expedit ut ulterius apud vos remorari sinatur ne forte, quod te non immerito quidem timere scripsisti, pusillus et novellus grex hujusmodi tabe contaminetur. Nec tamen filio, quantumlibet peccatori, paterna omnino claudenda sunt viscera. Arbitror autem et patri pium et filio tutum esse consilium, si quæras ei quomodo in aliqua e remotioribus domini Norberti domibus recipiatur, ubi sub districtiori disciplina, mutato loco, non proposito, pœnitentiam agat donec quandoque, cum tibi visum fuerit, ad locum proprium revocetur. Nam ad nostrum Ordinem ut transeat, vestro fortassis non expedit. Et quidem quod scripsisti illum sæpe dixisse nostra se promissione tenere quia eum, si cum licentia veniret,

(qui nunc Belli-Reditus appellatur) quod falso putaverunt Picardus et Horstius; sed monasterii Cuissiacensis, Ordinis Præmonstratensis, in diœcesi Laudunensi, ut habet bibliotheca Præmonstrat., et satis ipse Bernardus indicat, dum mirari se profitetur, cur Guillelmum Sancti-Theoderici abbatem, utpote viciniorem, vel aliquem ex Præmonstrato sibi proximo, consuluerit. De Luca ac de monasterio Cuissiacensi sic habes apud Hermanum monachum: « Sed et aliud construxit » (Brrtholomæus episcopus Laudunensis) « monasterium clericorum in loco qui vocatur Cuissiacus, abbatemque ibi ordinavit domnum Lucam, virum religiosum. » Ita ille, De miraculis B. Mariæ Laudunensis, libro iii, cap. 16.

remus; hoc in nostra presentia etiam ipse
 1. Sane si tibi non placet usquam eum illorum
 ixi locorum mittere ad habitandum, aut te
 iste forsitan non consentit, aut cum utriusque
 ceat, forte non inveniatur qui eum recipere
 unc oportet ut aut urgente necessitatis causa,
 que ad salvandam animam suam ire volue-
 m litteris dimittatur; aut dispensante pietatis
 in suo loco retineatur: si tamen persentiri
 it, quomodo ibidem § 1 omnis ei occasio ite-
 aut seminandi hanc turpitudinem penitus sub-
 ar. Et de isto ista sufficiant.

Est aliud apud vos de quo ea præsumptio,
 leo, non cunctabor dicere quod sentio. De mo-
 o illo dico, quod Conversi (223-43) custodien-
 minarum pati coguntur frequentiam. Si mihi
 ar, unum e tribus fiet: aut videlicet femina-
 ccessus omnimodis a molendino prohibebitur;
 molendinum cuicumque extraneo, et non Con-
 custodiendum committetur; aut idem omnino
 dinum relinquatur.

EPISTOLA LXXX (244)

AD GUIDONEM ABBATEM MOLISMENSEM (245).

*Latur afflictum ex gravi injuria: vindictam
 vero misericordia temperandam.*

Anto tibi in hac, quam audivi, tua adversitate
 a condoleam, novit affectuum Deus omnium
 tor, bonorum immissor. Sed rursus cum con-
), non per quem, sed a quo immissa sit hæc tri-
 o; quantum tibi de præsentis molestia compa-
 tantum de prosperitate mox futura spero con-
 lari: si tamen et tu consilium in perturbatione
 mittendo, id ipsum mecum sapias, et de manu
 ni mala, sicut et bona, cum sancto Job æqua-
 er suscipias (Job. II, 10); imo exemplo sancti
 I, non tam his, etsi servis tuis, pro tantis ma-
 dignari, quam sub potenti manu Dei (qui pro-
 ubio illos misit ad malefaciendum tibi) humi-
 te oportere scias (II Reg. XVI, 10). Verum quia
 te constat pertinere correctionem illorum, ut-
 servorum ecclesiæ tibi commissæ, dignum est
 ro tam nefaria præsumptione servi nequam
 piantur, ac de rebus eorum damnum monaste-
 iqua ex parte recompensetur. Sed ne tuam ma-
 in hoc ulcisci injuriam, quam illorum ferire
 um videaris; rogo, rogansque consulo, ne tam

23-43) De conversis infra, ad epistolam 143. Si-
 epistola 404 de fugiendo consortio mulierum.
 44) Scripta circa annum 1130.
 45) Guido secundus post S. Robertum abbas
 obii Molismensis, de quo in epistolis 43, 44, 60.
 46) Scripta circa annum 1130. Horstius legen-
 putat, Prulliacensem; sed perperam, re-
 antibus nimirum manuscriptis, imo ipsis epi-
 e verbis, ex quibus satis intelligitur Bernar-
 non loqui ad ullum abbatem ordinis Cister-
 nis, qualis est Prulliacensis; alias comitem Ni-
 vensem ad reformanda istius monasterii vitia
 iquam interpellasset. Ex qua observatione adden-
 videtur Gerardus ad seriem abbatum Pultarien-
 a, hactenus omissus. Erat autem Pultariense
 asterium, ordinis S. Benedicti, diocesis Lingo-

quod illi digni sunt, penses, ut quod tibi dignum
 est non consideres: ut videlicet misericordia iudicio
 superexaltetur, et in tua modestia Deus glorificetur.
 Porro illum filium tuum, mihi quoque propter te et
 propter se ipsum satis charum, ore tuo et nostro
 spiritu commonemus, ut non eatenus sua, etsi justa,
 indignatione debrietur, quatenus dominici illius
 præcepti obliviscatur: quo percutienti unam ma-
 xillam præbere jubemur et alteram (Matth. v. 39).

EPISTOLA LXXXI.

AD GERARDUM ABBATEM PULTARIENSEM (246).

Purgat se adversus iniquam criminationem.

Scriptis me aliquid ad comitem Nivernensem in
 tuæ personæ accusationem, nec recordor, nec verum
 est. Cæterum si pro ecclesia tua ad eundem prin-
 cipem litteras misi, hoc non adversum te, sed pro
 te egisse me arbitror. Siquidem audieram ipsum
 tuo et assensu, et consilio proposuisse venire ad
 visitandum vos; ad probandum de tantis malis quæ
 de domo vestra divulgabantur, an vera essent, aut
 cujus culpa essent; ut quod forte sinistram reperi-
 ret, ibidem ejus et studio et sollicitudine corrigere-
 tur (247). Cujus tam justum et tam pium propositum
 si hortatu nostro roborare curavi, cur te inde læ-
 sum jure conqueraris, non video. Puto enim me
 recte fecisse, si de domo Dei zelum Dei habens,
 ejus providentiam qui emendaturus erat, commonui.
 Quod autem ex auctoritate Scripturæ arguis me
 peccasse, quasi qui § 5 prius te non corripuerim:
 scito me nullam de persona tua querelam habere:
 sed solum ut pax fiat in ecclesia tua, ex charitate
 procurare. Denique ipsius rei veritatem plenius
 cognosces, si ad nos causam ipsam, ut dicis, attule-
 ris. Poteris autem hic me invenire, quacunque
 instantis hebdomadæ die libuerit.

EPISTOLA LXXXII.

AD ABBATEM SANCTI JOANNIS CARNOTIENSIS (248).

*Abdicationem curæ pastoralis, et peregrinationem
 Jerosolymitanam dissuadet.*

1. Ad ea de quibus nostram curasti consulere par-
 vitem, primum quidem non respondere statue-
 ram: non quod dubitaverim quid respondere de-
 berem, sed quia viro consilii consilium dare aut
 præsumptuosum judicabam, aut superfluum. Cæ-
 terum cogitans quod plerisque, imo cunctis pene
 contingere sapientibus solet, in rebus videlicet

nensis, fundatum a Gerardo comite, non longe a
 suo castro, ubi et postea cum uxore sua Berta se-
 pultus est. Vide Acherii nostri notas ad Opera Gui-
 berti de Novigento, pag. 953 sqq.

(247) Nempe is in jus successerat Gerardi comitis,
 Pultariensis monasterii fundatoris.

(248) Scripta circa annum 1128. Indubie Step-
 hanum inquit, qui ex abbate Sancti-Joannis apud Car-
 nutenses Ordinis S. Augustini, factus est patriarcha
 Jerosolymorum ineunte anno 1128, post Germundum,
 teste Orderico Vitali sub finem libri XII. Idem epis-
 tolas Fulconi Andegavorum comiti per Willelmum
 de Buris misisse perhibetur in tomo tertio Analecto-
 rum, pag. 335. Confer epistolas 35 et 82, atque
 Papebrochii Præfationem de patriarchis Jerosolymi-
 tanis ad Maii tomum III.

dubiis plus alieno se, quam proprio credere iudicio; et qui aliorum facile ambigua quæque elucidant, in suis consueverunt scrupulosius hæsitare : statutum non, ut arbitror, irrationabiliter frango, sed simpliciter pando quod visum est mihi, non præjudicans sanius sapienti. Significasti mihi, nisi fallor, per virum religiosum Ursum abbatem Sancti Dionysii (249), suggeri tibi a cogitationibus tuis, deserere patriam, domumque, cui Deo auctore præes; et pergere Jerosolymam, vacare deinceps Deo, vivere tibi. Et quidem tendenti ad perfectionem, patriam relinquere fortassis expediat, dicente Deo : *Exi de terra tua et de cognatione tua* (Gen. xii, 1) : sed qua ratione curam tibi creditam animarum exponere debeas, omnino non video. Quid enim? blanditur depositæ sarcinæ libertas? Sed charitas non quærit quæ sua sunt. Forte quietis provocat et otii gustus suavior? Sed evacuatur dispendio pacis. Libenter carebo quantolibet etiam spirituali quæstu, qui non possit acquiri nisi cum scandalo. Ubi enim scandalum, ibi procul dubio charitatis est detrimentum : ubi autem diminutio charitatis, miror quod vel quale possit spiritualis exercitii sperari lucrum. Denique si propriam quisque quietem communi prætulerit utilitati, quis jam veraciter dicere poterit : *Mihi vivere Christus est, et mori lucrum?* (Philipp. i, 21), ubi erit quod item dicit Apostolus : *Nemo sibi vivit, et nemo sibi moritur?* (Rom. xiv, 7). Et : *Non quod mihi utile est, sed quod multis?* (I Cor. x, 33). Et : *Ut qui vivit non jam sibi vivat, sed ei qui pro omnibus mortuus est?* (II Cor. v, 15.)

2. Sed dicis : Unde ergo mihi tantum desiderium, si ex Deo non est? Pace tua dixerim quod sentio. *Aquæ furtivæ dulciores sunt* (Prov. ix, 17), et hujusmodi omni, ut ita loquar, absinthio amariorem dulcedinem ab angelo satanæ sub prætextu angeli lucis, sitienti cordi tuo infundi non dubitat, quisquis ejus astutias non ignorat. Et revera quis alius possit scandalorum esse suggestor, discidii auctor, turbator unitatis et pacis, nisi veritatis adversarius, charitatis æmulus, hostis antiquus generis nostri, et

(249) Ursus seu Ursio, abbas quintus Sancti Dionysii apud Remos canonicorum regularium ordinis S. Augustini, episcopus postea Verdunensis, de quo in Spicilegii tomo XII, pag. 312. Hic ad Verdunensem cathedram proventus, anno 1129, successorem apud Sanctum-Dionysium habuit Gillebertum; sed, abjecta dignitate, ad suos tandem reversus, abbatiae regimen denuo resumpsit : apud Marlotum in Metropolis Remensis tomo II, pag. 152. In Necrologio abbatiae suæ « Ursio piæ memoriæ abbas » laudatur quarto Kalendas Martii.

(250) Scripta circa annum 1129. Simon ex monacho Sancti-Nicasii apud Remos, factus est abbas Sancti-Nicolai in silva Vedogii, diocesis Laudunensis, de quo Hermannus monachus Laudunensis in libro tertio de Miraculis B. Mariæ, cap. 18. Frater erat Guillelmi abbatis Sancti-Theoderici, de quo supra in epistolis 85 et 86. Vide infra, tomo quinto, Admonitionem in epistolam seu librum ad Fratres de Monte-Dei.

(251) Huc etiam spectat illa persecutio, quam passus est Simon a monachis suis propterea quod

inimicus crucis Christi diabolus? Siquidem is cujus invidia mors intravit in orbem terrarum, etiam nunc bonis quæ te facere videt, invidet : et cum sit mendax ab initio, mentitur et nunc, meliora pollicens quæ non videt. Quando namque veritas fidelissimæ illi sententiæ obviaret : *Alligatus es uxori? noli quærere solutionem* (I Cor. vii, 27), aut quando charitas scandalum suaderet, quæ ad omnium scandala uri se perhibet? (II Cor. xi, 29.) Ille ergo, ille, inquam, nequissimus, et charitati per livorem, et per mendacium veritati contrarius, falsum mel cum vero felle permiciens, dum promittit dubia pro certis, immitit etiam vera pro falsis : non ut conferat quod frustra speras, sed ut auferat quod fructuose tenes. Circuit et quærit, qualiter ovibus curam pastoris subripiat, procul dubio perituris, dum non erit qui eripiat; et nihilominus pastorem horrendo illi maledicto subjiciat : *Væ illi per quem scandalum venit* (Matth. xviii, 7). Sed confido de sapientia tibi a Deo data, quod nullis maligni versutiis abduci vel seduci poteris, spe incerti boni certum inire malum, et æque certum deserere bonum.

EPISTOLA LXXXIII.

AD SIMONEM ABBATEM SANCTI NICOLAI (250).

Eum in persecutione solatur. Pios conatus non semper optatos habere successus. Præfato arctioris disciplinæ studioso quid agendum cum subditis.

1. Persecutionem (251) quam propter justitiam pateris, per litteras tuas non sine compassione cognoscentes, licet Christi consolatio de promissione regni tibi sufficiat; tamen nos quod nostrum est, et consolationem quam possumus, et consilium quod intelligimus sanum, fideliter exhibemus. Quis enim sine anxietate videat Petrum de mediis fluctibus brachia tendentem? sine dolore audiat columbam Christi non cantantem, sed gementem, tanquam quæ dicat : *Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena?* (Psal. cxxxvi, 4.) Quis, inquam, sine lacrymis lacrymas ipsius Christi, de limo profundi etiam nunc levantis oculos suos in montes, unde veniat auxilium tibi, respiciat? Veruntamen nos, ad quos pro altaria quædam (sic parochiarum curas appellabant) episcopo Atrebatensi ob simoniæ notam resignasset. Legimus hac de re litteras Samsonis Remensis et Josleni Suessionensis pontificum, ad Innocentium II, qui eos istius causæ arbitros designaverat : legimus et alias Eugenii III ad Bartholomæum Laudunensem, quibus significat se causam litis inter Alvisum episcopum Atrebatensem et G. abbatem Sancti-Nicolai motæ velle cognoscere. In litteris Samsonis ad Innocentium dicitur abbas Simon, « quia monachi sui cum eo non consentiebant ut altaria illa redderet, aliquanto tempore abbatiam dimisisse, et in longinquam regionem abiisse; » sed tandem a suis revocatum, « magis eligentibus, altaribus illis quam abbate suo velle carere. » Unde colligitur tum integritas et probitas Simonis, sub quo monasterium « religione et multimoda possessione » floruisse dicitur ab Hermanno : tum tempus scriptæ epistolæ, haud dubie ante Innocentii pontificatum, id est ante annum 1150. De Gilleberto Simonis successore vide ad epistolam nunc 399.

humilitate tua respicere te dicis, montes non sumus; sed et ipsi de convalle lacrymarum laboriosis conatibus enitentes adversus renitentis inimici insidias, ac mundialis malitiæ violentiam, tecum clamamus: *Auxilium nostrum a Domino, qui fecit cælum et terram: (Psal. cxx, 2).*

2. Omnes quippe, qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem patiuntur (*II Tim. III, 12*): ita ut cum eis nunquam desit pie velle (*al. vivere*), non semper tamen adsit et perficere pro bona voluntate. Sicut enim impiorum est piis bonorum propositis assidue reluctari, sic contra pietatem non est, propter multitudinem adversantium, quamvis justa et sancta desideria paucorum plerumque non perfici. Sic Aaron scleratis tumultuantis populi contra voluntatem suam clamoribus cessit (*Exod. xxxii*). Sic Samuel eidem populo, inordinate regem petenti, invitus Saulem inunxit (*I Reg. x*). Sic David cum vellet construere templum, propter infestantium tamen bella inimicorum, quia vir bellicosus erat, prohibitus est facere **S7** quod sancte proposuit (*II Reg. vii*). Simili forma tibi, pater venerande, consulimus, ut tamen sapientiorum consilio non præjudicemus, quatenus ad tempus propositi tui tibi que consentientium rigorem sic temperes, ut infirmorum salutem non negligas. Invitandi quippe sunt ad arctiorem vitam, non cogendi, quibus utique semel in Ordine illo Cluniacensi præesse consensisti. Illis autem qui arctius vivere desiderant, aut condescendere imbecillioribus ex charitate, quantum sine peccato possunt, suadendum est, aut ibidem tenere quod cupiunt permittendum, si absque utrarumque partium scandalo fieri potest; aut certe de-congregatione liberos dimitti, fratribusque aliis secundum eorum propositum viventibus sociari oportet.

EPISTOLA LXXXIV.

AD EUMDEM.

Monachum erroneum (252) remittit, sed reducem lenius et mitius tractari suadet.

Provide, ut videtis, et non frustra erronea ovicula

(252) At similia non sunt; nam secundum philosophos, causæ finales et impulsivæ faciunt actionum discrimina. Itaque similia tantum sunt in genere entis, ut cum iisdem loquamur, non in genere moris. Sed hoc axioma eleganter enarrantem Augustinum audiamus. « Cum boni, » inquit, « et mali eadem faciunt, eademque patiuntur; non factis et pœnis, sed causis utique discernendi sunt. Pharao populum Dei duris laboribus atterebat; Moyses eundem populum impie agentem duris coercitionibus affligebat. Similia fecerunt, sed non similiter prodesse voluerunt: ide dominatione inflatus, iste dilectione inflammatus est. Jezabel occidit prophetas: Elias occidit pseudopphetas. Puto quod diversa sint merita facientium, diversa passorum. Aspice etiam tempora Novi Testamenti, quando jam ipsa mansuetudo charitatis non solum in corde erat servanda, verum etiam in luce monstranda; quando Petri gladius in vaginam revocatura Christo, et ostenditur non debuisse de vagina eximi nec pro Christo. Legimus tamen non solum, quod ceciderunt Judæi Paulum apostolum, verum etiam quod ceciderunt et Græci pro Paulo apostolo Sosthenem Judæum: nonne similitudo facti quasi utrosque conjungit, et tamen eos causæ dissimilitudo discernit? Nempe

vestra contra morem nostrum a nobis, non nobis, sed sibi et vobis detenta est, cum tali circumventionem, imo utili subventionem, ut fratri pro arctioris vitæ desiderio, et pro fratris reditu vestræ tandem nihilominus voluntati satisfactum sit. Hæc autem dico non ut nostram erga vos in hoc velim commendare benevolentiam, quam per quidquid facere possum, vix sufficerem, sicut est, demonstrare: sed ut certum nunc habeatis, quod et ante vobis dixisse me memini, quia sæpe inquietos animos, quibus sua, in qua sunt, vita non sufficit, districtior experta compescit. Consilium nostrum super ipso fratre reconciliato velle vos scripsistis audire: sed non putavi necesse fore, cum paratus veniat non suam, ut solet, a vobis extorquere, sed vestræ, ut decet, in omnibus voluntati acquiescere. Difficultatem ingressus, quam valde timet, pro ipso et cum ipso supplicamus pie temperari, et aliquando mitius cum eo agi; quam cum cæteris solet fugitivis. In similibus enim factis (253) causa dissimilis simile recusat iudicium. Multum quippe differunt a se, qui timore aut odio religionis de monasterio fugit, et qui ejusdem amore et desiderio transit ad aliud.

AD GUILLELMUM ABBATEM S. THEODERICI.

Hic inseritur ab aliis Epistola ad Guillelmum Sancti Theoderici abbatem, quam vice Præfationis Apologiæ ad eundem scriptæ prælixam vide tomo II.

EPISTOLA LXXXV.

AD EUMDEM GUILLELMUM (254).

Suaviter perstringit Guillelmum, conquerentem sibi a Bernardo paribus amoris officiis non responderi.

Domno abbati GUILLELMO, frater BERNARDUS, charitatem de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta (255).

1. Si nemo scit quæ sunt in homine, nisi spiritus hominis qui ipso est (*I Cor. II, 11*); si sola in facie videt homo, quia solus Deus intuetur cor (*I Reg. xvi, 7*), miror, nec satis mirari possum, quomodo, quave ratione sic tuam atque meam ad invicem dilectionem pensare et distinguere potuisti, quatenus non solum de proprio, Deus proprio Filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum: nempe de Filio ipso dicitur, *Qui me dilexit, et tradidit semetipsum pro me*: nempe et de Juda dicitur, quod introierit in eum Sathanas, ut traderet Christum. Cum ergo et Pater tradiderit Filium suum, et ipse Christus corpus suum, et Judas Dominum suum; cur in hac traditione Deus est pius, et homo reus, nisi quia in re una quam fecerunt, causa non una est ob quam fecerunt? Et post inducta plura exempla, tandem subjungit: *Discamus in similitudine operum, discernere animos operantium.* Ita S. Augustinus, epist. 93. n. 6, 7.

(253) Nicolaum vocat Bernardus ipse in Apologia ad Guillelmum, n. 4.

(254) Scripta circa annum 1125. Venerabilis Guillelmus, sancti Bernardi quondam deliciae, ex urbe Leodiensi nobili genere ortus, Remos studiorum causa missus cum alio nobili adolescente, nomine Simone (quem Majoris-Monasterii codex manu scriptus plures Bernardi complectens epistolas, ipsius Guillelmi.

(255) Inscriptio ex codice Corbeiensi. Ipsius Guillelmi fratrem fuisse testatur, spretis mundi deliciis in Sancti Nicasii Remensis asceterium, regularis observantiæ tunc temporis fama celebre, cum

sed et de alieno sententiam corde proferres. Error siquidem est humanæ mentis, non modo bonum putare malum, et malum bonum, aut verum falsum, et e converso : sed etiam certa recipere pro dubiis, dubia pro certis. Forte verum est quod dicis, minus scilicet a me amari **SS** te, quam me diligis : sed certe certus sum, certum non esse tibi. Quomodo ergo pro certo affirmas, de quo certum est quia certus minime sis? Mirum! Paulus se suo iudicio non credit, *sed neque*, inquit, *me ipsum iudico* (I Cor. iv, 3). Petrus luget suam qua se fefellerat præsumptionem, cum de suo loqueretur, dicens : *Etsi oportuerit me mori tecum, non te negabo* (Matth. xxvi, 35). Discipuli de prodicione Domini, nec in suis fidentes conscientis, singuli respondebant : *Nunquid ego sum Domine?* (Ibid.) David suam de se ignorantiam fatetur orans et clamans : *Et ignorantias meas ne memineris* (Psal. xxxiv, 7). Tu vero nescio qua fiducia, non solum de tuo, sed et de meo corde tam aperte declamas : « Ut plus amans, » inquit, « minus diligar. »

illo se recepit : ubi peracto felicibus auspiciis tirocinio, cum uterque virtutum laude excelleret, ille abbatie Sancti-Nicolai de Saltu diocesis Laudunensis, Guillelmus vero in locum Gaufridi, ad Sanctum-Medardum Suessionensem translatus, monasterio Sancti Theoderici prope Remos præfectus est anno 1120. Cum autem Bernardi fama sanctitatis sese undique diffunderet, plurimosque ad sui contemplationem et admirationem alliceret; Guillelmus noster, tum privatus apud Sanctum-Nicasium, audita ægritudine, qua Vir sanctus non multo post a sua ordinatione correptus est, cum quodam abbate cum invisit : quocum aliquandiu conversatus, fibulam construxit acutissimæ illius necessitudinis, qua sese postea mutuo complexi sunt « Tanta enim Guillelmus affectus est suavitate circa Bernardum, tantoque desiderio in pauperate illa et simplicitate cohabitandi ei, ut si optio illa die sibi data fuisset, nihil tam optasset, quam ibi semper cum eo manere ad serviendum ei. » S. Bernardi Vitæ libro I, cap. 7. Hinc proficiscatur sensus ille doloris, quo calamitas Bernardo impactas iniquius ferens, eum ipsum ad sese purgandum adversus Cluniacensium querelas induxit, eleganti Apologia ad se scripta, quam vide tomo II et ibid. notas. Verum nec has etiam Guillelmi in Bernardum amor passus est angustias : imo pastoralis sarcinæ pertæsus, et Bernardi consuetudinis cupidissimus, cum sæpius a Claræ Vallis ingressu repulsus fuisset, ut etiam patet ex hac epistola, tandem abdicata præfectura in cœnobium Signiacense ordinis Cisterciensis diocesis Remensis se contulit sub annum 1135, siquidem annos quatuordecim et menses quinque abbatem apud Sanctum Theodericum egisse testatur ejusdem monasterii abbatum Catalogus manuscriptus, cui suffragatur charta quædam cœnobii Sancti-Nicasii Remensis, in qua Ramaldus Remorum archiepiscopus res a Joranno abbate acquisitas confirmat anno 1135, teste Helino Sancti-Theoderici abbate, qui ex priori Sancti-Amandi Guillelmo suffectus est. Guillelmus vero, Signiaci stabilitatem professus anno circiter 1135, cum aliquot annos in summa animi demissione ac modestia, jugique rerum cœlestium contemplatione (quam « quotidianum ejus exercitium » vocat Chronicon manuscriptum Signiacense) exegisset; ad superos translatus est circa annum 1150, certe post annum 1144, cum epistola ad fratres de Monte-Dei, cujus est auctor, nuncupata sit Haimoni priori, qui isto anno Gaufrido primo priori successit : at vero

A 2. Hæc quippe sunt verba tua, quæ nollem fuisse tua, quia nescio si sunt vera. Sed et tu, si scis, unde scis? unde, inquam, probasti magis nos a te diligi, quam te a nobis? An ex hoc quod in tuis litteris subjunxisti, quia videlicet qui vadunt et veniunt per te de nostris, nullum tibi a nobis deferunt momentum gratiæ vel amoris? Quod vero momentum, quod amoris experimentum a nobis requiris? Nunquid forte scrupulum movet tibi, quod ad plura jam tua ad nos scripta, necdum vel semel rescripti (256)? Sed quando ego maturitatem sapientiæ tuæ delectari posse putarem scriptitationibus imperitiæ meæ? Sciebam enim qui dixit : *Filioli, non diligamus verbo neque lingua, sed opere et veritate* (I Joan. iii, 18). Quando vero unquam opere meo opus tibi fuit, et defuit? O scrutans renes et corda Deus! qui unus sol justitiæ diversa servorum tuorum corda diversis gratiis, velut radiis, illustras; quod diligam illum ex dono tuo, et suo merito, tu scis, et ego sentio : quatenus autem diligam, tu scis, ego nescio, Tu, inquam, Domine, ante S. Bernardi obitum, a quo statim Ernardus librum ejus Vitæ secundum, mortuo Guillelmo, aggressus est, ut ex notis ad epistolam 310 intelliges. De Guillelmi obitu ita scribit Chronicon Signiacense : « Cursum vitæ suæ sancto fine complens obdormivit in Domino. Corpus ejus in claustrum juxta introitum capituli traditum est sepulturæ : » postmodum vero, nempe octogesimo post mortem anno, Egidius Signiaci abbas nonus « ossa D. Guillelmi, » pergit idem Chronicon, « abbatem Sancti-Theoderici, Arnulfi abbatem Sancti-Nicasii » (in Catalogo Abbatum Sancti-Nicasii dicitur simpliciter monachus), « et Gerardi abbatem Florinensis » (quos Signiaci Guillelmus conversionis socios habuerat) « de tumulis, in quibus usque ad illud tempus jacuerant, levavit, et eadem intra murum oratorii, et juxta introitum ecclesiæ a parte claustrum in quadam theca cum honore debito collocavit. » Hæc quidem de Guillelmo fuisse, sed non otiose fortassis. Quem quanti Bernardus fecerit, quamque non impari sit prosecutus affectu, ex ipsius epistolis innotescit : maxime ex epistola 85, in qua Guillelmo amice expostulanti, quod multum diligens, minus a Bernardo amaretur, eleganti et Christiana omnino responsione facit satis : sed et ex epistola 88 ad Ogerium scripta, ubi arrepta ex improvviso Guillelmi mentione, in hæc verba prorumpit : « Sed heu ! in quanta sermonis angustia mentio se ingressit de tali viro : ne liceat, ut dignum erat, in tam dulcissima nobis memoria aliquandiu immorari, quoniam jamjamque desiderat epistola finem? » Porro tantum ejus etiam probavit eruditionem et doctrinam, ut librum De gratia et libero arbitrio, Guillelmo nuncupatum, ipsius censure subjecerit; et Lucæ Cuissiacensi, de quibusdam difficultatibus se consulenti responderit (epist. 79), mirari se, cur Guillelmo prætermissis, suum petisset suffragium. Certe viri doctrinam et pietatem spirant et loquuntur egregia illius monumenta, in primis vero diserta illa et plane aurea ad fratres de Monte-Dei epistola, ultimus (si forte librum primum Vitæ S. Bernardi excipias) Guillelmi fetus : ubi cum suarum lucubrationum catalogum in præfatione, quam tomo quinto hic integram exhibemus, instruat, nihil est quod iis amplius immoremur. Plura de eo in Admonitione ad epistolam ad Fratres de Monte-Dei, tomo quinto, et in tomo tertio Bibliothecæ Patrum Cisterciensium.

(256) Hæc ergo prima est Bernardi ad Guillelmum epistola, quæ proinde sub annum 1125 scripta est.

qui dedisti, scis quantum dedisti vel illi, vel mihi illum amare. Et quomodo aliquis nostrum, cui tu non dixisti, audeat dicere, « Plus amans, minus diligor : » nisi forte qui jam in lumine tuo videat lumen suum, id est, in lumine tuæ veritatis agnoscat quanto ardeat igne charitatis ?

3. Ego autem, Domine, interim contentus videre in lumine tuo tenebras meas, quoadusque visites sedentem in tenebris et umbra mortis, et per te revelentur cogitationes cordium, et manifesta fiant abscondita tenebrarum, fugatisque tenebris jam non videatur in lumine tuo nisi lumen : sentio quidem de munere tuo quod eum diligam ; sed necdum video in lumine tuo, si vel satis diligam. Neque enim scio si jam pervenerim ad illam, qua nemo majorem habet, dilectionem, ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Nam quis gloriabitur castum se habere cor, nedum perfectum ? O Domine, qui illuminas lucernam meam, qui jam video et horreo tenebras meas : Deus meus, illumina ipsas quoque tenebras meas, ut videam et gaudeam ordinatam in me charitatem, sciens et diligens quæ diligenda sunt ; et quantum, et ad quid diligenda sunt ; me quoque nolens diligi nisi in te, et quantum diligendus sum, Væ etenim mihi, si (quod valde vereor) aut ego plus ab illo quam merui, aut ille a me minus quam dignus sit, diligatur. Verumtamen si meliores magis diligendi sunt (sunt autem meliores, qui magis diligunt) : quid aliud dixerim, quam illum plus me diligere, quem meliorem esse non dubito ; me vero minus illum quam debeo, quia minus valeo ?

4. Sed quanto in te (tibi, pater, dico) major est charitas, tanto minus contemnenda est a te nostra possibilitas, quia, etsi plus diligis, quoniam plus vales ; non tamen plus diligis quam vales. Nos autem etsi minus diligimus quam debemus, diligimus tamen quantum valemus : tantum autem valemus, quantum accepimus. Trahe nos post te, ut te apprehendamus et tecum amplius accipiamus, unde largius diligamus. Quid ergo tu niteris nos apprehendere, et quereris non posse ? quos apprehendisti, si attendisti ; et adhuc facere poteris, cum volueris, quales quidem sumus, non quales sperabas. Nescio quippe quid aliud intueris in nobis, quod non habemus ; et sequeris pro nobis, quod non sumus. Ideoque non consequeris, quia non sufficimus : et ut denique in epistola tua juste causaris, Deus tibi in nobis, non nos deficimus. Nunc vero si talia placent, qualia modo nugatus sum, mandato, et adjiciam : ut cum obediero, præsumptionis non timeam notam. Præfatiunculam (257) quam tibi mitti jussisti, non habui modo ad manum : neque enim adhuc dictaveram,

(257) Epistola scilicet quæ præfigitur Apologiæ ad eundem Guillelmum, quæ huic epistolæ in plerisque præmittitur manu-criptis. Confer epistolam 88, n. 3, et alias ad Guillelmum.

(258) Scripta circa annum 1130.

(259) Cisterciensium, ut puto, exemplo, quorum omnia monasteria beatissimæ Virgini dedicata sunt, Domina nostra vocari cœpit. Hinc Petrus Cellensis

quia nec necessariam esse putabam. Quidquid ve tibi, vel amicis tuis recte vis ; qui dedit velle, det et perficere pro bona voluntate, omni mihi amicitiae jure colende, pie ac reverendissime pater.

EPISTOLA LXXXVI (258).

AD EUMDEM.

Monachum fugitivum dure increpatum et increpandum remittit. Ipse vero Guillelmo, mutationem aut vitam privatam meditati, perseverare suadet.

Frater BERNARDUS de Clara-Valle, suo illi quod suo.

1. Hanc mihi tu salutationis formulam tradidisti, scribendo, « Suus ille quod suus. » Accipe quod tuum est, et agnosce usurpationem unanimatis esse indicium, et cum quo est mihi commune verbum, animum non distare. Jam ad tuas litteras breviter pro tempore respondendum est : quæ cum mihi in manus venerunt, Natalis Dominæ nostræ (259) dies festus illuxerat, cujus me totum jure sibi devotio vindicans, nihil aliud cogitare sinebat. Sed et nuntius repedare festinans, vix usque in crastinum, ut hæc jam festo exoccupatus qualiacunque rescriberem, exspectavit. Fugitivum itaque fratrem dure a me, utpote durum corde, increpatum, nihil melius interim potui, quam ad locum remittere unde fugerat [al. exierat] : quippe quem juxta nostras consuetudines domi absque consensu abbatis sui retinere non debui. Oportet autem et a te eum similiter asperere increpari, et ad humilem provocari satisfactionem ; deinde tuis confortari litteris, ad abbatem pro eo directis.

2. De infirmitate nostra nihil certius modo sciscitanti tibi indicare possum, nisi quod infirmus, et fui et sum ; nec minus solito, nec multum plus. Quod vero non nisi quem missurus eram, causa est, plus me animarum scandalum, quam unius corporis periculum timuisse. Jam ne quid horum, de quibus mandasti, omnino prætermittam, venio etiam ad te. Velle te audire scripsisti, quid te ego (tanquam qui omnia tua norim) facere velim. Sed hoc nisi fallor, si modo dicerem, nec tu posses, nec ego consulerem. Volo enim et ipse quod te velle de te jam olim non latet me (260). Cæterum mea atque tua æque, ut æquum est, voluntate postposita, magis quod velle Deum de te puto, et mihi ut tibi suadeam, tutum duco ; et tibi si persuadeam, non incommodum. Tene itaque meo consilio quod tenes, mane in quo es, et stude prodesse quibus præes ; nec præesse refuge, dum prodesse potes : quia væ quidem tibi si præes, et non prodes ; sed væ gravius, si quia præesse metuis, prodesse refugis.

de Bernardo, in libro vi, epistola 25 : « Alumnus enim familiarissimus fuit dominæ nostræ, cui non unam tantum basilicam, sed totius ordinis Cisterciensis basilicas dedicavit. »

(260) Cupiebat nimirum Guillelmus abdicata abbatis dignitate se recipere ad Claram-Vallem : sed, Bernardo non sinente, Signiacum secessit, ut dictum est supra, in nota ad epistolam 85.

90 EPISTOLA LXXXVII.

AD OGERIUM CANONICUM REGULAREM (261).

Improbat abdicatione curæ pastoralis etsi piæ quietis amore factam. Instruit nihilominus, quomodo deinceps privatus in cænobio vivere debeat.

Totis visceribus charitatis amplectendo fratri OGERIO canonico, frater BERNARDUS monachus, sed peccator, digne Deo conversari usque in finem.

1. Si tibi ad tuas litteras tardius videor rescripsisse, noveris potius opportunitatem nuntii defuisse. Quas enim nunc primum legis, jamdudum crede dictatas : sed, ut dixi, propter latoris inopiam tardavi mittere, quod scribere non tardavi. Legi itaque in tuis litteris, te illam, quam graviter ferebas, curæ pastoralis sarcinam deposuisse, licentia siquidem ab episcopo vix impetrata, imo extorta tua importunitate : et hoc non aliter, nisi ut in ejus episcopatu, quocumque alibi manens, ab ejus subjectione non recederes. Tu vero cum tibi hoc non placeret, archiepiscopum adiens, et ab ipso tanquam superiori auctoritate securitatem accipiens, ad priorem locum, et ad tuum abbatem reversus es. Ubi qualiter post hæc vivere debeas, a me doceri flagitas, egregio utique doctore et magistro incomparabili, qui cum cæpero docere quod nescio, vel tunc incipiet sciri quam nihil scio. Itane lanam quærit ovis a capra, aquam molendinum a furno, verbum sapiens a stulto ? Præterea per totam seriem litterarum attollens me supra me multum de me laudabilia intermisces : quorum quia ipse mihi conscius non sum ; e tuæ hæc benevolentiae adscribo, et ignosco igno-

(261) Scripta circa annum 1126. — Hujusmodi titulum plerique calumniantur aut rident quod verba synonyma seu idem significantia, etsi diverso idiomate, frustra congeminet : quasi canonici alii sint quam regulares ; sive quasi regulares alii sint, et alii irregulares. Sed vide Joannem Baptistam Signium, libro De Ord. Canon. cap. 2 ; et Navarr. Com. 1 De Regul. ad cap. 12 *Cui portio Deus*, q. 1, ubi docet non omnem verborum geminationem censendam esse battologiam. Nam et apud jurisperitos ejusdem clausulæ vel dictionis geminatio plurimum operatur. V. I. *Baptista*, § ad *Senatuscons. Trebell.* Adde quod et geminatio ejusdem verbi apud Hebræos singularem habet vim, et emphasim intendendi vel augendi id quod dicitur : *Psal. LXXXVI, 5, Homo et homo natus est in ea*, id est, multi homines ; *Psal. LXVII, 13, Rex virtutum dilecti, dilecti*, id est dilectissimi, et alibi sæpe. Vide *Genebr. locis citatis.* Porro cujus locis abbas fuerit Ogerius, discimus ex *Historia Restorationis monasterii Sancti-Martini Tornacensis*, auctore Hermanno monacho Tornacensi, ubi Ogerius religiosus canonicus de Monte-Sancti-Eligii prope Atrebatum, a Simone episcopo Tornacum evocatus memoratur, ut ecclesiæ Sancti-Medardi præset ; ibique « super planitiem Scaldi fluminis ecclesiam lapideam in honorem S. Nicolai cum officinis congruentibus construxisse, pluresque tam clericos, quam laicos, necnon et mulieres ibidem congregasse, ipamque abbatiam appellari fecisse Sancti Nicolai de Prato. » Hæc in *Spicilegii* tomo II, pag. 469. Novæ ecclesiæ dedicatio facta est anno 1125. Similiter Ogerium primum præsidem fuisse Sancti-Nicolai Pratensis ad Tornacum Nerviorum, testatur Picardus ex schedis Dionysii Villarii canonici et cancellarii Tornacensis.

rantiae. Tu enim vides in facie, Deus autem in corde : sub cujus tremendo aspectu si sollicite me circumspicio, certum est quod eo ipse mihi notior sum quam tibi, quo propinquior. Ideoque magis crede mihi de me videnti me, quam tibi opinanti de me quod non vides in me. Quod si quid forte a me audisti quod posset prodesse tibi, gratias Deo age, in cujus manu sumus nos et sermones nostri.

2. Satisfacis etiam mihi pro eo, quod consilium meum non tenueris, confortantis te et monentis animo non frangi, pusillanimitate non vinci, sed portare patienter onus impositum, quod semel susceptum deponere non licebat : de qua re ipse mihi, sicut postulas, satisfacio pro te. Agnosccns siquidem sapientiæ meæ siccitatem, imo insipientiæ meæ semper suspectam habens temeritatem ; cum non fit quod fieri laudo, nec audeo, nec debeo indignari, desiderans quemque consultius agere, quam a me acceperit. Quoties vero mea sententia eligitur ac tenetur, gravi, fateor, onere me premi sentio, rei finem semper pavidus et nunquam securus exspectans. Videris tu tamen, si consulte meum de hac re consilium mutaveris (262). Viderint hi quorum saniori, si quorum tamen, super hoc fretus es consilio, au rationabiliter egeris. Viderint, inquam, si liceat Christiano injunctam sibi dimittere obedientiam ante mortem, cum Christus factus sit obediens Patri usque ad mortem. Etiam, inquis, per licentiam : nam quæsi eam ab episcopo, et accepi. Bene, licentiam quidem quæsiisti, sed quomodo non licebat ; ac per hoc non accepisti, sed extorsisti. Extorta

(262) Suaserat Bernardus ne renuntiaret curæ pastoralis, etiam amore quietis propriæ. Hinc jam improbat factum Ogerii, huic consilio non parentis : et quamvis licentiam ab episcopo acceperit, eum tamen non esse securum, ut quæ extorta sit, et violentia potius dicenda sit : additque divinæ eum ordinationi resistere, ut qui promotus a Deo, sese dejiciat, aliaque plura in eadem sententiam. Hinc ergo oritur gravis quæstio : An non liceat renuntiare curæ pastoralis et sese subducere turbis et negotiis, ad quietius vacandum Deo et saluti propriæ ? Augent quæstionis difficultatem tam multa sanctorum virorum exempla, quod id fecisse novimus. Inter minores quidem prælatos plurimi fuerunt, sed nec pauci episcoporum, cardinalium, imo et pontificum nonnulli. Bruno III comes de Atena, Coloniensis præsul, abdicato pontificatu, ad monasterium Veteris-Montis ordinis Cisterciensis secessit anno 1119. Eskilus Lundensis in Dania archiepiscopus, in Clara-Valle vitæ se privatæ dedit. Petrus Damiani ex monacho Benedictino cardinalis et episcopus Ostiensis, postquam pro ratione officii et dignitatis causam Ecclesiæ annis aliquot strenue et mira constantia gessisset, amoresolitudinis et quietis in cellam reversus, vitam cum fratribus in tranquillitate deinceps exegit : sed redargutus a summo pontifice, cur publicam curam saluti privatæ, vir utilis et idoneus posthaberet. De quo illud memorabile, quod injunctam ob repudiatum episcopatum a pontifice centum annorum poenitentiam (qua nempe jubebatur in dies ad Psalmi L recitationem disciplinam facere, idque centum annis, si tot viveret) unius anni spatium, integram compleverit. Ita alias legisse memini. Vide *Operum* ejus tomum I, epist. 10 ; seu, juxta novam editionem, tomum III, Opusc. 20, ad Alexandrum ponti-

autem seu coacta licentia, licentia non est, sed violentia. Quod ergo tua importunitate victus **¶** episcopus fecit invitus, non fuit absolvere, sed arripere.

3. Congratulor quidem tibi, quod sis exoneratus: sed vereor ne Deus a te, quantum in te est, exoneratus sit; cujus procul dubio ordinationi resistis, dum promotus ab illo tu te dejicis. Quod si excusans paupertatis præteritis necessitatem; necessitas parit coronam: si difficultatem, si impossibilitatem; omnia possibile sunt credenti. Sed responde quod verius est, quia scilicet placuit tibi magis quies tua, quam utilitas aliena. Nec mirum: placet fateor et mihi, quod hæc quies placeat tibi, si tamen non nimis. Quodcunque autem bonum ita placet, ut si recte fieri non possit, placeat tamen fieri eo etiam modo quo fas non est, nimis est: ac per hoc jam quia bene non fit, non est bonum. Scriptum est enim: *Si recte offers, et non recte dividis, peccasti* (Gen. iv, 7, sec. LXX). Aut ergo oportuit te gregem dominicum minime servandum suscipere, aut susceptum nequaquam relinquere, juxta illud: *Alligatus es uxori? noli quærere solutionem* (I Cor. vii, 27).

4. Sed ad quid nitor his ratiocinationibus? Nunquid suadeo tibi redire ad onus regiminis, cum jam non pateat locus recuperationis? aut desperare te intendo, quasi qui te tali ligaveris culpa, quam jam solvere non possis? Absit! sed tantum nolo te illud, tanquam nullum vel parvum malum, negligere; imo semper timere, semper pœnitere, semper securum non esse, sicut scriptum est: *Beatus homo qui semper est pavidus* (Prov. xxviii, 14). Vides certe quem timorem tibi incutere nitor, non qui tibi sit laqueus desperationis, sed qui spem acquirat beatitudinis. Est siquidem timor inutilis, tristis, crudelis, qui veniam, quia non quærit, non consequitur. Est et timor pius, humilis, fructuosus, qui cuilibet, quantumlibet peccatori, facile misericordiam promeretur. Talis timor generat, nutrit, et servat humilitatem, sed mansuetudinem, sed patientiam, sed longanimitatem. Quem non delectet tam inclyta proles? Alterius vero misera soboles est pertinacia, immoderata tristitia, rancor, horror, contemptus et desperatio. Non hoc ergo qui desperationem, sed illo qui generat spem, timens ne non timeres, vel illo qui generat spem, timens ne non timeres, vel parum timeres, tuam tibi culpam sic memorandam esse putavi.

5. Est etiam adhuc, quod magis timeo tibi, ne forte, sicut de quibusdam scriptum est, quod lætan-

ficum et Hildebrandum cardinalem qui postea factus pontifex nomine Gregor. VII, ubi se purgat ob dimissum episcopatum, et factum suum, improbatum a pontifice et cardinali, plurimis adductis exemplis tuetur. Sed si legibus potius quam exemplis judicandum est, uti jurisconsultus ait, vide Augustinum, epist. 84, ad Eudoxium; Liberium papam, epist. ad omnes episcopos: Leonem I; epist. 32, ad Rusticum Narbonensem; Innocentium III, ad episcopum Arelatensem, et de Regular. cap. *Licet*; Bellarminum, ad Henricum a Lotharingia episcopum

tur cum malefecerint, et exultant in rebus pessimis (Prov. ii, 14); tu quoque deceptus, non solum hoc putes culpam non esse, sed insuper (quod absit) in corde tuo glorieris, te magnum aliquid, et quod a paucis solet fieri, fecisse: dum qui emancipatus etiam aliis præeras, contemnens prælationem rursus subdi prælato malueris. Falsa humilitas, veram inducens superbiam in cor talia cogitantis. Quid namque superbius, quam spontaneæ et tanquam liberæ ascribere voluntati, quod vel cogit necessitatis vis, vel pusillanimitatis infirmitas? Quod si nec labore victus, nec necessitate compulsus, sed volens hoc fecisti; nihil hoc quoque superbius. Dei quippe consilio tuum prætulisti, magis eligens tibi quiescere, quam ejus operi deservire, ad quod te ipse assumpsit. Si ergo unde Deum contempsisti, inde ad majorem ejus gloriaris contemptum, non est bona gloriatio tua. Sed cave gloriationem, tolle et securitatem: quatenus utiliter semper sollicitus sis, semper humiliter pavidus, non illo scilicet timore, qui, sicut jam dixi, provocat iram, sed illo qui mitigat.

6. Qui horribilis timor si quando terrendo tuum pulsaverit animum, tacite suggerens tuum obsequium Deo esse non posse acceptum, et quod tua sit infructuosa pœnitentia, quia videlicet unde Deus a te offensus est, per te emendari non potest: ne ad momentum quidem recipias, sed fidenter responde et dic, Male quidem egi, sed factum est, et jam non potest non fieri. Quis scit si hoc mihi Deus expedire providerit, et de malo meo ipse qui bonus est, bonum mihi operari voluerit? Malum ergo puniat quod ego feci, **¶** bonum autem maneat quod ipse providit. Nostris quippe inordinatis seu voluntatibus, seu actionibus novit bonitas Dei tuti, semper quidem recte in sui ordinis pulchritudinem; sæpe etiam pie in nostram utilitatem. O clementissima circa filios Adam divinæ pietatis recordatio! quæ sua non desinit largiri beneficia, non solum ubi nullum invenit meritum, sed plerumque etiam ubi totum videt contrarium. Sed ad te redeamus. Secundum ergo duos timores qui supra distincti sunt, volo te timere, et non timere; præsumere, et non præsumere. Timere, ut pœniteas; non timere, ut præsumas: porro præsumere, ne diffidas; non præsumere, ne torpescas.

7. Agnosce, frater, quantum de te confisus sum, qui te tam acriter increpare; tuum factum, nec mihi satis probatum, tam audacter dijudicare non dubitaverim, cum id forsitan rationabilius a te actum fuerit, quam mihi hucusque notum sit. Neque

Virdunensem; S. Gregorium, De cura past. lib. i, cap. 5 sqq. Petrum Blesensem, epist. 44 et 101, S. Thomam, 2-2: q. 85; Gillebertum de Hoylandia, elegantissima epistola ad Ogerium (an forte eundem, ad quem est præsens Bernardi epistola? certe utriusque epistolæ et inscriptione et argumento conveniunt) quam habes hic tomo V. Item vide Tubas nostras disciplinæ eccles. pag. 521; Claudium Espenæum, lib. iii Digress. in Epistola I ad Timotheum.

enim tu in tuis litteris fortasse rationes omnes illas, quibus excusari posset hoc factum, ponere voluisti, vel propter tuam humilitatem, vel propter litterarum brevitatem. De re ergo quam plene non novi, suspensam relinquens sententiam, unum quod fecisti irretractabiliter laudo, quod videlicet deposito jugo regiminis, sine jugo tamen esse noluisti: sed amicam repetens disciplinam, de magistro fieri denuo discipulus non erubuisti. Nam cum pastoralis vinculo solutus posses tui remanere juris: siquidem promotio abbatis, emancipatio filii est (263): tu tamen hac potestate tui non utens, sicut aliis dominari renueras, sic tibi quoque præesse timuisti: quique ut magister esses aliorum, minus te judicabas idoneum; nec te quidem tibi credens, tuus fieri discipulus contempsisti. Et merito: quia qui se sibi magistrum constituit, stulto se discipulum subdit (264). Et quidem quid alii de se sentiant, ignoro: ego de me expertus sum [*al. sentio*] quod dico: et facilius imperare, et securius possum præesse aliis multis, quam soli mihi. Prudens ergo humilitas humilisque prudentia fuit, quod nequaquam credens ad salutem te posse sufficere tibi, alieno potius arbitrio deinceps vivere proposuisti.

8. Laudo etiam, quod non novum vel magistrura, vel locum requisisti, sed ad claustrum de quo exieras, et ad patrem sub quo profeceras, familiariter rediisti. Rectius quippe fuit ut domus quæ te nutrierat, sed pro fraterna charitate dimiserat, exoccupatum reciperet, quam de ejus desolatione aliena gauderet. Quod tamen in hoc episcopi licentiam non habueris, nolo ut negligenter ducas: sed aut per te, aut per mediam personam, quantum in te est, satisfacere non differas. Post hæc conversare simpliciter inter fratres, devotus Deo, magistro subditus, senioribus obediens, junioribus contemperans [*al. obtemperans*]. Angelis placens, verbo utilis, humilis corde, mansuetus ad omnes. Cave autem, ne, quia olim in honore positus fuisti, etiam nunc te putes præ cæteris honorandum: sed magis humilem omnibus exhibeas, tanquam de cæteris unum. Nec enim dignum est ut inde exigas honorem, unde refugis laborem.

9. Potest hinc etiam nasci aliud periculum, ad quod te præmonitum et præmunitum esse volo. Nam sicut omnes ita mutabiles sumus, ut plerumque quod heri volebamus, hodie recusemus; et quod

hodie nolumus, cras desideremus: sic quandoque diabolo suggerente poterit contingere, ut ex memoria relictis honoris tuum animum pulset cupiditas; ita ut omnia quæ viriliter contempsisti, pueriliter desiderare incipias. Dulcescent animo quæ prius amara fuerunt, sublimitas loci, domus cura, rerum dispensatio, obsequia famulorum, libertas tui, potestas in alios; in tantum ut prope reliquisse te poeniteat, quod prius tenere gravabat: cui pessimæ tentationi si vel ad horam (quod absit) assensum præbueris, non mediocre damnum incurres tuæ conversationis.

10. En tota illius elegantissimi et eloquentissimi doctoris sapientia, a quo doceri de tam longinquo postulasti: en illud expectatum ac desideratum eulogium, quod audire tantopere studuisti: hæc summa nostræ eruditionis. An adhuc aliquid magnum exspectas? totum audisti. Quid amplius requiris? exhaustus est fons, et tu quæris aquam in sicco? Exemplo illius evangelicæ viduæ, de paupertate mea totum quod habui, misi (*Luc. xxi, 2-4*). Quid verecundaris? quid vultum dimittis? Tu me coegisti. Sermonem quæstisti; sermonem habes. Sermonem, inquam, habes jam satis longum, sed mutum; verbis plenum, sensibus vacuum: non quo, ut petieras, in corde tua charitas ordinetur, sed quo me inscitia publicetur. Nam unde jam poterit excusari? Possem forsitan dicere, quod febre tertiana laborans, quo pro officio meo curis occupatus hæc dictaverim, cum scriptum sit: *Sapientiam scribe in otio* (*Eccli. xxxviii, 25*). Sed hæc recte prætenderem, si grande aliquod atque operosum opus aggressus fuisset. Nunc autem in tantillo opusculo, ut occasionibus me non excuse, nihil horum certius prætendere possum, quam, ut sæpe jam dixi, scientiæ paupertatem.

11. Sed habeo nonnullam mæ confusionis consolationem. Nam etsi non feci ut petieras, si non misi quod speraveras; agnoscis certe quia volui. Sufficiet autem voluntas, ubi deesse vides facultatem explendi. Denique etsi tibi nullam conferat utilitatem, vel mihi proficiet ad humilitatem. Stultus quippe dum non loquitur, sapiens putatur (*Prov. xvii, 28*): nam quod non loquitur, non sensus inopia, sed humilitatis esse custodia creditur. Ego itaque si adhuc siluisset, sapiens dicerer, sed non essem. Nunc autem alii insipientem me ridebunt, alii subsannabunt

(263) Nimirum qui ex monacho fit abbas, eximitur a jure et subjectione sui abbatis.

(264) Argutum et sapiens sancti Bernardi dictum. Nam φιλαυτία seu amor sui ipsius, magnus errorum artifex, in causis propriis fere mentem et oculos homini surripit: facitque adeo illum stultescere, et verum de rebus iudicium amittere, ita ut qui aliis non raro recte norunt consulere, in propriis fœde cæcutiant, imo desipiant, seseque misere decipiant. Porro in via vitæ spiritualis seu religiosæ sine duce velle procedere, res plena discriminis est, ut passim sancti Patres et ascetici scriptores ostendunt. Adi August. Prol. lib. De doctrina Christ. Basil. Constit. Mon. cap. 23, et Quæst. Brev. n. 304; Gregor

Nyssen. lib. De Virg. Hieron. epist. 4, ad Rusticum; Greg. Magn. lib. I Dial. cap. 4, et lib. II, in librum I Reg. Cassianum, Collat. 2, capp. 11, 15; S. Doroth. Serm. 5; Vincent. Ferrer. tract. De Vita spir. cap. 4; Turrecrem. tract. 9 in Reg. S. Benedicti; S. Bonav. lib. De Sex Alis; Alphous. Rodrig. in p. Exercit. tract. 7, cap. 2-4; Ludov. de Ponte, p. II. Duc. spir. tract. 4, cap. 2, et p. I, De Perf. Chr. tract. 2, cap. 9; Rossignol, De Discipl. Perf. lib. I, cap. 1; Hier. Plat. De Bon. Stat. rel. lib. I, cap. 24; Jacob. Alv. de Paz. De Vita spir. tom. I, lib. V, capp. 12, 13; denique Julium Nigrum in Tract. ascet. tract. 1.

idiotam, alii præsumptori indignabuntur. Putasne parum hoc mihi conferat religionis emolumentum, cum humilitas, ad quam utique ducit humiliatio, totius sit spiritualis fabricæ fundamentum? Siquidem humiliatio via est ad humilitatem, sicut patientia ad pacem, sicut lectio ad scientiam. Si virtutem appetis humilitatis, viam non refugas humiliationis. Nam si non pateris humiliari, non poteris ad humilitatem provehi. Prodest itaque mihi meam insipientiam sciri, et a scientibus [*al.*, sapientibus] jure confundi, cui sæpe contigit a nescientibus injuste laudari. Terret me Apostolus, qui et ipse territus dicit: *Parco autem, ne quis me existimet supra id quod videt in me, aut audit aliquid ex me (II Cor. XII, 6)*. Quam pulchre dixit, *parco*. Non parcat sibi arrogans, non parcat sibi superbus, non cupidus vanæ gloriæ, et jactator actuum suorum, qui vel sibi arrogat quod est, vel mentitur de se quod non est. Solus qui vere humilis est, parcat animæ suæ: qui ne putetur, quod non est, semper quantum in se est, vult nesciri quod est.

12. Grande revera periculum, audire quemquam de se supra quam sentit in se. Quis dabit mihi apud homines tantum de veris digne humiliari, quantum vel de falsis datum est indigne exaltari? Illam mihi vocem propheticam jure assumerem: *Exaltatus autem, humiliatus sum et conturbatus (Psal. LXXXVII, 16)*; et illud: *Ludam, et vilior fiam (II Reg. VI, 22)*. Ludam scilicet ut illudar. Bonus ludus, quo Michol irascitur, et Deus delectatur. Bonus ludus, qui hominibus quidem ridiculum, sed Angelis pulcherrimum spectaculum præbet. Bonus, inquam, ludus, quo effimur opprobrium abundantibus, et despectio superbis. Nam revera quid aliud sæcularibus quam ludere videmur, cum, quod ipsi appetunt in hoc sæculo, nos per contrarium fugimus: et quod ipsi fugiunt, nos appetimus? More scilicet jocularum et saltatorum, qui capite misso deorsum, pedibusque sursum erectis, præter humanum usum stant manibus vel incedunt, et sic in se omnium oculos defigunt. Non est hic ludus puerilis, non est de theatro, qui femineis fœdisque anfractibus provocet libidinem, actus sordidos repræsentet: sed est ludus jucundus, honestus, gravis, spectabilis, qui coelestium spectatorum delectare possit aspectus. Hoc casto et religioso ludo ludebat qui dicebat: *Spectaculum facti sumus Angelis et hominibus (I Cor. IV, 9)*. Hoc ludo et nos interim ludamus, ut illudamur, confundamur, humiliemur, donec veniat qui potentes deponit, et exaltat humiles; qui nos lætificet, glorificet, in æternum exaltet.

EPISTOLA LXXXVIII (265)

AD EUMDEM

Se multis occupationibus impeditum, hactenus non potuisse votis ejus satisfacere; cogique etiam modo parcius scribere. Opusculum quoddam suum edi in publicum vetat, nisi recognitum.

1. Omitto nunc imperitiam meam, taceo professionis humilitatem, seu humilitatis professionem, nec jam obtendo vel loci, vel nominis mei non dico abjectionem, sed mediocritatem: quia quidquid tale dixerō, tu hoc non necessariam excusationem, sed dilatoriam occasionem nominabis, qui meam, ut mihi videbatur, justam verecundiam, pro tuo libitu nunc indiscretionem, nunc falsam humilitatem, nunc etiam veram superbiam interpretaris. Horum itaque, quia tibi in dubium venire possunt, nihil assero. Illud autem simpliciter tuæ dilectioni intimo, quod indubitanter te credere volo: toto scilicet hoc tempore, ex quo tuus nuntius, non is, sed alius recessit a me, nullum mihi omnino fuisse otium ad id quod poscis idoneum, tum propter dierum malitiam, tum propter noctium brevitatem. Sed et nunc quoque ita me novissimæ tuæ litteræ occupatissimum invenerunt, ut ipsas etiam occupationem causas pro mei excusatione longum fuerit mihi scribere tibi. Vix quippe illas tuas inter prandendum (nam illa hora mihi primum redditæ sunt) perlegere potui. Vix has meas quantulascunque furtim, raptim, anticipatis horis, breviter succincteque rescripsi. Quarum quidem brevitatem an æquo animo feras, tu videris.

2. Ego enim, ut verum fatear, propter te, mi Ogeri, ipsis curis meis compellor irasci, quanquam in his teste conscientia, soli charitati cupiam deservire: cujus profecto imperio, quia sapientibus et insipientibus debitor sum, ipsa sola facere potuit, ut necdum tibi potuerim satisfacere. Quid ergo? Charitas tibi denegat quod tu petis ex charitate? Petisti, quæstisti, pulsasti; et charitas te frustrata est. Quid mihi indignaris? Si vis, si audes, irascere charitati. De qua namque præsumis impetrare quod postulas, ipsa prohibente fit ne impetres. Et ecce jam longum causatur sermonem, et tibi indignatur qui cogis. Non quod sibi displiceat zelus quo id facis; quippe quem et ipsa donavit tibi: sed vult te illum habere secundum scientiam, ut cautus sis majora minoribus non impedire. Vides quam invitus avellor a longiori epistola, dum ductus delectatione tibi colloquendi, et desiderio satisfaciendi, dominæ charitati molestus fio, qua jamdudum imperante finem fieri, necdum taceo. O quam lata in tuis litteris patet materia respondendi. Quod si digne licuisset ut libuisset, et tibi forsitan satis esset et mihi. Sed quæ aliud præcipit, domina est, imo dominus est. Deus enim charitas est (*I Joan. IV, 16*): et satis agit pro imperio, quatenus debcam potius obtemperare sibi, quam vel mihi, vel tibi. Et quoniam oportet charitati Deo magis obedire quam hominibus; nolens dolensque, non quidem nego quod postulas, sed interim differo: ne dum tuæ cupio humiliter satisfacere voluntati, sub prætexti falsæ humilitatis per veram superbiam, arcem tantæ potestatis, quæ, te veraciter attestante, etiam Angelis imperat in cœlis, terrenus vermiculus in terris videar impugnare.

1. Omitto nunc imperitiam meam, taceo profes-

(265) Scripta circa annum 4127.

3. Libellum quem quæris, ipse quoque antequam tuus nuntius ad nos veniret, ab eo cui commendaveram, requisivi : sed necdum recepi. Dabo autem operam ut vel cum veneris, si tamen unquam aliquando veneris, illum invenias, videas, et legas; non autem transcribas. Nam illum alium quem te significas transcripsisse, ego quidem legendum tibi miseram non transcribendum : videris tu, qua vel quorum utilitate transcripseris. Quod autem te mittente eum nunc habet abbas de 95 Sancto-Theoderico, ego quidem non jusseram (266), nec tamen displicet mihi. Ut quid enim libellus meus oculos ejus formidaret, cui se videndum animus quoque meus totum, si posset, expanderet ? Sed heu ! in quanta sermonis augustia mentio se ingressit de tali viro, ne liceat, ut dignum erat, in tam dulcissima nobis memoria aliquandiu immorari, quando jamjamque desiderat epistola finem ? Obsecro te ne graveris oportunitatem quærere quomodo ad eum pergas, prædictumque opusculum non prius cuiquam scribendum vel legendum exponas, quam cum eo totum pervideas; pariterque conferatis, et corrigatis quæ corrigenda sunt, ut in ore duorum testium stet omne verbum. Et tunc demum an passim cuilibet, an paucis tantum, an vel cuiquam, an forte etiam nulli expediat demonstrari : et si illa quoque præfatiuncula (267), quam de nostris aliis litteris eidem coaptasti, apte sedeat, an vero aptior quæri debeat, vestro utriusque iudicio derelinquo.

4. Sed jam pene mihi exciderat quod in principio epistolæ tuæ questus es, quod te arguerim mendacii. Hoc aliquando me locutum fuisse, non satis recolo. Si quid tamen fuerit (nam magis me oblitum, quam tuum nuntium mentitum crediderim), jocando potius quam serio dictum fuisse non dubites. Egone levitate te usum putaverim, aut apud te esse Est et Non ? Absit a me hæc suscipio de te, qui jugo veritatis beatus quod portas ab adolescentia, lascivos annos morum superas gravitate ! Nec tam simplex sum, ut simplicem oris prolationem sine cordis duplicitate mendacium putem : nec tam incuriosus tui,

ut oblitus sim, vel quod jamdudum conceperis in affectu, vel quid ab affectu impediit.

EPISTOLA LXXXIX (268)

AD EUMDEM.

Scriptio brevitatem excusat prætextu sacri temporis, cui potius silentium competat : item professionis et ruditatis, ut docendi munus usurpare non audeat.

1. Indignaris forsitan, vel, ut temperantius dicam, miraris, quod pro longiori epistola, quam a nobis speraveras, tam brevem chartulam receperis. Sed memento juxta virum Sapientem, omnia sub cælo tempus habere : et tempus quidem loquendi, et tempus esse tacendi (*Eccle. iii, 1, 7*). Quando autem suum tempus silentium habebit, si hos etiam sacros dies Quadragesimæ nostra sibi vindicat confabulatio ? Eaque ipsa tanto occupatior, quanto laboriosior ; dum non quidem præsentibus alterutrum dicere leviter valemus quæ volumus, sed absentibus necesse est nobis invicem diligenter dictare, quæ vel petimus ab invicem, vel petimur. Deum vero absens cogito, dictito, scriptito, mittoque quod præsens legas ; rogo ubi otium, ubi silentii quies (269) ? Sed hæc, inquires, omnia facere potes in silentio. Mirum si ex sententia hoc respondeas. Quantus enim tumultus est in mente dictantium, ubi multitudo perstrepat dictionum, ubi orationum varietas et diversitas sensuum concurrat : ubi sæpe respuitur quod occurrit, et requiritur quod excidit : ubi quid pulchrius secundum litteram, quid consequentius juxta sententiam, quid planius propter intelligentiam, quid utilius ad conscientiam, quid denique, cui, vel post, vel ante ponatur, intentissime attenditur ; multaque alia quæ a doctis in hujusmodi curiosius, observantur ? Et tu in hoc mihi dices esse quietem ? tu hoc, etiamsi lingua sileat, silentium nominabis ?

2. Quanquam non solum temporis, sed nec meæ professionis est, huic rei operam dare quam postulas, nec possibilitatis adimplere quod optas. Siquidem vel monachi quod esse videor, vel pecca-

(266) Opusculum istud procul dubio non aliud est, quam Apologia ad Guillelmum abbatem, quam Ogerius exspectabat urgebatque apud Claram-Vallem, dum eam Bernardus perficiebat, ut patet ex ultimis ejusdem Apologiæ verbis. Sed cum eam necdum accurate descriptam ante discessum obtinere potuisset Ogerius, eam postea a Bernardo missam accepit examinandam, atque eo inconsulto communicavit Guillelmo abbati, cui incripta est, quam Bernardus emendatam ipse transmissurus erat.

(267) Præfatiuncula hæc epistola ad eundem Guillelmum, quæ inter Bernardinas censeri solet, ordine octogesima quinta, in capite Apologiæ relata.

(268) Scripta circa annum 1127.

(269) Hæc epistola gravibus verbis significat vir sanctus, quam sit alienus a litteris ad amicos minus utilibus et necessariis scribendi, quod id fiat cum jactura temporis et otii, gravioribus magisque sanctis negotiis tribuendi ; item silentii, quod religionis incumbit ; denique quietis et tranquillitatis internæ, cujus dispendium adfert illa scribendi cura et occu-

patio. Loquitur Bernardus de officio et vocatione monachi secundum se. Nam monachus, quatenus talis, non vocatur ad prædicandum et docendum ; sed ad vacandum in solitudine Deo et saluti propriæ, per meditationes et virtutum exercitia. Unde epistola 42 (habetur tomo II inter Tractatus) ait S. Bernardus « Labor et latebræ et voluntaria paupertas, hæc sunt monachorum insignia ; hæc vitam solent nobilitare monasticam. » Quapropter ne fortassis temere et imprudenter inertes, si qui tales alicubi latitant monachi, auctoritate sancti Patris abutantur ad fomentum ignaviæ suæ, quasi studia litterarum et scientiam improbet in monachis, audiant hi ipsum alibi tales manifeste redarguentem. « Videar forsitan, » inquit, « nimius in suggillatione scientiæ, et quasi reprehendere doctos, ac prohibere studia litterarum. Absit ! Non ignoro quantum Ecclesiæ profuerint et prosint litterati sui, sive ad refellendos eos qui ex adversa sunt, sive ad simplices instruendos, » etc., ejusdem sermonis, quæ legisse juvabit serm. 36 in Cantica, n. 2.

toris quod sum, officium non est docere, sed lugere. Indoctus quoque (quod et vere me fateor esse) si præsumat docere quod nescit, nihil indoctius agit. Docere itaque nec indocto est in promptu, nec monacho in ausu, nec pœnitenti in affectu. Sed et propter hoc elongavi fugiens, et maneo in solitudine, et cum propheta proposui custodire *vias meas, ut non delinquam in lingua mea* (Psal. xxxviii, 2), quoniam juxta eundem Prophetam: *Vir linguosus non dirigetur super terram* (Psal. cxxxix, 12); et secundum aliam scripturam: *Mors et vita in manibus linguæ* (Prov. xviii, 21). Silentium autem, dicente Isaia, *cultus justitiæ est* (Isa. xlii, 17); et, *Bonum est, ut docet Jeremias, expectare salutare Dei cum silentio* (Thren. iii, 26). Ad hunc ergo justitiæ cultum, hanc omnium virtutum matrem, nutricem, custodem, ne penitus videar negare quod petisti; et te, et quicumque tuis similes proficere cupiant in virtutibus, invito et provocho, etsi non verbo doctrinæ, certe mei silentii exemplo, ut vel silendo doceam te silere, qui loquendo compellis me docere quod nescio.

3. Sed quid ego facio? Mirum si non rides, quod ego qui multiloquium tantopere damnare videor, in tam multa verba tam loquaciter jam progredior; et dum cupio tibi commendare silentium, contra silentium per multiloquium pugno. Guericum nostrum (270), de cujus conversatione et pœnitentia consolari desideras, quantum ex fructibus ejus perpendimus, noveris Deo digne conversari, dignosque pœnitentiæ facere fructus. Libellum autem, quem a me exigis, penes me modo non habeo. Quidam enim amicus noster eodem zelo, quo tu flagitas, diu est quod apud se illum detinet. Sed ne tuæ pietatis [*al.*, benignitatis] petitionem abire patiar omnino frustratam, alium nuper a me editum, in Laudibus Virginis matris (271), tibi transmitto: quem, quia ejus exemplar non teneo, rogo ut quantocius ad me remittas; vel, si maturius adveneris, ipse deferat tecum.

EPISTOLA XC (272).

AD EUMDEM.

Amori sincero non opus esse prolixis litteris, aut multis verbis: sequæ e valetudine propemodum desperata convalescere.

1. Breves brevibus reddidi litteras, occasionem utique breviter rescribendi de tuarum brevitate libenter accipiens. Et vere quid juvat veras, et, ut veraciter loqueris, æternas amicitias vanis atque transitoriis jactitare verbulis? Quantalibet versuum diversitate, verborum multiplicitate, scriptorum varietate tuam mihi charitatem ostentare seu commendare coneris, minus certe sentio te exprimere

(270) Guericus iste anno 1138 factus est abbas Igriacensis, cujus sermones in tomo sexto. De eodem rursus in epistola sequente.

(271) Sic inscribit Homilias super *Missus est*.

(272) Scripta circa annum 1227.

(273) Hujusmodi scriptitationes devotioni et orationi impedimento esse dicit in epistola præfixa

quam diligis, idemque tu de me sentiendo non falleris. Cum tuæ litteræ in manus nostras venerunt, te in corde nostro qui eas miseris, invenerunt. Has quoque nostras nec me sine te scribere certus sum, nec te sine me confido lecturum. Laboramus quidem uterque ad alterutrum scriptitando, fatigantur et nuntii alterius ad alterum scripta portando: sed nunquid spiritus gravantur amando? Cessent igitur quæ absque labore non possunt actitari; et illud frequentetur, quod quanto attentius satagitur, tanto minus constat laborari. Quiescant, inquam, a dictando ingenia, labia a confabulando, a scribendo digiti, a discurrendo nuntii (273): non autem quiescaut corda die ac nocte meditari in lege Domini, quæ est charitas. A quo negotio quanto quietiores sumus, tanto minus quiescimus: quantoque occupatiores sumus in illo, tanto nos quietiores sentimus ex illo. Amemus, et amemur; in altero nobis, in altero nostris consulentes. Nam quos amamus, in ipsis profecto requiescimus; a quibus autem amamur, ipsis nos in nobis requiem paramus. Porro amare in Deo, charitatem habere est: studere vero propter Deum amari, charitati servire est.

2. Sed quid ego facio? Ego promissor brevitatis, jam tenebor prolixitatis exhibitor. Si de fratre Guericco desideras, imo quia desideras scire, sic currit non quasi in incertum, sic pugnat non quasi aerem verberans. Sed quoniam scit neque pugnantis esse, neque currentis, sed miserentis Dei; ipsum rogat a te orari pro se, quatenus qui jam donavit ei et pugnare et currere, det et vincere et pervenire. Abbatem vestrum mihi, non tantum propter te, sed et propter suam bonam famam charissimum, corde meo et ore tuo saluto, gratantissime eum visurus illo et tempore et loco quo promisisti. Notifico etiam tibi, quod et nunc paulisper aggravata manu Domini super me, impulsus eversus sum ut caderem, ita ut securi ad radicem infructuosæ arboris corporis mei apposita, jamjamque succidi metuerem: cum ecce tuis cæterorumque amicorum nostrorum orationibus et hac vice pius Dominus pepercit mihi, sub spe tamen promissi fructus in futuro.

EPISTOLA XCI.

AD ABBATES SUESSIONE CONGREGATOS (274).

Abbatæ excitat ad strenue curandum negotium, cujus causa convenerunt. Studium profectus serio commendat: nil morandum, si tepidi quidam et dissoluti forsitan detrectent et obmurmurent.

Reverendis abbatibus apud Suessionem in nomine Domini congregatis, servus sanctitatis eorum

Apologiæ ad Guillelmum abbatem, et supra in epistola 89.

(274) Scripta circa annum 1130. — Hoc unum est ex primis capitulis generalibus nigrorum, ut vocant, monachorum ex provincia Remensi. Causa ejus et occasio videtur Apologia Bernardi ad Willelmum, qui auctor fuerit, Cluuiacensium et Cisterciensium

frater BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, quæ recta sunt videre, constituere, et tenere.

1. Irascor occupationibus meis, quibus impediore interesse conventui vestro, corpore tamen duntaxat. Nam spiritum nec spatia terrarum, nec turba curarum absentare queunt: quippe orantem pro vobis, congratulantem vobis, atque in vobis quiescentem. Non me, inquam, sanctorum potest carere conventus, nec loci corporisve distantia priyat prorsus a consilio justorum et congregatione: illo præsertim consilio, in quo non hominum traditiones (275) obstinatius defensantur, aut supersticiosius observantur; sed diligenter humiliterque inquiritur, quæ sit voluntas Dei bona, et beneplacens, et perfecta. Illuc toto desiderio feror, devotione immoror, condelector amore, inhæreo consensu, æmulatione persisto.

2. Ne ergo in vacuum vos (quod absit) convenisse subsannent qui dicunt vobis, Euge! euge! contendite, obsecro, bonas facere vias vestras et studia vestra, quæ profecto nimis bona esse non possunt. Esto quod possis nimium fortassis esse justus, possis et nimium sapiens: sed plane bonus ultra modum esse non potes. Et quidem lego: *Noli esse nimium justus* (Eccle. vii, 17); lego: *Non plus sapere quam oportet sapere* (Rom. xii, 3): nunquid autem, aut, Ne sis nimium bonus; aut, Non plus bonus quam oportet? Nemo esse bonus plus quam oportet potest. Bonus **98** erat jam Paulus; et tamen nequaquam contentus, libenter se ad ea quæ ante sunt, extendebat, posteriora obliviscens (Philipp. iii, 15), et se ipso semper melior effici studens. Solus Deus melior se ipso esse idcirco non vult, quia non valet.

3. Recedant a me et a vobis qui dicunt: Nolumus esse meliores quam patres nostri, tepidorum et dissolutorum se filios protestantes. Quorum memoria in maledictione est, quia manducaverunt uvæ acerbæ, quibus dentes filiorum obstupuerunt. Aut si sanctis et bonæ memoriæ patribus gloriantur; imitentur certe sanctitatem, quorum indulgentias dispensationesque pro lege defendunt. Quamquam sanctus Elias, *Non sum, inquit, melior quam exemplo, convocandi hunc cœtum, ut regulari observantiæ labenti succurreretur. Habitum est indubie apud Sanctum Medardum sub abbate Gaufrido, ad quem epistola 66. Hunc jam episcopum Catalaunensem Petrus Venerabilis in libri ii epistola 43 laudat, veluti « Cluniacensis, divini Ordinis per totam Franciam primum disseminatorem, auctorem, provectorem, » imo « inveterati draconis de tot monasteriorum cubilibus expulsorem, et monastici torporis excitatorem: » quæ verba huc forsitan referenda. Innocentius II ejusmodi capitula generalia per nigros monachos quotannis in posterum fieri voluit, ut constat ex epistola 480, infra, in append. ad epistolas.*

(275) Hoc loco hominum traditiones appellantur indulgentiæ et relaxationes vitæ regularis, de quibus infra, et in epistola 154, n. 1.

(276) Scripta anno Christi 1132.

(277) Quid Bernardus hoc loquendi genere innuat, prodit historia originis Fontanensis monasterii his

patres mei (III Reg. xix, 4): et non dixit se nolle patribus esse meliorem. Vidit Jacob in scala Angelos ascendentes et descendentes (Gen. xxviii, 12), nunquid stantem quæmpiam, sive sedentem? Non est stare omnino in pendulo fragilis scalæ; neque in incerto hujus mortalis vitæ quidquam in eodem statu permanet. Non habemus hic manentem civitatem, nec futuram adhuc possidemus, sed inquirimus. Aut ascendas necesse est, aut descendas: si attentas stare, ruas necesse est. Minime pro certo est bonus, qui melior esse non vult: et ubi incipis nolle fieri melior, ibi etiam desinis esse bonus.

4. Recedant etiam a me et a vobis qui dicunt bonum malum, et malum bonum. Qui dicunt cultum justitiæ malum, quodnam bonum jam bonum reputaturi sunt? Unum verbum olim locutus est Dominus, et Pharisæi scandalizati sunt (Matth. xv, 12). At novos nunc Pharisæos non verbum, sed silentium scandalizat. In hoc uno certe advertitis, quod occasionem quærent adversum vos. Sed sinite illos; cæci sunt, duces cæcorum. Intendite saluti parvulorum, non murmuri malevolorum. Non valde illorum vobis curandum est scandalum, qui non sanantur, nisi vos infirmemini. Sed nec ut vestris ipsis omnia in omnibus placeant quæ statuitis, exspectandum. Alioquin aut nullum, aut rarum bonum constituitis. Satius vero ipsorum profectibus, quam voluntatibus providetis; fideliusque invitos trahitis ad Deum, quam desideriis cordis eorum relinquitis. Commendo me sanctis orationibus vestris.

EPISTOLA XCII (276).

AD HENRICUM REGEM ANGLORUM.

Monachis a se missis ad construendum monasterium, regis favorem postulat.

HENRICO illustri Anglorum regi, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, cœlorum Regi de terreno regno servire fideliter, et humiliter obedire.

In terra vestra tenetur præda Domini mei atque vestri (277), et illa præda, pro qua maluit mori, quam carere illa. Ego eam sequi disposui, et mittere de nostra militia, qui in manu valida, si nobis non displicet, requirant, recuperent et reducant. Et nunc hujus rei gratia præmisi hos quos præsentibus verbis: « Bernardus abbas Claræ-Vallensis missis expeditionis suæ militibus, jam finitimas occupaverat regiones, claros agens de hoste antiquo triumphos, eripiens prædam, et restituens Regi suo. Hic instinctu divino de nobili sua Claræ-Vallensi vinea quamdam bonæ spei plantationem ad Anglicanas partes direxerat, fructum in illa gente quærens, sicut ubique terrarum. Exstat adhuc eadem epistola, quam pro eis ad regem scripserat, asserens teneri prædam Domini sui in terra illius, misisse de militia sua viros strenuos, qui eam requirant, recuperent, et reducant. Suadet regi ut nuntiis assistat, et in hoc ne deserat feodum suum; quod et factum est. Suscepti cum honore a rege et regno, in provincia Eboracensi jaciunt nova fundamenta, constituentes abbatiam quæ Rievallis nominatur. Et hæc prima plantatio Ordinis Cisterciensis in territorio Eboracensi. « Ex monastici Anglicani tomo I, pag. 733. Plura de Henrico hujus nominis primo vide, si lubet, in notis ad epistolam 138.

cernitis exploratores, qui esse (278) rei indagent sagaciter, renuntientque fideliter. Assistite eis tanquam nuntiis Domini vestri, et in ipsis feudum vestrum deservite (279). Ipse vero ad honorem suum, ad salutem vestram, ad patriæ sospitatem et pacem, lætum vos et inclytum perducatur in bonum ac placidum finem.

99 EPISTOLA XCIII.

AD HENRICUM WINTONIENSEM EPISCOPUM (280).

Officiose eum salutatur.

Viro illustri domino HENRICO, Dei gratia Wintoniensi episcopo, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, in Domino salutem.

Multorum jam relatione lætabundus accepi, locum gratiæ non infimum humilitatem nostram apud vestram Celsitudinem obstinere. Non sum meritis, sed eo non ingratus. Itaque refero gratiam pro gratia, etsi non condignam, certe quam possum. Nec vereor, quantula sit, oblatam, vel potius relatum a vobis sperni, quam et amanter promereri, et di-

(278) Familiaris Bernardo hæc vox esse ad significandum rei aut hominis statum, in epistolis 118, 304.

(279) Quippe reges et principes sunt tanquam Dei vassalli.

(280) Scripta circa annum 1132. — Henricus, Henrici I Anglorum regis ex sorore nepos, Stephani Angliæ itidem regis frater, atque Stephani comitis Blesensis filius, postmodum episcopus Wintoniensis, in Anglia, ex abbate Glastoniensi, Guillelmo Giffardo suffectus Wintoniæ anno 1128, laudatur ab Anglicis historicis, præterquam ab Henrico Huntindoniensi in Spicilegii tomo VIII, pag. 190, ubi Henrici regis nepos dicitur, « novum quoddam monstrum, scilicet monachus et miles. »

« Mater ejus » (Adela), inquit Guillelmus Neubrigensis, in Historia Angl. libro I, cap. 4, « ne soli sæculo liberos genuisse videretur, apud Cluniacum tonsoravit, » nempe anno 1126, uti diserte refert Historia Glastoniensis (Monastici Anglicani tomo II, pag. 18), eum inter suos abbates connumerans, in qua dicitur « vir quem abundans litteraturæ peritia illustravit, morumque honestas apprime decoravit, cujus industria tanta Glastoniensi ecclesiæ præstitit beneficia, quod ejus ibidem memoria æterna vigeat per sæcula, » etc. De Henrico ad sedem Wintoniensem postea ejecto sanctus Bernardus conquestus est epistola 257 ad Eugenium scribens : « Quid dicam de domino Wintoniensi? » Opera quæ ipse facit, testimonium perhibent de eo, » nimirum quod præter arces a principibus (ut auctor est Harpsfeldius, sæculo 12, in Henrico) ad convivium invitatis extortas, Guillelmum Eboracensem intrusum consecrasset, teste Rogerio, in Annalibus ad annum 1140, ubi eum Romanæ sedis legatum vocat. Male itaque a Brito et Henriquez inter Cistercienses recensetur, nec rectius ab isto fortasse inter viros sanctitate insignes (Menolog. Cisterc. ad diem 11 Octobris), occasione sumpta ex testimonio Wionis in Ligno vitæ, qui virum prophetæ spiritu clarum prædicat, quod Henrico nepoti ipsum visitanti moriturus prædixerit castigandum a Deo ob necem sancti Thomæ Cantuariensis, quem ipse consecraverat : quasi ea vox non potuerit esse timentis potius, quam prophetantis, inquit recte Mauricus in Annalibus. Plures ad eum exstant Petri Venerabilis epistolæ, inter alias vero epist. 24 et 25 libri IV ipsum interpellat, ut ad suum Cluniacense monasterium corpus depositurus revertatur, quibus necnon

agnanter prævenire curastis. Verum modo plura scribere supersedi, donec vestro, si dignum iudicatis, agnoscam rescripto, hæc pauca qualiter accipiat. Quæ autem rescribere vel injungere verbo placuerit, abbati Ogerio (281) committere bene potestis, per quem et hæc nostra recepistis. Pro quo etiam vestram Excellentiam compellamus, quatenus eum et notum ex hoc habeatis, et commendatum, utpote hominem honestate, scientia, religio- neque commendabilem.

EPISTOLA XCIV (282).

AD ABBATEM CUJUSDAM MONASTERII EBORACENSIS (283), UNDE EXIERAT PRIOR CUM ALIQUANTIS FRATRIBUS (284).

1. Consilium expetitis a me litteris transmarinis, quod utinam ab alio potius quæsissetis. Coarctior siquidem e duobus. Si enim non respondero, taciturnitas contemptum quodammodo sonare videbitur. Respondere autem sine periculo me posse non video, cum quidquid respondero, necesse sit aut

Adriani IV litteris, Ludovici Francorum regis et Burgundiæ primatum precibus invitatus (ut refert Chesnius in notis ad Bibliothecam Cluniacensem) præmisso per Petrum Venerabilem thesauro suo. absque permissu regis ab Anglia Cluniacum clam appulit anno 1155. Monasterium gravi æris alieni pondere oppressum exoneravit, factis ad septem millia marcarum argenti seu ad quadraginta millia librarum expensis, monachos quadringenos et amplius Cluniaci degentes pavit; calices quadraginta pro Missis celebrandis, pannumque sericeum magni pretii dedit ecclesiæ, manibusque propriis Petrum Venerabilem Kalendis Januarii anni 1157 defunctum sepelivit. Tandem reversus in sedem suam, non sine magno Cluniacensium luctu diem clausit, quinto Idus Augusti anni 1171.

(281) Ad quem epistola 87 et sequentes.

(282) Scripta anno Christi 1132.

(283) Gaufridum scilicet, abbatem monasterii Sanctæ-Mariæ in diœcesi Eboracensi, Ordinis S. Benedicti, quo ex loco monachi duodecim cum Priore egressi, cum ad Cistercienses convolare eis non liceret, confugium fecerunt ad Turstinum archiepiscopum Eboracensem, quem ob præsidium eis impensum laudat Bernardus epistola sequente. Confer epistolam 314, ad eundem Gaufridum.

(284) Ex quo monasterio transierint ad Cistercienses, distincte indicat epistola modo 313, nempe Sanctæ-Mariæ Eboracensis Ordinis S. Benedicti, confirmatque Monasticum Anglicanum, tum in ipsius monasterii Eboracensis, tum præcipue Fontanensis Historia, ex qua hujus, duarumque præcedentium epistolarum argumentum compendiose hic describimus. Abbatia Sanctæ-Mariæ Eboracensis anno 1088 fundata est ab Alano comite, Guidonis comitis Britannicæ filio, in ecclesia sancto Olavo dedicata, Eboraco proxima, cui rex Guillelmus, cognomento Rufus, Sanctæ-Mariæ nomen postea dedit. Huc acciti e cœnobia Wittebiensi abbas Stephanus et monachi Benedictini, sub quibus regularis disciplina non sine fenore propagata, circa annum 1132 Galfrido tertio abbate tantisper languescere cœpit. Spargebat ubique famam tunc temporis Cisterciensis religio, anno 1128 (Waverleicensi monasterio in agro Surregiensi primitias obtinente) in Angliam primo invecta : cujus pia æmulatione adducti quidam illius cœnobia monachi numero duodecim, cum per abbatem suum ad Cistercienses convolare sibi non liceret, Turstinum Eboracensem archiepisco-

scandalum cuiquam generare, aut reddere securum quemquam plus quam oportet, aut certe in quo non oportet. Quod a vobis recesserunt fratres vestri, nec nostro, nec nostrorum factum est, me sciente, consilio vel hortatu. Credimus autem ex Deo fuisse, quod nec tantis potuit dissolvi conatibus. Credimus hoc idem et ipsos sentire fratres, qui nostrum tantopere de se ipsis consilium flagitant, credo remordente eos conscientia quod retro abierint. Alioquin beati sunt secundum Apostolum, si se non iudicant in eo quod probant (*Rom. xiv, 22*). Cæterum quid faciam, ut interrogatus nec silendo, nec respondendo molestus sim cuiquam? Ita fortassis expediar, si misero eos qui me interrogant, ad doctiorem, et cujus reverentior sanctorumque auctoritas sit. Sanctus papa Gregorius in libro Pastoralis: « Quisquis bonum majus subire, » inquit, « proposuit, bonum minus, quod potuit, sibi illicitum fecit. » Ad quod probandum subjicit testimonium de Evangelio, dicens: *Nemo mittens manum suam ad aratrum, et respiciens retro, aptus est regno cælorum (Luc. ix, 62)*, et infert: Qui igitur fortiori studio intenderat, retro respicere convincitur, si relictis bonis amplioribus ad minima retorquetur (*parte III, cap. 28*). » Item ipse in Homilia tertia super Ezechielem: « Sunt nonnulli, qui bona quidem quæ noverunt, operantur, atque hæc operantes meliora deliberant; sed retractantes, meliora quæ deliberaverant, immutant. Et quidem bona agunt quæ cœperant, sed a melioribus quæ deliberaverant, succumbunt. Hi nimirum ante humana judicia stare videntur in opere; sed ante omnipotentis Dei oculos occiderunt in deliberatione. »

2. En speculum. In hoc non vultum nativitatis, sed factum reversionis suæ considerent: hic se discutiant, hic se dijudicent, cogitationibus suis accusantibus sive defendentibus, et quidem apud spiritualem qui omnia dijudicat, et ipse a nemine iudicatur. Quidnam vero majus aut minus, superius aut inferius, arctius sive remissius sit, quod videlicet reliquerunt, an ad quod redierunt; ego quidem haud temere definierim, ipsi viderint. Et hoc illis Gregorius. Tibi vero, pater reverende, tam tuta certitudine, quam nuda veritate ego dixerim, omnino non expedire spiritum velle extinguere. *Noli,*

pum in sui propositi patronum implorant. Eo itaque duce anno ab Incarnatione Domini 1132, pridie Nonas Octobris, reclamante abbate egressi sunt ex ipso monasterio sacerdotes duodecim cum uno levita, Richardus scilicet Prior; alter Richardus sacrista, alique in prædicta Historia recensiti, de rebus monasterii præter habitum nihil asportantes. Qua desertione turbatus abbas Gaufridus apud regem, vicinosque episcopos et abbates, præcipue vero apud sanctum Bernardum, de communi violatæ religionis injuria litteris expostulat: Turstinus vero pontifex apologeticam ad Willelmum metropolitam Cantuariensem epistolam scribit (exstat hic supra, pag. 795); imo ipse Bernardus ad prædictum Turstinum, tum ad tredecim illos monachos congratulatoriam, ad Gaufridum autem abbatem excusatoriam transmittit (*Epist. 94, 96 et 313*). Interea

inquit, *prohibere eum qui potest bene facere; sed, si vales, et ipse bene fac* (*Prov. III, 27*). Gloriarum autem magis oportet in profectibus filiorum, quoniam filius sapiens gloria est patris (*Prov. x, 1*). De cætero nemo mihi molestus sit, quod justitiam Dei non abscondi in corde meo: nisi quod minus fortasse, ob vitandum scandalum, quam debui, dixi.

EPISTOLA XCV (285).

AD TURSTINUM ARCHIEPISCOPUM EBORACENSEM.

Charitatem et beneficentiam ejus erga religiosos laudat.

Patri charissimo et domino reverendo TURSTINO, Dei gratia Eboracensi archiepiscopo, BERNARDUS abbas Claræ-Vallis, salutem plurimam dicit.

Splendor operis, et opinionis odor bene, ut comperi, in gloria vestra convenerunt. Opinionem opus probat nec falsam fuisse, nec vacuam, cum quod ante sparserat ubique fama volans, res ipsa faciat manifestum. Quomodo nunc vel maxime claruit zelus justitiæ, eminebat et invaluit sacerdotalis vigor in defensione videlicet pauperum, et pauperum quibus non erat adjutor (286)! Olim quidem opera misericordiae et eleemosynas vestras enarrabat omnis Ecclesia sanctorum: sed hoc vobis commune cum pluribus, quippe quod et a cunctis substantiam hujus mundi habentibus exigetur. Verum hoc opus episcopale, hoc paternæ pietatis tam egregium specimen, hic vere divinus fervor, quo pro tuendis suis pauperibus ille procul dubio zelum vestrum accendit et accinxit, qui facit Angelos suos spiritus, et ministros suos ignem urentem; hoc totum, inquam, speciale accessit, vestræ dignitatis decus, insigne officii, ornamentum coronæ. Aliud est reficere ventrem esurientis, et aliud sanctam zelare paupertatem. Ibi enim servitur naturæ, hic gratiæ. *Visitabis, inquit, speciem tuam, et non peccabis (Job v, 24)*. Ergo qui alienam carnem fovet, facit ne peccet: qui autem alienam sanctitatem honorat, fructificat sibi. Ideo ait: Desudet eleemosyna in manu tua, donec invenias [*al., videas*] justam cui des. Quo fructu? Quoniam *qui recipit justum in nomine justii, mercedem justii accipiet (Matth. x, 41)*. Solvamus proinde naturæ debitum, ne peccemus: simus gratiæ coadjutores, ut et participes fieri mereamur. Sane utrumque ita in vobis admiramus, ut

prædicti monachi in episcopali Turstini domo conclusi, cum abbatibus sui censuris revocari non potuissent, locum ad habitandum ab ipso episcopo accipiunt ad Ripponam, a cunctis retro sæculis incultum, spinis consitum, et inter convexa montium et scopulos hinc inde prominentes, Richardo Priori ipso die Natalis Domini a Turstino in abbatem ordinato, qui hieme sub ulmo incredibili vitæ austeritate transacta, se suamque locum, ab ipsis Fontes appellatum, sancto Bernardo tradidit: quibus ipse virum religiosum direxit, Gaufridum scilicet de Amalo (de eo vide librum quartum Vitæ S. Bernardi, cap. 2), a quo Cisterciense institutum incredibili devotione et alacritate susceperunt.

(285) Scripta anno Christi 1132.

(286) Quid Turstinus præstiterit in defensionem prædictorum monachorum, qui studio majoris per-

utrumque datum vobis desuper fateamur : quatenus divinis laudibus æternaliter misceatur, quidquid ex vobis temporaliter necessitatibus nostris impenditur, merito reverende et omni amoris sinceritate colende atque amplectende pater.

101 EPISTOLA XCVI.

AB RICHARDUM FONTANENSEM ABBATEM (287), ET SOCIOS EJUS, QUI DE ALIO ORDINE AD CISTERCIENSEM TRANSIERANT.

Laudat eos ob renovationem religiosæ disciplinæ.

Quanta audivimus et cognovimus ea, et fratres nostri uterque Gaufridus annuntiaverunt nobis, quemadmodum noviter recaluitis igne Dei, convalescistis de infirmitate, refloristis in novitate sancta. Digitus Dei est iste, subtiliter operans, suaviter renovans, salubriter mutans, non quidem de malis bonos, sed de bonis faciens meliores. Quis dabit mihi ut transeam, et videam visionem hanc magnam? Nec enim minus mira minusve jucunda ista promotio est quam illa mutatio : nisi quod multo facilius reperias multos sæculares converti ad bonum, quam unum quempiam de religiosis transire ad melius, Rarissima avis in terris est, qui de gradu, quem forte in religione semel attigerit, vel parum ascendat. Vestrum proinde, dilectissimi, tam insigne, quam salubre factum non solum nos, qui servi vestræ sanctitatis esse percipimus, sed et universam merito lætificat civitatem Dei : quippe quo rarius, eo et clarius. Erat autem et necessarium ad cautelam, proximam defectu mediocritatem transcendere, et declinare teporem, qui Deo vomitum provocat; sed et sic oportebat propter conscientiam. Professis siquidem sanctam Regulam, an citra ejus puritatem sistere gradum tutum sit, ipsi sensistis. Dolens doleo, quod urgente diei malitia, et nuntio festinante, plenum affectum exili cogor designare stilo et brevi chartula latam comprehendere charitatem. Si quid deest, frater Gaufridus viva voce supplebit (288)

EPISTOLA XCVII.

AD DUCEM CONRADUM (289).

Dehortatur eum a bello comiti Gebennensi inferendo, ne contra se ultorem Deum provocet.

1. Omnis potestas ab ipso est, cui dicit propheta : fectionis ad eum confugerant, docet ipsius epistola ex Monastico Anglicano referenda post Bernardinus. (287) Scripta anno 1132. Richardus prior fuerat in monasterio Eboracensi Sanctæ-Mariæ, indegressus cum duodecim, ut dictum est. monachis, Romæ mortuus, ex tomo primo Monastici Anglicani, pag. 744. Huic suffectus Richardus alter, sacrificus quondam in prædicto cœnobio Eboracensi, mortuus apud Claram-Vallem, ut legitur in ejusdem tomi pag. 745, de quo in epistola 320. Monasterium Fontanense diocesis Eboracensis ad Cisterciense institutum commigravit anno 1132. Mira sunt quæ de horum monachorum fervore leguntur in tomo primo Monastici Anglicani, pag. 733 seqq. Confer epistolam nunc 313 et epistolam 320, ubi de morte Richardi abbatis nomine et ordine secundi.

(288) Hic est Gaufridus datus de Amayo, « vir sanctus et religiosus, multorum monasteriorum ordinatorem et institutorem, » quem sanctus Bernardus ad Fontanenses monachos misit, ut eos formam Ordi-

Tua est potentia, tuum regnum, Domine: tu es super omnes gentes (I Paral. xxix, 11). Hinc ergo dignum duxi tuam, o illustris princeps, commonere Excellentiam, quantum te oporteat deferre terribili, et ei qui aufert spiritum principum. Comes Gebennensis, ut accepimus per os ejus, ad justitiam se obtulit, et offert de omnibus quæ te dicis habere adversus eum. Si super hoc alienam pergis invadere terram, ecclesias destruere, incendere domos, exsulare pauperes, homicidia perpetrare, et humanum fundere sanguinem; non est dubium quin graviter irrites adversum te Patrem orphanorum et Judicem viduarum. Eo certe irato, non expedit tibi dimicare in quantalibet multitudine vel fortitudine. Nihil enim intererit apud omnipotentem Dominum sabaoth, in multis an in paucis, cui volet dare victoriam. Ipse nimirum cum voluit fecit, 102 ut unus mille, et duo fugarent decem millia (Deut. xxxii, 30).

2. Hæc pauper ego, pauperum permotus clamoribus, tuæ Magnificentiæ scribere volui, sciens tibi honorificentius humilibus consentire, quam hostibus cedere : non quod putem hostem te fortiolem, sed quod noverim Deum omnipotentem potentiolem, qui superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Hujus rei gratia tuam, vir nobilis, præsentiam adissem, si licuisset. Nunc autem pro me hos de fratribus nostris destinare curavi, si forte suis et nostris precibus a tua Dignitate obtineant vel perfectam concordiam, si fieri potest, aut certe inducias, usquedum liceat nobis firmam quærere pacem, ad Dei voluntatem, et honorem tuum, et patriæ salutem. Alioquin si nec oblatam justitiam recipis, nec nos precantes respicis, imo Deum in nobis de tua te salute commonentem non attendis, videat ipse et judicet. Scimus autem quod merito formidamus, difficile posse congregari tantos exercitus absque partis gravissima strage.

EPISTOLA XCVIII.

DE MACHABÆIS, SED AD QUEM SCRIPTA SIT IGNORATUR (290).

Respondet ad quæstionem, cur ex justis antiquæ legis solis Machabæis Ecclesia diem festum decreverit.

1. Quod per fratrem Hescelinum tua Charitas a me nis Cisterciensis doceret : ex tomo primo monastici Anglicani, pag. 741. De eodem Gaufrido in Vita S. Bernardi, libro quarto, cap. 2, n. 10.

(289) Scripta circa eundem annum. — Conradus, Zeringensis dux, quem contra Amedeum I, comitem Gebennensem, his diebus arma cogitasse, Samuel Guichenon auctor est, in Historia Gallica Ducum Sabaudicæ. Fuit autem Zeringen (inquit Munsterus Cosmographiæ libro iii) castrum quoddam nunc dirutum, a quo duces Zeringenses suum titulum habuerunt, semi-milliaro infra Friburgum in Brisgoia. Hi duces a comitibus Habsburgensibus progeniti, et circa tempus Henrici III imperatoris exorti Gebizone auctore, in sexto demum hærede, Egone nuncupato, ad annum 1357 desere.

(290) Hunc titulum habent scripti fere omnes. In uno tamen Cisterciensi, epistola inscribitur : *Ad Brunonem Coloniensem, ut putatur de martyrio Machabæorum.* In veteri editione : *Putatur scripta ad Hugonem de Sancto Victore.* Conjectura pro Bru-

parvitate quæsit (291), inde jam ad me scripserat Fulco Sparnacensis abbas (292). Cui ego nil rescripsi; volens, si quam forte super hoc reperissem Patrum sententiam, ipsam potius ei transmittere, quam novum vel nostrum quidpiam respondere: qua non facile occurrente, jam quod sentio ego, sic interim utrique respondeo, ut quodcunque forte rationabilius quilibet vestrum super eadem quæstiuncula quandoque vel legerit, vel audierit, vel certe ipse senserit, mihi vicissim impartiri non negligat. Quæris itaque quidnam visum Patribus fuerit, ut solis ex omnibus antiquis justis singulari quodam privilegio Machabæis annuam celebritatem pari cum nostris martyribus veneratione decernerent in Ecclesia solemniter exhibendam? Si [dixero dignos merito martyrum gloria judicatos, quibus non impar fuit in martyrio virtus; erit forsitan solutum, cur ipsos, sed necdum plane cur solos: cum et alios nonnullos ex veteribus pari constet zelo pietatis occubuisse, non tamen pari et tripudio recolere meruisse. Quod si illis non immerito hujuscemodi legatur sollemnis celebritas, quia nimirum quod præbuit virtus, præripuit tempus: cur non et eadem fuit in Machabæis consideratio? siquidem et ipsi pro tempore, non ad cœli mox gaudia, sed ad inferni tenebras descenderunt: ne tunc quippe apparente Primogenito ex mortuis, qui aperiret credentibus regna cœlorum; agno videlicet de tribu Juda, qui aperit, et nemo claudit, ad cujus introitum cum omni auctoritate supernis potestatibus diceretur, *Tollite portas, principes vestras; et elevamini portæ æternales, et introibit Rex gloriæ (Psal. xxxiii, 7.)* Proinde, si incongruum videtur cum gaudio recolere transitum qui gaudii non fuit, caveatur et in istis: aut, si istos ob suæ virtutis meritum festivo prosequi favore placet, cur non itidem deferretur et illis?

2. An dicendum est, utrosque quidem in morte communem habuisse cum martyribus pietatis causam, sed non etiam utrosque pariter eandem cum illis adeptos fuisse martyrii formam? Universis nempe tam Veteris, quam Novi Testamenti martyribus æque convenit pro justitia occubuisse: sed interest quod isti passi sunt, quia illam tenebant; illi, quia non tenentes reprehendebant; isti, quod eam non desererent; illi, quod deserentes perituros esse assererent, Et ut breviter totum in quo differunt, proferamus: hos cultus, illos zelus justitiæ martyres fecit. Soli ex veteribus Machabæi, quia non solum causam, sed et formam, ut dixi, novi martyrii tenuerunt;

ad Matronam, diocesis Remensis, is est cui inscribitur epistola 13 Hugonis Metelli, « Fulconi reverendo et in Christo benedicto abbati Sparnacensi, » de repetitione cujusdam canonici Sparnacensis ab abbate Wilhelmo. Abbas primus ejus loci fuit Fulco post inductum consilio Bernardi et Guidonis ejus fratris Ordinem canonicorum regularium, anno 1128, eo adductus ex Tullensi Sancti Leonis abbatia. Litteras ejus rei habes in Spicilegii tomo XIII, pag. 305 seqq. Basilicæ Sancti-Martini fundatio per Odonem comitem, pag. 281.

(291) Hescelinus, cujus hic mentio, videtur esse canonicus Insulanus, de quo in tomo primo Analectorum, pag. 289.

(292) Fulco abbas Sancti-Martini Sparnacensis

runt; jure fortasse in Ecclesia cum novis Ecclesiæ martyribus eandem consuetæ celebritatis gloriam assecuti sunt. Instar quippe martyrum nostrorum libere et ipsi diis alienis, patriamque deserere legem, imo mendata Dei transgredi cogebantur; renuebant, et moriebantur.

3. Non sic Isaias, non sic Zacharias, non denique vel magnus ille Joannes Baptista ita mortuus est: quorum primus serra fertur scissus fuisse; secundus inter templum et altare legitur occisus (*Matth. xxiii, 35*); tertius in carcere decollatus. Si quæritur, a quibus? ab injustis et impiis. Si qua causa? pro justitia et pietate. Si quomodo? non tam eas confitendo, quam proponendo. Proponebant veritatem odientibus [*al. audientibus*] eam: veritas pariebat eis odium, et odium mortem. Licet injusti et impii, non tam tamen in illis pietatem persequebantur, quam a se repellebant: nec tam in illorum justitiam ferebantur, quam propriam tuebantur injustitiam. Aliud est aliena invadere, aliud defendere sua. Non est idipsum nolle sequi veritatem, et persequi; invidere credentibus, et increpantibus indignari: obturare os confitentium, et redarguentium stimulos non ferre patienter. Denique *misit Herodes, et tenuit Joannem*. Quam ob rem? quia Christum prædicabat? quia vir bonus erat et justus? imo propter hoc magis reverebatur illum, *et audito eo multa faciebat*. Sed quoniam arguebat Herodem Joannes *propter Herodiadem uxorem Philippi fratris sui*: ideo victus, ideo et decollatus est (*Marc. vi, 17-28*), passus quidem et ipse pro veritatis, sed quam zelare videtur, non negare cogere. Hinc est quod hæc ipsa tanti martyris passio, multorum, etiam longe minorum, festivitibus minus festive recolitur.

4. Profecto si tali ratione et ordine passi fuissent Machabæi, ne ulla quidem fieret de eis mentio. Nunc autem quoniam similes illos fecit martyribus christianis non dissimilis veritatis confessio, merito eos similis prosequitur et veneratio. Nec moveat sane, quod, quemadmodum martyres, nominatim et ipsi pro Christo minime passi sunt: quia non interest, sive sub Lege pro legalibus observantiis, sive sub Gratia pro mandatis evangelicis quis patiatur. Uterque enim æque pro veritate, ac per hoc pro Christo, qui dixit, *Ego sum veritas (Joan. xiv, 6)*, pati cognoscitur. Itaque plus contulit Machabæis in hac parte martyrii genus, quam virtus: quando ne hos quidem ex Patribus, quos pari constat virtute illo in tempore pro justitia decertasse, pari etiam

honore concelebrat præsens duntaxat Ecclesia. Puto quod arbitretur indignum, quantumlibet laudabili morti, quæ Christi mortem præcederet, diem festum impendere: præsertim cum ante illam salutiferum passionem, non festiva gaudia, sed claustra tenebrosa quosque morientes exciperent. Sane Machabæos ideo, ut dictum est, excipiendos iudicavit Ecclesia, quoniam quod eis negabat tempus, contulit martyrii genus.

5. Nec solum ipsos, sed et qui forte Vitæ jam in carne manifestatæ mortem sua morte prævenerunt, sive morientes in ipsa, sicut Simeon et Joannes Baptista; sive etiam pro ipsa, sicut Innocentes, quos alia ratione, licet ad inferos et ipsi descenderint, ritu nihilominus solemniter veneramur. Et innocentes quidem, quoniam injustum profecto fuit innocentiam pro justitia morientem ulla vel præsentis gloria defraudari. Joannes quoque, sciens quod a diebus suis regnum cælorum vim patitur, unde et clamat, *Agite pœnitentiam, opproquinavit regnum cælorum* (Matth. III, 2); simulque videns Vitam se protinus secuturam, mortem lætus excepit, Quod utique ab ipso Domino moriturus sciscitari sollicitus fuit, ac certificari meruit. Nam cum per discipulos eum interrogasset, *Tu es, inquiens, qui venturus es, an alium expectamus?* post enarrata plura miracula audivit: *Et beatus qui non fuerit scandalizatus in me* (Matth. XI, 3-6). In quo nimirum verbo significavit se Dominus moriturum, et tali morte, quæ posset Judæis esse scandalum, Gentibus stultitia. Ad hanc vocem sponsi gaudens amicus sponsi alacri animo præcessit quo et illum in proximo esse venturum, jam dubitare non potuit. Porro qui lætus, et tam lætus potuit mori, potuit et lætam sibi memoriam promereri. Sed et senex ille tam plenus virtutum quam dierum, morte jam propinqua, Vitam bajulans in manibus, aiebat, *Nunc dimittis servum tuum, Domine, secundum verbum tuum in pace: quia viderunt oculi mei salutare tuum* (Luc. II, 29, 30); ac si diceret: *Securus descendo in carcerem, qui tam præsto meam sentio redemptionem. Et hic ergo, qui eum tam secunda jucunditate et jucunda securitate moritur, merito in Ecclesia celebrari cum gaudio memoratur.*

6. Cæterum illa qua ratione mors festiva reputabitur, quam nulla gaudiorum festivitas comitatur! aut unde gaudium sumeret moriturus, qui se et ad infernales descendere tenebras certus erat, nec certi quidpiam secum ferebat, unde in proximo de sui liberatore consolaretur? Inde est quod unus sanctorum, cum audiret, *Dispone domui tuæ, quia morieris tu, et non vives*, convertit se ad parietem, et flevit fletu magno, atque ita impetravit exosæ mortis aliquam dilationem. Hoc denique et miserabiliter plangebatur, dicens: *In dimidio dierum meorum vadam ad portas inferi et paulo post: Non videbo*, inquit,

Dominum Deum in terra viventium, non aspiciam hominem ultra, et habitatorem quietis (Isa. XXXIII, 1-11). Hinc et alius quidam: *Quis mihi hoc tribuat, ait, ut in inferno protegas me, et abscondas me, donec pertranseat furor tuus; et constituas mihi tempus in quo recorderis mei?* (Job XIV, 15.) Israel quoque ad filios aiebat: *Deducetis canos meos cum dolore ad inferos* (Gen. XLII, 38). Quid in his solemnibus lætitiæ, qui festivæ celebritatis apparet?

7. Nostri autem martyres cupiunt dissolvi, et esse cum Christo; certi ubicunque est corpus, illo sine mora congregatum iri et aquilas. Mox, inquam, ibi exsultant justi in conspectu Dei, et delectantur in lætitia. Ibi, ibi, benignissime Jesu, ibi statim, ut de hoc sæculo nequam sanctus quisque eripitur, adimpletur lætitia cum vultu tuo. Una ibi vox jubilo resonat sempiterno, vox una exultationis et salutis in tabernaculis justorum: *Anima nostra sicut passer erepta est de laqueo venantium; laqueus contritus est, et nos liberati sumus* (Psal. CXXIII, 7). Nunquid hoc decantare libebat apud inferos sedentibus in tenebris et umbra mortis, dum non erat qui redimeret, neque qui salvum faceret, quando necdum visitaverat nos oriens ex alto, primitiæ scilicet dormientium Christus? Merito igitur Ecclesia, quæ gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus novit; quos paret iudicat in virtute, discernit tamen ex tempore; nec pari putat prosequendum obsequio, et transitum ad vitam et descensum ad inferos.

8. Itaque martyrium facit causa, tempus genusque discernunt. Tempus quippe Machabæos a novis martyribus disjungit, conjungit antiquis. Genus vero novis aggregat, segregat a veteribus. Et hæc quidem in Ecclesia præmissis ex causis differentiæ observantur. Cæterum apud Deum universo cœtui sanctorum commune est quod sanctus ait Propheta: *Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus* (Psal. CXV, 15). Unde autem pretiosam dixerit, exponat nobis: *Cum dederit, inquit, dilectis suis somnum, ecce hæreptitas Domini filii, merces fructus ventris* (Psal. CXXVI, 2, 3). Nec putemus solos martyres esse dilectos, cum eum recolamus dictum de Lazaro, *Lazarus amicus noster dormit* (Joan. XI, 11): *Beati mortui qui in Domino moriuntur* (Apoc. XIV, 13). Non soli qui pro Domino, sicut martyres, sed et qui in Domino moriuntur, sicut confessores, profecto beati sunt. Duæ proinde res mihi videntur mortem facere pretiosam, vita et causa; sed amplius causa, quam vita. Porro illa erit pretiosissima, quam et causa commendat et vita.

EPISTOLA XCIX.

AD MONACHUM QUEMDAM (293).

Ob monachi cujusdam a suo cœnobio discessum anxius, ejusdem litteris sinistra se suspitione liberatum scribit.

Nuntium quo te dicis fuisse turbatum, frater Wilcujus mentio initio epistolæ, erat monachus ille Clare-Vallensis, de quo in sequente epistola 103.

(293) In scriptis non paucis sequentes quatuor epistolæ nullum habent titulum præter istum, *De iisdem*, id est Machabæis, quod falsum, Willelmus,

lelmus non sua, sed tua necessitate putavit ad te dirigendum. Siquidem ipse suo more Dei gratia foriter agit, alienam a se interim adhuc faciens illam sententiam: *Vir duplex animo inconstans est in omnibus viis suis.* (Jacobi. 1, 8). Vias quippe Domini simpliciter, ac per hoc confidenter ambulans, non sentit illud Væ, de quo dicitur: *Væterram ingredienti duabus viis!* (Eccli. 11, 14.) Te autem audieramus in discordia versari, domum vestram non sine gravi scandalo abbatis et fratrum deseruisse, solumque habitare in nescio quo satis inconvenienti loco. Quo rumore nobis permotis, anxieque quærentibus si quo modo tibi a nobis posset consultum iri; nihil paratius occurrere potuit, quam ut, te vocato ad nos, per te de te certiores prius effici curarem: sicque quod in promptu esset, præsentibus præsentibus consulere. Sed jam tuo scripto, nostroque rescripto, utrorumque ab alterutro falsæ suspicionis timore depulso, pariter quiescamus. Verum hac falsitate quam vera sit ad nos invicem dilectio, comprobatum est; quam quidem dilectionem per hanc mutuam nostri sollicitudinem, non infructuose nunc renovatam esse putaverim; cujus fructum tunc nos quidem copiosum speraremus accipere, si tui nobis copia cum opportunitate daretur. Alioquin opportunius ducimus nos nostra contentos esse inopia, quam importuna copia abundare.

EPISTOLA C.

AD EPISCOPUM QUEMDAM.

Ejus erga religiosos pauperes favorem et beneficentiam laudat.

Si minus vos pro tanti operis susceptione fervere comperissemus, hortandus nobis super hoc et obsecrandus essetis. Nunc vero cum prima invitaverit, nos vestra præcurrens devotio, restat ut ei a quo bona cuncta procedunt, et referamus grates pro bono quod dedit velle; et fundamus preces, ut adjiciat et perficere pro bona voluntate. Tamen gaudium meum non tacebo vobis. Quas nempe putatis delicias cordi meo afferat vestra hujuscemodi intentio? Delectabitur in crassitudine anima mea, si infatigabilem cognovero vos in studiis salutaribus et honestis. Gaudio enim, non quia quæro donum, sed requiro fructum. Libenter accipio beneficium quod prosit danti; alioquin non ambulo in charitate illa quæ non quærit quæ sua sunt (I Cor. XIII. 5). Et quidem nobis in hoc bene facitis, sed vobis melius: nisi forte excidit vobis illa sententia, *Beatius est dare quam accipere* (Act. XX, 35). Hoc plane decet episcopum, hoc sacerdotium vestrum commodeat, ornat coronam, nobiliat dignitatem, si quem ministerium prohibet esse pauperem, administratio probet pauperum amatorem. Non enim paupertas virtus reputatur, **106** sed paupertatis amor. Denique *beati pauperes*, non rebus, sed spiritu (Matth. V, 3).

EPISTOLA CI.

AD RELIGIOSOS.

Monachum, qui sine licentia discesserat, redeuntem benigne suscipi postulat.

Fratrem Lambertum, quem in aliquibus forte fluctuantem suscepimus, orantibus quidem vobis pro ipso constantem remisimus, et nulla jam, ut opinamur, scrupulose pristina laborantem. Causam quippe adventus ejus, necnon et discessionis modum et intentionem sollicitè nobis perscrutantibus, intentionem quidem visus est habere inculpabilem, sed causam plane non sufficientem, ut tali modo, id est sine licentia, discedere debuisset. Unde et sumpta justæ in eum invectionis occasione, increpato ut oportebat et confirmato in quibus nutabat, reditum ei persuasimus. Et pro redeunte rogamus, dilectissimi fratres, esse vos videlicet præstabiles super fratris præsumptione, sed præsumptione, ut videtis, satis simplici, et non malitiosa: quandoquidem neque ad dexteram neque ad sinistram declinavit, sed directe ad nos tramite venit, quos utique pro certo sciebat vestræ esse sanctitatis servos, vestræ religionis amatores sincerissimos, et æmulatores fidelissimos. Suscipite ergo eum vos, qui spirituales estis, in spiritu lenitatis; confirmeturque in eo charitas, et excuset malum factum intentio bona. Imò recuperate cum gaudio, quem dolebatis amissum; contractamque de fratris egressione ac transgressione tristitiam effugot citissima de regressione lætitia. Confido autem de Omnipotentis misericordia, quia quidquid exasperavit inordinata discessio, postmodum deliniet emendata conversatio.

EPISTOLA CII.

AD QUEMDAM ABBATEM.

Monachi cujusdam dyscoli emendationem omni modo tentandam; sed incorrigibilem ejiciendum, ne plures ejus consortio depraventur.

1. Super fratre turbato, et turbante fratres, et contemnite magistrum, breve tibi, sed fidele damus consilium. Diaboli studium est circuire in domo Dei et quærere quem devoret; tuæ e contra vigilantia, in quantum potes, nunquam locum dare diabolo. Quanto igitur ille acrius insistit, quomodo a grege infirmam separet oviculam, quatenus eo licentius rapiat, quo jam non fuerit qui eripiat; tanto enixius tibi, quantum in te est, resistendum est, ne de manu tua possit eam eruere, ne quando dicat inimicus: Prævalui adversus eum, Itaque aggredere fratrem omni officio charitatis; videlicet beneficiis, salutaribus monitis, secretis increpationibus, publicis inhortationibus, duris etiam et verborum et verberum correptionibus; quodque efficacius esse solet, tuis ad Deum pro eo fratrumque piis orationibus.

2. Quod si jam hæc omnia fecisti, nec profecisti; ad Apostoli consilium confugiendum est, dicentis: *Auferite malum ex vobis* (I Cor. V, 15). Auferatur ergo malus, ne malos generet. Neque enim potest arbor mala fructus nisi malos facere. Auferatur

autem dico, sed non quomodo ipse vult; ut videlicet tanquam ex tua licentia, cum male secunda conscientia extra congregationem, contra professionem, devitans subjectionem, sui juris esse, sua permittatur vivere lege; (294) **107** sed abscindatur, ut ovis morbida a grege, ut putridum membrum a corpore; qui jam exinde se pro certo noverit a te haberi tanquam ethnicum et publicanum. Et ne timeas esse contra charitatem, si unius (295) scandalum multorum recompensaveris pace, quippe qui sua forte malitia, fratrum cohabitantium turbare facile poterat unanimitatem. Consoletur te illa Salomonis sententia: *Quem Deus negligit nemo potest corrigere* (Eccle. vii, 14); et illa Salvatoris: *Omnis plantatio quam non plantavit Pater meus, eradicabitur* (Matth. xv, 13); et illa beati Joannis evangelistæ de schismaticis: *A nobis exierunt sed non erant ex nobis* (I Joan., ii, 19); et rursus apud Apostolum: *Infidelis si discedit, discedat* (I Cor. vii, 15). Alioquin non est relinquenda virga peccatorum super sortem justorum, ut non extendant justii ad iniquitatem manus suas. Melius est enim ut pereat unus, quam unitas (296)

EPISTOLA CIII.

AD FRATREM WILLELMI MONACHI CLARÆ-VALLENSIS (297)

Insigni paupertatis religiosæ commendatione prævia, perstringit in eo nimium in res terrenas affectum, cum damno pauperum, imo suo ipsius conjunctum, ut qui mallet sua morti, quam amor Christi, cedere.

1. Etsi facie ignotus nobis, etsi corpore remotus a nobis, amicus tamen es; et amicitia notum jam nobis, et præsentem te facit. Hanc tibi, te nesciente, comparavit non caro et sanguis, sed spiritus Dei, qui Willelmum fratrem tuum æterna nobis societate et spirituali charitate devinxit, ac per eum te quoque, si dignum judicas. At, si sapis, non contemnes eorum amicitiam, quos Veritas beatos clamat, et reges pronuntiat cælorum (Matth. v, 3). Quam quidem beatitudinem non invidemus tibi: nec enim communicata tibi, nobis minuitur; nec nostri proinde termini restringuntur, si et tu regnaveris. Quænam vero invidiæ causa potest esse, ubi sortium magnitudini consortium multitudo nil detrahit? Volo te esse amicam pauperum, magis autem imitatorum. Ille gradus proficientium est, hic perfectorum. Amicitia pauperum, regum amicos constituit; amor paupertatis, reges. Regnum denique cælorum pauperum est; et est regiæ potestatis beare pro voluntate amicos. *Facite, inquit, vobis amicos de mam-*

(294) Varia fuit pro temporibus et locis circa monachos incorrigibiles disciplina. Ejiciendos præcipit Regula sancti Benedicti, in cap. 28 et 29. Concilium Gloveshoviense anni 747 non nisi ex synodi decreto fieri cavet can. 24. Alia ratio est de Sanctimonialibus, quarum una cum ex monasterio Mettensi S. Petri detracto velo ejecta fuisset, recipi jussa est, et intra monasterium in ergastulo poni a decreto synodi Mettensis anno 883, can. 9. Canonici regulares sæculo duodecimo projiciebantur, ex epistola 38 Stephani Tornacensis.

(295) Addunt editi, *ejectione*; sed deest in mss.

(296) De hac quæstione, An monasteria habeant jus abjiciendi religiosum incorrigibilem, consulendi

mona iniquitatis; ut, cum defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula (Luc. xvi, 9). Vides quia magna dignitas sancta paupertas sit, ut non modo patrocinium ipsa sibi non quærat, sed et ferat indigentibus. Quale est hoc, absque interventu cujuscumque angelorum vel hominum, sola divinæ gratiæ confidentia, accedere per temetipsum ad vultum gloriæ, capessere summa rerum, attingere totius magnificentiæ culmen?

2. Verum qualibus ista tu tibi impediatis rebus, utinam sine dissimulatione attendas. Væ! væ! vapor est ad modicum parens, quod æternæ felicitatis aditum intercludit, quod perennis luminis incircumscripam charitatem abscondit, quod universitatis scientia fraudat, quod summæ privat dignitatis honore. Quousque tu tantæ gloriæ præfers fenum, quod hodie est, et cras in clibanum mittitur; carnem dico et ejus gloriam? Siquidem omnis caro fenum. et omnis gloria ejus tanquam flos feni (Isa. xl, 6). Si sapis, si habes cor, si tecum est lumen oculorum tuorum, desine jam ea sequi, quæ et assequi miserum est. Beatus qui post illa non abiit, quæ possessa onerant, amata inquinant, amissa cruciant. Annon ea satius cum honore spernis, quam cum dolore perdis? annon ea prudentius Christi cedis amori, quam morti? Est in insidiis prædo, cujus manibus nec te nec tua potes subducere. Non poterit prævideri, quia tanquam **108** fur in nocte ita veniet. Nihil intulisti in hunc mundum, haud dubium quia nec quidquam auferes (I Tim. vi, 7). Dormies somnum tuum, et nihil invenies in manibus tuis. Sed nosti hæc: non est in docendo te superflue laborandum. Orandum potius ut, quod tibi jam nosse datum est, detur et implere prout oportet.

EPISTOLA CIV.

AD MAGISTRUM (298) GUALTERUM DE CALVO-MONTE.

Hortatur eum ad fugam sæculi; monens potius esse causam Christi, et animæ, quam parentum.

1. Sæpe meum animum dulcissima tui subeunte memoria, doleo super te, Gualtere charissime, cogitans nimirum illud tuæ juventutis decus, et ingenii acumen, scientiæ et eruditionis ornatum, quodque his omnibus excellentius est in christiano, tuos illos mores ingenuos quam inanibus studiis atteras, dum de tantis muneribus, non auctori Christo, sed rebus deservias transitoriis. O si (quod avertat Deus!) mors inopinata subripiens ista concusserit, heu! Hæstenus in Disquisitionibus monasticis, ac nostri Menardus et Edmundus Martene in suis super Regulam Commentariis.

(297) Sic titulus in duobus Vaticanis et in quibusdam nostris. In manuscriptis Cisterciensibus inscribitur, *Ad Amicum exhortatoria*. Ex fine vero epistolæ 106 conjicimus esse Ivonem, qui simul cum Willelmo subscribit.

(298) Hoc nomine doctores et litterarum præceptores appellare solet, ut in epistola 77 et 106 etc. Ita Thomas Stampensis aliquando se magistrum, aliquando doctorem Cadumensem dicit in Spicilegii tomo III, pagg. 137, 140. In uno codice Vaticano legitur, *ad M. Walcherum*.

subito cuncta, velut ad impulsum urentis et furentis venti, tanquam fenum velociter arescent, et quemadmodum olera herbarum cito decident. Quid ergo ecum tolles de omni labore tuo, quem operatus ueris super terram? quid retribuēs Domino pro omnibus quæ tribuit tibi? quid, inquam, lucri pro ot tibi creditis talentis referes creditori? O si vacuum manum invenerit ille, ille donorum promptus quidem auctor, sed importunus exactor! Veniet enim, veniet, et non tardabit, ad requirendum utique quod suum est cum usura. Suum nempe asserit omne, quod te in tua patria pomposis, sed periculosus favoribus nobilitare videtur. Genus clarum, corpus aptum, forma elegans, ingenium velox, eruditionis utilitas, et honestas morum, gloriosa quidem sunt, sed ei a quo sunt. Si tibi usurpas, est qui quærat et iudicet.

2. Esto tamen: liceat tibi hæc interim ascribere nomini tuo, et gloriari in laude tua, et vocari ab hominibus rabbi, et facere tibi nomen grande duntaxat super terram: quid tibi post mortem de his omnibus, nisi sola fortasse memoria relinquetur? et hoc quoque solummodo super terram. Scriptum quippe est: *Dormierunt somnum suum, et nihil invenerunt omnes viri divitiarum in manibus suis* (Psal. LXXV, 6). Quod si hic est finis omnium laborum tuorum. ut pace tua dixerim, quid habes amplius jumento? Siquidem et de tuo palefrido (299), cum mortuus fuerit, perhibebitur quia bonus fuit. Simul vide quid tibi ante tribunal illud terrificum respondendum sit de eo quod acceperis in vano animam tuam, et animam talem: si tamen inveniaris nihil egisse amplius de immortalis et rationali spiritu tuo, quam quodvis pecus de suo; cum brutus utique spiritus non vivat, nisi quamdiu vivificat, et uno eodemque momento et vivificare pariter desinat et vivere. Quid, quæso, dignum te iudicabis, qui, factus ad imaginem factoris, tantæ in te majestatis non defendis dignitatem; et tu, homo cum (300) esses, honorem tuum non intelligens, comparatus juvenentis iusipientibus, et similis factus sis illis! dum nil spirituale videlicet aut æternum elaboraveris, sed instar belluini spiritus, qui ut a corpore, ita cum corpore dissolvitur, solis fueris contentus corporalibus ac temporalibus bonis, evangelici illius surdus auditor consilii: *Operamini non cibum qui perit, sed qui permanet in vitam æternam* (Joan., VI, 27). Scriptum est autem quod non ascendit in montem Domini nisi, *qui non accepit in vano animam suam*. Sed ne is quidem, nisi etiam fuerit *innocens manibus, et mundo corde* (Psal. XLIII, 4). Videris tu an de tuis hoc operibus simul et cogitationibus præsumere audeas; sin autem, attende quid mereatur iniquitas, si sola sufficit inutilitas ad damnationem. Et revera secunda non erit spina vel tribulus, ubi securis infructuosæ arbori poni videbitur; nec parcat pungenti, qui minatur et

(299) Palefridus, equus magnus et insignis, qui per frenum ducitur.

sterili. Væ igitur, et væ iterum de quo dicetur: *Expectavi ut faceret uvæ, et fecit labruscas!* (Isa. V, 4.)

3. Sed novi ego quam liquido et copiose hæc me quoque tacente cogitare sufficiat; materno vero devinctus amore, necdum possis abjicere quod jam contemnere noris. Et quid ego ad hæc respondebo tibi? Ut matrem deseras? sed inhumanum videtur. Ut cum ipsa maneat? sed nec ipsi expedit ut sit filio causa perditionis, Forte ut et mundo simul milites, et Christo? sed nemo potest duobus dominis servire. Mater tua vult contraria tuæ, ac per hoc et suæ ipsius salutis, Elige ergo tu e duobus quod vis, aut unius videlicet satisfacere voluntati, aut utriusque salutis. Verum si multum eam diligis, desere potius ipsam propter ipsam: ne, si Christum deseras ut maneat cum ipsa, propter te pereat et ipsa. Alioquin male meruit de te quæ te peperit, si propter te perit. Quomodo enim non perit, quæ ipsum quem peperit, perimit? Et hæc dixerim, ut tuo aliquo modo carnali condescendam consulamque affectui. Cæterum fidelis sermo, et omni acceptione dignus: etsi impium est contemnere matrem, contemnere tamen propter Christum, piissimum est. Nam qui dixit, *Honora patrem et matrem* (Matth. XV, 4); ipse etiam dixit: *Qui amat patrem aut matrem plus quam me non est me dignus* (Matth. X, 37).

EPISTOLA CV.

AD ROMANUM ROMANÆ CURIÆ SUBDIACONUM.

Vitæ religiosæ propositum urget, mortis memoriam inculcans.

BERNARDUS abbas Claræ-Vallis, ROMANO suo, quod suo.

Bene fecisti, charissime, tui nobis per litteras et renovans dulcem memoriam, et excusans molestissimam moram. Minime quidem desiderantium te cordibus ulla potuit subrepere quandoque oblivio tuæ dilectionis; sed te tui, fateor, pene oblitum esse putavimus, priusquam illas litteras videremus. Nunc itaque rumpe moras, fac cito quod scripsisti; et si veraciter stylus expressit affectum, efficaciter opus stylum testificetur. Quid tardas ipsum, quem jamdudum concepisti, spiritum parturire salutis? Nil mortalibus vel morte certius, vel incertius hora mortis. Siquidem tanquam fur in nocte, ita veniet. Væ prægnantibus in illa die! Si supervenerit et prævenerit hunc tam salutiferum partum, heu! perfodiet domum, sanctum germen exstinguet. *Cum enim dixerint, Pax et securitas, tunc repentinus superveniet eis interitus, sicut dolor in utero habentis, et non effugiet* (I Thess. V, 3). Volo te mortem etsi non effugere, certe vel non timere. Justus quippe mortem, etsi non cavet, tamen non pavet. Denique si morte præoccupatus fuerit, in refrigerio erit (Sap. IV, 7). Moritur quidem et justus, sed secure; quippe cujus

(300) Editi addunt, *in honore*, ex Psalmo XLVIII; sed deest in manuscriptis, et certe redundat hoc loco.

mors ut præsentis est exitus vitæ, introitus melioris. Bona mors, si peccato moriaris ut justitiæ vivas. Hæc mors necesse est ut præcurrat, ut sequatur illa secunda. In hac vita, quæ semper durat, compara tibi illam quæ semper durat. Dum vivis in carne, morere mundo, ut post mortem carnis Deo vivere incipias. Quid enim si conciderit mors saccum corporis tui, dum te subinde circumdet lætitiæ? O quam *beati mortui qui in Domino moriuntur, audientes a Spiritu, ut requiescant jam a laboribus suis!* (*Apoc. xiv, 13.*) Non solum autem; sed et succedit jucunditas ¶ de novitate, ac de æternitate securitas. Bona proinde mors justi propter requiem, melior propter novitatem, optima propter securitatem. E contra, mors peccatorum pessima (*Psal. xxxiii, 22.*) Et audi unde pessima. Mala siquidem est in mundi amissione, pejor in carnis separatione, pessima in vermis ignisque duplici contritione. Eia ergo festina, exi, recede: moriatur anima tua morte justorum, quo fiant et novissima tua horum similia. O quam pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus! (*Psal. cxv, 15.*) Fuge, quæso; in via peccatorum ne steteris. Quomodo vivere potes, ubi mori non audes? Cum panibus occurrere fugienti paratos nos esse confidite (301),

EPISTOLA CVI.

AD MAGISTRUM HENRICUM MURDACH (302).

Ad capessendum religiosæ vitæ statum excitat, delicias breviter insinuans.

Dilecto suo HENRICO MURDACH, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, salutem, et non in via.

1. Quid mirum si inter prospera fluctuas et adversa, qui necdum statuisti supra petram pedes tuos? Ac si jures et statuas custodire judicia justitiæ Domini, quid horum te poterit separare a charitate Christi? O si scires et quid dicam! *Oculus, Deus non vidit absque te, quæ præparasti diligentibus te* (*Isa. lxiv, 4.*) Sed tu, frater, qui, ut audivi, Prophetas legis, putas intelligis quæ legis? Nam si intelligis, sentis utique sensum propheticæ lectioni esse Christum. Quem videlicet si apprehendere cupis, citius illum sequendo, quam legendo consequi potes. Quid quæris verbum in Verbo, quod jam caro factum præsto est oculis? Jam enim de latibulo prophetarum egressus est ad oculos piscatorum; jam de monte umbroso et condense, tanquam sponsus de thalamo suo, prosilivit in campum Evangelii. Jam qui habet aures audiendi, audiat illum clamantem in templo: *Qui sitit, veniat ad me, et bibat* (*Joan. vii, 37*); et: *Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos* (*Matth. xi, 28*). Tu ergo times deficere, ubi se Veritas reficere

(301) Modus loquendi Bernardo familiaris, ut in epistola 107, n. 13, et in epistola 124, n. 2. etc.

(302) Scholis apud Anglos præfectus erat Henricus iste, natione Anglus, cujus discipulos fuisse Willelmum et Ivonem patet ex fine epistolæ. Bernardi monitis tandem acquievit Henricus, factus monachus Clare-Vallensis, dein abbas Vallis-Clare; tum tertius abbas Fontanensis in Anglia, ex epistolis nunc ordine

te promittit? Certe si tantum te delectat tenebrosa aqua de nubibus aeris, quanto jucundius haurias de serenissimis fontibus Salvatoris?

2. O si semel paululum quid de adipe frumenti, unde satiatur Jerusalem, degustares! quam libenter suas crustas rodendas litteratoribus Judæis relinqueres! O si te unquam in schola pietatis sub magistrum Jesu merear habere sodalem! O si mihi liceat purificatum prius tui pectoris vasculum supponere unctioni quæ docet de omnibus! O quam libens tibi pariter calidos panes [*subaudi porrigerem*], quos utique adhuc fumigantes, et quasi modo de forno, ut aiunt, recens tractos, de cœlesti largitate crebro Christus suis pauperibus frangit! Utinam si quam mihi guttam quandoque de pluvia voluntaria, quam segregavit hæreditati suæ, stillare dignetur in dulcedine sua pauperi Deus, mox eam tibi possem refundere, et rursua a te vicissim recipere quod senseris! Experto crede: aliquid amplius invenies in silvis, quam in libris. Ligna et lapides docebunt te, quod a magistris audire non possis. An non putas posse te sugere mel de petra, oleumque de saxo durissimo? An non montes stillant dulcedinem, et colles fluunt lac et mel, et valles abundant frumento? Multis occurrentibus mihi dicendis tibi, vix me teneo. Sed quia non lectionem, sed orationem petis, adaperiat Dominus cor tuum in lege sua et in præceptis suis. Vale.

3. Idipsum ipsi Willelmus et Ivo. Quid super hoc ¶ vobis dicemus? Quod vos videre, et ad quid desideremus, scitis; quantum vero, nec nos dicere, nec vos scire potestis. Oramus ergo Deum ut vobis, quo nos præisse debueratis, tribuat vel sequi: quatenus et in hoc tantæ vos humilitatis magistrum teneamus, cum videlicet non despexeritis magister sequi discipulos.

EPISTOLA CVII.

AD THOMAM PRÆPOSITUM DE BEVERLA (303).

Thomas iste Ordini Cisterciensi in Clara-Valle sese devoverat: procrastinantem Bernardus hortatur ad vota persolvenda. At surdo cantatum sequens docebit epistola, ubi infelicem Thomæ exitum commemorat. In hac vero tota salutis æconomia profundissime describitur.

THOMÆ dilecto filio, BERNARDUS, quod filio.

1. Quid opus est verbis? Ferveus spiritus et vehemens desiderium aperiri sola lingua non sufficit. Loquantur nobis affectum tuum et reliqua membra. Præsens melius et innotescet nobis, et nos cognosces. Jamdudum ab invicem tenemur alterutrum debitores, ego fidelis curæ, tu humilis obedientiæ. Probet utramque, si placet, opus, non calamus. Volo te et tibi usurpare, et in me probare illam

320 et 321, ac demum, deposito per Eugenium II, Guillelmo thesaurario, archiepiscopus Eboracensis: qua de re variæ epistolæ infra. Lege Guillelmum Neubrigensem, in libro 1, cap. 7; Rogerium Hovedenum, ad annum 1140; et Roberti de Monte Appendicem ad Sigebertum.

(303.) Alias *de Beverlaco*. Vide epistolam 411.

Unigeniti vocem : *Opera quæ dedit mihi Pater ut faciam, ipsa testimonium perhibent de me* (Joan. v, 36). Sic revera, sic unici Filii spiritus testimonium perhibet spiritui nostro, quod filii Dei sumus et nos, cum suscitans ex operibus mortuis largitur operavitæ. Non ex foliis, non ex floribus, sed ex fructu arbor bona malave dignoscitur. Denique a fructibus, ait, *cognoscetis eos* (Matth. vii, 16). Opera ergo, et non verba discernunt inter filios Dei et filios diffidentiae. Operibus proinde desiderium et aperi tuum, et experire nostrum.

2. Desideramus præsentiam tuam, quærimus optatam, immo promissam exigimus. Cur tanto? Nil in ea sane expetimus de carne et sanguine. Aut proficere ex te cupimus, aut prodesse tibi, Generositas sanguinis, proceritas corporis, forma elegans, juvenilis decor, prædia, palatia, immensa supellex, infulæque dignitatum (adde et mundi sapientiam) : de mundo sunt hæc ; et mundus quod suum est diligit. Sed quousque? Non solum enim non semper, utpote qui non semper erit, verum nec diu quidem. Diu siquidem ista in te mundus habere non poterit, et te quippe ipsum in brevi non habiturus, nam breves dies hominis sunt. Mundus quidem cum suis concupiscentiis transit ; sed te prius emittit, quam ipse pertransit. Quid te sine fine delectat amor mox finiendus? Nos vero te, non tua diligimus : tua sint, a quo sunt. Tu tuæ promissionis memor, tui nobis copiam diutius non negaris, amantibus te sinceriter, et amaturis perenniter. Pure siquidem nos amantes in vita nostra, morte quoque non erimus separati. Nam ea quæ in te, vel potius tibi appetimus, non hujus corporis sunt, nec hujus temporis tantum : ideoque nec cum corpore deficiunt, nec cum tempore prætereunt ; quinimo posito corpore plus delectant, post tempora durant. Nil simile habent cum supra enumeratis eorumve similibus, quæ utique insunt tibi, non ex Patre, sed ex mundo. Quid horum enim vel non prævenit mortem, vel non invenit?

3. At vero ista optima pars est, quæ non auferetur in æternum. Quid istud? Nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit. Qui homo est, et secundum hominem ambulat, qui videlicet, ut manifestius dicam, carni adhuc acquiescit et sanguini, quid illud sit, penitus nescit ; quia caro et sanguis non revelabunt quæ solus revelat Deus per Spiritum suum. Animalis ergo homo ad hoc secretum nequaquam admittitur : siquidem non percipit ea quæ sunt spiritus Dei (I Cor. ii, 14). Beati qui audiunt : *Vos autem dixi amicos, quia omnia quaecumque audivi a Patre meo nota feci vobis* (Joan. xv, 15). O sæculum nequam, quod solos tuos sic soles beare amicos, ut Dei facias inimicos, consequenter et indignos consilio beato-

rum ! Plane enim qui amicus vult esse tuus, inimicus Dei constituitur. Quod si servus nescit quid faciat Dominus ejus, quanto minus inimicus? Porro autem amicus sponsi stat, et gaudio gaudet propter vocem sponsi : unde et loquitur, *Anima mea liquefacta est, ut dilectus locutus est* (Cantic. v, 6). Amicus itaque mundi excluditur a consilio amicorum Dei, qui non spiritum hujus mundi acceperunt, sed spiritum qui ex Deo est, ut sciant quæ a Deo donata sunt tibi, Confiteor tibi, Pater, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis. Ita, Pater, quia sic fuit placitum coram te (Matth. xi, 25, 26), non quia sic meritum vel ab ipsis. Omnes enim peccaverunt, et egent gloria tua : ut gratis mittas Spiritum Filii tui clamantem in cordibus filiorum adoptionis, Abba, Pater. Hoc quippe spiritu qui aguntur, hi filii sunt, nec paterno prorsus arcendi consilio. Habent nempe in se manentem spiritum, qui scrutatur etiam profunda Dei. Denique quid ignorent, quos unctio docet de omnibus?

4. Væ vobis, filii hujus sæculi, a vestra insipiente prudentia, ignorantes spiritum salutarem nec participantes consilio, quod solus soli Pater eructat Filio, excepto cui voluerit Filius revelare ! Quis cognovit sensum Domini? aut quia consiliarius ejus fuit? (Rom. xi, 34.) Non equidem nullus, sed rarus : soli sane qui veraciter dicere possunt, *Unigenitus qui est in sinu Patris, ipse enarravit nobis* (Joan. i, 18). Væ mundo a strepitu ! Clamat in populis idem Unigenitus, tanquam magni consilii angelus : *Qui habet aures audiendi, audiat*. Et quoniam dignos non invenit sensus, quibus Patris committat arcanum, textit parabolas turbis, ut audientes non audiant et videntes non intelligant. Cæterum amici seorsum audiunt : *Vobis datum est nosse mysterium regni Dei* (Luc. viii, 8, 10) ; quirus et loquitur : *Nolite timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vero dare vobis regnum* (Luc. xii, 32). Qui sunt hi? Utique quos præscivit et prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus. Magnum secretum quoque innotuit consilium. Novit Dominus qui sunt ejus : sed quod notum erat Dei, manifestatum est hominibus. Nec alios sane dignatur tanti participatione mysterii, nisi eos ipsos quos suos præscivit et prædestinavit. Nam quos prælestinavit, hos et vocavit. Quis enim sane nisi vocatus, ad Dei accedat consilium? Quos autem vocavit, hos et justificavit. Oritur quippe Sol, non is qui quotidie oriri cernitur super bonos et malos, siquidem solis ad consilium vocatis (304) prophætica pronuntiatione promittitur : *Vobis, inquit, qui timetis Deum, orietur Sol justitiæ* (Malach. iv, 2). Manentibus igitur in tenebris filiis diffidentiae, evadit in novam hanc lucem lucis filius de po-

(304) ita scriptis omnes, nisi quod in nonnullis legitur, *Siquidem is Sol ad consilium vocatis*, etc. In primis editis et posterioribus plerisque, *Oritur quippe Sol, non is qui quotidie oriri cernitur super*

bonos et malos, sed qui timentibus Deum prophætica pronuntiatione promittitur solis ad consilium vocatis : Vobis, inquit, qui timetis Dominum, orietur Sol justitiæ.

testate tenebrarum, si tamen jam fidenter Deo dicere potest: *Particeps ego sum omnium timentium te* (Psal. cxviii, 63). Vides quia præcedit timor, ut sequatur justificatio? Forsitan ergo timore vocamur, amore justificamur. Denique justus ex fide vivit (Rom. i, 17), illa procul dubio quæ operatur ex dilectione.

5. Audiat itaque in sui vocatione peccator quod timeat: et sic accedens ad Solem justitiæ, videat illuminatus quod diligit. Quidnam est illud? *Misericordia Domini ab æterno, et usque in æternum, super timentes eum* (Psal. cii, 17). Ab æterno propter prædestinationem, in æternum propter beatificationem. Altera carens principio, altera nesciens finem. Siquidem quos ab æterno prædestinat, in æternum beatificat, intercedente sane media vocatione una cum justificatione, duntaxat in adultis. Sic ad ortum Solis justitiæ sacramentum absconditum a sæculis de prædestinatis et beatificandis, emergere quodammodo incipit ex abyso ¶ 113 æternitatis, dum quisque vocatus per timorem, justificatus per amorem, præsumit se quoque esse de numero beatorum, sciens nimirum quia quos justificavit, illos et magnificavit (Rom. viii, 29, 30). Quid enim? audit se vocari, cum timore concutitur; sentit et justificari, cum amore perfunditur: et de magnificatione diffidet! Initiatur, provehitur: et de sola consummatione desperabit! Nempe si initium sapientiæ timor Domini, in quo dicta est esse nostra vocatio; quid nisi provectus in sapientia est amor Dei, is duntaxat qui interim ex fide est, ex quo et nostra fit justificatio? Quid item nisi consummatio in sapientia est ipsa, quam in fine speramus, de divina illa et deifica visione glorificatio? Sic abyssus abyssum invocat in voce cataractarum suarum, cum in terrore judiciorum suorum immensa illa æternitas, et æterna immensitas, cujus sapientiæ non est numerus, cor hominis pravum et inscrutabile mira sua bonitate et potentia educit in admirabile lumen suum.

6. Verbi gratia, ponamus hominem in sæculo, sæculi adhuc et suæ carnis amore relentum, et, cum terrestris hominis imaginem portet, incubantem terrenis, nil de cœlestibus cogitantem. Quis hunc non videat horrendis circumfusum tenebris, nisi qui in eadem mortis umbra sedet? quippe cui nullum adhuc suæ salutis signum eluxerit; cui necdum in aliquo interna testetur inspiratio, an boni de se quidpiam æterna teneat prædestinatio. At vero si superna eum miseratio dignanter quandoque respexerit, immiseritque spiritum compunctionis, quatenus ingemiscat et respiscat, mutet vitam, domet carnem, amet proximum, clamet ad Deum, proponatque de cætero vivere Deo, non sæculo: ex qua deinde superni luminis gratuita visitatione, et subita mutatione dexteræ Excelsi, agnoscat se merito quidem non jam iræ, sed gratiæ filium; quippe qui paternum erga se divini bonitatis experitur affectum; quod se utique hactenus in tantum latuerat

ut non solum nesciret utrumnam dignus foret amore an odio, verum etiam odium magis, et non amorem propria conversatio testaretur: erant enim tenebræ adhuc super faciem abyssi; nonne is tibi videtur quasi de abyso profundissima et tenebrosissima horrendæ ignorantiæ, in aliam quamdam quoque trahi abyssum e regione amœnam et lucidam claritatis æternæ?

7. Et tunc demum quasi dividit Deus lucem a tenebris; cum peccator, sole illucescente justitiæ, abjectis operibus tenebrarum, induitur arma lucis; et is quem prior vita ac propria conscientia, tanquam revera filium gehennæ, deputaverat ardoribus sempiternis; ad tantam visitantis se Orientis ex alto dignationem respirans, gloriari etiam incipit præter spem in spe gloriæ filiorum Dei, quam jam, nimirum e vicino revelata facie exsultans, novo in lumine speculatur, et dicit: *Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine; dedisti lætitiā in corde meo* (Psal. iv, 7). O Domine, quid est homo, quia innotuisti ei? aut filius hominis, quia reputas eum? (Psal. cxliii, 3.) Jam se, o bone Pater, vermis vilissimus et odio dignissimus sempiterno, tamen confidit amari, quoniam se sentit amare: imo quia se amari præsentit, non redamare confunditur. Jam apparet in lumine tuo, o inaccessibleis Lux, quid boni penes te, etiam cum malus esset, miserum maneret homunculum. Amat proinde non immerito, quia amatus est sine merito: amat sine fine, quia sine principio se cognoscit amatum. Prodit in lucem ad miseri consolationem magnum consilium, quod ab æterno latuerat in sinu æternitatis: quod nolit videlicet Deus mortem peccatoris, sed magis ut convertatur et vivat. Habes, homo, hujus arcani indicem spiritum justificantem, eoque ipso testificantem spiritui tuo, quod filius Dei et ipse sis. Agnosce consilium Dei in justificatione tui; confitere et dic, *Consilium meum justificationes tuæ* (Psal. cxviii, 24). Præsens namque justificatio tui, et divini est consilii revelatio, et quædam ad futuram ¶ 114 gloriæ præparatio. Aut certe prædestinatio ipsa potius præparatio est, justificatio autem magis jam appropinquo. Denique ait: *Agite pœnitentiā, quia appropinquavit regnum cœlorum* (Matth. iii, 2), Audi et de prædestinatione, quod ipsa sit præparatio. *Percipite, inquit, regnum quod vobis paratum est ab origine mundi* (Matth. xxv, 34).

8. Nemo itaque se amari diffidat, qui jam amat. Libenter Dei amor nostrum, quem prævenit, subsequitur. Nam quomodo redamare pigebit, quos amavit et necdum amantes? Amavit, inquam, amavit; habes enim dilectionis pignus Spiritum, habes et testem fidelem Jesum, et hunc crucifixum. O geminum, ipsumque firmissimum Dei erga nos amoris argumentum! Christus moritur, et meretur amari. Spiritus afficit, et facit amari. Ille facit cur ametur; iste, ut ametur. Ille suam multam dilectionem in nobis commendat, iste et dat. In illo cernimus quod amemus; ab isto sumimus unde amemus. *Charitatis*

igitur ab illo occasio, ex isto affectio. Quanta confusio, Dei Filium ingratis oculis cernere morientem! quod quidem facile contingit, si desit Spiritus. Nunc autem quia charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis (Rom. v, 5), amati amamus, amantes amplius memur amari. Si enim cum adhuc inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filii ejus, multo magis reconciliati salvi erimus in vita ipsius. Quid enim? qui proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum, non etiam omnia cum ipso daturus est nobis (Rom. viii, 32).

9. Cum ergo geminum teneamus nostræ salutis indicium, geminam sanguinis et Spiritus effusionem, neutra sine altera prodest. Nam nec Spiritus datur nisi credentibus in Crucifixum, nec fides valet, si non operatur ex dilectione. Dilectio autem donum Spiritus est. Quod si secundus homo (Christum loquor) factus est non solum in animam viventem, sed etiam in spiritum vivificantem, ex uno videlicet moriens, ex altero mortuos suscitans; quid mihi prodesse potest quod in ipso moritur, absque eo quod vivificat? Denique ipse ait: *Caro non prodest quidquam, Spiritus est qui vivificat* (Joan. vi, 64). Quid est autem, *vivificat*, nisi, *justificat*? Cum enim mors animæ peccatum sit, (anima quippe quæ peccaverit ipsa morietur (Ezech. xviii, 4); vita ejus sine dubio justitia est, quoniam justus ex fide vivit. Justus autem quis est, nisi qui amanti se Deo vicem recipit amoris? quod non fit nisi revelante Spiritu per fidem homini æternum Dei propositum super sua salute futura. Quæ sane revelatio non est aliud quam infusio gratiæ spiritualis, per quam, dum facta carnis mortificantur, homo ad regnum præparatur, quod caro et sanguis non possident; simul accipiens in uno Spiritu, et unde se præsumat amatum, et unde redamet, ne gratis amatus sit.

10. Hoc itaque est illud sacrum secretumque consilium, quod a Patre Filius in Spiritu sancto accipiens, suis, quos novit, per eundem Spiritum, justificando eos, communicat, et communicando justificat: quando id quisque accipit in sui justificatione, ut incipiat et ipse cognoscere, sicut et cognitus est; cum videlicet datur et ipsi præsentire aliquid de sua ipsius futura beatitudine, quemadmodum ab æterno latuit in prædestinante, plenius appariturum in beatificante. De qua tamen jam percepta suimet ex parte notitia, interim quidem gloriatur in spe, nondum tamen in securitate. Quam miserandi, qui ad tam jucundum justorum consilium, nullum adhuc tenent suæ vocationis testimonium! Domine, quis credidit auditui nostro? O utinam saperent et intelligerent! Verum nisi crediderint, non intelligunt.

10. Sed habetis et vos, o infelices sæculi male

(305) Locus est Job, xxviii, 28. Septuaginta interpretes: Ἰδοὺ θεοσιβία ἐστὶ σοφία, *Ecce cultus Dei est sapientia*. Vulgata, *Ecce timor Domini ipsa est sapientia*.

securi amatores, vestrum seorsum a justis consilium. Squama squamæ conjungitur, et non est spiraculum in vobis. Habetis, inquam, et vos, o impii, communicatum ad invicem consilium, sed plane adversus Dominum, et adversus Christum ejus. Etenim si, dicente Scriptura, *Pietas est cultus Dei* (305), profecto quisquis plus amat mundum quam Deum, impius atque idololatra esse convincitur, colens et serviens creaturæ potius quam Creatori. Habentibus autem, ut dictum est, sanctis atque impiis suum ad se quibusque consilium, magnum procul dubio inter utrosque chaos firmatum est. Nam quomodo justus longe se facit a consilio et concilio malignantium, ita nec resurgunt omnino impii in judicio, neque peccatores in consilio (306) justorum. Est quippe justorum consilium, pluvia voluntaria, quam segregavit Deus hæreditati suæ: est consilium vere secretum, descendens nimirum sicut pluvia in vellus: est fons signatus, cui alienus non communicat: est sol justitiæ, qui timentibus Deum tantum oritur.

12. Porro cæteros advertens propheta in sui siccitate et cæcitate remanentes, justorum siquidem imbris et lucis expertes infecundos ac tenebrosos, confusos et aversos, subsannat et notat: *Hæc est, inquiens, gens quæ non audivit vocem Dei sui* (Jerem. vii, 28). Non vultis, o miseri, dicere cum David, *Audiam quid loquatur in me Dominus Deus* (Psal. lxxxiv, 9): utique foris fusi in vanitates et insanias falsas, intimum optimumque non requiritis veritatis auditum. *Filii hominum, usquequo gravi corde? ut quid diligitis vanitatem, et quæritis mendacium?* (Psal. iv, 3.) Surdi ad vocem veritatis, ignorantes consilium cogitantis cogitationes pacis, sed et loquentis pacem in plebem suam, et super sanctos suos, et in eos qui convertuntur ad cor. *Jam vos, inquit, mundi estis, propter sermonem quem locutus sum vobis* (Joan. xv, 3). Ergo qui hunc sermonem non audiunt, immundi sunt.

13. Cæterum tu, o charissime, huic voci Dei tui, dulciori super mel et favum, si præparas aurem interiorem, fuge curam exteriorem, ut expedito et vacante interno sensu, dicas et tu cum Samuele: *Loquere, Domine, quia audit servus tuus* (I Reg. iii, 10). Vox hæc non sonat in foro, sed nec auditur in publico. Secretum consilium, secretum quærit et auditum. Auditui tuo gaudium pro certo dabit et lætitiâ, si sobria auro perceperis. Abrahæ præcipitur exire de terra et de cognatione sua, ut videre et possidere mereretur terram viventium (Gen. xii, 1). Jacob relicto fratre et patria Jordanem transit in baculo (Gen. xxxii, 10), et excipitur Rachelis amplexibus (Gen. xxxix, 14). Joseph dominatur Ægypto (Gen. xli), inercatione furtiva patri sublatus et patriæ (Gen. xxxvii). Ecclesia jubetur, ut concupiscat Rex decorem ejus, oblivisci populum suum, et domum

(306) Ita scribendum; non *concilio*, ut in Psalmo ii. Sensus enim exigit, *consilio* et sic habent manuscripti.

patris sui (*Psal. XLIV, 11, 12*). Puer Jesus inter cognatos et notos a parentibus quæritur, nec tamen invenitur (*Luc. II, 44, 45*). Fuge fratres tuos et tu, si tuam vis invenire salutem. Fuge, inquam, de medio Babylonis, fuge a facie gladii aquilonis. Parati sumus cum panibus occurrere fugienti. Abbatem tuum me nominas; non renuo interim propter obsequium. Obsequium dico, non quod exigam, sed quod exhibeam: sicut *Filius hominis non venit ministrari, sed ministrare, et animam suam dare in redemptionem pro multis*. Verumtamen si dignum judicas, accipe condiscipulum, quem magistrum eligis. Unus sit ambobus magister Christus: et ipse sit epistolæ finis, qui finis est ad justitiam omni credenti (*Rom. x, 4*).

EPISTOLA CVIII.

AD THOMAM DE SANCTO-AUDOMARO (307), POST TRANSGRESSIONEM PROMISSIONIS SUÆ VENIENDI AD CONVERSIONEM.

Hunc relictis studiis religionem ingredi hortatur, proposito Thomæ de Beverla exitu infelici.

Charissimo filio suo THOMÆ, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, in spiritu timoris ambulare.

1. Bene facis agnoscens debitum tuæ promissionis, et dilatæ reatum solutionis non diffitens: sed volo **116** te non solum quid, sed et cui promiseris, cogitare: nam ego mihi nihil usurpo ex eo quod me coram, et non mihi promissum ipse mecum recolis. Frustra proinde times exprobratum tibi iri a me super frustratoria dilatione, qui testis accitus sum, et non dominus voti (308). Vidi et gavisus sum; et hoc oro, ut gaudium meum plenum sit: quod non erit, nisi cum fuerit impleta promissio. Terminum posuisti, quem non oportuit transgredi. Transgressus es, quid ad me? tuo domino stas, aut cadis. Mihi sane decretum est pro imminente periculo non probris, non minis agere tecum, sed monitis; idque quatenus æquo admiseris animo. Si me audieris, bene; si non, ego non judico quemquam: est qui quærat et judicet; qui enim judicat nos, Dominus est (*I Cor. IV, 4*). Et hinc tibi plus timendum arbitror ac dolendum, quia non homini, sed Deo mentitus es. Etsi ego tuæ, ut vis, verecundiæ parco coram hominibus, num illa, quæ coram Deo est, impudentia impunita relinquitur? Quid quæso, rationis habet verecundari ad diem hominis, et vultum Dei non vereri? Nam vultus Domini super facientes mala (*Psal. XXXIII, 17*). Tu ergo plus times opprobria quam tormenta; et qui trepidas ad linguam carnis, contempnis gladium qui devorat carnes? Hæccine est illa morum pulcherrima compositio, qua informari te scribis scientiæ hujus apprehensione, cujus studio et amore sic ferves, ut non verearis sancto proposito præjudicium facere?

2. Sed quæso te, quod memoriale virtutis, quæ

(307) Vide epistolam 382.

(308) Votum appellat Bernardus ejusmodi promissum, quo quis se in religionem ingredi coram

laus disciplinæ, quis scientiæ profectus, vel artis fructus, trepidare timore ubi non est timor, et timorem Domini relinquere? Quam salubrius disceres Jesum, et hunc crucifixum! quam utique scientiam haud facile, nisi qui mundo crucifixus est, apprehendit. Falleris, fili, falleris, si te putas invenire apud mundi magistros, quam soli Christi discipuli, id est mundi contemptores, Dei munere assequuntur. Nec enim hanc lectio docet, sed unctio; non littera, sed spiritus; non eruditio, sed exercitatio in mandatis Domini. *Seminate, inquit, vobis justitiam, metite spem vitæ, illuminate vobis lumen scientiæ* (*Osee, x, 12*). Vides quia non recte proditur ad lumen scientiæ, nisi justitiæ germen procedat [*al. præcedat*] ad animam, ex quo formetur granum vitæ, et non palea gloriæ. Quid ergo? nondum tibi ad justitiam seminasti, nondum spei manipulos messuisti; et veram te præsumis sectari scientiam! nisi forte pro vera supponitur illa quæ inflat. Et stultius erras appendens argentum tuum non in panibus, et labores tuos non in saturitate. Obsecro, redi ad cor, et adverte hunc annum [*edit. annum*], terminum quem tu tibi indulsisti in injuriam Dei, non esse annum placabilem Domino, sed discordiæ seminarium, iræ fomitem, nutrimentum apostasiæ, qui spiritum exstinguat, gratiam intercludat, teporem afferat illum qui Deo solet vomitum provocare.

3. Heu! heu! videris mihi uno spiritu ambulare, sicut et uno censeri nomine, cum altero illo Thoma, olim scilicet præposito de Beverla, qui cum se similiter nostro Ordini et nostræ domui toto desiderio devovisset, cœpit induciari, et ita paulatim refrigescere, donec subita et horrenda morte præreptus factus de medio est secularis et prævaricator, et duplo filius gehennæ (quod ab eo, si fieri potest, avertat misericors et miserator Dominus!). Exstat epistola, quam ad eum frustra scripsi (Epist. præced.): nisi quod meam ipsius animam liberavi, denuntians, quod in me fuit, quæ oportuit fieri cito. Beatus foret, si me audisset. Dissimulavit: mundus ego sum a sanguine ejus. Verum id non sufficit mihi; quia etsi sim in facto isto securus de me, illa tamen, quæ non quærit quæ sua sunt, charitas urget me lugere illum qui securus non exiit, quoniam male securus vixit. O judiciorum Dei abyssus multa! o terribilis **117** in consiliis Deus super filios hominum! Spiritum donavit, quem erat denuo ablaturus, ut esset supra modum peccans peccatum; et gratia subintravit, ut abundaret delictum: quod tamen non fuit culpa dantis, sed addentis prævaricationem. Sui nimirum arbitrii erat, quod male liber liberum habuit constrictare spiritum, contemnere gratiam, nec mancipare effectui suggestum Dei, ut posset dicere: *Gratia Dei in me vacua non fuit* (*I Cor. xv, 10*).

4. Tu si sapis, illius insipientia proderit tibi, et eo statuerat. Confer epistolam 395, et sermonem 63 in Cantica, n. 6, ubi Novitiorum lapsum et casum luget.

lavabis manus tuas in sanguine peccatoris, et curabis cito absolvere te a laqueo perditionis, me a timore horribili. Ego enim haud secus fero, fateor, aversionem tuam, quam eviscerationem meam: quoniam charissimus factus es mihi, et paterno te amplector affectu. Ea propter ad omnem recordationem tui, animam meam transverberat gladius iste timoris, tanto acerbius, quanto te minus timentem considero. Scio nempe, ubi de talibus legerim: *Cum dixerint, pax et securitas, tunc subitaneus eis superveniet interitus, tanquam in utero habenti, et non effugient* (I Thess. v, 3). Multa autem praesentio imminere tibi pavenda tardanti respiscere, tanquam multa expertus, quæ o si cognovisses et tu! Crede ergo experto, crede amanti: cui ex altero non falli, ex altero non fallere inesse cognoscis.

EPISTOLA CIX.

AD ILLUSTRUM JUVENEM GAUFRIDUM DE PERRONA (309),
ET SOCIOS EJUS.

Nobiles juvenes ob religiosæ vitæ propositum prædicat et ad perseverantiam hortatur.

Dilectis filiis GAUFRIDO et sociis ejus, BERNARDUS abbas dictus Claræ-Vallis, spiritum consilii et fortitudinis.

1. Sermo qui insonuit, ædificat multos, imo universam lætificat civitatem Dei, ita ut lætentur cœli, et exsulet terra, et omnis lingua glorificet Deum de vestra conversione. Terra mota est, quia cœli distillaverunt a facie Dei Sinai, pluentes istis diebus solito abundantius pluviam voluntariam, quam segregavit Deus hæreditati suæ. Non apparebit ultra vacua in vobis crux Christi, quemadmodum in multis filiis diffidentiae, qui tardantes converti ad Dominum de die in diem, improvisa morte subtracti, in puncto descendunt ad inferos. Omnino reffloruit et nunc quasi de novo lignum in quo pependit Dominus gloriæ, qui mortuus est, non tantum pro gente, sed ut filios Dei, qui erant dispersi, congregaret in unum. Ipse, ipse colligit vos, qui diligit vos tanquam viscera sua, tanquam fructum pretiosissimum crucis suæ,

(309) In vetustiori editione, *de Perrona*, quæ urbs est munitissima ad Somenam. Inde ergo nomen traxit Gaufridus et originem. Ex iis erat, quos S. Bernardus in Belgio ad religionem convertisse memoratur in libro quarto de ipsius Vita, cap. 3. Socius conversionis fuit Gaufridus alter, postea Prior Claræ-Vallensis. De his intelligendus est Hermannus monachus Tornacensis, in Spicilegii tomo 12, pag. 479, ubi de S. Bernardo, quem « tam ex ecclesia Sanctæ-Mariæ Tornacensis, quam ex ipsa diocesi, clerici videlicet multi famosi domnum Bernardum abbatem Claræ-Vallensem conversionis gratia secuti sunt. » Hoc factum refert Hermannus pag. 476, post annum vigesimum quartum pontificatus Simonis Noviomensis, qui sedere cœpit anno 1122. Non ergo hæc epistola, ut Manriquez censet, ad annum 1131 referri potest. Gaufridum Perronensem laudat Petrus de Roya Novilius Claræ-Vallensis supra, in epistola 479, n. 9. — Huc usque Mabillonius, cui in eo non consentit Horstius, quod hunc eundem Gaufridum velit fuisse Priorem Claræ-Vallis, de quo sic habet: Hunc sanctus Bernardus cum aliis viginti novem novilibus ac litteratis juvenibus in Flandria

tanquam dignissimam recompensationem effusi sanguinis sui. Si ergo gaudent angeli super uno peccatore pœnitentiam agente (*Luc. xv, 10*), quid in tam multis, et illis peccatoribus, qui quanto illustriores videbantur in sæculo, scientia, genere, juventute, tanto pluribus erant perditionis exemplum? Legeram, *Non multos nobiles, non multos sapientes, non multos potentes elegit Deus* (I Cor. i, 26, 27); at nunc præter regulam mira Dei potentia talium convertitur multitudo. Vilescit gloria præsens, juventutis flos conculcatur, non reputatur generositas; sapientia mundi stultitia judicatur; non acquiescitur carni et sanguini; parentum et charorum renuntiatur affectibus; favores, et honores, et dignitates reputantur ut stercora, ut Christus lucrifiat. Laudarem vos, si vobis hæc accidisse ex vobis cognoscerem: cæterum digitus Dei est iste, mutatio plane dexteræ Excelsi. Datum optimum est, et donum perfectum **118** nec dubium quin descendens a Patre luminum. Idcirco in ipsum omne præconium jure referimus, qui facit mirabilia solus, qui fecit ne in vobis otiosa jam esset ea, quæ apud se est, copiosa redemptio.

2. Quid igitur opus est facto, dilectissimi, nisi ut satagatur quomodo laudabile propositum dignum consequatur effectum? Studete proinde perseverantiæ, quæ sola virtutum coronatur. Non inveniatur apud vos, Est et Non, ut sitis filii Patris vestri qui est in cœlis, apud quem nimirum non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio. Vos quoque, fratres, in eandem imaginem transformamini a claritate in claritatem, tanquam a Domini Spiritu, curantes omni vigilantia et ipsi non inveniri leves, instabiles, fluctuantes. Scriptum est enim: *Vir duplex animo, inconstans est in omnibus viis suis* (Jacobi i, 8); et rursum: *Væ ingrediendi terram duabus viis!* (Eccli. ii, 14.) Et ego, charissimi, quantum congratulor vobis, tantum gratulor et mihi, qui ut accepi, dignus habitus sum minister eligi consilii hujus. Et consilium do, et auxilium spondeo. Si videor necessarius aut certe si dignus judicor, non recuso labo-

ad religionem convertit; nutantem vero aut procrastinantem hisce litteris excitavit. Is postea factus Prior in Clara-Valle, quintus in ordine; demum electus in episcopum Tornacensem (alii legunt Nannetensem), consentire noluit. Quod ita Petrus Blesensis narrat: « Legimus, quod Gaufridus Perronensis, Claræ-Vallis Prior, electus in episcopum Tornacensem, electioni nullatenus acquievit. Qui postea defunctus et apparens cuidam fratri, inquirenti qualiter ei esset, respondit: Revelavit mihi Trinitas sancta, quod si suscepissem episcopatum, fuisset de numero reproborum. Ubi ei ejus exemplo percellit animos aliorum quorundam præsulum, ita dicens: Quid ergo facient infelices, qui temporalium sollicitudinum fluctibus se sponte et gratanter immergunt? qui splendide epulando, dormiendo, bibendo, sedendo ad telonium, fiscalem calculum dispensando, quærendo quæ sua sunt, aut potius quæ sunt Cæsaris, et non Dei, vitam suam in vanitatibus transigunt? » Ita Petrus Blesensis, epist. 102. Idem refert Cæsarius, lib. 2, cap. 29. Vide de eo Henriquez in Menolog. ad diem 15 februarii.

rem, non deero pro viribus. Devotus suppono humeros, etsi jam fessos (310), sarcinæ huic, si mihi cœlitus imponatur. Lætus et obviis, ut dicitur, manibus excipio cives sanctorum, et domesticos Dei. Quam libens, juxta mandatum propheticum, occurro cum panibus fugientibus a facie gladii, aquam fero sitientibus! (*Isa. XXI, 14.*) Reliqua posui in ore nostri, imo et vestri Gaufridi. Quidquid vobis vice nostra dixerit ille, nostrum non dubitetis esse consilium.

EPISTOLA CX.

AD PARENTES EJUSDEM GAUFRIDI CONSOLATORIA.

Non esse cur filium religiosum tanquam perditum lugeant, vei etiam cur delicatulo metuant.

1. Si filium vestrum Deus facit et suum, quid vos perditis, aut ipse quid perdit? Fit de divite ditior, de nobili generosior, clarior de illustri; et, quod his omnibus majus est, sanctus de peccatore. Oportet autem eum præparari regno quod sibi paratum est ab origine mundi, atque hujus rei gratia modicum tempus, quod vivere habet, manere nobiscum, donec abrasa spurcitia vitæ sæcularis, ac terreno detergo pulvere, cœlesti mansioni fiat idoneus. Si diligitis eum, gaudebitis utique quia vadit ad Patrem, et talem Patrem. Ipse quidem vadit ad Deum, sed vos non perditis eum; quin potius multos per eum acquiritis vobis filios. Quotquot sumus in Clara-Valle vel de Clara-Valle ipsum in fratrem, vos in parentes suscipimus.

2. At fortassis metuitis corpori ejus vitæ asperitatem, quod nimirum tenerum nostis esse ac delicatum. Cæterum de hujusmodi timore dicitur: *Ibi trepidaverunt timore, ubi non fuit timor* (*Psal. XIII, 5.*) Confidite, consolamini: ego ero illi in patrem, et ipse erit mihi in filium, quousque de meis manibus excipiat eum Pater misericordiarum et Deus totius consolationis. Nolite ergo lugere, et nolite flere; quia Gaufridus vester festinat ad gaudium, non ad luctum. Ego ero illi pater, ego mater, ego frater et soror. Ego faciam ei prava in directa, et aspera in vias planas: ego ei omnia sic temperabo et sic dispensabo, ut et spiritus proficiat, et corpus non deficiat. Denique serviet Domino in lætitia et exultatione, et cantabit in viis Domini, quoniam magna est gloria Domini.

119 EPISTOLA CXI.

EX PERSONA ELIÆ MONACHI AD PARENTES SUOS.

Hortatur eos ne se Deo servire volentem impedire aut retrahere conentur: indignum id fore et frustraneum.

Charis parentibus suis, INGOBBANNO et IVETÆ HE-

(310) Hinc patet Bernardum jam senectæ proximum tunc fuisse.

(311) Hæc inscriptio nunc primum restituta est ex codice Corbeiensi sæpe laudato. An epistola hæc una est ex illis quas scriptoribus componendas præscribat aliquando Vir sanctus, ex epistola nunc 389? Cæterum de his litteris ita Horstius: Hanc epistolam Bernardus nomine Eliæ Novitii sui ad parentes ejus scripsit, ut eos filium a proposito revocare conantes reprimeret. « Acriora quidem, »

LIAS monachus, sed peccator, quotidianas orationes (311).

1. Sola causa, qua non liceat obedire parentibus, Deus est. Ipse enim dicit: *Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus.* Si me vere ut boni, ut pii parentes diligitis; si veram, si fidem erga filium pietatem habetis: quid me Patri omnium Deo placere satagentem inquietatis, et ab ejus servitio, cui servire regnare est, retrahere attentatis? Vere nunc cognosco quia inimici hominis, domestici ejus (*Michææ VII, 6.*) In hoc vobis obedire non debeo, in hoc vos non agnosco parentes, sed hostes. Si diligeretis me, gauderetis utique quia vado ad meum atque vestrum, imo universorum Patrem. Alioquin quid mihi et vobis? quid a vobis habeo, nisi peccatum et miseriam? Hoc solum, quod gesto, corruptibile corpus de vestro me habere fateor et agnosco. Non sufficit vobis quod me in hanc sæculi miseriam miseri miserum induxistis; quod in peccato vestro peccatores peccatorem genuistis; quod et in peccato natum, de peccato nutristis: nisi etiam invidendo mihi misericordiam quam consecutus sum ab eo qui non vult mortem peccatoris, filium insuper gehennæ faciatis?

2. O durum patrem! o sævam matrem! o parentes crudeles et impios, imo non parentes, sed peremptores: quorum dolor, salus pignoris; quorum consolatio, mors filii est! qui me malunt perire cum eis, quam regnare sine eis! qui me rursus ad naufragium, unde tandem nudus evasi; rursus ad ignem, unde vix semiustus exivi; rursus ad latrones, a quibus semivivus relictus sum, sed miserante Samaritano jam aliquantulum convalui, revocare conantur: et militem Christi prope jam raptò cœlo triumphantem (quod non in me glorior, sed in eo qui vicit mundum) ab ipso jam introitu gloriæ, tanquam canem ad vomitum, tanquam suem ad lutum, ad sæculum reducere moliantur! Mira abusio! domus ardet, ignis instat a tergo, et fugienti prohibetur egredi, evadenti suadetur regredi! et hoc ab his qui in incendio positi sunt, et obstinatissima dementia ac dementissima obstinatione fugere periculum nolunt. Proh furor! si vos contemnitis mortem vestram, cur etiam appetitis meam? Si, inquam, negligitis salutem vestram, quid juvat etiam persequi meam? Quare vos non potius sequimini me fugientem, ut non ardeatis? An hoc est vestri cruciatus levamen, si me etiam perimatis: et hoc solum timetis, ne soli pereatis? Ardens ardentibus quod solatium præstare poterit? quæ, inquam, consolatio damnatis,

inquit Lessius, « ista videri possent nisi a tanta sapientia et sanctitate essent profecta. Quis enim electum illud Spiritus sancti organum audeat reprehendere? Noverat ille quanti hæc res sit momenti. Neque tamen mens ipsius est, ut passim tam acriter illis scribatur, nisi quis videat se in gravia salutis pericula illorum importunitate conjiciendum, aut illi finem sollicitandi non faciant. » Ita ille tractatu utilissimo de Statu vitæ deligendo, quæst. 4, 36. Confer notas ad epistolam 104.

socios habere suæ damnationis? quodve remedium morientibus, alios videre morientes? Non hoc mihi persuadet dives ille qui, in tormentis desperatus de sui liberatione, rogabat nuntiari fratribus suis ne et ipsi venirent in locum eundem tormentorum (*Luc. xvi, 28*), timens procul dubio ex suorum cruciatu augeri suum.

3. Quid ergo? ibo et consolabor lugentem matrem meam mei ad tempus visitatione, ut in æternum luceam et me et ipsam sine consolatione? Ibo, inquam, et satisfaciam patri meo irascenti pro mei ad tempus absentia, consolandus et ipse ab tempus de ejus præsentia, ut postmodum et quisque pro se, et uterque pro alterutro inconsolabili desoletur tristitia? An potius exemplo Apostoli non acquiescens carni et sanguini (*Galat. i, 16*) **¶** vocem audiam Domini jubentis: *Dimittite mortuos sepelire mortuos suos* (*Matth. viii, 22*); et cantabo cum David: *Renuit consolari anima mea* (*Psal. lxxvi, 3*); et cum Jeremia, *Diem hominis non concupivi, Domine tu scis?* (*Jerem. xvii, 16*.) Quid enim? funes ceciderunt mihi in præclaris, et cœlestis hæreditas præclara est mihi (*Psal. xv, 6*); et terrena adulatur promissio, blanditur consolatio carnis! Gustato spiritu, necesse est desipere carnem; affectanti cœlestia, terrena non sapiunt; æternis inhianti, fastidio sunt transitoria. Desinite igitur, parentes mei, desinite et vos frustra plorando affligere, et me gratis revocando inquietare: ne, si adjeceritis nuntios ultra mittere pro me, plus me elongare cogatis. Si autem dimittitis, Claram-Vallem in perpetuum non dimittam. Hæc requies mea in sæculum sæculi, hic habitabo, quoniam elegi eam. Ibi pro meis atque vestris peccatis jugiter orabo; ibi precibus assiduis (quod et vos cupitis) impetrabo, si potero, ut, qui ejus amore hoc modico tempore ab invicem separamur, in alio sæculo simul felici et inseparabili societate, in ejus amore vivamus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

EPISTOLA CXII.

AD GAUFRIDUM LEXOVIENSEM (312)

Dolet eum deserto religionis proposito redisse ad sæculum; et ad resipiscentiam hortatur.

1. Doleo super te, fili mi Gaufride, doleo super te. Et merito. Quis enim non doleat florem juventutis tuæ, quem lætantibus angelis Deo illibatum obtuleras in odorem suavitatis, nunc a dæmonibus conculcari, vitiorum spurcitiis, et sæculi sordibus inquinari? Quomodo qui vocatus eras a Deo, revocantem diabolus sequeris, et quem Christus trahere cœperat post se, repente pedem ab ipso introitu gloriæ retraxisti? In te experior nunc veritatem sermonis Domini, quem dixit: *Inimici hominis, domestici ejus* (*Matth. x, 36*). Amici tui et proximi tui adversum te appropinquaverunt, et steterunt. Revocaverunt te in fauces leonis, et in portis mortis iterum collocaverunt te. Collocaverunt te in obscuris, sicut

(312) Alii habent, *Luxoviensem*. Quo vocabulo etiam Ordericus uti solet ad designandos Luxovienses, in Neustria; ut nulla sit passim nominis distin-

mortuos sæculi: et jam parum est ut descendas in ventrem inferi; jam te deglutire festinat, ac rugientibus præparatis ad escam tradere devorandum.

2. Revertere, quæso, revertere, priusquam te absorbeat profundum, et urgeat super te puteus os suum; priusquam demergaris, unde ulterius non emergas; priusquam ligatis manibus et pedibus projiciaris in tenebras exteriores, ubi est fletus et stridor dentium; priusquam detrudaris in locum tenebrosum, et opertum mortis caligine. Erubescis forte redire, quia ad horam cessisti. Erubescere fugam, et non post fugam reverti in prælium, et rursum pugnare. Necdum finis pugnæ, necdum ab invicem dimicantes acies discesserunt: adhuc victoria præmanibus est. Si vis, nolumus vincere sine te, nec tuam tibi invidemus gloriæ portionem. Læti occurremus tibi, lætis te recipiemus amplexibus, dicemusque: *Epulari et gaudere oportet, quia hic filius noster mortuus fuerat, et revixit; perierat, et inventus est* (*Luc. xv, 32*).

EPISTOLA CXIII.

AD SOPHIAM VIRGINEM.

Eam prædicat ob spretam mundi gloriam: et expositis religiosarum virginum elogiis, privilegiis, præmiis ac ornamentis ad perseverantiam hortatur.

BERNARDUS abbas de Clara-Valle, SOPHIÆ virgini, virginitatis servare titulum, apprehendere fructum.

1. Fallax gratia, et vana est pulchritudo: mulier timens Deum, ipsa laudabitur (*Prov. xxxi, 30*). Condelector, filia, gloriæ virtutis tuæ, qua fallacem mundi gloriam respicuisse narraris. Ipsa quippe digne respuitur; sed quia multi aliter sapientes in ejus æstimatione desipiunt, tu jure laudaris, quia non falleris. Flos feni est, vapor est ad modicum parens. Ipse ejus qualiscunque status, nonne plus anxietatis, quam jucunditatis habet? Dum vindicas, dum defendis, dum invides, dum suspicaris, dum semper ambis quæ non habes, et, nonnullis adeptis, acquirendi non tepescit ardor, quæ requies in gloria tua? Si qua tamen est, præterit jucunditas non reditura, et manet anxietas non relictura. Cæterum videas eam quamplurimos non apprehendere, contemnere perpauca. Cur hoc? Profecto quia necessitas multorum est, virtus paucorum. Paucorum, inquam, paucorum, præsertim nobilium. Denique non multos nobiles, sed ignobilis mundi elegit Deus (*I Cor. i, 26-28*). Proinde benedicta tu in nobilibus, quæ, pro gloria certantibus cæteris, de contemptu gloriæ gloriosius sublimaris, et sublimius gloriaris; insignior plane atque illustrior, quod de paucis facta es, quam quod orta de magnis. Illud namque Dei munere tuum est, hoc tuorum. Porro quod tuum est, tanto charius est, quanto rarius. Nam si in viris virtus rara est avis in terris [*JUVEN. Sat. vi*], quanto magis in femina fragili et nobili? Denique mulierem fortem ctio inter Luxovienses in Burgundiæ comitatu, apud illius temporis scriptores.

quis inveniet? (*Prov. xxxi, 10*). Multo magis quis fortem et nobilem? Minime quidem Deus est acceptor personarum: nescio tamen quo pacto virtus in nobili plus placet. An forte quia plus claret? siquidem ignobilis, cum caret gloria, non facile liquet utrum quia nolit, an quia non possit habere. Laudo factam de necessitate virtutem; sed plus illam quam elegit libertas, non indicit necessitas.

2. Certent ergo cæteræ, quæ spem non habent, pro rerum fugacium atque fallacium vili brevique gloriola: tu spei, quæ non confundit, innitere. Tu te, inquam, ei quod breve hoc ac momentaneum tribulationis tuæ supra modum in sublime operatur, ponderi gloriæ reservato. Quod si tibi exprobaverint filiæ Belial, illæ quæ extento collo fractis incedunt gressibus, compositæ et circumornatæ ut similitudo templi; responde: Regnum meum non est de hoc mundo; responde: Tempus meum nondum advenit, tempus autem vestrum semper est paratum: responde: Gloria mea abscondita est cum Christo in Deo; cum autem Christus apparuerit vita mea, tunc et ego apparebo cum ipso in gloria (*Coloss. iii, 4*). Quanquam et si gloriari oportet, potes tu quoque ingenue, potes secure, tantum in Domino. Omitto sane coronam, quam tibi Dominus præparavit in æternum. Sileo repromissiones, quæ te in posterum manent: quod felix sponsa admittenda es revelata facie speculari gloriam sponsi tui: quod te sibi exhibiturus est gloriosam, non habentem maculam aut rugam, aut aliquid hujusmodi; quod te sibi exhibiturus est gloriosam, non habentem maculam aut rugam, aut aliquid hujusmodi; quod æternis excepturus amplexibus, ponet lævam sub capite tuo, et dextera illius amplexabitur te. Prætereo locum nominatum, quem virginittatis prærogativa singularem a filiis et filiabus in regno es procul dubio sortitura. Sileo et canticum illud novum, quod virgo cum virginibus singulari nihilominus dulcique modulamine canitura (313), lætaberis in ipso, et lætificabis civitatem Dei, cantans, et cursitans, et sequens Agnum quocumque ierit. Illud siquidem nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quod tibi præparatum est, et cui te præparari oportet.

3. Hæc ergo prætermitto, quæ in futuro reposita sunt tibi: præsentia tantum loquor, ea loquor quæ de primitiis spiritus jam teues, sponsi xenia, arrhas sponsalittas, benedictiones dulcedinis, in quibus te prævenit, quem et subsecuturum, atque quod deest completurum exspectas. Ille, ille in medium veniat summo decore spectabilis, ipsis quoque angelis admirandus ornatus: et proferant si quid simile habent filiæ Babylonis, quarum vere gloria in confusione. Induuntur purpura et bysso, ei subinde conscientia pannosa jacet: fulgent monilibus, moribus sordent. E contra tu foris pannosa, intus speciosa resplendes, sed divinis aspectibus, non humanis. Intus est quod delectat, quia intus est quem dele-

(313) Ita manuscripti et antiquiores editiones
Alias, cantatura.

ctat: nisi forte tu dubitas habitare Christum per fidem in corde tuo. Denique *omnis gloria ejus filiæ regis ab intus* (*Psal. xlii, 14*). Jucundare, filia Sion, et exulta satis, filia Jerusalem; quia concupivit Rex speciem tuam: si tamen confessionem et decorem induis, amicta lumine sicut vestimento. Nempe confessio et pulchritudo in conspectu ejus. Cujus? Speciosi forma præ filiis hominum; ipsius in quem desiderant angeli prospicere.

4. Audis cui places: ama unde places, ama confessionem, ob quam amaris: ama confessionem, si affectas decorem. Confessioni jungitur decor, jungitur pulchritudo. Habes utrumque: *Confessionem et decorem induisti* (*Psal. ciii, 1*); et: *Confessio et pulchritudo in conspectu ejus* (*Psal. xcvi, 6*). Revera ubi confessio, ibi pulchritudo, ibi decor. Si peccata sunt, in confessione lavantur: si bona opera, confessione commendantur. Cum mala tua confiteris, sacrificium est Deo spiritus contribulatus: cum Dei beneficia, immolas Deo sacrificium laudis. Bonum animæ ornamentum confessio, quæ et peccatorem purgat, et justum reddit purgatorem. Absque confessione justus judicatur ingratus, et peccator mortuus reputatur. A mortuo quippe, tanquam qui non sit, perit confessio (*Eccli. xvii, 26*). Confessio igitur, peccatoris est vita, justi gloria: et necessaria est peccatori, et justum nihilominus decet. Denique rectos decet laudatio (*Psal. xxxii, 1*). Serica, et purpura, et tincturarum fucus decorem habent, sed non præbent. Quidquid tale applices corpori, exponit speciem suam, non deponit. Secum denique tollit, cum tollitur ipsum. Porro decor qui cum veste induitur, et cum veste deponitur, vestis procul dubio est, non vestiti.

5. Tu ergo noli æmulari in malignantibus, et mendicantibus pulchritudinem alienam, ubi perdiderint suam. Nativo quippe et interno se produnt decore nudas, quæ tanto studio et pretio de diversis et variis speciebus ejus quæ præterit figuræ mundi, foris sibi conficere satagunt, unde oculis insipientium apparent speciosæ. Indignum tibi judica, formam a pellibus murium, et operibus vermium mutuari, tua tibi sufficiat. Ille est verus propriusque cujusque rei decor, qui nulla interjacente materia per se inest. O quam decenti rubore genas suffundit virgineas ingenti gemma pudoris! quæ in aures reginarum huic comparabuntur? Nec inferioris insigne decoris disciplina præfert. O quam compositum reddit omnem puellaris corporis statum, nedum [*al. nec non*] et mentis habitum, disciplina! Cervicem submittit, ponit supercilia, componit vultum, ligat oculos, cachinnos cohibet, moderatur linguam, gulum frenat, iram sedat, format incessum. Talibus decet pudicitie vestem distingui margaritis. Istiusmodi circumdata varietate virginitas, cui gloriæ merito non præfertur? Angelicæ? Angelus habet virginittatem, sed non carnem: sane felicior, quam fortior in hac parte. Optimus et optabilis valde ornatus iste, qui et angelis possit esse invidiosus.

6. Sed adverte et aliud de eodem. Profecto tanto tibi manet tutus, quanto et proprius. Vides nempe auro, argento, lapidibus pretiosis, et omni denique cultu regio non tam ornatas quam oneratas. Vides longas post se trahentes fimbrias, ipsasque pretiosissimas, et densas pulveris nubes excitantes in aera. Non te moveat hæc. Illæ illa vel in morte deponent : te tua sanctitas non relinquet. Non sunt sua quæ portant. Cum interierint, non sument omnia, neque descendet cum eis gloria hæc. Mundus, cujus sunt, nudis illis exeuntibus retinebit, eisdem vanis vanas similiter alias seducturus. At vero tuus ille ornatus non sic. Firmissime tibi, ut dixi, manet, propterea tutus, quia tuus. Nullius facile aut cedit injuriis, aut patet insidiis. Adversus hujusmodi nil furis calliditas, nil furentis credulitas potest. Nec a tineis roditur, nec vetustate corrumpitur, nec consumitur usu. In morte vivit. Nimirum animæ res est, non corporis : et ob hoc simul cum anima de corpore abit, non obit cum corpore. Porro animæ non habent quid faciant, etiam qui corpus occidunt.

123 EPISTOLA CXIV.

AD ALTERAM SANCTIMONIALEM.

Quæ sub habitu religioso animum gesserat mundo deditum, eam jam resipiscentem prædicat, et ne gratiam negligat, hortatur.

1. Magnum est mihi gaudium, quod te ad verum et perfectum gaudium velle tendere comperi, quod non est de terra, sed de cælo; id est, non de hac convalle plorationis, sed de illa quam fluminis impetus lætificat civitate Dei. Et revera illud verum et solum est gaudium, quod non de creatura, sed de Creatore concipitur; et quod cum possederis, nemo tollet a te : cui comparata omnis aliunde jucunditas, mæror est; omnis suavitas dolor est; omne dulce, amarum; omne decorum, fœdum; omne postremo quodcumque aliud delectare possit, molestum. Denique tu mihi testis es in hac re : te ipsam interroga, quia tu tibi familiarius credes. Nunquid non hoc ipsum clamat in corde tuo Spiritus sanctus? An non tibi jam ab ipso, priusquam a me, hujus rei veritas persuasa est? Quando enim tu femina et juvencula, formosa et ingenua, sic fragilem et sexum vinceres et ætatem; sic spectabilem et formam et generositatem contemneres, nisi cuncta quæ corporis sensi-

bus subjacent, in illorum jam tibi comparatione vilescerent, quæ te interius et confortant ut vincas, et delectant ut præferas?

2. Nec immerito. Modica, transitoria, terrena sunt quæ despicias; maxima, æterna, cœlestia sunt quæ appetis. Plus dicam, et verum dicam : tenebras deseris, et lucem ingrederis. De profundo fluctuum emergis ad portum; de misera servitute in felicem libertatem respiras; de morte denique transis ad vitam : siquidem usquemodo tua non Dei voluntate, tua vivens non Dei lege, vivens mortua eras, vivens mundo, mortua Deo; sive, ut verius loquar, nec mundo vivens, nec Deo. Volens quippe sub habitu et nomine religionis instar unius de sæculo conversari, sola Deum a te voluntate repuleras : non autem valens quod stulte volebas, non tu quidem mundum, sed te mundus repulerat. Deum ergo repellens, et a sæculo repulsa, inter duas, ut dicitur, sellas corrueras (314). Nec Deo itaque vivebas, quia nolebas; nec sæculo, quia non poteras : alteri quidem volens, alteri invita; sed tamen utrique mortua. Sic debet contingere his qui vovent, et non solvant (*al. et non reddunt*); qui aliud foris ostentant, et intus aliud appetunt. At vero nunc per Dei misericordiam incipis reviviscere, non peccato, sed justitiæ; non sæculo, sed Christo : sciens quia et sæculo vivere, mors est; et in Christo etiam mori, vita. Beati nempe mortui, qui in Domino moriuntur.

3. Ex hoc jam nec votum tuum irritum, nec cassam professionem causabimur : ex hoc jam nec corporis integritas animi corruptione infirmabitur, nec morum pravitate virginitatis titulus obscurabitur : ex hoc jam nec falsum nomen, nec vacuum velamen portabis. Utquid enim hætenus nonna (315) et sanctimonialis vocitata es, quæ sub sanctitatis nomine, non tamen sancte conversata es? Cur velum in capite mentiebatur reverentiam, et sub velo petulans oculus exhibebat impudentiam? Caput siquidem gerebas velatum, sed elatum : sub signo verecundiæ sermo resonabat inverecundus. Risus immoderatio, incessus lascivior, vestitus ornatior, wimplatæ (316) magis quam velatæ congruerunt. Sed ecce jam vetera Christo auctore transierunt, et nova fieri incipiunt omnia, dum cultum exteriorum interiore commutas, et magis vitam quam vestem appetis habere ornatam. Facis 124 quod debes,

(314) Aptè hoc loco liber primus de Imitatione Christi, cap. 25 : « Religiosus negligens et tepidus habet tribulationem super tribulationem, et ex omni parte patitur angustiam; quia interiori consolatione caret, et exteriorum querere prohibetur. » Lege sermones 3 et 5 in Ascensione.

(315) Vox ex regula S. Benedicti efficta, in qua juniores priores suos, *Nonnos*, appellare jubentur in capite 63.

(316) Ita omnes : quotquot vidi codices manuscriptos, nempe regie Bibliothecæ, Colbertinæ, Sorbonæ, Collegii regii Navarræ, S. Victoris Parisiensis, Compendiæ, aliique aliarum bibliothecarum, qui habent, *wimplatæ*; cum tamen omnes editiones præter duas (Parisiensem videlicet anni 1494, et

Lugdunensem anni 1530), habeant *uni inflatæ*. Quid enim, inquit, *wimplatæ*? Certe vox efficta a *wimpla* seu *guimpla*, proclivi litteræ *g* in *v* demutatione : gallice *guimpe*, vel *quimple*, muliebri capitis ornamentum, nobilibus feminis olim solemne (uti discimus ex antiquis nobilium matronarum simulacris) a simplicioribus modestiæ causa rejectum. Unde illud poetæ Calli apud Borellum in Gallico Glossario :

*Moult fut humiliant et simple,
Elle eut un voile en lieu de guimple.*

Quod sic reddi potest :

*Velum pro wimpla simplex humilisque gerebat.
Nunc vero Guimp nomen extramonialium claustrum fere ignotum.*

imo quod jam olim fecisse debueras : nam olim jam voveras. Sed Spiritus, qui, sicut ubi vult, ita et quando vult, spirat, necdum spiraverat. Et idcirco forsitan quod hucusque egisti, excusationem habet. Cæterum si flammantem spiritum, quo nunc recaluit sine dubio cor tuum intra te, et in meditationibus tuis exardescens ignem divinum jam exstingui permiseris, quid restat, nisi ut te illi servandam noveris igni qui non possit exstingui? Sed extinguat potius idem Spiritus in te concupiscentias carnales, ne forte ab his præfocato (quod absit!) nuper concepto sancto desiderio, in flammam contigat incidere gebennales.

EPISTOLA CXV.

AD ALIAM SANCTIMONIALEM DE MONASTERIO SANCTÆ MABLE TRECENSIS (317).

Dissuadet ei eremum, quam temere et imprudenter appetebat.

1. Relatum est mihi te, quasi asperioris vitæ desiderio, tuum monasterium velle deserere. Quam rem dissuadentibus tibi atque omnimodis prohibentibus spirituali matri tuæ, sive sororibus, cum acquiescere nolles, placuisse tandem nostrum super hoc consilium eligere : tu quidquid ego laudaverim, id tibi credas expedire. Debueras quidem doctiorem ad hoc consilium eligere : quia tamen sic tibi visum est, quod hinc mihi rectius videtur, non celo. Hoc itaque tuum desiderium ex quo cognitum habui, cogitans atque recogitans quo quidem spiritu conceperis, facile judicare non audeo. Potes namque in hac re zelum Dei habere, ut excusabilis sit tua intentio; sed quomodo secundum scientiam tua talis voluntas impleatur, omnino non video. Cur, inquis? non est sapere, ut opulentiam, ut urbis frequentiam, ut pingua fugiam et delicias? annon mea mihi pudicitia tutior erit in eremo, ubi in pace cum paucis, aut sola conversans, soli placeam cui me probavi? Nequaquam. Nam volenti perperam agere, et desertum abundantiam habet, et nemus umbram, et silentium solitudo. Malum quippe quod nemo videt, nemo arguit. Ubi autem non timetur reprehensor, securius accedit tentator, licentius perpetratur iniquitas. In conventu vero bona si qua facis, nemo prohibet : malum autem facere si vis, non licet. Mox etenim a

(317) Hactenus superstat apud Trecaz istud monasterium sub Regula S. Benedicti : ubi religio tum innovata erat, teste Bernardo.

(318) Vulgo, *le bon ordre*; id est, accuratam vitæ monasticæ disciplinam.

(319) Fuit hæc Alani comitis conjux in Claræ-Vallenses maxime benefica, quibus monasterium juxta urbem Nannetum construxit, teste Ernaldo in libro 2 de Vita sancti Bernardi, n. 34; et quidem anno 1135, ex Chronologia nostra. Monasterio vocabulum et Buzium, cui modo præest illustrissimus abbas Caumartinus, a quo primarias conditi cœnobii litteras accepimus. His in litteris testatur dux Conanus, Alani ex Ermengarde filius, se una cum matre sua abbatiam Buzium ædificari statuisse, sed quorundam sinistro deceptos consilio ab incepto destituisse dum veniens in illas partes Ber-

pluribus comperitur, arguitur, emendatur; sicut e contrario bonum cum vident, omnes mirantur, venerantur, imitantur. Vides ergo, filia, quod et tua merita immanior in conventu gloria sequitur, et citior culparum correctio : quando ibi sunt, et quibus de bonis exemplum præbeas, et quas de malis offendas.

2. Denique ut ex illa evangelica partitione omnem tibi auferam tui excusationem erroris, aut de fatuis virginibus una es (ei tamen virgo es), aut de prudentibus (*Matth. xxv, 1-12*). Si de fatuis, congregatio tibi necessaria est : si de prudentibus, tu congregationi. Nam si sapiens et probata es, religio certe quæ illo in loco noviter innovata nunc ubique laudatur, multum tua discessione infamabitur et infirmabitur, ut timemus. Dicitur quippe quod, bona cum sis, bonum ordinem (318) nequaquam desereres. Quod si fatua cognita es, et recedis, dicemus quod, quia cum bonis male vivere non licet, bonas mala non ferens, quæris ubi vivere liceat ut libet. Et merito. Nam ante Ordinis emendationem nunquam, ut aiunt, inde locuta es; at ubi religio crevit, sanctior subito facta, fervore repentino cogitare cœpisti de eremo, Agnosco, filia, agnosco, utinam et tu mecum agnoscas, serpentinum virus, fraudulentum dolum, versipellis astutiam. In nemore lupus habitat. **¶** Si sola ovicula umbras nemoris penetras, præda vis esse lupo. Sed audi me, filia, fidele audi consilium. Sive peccatrix, sive sancta sis, noli te separare a grege; nequando rapiat, et non sit qui eripiat, Sancta es? stude tuo exemplo tuæ socias acquirere sanctitatis. Peccatrix es? noli addere peccata peccatis, sed age pœnitentiæ ubi es : ne discedens cum tui quidem periculo, ut ostensum est, et sororibus scandalum relinquant, et multorum in te proveces detrahentium linguas.

EPISTOLA CXVI.

AD ERMENGARDEM QUONDAM COMITISSAM BRITANNIÆ (319).

Affectum sui cordis, et vim religiosæ dilectionis suaviter et familiariter insinuat.

Dilectæ in Christo filiæ suæ ERMENGARDI, quondam eximie comitissæ, nunc humili Christi ancillæ, BERNARDUS abbas Claræ-Vallis, pium sanctæ dilectionis affectum.

nardus abbas Claræ-Vallis, ad cujus abbatiam Buzense cœnobiolum spectabat, et locum pene desolatum videns, vehementer doluit : « et me, » inquit Conanus, « quasi perfidum ac mendacem austerissimis increpationibus redarguens, abbati ac fratribus, qui ibidem morabantur, ut locum relinquerent, et ad Claram-Vallem redirent, imperavit. » Intercessit Conanus, et restitutis quas abstulerat monasterii rebus, ædificia perfici curavit. Litteris subscribunt episcopi Rotaudus Venetensis, Alanus Rhedonensis, Joannes Macloviensis, et Iterius Nannetensis, et cum eis Petrus abbas ejusdem cœnobii, atque Andreas monachus. Ad Ermengardem ut revertamur, Goffridus abbas Vindocinensis in libri 5 epist. 23 eam hortatur ad resumendum vitæ religiosæ propositum, a quo deflexisse visa erat. Idem Goffridus eam in pistola sequente regiam prolem appellat.

Utinam sicut chartam nunc præsentem, ita et meam tibi mentem expandere possem! O si legere posses in corde meo, quod ibi de amore tuo, suo digito Deus scribere dignatus est! certe agnosceres quam nulla lingua vel penna sufficiat exprimere quod in intimis mihi medullis Dei spiritus imprimere potuit. Et nunc quidem præsens sum spiritu, licet corpore absens; sed nec mihi, nec tibi, est unde appaream. Est tamen penes te unde possis de me utcunque conijcere, etsi nondum cognoscere, quod dico. Intra ergo cor tuum, et inspicere meum; et vel tantum mihi tribue amoris erga te, quantum tibi erga me inesse sentis: ne, si nos quidem minus, te vero amplius amare præsumpseris, eo te nobis præferre puteris, quo et vincere nos charitate putaveris. Cæterum tuæ modestiæ est id potius sentire de nobis, ut qui te affecit ita me diligere et eligere ad consilium tuæ salutis, æque affecerit et me in obsequium tuæ dilectionis: Tu ergo videris quomodo me tecum retinueris: ego ut verum fatear, nusquam abs te absque te recedo. Hæc tibi interim de via breviter in transitu scribere volui; sperans me majori otio majora missurum, si Deus annuerit.

EPISTOLA CXVII.

AD EAMDEN.

Laudat ejus in divino servitio alacritatem, suumque illius videndæ desiderium indicat.

Recepi [al. accepi] delicias cordis mei, pacem tui. Lætus sum, quia tu læta nuntiaris; meque admodum animo reddit incolumem tua innotescens alacritas. Hæc nimirum lætitia nil habet de carne et sanguine, cum humilis ex sublimi, ex ingenua ignobilis, pauper ex divite vivas: fratris, filii, patriæque destituta solatio. Sine dubio ergo quod in te alacritatis natum est, de Spiritu sancto est. Quippe jamdudum a timore Dei concipiens, parturisti tandem spiritum salutis, foras utique mittente charitate timorem. O quam libentius ista præsens colloquerer, quam scribo absens! Crede mihi, irascor occupationibus, quibus frequenter impederi videor ne te videam: et delector occasionibus, quibus vel interdum expediri videor, ut te videam. Rara quidem datur hujusmodi opportunitas: sed chara, fateor, est mihi vel ipsa raritas. Est enim sane melius videre te vel nonnunquam, quam nunquam omnino. ¶ Spero me in proximo venturum ad te, jam nunc prælibans gaudium proxime pleneque futurum.

EPISTOLA CXVIII.

AD BEATRICEM NOBILEM ET RELIGIOSAM MATRONAM.

Officiosam ejus charitatem et sollicitudinem commendat.

Miror tuæ devotionis studium, tuæ erga nos dilectionis affectum. O bona domina, quid tibi et

(320) Simoni videlicet et Adelaidi, non Gertrudi, ut plerique scribunt. De hujus ducissæ conversione per Bernardum facta, lege librum primum Vitæ, cap. 14. Quippe sanctimonialis velum in parthenone Tartensi, qui Divioni olim proximus erat, suscepit, et patet ex autographis litteris Matthæi ducis ejus filii, qui matrem suam Atheleidem vocat. Has litte-

nobis? unde tanta tibi sollicitudo de nobis? Si filii; si nepotes, si vel aliqua extrema propinquitate linea tibi juncti essemus, tua crebra beneficia, frequentes salutationes, innumera denique tui amoris insignia, quæ quotidie experimur, non tam nobis miranda viderentur, quam ex debito suscipienda. Nunc autem cum genere tantum dominam, non matrem te cognoscamus, non mirum si miramur, sed mirum si satis mirari possumus. Quis enim notorum vel cognatorum nostrorum curam habet de nobis? quis unquam de nostra salute interrogat? quis, inquam, non dico sollicitus, sed vel memor nostri est in sæculo? Amicis, propinquis, vicinis nostris facti sumus tanquam vas perditum: sola nos oblivisci non potes. Inquiris de esse et statu sanitatis nostræ, de via quam nuper egimus, de monachis, quos ad alium locum transtulimus. De quibus breviter respondeo quod de terra deserta et de loco horroris et vastæ solitudinis introducti sunt in abundantiam rerum, fidium et amicorum; in terram denique fertilem, et locum amcenæ habitationis. Lætos itaque et in pace reliquimus, læti nos et in pace reversi sumus: præter quod ego paucis diebus, sed non parum, febre redeunte, ita ut mori timerem, aggravatus fui. Sed rursus, Deo miserante, cito convalui, ita ut nunc fortiolem saniolemque me sentiam post viam peractam, quam ante inchoatam.

EPISTOLA CXIX.

AD DUCEM ET DUCISSAM LOTHARINGIÆ (320).

Gratias agit pro condonatis hactenus vectigalibus, sed caveri cupit, ne gratia principum opera ministrorum intervertatur.

DUCI ET DUCISSÆ Lotharingiæ, BERNARDUS abbas de Clara-Valle, sic suis ad invicem charis et castis delectari amplexibus, ut solus amor Christi superet in ambobus.

Ex quo cœpimus mittere pro nostra necessitate in terram vestram, multam semper invenimus in oculis vestræ dignitatis familiaritatem et gratiam. Benedictionem largitatis vestræ nostris hominibus, cum necesse fuit, liberaliter exhibuistis. Passagium (321) transeuntibus, et si quod est aliud juris vestri debitum, mercantibus libenter dimisistis. De quibus omnibus sine dubio merces vestra multa est in coelis, si tamen verum esse credimus quod Dominus in Evangelio promittit: *Quandiu fecistis uni ex minimis meis, hoc mihi fecistis (Matth. xxv, 40)*. Sed quid est quod ministros vestros, quæ vos donastis, exigere rursus permittitis? dignum est vobis et honorificum, ut quod vobis pro salute animarum vestrarum placuit donare, nemo vestrorum repetere audeat. Si ergo vos (quod absit!) beneficiorum vestrorum non pœnitet, donumque quod in beneplacito vestro a

ras refert Petrus Franciscus Chiffletius post Opuscula quatuor Parisiis edita anno 1679. Facessant igitur Gertrudis ad Bernardum, et Bernardi ad Gertrudem epistolæ, a Bernardo Britone ex gallico idiomate in lusitanum, ac deinde in latinum versæ.

(321) Census a transeuntibus persolvi solitus; vulgo, *droi t de passage*.

vobis sæpe recepimus, æque adhuc ut habeamus, utriusque vestrum complacet; jubete ita firmiter et inconcusse teneri, quatenus ultra fratres nostri a nullo ministrorum vestrorum timeant propter hoc disturbari. Alioquin non renuimus Domini nostri sequi exemplum, qui pro se non dedignatus est solvere censum (*Matth.*, xvii, 26), parati et nos libenter quæ sunt Cæsaris Cæsari reddere, et vectigal cui vectigal, et tributum cui tributum (*Rom.* xiii, 7): præsertim quia juxta Apostolum non tam debemus requirere datum nostrum, quam vestrum lucrum (*Philipp.* iv, 17).

EPISTOLA CXX.

AD DUCISSAM LOTHARINGIÆ.

Pro beneficiis oblati gratias agit, et ab iniquo bello eam deterret.

Gratias agimus Deo pro tam devota voluntate, quam erga ipsum et servos ejus vos habere cognovimus. Quoties enim in corde carnali, terrenis dignitatibus alto, ulla vel minima scintillula cœlestis amoris accensa videtur, divinum sine dubio est munus, non hominis virtus. Et nos quidem largitatis vestræ vestris in litteris nobis oblata beneficia grantanter amplectimur; sed cognita illa subita et grandi satis occupatione, qua vos nunc detineri necesse est, conveniens ducimus vestram, quantum vobis placuerit, exspectare opportunitatem. Nemini etenim, quantum in nobis est, vellemus esse oneri, præsertim in iis quæ ad Deum pertinent, ubi non dati lucrum, sed dantis fructum magis requirere debemus. Diem itaque nobis, si placet, atque locum rescribendo per hunc nuntium nominate: quo, juvante Deo, præsentem expedita instantia, nostris partibus appropinquare debeatis, et, fratre Widone (322) vobis obviam facto, si quid in terra vestra invenierit quod aptum sit Ordini nostro, promissa vestra expeditius atque alacrius compleatis. Hilarem enim datorem diligit Deus (*II Cor.* ix, 7). Aut si forte non placet vobis dilatio, et hoc notificare; quia parati sumus in hac re, quantum ratio patitur, vestræ obtemperare voluntati. Ore vestro Ducem salutamus: et tam ipsum quam vos admonemus ut, si castrum, pro quo guerram facturi estis, vestri juris non esse noveritis, pro Dei amore relinquatis. Scriptum

(322) Existimamus hunc esse Widonem Triumfontium abbatem, qui in Lotharingiam profectus non semel, de quo ad epistolas 63, 69.

(323) Mathildem, Hugonis I Burgundiæ ducis uxorem, iras coquentem in Hugonem de Besua, qui locus situs est quatuor leucis a Divione, monasterio Besuensi Ordinis S. Benedicti insignis. De Hugone isto vide Perardum, pagg. 221, 222.

(324) Legalitati, id est bonæ fidei, quæ consistit in exsequendis promissis.

(325) Scripta circa annum 1130. In scriptis non paucis hæc epistola cum sequenti rescripto refertur post epistolam 127, in quibusdam vero post epistolam 252. Hildebertus, hujus epistolæ auctor, Cenomannensem Ecclesiam rexit ab anno 1098 ad annum 1125, quo in metropolim Turonensem mortuo Gisleberto suffectus est. Id constat tum ex Orderico Vitali in libro x, ad annum 1098; tum ex Actis episcoporum Cenomannensium, in tomo III Analectorum editis, ubi Guido, ejus in sede Cenomannica succes-

PATROL. CLXXXII.

quippe est: *Quid prodest homini si mundum universum lucretur, se autem perdat, et detrimentum sui faciat?* (*Matth.* xvi, 26.)

EPISTOLA CXX.

AD DUCISSAM BURGUNDIÆ (323).

Offensum Hugoni placare nititur, et assensum in conjugium quoddam ab ea exposcit.

Vestræ dignationis specialis familiaritas, quam erga nos pauperes homines habere videmini [al. dignamini] eo usque progressa est, ut quisquis Dignitatem vestram se habere sentit infensam, per nullum facilius quam per nos confidat redire in gratiam. Hinc est quod dudum, Divione cum essem, Hugo de Besua multis me precibus ad placandam sibi vestram, quam meruerat, indignationem applicavit; et ut conjugio de filio suo, quod, vobis quidem non placitum, sed sibi, ut putat, commodum irretractabiliter facere statuerat, amore Dei et nostro assensum præberetis: cujus rei causa ecce nunc rursus tam suis quam suorum precibus aures nostras pulsare curavit. Et nos quidem utilitate illius terrenas non valde curamus; verumtamen quia res, ut ipse dicit, ita in arcto posita esse videtur, quatenus nisi cum ipsius perjurio nequaquam possit obviari conjugio, hoc vobis intimare conveniens duximus, quia grandis debet esse utilitas, quam Christiani et vestri hominis legalitati (324) præponere debeatis. Neque enim et perjurus esse et legalis simul manere poterit. Quanquam etiam vobis non solum nullum lucrum, sed et multum videamus ingruere periculum, si quos fortassis Deus conjungere disposuit, per vos disturbari contigerit. Suam gratiam adjiciat Dominus super vos et super filios vestros, nobilissima, mihi que in Christo dilectissima domina. Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis: erogate vestrum frumentum pauperibus Christi, ut in æternum cum usura recipiatis.

EPISTOLA CXXII.

HILDEBERTI TURONENSIS ARCHIEPISCOPI AD BERNARDUM ABBATEM (325).

Bernardi fama nominis et sanctitatis permotus, familiaritatem ejus expetit.

1. Balsamum ex odore suo, et arborem ex fructu

sor, post longas altercationes, anno 1126 consecratus memoratur. Turones rexit annos tantum sex cum totidem mensibus. Sic enim habent Acta prædicta, quibus apographum Chesnianum consentit, atque Joannes Maanus in Metropoli Turonensi, imo etiam Ordericus ad annum 1125, pag. 882, ubi Hildeberto fere septem annos archiepiscopatus tribuit. Non ergo pervenit Hildebertus ad annum 1136, ut in Gallia Christiana legitur; sed mortuus est anno 1132, quo anno utique Joannes Maanus ejus obitum reponebat. Horstius in notis ad hanc epistolam retulit aliam Hildeberti, ordine vigesimam quartam, quam Bernardo itidem scriptam existimavit. At epistola hæc, quæ in editis sine nomine ejus ad quem directa est, reperitur, in duobus manuscriptis inscripta est *H. abbati Cluniacensi*, cui eam restituimus; qua ex epistola intelligimus, Hildeberto consilium fuisse secedendi Cluniacum, si per summum pontificem ei licuisset. Petrus Blesensis ejus epistolas laudat in epistola 101.

cognosci, paucos credimus ignorare. Sic et nobis ex opinione tua, charissime frater, innotuit quam sis et ad sanctimoniam compositus, et integer ad doctrinam. Cum enim locorum intersitio longius a te separemur, ad nos tamen usque pervenit quam jucundas noctes cum tua Rachele ducas, quæ progenies ex Lia tibi exuberet, quam totum te exhibeas et cultorem virtutis, et hostem carnis. Non alium loquuntur te, quicumque loquuntur nobis de te. Talis est odor olei effusi nominis tui, talia jam tuorum præmia meritorum. Has ex agro tuo spicas ante supremam colligis messionem. In hac enim vita quædam merces virtutis est conspicuum et immortale testimonium. Hoc ipsa sibi comparat, hoc sibi ipsa custodit. Hujus splendor non minuitur invidia, non exterioribus studiis adjuvatur. Quippe bonorum existimatio, sicut falsis delationibus auferri non potest, ita nec adulatoriis favoribus acquiri. Penes ipsos est, eam vel ubertate virtutum proficere, vel defectu minorari. Sane de celeberrima opinione tua spes in sinu Ecclesiæ reposita est, eam minime casuram, quoniam fundata creditur supra firmam petram.

2. Ex ea nos, tuam edocti devotionem, desiderio desideravimus in sacrarium familiaritatis tuæ recipi; ibique recordatione tecum esse, ubi te ipsum furatus colloquiis mortalium, pro mortalibus loqueris cum Rege Angelorum. Porro huic desiderio nostro N. (326) Trecensis archidiaconus plurimum adjecit, vir moribus et literatura conspicuus. Eum tibi censeremus commendandum, nisi constaret illos, quos tua dignaris gratia, commendatione alia non egere. Si nescis, illius etiam attestatione didicimus te in Ecclesia esse, qui ad eruditionem virtutis et exemplo sufficias, et verbo. Cæterum ne litteris prolixioribus oneraris, scripto ponimus finem, supradictæ petitioni, donec **129** exaudiri mereamur, finem minime posituri. Quid autem e hoc animi geras, doceri deprecamur tuarum recursu litterarum.

EPISTOLA CXXIII (327).

RESRIPTUM ABBATIS BERNARDI AD HILDEBERTUM TURONENSEM ARCHIEPISCOPUM.

Laudes laudibus rependit.

Bonus homo de bono thesauro cordis sui profert bonum. Scripta gloriæ tuæ, imo et meæ, satis libenter accepi, vir totius reverentiæ, tenens in illis unde te non immerito glorificem, et ipse non immerito glorier. Siquidem gloria nostra hæc est, tuæ Sublimitatis dignatio, tua nostræ reputatio parvitas. Nempe in alto non altum sapere, sed humilibus consentire, nil Deo charius, nil rarior apud homines. Quis sapiens, nisi qui Sapientiæ consiliis acquiescit? ait autem: *Quanto major es, tanto humilia te in omnibus* (Eccli. III, 20). c tu mihi exhibuisti, minori major, senior juniori. Possem proinde et ago tuam probatam sapientiam non in-

(326) Gebuinus. Vide notas ad epistolam 17.

(327) Scripta circa annum 1130.

A debitis efferre laudibus, et forte justioribus his quibus me dignata est ipsa. Quippe interest ad dandam rerum certitudinem, quid incerta jactet opinio, quidque opus evidens reddat indubitatum. Quod autem certius probamus, hoc et prædicamus securius. Quæ ergo ad me de me tibi scribere placuit, videris tu unde probaveris: ego laudum tuarum argumentum teneo minime dubium ipsas mei laudatrices litteras tuas; in quibus alium fortasse delectet eruditionis insigne, sermo suavis et purus, oratio luculenta, gratum laudabileque compendium: mihi vero præ his illa ducitur miranda humilitas, qua tantillum tantus prævenire curasti, et obsequio salutandi, et præconio prædicandi, et precandi reverentia. Sane, quod ad me attinet, lego de me in litteris tuis, non quod sum, sed quod esse vellem, et quod non esse posset. Verumtamen quod sum, tuum est: et si quid melius Dei unquam munere fuero, tuum fore confidito, reverendissime atque amantissime Pater.

EPISTOLA CXXIV (328).

AD EUMDEM HILDEBERTUM, QUI NONDUM RECEPERAT DOMINUM INNOCENTIUM PAPAM.

Hortatur ut Innocentium, in Gallia ob schisma Petri Leonis exsulem, uti legitimum pontificem agnoscat.

Magno sacerdoti, et excelso in verbo gloriæ HILDEBERTO, Dei gratia Turonensium archiepiscopo, BERNARDUS Claræ-Vallis abbas dictus, in spiritu ambulare, et spiritualiter omnia examinare.

1. Ut verbis vos prophetis alloquar: *Consolatio abscondita est in oculis, quia mors dividit inter fratres* (Osee XIII, 14). Quidam enim juxta Isaiam videntur lædus percussisse cum morte, et cum inferno fecisse pactum (Isai. XXVIII, 15). Ecce nainque christus Domini iste Innocentius positus est in ruinam et in resurrectionem multorum. Nam qui dei sunt, libenter junguntur ei: qui autem ex adverso stat, aut Antichristi est, aut Antichristus. Cernitur abominatio stare in loco sancto, quem ut obtineret, incendit ignis sanctuarium Dei. Persequitur Innocentium, et cum eo omnem innocentiam. Fugit ille nimirum a facie Leonis, sicut dicit propheta: *Leo rugiet, quis non timebit?* (Amos III, 8.) Fugit secundum præceptum Domini dicentis: *Si vos persecuti fuerint in una civitate, fugite in aliam* (Matth. X, 23). Fugit, et in hoc vere virum se apostolicum probans, quod apostolica sese forma insignierit. Nec enim Paulus erubuit in sporta demitti per murum, et sic elfugere manus quærentium animam suam (Act. IX, 25). Suffugit autem non parcens vitæ suæ, sed dans locum iræ: non **130** ut mor em evaderet, sed ut vitam acquireret. Merito Ecclesia Innocentio concedit ipsius vicem, quem per eadem vestigia gradientem cernit.

2. Nec sane otiosa fuga Innocentii. Laborat quidem, sed honestatur in laboribus suis. Pulsus Urbe,

(328) Scripta circa annum 1131.

e suscipitur. A finibus terræ occurritur cum a fugienti, etsi furor Semei, Gerardi Engolis-, nondum ex toto quiescat maledicere David. nolit peccator qui videt et irascitur, magni- in conspectu regum, portans coronam glo- unquid non omnes principes cognoverunt se est vere Dei electus? Francorum, Anglo- hispanorum, et postremo Romanorum rex, otium in papam suscipiunt, et recognoscunt rem episcopum animarum suarum. Solus ignorat Achitopel suum jam patefactum ac tum consilium (II Reg. xvii). Frustra molis- ser super populum Dei malignare consilium gitare adversus sanctos sancto firmissime entes, et contemnentes curvare genua ante Nulla fraude prævalebit parricidæ suo obtinere m super Israel et super civitatem sanctam, et Ecclesia Dei viventis, columna fidei, et mentum veritatis. Funiculus triplex difficile tur (Eccl. iv, 12). Electio meliorum, appro- plurium, et, quod his efficacius est, morum itio, Innocentium apud omnes commendant, um confirmant pontificem.

Ad quod sane et vestra, Pater, expectatur, pluvia in vellus, vel sera sententia. Non bamus tarditatem, quæ gravitatem redolet, is abolet notam. Nam et Maria non statim idit angelo salutanti, prius cogitans qualis illa salutatio Luc. i, 29): et Timotheo pitur nemini cito manum imponere (I Tim. v, tico tamen ego notus pontifici: Ne quid nimis; et familiaris et notus: *Non plus sapere quam et sapere* (Rom. xii, 3). Pudet, fateor, quod is vetustissimus nova audacia, relictis insi- bus mulieribus, etiam rotur pectoris vestri est attentare, et tantam Ecclesiæ columnam concutere. Confidimus autem quia, etsi tit, non dejicit: quoniam amicus sponsi stat, idet ad vocem sponsi (Joan. iii, 29), vocem ationis et salutis, vocem unitatis et pacis.

EPISTOLA CXXV.

MAGISTRUM GAUFRIDUM DE LORATORIO (329).

in ejus requirit in asserendo pontificatu Inno- centii adversus schisma Petri Leonis.

Odor in flore, in fructu sapor requiritur. Odore cati, charissime frater, olei effusi nominis tui, us et ex fructu operis cognoscere te. Non nos tantum, sed ipse quoque qui nullius eget opus tamen habet hoc in tempore opere tuo, i dissimulas. Gloriosum tibi est Dei esse posse storem: posse et non esse, damnosum. Porro

9) Scripta anno Christi 1131. Gaufridus de orio, doctor nominatissimus, postea archi- pus Burdegalis sic dictus a Loratorio, qui est in diocesi Turonensi, Pictonibus adjacens, ita quondam insignis, Majori monasterio sub- . Hinc Gerardus Engolismensis « fera vicina » ido dicitur hac in epistola. Aliud est Oratorium bium Cisterciensium in diocesi Andegavensi. 0) Guillelmum.

A autem gratias habes apud Deum et homines, habes scientiam, habes spiritum libertatis, habes verbum vivum et efficax et sale conditum: nec oportet et pro tantis viribus sponsæ Christi desse in tanto discrimine, cum sis amicus sponsi. Amicus siquidem in necessitate probatur. Quid enim? tu tibi quiescis, et mater tua Ecclesia graviter conturbatur? Habuit sua tempora quies, et sanctum otium hactenus sua negotia licenter libenterque exercuit. Tempus faciendi nunc, quia dissipaverunt legem. Bestia illa de Apocalypsi, cui datum est os loquens blasphemias et bellum gerere cum sanctis (Apoc. xiii, 5-7), Petri cathedram occupat, tanquam leo paratus ad prædam. Altera quoque bestia juxta vos subsibilat, sicut catulus habitans in abditis. Illa ferocior, ista callidior, pariter convenerunt in unum adversus Dominum, et adversus christum ejus. Demus operam cito dirumpere vincula eorum, et projicere a nobis jugum ipsorum.

131 2. Nos in nostris partibus, una cum aliis Dei servis divino igne accensis, Deo cooperante laboravimus in conveniendo populos in unum, et reges ad dirumpendum [al. diripiendum] pravorum consensum, ad destruendam omnem altitudinem extollentem se adversus scientiam Dei. Nec infructuose. Alemanniæ, Franciæ, Angliæ, Scotiæ, Hispaniarum et Jerosolymorum reges, cum universo clero et populis favent et adhærent domino Innocentio, tanquam filii patri, tanquam capiti membra, solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Merito autem illum recipit Ecclesia, cujus et opinio clarior, et electio sanior inventa est, nimirum eligentium et numero vincens, et merito, At tu, frater, quid adhuc negligis? quousque vicino serpente tua male secunda dormitat industria? Scimus quidem te filium pacis nulla posse ratione induci deserere unitatem: sed profecto non sufficit, nisi et defensare, atque ipsius quoque turbatores totis viribus debellare studueris. Nec quietis timeas detrimentum quod non parvo tuæ gloriæ incremento recompensabitur, si fera illa vicina vobis tuo studio mansuescat, vel obmutescat, et tantam Ecclesiæ prædam, comitem dico Pictavensem (330), in manu tua Dei pietas de ore Leonis eripiat.

EPISTOLA CXXVI.

AD EPISCOPOS AQUITANIÆ CONTRA GERARDUM ENGO- LISMENSEM [al. EGOLISMENSEM] (331).

Causam Innocentii; ut legitimi pontificis egregie tuetur adversus Gerardum Engolismensem. schismatici partes agentem cujus mores depingit, et subterfugia eludit.

Dominis et Patribus honorandis, Lemovicensi,

(331) Scripta circa annum 1132. Gerardus hujus nominis secundus, genere Northmanus, diocesis Bajocensis, quem « virum eruditissimum, et magni nominis et potestatis in Romano senatu » Ordericus vocat, lib. xiii, anno 1136. Cujus rei argumentum est quod pene continuas in Aquitania sedis apostolicæ vices egit sub Paschali II et aliis ad Innocentium usque legitimis pontificibus. Nec defuit in eo zelus, cum alias fortiter et generose Guillelmum Aquitaniæ

Pictavensi, Petragoricensi et Santonensi. Dei gratia A
episcopis sanctis, frater BERNARDUS abbas dictus de
Clara-Valle, constantiam in adversis.

1. Virtus in pace acquiritur, in pressura probatur, approbatur in victoria. Tempus est quod vestra, si qua est, nec latere jam nec torpere sinatur, reverendi et merito suspiciendi patres. Hostilis siquidem gladius qui universo Christi corpori mortem denuo nunc temporis intentare videtur, vestris potissimum cervicibus imminet, et in vos eo acrius, quo cominus debacchatur: ita ut quotidianis assultibus, aut resistere fortiter, aut turpiter, quod absit! cedere compellamini. Nam is qui amat primatum gerere inter vos, Diotrephes, non recipit vos (332); nec enim agnoscit eum, quem tota vobiscum amplectitur Ecclesia venientem in nomine Domini. B
Non hunc, iuquam, sed qui venit in nomine suo, illum recipit. Nec mirum. Et ipse nempe infatigabilis ad nomen grande multum anhelat, etiam in hac ætate. Nec sane falsa vel incerta opinione ducor notare hominem super vanitate istiusmodi, sed de ore suo ipsius eum judico. In litteris siquidem quas nuper ad cancellarium scripsit familiares, nonne legationis sese et onere et nomine honorari (333) tanto indignius supplicat, quanto humiliter? Utinam tamen obtinisset! Minus forsitan nocuisset potita votis ambitio, quam frustrata. Tunc quippe

principem, conjugii jura temerantem, velut alterum C
Herodem, arguerit, si Willelmo Malmesburiensi, de Regibus Angl. lib. v, fidem adhibemus: hoc enim adversus Guillelmum comitem calumniose dictum contendit Joannes Beslius, Historia Comitum Pictav. cap. 32. Postquam vero ab Innocentio, qui legationem ei denegavit, fœda prævaricatione defecit Gerardus, Anacleto sub istius nominis mercede adhæsurus dispersoris non legati officium agens, quos poterat ad schismatici partes trahebat. Unde Bernardus vicinos Aquitaniæ episcopos monet ut, seductoris voce contempta, legitimum sequantur pastorem Innocentium, eisque juris ipsius prærogativas proponit, « Electi videlicet integritatem, electionis prioritatem, et consecrationis solemnitatem. » Non defuere tamen qui jus tuerentur Anacleti, iisque argumentis adversa reponerent, ut constat ex epistola Petri Portuensis episcopi, ordinationis istius auctoris et fautoris, ad Willelmum Prænestinum, Matthæum Albanensem, Conradum Sabinensem, et Joannem Ostiensem Innocentio adhærentes transmissa, quam refert Willelmus Malmesburiensis, Historiæ Novellæ libro 1. Pars tamen Innocentii prævaluit, principibus omnibus tum ecclesiasticis præter Gerardum Engolismensem paucosque alios, tum sæcularibus (si Guillelmum comitem Pictavensem et Rogerium Siciliæ ducem excipias) ipse faventibus. Gerardus vero in schismaticis defensione obfirmatus, anno 1136, ut notat Ordericus, ex hac vita migravit, eo quidem infelici mortis genere quod describit Ernaldus Vitæ S. Bernardi libro II, cap. 7. Opinantur tamen nonnulli hunc auctorem contra Gerardum Engolismensem, ex nimio religionis ardore multa finxisse, veluti quod impœnitens et subito mortuus sit sine confessione et Viatico, quod corpus ejus inventum in lectulo exanime et enormiter tumidum, et alia hujusmodi, inquit, viro prudenti indigna: proferuntque ex Gestis episcoporum Engolismensium auctoritatem his verbis: « Die proxima mortis suæ accepimus, quod in confessione

soli, aut pene soli obsesset sibi: nunc vero sævit in orbem. Vides quid facit amor gloriæ? Legatio, sarcina gravis, humeris præsertim senilibus: quis nesciat? Et tamen homini senissimo gravior videtur pœna, reliquum id breve dierum suorum vivere sine hac pœna.

2. Sed forte causabitur se de suspicione judicari, et nos temeritatis arguet qui de occultis suis reprehendimus quod non probavimus. Fateor, suspicius sum in hac parte: et nescio an vel simplicissimus quis secus sentire possit, quippe in tam manifesta conjectura. Ut enim simplicem referam breviter actionem, primus, aut inter primos scribit papæ Innocentio: 132 legationem postulat, non obtinet. Indignatur, resilit ab illo, transit ad alium, ipsius se esse legatum gloriatur. Quod si aut ab illo ante non poposcisset, aut postmodum non accepisset ab isto, credi poterat alium quemcumque habuisse in prævaricatione intuitum, etsi non rectum aliquem: nunc autem excusationem non habet de ambitione sua. Denique ponat etiam nunc legati vel vacuum nomen (nam opus amisit), et ego quidem hac suspicione carebo, si potero. Si non, suspicabor invitus, et me intemperantiæ reprehendam. Verum difficile persuadetur ei, ego scio. Nimirum homo, diu magnus habitus inter suos, videri seipso inferior. erubescit. Agnoscitur is, quem Scriptura loquitur,

sua sacerdotibus dixerit se partem Petri Leonis contra voluntatem Dei ignorantem manutenuisse; se confiteri et pœnitere: omnia autem illa quæ habebat fere in vita sua, vel ecclesiæ dedit, vel pauperibus erogavit. Sabbato autem Missam celebrans maxima devotione et effusione lacrymarum, sequenti die Dominica migravit a sæculo, millesimo centesimo trigesimo sexto anno ab incarnatione Domini. Sedit in episcopatu annis triginta tribus, mensibus... diebus... et cum aliquem capellanum gestis vel hospitibus vexasset, unicuique capellanorum sui episcopatus in fine suo unam minam, obolum dedit; et illud magnificum sidus, quod claritate sui partes occiduas illustraverat, proh dolor! extra ecclesiam quam ædificavit, sub vili latet lapide. » Joannes Beslius, in Historia Comitum Pictavorum. At certe cum præmissa narratio incerta duntaxat relatione, fulciatur, non est quod fidem Ernaldo abjudicemus, maxime cum Alanus Autissiodorensis, qui libris de sancti Bernardi Vita conscriptis censuram adhibuit, ne latum quidem unguem hac in parte ab Ernaldo discedat. Quod spectat ad Anacleto, et ipse misere interit anno 1138, septimo die Januarii, teste Falcone Beneventano, « cum sedisset, » inquit, « annis septem mensibus undecim et diebus viginti duobus. » Quod etiam confirmat Guillelmus Malmesburiensis, Historiæ Nov. libro 1: « Anacleto » inquit, « octavo præsumpti » (ut dicebatur), « sui episcopatus anno defuncto, dominus Innocentius inconcussa ad hoc tempus pace, apostolica fruitur dignitate. » Qua de re S. Bernardus epistolis 144, 146, 147, et sermone 24, in Cantica, initio. Vide, si lubet, notas ad epistolam 147. Ex quibus colligas errasse Beslium cum dixit, Gerardum anno 1131, schisma vero ante ipsum annum fuisse extinctum.

(332), Gerardus, qui primatum, id est legati munus, affectabat. Allusio ad locum Joannis in Epistola III, vers. 9.

(333) Editi habent *et onere gravari, et nomine honorari: sed gravari, deest in manuscriptis.*

pudor adducens peccatum (Eccl. iv, 25). An non grande peccatum et delictum maximum, superba ista verecundia, qua terram et cinerem pudet, non dico subjici, sed non dominari?

3. Propter hoc ergo reliquit homo suum illum patrem sanctum Innocentium (sic enim nominabat), et matrem suam sanctam Ecclesiam catholicam; et adhæret schismatarchæ suo, et sunt duo in vanitate una. Percusserunt fœdus ad invicem, et super populum Dei malignaverunt consilium. Squama squamæ conjungitur, et spiraculum non est in eis (Job. xli, 7). Iste illum papam, ille hunc vicissim legatum scriptitat, ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum. Invicem se consolantur, tuenter, commendant; quisque tamen pro se, non pro invicem. Nimirum homines sunt seipsos amantes. Pari quidem studio convenerunt adversus Dominum, et adversus christum ejus; sed plane intentionibus non cohærent. Quærit magis ex alterutro uterque profecto quæ sua sunt, idque, quod audere nefarium est, in hæreditate Christi. Quid nisi ante oculos vestros conantur, si patimini, proscribere Christum? Jam novos apud vos suo papæ cudit legatus episcopos (334), ne soli sit sibi papa. Nec mortuis succedentes, sed vivis invasores tyrannica fretus potentia superintrudit, nactus scilicet de malitia principum occasionem, qui suarum civitatum episcopos odio persequuntur iniquo. Sic sedet in insidiis cum divitibus in occultis, ut interficiat innocentes. Per tale ostium intrat in ovile ovium.

4. Nunquid autem gratis talia legatus actitat pro papa suo? En ille totam, ut is gloriatur, Franciam atque Burgundiam legationi ejus antiquæ superaddidit. Potest et adjungere, si vult, Medos et Persas, et medios fines Decapoleos. Quare non et ultra Sauromatas, et quemcunque denique locum calcaverit pes suus, suus sit, quo vel vacuis nominibus gloriatur? O homo non minus sine fronte, quam sine mente; nec Dei memor timoris, nec suæ honestatis! Putat se non videri, cum sit subsannatio et et illusio omnibus qui in circuitu ejus sunt. Merito quidem. Certe enim pro foro, sacrario utitur: et instar hominis negotiatoris quæritantis lucra sua, et modo hunc, modo illum explorantis venditorem, ut ab illo demum emat quod amat, a quo vilis impetrare valuerit; ita iste sollicitè sibi ecclesiasticam dignitatem hinc inde perquirens, eum tandem pro suo arbitrio delegit habere papam, qui se legatum esse consenserit. Ergo nisi legatus tu fueris, Roma papam habere non poterit? Unde hoc tibi privilegium in Ecclesia Dei? Quisnam tibi hanc concessit in Christi hæreditate prærogativam? Numquid tu hæreditate possides sanctuariam Dei? Donec enim in obtinenda pudenda et impudenti petitione spes tibi ulla promerendi domini Innocentii gratiam esse potuit, sanctus ille, te scribente, et papa fuit. Quo-

(334) Sic Ramnulfum Doratensem abbatem in sedem Lemovicensem intrusit, ex Vitæ Bernardi libro III, n. 33.

A modo ergo nunc schismaticum criminari? Nunquid cum eadem vana spe tua, illius simul et sanctitas evanuit, et papatus? Mirum quod potuit ita in brevi dulce et amarum ex eodem fonte procedere. Heri catholicus, et sanctus, et summus pontifex: hodie nequam, schismaticus, et turbator. Heri pater **133** Innocentius, hodie Gregorius diaconus Sancti Angeli. Itaque uno quidem ex ore, sed corde profecto duplici contraria processere. Labia dolosa in corde, et corde locuta sunt. Sed enim homo cui cor et cor diverberat conscientiam, et Est et Non divaricat linguam, putas quia timor ei in mente sit, aut in fronte pudor? Male autem, juxta Apostolum, providet bona coram Deo et hominibus (II Cor. viii, 21); qui more illius iniqui judicis, nec Deum timet, nec hominem reveretur (Luc. xviii, 2).

B 5. Et certe ambitio, cum prorumpit in impudentiam, efficaciam perdit: et cum improbus affectus se aperit, perit effectus. Ambitio, mater hypocrisis, latebras amat et tenebras; lucis impatiens est. Ambitio, spurcum vitium, in imo jacet: videt tamen omne sublime, sed videri ipsa refugit. Nec mirum. Optato namque necesse est careat, nisi caveat arbitros. Quo enim gloria plus affectatur, eo minus apprehenditur, ubi deprehenditur affectari. Quid denique tam inglorium, quam gloriæ cupidum deprehendi, præsertim inter episcopos? Nec simplicem sane Christianum gloriari oportet, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi. Inclytus erit ambitiosus, quandiu in nocte versabitur; et donec turpis lucri negotium perambulabit in tenebris, poterit hypocrita justus sanctusque videri, sed oculo qui videt in facie. At ubi forte foras mittit impudentia vel imprudentia [*al. male, impudenti vel imprudenti*] quod latet in conscientia, nonne intemperans appetitus apparet ad confusionem procacior, quam promptior ad gloriam? Sic revera, sic probatur quod legitur: *Gloria in confusione eorum qui terrena sapiunt* (Philipp. iii, 19), et illud: *Si ego gloriam meam quæro gloria mea nihil est* (Joan. viii, 54) Impleturque in illo qui ejusmodi est, quod Propheta sanctus imprecatur nisi fallor, hypocritis, *Fiant, inquit, sicut fenum tectorum quod priusquam evellatur, exaruit* (Psal. cxxviii, 5). Non adeo perit pudor a mortalibus, ut nuda impudensque vel ab ipsis honoretur ambitio, præsertim in sene et sacerdote, quem eo magis profecto puerilis ista dedecet vanitas, quo eum major gravitas majorque decet sanctitudo: et si in facie benedicatur ab adulante, sed a tergo subsannatur ab omnibus. Est sobria quædam, et quodammodo oculata [*al. occulta*] ambitio, moliens saltem caute, etsi non caste. Si valet proficere, clam negotia sua curat. Sin vero, manet in se, et pudoris umbram non deserit. Equidem talis, etsi Deum nondum metuit ad salutem, pro ingenita tamen verecundia honestatem interim retinet, quod homines reveretur et publicum erubescit.

6. Cæterum quænam ista præcepta est, et frontosa

libido dominandi, ut pro obtentu vix annuæ (quod certe palam est) legationis, primo quidem suo nec parcat senio, nec deferat sacerdotio: deinde nec lateri Salvatoris, quod in aqua et sanguine colligendi in fidei unitate populi protulit redemptionem, ut quisquis tentaret dividere quos ille colligeret, et inde redimeret; probare sese non christianum, sed antichristum, reus mortis et crucis Christi? O impatiens et effrenis turpis quæstus cupiditas! o ardor intemperans! o cæca et pudenda ambitio! Aperte prius frontoseque, ut jam dixi, et ipse, proh pudor! non diffitetur, addit indigna satis petitione tentare Catholicum: dolensque repulsam, incunctanter ad schismaticum refugit; et accepta de manu sacrilega male cupita potestate, latus denuo Domini gloriæ crudeliter confodere non veretur. Dividit nempe Ecclesiam, pro qua illud est in cruce divisum, visurus procul dubio et ipse in quem transfixerit. Cognoscetur profecto Dominus iudicia faciens, qui nunc injuriam patiens ignoratur. Cum enim cœperit facere iudicium omnibus injuriam patientibus, et arguere in æquitate pro mansuetis terræ; putas avertere poterit aurem a charissima sponsa sua, cum clamaverit stans adversus eos qui se angustiaverunt? Non omnino non poterit non audire plangentem: *Amici mei et proximi mei adversum me appropinquaverunt et steterunt; et qui juxta me erant, de longe steterunt, et vim faciebant qui quærebant animam meam (Psal. xxxvii, 12, 13)*. Quomodo namque non recognoscet os de ossibus suis, et carnem de carne sua, imo vero jam quodammodo spiritum de spiritu suo? Quasi non ipsa sit dilecta illa, cujus concupivit decorem, cujus formam induit, cui se mirabili dignatione castis atque individuis devinxit amplexibus, ita ut essent duo in carne una: unum in uno spiritu quandoque futuri! Nam etsi cognoverat secundum carnem Christum, sed tunc jam non recognoscet: quia spiritus ante faciem ejus Christus Dominus, cui adhærens unus spiritus erit, cum absorpta morte in victoria, quod infirmum de carne est, in virtute spiritus convalescit; cum exhibuerit eam sibi Sponsus gloriæ gloriosam columbam suam, perfectam suam, formosam suam, non habentem maculam peccati, neque rugam corruptionis, aut aliquid hujusmodi.

7. Dum libenter in his immoror, pene cœpti immemor factus sum, ita cupiens redimere tempus, quoniam dies mali sunt. Excedentem devotio levat, sed revocat zelus: et ubi rapior, ibi et cogor recidere, et plangere dolorem meum. Audet (quod et flens dico) inimicus crucis Christi suis sedibus pellere sanctos, qui nolunt bestiam adorare, quæ aperuit os suum in blasphemias, blasphemare nomen Dei, et tabernaculum ejus (*Apoc. xii, 6*). Altare contra altare erigere tentat, confundere fasque ne-

fasque non confunditur. Abbates abbatibus, episcopos episcopis superintrudere nititur (335); amovere catholicos, schismaticos promovere. Miseri et miserandi, qui ita promoveri, et ab isto, consentiunt. Siquidem circuit mare et aridam, ut faciat unum episcopum; et cum fecerit, facit eum filium gehennæ duplo quam se. Quænam vero putas est tanti causa furoris? Non alia sane, nisi quod displicet mortalibus angelica illa partitio, qua gloriæ Deo, pax hominibus nuntiatur; et dum gloriæ usurpant, turbant pacem. Solus gloriæ meretur, qui facit mirabilia solus, sicut dicit Apostolus: *Soli Deo honor et gloria (I Tim. i, 17)*. Porro autem cum nostro genere bene agitur, si datur frui pace Dei, pace cum Deo, et quidem feliciter et misericorditer. Quoniam ergo modo stabit pax hominum coram Deo, vel cum Deo, si Deo non potest apud homines esse tuta sua gloria? O stulti filii Adam, qui contemnentem pacem, et gloriæ appetentes, et pacem perdunt, et gloriæ! Ob hoc denique et nunc Deus ultionum commovit terram, et conturbavit eam: ostendit populo suo dura, potavit nos vino compunctionis.

8. Velimus, nolimus, impleri quandoque necesse est veritatem Spiritus sancti, fierique illam quæ prophético spiritu prænuntiata legitur in Scripturis discessio (*II Thess. ii, 3*): sed vix homini per quem venit! Melius erat ei, si natus non fuisset homo ille. Quis vero ille, nisi homo peccati qui super electum a catholicis catholicum, et canonicè, locum sanctum invasit, quem tamen, non quia sanctus, sed quia summus est, affectavit? Invasit, inquam, invasit armis, igne, pecunia, non vitæ merito vel virtutum: pervenit in quo stat, et stat in quo pervenit. Nam illa quam jactat juratorum suorum non electio sed factio, umbra tantum fuit, et occasio, et velamentum malitiæ. Divi potest electio, sed impudenter, sed mendaciter. Stat quippe sententia ecclesiastica et authentica, post primam electionem non esse secundam. Celebrata proinde prima, quæ secundo præsumpta est, non est secunda, sed nulla. Nam etsi quid minus forte solemniter, minusve ordinabiliter processit in ea quæ præcessit, ut hostes unitatis contendunt; numquid tamen præsumi altera debuit nisi sane priore prius discussa ratione, cassata iudicio? Eapropter qui se super ingerere festinant, quique temerario temere manus imponere nihilominus acceleraverunt, Apostolo prohibente, *Nemini cito manum imponas (I Tim. v, 22)*; ipsi procul dubio majus peccatum habent, ipsi auctores schismatis, ipsi grandis militiæ hujus principes exstiterunt.

9. Cæterum nunc iudicium expetunt, quod ante exspectasse [al. expetiisse] debuerant: et quam suo loco oblatam tulerant, tandem justitiam offerunt,

(335) Ordericus in libro xiii, pag. 895: « In plerisque cœnobiis duo abbates surrexerunt, et in episcopis duo præsules de pontificatu certaverunt: quorum unus adhærebat Petro Anacleto, alter vero favebat

Gregorio Innocentio. » Ita etiam in Actis episcoporum Cenomanensium, Analectorum tomo III, pag. 338, ubi de Philippo in Turonensem Ecclesiam intruso, de quo epistolæ 150 et 151.

ut videlicet si recusetur, justis (336) vos videamini : si recipiatur, litigantibus inter se partibus, dilatio redimat tempus, et interim fiat aliquid. An de vestra justitia desperatis, et damnum jam crescere non timetis, quemcunque causa exitum sortiatur? Quidquid inquit, hactenus factum sit, modo quærimus audientiam : judicium sumus subire parati. Tergiversatio est. Quid in omni impio conatu vestro vobis relinquatur a iudice, quod afferre queatis ad seducendum simplices, ad armandum malevolos, ad vestram ipsorum palliandam malitiam? Si hoc non diceretis, quid diceretis? Cæterum jam Deus judicavit quod sero repetit homo : judicavit autem operis evidentia, non decreti sententia. Numquid Dei judicium audeat humana temeritas retractare? Quid si causetur et clamet per prophetam Deus, Tulerunt homines a me iudicium? (337) Non est consilium contra consilium Domini : velociter currit sermo ejus, in conveniendo populos in unum et reges, ut domino papæ Innocentio serviant et obediant. Quis revocabit? Dei esse iudicium senserunt et consenserunt Galterius Ravennas, Hildegarius Terraconensis (338), Norbertus Magdeburgensis, Conradus Salsburgensis archiepiscopi, Dei esse iudicium cognoverunt et acquieverunt episcopi, Equipertus Monasteriensis, Hildebrannus Pistoriensis, Bernardus Papiensis, Landulfus Astensis. Hugo Gratianopolitanus, Bernardus Parmensis (339). Horum gloria specialis et præcipua sanctitas,

(336) Ita veteres libri et editi plerique pro, *injusti*; per anaphrasin aut ironiam. In uno tamen codice Colbertino notato 1410, legitur utrumque, *injusti justis vos videamini*: optimo sensu; nempe, *ut vos, qui justis estis, injusti videamini*. In uno Bellovacensi simpliciter, *injusti*.

(337) Hoc apud nullum reperitur prophetam; sed habetur in doctrina SS. Patrum, libro Contra judicia temeraria, n. 7.

(338) Is successerat Odelrico, quem eruditissimum senem vocat Ordericus in libro XIII, pagg. 891, 892.

(339) Bernardus Parmensis in quibusdam codicibus locum habet post Bernardum Papiensem, idemque nonnullis deest, ut in duobus Colbertinis. Ughellus eum sub finem pontificatus Paschalis II obiisse dicit.

(340) Hæc verba, *sed epistolæ brevitatis non admittit*, desunt in duobus Colbertinis; in tertio leguntur.

(341) Ita fere codices veteres; quidam, *Camaudillienses*. Notiores sunt Camaldulenses et Vallumbrosanæ Ordinis S. Benedicti Congregationes in Italia duæ, quam ut illustrari hoc loco debeant.

(342) Non est silentio præmittendum quod de eis hac occasione refert Ordericus libro XIII, anno 1134. « Cluniacenses, » inquit, « ut Innocentii adventum cognoverunt, sexaginta equos seu mulos cum omni apparatu congruo papæ et cardinalibus clericis destinaverunt, et usque ad suam basilicam favorabiliter deduxerunt. Tunc ibidem undecim diebus papam cum suis detinuerunt, ecclesiamque novam in honore sancti Petri apostolorum principis ab eodem cum ingenti tripudio populique frequentia dedicari fecerunt. Inde magnam auctoritatem apud Occiduos promeruit, quod a Cluniacensibus Petro præpositus fuerit. Ab eisdem quippe Petrus Leonis in pueritia enutritus coaluit, et eorum habitu ac professione monachus exstitit. » Ita ille. Ad idem pertinet quod Petrus Venerabilis, qui hujus exce-

et auctoritas etiam hostibus reverenda, facile nobis qui minorem et meriti et officii tenemus locum, aut errare secum, aut sapere persuasit. Taceo multitudinem cæterorum, Tusciæ, Campaniæ, Longobardiæ, Germaniæ, et Aquitaniæ, Galliarum denique et Hispaniarum omnium, necnon et universæ Orientalis Ecclesiæ, tam archiepiscoporum, quam episcoporum, quorum nomina sunt in libro vitæ, sed epistolæ brevitatis non admittit (340).

10. Hi omnes unanimes, non conducti pecunia, non seducti fallacia, non illecti privato carnis vel cognationis amore, non timore compulsi potentie sæcularis, sed Dei procul dubio voluntatem, sicut non ignorantes, ita nec dissimulantes, Petrum Leonis ingenue refutaverunt, ac secure Gregorium in papam Innocentium susceperunt. Nostratum sane nemo ex nomine in his expressus est litteris: quia et omnes compendium non fert, et aliquorum invidiosa designatio adulationis notam non effugit. Non autem debeo prætermittere sanctos, qui mundo mortui, Deo melius vivunt: quorum vita abscondita est cum Christo in gloria, ubi certe studiose inquirunt, et non dubie inveniunt beneplacitum **136** Dei, qui solliciti sunt quomodo placeant ei. Itaque Camaudillienses (341), Vallambrosani, Cartusienses, Cluniacenses (342), et qui de Majori-Monasterio sunt (343), mei quoque Cistercienses (344), Cadumenses (345),

ptionis auctor exstitit, in laudem Cluniaci pronuntiat. « Factum est, » inquit, « a sui principio, non solum externorum hospitium, non tantum confugientium asylum; sed, ut sic loquar, publicum reipublicæ Christianæ ærarium, » libri IV epistola 27.

(343) Insigne monasterium prope urbem Turonum a sancto Martino conditum, cui tunc præerat Odo abbas, ad quem epistola 397. Ab hoc monasterio pendebant plurimi prioratus, qui quendam veluti congregationem constituebant. Nam Bernardus insigniora tantum monasteria hic commemorat.

(344) In duobus Colbertinis et uno Sorbonico legitur, *Cistellenses*; unde effectum in editis fere omnibus, *Cistemblenses*, qui et altero errore additi sunt post, *Cistercienses*: quasi diversi essent, qui in quibusdam codicibus *Cistercienses*, in aliis *Cistellenses* dicebantur, vulgari tunc vocabulo. Cistercienses quippe dicti sunt *Cistellenses* ab Hermanno monacho, in libro III de Miraculis B. Mariæ Laudunensis, cap. 7; apud Perardum, pag. 103. apud Robertum de Monte ad annum 1140. *Monachi de Cistelth*: dicti sunt etiam *Cistell* in Monastici Anglicani tomo I, pag. 703, col. 1.

(345) Cadomus, civitas est ad fluvium Olenam in Neustria, haud procul ab Oceano, celebri academia ab anno 1433 insignita: in cujus suburbio exsistat insignis Ordinis sancti Benedicti abbatia, a Guillelmo Conquæstore, provinciæ istius duce atque Anglorum rege, sub titulo Sancti Stephani constructa: cujus primus abbas Lanfrancus, ex priore Beccensi postmodum archipræsul Cantuariensis. Plura de eo, deque Cadomensi seu Cadumensi Sancti-Stephani abbatia videsis in notis ad Opera ipsius Lanfranci, et in Neustria pia. Cadumensium in Abrincensi diocesi Saviniacense insigne tunc monasterium, « de quo jam plurima, » inquit Peregrinus in Historia Fontanensi, tomo X Spicilegii pag. 372, « processe sere monasteria, ex quibus abbates conveniunt ad capitulum, et floret ibi Ordo, et eorum ubique

Tironenses (346), et Saviniacenses (347); universitas denique et unanimitas fratrum, tam clericorum quam monachorum regularis vitæ probatæque conversationis, sequentes episcopos, tanquam greges pastores suos, Innocentio firmiter adherent, sincere favent, humiliter parent, verum apostolorum successorem fideliter recognoscunt.

11. Quid reges et principes terræ? Nonne in eodem spiritu, una cum subjectis sibi plebibus, Innocentium pariter amplectuntur, confitentes et ipsi papam et episcopum animarum suarum? Quis postremo in quocunque ordine vitæ illustris et boni nominis homo idipsum non sapit? Et tamen adhuc isti, nescio qua contentiosa importunitate et importuna contentione, reclamant. Vocant in causam orbem, et cum sua paucitate universitatem flagitant **B** judicari: et qui præjudicaverant in electione, de confirmatione rejudicare contendunt; tunc præpropere agentes, modo præpostere retractantes. Quis tantos, quæso, in unum cogere queat exercitus utriusque ordinis principum, ne dicam plebium, et adducere in examinationem? Quis tot sanctorum millibus persuadere sufficiat, quod prius ædificaverunt, iterum destruere, et abducere semetipsos in prævaricationem? Quis deinde locus omnibus tantus, omnibus tutus? Universæ quippe Ecclesiæ negotium est, non unius causa personæ. Videtis quod de impossibili calumniam struitis matri vestræ: imo vobis foveam foditis, in quam præcipitemini; et laqueum neclitis, quo teneamini, ne ad gremium revertamini matris vestræ. Occasio nunquam deerit ei qui vult **C** recedere ab amico.

12. Sed esto. Mutet consilium suum Deus (secundum hominem dico) revocet sententiam, convocet a finibus terræ concilium; judicari bis in idipsum, quod ipse non facit, patiatur: quosnam, quæso, dabunt iudices sibi? Omnes quippe in parte sunt, et partibus de iudicio haud facile conveniet: atque ita ad litem magis quam ad pacem tantus conventus fatigabitur. Deinde velim scire, cui ille interim vellet credere Romam, quam tanto amore ex longo tempore concupivit, tanto labore et sumptibus acquisivit, tanto fastu possidet, tanto pudore timet amittere ne frustra convenisse sæculum omne cernatur, si cum ille cadet a causa, non tamen cadat a Roma. **D** Alioquin quis causam spoliatus ingreditur? Nec le-

« dulcis redolet opinio. » Hoc cœnobium cum triginta aliis sibi subjectis Serlo abbas Cisterciensibus adjunctis anno 1148, ibidem pag. 374.

(346) Ex eo monasteriorum insigniorum numero etiam tunc erat Tironense monasterium diocesis Carnotensis, sic dictum ab amne præterfluente, in pago Perticensi, conditum a piissimo abbate primo Bernardo, cujus Vita exstat cum notis Soucheti, effectumque quasi cujusdam congregationis caput, de quo Ivo Carnotensis antistes in epistola 229. Tironensium monachorum religionem laudat Jacobus a Vitriaco in capite 20 Historiæ Occidentalis. Hoc cœnobium, uti et Majus-Monasterium, florebat sub Benedictina congregatione Sancti Mauri, adolescentum scholarium seminario insignitum.

(347) Duplex hoc nomine monasterium est in

ges profecto cogunt, nec canones. Et hæc dicimus, non de nostra justitia diffidentes, sed a vestra caventes versutia. Jam enim Deus eduxit tanquam lumen justitiam suam, et iudicium suum tanquam meridiem, etsi exco nec lumen appareat, nec meridies luceat: quoniam sicut tenebræ ejus, ita et lumen ejus.

137 13. Duo itaque sunt de quibus contenditur, quisnam eorum rectius videatur esse Papa. Quorum primo quidem, si personas compares, ut neutri sane vel derogare videar, vel adulari, dicam quod dici passim reperies, et neminem arbitror diffiteri: quia videlicet Innocentii nostri vita vel fama nec æmulum timet, cum alterius nec ab amico tuta sit. Dehinc si electiones discutias, nostri itidem mox occurrit et promotione purior, et ratione probabilior, et prior tempore. Porro de tempore constat: reliqua duo merita probant, et dignitas eligentium. Hanc enim, ni fallor, partem saniorum invenies, tam episcopos, quam cardinales diaconos sive presbyteros, et quorum maxime interest de electione summi pontificis, et quanti in eligendo juxta patrum scita sufficiant. Quid et in consecratione? Nonne Ostiensem, ad quem specialiter utique spectat, habemus? Cum igitur et electus dignior, et electio sanior, et actio ordinabilior teneatur; qua isti ratione, imo qua contentione, contra jus et fas et vota omnium bonorum, invitæ et renitenti Dei Ecclesiæ præficere alium, et illum deponere tentant?

14. Horum conatu tam maligno, tam indigno, tam temerario, totis certe viribus renitendum esse videtis, reverendissimi et illustrissimi Patres. Quod cum omni familiæ Dei, tum vobis maxime vestrisque convenit, si tamen zelus domus Dei comedit animas vestras. Vobis, inquam, et vestris maxime igilandum est et orandum, ne intretis in tentationem. In ea sane parte majore opus est fortitudine et cautela, unde acrior insistit adversarius, et vis belli major incumbit. Quam sævus et callidus hostis insurrexerit in vos, proprio certe agnoscitis experimento. Heu! quam multum jam malitia illius in illis partibus pro accepta potestate processit, utroque sæviens genere malignandi, vi et dolo! Nunquid autem malitia vincet tandem sapientiam? sed hæc est hora ipsius et potestas tenebrarum. Cæterum hora novissima est et potestas cito transit. Ne terreamini, ne sedu-

Gallia, alterum in diocesi Lugdunensi, in Abrincensi alterum, de quo hic intelligendus Bernardus, situm in confinio Northmanniæ, Armoricæ, et Cenomannorum. Conditum fuit anno 1112 a piissimo abbate Vitali: cujus successor Gaufridus, se suaqua monasteria, numero novemdecim (tot enim ipse construxisse perhibetur) Cisterciensibus subjecit. Hujus monasterii historiam videsis apud Arthurum du Monstier in Neustria pia. De altero Saviniaco, in epistola 173. In Monastici Anglicani tomo I, pag. 704, Saviniacenses ante suam cum Cisterniensibus unionem dicuntur fuisse de Ordine Tironensi, quo ex monasterio plures tum abbatix pendebant. His omnibus Religiosis, qui Innocentium agnoverunt, Grandi Montenses addit Ernaldus, in libro II de Vita S. Bernardi, n. 45.

camini. Dei virtus, et Dei sapientia Christus vobiscum est, qui et in causa est. Confidite, ipse vicit mundum: fidelis est, non permittet vos tentari supra id quod potestis. Videtis stultum firma radice? sine dubio statim maledicetur pulchritudini ejus. Non enim diu derelinquet Dominus virgam peccatorum super sortem justorum. Verum vestræ interim vigilantia est, vestris pro vestro officio sollicitè providere, sicut et providetis, ut non extendant justi ad iniquitatem manus suas. Oratio pro Catholicis: *Bene fac, Domine, bonis et rectis corde* (Psal. CXXIV, 4). Pro schismaticis: *Imple, Domine, facies eorum ignominia, ut quærunt nomen tuum* (Psal. LXXXII, 17).

EPISTOLA CXXVII.

AD GUILLELMUM COMITEM PICTAVORUM (348), DUCEM AQUITANIÆ, EX PERSONA HUGONIS DUCIS BURGUNDIÆ.

Guillelmum, antipapæ Anacleto faventem, hortatur ad Innocentium verum pontificem recipiendum.

GUILLELMO Dei gratia egregio comiti Pictavorum, et duci Aquitanorum, Hugo eadem gratia Burgundiæ dux, timere terribilem, et eum qui aufert spiritum principum.

1. Errorem vestrum ultra dissimulare non fero, quippe carne propinquus et corde amicus. Si quis de populo deviat, solus perit; verum principis error multos involvit, et tantis obest, quantis præest ipse. Nec præsumus, sicut scitis, ut perdamus, sed ut regamus subjectos. Per quem reges regnant, ipse nos præfecit populis suis, a nobis tuendis, non subvertendis; plane sanctæ suæ Ecclesiæ ministros, non dominos. Cui vos ministerio cum digne alias pro vestri magnitudine potentatus, et laudabiliter deservisse noscamini, **138** miror quam versutia modo vestra illa prudentia circumventa fuerit eandem matrem vestram et dominam deserere in tempore malo: nisi forte et hoc vobis vestri illi consilarii persuadere conentur, ad solam Petri Leonis domum, universalem Ecclesiam esse redactam. Viri mendaces, quos Veritas, sicut et caput eorum antichristum, destruit spiritu oris sui, affirmans eam per os David ad universos fines terræ, et ad universas familias gentium dilatari (Psal. XXI, 28).

(348) Scripta circa annum 1132. Guillelmus, hujus nominis nonus (alii decimum esse volunt), qui, suadente Gerardo Engolismensi episcopo, partes Anacleti tuebatur, et Innocentio adhærentes graviter infestabat. Lege Vitam S. Bernardi, lib. II, cap. 6. Quod vero Malmesburiensis, De regibus Angl. libro V, refert de incesto, aliisque criminibus Guillelmi Pictavorum comitis, id de Guillelmo VIII istius patre intelligendum esse, recte notavit Joannes Beslius. Nam Petrus Pictavorum episcopus, qui a Comite in exilium missus ibi memoratur, in ipso exilio diem clausit anno 1117. At vero Guillelmus IX anno duntaxat 1126 patri successit, ut probat idem auctor in Historia Gallica Comitum Pictavorum, quem consule, si cætera Guillelmi gesta, ac præcipue mortem diligentius lubet investigare, necnon Baronium ad annum 1135. De eo fusc in libro II de Vita Bernardi, cap. 6, ubi ejus conversio per Bernardum facta memoratur. Multa de eo fabulantur. Certum est, testante Orderico ejus æquali,

2. Habent (al. habet) tamen ducem Apuliæ (249), sed solum ex principibus, ipsumque usurpatæ coronæ mercede ridicula comparatum. Denique quid boni, quid virtutis, quid honestatis afferunt de summo pontifice suo, et ut nos provocent ad favorem? Si vera sunt quæ ubique divulgat opinio, nec unius dignus est viculi potestate; si vera non sunt, decet nihilominus caput Ecclesiæ, non solum vitæ habere sanitatem, sed et famæ decorem. Tutius proinde vobis est, mi cognate charissime, ut in susceptione universalis papæ, ab universitatis consensu et consilio non recedatis: quem omnis religio, quem regnum universitas receperunt, vobis quoque et honorificum et salutiferum est ut recipiatis. Domini papæ Innocentii et innocens vita, et integra fama, et electio canonica prædicatur. Priora duo nec hostes diffitentur; tertium calumniam habuit, sed per Christianissimum Lotharium (350) nuper falsi calumniatores in suo sunt mendacio deprehensi.

EPISTOLA CXXVIII (351).

AD EUMDEM.

Serio eum hortatur de reducendis ad Ecclesiam clericis quos expulerat.

In eo animo et in ea voluntate memini me discessisse dudum a te, princeps eximie, ut totis affectibus bene tibi tuisque cuperem, totis nisibus salutem vestram et honorem vestrum, ubicunque possem, juvarem; eo quod non redirem fraudatus fructu adventus mei ad vos, sed lætus præter spem multorum reportarem mecum pacem Ecclesiæ, cum exultatione universæ terræ. Miror autem quo, cujusve consilio mira illa mutatio dexteræ Excelsi tam subito in deterius est mutata; ut rursus ad injuriam Ecclesiæ clericos Sancti Hilarii de civitate expelleres, et iram Dei in te gravius, quamprimum excitares. Quis te fascinavit tam cito recedere a via veritatis et salutis? Profecto iudicium portabit quicumque est ille. Utinam et abscondantur qui vos conturbant. Revertere, quæso, revertere, ne et tu, quod absit! abscondaris. Revertere, inquam, et revoca amicos tuos ad pacem, et clericos ad ecclesiam, antequam irrecuperabiliter reddas tibi aversum terribilem, et

cui alii auctores compares suffragantur, Guillelmum pœnitentia motum ad S. Jacobum peregre profectum esse, « et feria sexta Paresceves, quinto Idus Aprilis sacra communione munitum, ante aram beati Apostoli defunctum esse » sub annum 1137, quo hæc ab Orderico memorantur.

(349) Anacletus pseudopapa, ut Rogerium ducem Apuliæ præcipuum factionis suæ fautorem fortius sibi devinceret, regis eum Siciliæ titulo donavit, ut videre licet apud Baronium anno 1130, n. 6. Quem tamen ei postea Innocentius, infeliciter contra eum in prælium progressus, adeoque captivus, confirmavit, cum aliter eluctari e manibus ejus non posset. Quanto melius jus suum aliena manu prosecutus fuisset Pontifex, si omnino armis opus erat, quam ut ipse ad bellum procedens, et hosti cedens, ad ini- quas condiciones adigeretur! Vide Baronium, tomo XII, anno 1139.

(350) Imperatorem Romanum. Vide epist. 139.

(351) Scripta anno Christi 1132.

eum qui aufert spiritum principum, terribilem apud reges terræ.

EPISTOLA CXXIX (352).

AD JANUENSIS.

Pacem quam aliquando coram conciliaverat, constantiter retinendam et tuendam hortatur.

JANUENSIBUS suis, consulibus cum consiliariis et civibus universis, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, pacem, et salutem, et vitam æternam.

1. Quod adventus noster ad vos anno præterito non fuerit otiosus, Ecclesia paulo post in sua necessitate probavit, a qua missi et fueramus. Honorifice nos et suscepistis, et tenuistis, exiguum quod apud vos fuimus: et quidem digne vobis, sed supra nostræ humilitatis modum. Profecto ut non immemores, sic non ingrati sumus. Vicem rependat qui potest, et qui in causa fuit Deus. Nos enim unde illum recompensemus **139** venerationis cultum, sed obsequium, sed affectum, plenum amoris et gratiæ? non quod nostro delectemur favore, sed vestræ devotioni collætamur. O mihi dies illos festivos, sed paucos! In æternum non obliviscar tui, plebs devota, honorabilis gens, civitas illustris (253). Vespere et mane et meridie, more utique prophetæ, narrabam et annuntiabam (*Psal. LIV, 18*), et erat tanta audiendi aviditas, quanta audientium charitas. Portabamus verbum pacis; cumque invenissemus filios pacis, requievit super eos pax nostra. Exieram plane seminare semen, non meum, sed Dei; et cadens in terram bonam semen bonum, fructum fecit centuplum et tempestivum. Mira celeritas, quia magna necessitas. Nec tarditatem passus sum, nec difficultatem, una pene die et serens, et metens, et reportans cum exultatione manipulos pacis. Hæc quippe messis quam messui. Exsulibus, captivis, compeditis et incarceratis, evadendi atque repatriandi lætam reportavimus spem, metum hostibus, confusionem schismaticis, gloriam Ecclesiæ, orbi lætitiâ.

2. Et nunc quid restat, charissimi, nisi ut admoneamini de perseverantia, quæ sola meretur viris gloriam, coronam virtutibus? Prorsus absque perseverantia nec qui pugnat victoriam, nec palmam victor consequitur. Vigor virium, virtu-

(352) Scripta anno Christi 1133.

(353) Non est hic prætereundum quod refert Mauricus in *Annalibus* ad annum 1132, cap. 6. Hanc nimirum Bernardi promissionem adeo ratam firmamque semper stetit, ut post quingentos tredecim annos, Christi scilicet anno 1625, cum excellentissimum principem Carolum Emmanuel Sabaudicæ ducem, quem Januenses patiebantur hostem sibi infensissimum, ditionis suæ oppida vastare et sibi jam iamminere vix quinto ab urbe lapide conspicerent, humano penitus destituti auxilio, fidem S. Bernardi interpellaverint concepto voto, quod ad litteram exscribere non gravabor. « Post hæc inter divos nostræ reipublicæ tutelares divum Bernardum, qui dum in humanis agebat, nostri in æternum non obliviscendum suis litteris spondit, adscribere et connumerare promittimus, et vovemus diem ejus celebrare, et a populis nostris et a clero, accedente

tum consummatio est; nutritrix ad meritum, mercediatrix ad præmium. Soror est patientiæ, constantiæ filia, amica pacis, amicitiarum nodus, unanimitalis vinculum, propugnaculum sanctitatis. Tolle perseverantiam, nec obsequium mercedem habet, nec beneficium gratiam, nec laudem fortitudo. Denique non qui cœperit, sed qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit (*Matth. x, 22*). Saul cum esset parvulus in oculis suis, rex est super Israel constitutus: non perseverans in humilitate, et regnum amisit et vitam. Si cautela Samsonis, si Salomonis devotio perseverantiam retinissent, nec is profecto privaretur sapientia, nec ille viribus. Hoc summæ honestatis insigne, hanc totius probitatis unicam fidamque custodem, custodiri a vobis firmiter hortor et precor. Custodite diligenter quod libenter audistis. Mementote scriptum, quia *metuebat Herodes Joannem, et libenter eum audiebat* (*Marc. vi, 20*). Sed beatus foret, si audita libenter æque servasset. Denique non qui audiunt, sed *beati*, inquit, *qui audiunt et custodiunt verbum Dei* (*Luc. xi, 28*).

3. Servate proinde vos pacem fratribus vestris Pisanis, fidem domino papæ, fidelitatem regi, vobis honorem. Hoc enim expedit, hoc decet, hoc justitia exigit. Audivimus venisse ad vos nuntios ducis Rogerii (354): quid attulerint, quidve retulerint, nos nescimus. Verum ergo juxta illud poetæ, ut verum fatear, semper timui Danaos, et dona ferentes (*VIRGILIUS, Æneid. lib. II, vers. 49*). Si quis forte in vobis (quod Deus avertat!) rem tam fœdam committere deprehendatur, extendere videlicet manum ad turpe lucrum; hunc protinus notate, et judicate hostem nominis vestri, civium proditorem, ac venditorem communis honoris et honestatis. Si quis item susurro in populo, diaboli sibi assumens vicem, jurgia seminare, et pacem turbare velle reperiat, quemadmodum illæ discordiæ semper est amator et auctor; huic rigidæ censuræ remedio citius obvietur, eo quippe pessimæ, quo intimæ pesti. Hostilis exercitus vastat agros, domosque spoliât; prava autem consilia corrumpunt bonos mores, et modicum fermentum totam massam corrumpit (*I Cor. v, 6*). Serite, plantate, negotiamini, ut antiqua mala non solum non iteretis, sed etiam de justis laboribus

illustrissimi archiepiscopi et reverendissimorum episcoporum consensu, celebrari curare. In hac ecclesia majori vel in alia arbitrio nostro cavellam eidem dicatam construere. Eadem die divi Bernardi quotannis in perpetuum solemnem processionem fieri, et sacrum solemne ad ejus altare, nobis pie assistentibus, celebrari facere. Et demum manu Ducis, indicti sacri solemnities singulis annis in perpetuum, et pro hoc anno duodecim puellis, ut vocant, dotes, scilicet libras centum, unicuique persolvere. In cujus rei testimonium, etc. Datas in ecclesia cathedrali, die Dominica, 25 Aprilis anni 1625. » Hæc Januensis instante reipublicæ suæ ruina. Quam autem ad votum eis successerit, probavit eventus. Nam Bernardus in ipsa suæ solemnities vigilia, Hispana classe advicta, hostiles copias ocuis fugavit. Ita fere Mauricus.

(354) De quo in epistola 127, n. 2.

vestris expiare et delere possitis. Scriptum quippe est: *Redemptio animæ viri, propriæ divitiæ* (Prov. XIII, 8); et rursum: *Date eleemosynam, et omnia munda sunt vobis* (Luc. XI, 41). Quod si militare placet, et vestræ fortitudinis ac strenuitatis iterum experiri vires, arma probare delectat; non equidem id præsumendum adversus vicinos et amicos, cum magis Ecclesiæ inimicos expugnare deceat, sed et regni vestri invasam a Siculis defensare coronam. Super illos sane et honestius acquiretis, et justius possidebitis acquisita. Deus pacis et dilectionis maneat semper cum omnibus vobis. Amen.

EPISTOLA CXXX (355).

AD PISANOS.

Pisanos laudat ob studium et favorem erga Innocentium papam, qui, Roma per antipapam Anacle- tum occupata, exsul Pisas concesserat.

PISANIS nostris, consulibus cum consiliariis et civibus, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, universis salutem, et pacem, et vitam æternam.

Beneficiat vobis Deus, et meminerit fidelis servitii et piæ compassionis et consolationis et honoris, quæ sponsæ Filii ejus in tempore malo et in diebus afflictionis suæ exhibuistis et exhibetis. Et quidem hoc jam impletur ex parte, et orationis hujus nonnullus capitur fructus. Digna plane retributio celeri jam compensatur effectu. Jam pro meritis tecum agit Deus, populus, quem elegit in hæreditatem sibi, omnino populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum. Assumitur Pisa in locum Romæ, et de cunctis urbibus terræ ad apostolicæ sedis culmen eligitur. Nec fortuito sive humano contigit istud consilio; sed cœlesti providentia, et Dei benigno favore fit, qui diligentes se diligit, qui dixit Christo suo Innocentio: Pisam inhabita, et ego benedicens benedicam ei. Hic habitabo, quoniam elegi eam. Me auctore, tyranni Siculi (356) malitiæ Pisana constantia non cedit: nec minis concutitur, nec donis corrumpitur, nec circumvenitur dolis. O Pisani, Pisani, magnificavit Dominus facere vobiscum, facti sumus lætantes. Quæ civitas non invidet? Serva depositum, urbs fidelis, agnosce gratiam, stude prærogativæ non invenire ingrata. Honora tuum et universitatis Patrem, honora mundi principes, qui in te sunt, et judices terræ; quorum te præsentia reddit illustrem, gloriosam, fa-

(355) Scripta anno Christi 1133.

(356) Rogerii de quo in epistola 127, n. 2.

(357) Quis iste Engelbertus marchio? Existimamus hunc esse, qui in libro de Vita S. Norberti, cap. 32, dicitur frater episcopi Ratisponensis: cujus Engelberti una filia Theobaldo comiti desponsa est. En locus: « Assumptis itaque legatis comitis Theobaldi, Ratisponam usque eos adduxit Norbertus, fratrem enim episcopus ejus civitatis nobilissimi stemmatis, et habebat fratrem Engelbertum potentissimum marchionem, cui erant nubilis ætatis filiæ: e quibus una expedita comiti Theobaldo desponsa est. Reversi sunt legati istuc muntiantes, » etc. Mathildis vocabatur, teste Orderico Vitali sub finem libri XIII: Mathildem vero Engelberti ducis filiam uxorem duxit. » Engelbertus porro seu Ingelbertus dux erat Carinthiæ, marchio Foro-Julienis. Confer

mosam. Alioquin si ignoras te, o pulchra inter civitates, egredieris post greges sodalium tuorum pascere hædos tuos. Sapientibus sat dictum est. Comendo vobis marchionem Engelbertum (357), qui domino Papæ et amicis ejus missus est in adjutorium: juvenis fortis et strenuus, et, si non fallor, fidelis. Habetote cum nostris precibus magis commendatum, quia et ego ei vos amplius commendare curavi, monuique ut vestris potissimum consiliis innitatur.

EPISTOLA CXXXI (358).

AD MEDIOLANENSES.

Cum Mediolanenses, Innocentio reconciliati, tamen titubare in officio et obedientia viderentur, eos ad retinendam constantiam incitat, recentia, Romanæ Ecclesiæ erga illos beneficia memorans.

Suis MEDIOLANENSIBUS, universo videlicet clero et populo, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, salutem in Domino.

1. Bene vobiscum facit Deus: bene vobiscum facit Romana Ecclesia. Facit ille quod pater: facit illa quod mater. Et revera quid vobis debuit facere, et non fecit? postulastis mitti vobis de curia honorabiles personas ad honorem Dei et vestrum, factum est (359). Si postulastis confirmari quod unanimitas vestra de venerabilis patris vestri (360) electione firmaverat, factum est. Si voluistis licuisse vobis quod illicitum, nisi pro magna quidem necessitate, sacri canones judicant, translationem episcopii scilicet in archiepiscopatum, concessum est (361). Si rogatis erui cives vestros de vinculis Placentinorum (362, quod utique ego prætermittere nec volo nec valeo; et hoc factum est. In quo postremo quæcunque rationabilis petitio filiæ, non dico repulsam, sed vel moram passa est apud piam matrem? En ad complementum pallium præsto est, plenitudo honoris. Nunc vero audi me, inclyta plebs, gens nobilis, civitas gloriosa. Audi, inquam, me (veritatem dico, non mentior) dilectorem tui, zelatorem salutis tuæ. Romana Ecclesia valde clemens est, sed nihilominus potens. Fidele consilium, et omni acceptione dignum: Nolite abuti clementia, ne potentia opprimaris.

2. Sed dicit aliquis: Debitam ei reverentiam exhibebo, et nihil amplius. Esto, fac quod dicis; quia si exhibeas debitam, et omnimodam. Plenitudo siquidem potestatis super universas orbis Ecclesias, singulari

notationem ad epistolam 299.

(358) Scripta anno Christo 1135.

(359) Missi sunt cum Bernardo Guido Pisanus, Matthæus Albanensis, Gaufridus Carnotensis episcopi, ex Vitæ libro II, n. 9, nempe ad reconciliandos Ecclesiæ Romanæ Mediolanenses, qui schisma conflaverant ob depositum Anselmum archiepiscopum ab ipsis electum.

(360) Ribaldi videlicet, qui ab eis electus est in locum Anselmi rejecti.

(361) Intellige restitutionem dignitatis archiepiscopalis, quæ isti Ecclesiæ ob schisma a pontifice abrogata fuerat.

(362) Quippe utrisque bello in sese contendentibus, multi ex Mediolanensibus captivi abducti fuerant a Placentinis.

prærogativa apostolicæ Sedi donata est. Qui igitur huic potestati resistit, Dei ordinationi resistit, Potest, si utile judicaverit, novos ordinare episcopatus, ubi hactenus non fuerunt. Potest eos qui sunt, alios deprimere, alios sublimare, prout ratio sibi dictaverit, ita ut de episcopis creare archiepiscopos liceat, et e converso, si necesse visum fuerit. Potest a finibus terræ sublimes quascunque personas ecclesiasticas evocare, et cogere ad suam præsentiam, non semel aut bis, sed quoties expedire videbit. Porro in promptu est ei omnem ulcisci inobedientiam, si quis forte reluctari conatus fuerit. Denique probasti et tu. Quid enim contulit tibi vetus tua rebellio et recalcitratio male suasa a pseudopropheta tuis (363)? quem fructum habuisti, in quibus nunc erubescis? Agnosce potius in qua potestate, gloria et honore suffraganeorum tuorum tam diu privata exstitisti (364). Quis pro te valuit obviare apostolicæ auctoritatis justissimæ severitati, cum, provocata tuis excessibus, decrevit te tuis illis antiquis ac præclaris ornamentis nudare, mutilare membris! Et hodie confusa et truncata jaceres, si non benignius quam potentius tecum actum fuisset. Quis eam prohibere valebit etiam a gravioribus, si rursus (quod absit) adjeceris provocare? Vide ne patiaris recidivum: quia pro certo, nisi fallor, non tam facile denuo poterit inveniri remedium. Si quis itaque dixerit tibi: Partim oportet obedire, partim non oportet; cum tu in te experta sis plenitudinem apostolicæ potestatis, auctoritatis integritatem, nonne hujusmodi aut seductus est, aut seducere vult? Sed fac quod dico: nam ego te non seduco. Convertere magis ad humilitatem, ad mansuetudinem: siquidem et humilibus dat Deus gratiam (*I Petr.* v, 5), et mansueti hæreditabunt terram (*Psal.* xxxvi, 11). Esto cauta dominæ et matris tuæ recuperatam servare gratiam: et sic ei placere studeas de reliquo, quatenus placeat ei non solum servare tibi quæ reddidit, sed etiam adjicere quæ nondum dedit.

142 EPISTOLA CXXXII (365).

AD CLERUM MEDIOLANENSEM.

Gratulatur clero Mediolanensi, cujus opera civitas, relicto schismate Anacleti, ad unitatem Ecclesiæ redierat.

Benedicti vos a Domino, quorum studio et indu-

(363) Loquitur de rebellionem qua secuti Anselmum de Pusterla archiepiscopum suum, partes Conradi contra Lotharium legitimum imperatorem Mediolanenses tuebantur. Rem enarrat Sigonius libro xi de Regno Ital. ad annum 1128. « Conradus, inquit, principibus aliquot suffragantibus contra Lotharium sese regem asseruit; insolenti inde aridentis fortunæ elatus obsequio, in Italiam cum exercitu maturavit, atque Anselmum archiepiscopum et populum Mediolanensem amicos nactus, Modoetiæ regi coronam accepit, atque inde perlustrata Lombardia, civitates ad se plerasque omnes traduxit. Ea de causa archiepiscopi Moguntinus, Magdeburgensis, et Treverensis, jussu Lotharii ipsum communionem piorum exterminarunt. Honorius autem non eum solum, sed etiam Anselmum qui coronam imposuerat, et populum qui receperat, perculit. Idem refert Otto Frisingensis, Chronici libro vii, cap. 17.

(360) Nimirum quod Mediolanenses Anselmum

stria civitas vestra liberata est ab errore, et relicto schismate ad catholicam rediit unitatem. Exit sermo iste inter Catholicos: audivit et lætata est Sion, et est vobis gloria coram Deo et omni populo, Quam lætis amplexibus mater Ecclesia colligit tot et tantorum multitudinem filiorum, quos se amisisse dolebat! quam læto et sereno vultu Deus pater recipit hoc sacrificium de manibus vestris! Quod autem et paci terræ intenditis, facitis quod filii pacis. Et ego, fratres, particeps et socius gaudii vestri fieri cupiens, juxta petitionem vestram ad vos cum dilectis fratribus nostris, nuntiis vestris, veniebam, de quibus mihi scripsistis, plenius secundum rationem in beneplacito Dei satisfactorius. Sed quia tempus breve est quo ad concilium festinamus (366); non gravet vos usque ad reditum nostrum suslinere.

EPISTOLA CXXXIII (367).

AD UNIVERSOS CIVES MEDIOLANENSIVM.

Invitatus ad componendam pacem, lætatur ad hoc opus suam operam requiri.

Ut ex scriptis vestris percipio, nonnullus mihi locus gratiæ apud vos est, et, quoniam meum non invenio meritum, divinitus credo datum. Non recuso favorem ingentis insignisque populi. Amplector oblatam gratiam, et obviis manibus gloriosæ civitatis devotionem devotus excipio: præsertim hoc tempore, quo abjecto errore schismaticorum, ad sinum matris Ecclesiæ cum gaudio totius orbis reversa est. Arbitror tamen non solum mihi gloriandum, quod invitor ad pacem quærendam; et a famosissima urbe, cum sim pauper ignobilisque persona, tanti boni mediator atque minister assumor; sed vobis quoque per talem nihilominus honor est flecti ad pacem et concordiam vicinorum vestrorum, quos nec multarum civitatum hostilis impetus, ut bene notum est mundo, cedere aliquando compulit. Itaque festinans ad concilium, spero me rediturum per vos, et probaturum de gratia quam promittitis. Qui autem gratiam dedit, faciat ne in me vacua sit.

archiepiscopum secuti, Anacleto et Conrado adhæssissent, ut superius dictum, et amplius infra declarabitur. At iis resipiscentibus ea dignitas ab Innocentio restituta. Et de hac quidem restitutione in superioribus est intelligendus Bernardus, cum ait, in gratiam Mediolanensium translationem episcopii in archiepiscopatum esse factam. Nam alioqui sedes metropolitana dignitate ab initio præcelluit. Non tamen omittendum quod Sigonius refert libro xi de Regno Ital. ad annum 1133. « Innocentius, » inquit, « a Genuensibus comiter atque honorifice jam bis acceptus, hanc eis gratiam retulit, quod episcopum eorum ab obedientia archiepiscopi Mediolanensis exemplum archiepiscopum fecit, atque ei dimidiam episcoporum Corsicæ partem subjecit. »

(365) Scripta anno Christi 1134.

(366) Concilium de quo hic et in subsequentibus epistolis agitur, est consilium Pisanum anni 1134. Vide Bernardi Vitam, lib. ii, n. 8.

(367) Scripta anno Christi 1134.

EPISTOLA CXXXIV.

AD NOVITIOS APUD MEDIOLANUM CONVERSOS (368).

Novitiis Mediolanensibus gratulatur de conversione, seque peracto concilio illos invisurum spondet.

Charissimis fratribus de Mediolano, nuper conversis ad Deum, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, in spiritu consilii et fortitudinis, quod bene coeptum est, digno exitu consummare.

Benedictus Deus, qui fecit vobis vilescere mundi gloriam, largiturus suam. O quam vani filii hominum, quam mendaces filii hominum in stateris, qui secundum illud Evangelii, gloriam ab invicem quaerunt, et gloriam quæ a solo Deo est, nolunt (*Joan. v, 44*); plane in hoc ipsi decipientes **143** de vanitate in idipsum! (*Psal. LXI, 10.*) Vos autem non sic. Ab hoc vos opprobrio liberavit nunc divina misericordia, ut essetis Christi bonus odor Deo in omni loco; ipsi ad gloriam, angelis ad lætitiã, hominibus ad exemplum: si quidem gaudium est in cœlo super uno peccatore pœnitentiam agente; quanto magis super tot et talibus viris, et de tali urbe conversis? Et ego, fratres, tanta lætitiã provocatus, sed et vocatus a vobis, per charissimos fratres Ottonem et Ambrosium, quos ad hoc ipsum direxistis, decreveram simul cum ipsis venire ad vos. Cæterum melius existimans, non in articulo temporis, neque in transitu vos videre, distuli usque ad reditum nostrum. Properamus quippe ad consilium, per vos Deo auxiliante reversuri, consilium et auxilium, quod secundum rationem poterimus, vestro sancto proposito præbituri.

EPISTOLA CXXXV.

AD PETRUM PAPIENSEM EPISCOPUM (369).

Delatas sibi laudes in Deum refundit. Episcopum ab operibus misericordiæ laudat.

Si semen bonum, jactum in terram bonam, fructum attulisse videtur, ipsius est gloria qui dedit semen serenti, fecunditatem terræ, semini incrementum. Quid in his nos capimus? Ego sane gloriam Christi alteri non dabo, multo vero scrupulosius usurpabo mihi. Profecto lex Domini convertit animas, et non ego: testimonium Domini fidele sapientiam præstat parvulis (*Psal. XVIII, 8*), et non ego

(368) Scripta, anno 1134. — Ex hoc titulo Baronius infert, jam ante Bernardi adventum Mediolanum, id est ante annum 1134, Cisterciensium familiam eo fuisse transmissam, conditumque aliquod monasterium, cui se novitii isti mancipassent. At Ughellus in tomo IV Italiæ sacræ existimat, primum Cisterciensium in illa urbe cœnobium esse Charam-Vallem, quam secundo ab urbe lapide non ante annum 1135 conditam probat: proindeque hac in epistola novitiorum nomine intelligendos esse eos, qui Bernardi opera ad Pisanum concilium pergentis recens conversi, ejus se magisterio ex animo jam devovissent. Ughelli epocha de conditu monasterii constat ex veteri inscriptione et ex primis loci instrumentis, in quibus constanter *Chara-Vallis*, non *Clara-Vallis* appellatur (a). Vide epistolam. 281.

(a) Legendum esse *Chara-Vallis*, inquit ipse Mabillonius Itineris Italici p. 18, argumento sunt primaria quæque loci instrumenta, itemque inscriptio vetus claustrari parieti insculpta in hunc modum: Anno gratiæ MCXXXV, xi Kal. Febr. constructum est hoc monaste-

A Laudatur de bona litteræ tornatura manus, non calamus. Fateor, ut multum tribuam mihi lingua mea calamus scribæ velociter scribentis (*Psal. XLIV, 3*). Sibi ergo, inquis, quid afferunt boni speciosi pedes evangelizantium bona? Multum per omnem modum. Primum quidem, quia filii sunt Patris sui qui in cœlis est, et gloriam, quam deferunt Patri, nequaquam a se ducunt alienam. Nam si filii, et hæredes. Deinde vero quod proximorum salutem, suam nihilominus arbitrantur, quippe quos tanquam se ipsos diligunt, Tertio quoque, quod labor laborum ipsorum sibi penitus perire non poterit. Unusquisque enim mercedem accipiet secundum proprium laborem (*I Cor. III, 8*). Ego labia mea non prohibui: tu aperuisti et viscera, ideo procul dubio plus recepturus, quoniam plus laborasti. Certus sum enim quia non vacat tibi, quod sitienti tulisti aquam, et cum panibus occurristi fugientibus. Non, inquam, vacant officia humanitatis, non hortamenta salutis, quibus Christi vere viscera in illis pauperibus refovisti. Ambo tamen collaboratores, ambo coadjutores Dei sumus: ambo pariter speramus fructum in respectione animarum sanctarum. Quis mihi det memoriam tui nunquam deserere, nunquam ab ipsa deseri?

EPISTOLA CXXXVI (370).

AD INNOCENTIUM PAPAM (371).

Dalfinum, de illatis injuriis satisfacere paratum, mitius tractari cupit.

C Si tristia semper acciderent, quis sustineret? si semper prospera, quis non contemneret? Sed rerum cauta gubernatrix Sapientia, horum pernecessaria vicissitudine eo moderamine electis suis cursum vitæ temporalis alternat, ut nec adversa frangant, nec læta dissolvant: cum potius et ista ex illis gratiora, et illa ex his tolerabilia reddantur. Benedictus per **144** omnia Deus: tristitia nostra versa est in gaudium, acceperunt oleum post vinum vulnera nostra. Raptores et prædones compuncti humiliantur: sacerdotem Domini, in quem ausi sunt mittere manus, cum honore remittunt; spolia quæ diripuerant, et sine desidia recolligunt, et sine fraude restituunt. Si quid horum est quod inveniri

D (369) Scripta circa annum 1135. — Duos hujus nominis Papienses episcopos habet Ughellus: unum electum anno 1130 vel 1131; alterum, Alfonso et Conrado intermediis, anno 1148, cui has litteras aptat: quæ melius priori conveniunt, siquidem hæ proxime sequebantur epist. 134, quæ scripta est anno 1134.

(370) Scripta anno Christi 1134.
(371) In prioribus editis legebatur, *Ad eundem*, quod ad Petrum episcopum Papiensem, cui præcedens epistola inscripta erat, referebant. At in duobus Cisterciensibus manuscriptis et in totidem Colbertinis interponitur epistola centesima septuagesima octava ad Innocentium papam. Scripta est autem hæc epistola occasione prædonum, qui episcopos ex Pisano concilio anni 1134 revertentes spoliaverunt. Vide notas ad epistolam vicesimam tertiam.

rium a beato Bernardo Claræ-Vallensi. MCCXXI consecrata est ecclesia ista a domino Henrico Mediolanensi archiepiscopo, vi Non Maii, in honore sanctæ Mariæ Claræ-Vallis.

non possit, Dalfinus pro eo satisfaciet ad beneplacitum vestrum : hoc quippe manu sua in nostra affirmavit. Pro qua sua promissione adimplenda si venerit ad pedes vestræ majestatis (372), quod et proposuit, mitius quam meruit supplicamus agi cum juvene : non quod velimus impunitum esse tam grande facinus, sed ut Ecclesia, si fieri potest, debita satisfactione honoretur, ut is qui satisfacit, supra vires patientiæ suæ non exasperetur, et pœniteat (373) hominem nostris acquievissse consiliis.

EPISTOLA CXXXVII (374).

AD IMPERATRICEM ROMANORUM (375).

Mediolanenses non ante receptos in gratiam a pontifice, quam ipsi Lotharium imperatorem recipient. Hinc eos clementiæ imperatricis commendat.

In reconciliatione Mediolanensium (376) non oblitus sumus unde a vestra excellentia præmoniti fuimus. Quod etsi non monuissetis, nihilominus honori vestro et regni utilitatibus intenderemus, sicut ubique et semper fideliter, quantum possumus, facimus. Non ante sane Mediolanenses in gratiam domini papæ et Ecclesiæ unitatem recepti sunt, quousque palam Conrado refutato et abnegato, dominum nostrum Lotharium in suum regem et dominum receperunt, et Romanorum imperatorem Augustum una cum toto orbe confessi sunt : et de injuria transacta, juxta consilium et mandatum domini papæ,

(372) Inde colligitur hanc epistolam summo Pontifici directam esse, qui Majestatis vocabulo non raro compellatur ab aliis, uti a Bernardo in epistolis 46, 150. n. 3, 166, etc., item ab Odone de Digoilo, et aliis. Quanquam hic titulus inferioribus etiam quandoque prælatis tribuitur ex notis ad epistolam 370.

(373) Supple, non, ex superiori membro, non exasperetur, et non pœniteat; ut in fine epistolæ sequentis.

(374) Scripta anno Christi 1134.

(375) Richeram. Alias, imperatorem : mendose.

(376) Ea de re ita Sigonius de regno Ital. libro II ad annum 1134 : « Mediolanenses, » inquit, « cum se sacrorum communione spoliati, et metropolitana dignitate nudatos cernerent, eo quod Anselmum secuti Conrado et Anacleto hæssissent, actorum pœnitentia duci auctore Ribaldo episcopo, quem Anselmo repudiato sublegerant, Innocentii et Lotharii recuperare gratiam studuerunt : atque ea de re litteras item ad Bernardum, cujus maximam norant esse auctoritatem, scripserunt. Bernardus vero ad concilium Pisanum ab Innocentio accersitus, cum per Lombardiam eo festinans transiret, litteris scriptis gratulatus quod errorem deposuissent, et se votis eorum obsecuturum atque in reditu ad eos accessurum, promisit. Eo Pisas profectò, concilium est institutum, atque ejus potissimum sapientia consilioque perfectum. Ejus concilii actiones fuere multæ. Summa tamen in Anacleto cum fautoribus execrando versata est. Mediolanensibus, qui ad auctoritatem Innocentii Ribaldo auctore redierant, honoris causa multa tributa : ut Ribaldus, quem ipsi delegerant, dignitatem teneret ; ut ea sedes metropolitana, sicut ante esset, ac pallio dignaretur ; ut legatio ad eos expiandos honestissima mitteretur. Missi vero sunt Guido Pisanus, et Matthæus Albanus episcopus, legati a latere : atque eis socius est adjunctus ipse, quem in primis requirebant, Bernardus ut discidium ab Anselmo archiepiscopo excita-

A digne vobis sese satisfacturos esse tacto sacrosancto Evangelio sponderunt. Unde magnas agentes gratias divinæ bonitati, quæ absque bellorum periculis absque humani sanguinis effusione, inimicos vestros sic humiliavit : rogamus vestram satis nobis expertam clementiam, ut tempore suo, cum requisierint prædicti Mediolanenses, per dominum papam, utique mediatorem reconciliationis, gratiam vestram benignos vos atque placabiles inveniamus : quatenus nec eos pœniteat sanis paruisse consiliis, et vos de eis debitum habeatis servitium et honorem. Non enim decet ut fideles vestri, qui pro honore vestro laborant apud vos confundantur. Confundentur autem, si qui de benignitate vestra spem indulgentiæ promiserunt, cum pro ipsis intervenerint, invenerint vos, quod absit ! inexorabiles.

EPISTOLA CXXXVIII (377).

AD HENRICUM REGEM ANGLORUM.

A rege suppeticas petit pro Innocentio papa.

HENRICO illustrissimo Anglorum regi, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, honorem, sospitatem et pacem.

Velle vos instruere, de his præsertim quæ spectant ad honestatem, aut insipientis est, aut vos penitus ignorantis. Eapropter rem simpliciter intimare sufficit, et hoc paucis, quoniam facile omnia tenenti, multa superflue ingeruntur. In ingressu

C tum exstinguerent, ac populum religione contactum scelere liberarent. Mediolanenses, ubi Bernardum cum legatis adventare sensere, ex templo ingenti lætitia urbe effusi, obviam ad septem millia passuum prodire, tanta ordinum, ætatum, sexuumque universorum frequentia, ut urbem deserere, atque alio commigrare ipsos putares velle : interstinctis vero agminibus eum partisque recipientes, certatim et intueri, et alioqui, et pedes etiam deosculari gestiebant : quin et pilos de vestibus ejus detractos ad oportuna incidentium morborum remedia reservabant, omnia sancta judicantes, quæ ille contigisset, et se sanctos fieri eorum contactu putantes, atque ita lætis clamoribus in urbem et hospitium deduxerunt. Die inde constituto concilium est habitum. Ibi primum Anacleto rejecto, Innocentium, ut verum et catholicum pontificem approbarunt. Deinde Conrado repudiato, palam Lotharium regem et dominum acceperunt, et Romanorum imperatorem Augustum una cum toto terrarum orbe confessi sunt et de contumacia adhibita se ex concilio et mandato Innocentii satisfacturos esse tacto sacrosancto Evangelio sponderunt, ac mox Bernardi judicio subjicientes, piaculum quod ille imposuit, receperunt. Dum vero Bernardus Mediolani fuit, quamplurimos, qui offerebantur, homines male affectos, divina virtute cum omnium admiratione sanavit, claudis gressus, cæcis aspectus, debilibus pristinos artuum motus est restitutus, præcipue vero multi, quos per schisma dæmon invaserat, liberati. Inde jussu Innocentii ad pacificandas ipsas inter se Lombardiæ civitates profectus, Papiam et Cremonam se contulit. Cum vero apud Cremonenses nihil profecisset, eorum Innocentio pertinaciam significavit his verbis : *Cremonenses induruerunt, et prosperitas eorum perdit eos. Mediolanenses contemnunt, et confidentia eorum seducit eos Isti in curribus et equis spem suam ponentes, meam frustraverunt et laborem meum exinanierunt.* » *Ha ille.*

(377) Scripta anno Christi 1133.

urbis sumus, salus est in januis, justitia nobiscum est; sed Romanis militibus cibus iste non sapit. Itaque justitia placamus Deum, militia terremus hostes: solis necessariis necessaria 145 non habemus. Quid opus sit facto, ut opus vestrum compleatur, quod de domini papæ Innocentii magnifica et honorifica illa susceptione fecistis, vos melius nostis (378).

EPISTOLA CXXXIX (379).

AD LOTHARIUM IMPERATOREM.

Excitat imperatorem ad reprimendos schismaticos. Causam cujusdam ecclesie apud Tullum sitæ commendat.

LOTHARIO Dei gratia Romano imperatori Augusto, BERNARDUS abbas dictus de Clara-Valle, si quid potest peccatoris oratio.

1. Benedictus Deus, qui vos elegit (380), et erexit cornu salutis nobis, ad laudem et gloriam nominis sui, et reparandum imperii decus, ad subvertendum Ecclesie suæ in tempore malo, postremo ad operandum etiam nunc salutem in medio terræ. Ipsius est enim opus, quod corona gloriæ vestræ ita in dies ampliatur et sublimatur, mirabiliter crescens ac proficiens in omni decore et magnificentia apud Deum et homines. Ipsius profecto nuper opus et

(378) Quid fecerit rex Anglorum Henricus, hujus nominis primus, vide Vitam S. Bernardi, libro II, cap. 1, n. 4. Quod et Willelmus Malmesburiensis illius sæculi scriptor, æque Anglus, descripsit Historiæ Novellæ libro I, his omnino verbis: Innocentius Roma exclusus, transcensit Alpibus Galliam contendit. Ibi ab omni citramontana Ecclesia susceptus est, Quin etiam rex Henricus (qui non leviter a sententia, quam semel posuisset, dejici nosset) illi apud Carnotum ultro manus dedit, et apud Rotomagum non modo suis, sed et optimatum, et etiam Judæorum muneribus dignatus est. » Rogerus Hovedenus et ipse in Annalibus eandem commemorat receptionem anno 1131. Porro anno 1132, ut habet Fulco, Beneventani Chronici scriptor, cum Lotharius imperator Innocentii restituendi gratia Romam obsidisset, nec satis haberet virium ad eam expugnandam, utpote duorum millium duntaxat præsidio instructus, Bernardus qui et ipse aderat, a rege Anglorum suppetias hisce litteris expetiit; quod tamen ipse præstare non potuit. Denique quam religiose et christiane ultimum diem clausit anno 1135, discimus ex Hugonis archiepiscopi Rotomagensis epistola ad Innocentium papam scripta, dignissima certe quæ legatur apud Guillelmum Malmesburiensem, Historiæ Novellæ libro I, et apud Baronium ad annum 1135.

(379) Scripta circa annum 1135.

(380) Lotharium scilicet Saxonie ducem, virum per omnia commendabilium, teste Guillelmo Tyrio, lib. XII, cap. 16; Ottone Frisingensi, libro VII, cap. 17; Sigonio, qui non minus pietatis quam virtutis laude hominum memorie commendatum ait; abbate Ursperg, qui strenuum belli ducem, providum in consilio, terribilem inimicis Dei et sanctæ Ecclesie, etc. celebrat; Petro Diacono, qui miris ac magnificis eundem elogiis deprædicat. « Quis tanti, » inquit « imperatoris animum non admiretur? Sed rat ad sedandas fratrum dissensiones in capitulo a prima diei hora usque ad Vesperas, absque cibo potuque perdurans, dum paci unitatque consuleret. Nempe sub imperii chlamyde cœlesti militabat Regi. Nam, ut ipse testis sum, in expeditione constitutus, summo

A virtus fuit, quod iter satis laboriosum et meticulosum, pro pace regni et Ecclesie liberatione susceptum, in tanta prosperitate peregristis (381). Romæ siquidem imperialis culminis plenitudinem gloriosissime assecutus, idque, quod majus fuit, in manu non magna, ut animi fideique magnitudo clarius emereret. (Quod si ante tantillum exercitum terra tremuit et quievit, quantus putamus horror hostium corda invadere habeat, cum cœperit rex procedere in magnitudine brachii sui? Animabit insuper honestas causæ; imo duplex provocabit necessitas. Non est meum hortari ad pugnam: est tamen (securus dico) advocati Ecclesie arcere ad Ecclesie infestatione schismaticorum rabiem: est Cæsaris propriam vindicare coronam ab usurpatore Siculo (382). Ut enim constat Judaicam sobolem sedem Petri in Christi occupasse injuriam (383); sit procul dubio omnis qui in Sicilia regem se facit, contradicit Cæsari.

2. Si autem utrumque incumbit Cæsari, restituere scilicet quæ sunt Cæsaris Cæsari, et quæ sunt Dei Deo, cur apud Tullum res Dei minuitur, cum Cæsar nihil ibi lucretur? Verendum est ne minimorum neglectus, impedimentum sit maximorum. Hoc

diluculo Missam pro defunctis, dehinc pro exercitu, tertiam postremo (forte pro semet) diei Missam audiebat. » Vide cætera omnino digna legi, bonis principibus exempla futura: ut non immerito Bernardus laudet Deum, qui talem imperio principem providerit.

(381) Nempe cum hortatu Bernardi ex Germania in Italiam, et Romam usque, licet exiguis stipatus copiis, contendit, ut Innocentium in sedem restitueret, et ab eo vicissim solemnem imperii coronam reciperet. Quod et factum in ipsa Urbe, in Laterano; cum interim antipapa Anacletus basilicam Vaticanam, et munitissima quæque Urbis loca cum suis, tum operibus, tum præsidio firmata teneret. Vide Baronium, anno 1132, Sigonium, lib. XI, eodem anno; Vitam S. Bernardi, lib. II, cap. 2. Et tamen Ordericus, libro XIII, pag. 896, ubi Lotharii Romanum iter anno 1133 susceptum describit, ait mandasse Petro, « ut alii cederet, aut judicium de ordinatione sua subiret: » idemque Innocentio mandasse. Et Petrum quidem acquievisse, non vero Innocentium. Unde Lotharium contra eum indignatum, Petro quæ possidebat dimisisse, » et negotio imperfecto recessisse.

(382) De jure regni Siculi magna alias fuit disceptatio. De hac nihil modo ad nos. Videat ea de re, qui volet, scriptum Baronii, si tamen exstet hodie, et qui contra eum scripsere. Non immerito usurpatorem Siculum vocat Bernardus, qui Apulie Calabriaque ducatus jure clientelari commissos Guillelmo suo consobrino usurpavit, et tenuit a Calixti pontificatu usque ad annum 1136, quo Lotharius secundo Italiam ingressus (secundum Ursperg.) Apuliam invasit, Rogeriumque vicit; hoc in primis sermone suos ad pugnam milites accendens, quod contra perduellum Ecclesie, ejusque sacris emotum arma sumerent. Vide Ottone Frisingensem, lib. VII, capp. 16 et 20; Fazell. lib. VII, poster. decad. Idem tamen postea resipuit, agantibus Bernardo et Petro Cluniacensi, qui litteris eum reconciliationis admonuit.

(383) Hoc ipsum est quod ex Actis Cenomannensium episcoporum notavimus in præfatione ad hunc tomum, nempe Anacletum, seu Petrum Leonis ex Judaismo duxisse originem.

est quod dico. Ecclesia Sancti Gengulfi (384) graviter injusteque, ut dicitur, in illa civitate opprimitur: et aiunt vestrae prudentiae nescio qua fraude subreptum, ut domino papae, per justitiam subvenire paranti, vestrae interventu precis obviaretis. Obsecro et consulo consultius agi, noxiam revocari precem, dari locum justitiae, antequam ecclesia illa funditus destruat. Pauper sum ego: fidelis tamen vester, et si videor importunus, fortassis inde est. Dominam imperatricem in Christi charitate oppido salutamus.

EPISTOLA CXL (385).

AD EUMDEM.

Pisanos pontificis studiosos apud Lotharium commendat.

Miror cujus instinctu vel consilio vigilantiae vestrae subripi potuerit, ut homines, digni certe duplici honore et gratia, contraria a vobis audirent. Pisanos dico, qui primi et soli interim adhuc erexere vexillum 146 adversus invasorem imperii (386). Quam justius in eos regia incanduisset indignatio, qui populum strenuum et devotum quacunque occasione offendere ausi sunt, eo praecipue tempore, quo accincti in multis millibus suis exierant oppugnare tyrannum, ulcisci injuriam domini sui, et imperialem defensare coronam? Ut enim congruentissime assignem huic genti quod olim de sancto David dicebatur; quenam, quaeso, in omnibus civitatibus, sicut Pisa, fidelis, egrediens, et regrediens, et pergens ad imperium regis? (Reg. xxii, 14.) Nonne hi sunt, qui nuper regni illum unicum ac potentissimum hostem ab obsidione Neapolis fugaverunt? Nonne hi sunt qui etiam, quod pene incredibile dictu est, in uno impetu suo expugnaverunt Amalfiam, et Rebellem [at Rivellum], et Scalam, atque Atturniam, civitates utique opulentissimas et munitissimas, omnibusque qui antehac tentaverunt, usque ad hoc tempus, ut aiunt, inexpugnabiles? Quam dignum, quam aequum, quam plenum ratione et justitia fuerat, ut fidelium terra, interim saltem dum haec acitarent, ab omni hoste secunda consisteret: tum pro praesentia summi pontificis, quem jamdudum exsulem Pisani apud se cum summo honore servabant et servant; tum pro servitio imperatoris, pro quo et ipsi tunc temporis exsulabant?

(384) De S. Gengulfo aliis *Gangulfo*, seu *Jangulfo* ita Sigebertus ad annum 759: « S. Gengulfus claret in Burgundia, qui etiam martyrii claruit gloria. » In ejus honorem Tulli in Lotharingia constructa est, sub annum 1065, insignis basilica a S. Gerardo ejusdem civitatis episcopo, ut litteris mihi significatum est ab illustrissimo et revendissimo D. Andrea Saussayo episcopo, ac comite Tullensi, non minus scientia et scriptis quam dignitate conspicuo. Sic enim in veteri codice quem penes se habet: « Sancti quoque Gengulfi abbatiam ad meridianum introitum ejusdem civitatis primus construxit S. Gerardus, et brachium praefati sancti in hac urbe asportavit. Udo vero, Tullensis itidem episcopus, eandem ecclesiam restituit. Ubi vides S. Gengulfi ecclesiam abbatiae nomine insignitam, quod vocabulum nonnullis etiam ecclesiis collegiatis olim tribue-

Factum est autem per contrarium, ut gratiam, qui offenderunt; et qui servierunt, iram mererentur. Sed vos fortassis adhuc ista nesciebatis, Oportet ergo nunc quando res est nota vobis, imo et decet et expedit, mutare vos et verbum et animum: ut viri regiis magis favoribus et muneribus honorandi, a vestra parte de caetero audiant et recipiant prout meriti sunt. O quantum meruere Pisani, quantum adhuc mereri possunt! Sat est dictum sapienti.

EPISTOLA CXLI

AD HUBERTUM ABBATEM IGNIACENSEM (387).

Graviter eum perstringit, ob munus praelationis inconsulto ac temere dimissum.

1. Parcat tibi omnipotens Deus: quid voluisti facere? Quis te crederet ad tantum prorumpere malum, hominem tantis praeditum bonis? Quomodo potuit arbor bona pessimum hunc ex se producere, fructum? O quam terribilis Deus in judiciis super filios hominum! Non miror quod diabolus istud potuit, sed quod Deus permisit, quippe cui jam tot annis pure, sicut credimus, et devote serviisti. Quid faciet de me, utique pigro et negligenti servo, qui fidelem famulum suum sic vel ad tempus tradidit in animam inimicorum ejus? Quid, quaeso, rationis, imo quid non impietatis habet haec fuga tua, de qua filii lamentantur, adversarii rident? Miror quod te non terruit Arnoldi abbatis (388) exemplum: cujus similis praesumptio digno, sed pavendo fine, ut bene meministi, in brevi est vindicata. Et quidem ille qualemcunque, ut bene novi ego, habuit causam, tu nullam. Numquid enim aut monachi tuis erant inobedientes imperiis, aut conversi segnes in operibus, aut vicini forte tibi tuisve rebus infesti, aut certe modica et non sufficiens substantia mundi, quatenus relinquere cogereris, quos vel regere, vel pascere non sufficeres?

Vide ne et te tangat vox illa Dei: *Quia odio habuerunt me gratis* (Joan xv, 25). Quid enim debuit tibi facere, et non fecit? Vineam tibi plantavit electam et speciosissimam. Sepem ei circumdedit votivae continentiae, torcular 147 districtissimae disciplinae fodit in ea, ei aedificavit sanctae paupertatis turrim, ad caelos usque pertingentem. Te cultorem atque custodem constituit: honestavit te in laboribus tuis, et complebit illos, si permittis. Sed tu, proh nefas!

batur, ut etiam nunc advertere est in Sancto Exsuperio Corboliensi, ubi praepositus seu prima dignitas capituli abbas appellatur.

(385) Scripta circa annum 1135.

(386) Scilicet Rogerium.

(387) Scripta anno 1138. Humbertus, ex Casae Dei monacho factus Claræ-Vallensis; dein a Bernardo primus abbas anno 1127 praeficitur monasterio Igniacensi, diocesis Remensis. Vitae privatae studio regimem abdicavit anno 1138, quo anno scripta haec epistola ex Italia. Perstitit nihilominus in sua abdicatione Humbertus, suffecto in ejus locum Guerrico; mortuus apud Claram-Vallensium anno 1148, ut in tomo II dicemus, referendo egregium sermonem, quem Bernardus in ejus obitu habuit.

(388) Scilicet, Morimuadi, ad quem epistola 4.

destruis maceriam ejus, et racemis optimis plenam exponis omnibus qui prætergrediuntur viam. Heu! quis prohibebit aprum de silva, ut non exterminet; et singularem ferum, ne depascat eam? Mirum vero si in hoc morti te bene præparare putas, quod quidem ad me scripsisti, ut in tanto scandalo, et in anathemate domini papæ mori velle non timeas. Deinde, si ita necessarium erat, non potuit aliud tempus considerari, nisi cum necessitatibus universalis Ecclesiæ detineor, ut illi miseræ, quam exponis, non liceat subvenire? Obsecro te, per eum qui pro te crucifixus est, ut satis afflictos amplius cruciare parcas, et tristitiam super tristitiam addere desistas: quia, ut verum fatear, sic pro hac Ecclesiæ generali gravique scissura affectus sum, ut tædeat animam meam vitæ meæ, etiam te et tuis in pace degentibus.

EPISTOLA CXLII.

AD MONACHOS ALPENSES (389).

Monachos Alpenses, qui se sub ordine Cisterciensi Claræ-Vallensibus aggregaverant, commendat et consolatur de absentia Patris ad altiore gradum assumpti. Hinc de novo abbate eligendo eos monet.

1. Bonus Pater vester atque noster, auctore Deo, ad altiore gradum assumptus est. Faciamus ergo, charissimi, quod dicit propheta: *Elevatus est sol, et luna stetit in ordine suo* (*Habacuc*, III, 11). Sol est ille, per quem Alpensis congregatio illustris ubique redditur, tanquam luna per solem. Elevato itaque illo, stemus nos in ordine nostro, quicumque elegimus abjecti esse in domo Dei nostri, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum (*Psal.* LXXXIII, 11). Ordo noster abjectio est, humilitas est, voluntaria paupertas est, obedientia, pax, gaudium in Spiritu sancto. Ordo noster est esse sub magistro, sub abbate, sub regula, sub disciplina. Ordo noster est studere silentio, exerceri jejuniis, vigiliis, orationibus, opere manuum; et super omnia, excellentiorem viam tenere, quæ est charitas porro in his omnibus proficere de die in diem, et in ipsis perseverare usque ad ultimum diem. Et hæc quidem assidue vos confidimus actitare.

2. Cæterum unum opus fecistis, et omnes mirantur: quod cum sancti essetis, non reputantes vestram sanctitatem, alienam participare curastis, ut essetis sanctiores. Impletum est quod legitur in Evangelio: *Cum feceritis omnia quæ mandata vobis fuerint, dicite: Servi inutiles sumus* (*Luc.* XVII, 10).

(389) Scripta anno Christi 1138. — Alpense cœnobium, diocesis Genevensis in Sabaudia, hodie Anniensis. Fundatum ab Humberto II Sabaudie comite, sub primo abbate Guarino, qui deinde Sedunensium factus episcopus, occasionem huic epistolæ præbuit, qua Bernardus monachos Alpenses suo abbate destitutos consolatur. Gaspar Jongelinus in Notitia Abbat. Cisterc. hujus monasterii foundationem refert ad annum 1136. Sed ante eum annum fundatum esse, nec monachos ab initio habitum et instituta Cisterciensium fuisse amplexos, sed iis se tandem submi-

PATROL. CLXXXII.

Inutiles vos reputatis, et humiles inventi estis. Recta facere, et inutilem se reputare, apud paucos invenitur, et ideo multi admirantur. Hoc, inquam, hoc prorsus vos de illustribus reddit illustriores, sanctiores de sanctis. Et ubicunque divulgatus est sermo iste, replevit omnia odore suavitalis. Hæc virtus, me iudice, præfertur item protractis jejuniis et anticipatis vigiliis, omni denique corporali exercitio; tanquam vere pietas quæ ad omnia valet (*I Tim.* IV, 8). Quam læto sinu collegit vos multitudo Cisterciensis! Quam alacri vultu spectavit hoc angelica celsitudo! Noverunt siquidem illi spiritus omnipotenti Deo placere super omnia fraternam societatem et confederationem, cum dicat per prophetam, *Glutino bonum est* (*Isa.* XLI, 7), et per alium, *Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum!* (*Psal.* CXXXII, 1.) item, *Frater et frater adjuvans, ambo consolabuntur* (*Prov.* XVIII, 19).

3. Advertitur etiam hoc factum humilitatem redolere: quæ quam accepta sit divinæ majestati, docet ille qui dicit, *Superbis Deus resistit, humilibus autem dat gratiam* (*Jac.* IV, 6): ostendit et ipse humilitatis Magister per semetipsum dicens, *Discite a me quia mitis sum et humilis corde* (*Matth.* XI, 29). Quid dicam de nostro pusillo grege Claræ-Vallis, cui specialius adhæsistis, quanto vos et quam speciali complectatur affectu? Non potest dici verbo, quod de mutua charitate inter nos et vos spiritualis infusio mirabiliter operatur. Superest, fratres, ut, invocato Spiritu sancto, maturetis vobis eligere patrem. Nam si me exspectaretis, vereor ne adventus noster differatur in longum, et illa dilatio esset periculosa. Sed vocate ad vos fratrem nostrum charissimum Godefridum priorem Claræ-Vallis, qui et in hoc, sicut in aliis, impleat vicem nostram: ut consilio ejus, vel forte illorum, quos ipse pro se miserit, si venire non poterit, necnon et Patris vestri Guarini, talem personam eligatis, de qua et Deus honorem habeat, et vos salutem. Memores mei estote, fratres.

EPISTOLA CXLIII (390).

AD SUOS CLARÆ-VALLENSIS.

Diuturnam sui absentiam excusat, sibi non minus, imo magis gravem, quam suis. Interim breviter eos officii admonet.

Charissimis fratribus CLARÆ-VALLIS monachis,

sisse, facile est colligere ex præsentis epistola, præsertim verbis illis, « Quam læto sinu collegit vos multitudo Cisterciensis! » Et quidem Claræ-Vallis se peculiariter aggregasse, constat ex sequentibus Bernardi verbis. Vide etiam epistolam 253, ad dictum Guarinum, et Manricum in Annalibus ad annum 1136, quo factam gesserit aggregationem. De hoc monasterio lege insuper Vitam S. Bernardi, lib. I, n. 67.

(390) Scripta circa annum 1135.

conversis (391), novitiis, frater BERNARDUS, gaudere in Domino semper.

1. Ex vobis perpendite quid patiar ego. Si vobis molesta est absentia mea, nemo dubitet mihi esse molestiorem. Non enim parisi jacturæ, nec ejusdem gravaminis est, me uno carere vos, meque vestra universitate destitui. Tot me necesse est affici curis, quot vos estis; et ad singulos quoque vestrum dolere absentiam, timere pericula. Duplex contritio ista non me deseret, quousque meis visceribus ego reddar: quod quidem et vos sentire pro me non ambigo; sed ego unus sum. Vobis ergo una, mihi multiplex incumbit tristani ratio, utpote pro omnibus vobis. Nec solum cruciat, quod absque vobis vel ad tempus vivere cogor, sine quibus et regnare miseram mihi reputo servitutem: sed etiam quod versari compellor in his quæ amicam quietem omnino perturbant, et meo proposito minus fortasse conveniant.

2. Hæc scientes, moræ meæ, quæ meæ non est voluntatis, sed ecclesiasticæ necessitatis, non oportet vos indignari, sed compati. Spero autem quod non erit longa: vos orate ut non si infructuosa. Detrimenda quæ interim forte contingent, emolumenta reputentur, quoniam Deus in causa est: qui, cum sit benignus, et omnia possit, facile damna resarciat, non solum integre, sed etiam cumulate. Propterea bono animo simus, Deum habentes nobiscum, in quo et vobis præsentem sumus, quantilibet terrarum spatiis divisi a vobis videamur. Quicumque in vobis bene officiosum se ipsum exhibet, humilem, timoratum, studiosum lectionis, orationibus vigilem, fraternæ charitatis sollicitum, non me putet absentem sibi. Nam quomodo ei præsens spiritu non sum, cum quo est mihi cor unum, et anima una? Si quis autem susurro (quod absit!) existit inter vos, aut bilinguis, aut murmurans, aut contumax, aut impatiens disciplinæ, aut inquietus et vagus, et qui panem otiosus comedere non erubescat, **149** huic etiam si corpore præsens essem, longe esset ab eo anima mea, eo quod ipse longe fecerit a se Deum, morum, non locorum distantia.

3. Interim, fratres, dum venio, servite Domino in timore, ut sine timore quandoque de manu inimicorum vestrorum liberati serviatis illi. Servite in spe, quoniam fidelis est in promissis: servite ex merito, quia multus in meritis est. Nam etsi cætera taceam, hoc solo certe non immerito vitam sibi vindicat nostram, quod pro ea præbuit suam. Nemo

(391) Conversi olim dicebantur, qui ex adultis conversi ad religionem, quo nomine distinguebantur a pueris oblati. Hic conversi dicuntur fratres laici seu barbati, de quibus supra in epistola 141, n. 1. In abbatum electione aderant ex epistola 36, n. 2, nimirum ut olim populus cum clero in electione episcoporum. Hic ante novitiis nominati, contra in sermone 22, de Diversis, n. 2, in chorum non admissi. Bernardus eos distinguit a monachis. Tunc enim apud Cistercienses monachi proprie non cenfebantur, ut probat Exordii Cisterciensis caput 15, tametsi quamdam faciebant professionem. Unde

A igitur sibi vivat, sed ei qui pro se mortuus est (II Cor. v, 15). Cui enim justius vivam, quam ei, qui si non moreretur, ego non viverem? cui commodius, quam promittenti vitam æternam? cui magis ex necessitate, quam flammam perpetuas minitanti? Sed servio voluntarie, quia charitas libertatem donat. Huc provoco viscera mea. Servite in charitate illa quæ timorem expellit, labores non sentit, meritum non intuetur, præmium non requirit; et tamen plus omnibus urget. Nullus terror sic sollicitat, nulla præmia sic invitant, nulla justitia sic exigit. Ipsa vos mihi inseparabiliter jungat, ipsa me vobis jugiter repræsentet, horis maxime quibus oratis, charissimi et desideratissimi fratres.

EPISTOLA CXLIV (392).

AD EOSDEM.

Molestiam longioris absentiae suæ a dilecta Clara-Valle, et tenerrimum erga filios suos affectum ac desiderium exprimit. Solatium nihilominus suum in tantis pro Ecclesia laboribus indicat.

1. Tristis est anima mea usque dum redeam, et non vult consolari usque ad vos. Quæ enim est mihi consolatio in tempore malo, et in loco peregrinationis meæ? Nonne vos in Domino? Minime quidem deserit me, quocumque iero, dulcis memoria vestri: sed quanto memoria dulcior, tanto absentia molestior. Heu mihi, quia incolatus meus non solum prolongatus est, sed et cumulatus! et revera, juxta Prophetam, *super dolorem vulnerum meorum addiderunt* (Psal. LXVIII, 27), qui me a vobis aliquando vel corpore separant. Est commune exsilium ipsumque molestum satis, quod quandiu sumus in hoc corpore, peregrinamur a Domino. Huic accessit et speciale, quod pene impatientem me reddit, ut cogar vivere sine vobis. Longa molestia, et tædiosa expectatio, vanitati huic occupanti omnia tamdiu manere subjectum, fæculenti corporis horrido circumdari carcere, et mortis vinculis, funibusque peccatorum necdum absolvi, et tanto tempore non esse cum Christo. Cæterum adversus hæc omnia unum mihi remedium quaecumque erat, et vere datum desuper, pro vultu videlicet gloriæ, qui absconditus est usque adhuc, videre interim templum Dei sanctum, quod estis vos. Ex hoc templo facilis mihi videbatur transitus ad illud gloriosum, ad quod Propheta suspirat, dicens: *Unam petii a Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vite meæ: ut videam voluptatem Domini, et visitem templum ejus* (Psal. XXVI, 4).

Innocentius II in quodam privilegio seu in epistola hic 352. « Conversos vestros, qui monachi non sunt, post factam in vestris cænobiiis professionem, nullus archiepiscoporum, episcoporum vel abbatum sine gata vestra licentia suscipere, aut susceptum retinere præsumat. » Et in consilio Remensi sub Eugenio III, conversi professi dicuntur can. 7, et siquidem ad sæculi vota redierint, matrimonio inhabiles declarantur, uti et monachi a quibus tamen distinguuntur. De Claræ-Vallis primordiis lege notas in epist. 31.

(392) Scripta anno Christi 1137.

2. Quid dicam? quoties id solatium interpolatum est mihi? Ecce hoc tertio, nisi fallor, avulsa sunt a me viscera mea (393). Parvuli ablactati sunt ante tempus: ipsos quos per Evangelium genui, non licet educare. Propria denique deserere, et aliena curare cogor: et dubito pene quid magis ægre feram, an subtrahi illis, aut intricari istis. Itane, bone Jesu, tota deficiet in dolore vita mea, et anni mei in gemitibus! Bonum mihi, Domine, magis mori quam vivere est, non tamen nisi inter fratres, inter domesticos, inter charissimos. **150** Id siquidem dulcius, humanius, tutiusque esse constat. Imo verum est ut in hoc remittas mihi, ut refrigerer priusquam abeam, et amplius non ero. Si placet Domino meo, ut oculi Patris qualiscumque, qui non sum dignus vocari Pater, claudantur manibus filiorum, ut extrema videant, exitam consolentur, spiritum suis desideriis levent ad consortium, si dignum iudicas, beatorum, cum pauperum corporibus pauperis corpus sepeliant: hoc prorsus, si inveni gratiam in oculis tuis, precibus et meritis eorundem fratrum meorum obtinere toto affectu desidero. Verumtamen non mea voluntas, sed tua fiat. Nec mihi vivere volo, nec mori.

3. Sed dignum est ut qui dolorem meum audistis, etiam consolationem non ignoretis, si qua est. Primum quidem omni labore et calamitate, quam patior, solum arbitror esse in causa eum cui omnia vivunt. Velim, nolim, necesse est me vivere illi, qui meam sibi propriæ vitæ positione acquisivit; qui et potens est, si quid patimur pro ipso, recompensare nobis in illa die misericors et justus iudex. Quod si invitum militavero ei, dispensatio mihi tantum credita est, et ero servus nequam: si autem volens, gloria est mihi. In hac ergo aliquantulum consideratione respiro. Deinde quod sæpe non meis meritis superna gratia honestavit me in laboribus meis, et gratia illa in me vacua non fuit, sicut in multis expertus sum, et vos ex parte non latuit. Sed et hac vice quam necessaria Ecclesiæ Dei sit vel fuerit præsentia parvitas nostræ, dicerem ad consolationem vestram, si non gloriam redoleret. Nunc autem melius est ut hoc per alios cognoscatis.

4. Instantissima postulatione imperatoris, apostolicoque mandato, necnon Ecclesiæ ac principum precibus flexi, dolentes et nolentes, debiles atque infirmi, et, ut verum fatear, pavidæ mortis pallidam circumferentes imaginem, trahimur in Apuliam.

(393) Hinc patet, Bernardum ter in Italiam profectum esse. Vide Chronologiam Bernardinam, infra.

(394) Balduinus, primus ex Cisterciensi familia cardinalis, creatus ab Innocentio anno 1130 in concilio Claromontano, postea archiepiscopus Pisanus, de quo in libro secundo Vitæ S. Bernardi, n. 49: « In Tuscia Pisis natalis gloria soli, et magnum Ecclesiæ lumen Balduinus effulsit. » Vir tantus scribæ officium Bernardo impendere non duxit indignum, laudatus in epistola 245. Confer epistolam 201.

A Rogate quæ ad pacem sunt Ecclesiæ, rogate quæ ad salutem sunt nobis, ut iterum vos videamus, vobiscum et vivamus, et moriamur: et sic vivite, ut obtineatis. Infirmus in arcto temporis, certe cum lacrymis et singultibus ista dictavi, teste charissimo fratre nostro Balduino (394), qui stylo ea excepit: quem Ecclesia vocavit ad aliud officium et ad aliam dignitatem. Orate et pro ipso, tanquam unico solatio meo, et in quo spiritus meus plurimum requiescit. Orate pro domino papa, qui me pariter atque universitatem vestram paterno fovet affectu. Orate et pro domino cancellario (395), qui mihi pro matre est; et pro ipsis qui cum eo sunt domino Luca, et domino Chrysogono, magistro Yvone (396), qui se nobis exhibent fratres uterinos. Qui mecum sunt frater Bruno, et frater Girardus (397), salutant vos, supplicantes et ipsi pro se orari.

EPISTOLA CXLV (398).

AB ABBATES CISTERCI CONGREGATOS.

Hos laborum et dolorum suorum conscios esse desiderat, excusans forte hoc pacto absentiam suam. Optat sane non peregre, sed inter suos mori.

In multa infirmitate corporis et cordis anxietate, Deus scit, dictavi ista ad vos, homo miser, homo natus ad laborem, frater tamen vester. Uinam nunc ipsum Spiritum, in quo congregati estis, merear habere interpellatorem ad vestram unanimi-
C tem, qui imprimat pectoribus vestris calamitatem quam patior; qui imaginem mei tristem ac supplicem, sicut est, fraternis affectibus repræsentet. Non hoc oro, ut creet in vobis novam misericordiam, quia novi ego quam **151** familiaris universitati vestræ sit illa virtus: sed hoc oro, ut in intimo sentiatis quo et quanto affectu oporteat misereri. Certus sum enim quia, si id datum fuerit, continuo lacrymæ de thesauro pietatis erumpent, singultus et gemitus et suspiria hinc inde pulsabunt cælos, et audiet Deus, et placabitur mihi, et dicet: Reddidi te fratribus tuis, non morieris inter extraneos, sed inter tuos. Tantis siquidem laboribus et doloribus affectus sum, ut sæpe tædeat me etiam vivere. Humanum autem dico propter infirmitatem nostram: desidero differri usquedum revertar ad vos ut non moriar nisi inter vos. De cætero, fratres, bonas facite vias vestras et studia vestra, quæ recta, quæ honesta, quæ salubria sunt constituentes et tenentes: ante omnia solliciti servare unitatem spiri-

(395) Scilicet, Haimericus.

(396) Hi omnes cardinales: Lucas tituli sanctorum Joannis et Pauli creatus anno 1132, Chrysogonus anno 1134 tituli S. Mariæ de Porticu; Yvo ex canonico regulari Sancti-Victoris Parisiensis anno 1130, tituli Sancti Laurentii in Damaso, ad quem epistola 193.

(397) Bruno multorum discipulorum in Sicilia Pater dicitur in epistola 209. Girardus videtur esse Bernardi frater. De Brunone iterum epistola 105, n. 4.

(398) Scripta circa annum 1137.

tus in vinculo pacis; et Deus pacis erit vobiscum.

EPISTOLA CXLVI.

AD BURCHARDUM BALERNENSEM ABBATEM (399).

Gaudet suos in eo formando labores non esse irritos : felicem tamen successum uni Deo tribuendum.

1. Ignitum eloquium tuum vehementer, et ignitum illo igne, quem Dominus misit in terram. Legi illud, et concaluit cor meum intra me : benedixi illi fornaci, de qua hujusmodi scintillæ evolassent. Nonne cor tuum ardens erat in te, cum ista dictabas? Bonus homo de bono thesauro suo profert bona. Si laboravi in te, uti tu humiliter memoras, non me piget. Aravi in spem profecto percipiendi fructus, et spes non confundit. En de fructu operum meorum satiantur viscera mea in terra aliena : et sentio ipso meo experimento semen meum, non secus viam, non super lapides, non inter spinas, sed in terram bonam et optimam cecidisse. Et si, cum parerem, tristitiam habui, jam non memini pressuræ præ gaudio, quia natus est infans in mundo. Infans dixerim malitia, non sensu : quem posset Salvator præponere senibus imitandum, dicens, *Nisi conversi fueritis, et efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cælorum* (Matth. xviii, 3). Infans qui dicat : *Super senes intellexi, quia mandata tua quæsi*; qui dicat : *Adolescentulus sum ego et contemptus, justificationes tuas non sum oblitus* (Psal. cxviii, 100, 141).

2. Confiteor tibi, Pater, Domine cæli et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis. Ita, Pater, quia sic placitum est ante te (Matth. xi, 25, 26). Tuo placito sunt id quod sunt, non suo merito. Nec enim invenis merita, sed prævenis. Omnes peccavimus, et

(399) Balerna ordinis Cisterciensis in diocesi Vesontionensi condita anno 1136. Abbas primus Burchardus, cujus censuram habes in fine libri primi Vitæ S. Bernardi.

(400) Scripta anno Christi 1138. Istud Bernardi responsum deest in manuscriptis non paucis, in primis editis locatum post epistolam 307. Cæterum hæc epistola 147 duabus Petri epistolis respondet, quarum una est in libro secundo epistola 29, altera 37 quam hic exhibemus, ut videas, quanto amicitia lædere sibi invicem cohæserint sanctæ illæ animæ : de qua revide notas ad epistolam 228 epistola sic habet :

Venerabili et dilectissimo mihi domino BERNARDO Claræ-Vallis abbati, frater PETRUS humilis Cluniacensium abbas, valere semper in Domino,

Quantum reverentiæ, quantum amoris tibi anima mea in penetralibus suis conservet novit ille, quem in te veneror et amplector. Feci, hoc, etiam dum adhuc absentia tua, vultum corporis tui mihi invidens, abscondebatur : quia jam fama velocior corpore, beatæ animæ faciem oculis mentis meæ, modo quo poterat, inferebat. At ubi, quod diu negatum fuerat, tandem sum assecutus, et phantasmata somniorum veritate succedente evanuerunt : adhæsit anima mea tuæ, nec ab amore tuo ultra divelli potuit. Ita charitas tua totum me sibi deinceps vindicavit, ita virtutes tuæ et cogniti mores rapuerunt, ut nihil mihi

agemus præveniri. Tu ergo, frater, agnosce te præventum, et præventum in benedictionibus dulcedinis, non a me qui nihil sum, sed ab illo qui me, ut de tua te salute monerem, aspirando prævenit. Nam ut multum mihi tribuas, plantator sum, rigator sum : absque illo tamen qui incrementum dat, quid sum? ipsi te in omni humilitate subicias, ipsi tota devotione inhæreas. Me vero utere ejus servo, conservo tuo, comite in via, cohærede futuro in patria : si tamen studiosissime implevero ministerium ad quod tibi missus sum ; idque quantum in me est effecero, ut hæreditatem capias salutis. Ad ea de quibus questus es, ita respondeo. Necessitates tuas ut meas portabo, cum venero.

152 EPISTOLA CXLVII.

AD PETRUM ABBATEM CLUNIACENSEM (400).

Petrus Bernardum, peregre inter varios et difficiles pro Ecclesia labores agentem, misso Gebuino archidiacono Trecensi consolatus fuerat. Ejus itaque benevolum animum suavissime recollit, et feliciorum extincto jam schismate Ecclesiæ statum prædicat.

Domino et Patri reverendissimo PETRO Cluniacensi abbati, suus BERNARDUS, quod suus.

1. Visitet te Oriens ex alto, o bone vir, quia visitasti me in terra aliena, et in loco peregrinationis meæ consolatus es me. Bene fecisti, intelligens super egenum et pauperem. Absens eram, et absens etiam longo tempore ; et recordatus es nominis mei, homo magnus, occupatus in magnis. Benedictus sanctus angelus tuus, qui pio pectori tuo id suggessit : benedictus Deus noster, qui persuasit. En teneo, unde gloriar apud extraneos, litteras tuas, et illas litteras in quibus tuam mihi animam effudisti. Glorior quod habeas me non modo in memoria, sed et in gratia. Glorior privilegio amoris tui, refectus sum de abundantia suavitalis pectoris tui.

de me, quod tuum non esset, relinquerent ; nihil tibi de te non meum esse permetterent. Mansit in me constanter ex illo tempore, et utinam sic in te maneat Christi causa cæpta ! mutua charitas, quæ sola, quia nunquam excidere novit, morem suum, quantum ad me pertinet, in me optime conservavit. Cumque hanc omni auro chariorem, omni gemma clariorem, in sinu meo reposuerim, in thesauris absconderim, miror quod tanto tempore, non qualia vellem indicia, hujus a te mihi custoditæ charitatis acceperim. Ago quidem gratias, quod sæpe per quoslibet salutationibus missis, non penitus te amicum oblitum signasti. Sed queror, quod certiora per litteras indicia hactenus non dedisti. Certiora dixi, quia nescit charta impressum mutare sermonem : cum loquentium lingua, addendo, vel demendo, injunctam mutet sæpius veritatem. Unde, quia ut electus præliator, paratus in diem belli, pro Ecclesiæ Dei periculis, dextra et læva uteris, et per arma justitia a dextris et a sinistris contendis ; nuntios meos, quos domno papæ dirigo, ex parte amicitia tuæ secure committo : quoniam qui alienorum causis assistis, tuorum negotiis deesse non poteris. Per quos, ut querela mea sopiatur, esse tuum, ac reditum, et statum domni papæ non solum legatis meis, sed et litteris tuis committe. Utinam et te a curia laboriosa, et me a cura periculosa expeditum, ut semper optavi, nunquam mutandus unus locus retinet, una charitas uniret, unus Christus susciperet !

Non solum autem, sed et gloriator in tribulationibus, si quas dignus habitus sum pro Ecclesia pati. Hæc Plane gloria mea et exaltans caput meum, Ecclesie triumphus. Nam si socii fuimus laboris, erimus et consolationis. Collaborandum fuit et compatiendum matri, ne et de nobis quereretur dicens: *Qui juxta me erant, de longe steterunt, et vim faciebant qui quærebant animam meam* (Psal. xxxvii, 12, 13).

2. Deo autem gratias, qui dedit ei victoriam, honestavit eam in laboribus, et complevit labores illius. Tristitia nostra in gaudium, et luctus noster in citharam versus est. Hiems transiit, imber abiit et recessit, flores apparuerunt in terra nostra, tempus putationis advenit, amputatum est sarmentum inutile, putre membrum. Ille, ille iniquus qui peccare fecit Israel, morte absorptus est (401), et traductus in ventrem inferi. Fecerat quippe, secundum prophetam, pactum cum morte, et cum inferno fœdus inierat (Isa. xxviii, 15): ideoque, juxta Ezechielem, factus est perditio, et non subsistit in æternum. Alius quoque omnium sicut maximus, ita et pessimus inimicus, abscissus nihilominus est (402). Et is erat unus ex amicis Ecclesie, sed illis, de quibus solet queri, et dicere: *Amici mei et proximi mei adversum me appropinquaverunt et steterunt* (Psal. xxxvii, 12). Si qui restant, cito speramus de similibus idem judicium. Prope est ut revertar ad fratres meos, si vita comes fuerit, per vos, sicut intendo, transiturus. Interim commendo me sanctis orationibus vestris. Salutamus fratrem Hugonem Camerarium, et omnes qui circa vos sunt, cum reliqua sancta multitudine.

EPISTOLA CXLVIII (403).

AD EUMDEM.

Paucis Petro respondet, plura in aliam occasionem reservans.

Domino PETRO abbati Cluniacensi, BERNARDUS, humile dilectionis obsequium.

Lectis litteris vestris, lætatus sum in eis quod tantillum videlicet tantus in benedictionibus dulcedinis prævenire curastis. Cæterum vivendi nos invicem, et colloquendi pariter, quoniam dignum judicatis, quando se offeret illa opportunitas, quando conveniens locus, quando justa occasio? Hæc interim 153 paucis vestris pauca red-

(401) Antipapa Anacletus, mortuus anno 1138. Mortis genus describit Ernaldus, in libro secundo de Vita S. Bernardi, cap. 7; Ordericus, pag. 915, Anacletum subita morte decessisse tradit. Victor ab æmulis Innocentii subrogatus, ex Vita Bernardi.

(402) Videtur is esse Gerardus episcopus Engolismensis, mortuus anno 1136, ex notis ad epistolam 126. De ejus morte Ordericus, pag. 908, ubi eum eruditissimum vocat, et virum « magni nominis et potestatis in Romano senatu tempore Paschalis papæ et Gelasii, Calixti et Honorii. »

(403) Scripta circa annum 1138.

(404) Scripta anno Christi 1138.

(405) Monasterium Sancti Bertini apud Audomaropolim, aliis Sithiense, cum ad extremam inopiam devenisset, a Lamberto abbate Hugoni abbati Cluniacensi commissum, anno 1101. Ita demum

didimus, ampliora libenter donaturi, cum ea vobis onerosa non fore cognoverimus. Alioquin quando hoc ipsum auderet nostra pusillitas, nisi daret ad dignitatem accessum vestræ dignationis humilitas?

EPISTOLA CXLIX (404).

AD EUMDEM.

Monet ut a monasterio Sancti Bertini tam operose sibi vindicando desistat.

Quam nolim fieri quod vestræ putem obviare Reverentiæ, credo sinceritatem vestram non latere. Ea fiducia suggerere vobis non dubito, quod suggerendum videtur. De monasterio Sancti-Bertini (405) vellem vos moderatius agere, quam cœpistis. Nam etsi hoc vobis in pace subjicere, et absque omni contradictione posselis, ne tunc quid vestra referre quidem video. Neque enim crediderim vos delectari honore, cum tanto onere. Nunc vero cum nec absque magno labore vindicare vobis, præfatum monasterium, nec in pace, ut aiunt, queatis possidere: honesta vobis, ut mihi videtur, præbetur quiescendi occasio, timor inquietandi.

EPISTOLA CL (406).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM.

Laudat pontificem ex variis recte factis, ejusque zelum exciunt adversus ambitionem Philippi, qui modis illegitimis sedem Turonensem invadere tentabat.

1. Sanitas capitis redundet in membra. Unguentum quod descendit in barbam de capite, extrema quoque fimbria vestimenti participet. Si percusso pastore diffugerant oves, valente et incolumi secure revertantur ad pastum. Quod dicimus hoc est. De gloriæ vestræ crebris successibus creber nuntius lætificat civitatem Dei. Justum proinde est ut vestra prosperatio Ecclesie roboratio sit: et cum exultat Deus electum de plebe sua, ipsa quoque se sentiat exaltari, ac de roboris incremento fortiolem agnoscat. Nam si compassa est, et conregnare debet. Sic dignum vobis, sic nobis necessarium. Quid enim? si in timore et angustia æquitatis vigor non languit, non tepuit fervor, modo cedimus cum appropinquamus ad palmam? quæ emittit in infirmitate, in sublimitate virtus succumbet?

2. Quam nempe in manu valida ordinatum est refloruit tum facultatibus, tum religione, tum etiam numero monachorum, ut cum ibi vix duodecim antea monachi vivere possent, ibidem accreverit numerus ad centum et quinquaginta, ex quibus multa Belgii et Francie monasteria regularem disciplinam receperunt, teste Hermano monacho in Spicilegii tomo 12, pag. 443, cui Iperius consentit. Hugone Cluniacensi abbate mortuo, jugum excussere Sithienses, qui abbatem suum, inconsultis Cluniacensibus, in litem vocarunt. Eis eo usque perducta est, ut duos jam abbates, Joannem videlicet ac Simonem, dejecisset Innocentius II, agente Petro Venerabili, qui tandem urgente, Bernardo, jure suo cessit, et Bertinenses sui juris esse permisit. Vide notas ad Apologiam, tomo II.

(406) Scripta anno Christi 1133.

nobile illud monasterium Virziliacense (407)? Nec insanis profecto tumultibus armatæ plebis, nec effreni furentium atque obstrepentium vesaniæ monachorum, nec, quod his fortius fuit, copiis mammonæ cedendum putavit vel ad modicum apostolica celsitudo. Quid apud Sanctum Benedictum (408)? numquid regia indignatio prohibere potuit spiritum libertatis, accensum atque accinctum adversus carnem et sanguinem? Sic Sancti Memmii (409), sic Sancti Satyri (410), miro modo

(407) Alias, *Vezeliacense*, diocesis *Æduensis*, a Gerardo comite Nivernensi et Bertha ejus uxore constructum circa annum 821, in gratiam monialium, quibus monachi substituti, iisque demum canonici sæculares anno 1537. Hujus monasterii reformationem, agente Henrico Burgundiæ duce, Guillelmus Sancti-Mayoli abbas Cluniacensis discipulus, primo quidem instituit; deinde vero S. Hugo itidem Cluniacensis abbas jam collabentem disciplinam iterum restauravit. Ex qua Paschalis II auctoritate factum est, ut Cluniacensi abbati anno 1103 omnino subiceretur. Vide Duchenum in notis ad Bibliothecam Cluniacensem. At monachi Vezeliacenses Cluniacensium jugum paulatim detrectantes, rursus ab Innocentio II eisdem subesse compelluntur. Qua de re Vezeliacensis historicus, ita loquitur: « Hanc siquidem libertatem cum per trecentos fere annos ab ipso suæ foundationis principio Vizeliacensis Ecclesia quiete et absque calumnia obtinisset, tamque de suis quam de aliorum fratribus monasteriorum sibi Patres indifferenter præfecisset, Cluniacensis longe post exorti per subreptionem sibi vindicare nisi sunt, assensum quidem primum, deinde vero jus electionis sibi arrogantes, mentientes utique a Paschali traditam sibi curam ordinis Ecclesiæ Vizeliacensis. Ob quam prorsus causam eadem Ecclesia sub Innocentio II papa grave scandalum pertulit, reclamando libertatem ingentiam, dum per violentiam ejusdem Innocentii et comitis Nivernensis, intruso a Cluniacensibus quodam Alberico, fere omnes sæpe facti monasterii fratres vinculis colligati » etc. Spicilegii Acheriani tomo III.

(408) Intelligence Sanctum Benedictum super Padum, Padolironense appellatum, de quo idem constitutum a Gregorio VII et Calixto II ac de Vizeliacensi, nempe ut in illo sine Cluniacensis abbatis consilio, provisione et præcepto, abbas nullatenus eligeretur, aut electus sine commendatitiis ejus litteris a quoquam episcopo benediceretur. Cum autem secus actitari ceptum esset, Innocentius petente Petro Venerabili litteris suis mandavit (quemadmodum ex Bulla Clementis III data anno 1187 colligere est, *Biblioth. Cluniac. col. 2452*) ut Guillelmus abbas, Cluniacensibus inconsultis, electus et ordinatus, eisdem sese repræsentaret, et obedientiam reverentiamque exhiberet.

(409) S. Memmius ex celebri olim apud Romanos Memmiorum familia oriundus, in Galliam a B. Petro Apostolo directus est, et Catalaunorum primus episcopus exstitit. In ejus honorem apud eandem urbem condita est insignis canonicorum ecclesia, quæ institutum canonicorum regularium ordinis S. Augustini suscepit auctoritate Innocentii II.

(410) Mathildis uxor Gofredi Bulloniensium (aut Boloniensium, civitate Boloniensi, quæ est secus mare Anglicum sita inquit Guillelmus Tyrensis, libro 9, cap. 8), primique recuperatæ Jerosolymæ regis, impetravit a Paschali summo Pontifice corpus B. Satyri martyris, cujus agitur solemnitas Nonis Martii, eique posuit in diocesi Bituricensi sæcularium canonicorum collegium: qui intra pau-

eclesiæ immutatæ sunt, et de synagoga Satana restitutæ sunt in sanctuarium Dei, vellent, nolent omnes iniqua agentes supervacue. Sed nec Loodil cervicibus imminens mucro barbaricus compulit acquiescere importunis improbisque postulationibus iracundi atque irascentis regis (411). Quis vero dignis efferat laudibus, quod novissime diebus istis de manu potentis, eminus licet, emissum est in turbatores Ecclesiæ Aurelianensis (412)? Revera nunc sagitta Jonathæ non abiit retrorsum (*II Reg.*

cos annos (tam faciles et proclives ad deteriora sumus!) ad vitam adeo sæcularem et immoderatam degenerarunt, ut Innocentius jusserit eos exponi, reponique B. Augustini canonicos, quod Memoriale historiarum sic insinuat: « Anno 1138, clarebat ordo canonicus Sancti-Victoris Parisiensis, celebrisque per orbem fama habebatur propter insignes personas, moribus et scientiis ornatas: quas in diversis mundi Ecclesiis sparsit, velut vitis fecunda palmites proferens transplantandos. Hoc enim tempore fuerant ibidem accepti canonici professi prælati in Ecclesia Romana duo cardinales, dominus Hugo, episcopus Tusculanensis, et magister Ivo; abbates quoque novem. In ecclesia Sancti-Satyri Bituricensis abbas Radulfus, » et cætera. His subscribit *Necrologium Sancti-Victoris Parisiensis*, in quo ad quintum Idus Februarii legitur: « Obiit dominus Andreas abbas Sancti-Satyri, et noster canonicus. » Stephanus ex abbate Sanctæ-Genovefæ Parisiensis, episcopus Tornacensis, in epistola ad Lucium III papam (quæ incipit, *Movetur usque*, etc.), commendat ejusdem cœnobii gravem constantemque disciplinam. Adde quod in libello taxationis episcopatum et beneficiorum Franciæ isthæc abbatia sub ordine S. Augustini recensita sit.

(411) — Id potissime videtur intelligendum de investituris ecclesiarum ab imperatore Lothario repetitis, et ab Innocentio denegatis. « Eo quoque tempore, » inquit abbas Ursperg. ipse Papa adiit imperatorem Lotharium, petens ab eo favorem contra Petrum Leonis, et suos fautores. » Sane Imperator usus consilio super hujusmodi responso, coepit a papa repetere investituras episcopatum, quas multo tempore imperatores ante se habuerant. Ideoque apostolicus non modicum est turbatus, et de adventu suo contristatus; de reditu quoque anxius effectus. Nam petitionem principis exaudire non poterat super tali articulo, pro quo Ecclesia tot mala sustinuerat. Interveniente tamen consilio et orationibus S. Bernardi, securus recessit ab Imperatore. Otto Frisingensis quidem libro 7, cap. 18, idem sed mitius denarrat.

(412) Quinam isti fuerint discimus ex nonnullis epistolis, quas noster Acherius Spicilegii tomo III, pag. 153 sqq. inseruit. Et primo quidem ex epistola Archembaldi Ecclesiæ Aurelianensis subdecani ad Henricum Senonensem archiepiscopum, advertimus hujus perturbationis incentorem fuisse Joannem quemdam Aurelianensem (is postea eundem Archembaldum necari præcepit: vide epistolam 161), in archidiaconi dignitatem intrusum, cui cum Archembaldus alique clerici sese opponerent, graves injurias, honorumque fere omnium detrimenta tum ab ipso Joanne, tum ab ejus fautoribus Bartholomæo Capicerio, Zacharia Pagano archidiacono, Jacobo Sancti-Aniani subdiacono, etc. passi sunt. Unde in fine sic rogat, « quatenus de malefactoribus suis plenariam sibi justitiam faciat » Henricus archiepiscopus (ad quem vacante sede Aurelianensi confugerant), « et Ecclesiam quæ sanguinis effusione et sacrilegiis multis polluta erat, cessare seu interdicti juberet, et

1, 22), et hasta ejus non est aversa. In quo tamen verbo rex quidem turbatus est : sed non omnis Jerosolyma cum illo. Magis autem mitigavit omnem iram suam et ipse tandem. Erubuit siquidem, et timuit armari frustra adversus Dominum, et adversus Christum ejus. Hinc prorsus elevata est magnificentia tua super cœlos: tantum ut laudabile principium condigno exitu perornetur (413). Quod quidem universi qui vos amant, vehementer expectant : idque flagitant maturari.

3. Sane simili zelo, et in manu æque potenti, Ecclesiæ Turonensi jamjamque subvenire necesse est. Alioquin prope interitum est et ipsa, nisi cito feratis auxilium. Revixit, ut aiunt, Gisleberti spiritus (414) in Philippo, ipsius plane et nepote carnis, et hærede ambitionis. Quanta nempe dominandi cupiditate et iste juvenis inardescat, indicat matris suæ Ecclesiæ diuturnus et miserabilis cruciatus, quo pene eam eviscerat miser, ut se parturiant in honorem. Est tamen auctore Deo ejus tergiversationibus finis tandem impositus : si tamen, quod dictante justitia, et compellente malitia, et pace provocante in eum actum est, apostolicæ auctoritati ratum habere placuerit. Absit autem ut confundat fideles suos benigna majestas, quibus idem negotium dignum duxit committere terminandum ! Absit, absit ut sæva ambitio refugium habeat apud innocentiae defensorem ! Hoc ipsum quantæ audaciæ est quod tentat, quantæ dementiæ quod sperat ! Semel et secundo jam apostolici contemptor mandati, justitiam subterfugit : et nunc impudentiori temeritate audet denuo nihilominus tantæ æquitatis vultibus præsentari ! Cui obscurum est quam impie cogitet in mammonæ viribus turrim fortitudinis oppugnare, homo qui de justitia penitus non præsumit ! Sed securi sumus : siquidem qui

hanc injuriam, quæ in dominum papam redundabat, ulcisci non differret. » Exstat ibidem alia ejusdem argumenti epistola a Gaufrido episcopo Carnotensi ad prædictum Henricum, transmissa. Et fortasse Joannes ille intrusus suam dignitatem Regis auctoritate vindicabat. Sed tandem Innocentius papa arrepta oppressorum tutela, nunc dicto Gaufrido Carnotensi apostolicæ sedis legato istius causæ curam et patrocinium demandavit, et reos ad satisfaciendum coegit.

(413) Hic quidam editi interponunt duos versus contra fidem manuscriptorum.

(414) Gislebertus seu Gilbertus decessor Hildeberti, qui anno 1125 ex cathedra Cenomannensi in Turonicam translatus est, eamque tenuit annis sex cum totidem mensibus, ut ad epistolam 122 notavimus. Eo mortuo Philippus Gisleberti nepos malis artibus sedem invadens favente Anacleto, huic epistolæ occasionem dedit, et sequenti, quæ prior scripta est Philippo cedere coacto, Hugo canonice suffectus. Lege Analectorum tomum III, pag. 338.

(415) Scripta est hæc epistola anno 1133. Alias inscribitur, *Ad Philippum Turonensis Ecclesiæ electum*. — « Anno 1137, Hildeberto Ecclesiæ Turonensis pontifice mortuo, canonici ejusdem Ecclesiæ violentia Goffridi comitis propriis sedibus sunt expulsi. Cum vero pontificem canonice deberent eligere, in partes divisi sunt. Quidam enim illorum, contra sanctorum scita canonum, quemdam Philippum, Gil-

berti ante Hildebertum in eadem sede ambitiosi episcopi nepotem, aliis reclamantibus elegerunt. Philippus confestim Anacleto pseudopontificem adiit, ut ab eo confirmaretur et ordinaretur; moxque Turonos reversus est. Interim Hugo, vir prudens et nobilis, a saniori parte eorumdem clericorum canonicè eligitur, et in Cenomannensi Ecclesia a Guidone et comprovincialibus episcopis consecratur: quo Philippus cognito, secum ornamenta Ecclesiæ deferens, furtim aufugit. » Hæc ex Actis episcoporum Cenomannensium editis in tomo tertio Analectorum. Cum hæc agerentur, Bernardus, qui tunc Viterbii morabatur, has litteras scripsit ad Philippum; qui aliquanto remissior factus, Anacleto mortuo deinceps, Turonensem Ecclesiam ambitu suo exagitat: contra quem Vir sanctus anno sequente 1138, ad Innocentium scripsit epistolam præcedentem. Cæterum sub Hugone archiepiscopo, qui tandem Philippum evicit, id contigit quod Innocentius III commemorat in libri III epistola 79: « Adjecit etiam pars Dolensis, quod processu temporis bonæ memoriæ Eugenius papa, prædecessor noster, felicitis recordationis Bernardum Claræ-Vallensem abbatem ad sopiendam inter easdem Ecclesias controversiam destinavit, cujus statutum servare noluit Ecclesia Turonensis. » Hæc longe post initium epistolæ ab Innocentio III scriptæ in causa Turonensis Ecclesiæ adversus metropolim Dolensem.

tentatur, Innocentius, est, et filius iniquitatis non apponet nocere ei.

4. De cætero memoriam abundantiae suavitatis tuæ, dulcissime Pater, dum suspiramus præsentiam dulciter invicem eructamus : quia caremus illa, in ista consolamur. Hæc sedula cordibus, hæc oribus frequens, sal est in omni sermone, aures mulcet, dulcorat ora, corda recreat et inflamat : celebrima est in conventibus sanctorum, colloquia condit, impinguat preces, ad orandum sollicitat. Oramus et nunc solliciti pro vobis et vestris, ut æterna memoria dignos vos ipsa æternitas habeat, cui et pro qua temporaliter laboratis. Amen.

EPISTOLA CLI.

B AD PHILIPPUM TURONENSIS ECCLESIAE INVASOREM (415). *Gravem animi sui dolorem exprimit super Philippo, Turonensis Ecclesiæ præsulatum indebitis modis ambiente.*

Doleo super te, Philippe charissime : sed quæso te ne rideas dolorem meum; nam si tibi minime videris forsitan esse dolendus, ideo magis dolendus. Tu videris quid de te sentias : ego te arbitror omni lacrymarum fonte plangendum. Dolor meus non est dignus subsannatione, sed compassione : quia dolor meus non est de carne et sanguine; non de amissione rerum periturarum, sed de te, o Philippe ! Non potui expressius demonstrare magnitudinem causæ doloris : Philippus est in causa. Cum hoc dico, gravem Ecclesiæ pronuntio luctum, quæ te aliquando suo gremio confovebat, germinantem sicut lilium, florentem donis cœlestibus [*al. florentem donis innumeris*]. Quis tunc temporis non clamabat, bonæ spei juvemem, bonæ indolis adolescentem ? Sed heu ! mutatus est color optimus (*Thren. iv, 1*). A quanta spe decidit Francia quæ te genuit et nutrit ! O si cognovisses et tu ! (*Luc.*

berti ante Hildebertum in eadem sede ambitiosi episcopi nepotem, aliis reclamantibus elegerunt. Philippus confestim Anacleto pseudopontificem adiit, ut ab eo confirmaretur et ordinaretur; moxque Turonos reversus est. Interim Hugo, vir prudens et nobilis, a saniori parte eorumdem clericorum canonicè eligitur, et in Cenomannensi Ecclesia a Guidone et comprovincialibus episcopis consecratur: quo Philippus cognito, secum ornamenta Ecclesiæ deferens, furtim aufugit. » Hæc ex Actis episcoporum Cenomannensium editis in tomo tertio Analectorum. Cum hæc agerentur, Bernardus, qui tunc Viterbii morabatur, has litteras scripsit ad Philippum; qui aliquanto remissior factus, Anacleto mortuo deinceps, Turonensem Ecclesiam ambitu suo exagitat: contra quem Vir sanctus anno sequente 1138, ad Innocentium scripsit epistolam præcedentem. Cæterum sub Hugone archiepiscopo, qui tandem Philippum evicit, id contigit quod Innocentius III commemorat in libri III epistola 79: « Adjecit etiam pars Dolensis, quod processu temporis bonæ memoriæ Eugenius papa, prædecessor noster, felicitis recordationis Bernardum Claræ-Vallensem abbatem ad sopiendam inter easdem Ecclesias controversiam destinavit, cujus statutum servare noluit Ecclesia Turonensis. » Hæc longe post initium epistolæ ab Innocentio III scriptæ in causa Turonensis Ecclesiæ adversus metropolim Dolensem.

xix, 42.) Tu, inquam, si apponeres scientiam, apponeres et dolorem (*Eccl. I, 18*), et dolor tuus faceret ne noster omnium esset infructuosus. Procederem si sequerer spiritum meum: sed nolo proferre plurima in incertum, et esse quasi aerem verberans (*I Cor. ix, 26*). Sed hæc scripsi, ut nostrum utcumque erga te affectum cognosceres, et ut nos scires esse in proximo, si forte Deus inspiraret tibi nostrum curare colloquium, et optatam nobis tui velles exhibere præsentiam. Sumus enim Viterbii (416), et te morari in Urbe audivimus. Dignare rescribere nobis quidquid illud sit quod de his litteris nostris corde conceperis, ut sciamus quid faciendum sit nobis, plus videlicet minusve dolendum. Quod si omnia contempnis, et in nullo nos audis, ego quidem fructum non perdam litterarum, quæ ex charitate procedunt; sed tu de contemptu ante tribunal terrificum respondebis.

EPISTOLA CLII (417).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM, PRO TRECENSI EPISCOPO.

Insolentiam clericorum nutriri ignavia episcoporum: Trecensem vero ob clericos correptos gravari.

Insolentia clericorum, cujus mater est negligentia episcoporum, ubique terrarum turbat et molestat Ecclesiam. Dant episcopi sanctum canibus, et margaritam porcis: et illi conversi conculcant eos. Merito quales fovent, tales et sustinent. Quos ditant Ecclesiæ bonis, non corrigunt eorum mala, malosque gravati portant. Alienis nimirum laboribus locupletantur clerici, comedunt fructum terræ absque pecunia: et prodit quasi ex adipe iniquitas eorum. Quos proprie hodieque respicit vetus illa scriptura: *Sedit populus manducare et bibere, et surrexerunt ludere* (*Exod. xxxii, 6*). Mens quippe assueta deliciis, nec exulta disciplinæ sarculo, multas contrahit sordes. Porro inveteratam rubiginem si tentes abradere, nec summis saltem digitis contingi patientur; sed, sicut scriptum est, *Incrassatus est dilectus, et recalcitravit* (*Deut. xxxii, 15*). Insurrexerunt testes iniqui, homines quos delectat vitam semper alienam rodere, negligere suam. Supplicat puer vester pro eo cujus in hac discordia, si non fallor, tota culpa est quod culpa redarguerit clericorum. Hæc pro episcopo (418). In reliquo pro me satisfacio. Scripta dignationis vestræ, quibus me

(416) Ergo tum Bernardus Viterbii in Etruria versabatur, et quidem anno 1133, quo in Germaniam ad Lotharium ab Innocentio missus est: quo ex loco præcedens ad Innocentium epistola scripta videtur. De alia apud Viterbium ejus mora vide sermonem 2 in Cantica, n. 14.

(417) Scripta circa annum 1135.

(418) Nimirum Trecensi, nomine Attone.

(419) Scripta anno Christi 1135. In codice Cisterciensi hæc observatio legitur: « Sciendum est duos existisse Bernardos in domo Portarum, unum Priorem, alterum sub priore, qui et postea cardinalis fuit. » Prior ex monacho Ambroniacensi, Carthusiæ Portarum originem dedit anno 1115, de quo in Necrologio: « Pridie Idus Februarii obiit Bernardus primus prior Portarum 1152. » Longe ante

venire ad vos, cum jubere possetis, rogare dignantissime maluistis, norit Paternitas vestra ad me ante Nativitatem beatæ Mariæ minime pervenisse. Itaque non dico, *Juga boum emi quinque*; aut, *Villam emi*; aut, *Uxorem duxi* (*Luc. xiv, 18-20*): sed plane (quod et vos non ignoratis) parvulos lactare me fateor; et ideo quomodo sine gravi scandalo ac periculo ipsorum venire possim, non video.

156 EPISTOLA CLIII.

AD BERNARDUM DE PORTIS (419), DE ORDINE CARTHUSIENSI.

Petenti expositionem in Cantica Salomonis, præten- dit tenuitatem suam, tanto scilicet operi, et aliorum exspectioni imparem.

1. Petis instanter, et ego constanter abnuo, sed parcens mihi, non te spernens. O utinam tuo studio ingenioque dignum aliquid elaborare possem! Lumen oculorum meorum, et ipsam quoque animam, si fieri posset, pariter tibi, amice charissime, et in Christi visceribus mihi potissimum in omni plenitudine dilectionis spiritualiter [*al. specialiter*] amplectende frater. Cæterum ubi ingenium, aut quando otium mihi sufficiens ad id quod petis? Neque enim leve quid aut vile, et quod nos possumus, postulare videris. Minime quippe pro minimis sic instares. Nam voluntatem tuam et curam in hoc satis produnt crebræ epistolæ tuæ, et vehementior spiritus eas animans. Nimirum proinde quanto id curiosius velle te sentio, tanto, crede mihi, scrupulosius acquiesco. Cur hoc? Ne magna videlicet exspectioni, ridiculum producam murem. Hoc vereor, et hæc causa cunctationis meæ. Et quid mirum si vereor dare, quod edere verecundor? Invitus, fateor, præbeo, quod me existimem non tam edere profuturum, quam prodere contemnendum. Quis sane dare velit, quod dedisse dedeceat, accepisse non prosit? Libens do, invitus perdo. Scimus quoniam speranti grandia, modica minus grata venire solent. Quod autem non venit gratum, perditum est, non datum.

2. Tibi studii est, utpote otioso et vacanti, undecumque perquirere incentiva igni quo ardes, ut ardeas magis, et impleas voluntatem Domini tui dicentis: *Et quid volo nisi ut ardeat?* (*Luc. xii, 49*.) Laudo; sed si illic ea quæras, ubi te frustratum postmodum non queraris. Erras si apud nos quæris.

id tempus regimen abdicaverat, successorem sortitus alterum Bernardum itidem Portarum priorem, post abdicatum Bellicensem episcopatum, ut censet Petrus Franciscus Chiffletius in Præfatione ad Manuale solitariorum, qui huic Bernardo secundo hanc et sequentem epistolam directam putat: additque tertium per id tempus Bernardum post beatum Nanthelmum ejusdem loci priorem, postea episcopum Diensem. Certe Bernardum, cui epistola cum sequente inscripta est, priorem non fuisse anno 1135, quo hæc epistola exarata est, constat ex n. 2, ubi Bernardus domnum Priorem salutatur, hoc est Bernardum primum faculam ac priorem portarum, qui locus est in Baugesio diocesis Lugdunensis, prope Rhodanum, tribus leucis a Bellicio urbe episcopali. Confer epistolam 250.

Ego potius illa abs te mendicare debuerim. Scio quidem dare quam accipere beatius esse (*Act.* xxii, 39); sed si detur quod danti honestum, accipienti utile sit: quale utique penes me quidquam esse penitus nescio. Quod autem habeo, vereor si in medium venerit, ne te quoque optasse illud pudeat, pœniteat postulasse. Sed quid? non melius nos apud te tu ipse excusabis? Tui tibi certe fidem oculi faciant. Cedo importunitati tuæ ut vel exhibitio tollat suspicionem. Res est cum amico. Non parco jam verecundiæ: prorsus dum fiat quod tu vis, insipientiæ meæ non memorabor. Sermones paucos in principio Canticorum Salomonis, recens dictatos, en facio transcribi: et tibi, cum necdum ediderim, quam citius mitto. In quo opere cum accepero tempus, Christo imperante curis, tentabo procedere: si tamen me inde confortes. Domnum et Patrem nostrum priorem vestrum, cum cæteris fratribus, per te devote saluto, et propitios habere apud Deum corde humili supplico:

EPISTOLA CLIV (420).

AD EUMDEM.

Non licuisse per negotia stare promissioni de invivendis Chartusiensibus. Mittit petitos sermones in Cantica.

Dissimulare non valeo tristitiam cordis mei, nec patior ultra latere te cruciatum quem patior, Bernarde charissime. Memor antiquæ meæ promissionis, 157 propositum habui et desiderium magnum transire per vos, revisere quos diligit anima mea itineri meo solatium, laboribus levamen, peccatis remedium postulare: et culpæ meis exigentibus factum est, non ut nollem, sed ut non possem. Pœnam siquidem hoc agnosco culparum, non culpam. Certus sis, homo Dei, minime prorsus amici fuisse incuriam, non pigritiam, non negligentiam: sed causam obstitisse plane non negligendam, et causam Dei. Nihilominus tamen vermis iste continue rodit me, et dolor meus in conspectu meo semper. Et quidem alias satis tribulor: sed, ut verum fatear, in nullo æque. Vincit labores itineris, calor incommodum, curarum anxietates. Ecce aperui vulnus amico: tua, frater, interest compati mihi, hoc est, portare mecum quod patior, ut reveler ego. Tuas et per te sanctorum, cum quibus es, orationes supplex flagito. Sermones super principia Canticorum, quos tu petisti, et ego promiseram, transmitto tibi: quibus lectis peto, ut quam citius opportune poteris, tuo rescripto moneamur vel ad procedendum, vel ad supersedendum.

(420) Scripta circa annum 1136.

(421) Scripta circa annum 1135.

(422) Forte in Ecclesia Papiensi, quæ per id tempus mortuo Petro vacabat. Non obtinuit hæc electio, sed prævaluit S. Bernardi consilium, electo Bernardo Portarum in episcopum Bellicensium, ex dictis, cui dignitati jam cesserat anno 1147, tum Portarum prior ex charta authentica apud Chiffletium.

(423) Scripta anno Christi 1135 vel sequente:

EPISTOLA CLV (421).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM, PRO EODEM QUANDO ELECTUS EST (422).

Bernardum de Portis, in Lombardia destinatum episcopum, dignum quidem eo honore, sed tali loco minus idoneum; ideoque alteri convenientius reservandum.

Dilectum Deo et hominibus Bernardum de Portis, Pater venerande, vocatione vestra cogi ad opus et onus episcopale audivimus. Probabilis res, ac digna plane vestro apostolatu, ponere in lumine lumen absconditum; ne sibi soli vivat, qui et alios ad vitam trahere possit. Usquequo namque latet et ardet tantummodo, qui et lucere valet? Levetur, si placet, super candelabrum, ut sit lucerna ardens et lucens: sed sane ubi non prævaleat vis ventorum, ne forte (quod absit!) exstinguatur. Siquidem insolentia Lombardorum at inquietudo eorum cui non est nota? aut cui magis quam vobis? Nobis melius notis, quam sit ille episcopatus dissipatus, quamque domus exasperans. Quid putamus esse facturum juvenem, viribus corporis fractum, et quieti eremi assuetum, in populo barbaro, tumultuoso, procelloso? Quando poterit convenire tantæ sanctitati, et tantæ perversitati; tantæ simplicitati, et tantæ doloſitati? Reservetur, si placet, congruentiori loco, atque alteri populo: cui sic præsit, ut prosit: et festinatione non pereat fructus, quem poterit dare in tempore suo.

EPISTOLA CLVI (423).

AD EUMDEM, PRO CLERICIS AURELIANENSIBUS.

Usquequo misera illa Aurelianensis Ecclesia incassum viscera pulsat patris orphanorum, et iudicis viduarum? Quippe jacet jam olim in pulvere virgo nobilis Israel, non solum viduata viro (424), sed et charis orbata pignoribus. Proh dolor! non est qui sublevet eam. Quousque et filios non dimittitis cum matre misera clamantes post vos? illos dico, qui, amissis rebus et domibus, capitibus suis refugium solum invenere diffugium. Quid tardat intrepida manus, nullis hactenus vel negata oppressis, vel remissa præsumptoribus? Quid tardat, inquam, afflictos eripere de manu fortium, et reddere retributionem superbis? Et si tardat 158, non derelinquat usquequaque. Oportet magis dilatatum auxilium tandem venire validius, et subvenire perfectius. Illa sit, si placet, molestæ tarditatis recompensatio, ut et qui apostolica patientia superbe abusi sunt, nihil inde in fine lucrentur: et qui in verbo vestro patienter passi sunt, minime eos suæ quandoque pigeat patientiæ.

(424) Scilicet post Joannis episcopi obitum, qui, contigit anno 1133, vacavit sedes quatuor annis, ex Carolo Saussayo in Annalibus Aurelianensibus: cum Hugo decanus, qui electus fuerat, ex curia Regis rediens, a temerariis hominibus in via percussus est, teste Orderico Vitali ad annum 1134. Hæc vero epistola scripta est a Bernardo, uti et sequens, ante Romanam ejus tertiam profectionem anni 1137.

EPISTOLA CLVII (425).

AD HAIMERICUM, PRO EISDEM.

Speciali amico suo HAIMERICO, Dei gratia diacono cardinali, et apostolicæ Sedis cancellario, frater BERNARDUS de Clara-Valle, luce sapientiæ et virtutis clarescere.

Nisi quia vestram novi et circa afflictos compassionem, et contra protervos indignationem, opportune, importune instarem vobis pro magistro Wilhelmo Mandunensi (426) et sociis ejus; compellarem vos adversus oppressores et calumniatores eorum. Nunc autem sufficiat memorasse: vestrum est opere probare cito quod revera sufficiat.

EPISTOLA CLVIII (427).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM, SUPER INTERFECTIONE MAGISTRI THOMÆ PRIORIS S. VICTORIS PARIENSIS (428).

Amantissimo patri et domino INNOCENTIO summo Pontifici, BERNARDUS Claræ-Vallis abbas indignus, minimum id quod est, et quod potest in Domino.

1. Fera pessima quæ devoravit Joseph, canum nostrorum importunitatem non ferens, ad vestræ dicitur defensionis auxilium confugisse. In quantam misera devenit amentiam, ut vaga et profuga et tremens super terram, illuc potissimum fugam inierit, ubi plus timere oportuit? Sceleratissime, tu

(425) Scripta anno Christi 1135.

(426) Maudunum seu Magdunum, oppidum est infra Aurelianos ad Ligerim ubi ecclesia Sancti-Lifardi collegiata, et ædes episcopi Aurelianensis.

(427) Scripta anno Christi 1133.

(428) Ob nefariam cædem Thomæ prioris Sancti-Victoris Parisiensis pontificem serio hac epistola interpellat, ut in sacrilegos debitam justitiæ censuram et ultionem exserat. Occasionem cædis Bernardus hic insinuat. Nempe, quod Thomas zelo disciplinæ ecclesiasticæ cupiditati ejus et iniquis exactionibus, quibus archidiaconus Parisiensis clericos premebat, obsisteret. Hinc odio inflammatus archidiaconus vindictam animo coquebat, donec tandem nepotes ejus, seu iræ et odii participes, quod causam cognati suam putarent, seu ab eo ad facinus conducti et inducti, Thomam in itinere, et quidem in comitatu episcopi agressi sunt. Stephanus episcopus Parisiensis auctorem cædis et complices seu fautores mox anathemate perculit. Et tanti sceleris immanitate gravissime commotus, velut ad levamen doloris recessum paulisper in Clara-Valle petit, indeque Gaufrido sacræ Romanæ Ecclesiæ legato et Carnotensium episcopo has litteras transmisit.

Gaufrido Dei gratia venerabili Carnotensium episcopo et apostolicæ Sedis legato. STEPHANUS eadem gratia Parisiensis Ecclesiæ minister indignus, nunc autem miseriæ et afflictionis præco infelix, valere in Domino.

1. Calamitatis novæ pondus, quam vestris auribus imo cordi vestro illaturus sum, nescio si verbis digne valeat explicari. Nuntium durum et grave auditu, omnibus, quibus Christi Jesu et sanctæ matris Ecclesiæ opprobria dura et graviora sunt, precipue nobis sub habitu et signo religionis constitutis, quibus hæc tanto plus omnibus graviora futura sunt, quanto specialius ad nostrum gravamen, imo oppressionem et ruinam omnium exspectat nostrum unius occasus. Magistrum Thomam priorem cænobii Sancti-Victoris, virum approbatum, omnibusque bonis amicum et dilectum, ac in sanctæ Ecclesiæ defensione illum coadjutorem et propugnatorem devotissimum et stre-

summæ æquitatis sedem putas esse speluenam latronum, aut cubile leonum? tu filii recentem adhuc cruorem ore rabido ac ferali spumans et masticans, fugis ad sinum matris, patris audes apparere conspectibus? Tamen si pœnitentiam petit, neganda ei non est; quodsi audientiam, accipiat illam si placet, quam vel Moyses indulsit populo ante conflatile curvanti genu (*Exod. xxxii, 25*); vel Phinees fornicanti Israelitæ (*Num. xxv, 8.*): vel Mathathias dæmonibus immolanti (*I Machab. ii, 24*); vel certe, ut vobis de vestris aliquem proponamus, quam a beato Petro Ananias et Sapphira meruerunt (*Act. v, 1-10*): quam denique audientiam dedit negotiantibus in templo Salvator (*Matth. xxi, 12*). An ignoramus quorundam peccata præcedere ad iudicium? (*I Tim. v, 24.*) nonne vox sanguinis fratris tui clamat adversum te de terra? Credimus et nostri Martyris spiritum, quem novissime diebus istis tua crudelitas morti dedit, cum cæteris animabus interfectorum, voce valida sub altari clamare, et flagitare vindictam, eoque instantius, quo recentius ipsius sanguis effusus est super terram.

2. Sed nunquid ego, inquit, occidi eum? Non utique tu, sed tui, et propter te. An et per te, videat Deus et iudicet. Si excusabilis tu es, cujus

nuissimum, impiorum manibus extinctum sciatis, carne quidem mortuum, sed, ut indubitanter credimus, viventem cum Christo. Cui enim Christus vere causa moriendi fuit, in gloria omnino deesse non poterit: quoniam et ipse cum ultimum in nostris manibus exhalaret spiritum, libera voce se pro justitia mori protestatus est, certissimum præteritæ præsentisque justitiæ suæ, qua in Ecclesia Christi contra impios pugnaverat, testimonium relinquens, quoniam in ipsa consummaretur. Hæc enim prima, hæc et ultima causa fuit laboris illius. Nam pro ipsa justitia tunc mecum aderat. Ego enim ipsius præcipue admonitione (sicut ei semper de his cura esse solebat) rogatu et assensu Regis, per eum quoque ad ipsum persuasi, ad abbatiam monialium, quæ est Chelis, emendandam et ordinandam perrexeram, assumptis mecum viris religiosis, abbate scilicet Sancti-Victoris et Sancti-Maglorii, et subpriore Sancti-Martini, aliisque compluribus monachis, canonicis ac clericis: cumque pro viribus negotio peracto reverterer, juxta domini Stephani castrum, quod Gorniacum dicitur, subito ab ejus hominibus, scilicet nepotibus Theobaldi archidiaconi, insidias mihi in via præstruentibus, assultum passus sum. Cumque nos inermes, utpote die Dominico, et pacem ferentes incederemus? subito evaginati gladiis irruunt super nos, et nec Deo, nec diei sacræ, nec mihi, nec his qui mecum erant religiosi viris honorem dantes, inter manus nostras innocentem trucidaverunt, mihi que mortem comminanti sunt, nisi abscederem a conspectu eorum celeriter. Nos autem fiducialius agentes, in medios gladios nos conjecimus; et jam semivivum, direque laniatum a manibus eorum abstraximus atque undique circumdantes eum de sua confessione, et de ejus quam passus fuerat, inimicorum impietate dimittenda allocuti sumus. Tunc ille libenti animo omnibus, qui in se peccaverant, dimittens, et suorum peccatorum intime remissionem petens, percepta tandem communionem corporis et sanguinis Christi, libera voce se coram omnibus pro justitia mori contestatus est, et sic reddidit spiritum.

2. Hinc ergo, licet nostræ spei fiducia certa, quan-

is, arma et sagittæ, cujus lingua gladius ac-
proinde nec Judæi Christi de morte culpandi
: quippe et ipsi manus continuere cauti. Ob
as exactiones, quas sibi occasione archidiacono
in presbyteros minime jam, ut consueverat,
pare liceret, beati utique 159 Thomæ ob-
e zelo atque industria, utpote justitiæ amatoris
sensors, oderat illum, et mortem ei jam ipso
homicida minitari solebat. Multi se audivisse
perhibent, quibus discredendum non est. Po-
ro nepotes ejus, ut impias manus in sanctum
ini mitterent, quid aliud unquam adversus eum
erint, ipse certe dicat, si potest. Si ergo iste
ausa, qui incentor, qui etiam, ut omnium pene
cio est, exstitit et dictator facinoris : si is, in-

ad ejus spectabat salutem et gloriam, exsultan-
omnino non dubitet, pretiosamque in conspectu
ini mortem sanctorum ejus sciamus; mæror
n et luctus gravis, qui de amici oratione et
nuni omnium nostrum confusione oboritur,
i prorsus consolatione in nostro animo tempe-
r. Me enim in ipso occisum video et multo magis
ccisum quam ipsum; quia me in ejus morte pe-
is expositum cerno, ipsum autem a periculis
atum. Superest igitur ut, quia me nunc tam
ter desolatum et contristatum cernitis, ad me
landum simul et consiliandum venire non
ratis. Ego enim quasi qui ipsam detestandam
aciem sustinere non valeam, Claræ-Vallem fu-
secessi, illic vos expectaturus, ut consilium
er capiamus, quid nobis pro sanctæ Ecclesiæ
intolerabili injuria faciendum sit. In omnes
: nos impetus iste casum minatur, et veniet,
ræveniat Dominus. Mando ergo vobis, et sum-
re deprecor, ut omni dilatione postposita Cla-
allem properitis : quia pericula undique mihi
nent, pro quibus consilium differi non potest.
Gaufridus acceptis, Claram-Vallem advolavit,
atoque apostolico præcepit episcopis diocæ-
Remensis, Rotomagensis, Turonensis, Seno-
sque ad synodum Jotri indictam frequentes
nre. Illis autem coactis, Hugo Gratianopolita-
piscopus, Carthusiensiumque familia rescribere,
antes et obsecrantes ut in sacrilegos homici-
reclésiastici rigoris gladius produceretur. » Sed
ocentius S. Bernardi scriptis monitus. Patri-
uper eorum decreto rescripsit, illud confirmans,
ntentiam severiorem supperaddens. Quod atti-
l rationem temporis quo hæc cædes perpetrata
J. Picardo in notis ad epistolam Innocentii,
ue sequacibus, communiter revocatur ad annum
quamvis a Baronio ad annum 1135 rejiciatur.
ntentia quidem illa probari non potest. Constat
ex epistola 159 Thomam fuisse peremptum
Dominica, et quidem decimo tertio kalendas
mbris, ut legitur in Necrologio Victorino his
: Anniversarium magistri Thomæ Prioris
ecclesiæ, qui pro defensione justitiæ ab ini-
justitiæ crudeliter interfectus, vivens et moriens
tatis et patientiæ dignam atque imitabilem
cibus suis vitæ formulam dereliquit. » Con-
t etiam Sancti-Guinaili Corboliensis Kalenda-
teste Picardo, Proindeque dies iste Thomæ
ine consecratus literam dominicalem anni
præferre debet, quod contra accidit : Nam
dominicalis istius anni est E, litera vero
o tertio Kalendas Septembris respondens est
dit Picardus duo argumenta in suæ sententiæ
mationem. Alterum, quod Thomæ prioris
us. S. Hugonis Gratianopolitani obitum ante-

quam, irpune ferat (quod utique mira impudentia
de vestra apostolica auctoritate præsumit), quanta
putamus impunitas ista in Ecclesia parturiet punien-
da? Unum e duobus fore necesse est : aut nullos ex
nobilibus sive potentibus secundum hoc sæculum
admitti deinceps ad honores ecclesiasticos : aut
passim ad omne illicitum permitti libere clericos
sacris abuti officiis ; ne forte, si quispiam zelo Dei
accensus prohibere tentaverit, ferro illico militari
reus justitiæ trucidetur. Atque ita quid spirituali
gladio, quid censuræ ecclesiasticæ, quid christianæ
legi et disciplinæ, quid reverentiæ sacerdotali, quid
denique divino timori relinquatur, si metu potentiæ
sæcularis, nullus mutire jam audeat contra insolentiam
clericorum? Quid enim insolentius, quidve

vertat, cum hic pro Thomæ vindicatione ad Patres
in Jotrensi concilio coactos una cum Carthusiensibus
scripserit. At vero, inquit, cum Guigo primariæ
Carthusiæ præses adverterit in Vita S. Hugonis,
ipsam obiisse anno 1132, mors Thomæ referenda
est, non quidem ad annum 1131, quo Innocentius in
Gallis præsens, comitante ubique Bernardo, tot li-
teris non fuisset interpellandus; sed ad annum 1130,
quo Innocentius creatus est Pontifex. Alterum, quod
Innocentius sub initium anni 1131 Lutetiam ingres-
sus, et Sancti-Victoris ecclesiam lustrans, beati
Thomæ corpus e claustrum in templum efferræ præ-
ceperit septimo Idus Martii. Mense igitur Augusto
præcedentis anni e medio fuerat sublatus. At neu-
trum certe argumentum rem conficit. Non quidem
primum. Quid enim obstat, quominus præmissam
Hugonis Gratianopolitani epistolam, non a S. Hu-
gone, sed a successore ejus cognomine scriptam
esse dicamus? Nec etiam posterius magis urget.
Esto enim Innocentius beati viri corpus in decen-
torem locum transferri jusserit : non tamen id
præsens asserendus est præstitisse, imo mandato
ex Italia transmissio, ut manifestum est ex epistola
tomo quinto Spicilegii Acheriani, pag. 557, inserta,
in qua archiepiscopus Remensem et Senonensem
arguit dilatare excommunicationis sententiæ in eos
ferendæ, qui Thomam interfecissent. Sic enim con-
cludit : « Ad hæc mandamus, ut corpus præfati honi-
viri, qui coram Judice superno modo de sua justitia
et innocentia testimonium perhibet, et sub obedi-
entia vivens, in obsequio proprii interfectus est epi-
scopi, in sua ecclesia honorifice tumuletur. Data
Pisis, 21 Decembris. » Dicendum itaque est, hanc
Thomæ necem incidisse, non in annum 1130, sed in
annum 1135, quo litera dominicalis E literæ diei
prædicti, nempe decimo tertio ante Kalendas Se-
ptembris respondebat ; quo alter Hugo post S. Hu-
gonem sedem Gratianopolitanam occupabat ; quo
Innocentius Pisis concilii indicti tempus præstola-
batur ; quo denique Bernardus ex Italia in Germa-
niam missus ad pacem Lotharium inter et Conra-
dum componendam, in Galliam reversus illic tan-
tisper subsistebat, præsens adfuturus capitulo Ci-
sterciensi, hoc anno Idibus Septembris de more
celebrando, ut patet ex inscriptione cujusdam epi-
stolæ, a Petro Cluniacensi hoc anno ad prædictum
capitulum directæ (Petri Venerabilis epistola 36,
lib. 1), in qua Bernardus præsens recensetur. De-
nique huic nostræ sententiæ favet Ordericus, libro
xiii, ad annum 1134, in quo, nonnullis rebus, quæ
ad annos superiores pertinebant, summam con-
globalis, postquam recitavit mortem Joannis Aure-
lianensis episcopi, et Hugonis decani post eum de-
signati, quæ anno 1133 ex Annalibus Aurelianensi-
bus in Joanne contingere : « Tunc etiam, » inquit,

indignius in Ecclesia esse potest, quam ut sibi quisque ecclesiasticas vindicet dignitates feritate armorum, non morum probitate? Quamobrem, domine Pater, aliquid, ut videtis, prorsus decernendum est in hominem, quod Ecclesiæ prosit, ut salus facta hoc tempore per vos transfundatur in posteros; et cognoscat generatio altera, non solum quod fuit præsumptum, sed et qualiter ultum. Alioquin si serpat venenum, nec sequatur pariter et antidotum; multos (quod absit!) habet perimere.

EPISTOLA CLIX (429).

AD EUNDEM, IN PERSONA STEPHANI PARISIENSIS EPISCOPI.

Unde supra.

Piissimo patri INNOCENTIO summo pontifici, STEPHANUS miserandus episcopus Ecclesiæ Parisiensis, misericordiam et iudicium.

1. Vir religiosus, prior Sancti-Victoris, magister Thomas in obsequio charitatis, in itinere quod indixerat pietas, in opere sancto, in sanctorum comitatu, in dominico die, certe in sinu meo et inter manus meas crudeliter ab impiis pro justitia excerebratus est, factus obediens usque ad mortem. Non opus est prece, ubi pietatem melius in silentio lacrymæ provocant, et singultus qui interrumpit precem, exprimit affectionem. Hæc plane compassionem veram, etsi non postulant, merentur tamen: utpote quæ verum indicant produntque dolorem, et simulationis fugant ambiguum. Puto proinde sufficere mihi ad incutiendam paternis visceribus calamitatem quam patior, rem, ut est, simpliciter intimasse. Tristis flebilisque historia satis pro se agit, præsertim apud vos, et suasoriis fucari non indiget. Exitus aquarum deducite, oculi mei, quoniam dereliquit me virtus mea, et lamen oculorum meorum, et ipsum non est mecum. Nec enim illum lugeo, sed me. Nam ille quo pacto lugeatur, qui mortis pretiosæ compendio transivit ad vitam?

2. Quis illum non magis laudibus, quam fletibus prosequatur, cui vivere Christus fuit, et mori est lucrum? Episcopi nomen ego gerebam, ille exercebat opus. Honore spreto, onus totis viribus supportabat. Idcirco ille revera mortuus ad vitam, ego vivus in morte. Ille mortis vincula non incidit, sed evasit: et ecce **160** circumdant me dolores mortis, et torrentes iniquitatis conturbant me. Ego igitur, ego miser, ego miserandus in morte tua, mi frater dulcissime Thoma, blando heu! ablactatus solatio, cauto privatus consilio, et certe tuto patrocini-
« Thomas Sancti Victoris canonicus, vir magnæ auctoritatis, interemptus est, » etc. De his ista sint dicta.

(429) Scripta anno Christi 1133.

(430) Hic codices variant. Quidam habent solum, *Noterius*; alii, *Theobaldus Noterius*, qui archidiaconus fuit Parisiensis, teste epistola Stephani episcopi Parisiensis, in notis relata, quæ nescio an ab ipso Bernardo, nomine Stephani, scripta est ad Gaufridum Carnotensem, tunc legatum.

(431) Scripta anno Christi 1133.

(432) Scripta anno Christi 1133.

(433) De istius interfecto-ribus lege notas ad epi-

destitutus. Expediebat me magis mori pro te, quam post te vivere. Propter hoc defecit in dolore vita mea, et anni mei ingemitibus. Condolet mihi Ecclesia sed dolet et pro se. Commune damnum, communis desolatio est: mecum omnis religio plorat, paternam pariter implorat consolationem. Si Theobaldus Noterius (430) adierit vos, sentiat in se, quoniam exaudivit Dominus vocem fletus mei. Nepotes ipsius auctores [*al. actores*] exstiterunt sceleris, ipse causa: utrum et dictator, in quæstione est. Non attendatis ad verba ejus, donec veniat qui mittendus est; qui vobis plenius insinuans veritatem, cautum faciat a labiis iniquis et a lingua dolosa.

EPISTOLA CLX (431).

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM, IN PERSONA EJUSDEM EPISCOPI.

Unde supra.

Domino HAIMERICO clarissimo, venerabili sanctæ Romanæ Ecclesiæ diacono cardinali et cancellario, suus STEPHANUS Parisiensis, quod domino et amico.

Amicus in necessitate probatur. Quod dico, non quia de sanctitate dilectionis vestræ dubitem, sed ne contingat ut dubitem. Continget autem procul dubio, si zelum illum vestrum modo (quod absit!) dissimulare comperero. Porro dissimulationis id mihi argumentum inexcusabile fore noveritis quacumque occasione contigerit, qui dimidium animæ meæ nepotum suorum manibus crudeli ambitione præcidit, soli cruciatui parte reliqua reservata.

EPISTOLA CLXI (432).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM.

Adversus auctores cædis Archembaldi subdecani Aurelianensis.

Vox sanguinis Archembaldi (433) subdecani Aurelianensis invaluit. Nam ecce, proh dolor! juxta prophetam, *sanguis sanguinem tangit* (*Osee* iv, 2), et simul juncti fortius clamant ad vos de Francia. Clamat, inquam, et vociferatur uterque sanguis clamore tam valido, ut valeat ipsum quoque palatium cœleste concutere, tam pio, ut et saxea pectora debeat emollire. Quid facis, amice sponsi, custos sponsæ Christi, pastor ovium Christi? Putasne sufficies excogitare remedium, quod huic obviet pesti tam nefandæ, tam inauditæ? Id sane necesse est inveniri quod et recenti Ecclesiæ vulnere in præsentiarum medelam afferat, et posteris valeat ad cautelam. Ergo accingere gladio tuo super femur tuum, potentissime. Si non steterit et nunc Phinees et placaverit, non stolam 150. De nece Archembaldi item conqueritur Petrus Venerabilis in libri primi epistola 17, insinuans eum de medio sublatus ante Thomam Victorinum, his verbis: « Quorum impunitas sceleris arma ministrat furoris: ut sicut post Aurelianensem subdecanum ad dominum Thomam Parisiensem, quia prior inultus remanserat, persecutorum gladius se convertit. » Contrarium tamen ex hac Bernardi epistola non obscure colligitur. Cæterum Joannes, qui Archembaldi necis auctor, forsitan is ipse fuerit Joannes decanus Aurelianensis, qui similem sortitus finem, de cujus interfectione legitur Planctus ejusdem Ecclesiæ apud Stephanum Tornacensem.

cessabit quassatio. Si, inquam, vigor ecclesiasticus pepercerit istis, Joanni dico, et Theobaldo Noterio, quorum etsi non manu, assensu certe, forte et instinctu sanguis innoxius effusus est super terram; quis non videat quid sequatur? Quantos in clero horum impunitas contra jus et fas faciet promoveri, metu utique suorum, non suæ merito sanctitatis? Novis morbis novis obviandum est medicamentis. Utilissime, ut multis videtur, justissimeque eos apostolica falce ab omni succideres ecclesiastica dignitate, ita ut et habitis careant, et de cætero ad alias non assurgant.

161 EPISTOLA CLXII.

AD HAIMERICUM (434) CANCELLARIUM DE EODEM.

Frequentem et amabilem recordationem, qua dominum episcopum Parisiensem commendare soleatis, ego postmodum ipsi frequenter testatus sum. En a vobis exigitur non verho aut lingua, sed opere et veritate probare, nec me fuisse fallacem, nec vos mendacem. Sic vestra interest, non solum propter episcopum, sed et propter alios amicos vestros, qui pro vobis certe graviter, si quo modo præter spem procedere causam contingeret, turbarentur.

EPISTOLA CLXIII (435).

AD JOANNEM CREMENSEM CARDINALEM PRESBYTERUM (436) DE EODEM.

Dilectionem et dignationem, qua me amplecti a vobis nullius dignitatis homuncio sensi, in æternum non obliviscar. Pœnitentiam et conversionem vestram, de qua jam angelis collætatus sum, et con-

(434) Scripta anno Christi 1133. In Colbertino codice notato 1038, et in editione antiquiori hæc epistola tribuitur Joanni Cremensi; sequens, Haimerico. At quæ in posteriori leguntur de ejus, cui directa est, conversione, potius Joanni conveniunt.

(435) Scripta anno Christi 1133.

(436) Tituli S. Chrisogoni, qui Joannes Henricum Viridunensem, ad quem epistola 62, ab excommunicatione absolvit, teste Laurentio Leodiensi, in Spicilegii tomo XII, pag. 307.

(437) Scripta anno Christi 1138.

(438) Sic titulus hujus epistolæ in manuscriptis. Actio hæc contingit non post mortem Guilenci seu Wilenci episcopi Lingonensis, ad quem epistolæ 59 et 60, sed post mortem Willelmi de Sabrano ejus successoris. Guilenci obitus contigit anno 1135, Kalendaris Augusti; Guillelmi, anno 1138. Hinc lites de futuro successore. Petrus archiepiscopus Lugdunensis, Hugo Burgundiæ princeps, postea dux, electionem cuidam monacho Cluniacensi deferebant: repugnabant Robertus decanus Lingonensis, Pontius archidiaconus Odolricus, alique canonici. Arbitrator litis delectus Bernardus: ac tandem excluso monacho Cluniacensi, electus Godefridus Prior Claræ-Vallensis, Bernardi consanguineus. De hac Ecclesiæ Lingonensis in eligendo episcopo controversia tres lego Petri abbatis Cluniacensis epistolæ: unam, quæ est libri primi epistola 29, ad Bernardum scripta, in qua monachum quemdam ex suis in episcopum Lingonensem electum ab inusta infamia purgare nititur; alteram, quæ est libri secundi epistola 28, ad Innocentium papam, in qua confirmationem abbatis Vizeliacensis electionis in ejusdem Ecclesiæ episcopum factæ denegari postulat; postremam, quæ est ejusdem libri epistola 36, ad eundem Innocentium, qua Ecclesiæ Lingonensi circa futuri episcopi electionem jus integrum juxta canones di-

delectatus, dignos facere fructus opto jugiter, et oro frequenter. Et nunc maxime ipsos nostra ista Gallicana Ecclesia mecum exspectat, credo non intempestivos. Interest vestræ pariter et meæ famæ, ut non confundar in vobis. Sic ergo clareat omnibus, zelum apud vos veritatis justitiæque fervere contra interfectores clericorum, et instigatores eorum, ut non me pigeat gloriatum fuisse de vobis.

EPISTOLA CLXIV (437)

ACTIO CAUSÆ LINGONENSIS ECCLESIE AD DOMINUM INNOCENTIUM PAPAM (438).

Conqueritur Bernardus, quod subdole et contra datam fidem tentata sit electio episcopi Ecclesiæ Lingonensis.

1. Dum adhuc Romæ essemus, contigit illo venire dominum archiepiscopum Lugdunensem. Venerunt et cum eo Robertus decanus Ecclesiæ Lingonensis et Olricus canonicus, quærentes licere sibi et capitulo Lingonensi eligere sibi episcopum. Mandatum siquidem a domino papa acceperant, nequaquam præsumere hoc, nisi ad consilium religiosorum virorum. Quod dum per me cuperent et peterent obtinere: Absit, inquam, nisi sciam et certus sim quod bonamidoneamque personam intendatis eligere! Responderunt propositum suum atque intentionem de nostro pendere arbitrio, nec aliud se facturos, nisi quod ego consulerem. Et sponderunt. Verum me non satis fidem accommodante, accessit ad persuadendum archiepiscopus, pollicens firmiter id ipsum. Et addidit, quod si secus clerici agere molirentur, efflagitat. Primam ac tertiam epistolæ pertinet ad eam, de qua hic agit Bernardus, electionem, ex utriusque collatione manifestum est. An autem secunda itidem ad eandem pertineat, difficilius dixerim. Persuasum mihi est de diversa intelligendam esse personam. In prima enim Petrus Venerabilis electum nominat simpliciter « monachum Cluniacensem ac filium suum; » in secunda « abbatem Vizeliacensem. » In illa dicit, Lingonenses canonicos, sibi ex agro Pictaviensi revertenti occurrentes, monachi sui electionem significasse: in hac inquit, « rumorem ad se pervenisse, » abbatem Vizeliacensem importunis quorundam apud Innocentium precibus in episcopum Lingonensem deposci. In illa denique monachi sui confirmationem promovere satagit: in hac abbatis Vizeliacensis confirmationem impedire nititur. Quocirca non contemnendam puto eorum sententiam, qui juxta Catalogum Stephaniensem et Thuaneum, Wilenco Lingonensi episcopo subjungunt Willelmum de Sabrano, forte ex abbate Vizeliacensi ad sedem Lingonensem assumptum; huicque Godefridum, ut mox dicitur; qui tandem, rejecto monacho Cluniacensi, de quo hic agitur, electus est ac confirmatus anno 1138, cum nempe Bernardus extincto schismate in Galliam rediisset. Cæterum hac in historia observes quæso, lector, quod ante adnotavit Baronius ad annum 1138, Petrum Cluniacensem sic filii partes pro virili egisse, ut neque victus potuerit a S. Bernardo, ejusque monachis animo divelli, quod testatum ipse reliquit in quadam epistola his verbis: « Quando enim exstingui vel obrui poterit sincerus erga vos et ignitus mei pectoris affectus quibuslibet sinistri rumoris rivulis, cum nec aquæ multæ decimarum potuerint eum extinguere, nec impetus Lingonensium fluminum obruere? »

tur, quidquid aliud facerent, minime se confirmatum, nec ratum habiturum. Adductus est et dominus cancellarius in testimonium. Nec contenti, adivimus etiam præsentiam domini papæ, ut ejus favore et auctoritate quod inter nos convenerat confirmaretur: prius tamen habita inter nos collatione mutua ac diuturna super faciendâ electione, et de multis personis, quarum ibi mentio facta est, duabus tandem nominatis, a quibus nullus nostrum penitus dissentiret, quamlibet illarum eligi placuisset. Itaque quod nobis complacuit, dominus papa immutabiliter observari præcepit: et tam archiepiscopus, quam clerici firmiter promiserunt. **162** Illis abeuntibus, ego post discessum eorum dies paucos in Urbe faciens, ubi a domino meo impetrare potui facultatem redeundi, ad fratres iter arripuimus.

2. Et transalpinantes comperimus instare diem, qua foret sacrandus homo in episcopum Lingonensem: de quo utinam meliora atque honestiora audivissemus! Nolo autem dicere quæ invitatus audivi. Quid plura? A religiosis viris non paucis, qui nobis salutandi gratia occurrerant, persuasi sumus divertere per Lugdunum, quatenus, si fieri posset, rem nefariam, ne fieret, prohiberemus. Nam ego aliunde ob viæ compendium ire statueram, consulens valetudini et lassitudini corporis, præsertim quod non liquido, fateor, credebam rumoribus. Quis enim crederet tantum virum tanta uti levitate, ut postposita tam recente promissione sua, insuper domini sui mandato, personæ notabili manum imponere non timeret? Itaque consilio religiosorum acquiescentes, Lugdunum iter direximus, et pervenientes, omnino sicut audivimus, sic vidimus. Parabantur illa, non festa, sed infausta solemnia. Decanus tamen, et maxima, ni fallor, pars Lugdunensium canonicorum constanter aperteque contradicebant. Sed et rumor pudendus dolendusque passim crebrescens et invalescens civitatem repleverat.

3. Quid facerem? Conveni archiepiscopum, reverenter quidem, super pacto quod fecerat, et super mandato quod acceperat: et nihil horum negavit. Causam vero prævaricationis referens in filium ducis (439), qui a constituto resilierat; ne ille turbaretur, in id se mutabilitatis incidisse dicebat, pacis videlicet intuitu. Et intulit, quia quidquid hactenus egerit, jam pro nostro deinceps arbitrio se facturum. Tum ego gratias agens: Absit! inquam; tamen non nostra, sed Dei potius voluntas fiat: quæ ita forsitan cognoscetur, si res ponatur in consilio episcoporum aliarumque religiosarum personarum, quæ hic ad vestram ipsius vocationem convenerunt, vel adhuc venturæ sunt. Quod si invocato sancto Spiritu consensus omnium vos ad procedendum in cæpto opere

(439) Hugonem scilicet, filium Odonis Burgundiæ ducis ex Maria filia Theobaldi Campaniæ comitis.

(440) Nempe Petri archiepiscopi imago impressa sigillo cereo, de more illorum temporum. De Petri hujus obitu, infra in epistola 172. Ad eum epistola 394.

A animaverit procedite ut cœpisti: sin autem, acquiescendum Apostolo dicenti, *Nemini cito manum imponas* (I Tim. v, 22). Visum est consilium placuisse. Iterim homo ille venisse nuntiatur, sed in hospitium, non in palatium. Vespere sextæ feriæ venit; sabbato mane recessit. Non est mecum dicere, cur nec in curia apparere voluerit, ad quam ei curæ fuit longo itinere pervenire: nisi quod verecundia monachalis, honorisque contemptus forsân putari posset, si non aliud alia, quæ secuta sunt, indicarent. Et revera quid aliud tunc suspicari debuimus, quando archiepiscopus rediens ab illo testatus est coram omnibus, nullo modo eum voluisse acquiescere, sed quidquid de eo factum fuerat, penitus refutare?

4. Denique et mandavit mox electionem fieri. Hoc per quosdam Lingonenses canonicos tunc præsentibus, hoc et per litteras, quæ adhuc exstant. Quibus in capitulo Lingonensi oblatis et lectis, pro pudor! incontinenti leguntur aliæ per omnia contrariæ illis, asserentes utique consecrationem dilatam, non dimissam; assignantes diem et locum ad causam decidendam, quam litteræ priores nuntiabant decisam. Putares in litteris non modo diversas, sed et adversas sibi loquentes personas, adversum se invicem contendentes: nisi quod una eademque imago impressa ceris (440), unum idemque nomen præsignatum in schedulis, manifeste de uno fonte dulce et amarum illud manare cunctis qui aderant **163** mirantibus declarabant. Tenentur in manibus contradictoriæ litteræ: utris libet obedire decreveris, inobediens necesse est tenearis. Aut enim priorem te recipientem epistolam posterior condemnabit: aut si posteriorem sequi eligas prior murmurabit. Et utinam secunda epistola, sicut potuit evertere primam, ita posset sese vel ipsa tueri adversus tertiam. Sed ecce litteræ contra litteras, mandatum adversus mandatum: ita ut non jam, quemadmodum in propheta, *Manda, remanda* (Isa. xxviii, 10, 13), sed *Manda, demanda*, potius inculcetur.

5. Interim nempe homo qui et consecrationem fugerat, et electionem refutarat, festinavit ad Regem. Regalium investituram obtinuit (441); quibus meritis, ipse viderit. Mox directis epistolis, et locus qui assignatus fuerat, est mutatus, et dies anticipatus: ut loci temporisque opportunitate subtracta, et copia agendi pariter subtrahatur contradicturi, et consecrationis dies subripiatur appellaturis. Cæterum non est consilium contra consilium Domini, cujus providentia factum est ut nec contradictores defuerint, nec appellatores. Appellatum est a Falcone decano Lugdunensis Ecclesiæ, appellatum et a Pontio archidiacono Lingo-

(441) Regalium investitura est temporalis domini ac prædiorum Ecclesiæ traditio per regem facta novo episcopo post sacramentum fidelitatis ab eo præstitum. De Regalibus vide item epistolam 170, Sugerii epistolas maxime 19 et 20, atque Glossarium Cangianum.

nensi; appellatum a Bono-Amico sacerdote et canonico æque Lingonensi; appellatum et a fratribus nostris Brunone atque Gaufrido (442), ignorantibus quidem omnibus his præparationem cordis eorum, sed casu supervenientibus, haud dubium quin Dei provida voluntate. Tanta si quidem fuit brevitatis termini, ut vix, ex quo rescivimus diem, spatio quatuor dierum nuntius noster cum litteris accurrere potuerit, quatenus præveniret quod parabatur, non sacramentum, sed sacrilegium. Et is quoque nihilominus contradixit, et tam consecrandum quam consecratos ad Sedem apostolicam appellavit. Et ipse erat Lingonensis canonicus. Veritatem dico, non mentior: nihil a me hic dictum personæ odio, sed solo veritatis amore veraciter omnia posita, teste ipsa veritate.

EPISTOLA CLXV (443).

AD FALCONEM DECANUM (444), ET GUIDONEM THESAURARIUM LUGDUNENSIS ECCLESIAE.

Unde supra.

Plaga, ut videtis, charissimi, Ecclesiae nostrae magna est, et multa eget cura; nec modo multa, sed cita, ita ut assidue cum lacrymis medico cœlesti iustemus dicentes: *Domine, descende priusquam moriatur* (Joan. iv, 49). Unum est quod magis exacerbatur dolorem et pene desperat curationem: quia nimirum inde est orta tribulatio, unde consolatio sperari debuerat. Quisnam enim, o misera, malum hoc quod plangis, induxit super te? Profecto non inimicus, non is qui oderat te: sed homo unanimis, dux tuus et metropolitanus tuus. Quomodo ab austro, et non jam ab aquilone panditur omne malum? Merito proinde non est dolor sicut dolor meus, quoniam de quibus potissimum præsumebamus, ab ipsis passi sumus, et non ab aliis. O Lugdunensis pia mater Ecclesia! cujusmodi non sponsum, sed monstrum tuæ filiae procurasti nunc! non plane matrem te in hoc, sed novercam sensimus. Gener hic tuus quam longe a nobili illa tua antiqua honestate, gravitate, probitate, degenerat! Quid enim? egone id dixerim honorabile connubium, et thorum immaculatum, quod de tali et taliter factum est? Sine lege, sine ordine, sine ratione sic confusa sunt omnia; imo ita cuncta in fraude et temeritate præcepta et præsumpta fuisse constat, ut non dico episcopum, sed ne villicum quidem, aut teloniarium quempiam in hunc modum decuerit ordinari. Quibus vos laudibus efferam, dilectissimi, qui soli condoluitis afflictæ, ei tam in prima, quam in secunda sua defensione oppressæ **164** astitistis, ascendentes ex adverso, et opposcentes vos murum pro domo Israel? Non est inventus similis vobis, in illo conventu, qui conservaret legem Excelsi, qui sacris obtemperaret canonibus: qui denique se induceret zelum Phinees, et linguæ mucrone confoderet for-

(442) De Brunone actum supra ad epistolam 144. Gaufridus videtur esse is qui postea Bernardi notarius.

(443) Scripta anno Christi 1138.

(444) Falco dein electus est archiepiscopus Lugdu-

nicantes (Num. xxv, 8). Quæ cum ita de vobis ad Dei et vestram ipsorum gloriam ubique, clarescant, restat ut principio tam laudabili condignum exitum dare, et hostiæ capiti caudam jungere satagatis.

EPISTOLA CLXVI (445).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM.

Unde supra.

1. Iterum clamo, iterum pulso, etsi non clamoris vocibus, certe lacrymosis gemitibus. Cogit iterare clamores iterata in nos injuria perditorum, et prolongantium iniquitatem suam. Confortati sunt, addentes prævaricationem. Apponunt iniquitatem super iniquitatem, et superbia eorum ascendit semper. Invaluit furor, pudor evanuit, et timor Dei. Quem contra tuam, Pater, cautam [*al. castam male*] justamque dispositionem non timuerunt eligere, etiam post appellationem tui nominis ausi sunt execrari. Et hoc præsumpserunt Lugdunensis, Eduensis, Matisconensis, amici Cluniacenses. In fraude et temeritate istorum, heu! quam ingens multitudo sanctorum turbabitur, si angariati fuerint tale portare jugum, taliterque impositum? Proh nefas! hoc ita accepturi sunt, ac si cogantur genua curvare ante Baal, aut certe juxta prophetam pactum facere cum morte, et cum inferno foedus inire (Isa. xxviii, 15). Rogo, ubi jus, ubi lex, ubi sacrorum auctoritas canonum ubi denique reverentia majestatis? Illa, illa quæ nulli negatur oppresso, soli mihi non profuit appellatio. Ubi nimirum imperabat aurum, judicabat argentum, leges canonesque silebant, locum ratio et æquitas non habebant. Eisdem telis, quod intolerabilius est, arcem quoque apostolici culminis oppugnare minantur. Id vero ridicule; fundata est enim supra firmam petram.

2. Sed quid ago? excessi, fateor: non est meum accusare quemquam aut reprehendere; sufficit mihi ut plangam dolorem meum. Post longam moram multosque labores, quos pro servitio Romanæ Ecclesiae pertuli, cum tandem placuit Serenitati vestræ redditum annuere ad fratres meos, etsi fractus viribus corporis, tanquam male operans, lætus tamen ob manipulos pacis quos reportabam, ad monasterium cum prosperitate perveni. Credidi me de labore evasisse ad requiem; licere mihi utcumque resarcire spiritualium damna studiorum, ac sanctæ quietis detrimenta, quæ foris incurreram; et ecce tribulatio et angustia invenerunt me. En lectulo recubantem plus cordis, quam corporis dolor excruciat. Nec enim ego deploro temporale incommodum ullum. Anima mea in manibus meis: salus ejus in causa est. Placet vobis, ut illi homini credam animam meam qui perdidit suam? Scio quia non placet. Quamobrem dixi animæ meæ expedire magis inire fugam, quam et mœrore consumere residuum dierum meorum, et nihilominus in periculum salutis incidere.

nensis, de cujus electione epistolæ 171, 172, ad dominum papam Innocentium. Ad ipsum Falconem epistola 173.

(445) Scripta anno Christi 1138.

At Deus vobis potius inspiret quod potius est; reducere videlicet ad memoriam (si dignum iudicatis) qualiter vobiscum egerim, et ponere oculos pietatis super puerum vestrum, et liberare afflictum de angustia. Quin potius non oblivisci quanta Deus ipse fecerit vobis, et in quantulæcumque vicem recompensationis, ad ipsius gloriam, quod tam perperam factum est, revocare.

165 EPISTOLA CLXVII (446).

AD EUMDEM.

Pro eodem negotio.

Clementissime Pater, nonne præcipiendo præcepisti in Lingonensi Ecclesia personam eligi religiosam atque idoneam, et ad consilium pueri tui? Nonne dominus Lugdunensis hoc ipsum mandatum ex apostolico ore tuo præsens excepit tam fideliter exsecuturum, quam firmiter injunctum, ac frequenter inculcatum nonne denique et spondit! Quid ergo visum est ei, mutare voluisse quod utilissime et consultissime statutum fuerat, aliudque sua præsumptione moliri quod non conveniebat, in vestræ ipsius Majestatis contemptum, et in nostræ pusillanimitatis scandalum? Quomodo non erubuit bonus ille vir apud se Est et Non inveniri, tentans imponere tam indignum jugum cervicibus tam numerosæ multitudinis religiosorum virorum servorum tuorum adversus statutum tuum et promissum suum? Inquire, Pater, inquire diligenter, quale homo ille, cui festinat manum imponere, testimonium habeat, et ab his qui prope sunt et ab his qui longe. Mihi enim interdicit dicere pudor quod publica fama de eo dicit, imo infamatio celeberrima divulgavit. Et quid dicam? Tristis est anima mea usque ad fugam. Et jam forsitan fugissem, nisi me retinisset consolationis spes, quam de visceribus vestris exspecto. Volebam scribere per ordinem perlacrymabilem miseræ nostræ historiam: sed præ tristitia languet manus, sensus hebescit, horret lingua eloqui malignam fraudem, sed subreptionem, sed circumventionem, sed temeritatem, sed perfidiam. Quid ergo? Filius tuus Pontius archidiaconus, qui et in hæc causa constanter fideliterque se habuit, cuncta tibi, Pater, narrabit, et quid factum doleamus, et quid faciendum flagitemus. Ipsi crede tanquam mihi. Ego autem hoc unum ut parturiens loquor: nisi isti a tam scelerato tamque temerario ausu deficiant, ut me ipsum nunc sentio, deficiet in dolore vita mea, et anni mei in gemitibus.

EPISTOLA CLXVIII (447).

AD EPISCOPOS ET CARDINALES ROMANÆ CURIÆ.

Unde supra.

1. Vos scitis, si dignum ducitis recordari, qualiter vobiscum in tempore malo conversatus sim, egrediens et regrediens, et pergens ad imperium regis, persistens ac permanens vobiscum in tentationibus vestris, ita ut, consumptis pene viribus corporis, vix post redditam cœlitus pacem Ecclesiæ

(446) Scripta anno Christi 1138.

(447) Scripta eodem anno.

repatriare potuerim. Et recolo hoc, non glorians aut improperans, sed provocans et efflagitans, monens et reprovocans debitum vestræ miserationis affectum. Urget necessitas modo omnes repetere debitores. Ego vero si feci quod facere debui, haud aliud me ex eo quam servum inutilem reputo, juxta sermonem Domini (*Luc. xvii, 10*). Verumtamen si feci quod oportuit, aut quod faciendum fuit, nunquid merui vapulare? Et ecce rediens a vobis, tribulationem et dolorem inveni, et nomen Domini invocavi, sed non profuit; invocavi et vestrum et non valuit: siquidem dii fortes terræ vehementer elevati sunt, Lugdunensis scilicet archiepiscopus, et Cluniacensis abbas. Hi confidentes in virtute sua, et in multitudine divitiarum suarum gloriantes, adversum me appropinquaverunt et steterunt. Et non adversum me tantum, sed adversum magnam multitudinem servorum Dei, adversum vos quoque, adversum se ipsos, contra Deum, contra omnem æquitatem et honestatem.

2. Denique imposuerunt hominem super capita nostra, **166** quem, pro pudor! et boni horrent et mali rident. Quo ordine, imo quam extraordinarie, videat Deus et judicet; videat et Romana curia: videat et doleat, misereatur et accingatur ad vindictam malefactorum, laudem vero bonorum. Quid enim? placet tibi, domina mundi, universitati constituta vindex in iram, iudex in misericordiam; placet, inquam, tibi quod, dum superbit impius, incenditur pauper et ille pauper, qui pro tuo servitio, cum non haberet censum quem effunderet, sanguini non percipit? Dignumne tibi videtur tua perfrui pace et nostram non curare, nec recipere in sortem consolationis, quos habuisti consortes laboris? Si inveni gratiam in oculis vestris, eripite inopem de manu fortiorum ejus, egenum et pauperem a diripientibus eum. Alioquin ego quidem, ut potero, laborabo in gemitu meo, et erunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte: vobis autem legam illum versiculum, *Qui tollit ab amico misericordiam, timorem Domini derelinquit; et illud, Omnes necessarii mei recesserunt a me (Job. vi, 14. 13); illud quoque, Qui juxta me erant, de longe steterunt, et vim faciebant qui quærebant animam meam (Psal. xxxvii, 12, 13).*

EPISTOLA CLXIX (448).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM. (*Unde supra.*)

Cur clericos Ecclesiæ Lingonensis vocatos detinuerit; et quibus munus eligendi committendum.

Dignatio vestra fecit me familiarem, familiaritas præsumptorem. Adsit solita cordi vestro benignitas, ne forte præsumptio pariat indignationem. Audite tamen patienter, non solum quid egerim sed et cur egerim: si forte causa factum possit vel aliquatenus excusare. Ausus sum retinere clericos Lingonenses qui vocati erant, composita tamen pace inter eos: ipsisque persuasis stare deinceps de facienda electione in beneplacito vestro et consilio bonorum, sicut

(448) Scripta anno Christi 1138.

in litteris eorum continetur. Erat autem pernecessarium eos hac vice remanere, propter terras et possessiones Ecclesiæ, quæ datæ sunt prædæ et direptioni, dum non est qui custodiat aut defendat. Itaque personis quæ non sint suspectæ, quæ non quærant quæ sua sunt, sed quæ Jesu Christi, injungatur, si placet, cura eligendi qui Deo placeat et finem tandem accipiat Ecclesiæ tam diuturna et miseranda vexatio. Reliqua vero dicenda commisi-mus domino Herberto abbati Sancti-Stephani Divionensis (449), et archidiacono Lingonensi, sociisque eorum. Adjicimus etiam, ut archidiaconum Lingonensem, et Bonum Amicum ejusdem ecclesiæ presbyterum, quoniam fideles in causa Dei exstiterunt, eos et res eorum in defensione vestra recipiatis. Dignus est enim operarius mercede sua (*Luc. v, 7*).

EPISTOLA CLXX.

AD LUDOVICUM JUNIOREM (450) REGEM FRANÇORUM.

Electionem Godefridi Prioris sui in episcopum Lingonensem, cui rex adversari visus est, vindicare nititur.

1. Si totus orbis adversum me conjuraret, ut quidpiam molirer adversus regiam majestatem; ego tamen Deum timerem, et ordinatum ab eo regem offendere temere non auderem. Nec enim ignoro ubi legerim: *Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit* (*Rom. xiii, 2*). Sed nec me latet, quam omni christiano, quam meæ præcipue professioni mentiri contrarium sit. Veritatem dico, non mentior: quod Lingonis de Priore nostro factum est (451), præter spem, præter intentionem episcoporum et meam factum est. Sed est qui nolentium quodam modo extorquet assensum, et suo arbitrio etiam adversas hominum voluntates, prout vult, subservire compellit. Quando enim ego periculum, quod mihi timui, ille æque non metuerem, quem diligo tanquam me ipsum! Quando ego illorum consortium non horrerem, qui alligant onera gravia et importabilia, et imponunt humeris

(449) De quo ad epistolam 59.

(450) Scripta anno Christi 1138. — Hunc Florum absolute vocat Ordericus in libro xi, pag. 813. Ludovicum Florum non semel, nempe in libro xiii, pag. 904, 914. In priori hoc loco Ludovicus Grossus Tedbaldum Blesensem atque Radulfum Parronensem, « quia discordes erant, pacificasse, et filio suo Ludovico Floro, quem ante triennium regem Remis constituerat, regnum Galliæ commisisse » memoratur, et quidem anno 1135. In posteriori loco ad annum 1137, idem Ludovicus, morti proximus, « Ludovicum Florum, filium suum, Tedbaldi palatini comitis, et Radulfi de Parrona consobrini sui tutelæ commisisse. »

(451) Intellige de Godefrido Bernardi consanguineo, qui post multas altercationes unanimi tandem consensu ex tertio Claræ-Valis Priore episcopus Lingonensis creatus est anno 1138, nimirum schismate compresso. Nam Godefrido adhuc Priori ex Italia Bernardus scripsit epistolam 317, in Octavis Pentecostes eodem anno: quo cum ex Italia redisset, contigit hæc Lingonensis electionis historia, nimirum reddita Ecclesiæ pace, ut disserte habet epistola 166. Quanti vero Godefridum fecerit Ber-

PATROL. CLXXXII.

hominum, digito autem suo nolunt ea movere! Factum est tamen quod factum est: contra vos nihil, contra me plurimum. Mihi baculus imbecillitatis meæ sublatus est, mihi lumen oculorum meorum ereptum est, mihi abscissum dextrum brachium meum. Omnia excelsa ista et fluctus isti super me transierunt. In me transierunt iræ: mihi evadendi nulla ex parte patet via. Unde onera fugio, inde et subeo invitus et ingratus. Durum mihi sentio contra stimulum calcitrare. Tolerabilius fortasse spontaneo, quam nolenti et renuenti fuisset. Nam si quid virium in me est, nonne id facilius meis quam alienis humeris exercerem?

2. Sed aquiesco aliter disponenti, cum quo utique aut judicio, aut viribus contendere, nec cautum mihi omnino, nec possibile est, sed nec Regi. Siquidem terribilis est etiam apud reges terræ (*Psal. lxxv, 13*). Horrendum est incidere in manus Dei viventis (*Hebr. x, 31*), etiam tibi, o Rex. O quam molestis auribus audimus contraria tam bonis principiis vestris! o quam amarior Ecclesiæ mœror post tanta prælibata gaudia, si frustrari (quod absit!) contigerit tam jucunda spe singularis clypei sui vestræ indolis, sicut hactenus est experta! Heu corrui virgo Remensis Ecclesia (452); non est qui sublevet eam: corrui et Lingonensis; non est qui porrigat manum. Avertat divina clementia a corde et consilio vestro super dolorem nostrum. Adjicere, cumulare tristitiam super tristitiam. Quis mihi tribuat mori, ne videam Regem bonæ opinionis sed spei melioris, conari Dei consilio obviare, irritare adversus semetipsum summi Judicis iram, pedes Patris orphanorum madefacere lacrymis afflictorum, pulsare cœlos clamoribus pauperum, sanctorum precibus, justisque querimoniis charissimæ sponsæ Christi, quæ est Ecclesia Dei viventis! Absit, absit: meliora speramus, exspectamus jucundiora. Non obliviscetur misereri Deus, nec continebit in ira sua misericordias suas. Non contristabit per illum et de illo Ecclesiam suam, per nardus, ex hac epistola innotescit, in qua eum vocat « baculum senectutis suæ, lumen oculorum, dextrum brachium. » Vide de eo librum secundum Vitæ S. Bernardi, cap. 5; et alibi sæpius, necnon Præfationem ad librum tertium Vitæ ejusdem. Godefridi electio tandem rata fuit anno 1139, ut colligitur ex quodam instrumento apud Perardum, pag. 134, ubi ecclesia Sancti-Stephani Divionensis ab eo consecrata dicitur anno Christi 1141. « episcopatus ejus anno secundo. »

(452) Quippe post mortem Reginaldi archiepiscopi, quæ contigit anno 1139, idibus Januarii, Remensis Ecclesia fere per biennium pastore viduata mansit non tam clericorum eligentium discidio, quam civium tumultu pro communis (quam vocant) institutione, et innato Ludovici VII odio in Theobaldum Campaniæ comitem, quod pariter in comites vicinasque Ecclesias se effudit, ex Marloto in tomo secundo Metropolis Remensis, pag. 328. Hac de re rursus conqueritur Bernardus in epistola 318. Tandem Bernardo dignitatem recusante, electus est anno 1140 Samson, cujus electio aliquandiu turbata fuit ex epistola 222. Confer epistolas 210 et 224.

11

quem et de quo in tantis jam lætificavit. Quem suo munere contulit, sua longanimitate servabit: et si quid aliter sapitis, et hoc ipsum vobis revelabit, et erudiet in corde in sapientia. Hoc optamus, hoc oramus die ac nocte. Hoc sentite de nobis, hoc sentite de nostris. Non infringetur veritas hæc in nobis, non imminuetur honor Regis, regni utilitas per nos.

3. Gratias autem agimus vestræ Clementiæ pro benigno responso, quod a vestra dignatione meruimus. Verumtamen dilatio terret nos, qui videmus terram datam prædæ et direptioni. Terra vestra est: et in hoc plane cognoscimus et dolemus dedecus regni vestri, quod vos jure abhorrere mandastis, si non fuerit qui defendat. Nam in quo alio regia majestas recte in eo quod factum est, imminuta dicatur? Electio rite celebrata est, electus fidelis est. Non autem esset fidelis, si vestra, et non per vos habere vellet. Necdum ad vestra manum extendit, necdum civitatem vestram ingressus est: necdum prorsus se intromisit de aliquo, quanquam invitatio cleri et populi, et oppressorum afflictio et vota honorum id ab eo vehementissime flagitarint. Quæ cum ita sint, opus est, ut videtis, maturatione consilii, non minus vestro honori, quam nostræ necessitati. Et nisi per præsentis nuntios expectanti populo, qui vester est, Serenitas vestra pro **168** voto responderit: multorum religiosorum adversum vos (quod non expedit) devota vobis nunc corda turbabit, et regalibus vestris ipsis, quæ ad Ecclesiam pertinent, non parvum, ut veremur incommodum acquiratis.

EPISTOLA CLXXI (453).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM.

Pro Falcone Lugdunensi archiepiscopo electo.

Qui in aliorum negotiis toties exauditus sum, puto in proprio non confundar. Ego, domine mi, causam archiepiscopi mei meam duco, utpote membrum, quod nil a se ducat alienum quod capitis sit: quod tamen non dicerem, si homo ipse sibi assumpsisset honorem, et non magis a Deo vocatis tanquam Aaron. Nec enim ab alio aestimaverim factum, quod vota tot hominum tam facile convenerunt in eum; ut non dico contradictio, sed nec cunctatio ulla fuerit. Et merito. Est quippe illustris, non minus mentis generositate, quam sanguinis; est scientia, est vitæ honestate. Denique famæ ejus integritas nec inimici quidem dentem veretur. Quod ergo de tali et tali modo factum est, dignum profecto est ut favor apostolicæ gratiæ prosequatur; et honoris plenitudine, quæ sola deest, gaudia plebis suæ consueta benignitate, imo debita liberalitate accumularet. Hoc universa Ecclesia instantissima

(453) Scripta anno Christi 1139. Vide epistolam 165.

(454) Scripta eodem anno.

(455) Scripta eodem anno.

(456) Nimirum Godefridus Lingonensis.

(457) Benedictio-Dei, Ordinis Cisterciensis, filia

supplicatione deposcit: hoc puer vester solita præsumptione efflagitat.

EPISTOLA CLXXII (454).

AD EUMDEM IN PERSONA GODEFRIDI LINGONENSIS EPISCOPI.

Ejusdem cum superiore argumenti.

Inter crebra mala quæ his diebus in Ecclesiis videntur accidere occasione electionum, Dominus de cælo prospexit super matrem nostram Lugdunensem Ecclesiam, qui decedenti piæ memoriæ Petro archiepiscopo, virum optimum, Falconem decanum, in omni pace substituit, Peto, domine, ut qui a suis concorditer est electus, utiliter promotus, rite consecratus, a vobis honoris sui officiique plenitudinem consequatur. Quod utique et audere me facit non meriti conscientia, sed debiti. Debiti dico non solum quo id a me illa Ecclesia jure metropolitico exigit, sed quia in hoc positus sum, ut testimonium perhibeam veritati.

EPISTOLA CLXXIII (455)

AD IPSUM FALCONEM.

Religiosorum quorundam causam commendat.

Scriptimus ad dominum Papam dominus episcopus (456) et ego pro vobis, prout oportere putavimus: et habetis exemplar litterarum. Habemus autem in voluntate in æternum non deficere vobis pro viribus, propter bonum quod de vobis confidimus. Vestra autem interest facere, ut non confundamur sic confidentes. De cætero si inveni gratiam in oculis vestris, intelligite super egenos et pauperes illos, qui sunt apud Benedictionem Dei (457). Quod enim uni ex illis eceritis, mihi, imo Christo, facietis. Nam et pauperes sunt et habitant inter pauperes. Hoc præcipue obsecramus, ut Saviniacenses monachos prohibeatis ab infestatione eorum: quoniam calumniantur eos injuste, ut **169** putamus. Aut si se confidunt habere justitiam, judicate inter illos. Filius noster abbas Albericus, etsi suis meritis commendabilior, nostris tamen precibus vobis ut commendatior sit, obsecramus. Tenere quippe diligo eum, tanquam mater unicum filium; et diligit eum qui diligit me. Denique in eo experiar si me curatis. Quo enim longe a me positus est, eo magis necessariam habet paternam vestram consolationem.

EPISTOLA CLXXIV (458).

AD CANONICOS LUGDUNENSES, DE CONCEPTIONE S. MARIE.

Conceptionis festum novum esse, nullo niti legitimo fundamento: cæterum non fuisse instituendum inconsulta Sede apostolica cui sententiam suam subjicit.

1. Inter Ecclesias Galliæ constat profecto Lugdunensem hactenus præeminuisse, sicut dignitate sedis,

Claræ-Vallis in diocesi Lugdunensi, fundata est anno 1138, Abbas primus Albericus. Ab ea non longe distabat Saviniacense monasterium, Ordinis S. Benedicti, ejusdem diocesis: cujus loci tum abbas Iterius, de quo Bernardus alibi queritur.

(458) Scripta circa annum Christi 1140.

estis studiis, et laudabilibus institutis. Ubi æque viguit disciplinæ censura, morum gra-
 naturitas consiliorum, auctoritatis pondus,
 atis insigne? Præsertim in officiis ecclesiasti-
 d facile unquam repentinis visa est novitati-
 uiescere, nec se aliquando juvenili passa est
 ari levitate Ecclesia plena iudicii. Unde mi-
 nistis, quid visum fuerit hoc tempore quibus-
 strum voluisse mutare colorem optimum,
 inducendo celebritatem, quam ritus Ecclesiæ
 non probat ratio, non commendat antiqua
 . Namquid Patribus doctiores, aut devotiores
 Periculose præsumimus, quidquid ipsorum,
 us prudentia præterivit. Nec vero id tale est,
 in prætereundum fuerit, Patrum quiverit
 diligentiam præteruisse.

valde honoranda est, inquis, Mater Domini. **B**
 imones : sed honor Reginæ iudicium dili-
 go regia falso non eget honore, veris cumu-
 morum titulis, infulis dignitatum. Honora
 tegritatem carnis, vitæ sanctitatem : mirare
 tatem in Virgine, Prolem venerare divinam.
 nescientem, vel in concipiendo concupiscen-
 el in pariendo dolorem. Prædica reverendam
 , desideratam gentibus, Patriarchis, Prophe-
 præcognitam, electam ex omnibus, prælatam
 a. Magnifica gratiæ inventricem, mediatricem
 restauratricem sæculorum : exalta denique
 am super choros Angelorum ad cœlestia
 hoc mihi de illa cantat Ecclesia, et me eadem
 decantare. Ego vero quod ab illa accepi, se-
 et teneo, et trado : quod non, scrupulosius,
 admiserim.

accepi sane ab Ecclesia illum diem cum summa
 iose recolendum, quo assumpta de sæculo
 i, cœlis quoque intulit celeberrimorum festa
 um. Sed et ortum Virginis didici nihilomi-
 Ecclesia, et ab Ecclesia indubitanter habere
 a atque sanctum ; firmissime cum Ecclesia
 i, in utero eam accepisse ut sancta prodiret.
 Ieremia siquidem lego, quod, priusquam de
 [al. de vulva] exiret, sanctificatus sit : et de
 Baptista non secus sentio, qui ex utero Do-
 in utero sensit (*Luc. I, 41*). Videris etiam tu,
 uncto David idipsum liceat opinari, pro eo
 cebat Deo : *In te, ait, confirmatus sum ex utero ;*
re matris meæ tu es protector meus (Psal. LXX,
m, De ventre matris meæ Deus meus es tu,
asseris a me (Psal. XXI, 11). Et Jeremiæ qui-
 dictum est : *Priusquam te formarem in utero,*
 ; *et antequam exires de vulva sanctificavi te*
 . 1, 5). Quam pulchre inter figurationem in
 et parturitionem ex utero divinum distinxit
 um ! ut illam tantum præcognitam, istam et
 us munere præornatam ostenderet : ne quis
 tæ prærogativam de sola præscientia seu præ-
 tione 170 putaverit æstimandam.

isto tamen ut hoc de Jeremia concedamus.
 spondebitur de Joanne Baptista, quem ange-

lus præauntiavit Spiritu sancto repletum iri adhuc
 in utero matris suæ? Prorsus hoc ad prædestinatio-
 nem præscientiamve referri posse non arbitror.
 Verba nempe angeli, sicut ipse prædixit, completa
 absque dubio sunt in tempore suo : et quem prælo-
 cutus est Spiritu sancto replendum, non est fas cre-
 dere non repletum ; idque loco et tempore quo
 prædixit. Certissime autem sanctus Spiritus quem
 replevit, sanctificavit. Cæterum quatenus adversus
 originale peccatum hæc ipsa sanctificatio valuerit,
 sive pro isto, sive pro illo propheta, vel si quis aliud
 simili præventus gratia fuerit ; non temere dixerim.
 Sanctificatos tamen non dubitaverim dicere, quos
 Deus sanctificavit, et cum eadem sanctificatione
 prodisse ex utero, quam acceperunt in utero : nec
 reatum, quem in conceptione traxerunt, valuisse
 ullatenus horum natali jam donatam præpedire seu
 præripere benedictionem. Attamen quis dicat Spi-
 ritu sancto repletum, manere adhuc filium nihilo-
 minus iræ ; et, si mori in utero contigisset cum hac
 plenitudine spiritus, pœnas luiturum damnationis ?
 Durum est. Minime tamen ausim hinc quidpiam mea
 sententia definire. Sed quidquid de hoc sit, merito
 Ecclesia, quæ cæterorum non nativatem, sed mor-
 tem sanctorum iudicat et prædicat pretiosam, sin-
 gulari quadam exceptione festis præfert gaudiis,
 veneraturque illius natalem, de quo nuntiante angelo
 singulariter legit : *Et multi in nativitate ejus gau-
 debunt (Luc. I, 14, 15)*. Cur enim non sit illius exi-
 tus sanctus, ac proinde festivus et lætus, qui potuit
 exsultare et in utero ?

C 5. Quod itaque vel paucis mortalium constat fuisse
 collatum, fas certe non est suspicari tantæ Virgini
 esse negatum, per quam omnis mortalitas emersit
 ad vitam. Fuit procul dubio et Mater Domini ante
 sancta, quam nata : nec fallitur omnino sancta
 Ecclesia, sanctum reputans ipsum Nativitatis ejus
 diem, et omnia anno cum exultatione universæ
 terræ votiva celebritate suscipiens. Ego puto, quod
 et copiosior sanctificationis benedictio in eam de-
 scenderit, quæ ipsius non solum sanctificaret or-
 tum, sed et vitam ab omni deinceps peccato custo-
 diret immunem : quod nemini alteri in natis qui-
 dem mulierum creditur esse donatum. Decuit nimi-
 rum Reginam virginum singularis privilegio sancti-
 tatis, absque omni peccato ducere vitam : quæ dum
 peccati mortisque pareret peremptorem, munus vitæ
 et justitiæ omnibus obtineret. Sanctus igitur ortus,
 quoniam immensa prodiens ex utero sanctitas san-
 ctum fecit illum.

D 6. Quid adhuc addendum his putamus honoribus?
 Ut honoretur, inquit, et conceptus, qui honoran-
 dum prævit partum : quoniam si ille non præces-
 sisset, nec iste esset qui honoratur. Quid si alius,
 propter eandem causam, etiam utrique parenti ejus
 festos honores asserat deferendos ? Sed de avis et
 proavis idipsum posset pro simili causa quilibet
 flagitare : et sic tenderetur in infinitum, et festorum
 non esset numerus. Patriæ est, non exsili frequen-

tia hæc gaudiorum : et numerositas festivitatum civis decet, non exsules. Sed profertur scriptum supernæ, ut aiunt, revelationis (459); quasi et quivis non queat scriptum æque producere, in quo Virgo videatur idipsum mandare et de parentibus suis, juxta Domini mandatum, dicentis, *Honora patrem tuum et matrem tuam* (Exod. xx, 12). Ipse mihi facile persuadeo scriptis talibus non moveri, quibus nec ratio suppeditare, nec certa invenitur favere auctoritas. Nam quid consequentiæ habet, ut quoniam sanctum præcessit natalem conceptus, propterea reputetur et ipse sanctus? Nunquid quoniam præcessit eum, fecit et sanctum? Etsi præcessit ut esset, non tamen ut sanctus esset. Unde etenim illa ipsi sanctitas, quam secuturo transmitteret? An non potius quia præcessit **¶** absque sanctitate conceptus, oportuit nimirum sanctificari conceptam, ut sanctus sequeretur jam partus? an forte mutuatus est sanctitatem a posteriori prior? Potuit sane illa, quæ in jam concepta facta est sanctificatio, ad ipsum qui sequebatur transire natalem : redire vero retrorsum ad conceptum qui præcesserat, jam omnino non potuit.

7. Unde ergo conceptionis sanctitas? An dicitur sanctificatione præventa, quatenus jam sancta conciperetur, ac per hoc sanctus fuerit et conceptus; quemadmodum sanctificata jam in utero dicitur, ut sanctus consequeretur et ortus? Sed non valuit ante sancta esse, quam esse : siquidem non erat antequam conciperetur, An forte inter amplexus maritales sanctitas se ipsi conceptioni immiscuit, ut simul et sanctificata fuerit, et concepta? Nec hoc quidem admittit ratio. Quomodo namque aut sanctitas absque Spiritu sanctificante, aut sancto Spiritui societas cum peccato fuit? aut certe peccatum quomodo non fuit, ubi libido non defuit? Nisi forte quis dicat de Spiritu sancto eam, et non de viro conceptam fuisse : sed id hactenus inauditum. Lego denique Spiritum sanctum in eam, non cum ea venisse, dicente angelo : *Spiritus sanctus superveniet in te* (Luc. i, 35). Et si licet loqui quod Ecclesia sentit, et verum ipsa sentit : dico gloriosam de Spiritu sancto concepisse, non autem et conceptam fuisse; dico peperisse virginem, non tamen et partam a virgine. Alioquin ubi erit prærogativa Matris Domini, qua singulariter creditur exsultare et munere prolis, et integritate carnis si tantumdem dederis et matri ipsius? Non est hoc Virginem honorare, sed honori detrahere. Si igitur ante conceptum sui sanctificari minime potuit, quo-

A niam non erat; sed nec in ipso quidem conceptum in utero jam existens, sanctificatione pisse credatur, quæ excluso peccato sancta rit nativitate, non tamen et conceptionem.

8. Quamobrem etsi quibus vel paucis : hominum datum est cum sanctitate nasci tamen et concipi : ut uni sane servaretur prærogativa conceptus, qui omnes sancti solusque absque peccato veniens, purgatione ceret peccatorum. Solus itaque Dominus J Spiritu sancto conceptus, quia solus et conceptus sanctus. Quo excepto, de cætero ut respicit ex Adam natos, quod unus humil semetipso ac veraciter confitetur : *In iniqui iniqui, conceptus sum, et in peccatis concipitur mater mea* (Psal. L, 7).

9. Cum hæc ita se habeant, quænam jam stivæ ratio Conceptionis? Quo pacto, inquit sanctus asseretur conceptus, qui de Spiritu non est, ne dicam de peccato est : aut festus bitur, qui minime sanctus est? Libenter hoc honore carebit, quo vel peccatum hoc vel falsa induci videtur sanctitas. Alioquin ratione placebit contra Ecclesiæ ritum prænovitas, mater temeritalis, soror superstit filia levitatis. Nam si sic videbatur, consulenti prius apostolicæ Sedis auctoritas, et non ita piter atque inconsulte paucorum sequend plicitas imperitorum. Et ante quidem apud : errorem compereram : sed dissimulabam, p devotioni, quæ de simplici corde et **¶** Virginis veniebat. Verum apud sapientes, at famosa nobilique Ecclesia, et cujus specialitate sum (460), superstitione deprehensa; nec sine gravi offensa etiam vestri omnium dissol potuerim. Quæ autem dixi, absque præjudici dicta sint sanius sapientis. Romanæ præ Ecclesiæ auctoritati atque examini totum hoc et cætera quæ ejusmodi sunt, universa res ipsius, si quid aliter sapio, paratus judicio emere

EPISTOLA CLXXV.

AD PATRIARCHAM JEROSOLYMORUM (461).

D Præventus ejus litteris familiariter respondentes milites Templi commendat.

Patriarchalibus scriptis sæpius visitatus, inquit jam videbor, si non rescripsero. At si saluti qui me salutavit, quid amplius feci? Tu enim prævenisti in benedictionibus dulcedinis; tunc prior dignatus es tuis transmarinis epistolis

eo in Historia beatæ Mariæ de Fontanis, Spiritu tomo X, pag. 369, ubi mentio de reliquiis missis Fontanas per Lambertum ejus loci errorem Ordericus etiam sub finem libri decimi tertii ita habet : « Anno ab Incarnatione Domini 1122 dictione sexta, Germundus patriarcha Jerusolymitanus obiit. Stephanus autem Carnotensis post illum etiam Sion duobus annis rexit; quo migrante, Ielmsus Flandrensium successit. » Idem auctor a num 1137, pag. 912, memorat Radulfum

(459) Hujusmodi scriptum Elsinio abbati Anglo tribuitur apud Anselmum pag. 505, 507 novæ editionis.

(460) Lugdunensis nempe Ecclesiæ Bernardi mater « metropolitico jure, » ut ipse loquitur in epistola 172, quippe Fontanæ, natalis ejus locus prope Divionem, et monasterii sedes Claræ-Vallis, erant sub metropoli Lugdunensi, diocesis Lingonensis.

(461) Scripta circa annum 1135. — Is est Willelmus Gallo-Belga, ex eremita Turonensi patriarcha Jerusolymitanus, ab anno 1130 ad annum 1145. De

tu mihi primas humilitatis charitatisque præri-
partes, Quid condignum jam referam? Nihil
denique reliquisti, quod pari queam rependere
: qui etiam de thesauro sæculorum mihi im-
e curasti, id est, de ligno Domini. Quid tamen?
ne omittere quod possum, quoniam quod debeo
ne possum? Affectum saltem volunta-
te aperio, rescribendo duntaxat atque resalo,
quod solum interim per tot utique spatia
et maris licet. Ostendam autem, si unquam
pro tempus, me nequaquam diligere verbo sive
sed opere et veritate. Super milites Templi
quæso, oculos vestros, et tantæ pietatis
a tam strenuis Ecclesiæ propugnatoribus
B. Hoc siquidem acceptum erit Deo et gratum
sibus, si fovetis eos, qui suas animas pro fra-
posuerunt. De loco autem ad quam nos in-
frater Andreas (462) dicet vobis voluntatem
m.

EPISTOLA CLXXVI (463)

MINUM PAPAM INNOCENTIUM, EX PERSONA ALBE-
RIONIS TREVERENSIS ARCHIEPISCOPI (464).

*erga Innocentium citramontanæque Eccle-
siæ studium et obedientiam declarat.*

Voluntas cordis mei et desiderium satis inquie-
dendi et videndi desideratam Beatitudinis
præsentiam; sed et cognoscendi certius quæ
os sunt, rursusque qualiter se habeant nostra
vicissim diligentius intimandi; jamdudum
me admonet, atque indesinenter sollicitat.
C. In terræ ac diei malitia, et præter instantiam
quotidianam etiam nonnulla vestræ neces-
saria causa impeditus, voto facere satis non potui
adhuc, sed necdum possum. Sed quid? sanum
que propositum nunquid omittendum ex toto
nia ex toto adimpleri non potuit? Fuit ergo
per hunc venerabilem Hugonem, Tullensis
archidiaconum (465), interim saltem ali-
nus consolari conceptum jam olim desiderium
me relevare quam patior. Nec enim fidelior,
sior, cautiorve illo 173 ad manum esse
sive in perferendo ad vos quæ nos illi injun-
; sive in referendo ad nos, si qua vestræ
oni placuerit remandare. Itaque de benepla-
stro, de statu curiæ, ac vestræ sospitate per-
et si quid blandius aura secundior a divinis
tia recens forte spiraverit Ecclesiæ, adversus
rum præsulem, qui a Papebrochio in Tractatu
imari tomi III Maii omissus est. Et sane teste
mo Tyrensi, Willelmus anno 1142 Balduinum
tumulavit, idemque anno 1145 Fulche-
abuit successorem. An binominis Willelmus?
Orderici lapsus? Ad Willelmum item exstat
epistola 393.
) Num Andreas Bernardi avunculus, miles
i, ad quem epistola 288? an potius Andreas
di frater, monachus Claræ-Vallensis, idemne
epistola 184? aut Andreas de Baldemento, in
a 226, n. 2? Locus hic indicatus nescio an
quem Bernardus Præmonstratensibus conces-
epistola 252.

A schismaticorum procacem, sed inefficacem rabiem
desudanti; de his omnibus plenius instrui cupimus,
et supplicamus.

2. Porro nostram citramontanam Ecclesiam tam
in nostro, quam in Francorum regno noveritis for-
tem in fide, pacificam in unitate, devotam in vestra
obedientia promptam ad servitium. Nequaquam nos
Beneventi, non Capuæ (466) non ipsius Romæ terret,
Deo sic judicante, amissio; scientes Ecclesiæ statum
non armis æstimari, sed meritis. Ipsius quippe, non
alterius agnoscimus voces illas in Psalmo: *Si con-
sistant adversum me castra, non timebit cor meum:
si exsurgat adversum me prælium, in hoc ego sperabo*
(Psal. xxvi, 3). Propterea et nos quia de Ecclesia
sumus, non timebimus dum turbabitur terra, et
transferentur montes in cor maris. Glorietur tyran-
nus Sículus quantum vult, gloriatur in malitia quod
potens est in iniquitate: nostra autem virtus in
infirmitate perficitur. Ecclesia quando infirmatur,
Pauli magisterio didicit esse potentior (II Cor. xii,
10). Didicit e regione et a Salomone, quod prospere-
ritas stultorum occidit eos (Prov. i, 32): didicit et
stultum firma radice cum viderit, statim maledicere
pulchritudini ejus (Job, v, 3). Ideo cum sancto
David sese in utroque consolatur, et hostium vide-
licet casu, et liberatione sui: ait siquidem, *Hi in
curribus et hi in equis: nos autem in nomine Do-
mini Dei nostri invocabimus. Ipsi obligati sunt, et
ceciderunt: nos autem surreximus, et erecti sumus*
(Psal. xix, 8, 9). Hæc pauca vobis consolandi gratia,
de quibus certus fui, fideli attestatione intimanda
esse putavi, ad revelandam vel ex aliqua parte eam,
quæ vestra viscera incessanter affligit, sollicitudo
omnium Ecclesiarum. Hoc quoque addo, dominum
Regem (467), Deo eum confortante, fervere et ac-
cingi ad liberationem Ecclesiæ, et parare sibi exer-
citus multum nimis: nos quoque fideliter ad hoc
ipsum pro viribus laborare, exhortari, et sollicitare
quos possumus: et cum tempus advenerit, non ex-
pensis, non personæ propriæ parciturum.

EPISTOLA CLXXVII (468).

AD EUMDEM IN PERSONA EJUSDEM.

D. *Queritur impositum sibi pastorale munus; sed in
exsequendis quæ suis sunt muneris, impediri æmu-
latione aliorum, non sine ipsius culpa Pontificis.*

1. Nunquid petivi episcopatum a Domino meo?
Et si forte cathedram affectavi, sed non Treveren-

(463) Scripta eodem anno. Vide ad epistolam 30.

(464) Is ex primicerio Metensi, ad quem epistola
30, archiepiscopus Treverensis, cui Hugo Metellus
inscribit epistolam 6: «Alberoni venerabilii Trevero-
rum episcopo, Legatio beati Petri tibi commissa est,
quæ aliquid dignitatis et potestatis addit tibi.»
Eundem in epistola 30, Treverorum archangelum
vocat.

(465) De eo vide librum iv Vitæ S. Bernardi, cap.
3, n. 31.

(466) Hæc de Apulia capta a Rogerio, quem hic et
alias vocat tyrannum Siculum.

(467) Lotharium imperatorem.

(468) Scripta anno Christi 1139.

sem. Sciebam quippe domum exasperantem, populumque duræ cervicis. Oderam illos, quod semper in facie discordiæ jacuissent. Ecclesiæ resistentes. Pro qua si quos labores quandoque sustinui, non me piget : sed hunc inde fructum nec speravi, nec volui. Laboravi sustinens, libens quidem, sed non hac spe præmii. Duram provinciam nactus sum, peccatis meis exigentibus. Inter cætera quibus angor, suffraganeos accepi juvenes et nobiles (469). Adjutores esse deberent, et utinam non adversarentur. Sed supersedeo : per alium malo, ut innotescant vobis mores eorum et studia, si nescitis. Dico tamen : Jus, fas, honestas, religio in nostris episcopatibus perierunt. Malum quod pro debito officii dissimulare non audeo, breviter simpliciterque intimavi : ut quod non placet providentiæ vestræ per me corrigi, per me saltem vobis, qui corrigere potestis, innotescat, ne omnino vacuum videar portare nomen archiepiscopi. Et mihi melius quidem **174** esset non ascendisse, quam sic descendere cum rubore.

2. Sed de me quæ cura ? Bene quod dignus sum, patiar, tanquam male operans. Sim certe opprobrium etiam meis, sua spe nimirum frustratis, quam de me, ut sibi me præesse vellent, conceperant : dum comperiant Ecclesiæ suæ per me magis imminui dignitatem, cujus per me etiam antiqua damna restitui posse putaverant. Hæc omnia sustineo, etsi non libenter, certe patienter, ne unquam videar recalcitrare obedientiæ, pro qua etiam dare animam, si necesse sit, debere me fateor. Verum hoc sollicitudinem vestram attendere velim, creationis injuriam respicere ad creatorem ; et vires quas mihi subtrahitis, vobis minuitis ; et contemptus meus, et dejectio mea redundat in vos. Multa habeo conqueri vobis de vobis : sed reservo ea pandenda nuntio, quem novi ad hoc satis industrium et fidelem. Significo etiam vobis sustinere nos periculum in falsis fratribus. Legati quippe schismaticorum intrant et exeunt ad quosdam de nostris liberius quam solebant, et verba tyranni Siculi familiariter admittuntur.

EPISTOLA CLXXVIII (470).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM PRO ALBERONE TREVIRENSI ARCHIEPISCOPO.

Quæritur perversos quosdam et Ecclesiæ perniciosos

(469) Stephanum scilicet Metensem, Calixti II papæ ex sorore nepotem, ab anno 1120 ; Alberonem Viridunensem, filium Arnulfi comitis Chisneiensis, ab anno 1126 ; et Henricum Tullensem, Theoderici Lotharingiæ ducis filium, ab anno 1124, de quibus tamen multa laudabilia prædicantur. De Stephano vide Chronicon Metensium episcoporum in Spicilegii tomo sexto ; de Alberone, tomum duodecimum ubi uterque tamen bellis gerendis nimis deditus perhibetur. Alberonis querelæ explicantur in epistola sequente.

(470) Scripta anno Christi 1139 ex Brovvero.

(471) Parochiæ nomine (quod omnibus notum) intelligebant veteres diocesis episcopi.

(472) In frequentem etiam usum seu abusum appellationum Hildebertus Cenomannensis antistes epistolam 82 scripsit ad Honorium II. Vide librum III De consideratione, cap. 2.

homines in exsequendis pravis consiliis per auctoritate muniri : alios interim præsules Dei habentes, destitui, et contemni.

Amantissimo Patri et domino INNOCENTIO Pontifici, suus BERNARDUS, quod suus.

1. Fidenter loquor, quia fideliter amo. Nihil sincerus est amor, ubi dubietatis scrupulus cionis faciem retinet. Querimonia domini rensis non est ejus solius, sed communis mu eorumque præcipue, qui sinceriori affectu v gunt. Vox una omnium, qui fideli apud n populis præsent, justitiam in Ecclesia deper nullari Ecclesiæ claves, episcopalem omni scere auctoritatem, dum nemo episcopi promptu habeat ulcisci injurias Dei, null illicita quævis, ne in propria quidem parochi castigare. Causam referunt in vos, curiam manam (472). Recte gesta ab ipsis, ut au struitis, juste destructa statuitis. Quique flag contentiosi de populo, sive de clero, aut et monasteriis pulsati, currunt ad vos : re jactant et gestiunt se obtinuisse tutores, que ultores sensisse debuerant. An non gladius promptissime atque justissime eductus fuit condemnandum incestuosum concubitum D et Milis ? Sed confusus atque retusus abiit sum, scuto nimirum apostolicæ defensionis o. Proh pudor ! quos cachinnos res ista movit e Ecclesiæ inimicis, eis que etiam ipsis, quon tasse metu aut favore a recto tramite abdu mus ! Amici confunduntur, fidelibus insultati scopi ubique in opprobrium veniunt et contem quorum dum recta judicia contemnuntur, quoque plurimum derogatur auctoritati :

2. Ipsi sunt enim qui honorem vestrum qui vestra pro pace et exaltatione laborant quidem, sed vereor ne ineffaciter. Quis vires minuitis ? quid robur vestrum depi quousque retunditis arma fidelia militantiæ humilitatis cornua erecta vestræ virtutis et i Plorans, plorat desolationem suam apud Ecclesia santi Gengulli (473) ; nec est qui e tur eam. Quis enim se opponat brachio e torrentis impetui, summæ arbitrio **175** pot eamdem se sustinere Beatus-Paulus violentia Viridunum conqueritur (474), archiepiscopo j

(473) Vide epistolam 139.

(474) Monasterium Sancti-Pauli apud Viridunum, in aliquam morum licentiam defluxera occasione Albero II Viridunensis episcopus, sioni anno 1131 successerat, illud ad Præmenses transferendum curavit, Innocentio p probante, et tertium usque confirmante. Diu mavere et obstitere domestici illius loci cœ imo ipse Petrus Venerabilis, vir alias modesti ca de re apud Matthæum Albanensem grav postulavit. His querelis Innocentius nonnihil causam istam in jus et discussionem revocar bat. Sed tandem Bernardi commendatione tus, rem totam confecit, snls litteris iterum mans quod fuerat ab Alberone factum.

valente eum defendere ab insania monachorum, quippe apostolicis sustentationibus amplius confortata, quasi non satis per se insanirent. Quid, quæso, novæ rationis tandem inventum est, ut quod semel bonæ famæ et vitæ canonicis vestra fuerat provida et necessaria dispensatione concessum, secundo confirmatum, tertio, ut aiunt, roboratum, rursum veniat in jus, revocetur in discussionem? siquidem et duo illa supra memorata, per vos nihilominus sancita, per vos et convulsa dicuntur. Talibus hostis non promeretur Deus; heu! non placatur ira, non conciliatur gratia, non provocatur misericordia. Pro his atque similibus necdum avertitur furor Domini; sed adhuc brachium ejus extentum, et virga illa apud Jeremiam vigilans super peccata nostra.

3. Et quidem iratus est Deus schismaticis: sed catholicis nequaquam propitius. Ecclesia quoque Metensis gravi (quod vobis *(al. nobis)* bene comperitum est) episcopi et clericorum contentione periclitatur. Super quo quid decernere vobis placuerit, vos scitis: sed pax nondum est, nec proxime futura speratur. Ego (ut quod super his meæ visum est parvitati, non taceam) et hoc, et duo illa alia. Tullense dico ac Viridunense, terminanda negotia securius metropolitano, atque convenientius posse committi putaverim, qui et omnia novit, et in multis probatus, Ecclesiæ testimonio fidelis inventus est. Alioquin videte quid illis episcopatibus faciatis (475), Metensi scilicet atque Tullensi; quia, ut verum fatear, videntur esse absque episcopis: et utinam absque tyrannis. Tales cum defensantur, sustentantur, honorantur, foventur; mirantur nimirum et scandalizantur multi, qui illa in moribus et vitæ eorum certissime sciunt, quæ magis essent, non dico in episcopis, sed etiam in quibuslibet sæcularibus damnanda penitus et execranda: quæ quidem et me scribere puduit; nec vos decuisset audire. Esto quod nemiue accusante non possint deponi:

(475) Quæ hic contra episcopos Metensem et Tullensem a Bernardo intorquentur, intelligenda sunt de Stephano Metensi et Henrico Tullensi, siquidem sæviente adhuc Anacleti schismate hæc epistola scripta est, ut supra dictum est, et quidem fere anno 1135, ut infra dicendum erit. De Stephano sic prior Appendix Historiæ episcoporum Metensium: « Domino Popponi tam Burgundionum, quam Lotharingorum, excellenti genere clarus, sed virtute et animi nobilitate clarior dominus Stephanus anno Domini 1120, videlicet anno secundo Calixti II papæ successit. Hic Calixti ex sorore nepos, cum regalia nondum ab Henrico V qui tunc temporis arcem tenebat imperii, recepisset, schismate inter regnum et sacerdotium adhuc durante, in urbe Romana ab eodem pontifice summo consecratus est, et tam pallii dignitate, quam cardinalis titulo honoratus. » (Spicilegii tomo VI, pag. 661.) Cur autem Bernardus de eo tam acerbe conqueratur, non facile est conjicere. Nam præter supradicta, de eo ita legitur in prædicta Historia: « Cujus gesta inclyta et annalibus digna enumerare et litteris explicare si vellem, ante quidem membrana deficeret quam materia. » Imo Bernardus ipse epistola 29, ipsi congratulatur ob pacem Ecclesiæ Metensi restitutam, et epistola 367, Gui-

nunquid tamen quos passim accusat fama, apostolicæ Sedis essent familiaritate speciali donandi, vel amplius exaltandi?

4. Quonam enim merito suæ vel sacerdotalis sanctitatis, vel episcopalis honestatis, obtinuit Metensis, ut et electio facta a canonicis, ad nutum ejus una cum Ecclesia libertate cassetur, et primicerius ad consilium ejus contra illius Ecclesiæ privilegia eligatur? Quam justius honestiusque, si vestræ placuisset discretioni, homo majori dignus honore, debito proprioque non privaretur? Treverensem dico, quem et ab hoc, et a cæteris diocesis suæ terminandis negotiis, quasi suspectum aut minus expertum, non sine murmure multorum Deum timentium exclusistis. Credite fideli vestro, quia provinciæ illi, quantum comperi, omnino non expedit.

5. Hæc scribens, præsumptionis metnerem notam, si nescirem cui, et nescirem qui scribam. Sed novi ingenitam mansuetudinem vestram: novi et me notum vobis, et affectum quo hæc audeam apud vos, dulcissime atque amantissime Pater. Iterum de Treverensi, ut sciatis, qualiter nuntium ejus suscipi oporteat, et verba quæ portat: dico vobis quod magnum locum tenet in regno illo, vobis et Ecclesiæ Dei homo fidelis, et constans, et nullatenus malevolis et subversoribus assensum præbens, a quibus non deest ei frequens et satis importuna tentatio; nec deerit insultatio, si quo minus a vobis eum exaudiri contigerit. Nuntium in fine commendare volui: sed satis eum suæ honestatis commendant merita, præcipueque amor specialis et fidelis devotio, qua ipsum vobis firmiter inhærere, si non crederem, nequaquam per eum tam familiaria scriberem.

176 EPISTOLA CLXXIX (477).

AD EUMDEM PRO EODEM.

Causam Alberonis archiepiscopi Treverensis agit adversus abbatem Sancti-Maximini et monachos rebelles et contumaces.

Quomodo malitia vincit sapientiam? Nosti, pie

doni cancellario eum commendat. Crediderim certe Bernardo Stephanum displicuisse ob varios armorum conflictus ab ipso excitatos, ut Ecclesiæ suæ prædia a nobilibus intercepta repeteret, obsidiones factas, castella diruta, aliaque id genus non pauca, ut in eadem Historia describuntur, quæ magis « leunculum aliquem, » ut Bernardi verbis utar, epist. 230, quam ovium pastorem exprimerent. Cæterum Alberone primicerio in episcopum Leodiensem assumpto anno 1135 (ut quidem ex temporis rata serie conjicere est, vide notas ad epistolam 30), cum canonici electionis suffragiis alterum primicerium suffecissent alterum Stephanus propria auctoritate obtrudere voluisset; magna exinde nata est contentio, quam Innocentius dirimendam aggressus est, prætermisso metropolitano, archiepiscopi scilicet Treverensis, judicio: qua de re hic Bernardus apud ipsum conqueritur. Quod attinet ad Henricum Tullensem episcopum, eadem fortasse de causa apud S. Virum male audiit, nempe ob belli negotia cum Friderico comite Tullensi diutius agitata, anno tandem 1136 composita, ut ex Innocentii litteris, quas Chesnius ex Tullensis Ecclesiæ Chartophylacio evulgavit, intelligitur.

(476) Scripta anno Christi 1139.

domine, nosti Treverensem archiepiscopum? scio quia nosti. Nosti et illum Sancti-Daximini non sanctum abbatem? Puto quia non nosti. Quis dignior honore illo priori? sic nemo confusione dignior isto sequenti: et tamen iste honoratus est, ille opprobrio latus. Quid peccavit archiepiscopus? Prædam Ecclesiæ suæ recuperavit, captivam Ecclesiam de manu laica liberavit (477). Nunquid pro bono redditur malum, et odium pro dilectione? Hic quæso, hic evigilet oculus pietatis, et semotis paulisper occupationibus consideret, quantum subreptum sit ei, ut talis, qualem pudet dicere, talem qualem tu ipse nosti, faciat opprobrium vicinis suis, inimicis tuis. Piissime Pater, affectus filialis loquitur. Hucusque condoluimus misero et miserabili archiepiscopo. Verum ex hoc jam si non fuerit emendatum, dolor cordis nostri et compassio ex intimis medullis, tota transibit ad illum, per quem potuit emendari. Sunt et aliæ læsiones præfati viri, quas cum ei allevaveritis, vobis procul dubio laborabitis. Quidquid dulcissimi domini mei nomen decolorat, cor meum excoriat.

EPISTOLA CLXXX (478).

AD EUMDEM PRO EODEM.

Iterum commendat pontifici negotium archiepiscopi Treverensis, ut sententiam subreptitæ obtentam, prævia meliore causæ cognitione, revocet.

Iterum supplicatio, iterum preces, et decies repetitæ non desinent. Non desistimus, quia non diffidimus. Bonam causam habemus, et æquum iudicem, qui non cunctabitur evacuare quod subreptum est, cum apparebit quod verum est; nec poterit inde ridere, qui voluit irridere: sed, ut scriptum est, *mentita est iniquitas sibi* (Psal. xxvi, 12). Hoc solet habere præcipuum apostolica Sedes, ut non pigeat revocare quod a se forte deprehenderit fraude elicitum, non veritate promeritum. Res plena æquitate, et laude digna, ut de mendacio nemo lucretur, præsertim apud sanctam et summam Sedem. Hæc sciens puer vester secure supplicat pro Treverensi, et sic instat non quasi in incertum. Ego quippe, ego hominis illius novi merita, causam, intentionem. Propter quod horum eum volunt monachi lapidare? Quia male meruit? sed fideliter adstitit, et multum servivit. Ob causæ injustitiam? sed injustum nemo, nisi injustus, causabitur. Quod de manu laica vindicavit? imo recuperavit sedi episcopali monasterium, anquam clavam de manu Herculis extorquens in manu fortiori. Ob parvitatem intentionis? sed pium

(477) Archiepiscopus nimirum Treverensis Albero monasterium Sancti-Maximini juxta Treveros, repugnantibus abbate et monachis, sibi asseruit. Et contra Henricus comes Luxemburgensis, jure advocatiæ sibi temporalem ejus subjectionem vindicare conatus est. Hæc res utrosque animis disjunctis, et armis commisit, non sine magna utrorumque clade. Hoc est, quod Bernardus ait, Archiepiscopum prædam Ecclesiæ suæ recuperasse, et de manu laica captivam liberasse Ecclesiam.

(478) Scripta anno Christi 1136.

(479) Scripta circa eundem annum.

(480) Scripta anno Christi 1139. Acris est hæc

est reformare religionem in monasterio: quod ille intendit. Adsit Dominus cordi domini mei, ne iterum possit ei subripi a monachis, non tam (ut simulant) appetentibus libertatem, quam fugitantibus disciplinam.

177 EPISTOLA CLXXXI (479).

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM.

Profitetur se beneficiis imparem, non nisi voluntatis affectu gratum esse posse.

Si verbis contendere velim ad beneficia quibus me obruiis, idem erit ac si impetitus sagittis, festucis dimicem: nisi quod hoc locus videbitur, illud dolus. Facta factis compensari oportet. Verum id quidem multum est ad me. Nam unde sufficerem pauper et modicus? sed rebus pauper et viribus, non voluntate. Æquabo ergo beneficia votis, quæ factis non possum. Desideriis dives sum, affectibus abundo. Et certe verus beneficus amplius non requirit. Nam quomodo beneficus, qui non ei benevolus sit? Porro benevolus nil sibi charius ipsa æstimat benevolentia, qua et benevolus nominatur, et beneficus est. Denique benevolentia fructus est beneficii: nisi quis forte beneficium putet quod in spe severit, aut timore dimiserit. Sed quis non videat hoc relictum, illud venditum, neutrum datum? Oportet autem beneficium, ut vere sit, esse gratuitum. Danti itaque rependi quidquam gratius ab accipiente non potest, quam si gratum habuerit, quod gratis accepit. Et hæc benevolentia creatur de benevolentia dantis in animo accipientis, beneficio quidem interveniente. Hac me fateor locupletem: hanc de corde pleno dignam profecto offero renumerationem meo benefactori; hanc devotus immolo sacrificium laudis factori omnium pro salute mei benefactoris.

EPISTOLA CLXXXII.

AD HENRICUM SENONENSEM ARCHIEPISCOPUM (480).

Hunc acriter perstringit, utpote durum, ut qui archidiaconum non recte deposuisset; et ad æqua postulata ac pacis consilia difficilem.

Pro multis visus sum multoties scribere, fateor, propter vos, et statueram non facere ob vestram odibilem duritiam: sed charitas prævalebit. Volo vobis amicos vestros retinere, et non dignamini: volo reconciliare inimicos, et non patimini. Non vultis habere pacem: manibus ac pedibus accersitis vestram conturbationem, sed confusionem, sed depositionem (481). Multiplicatis vobis accusatores: defensores subtrahitis. Excitatis iterum in vos olim

epistola in episcopum, cui tam salutaria monita de moribus et officio episcoporum dedit in epistola 42. Hæc scripta est sub annum 1140, eerte ante annum 1144, quo anno mortuus Henricus Hugonem habuit successorem ex Chronico Sancti-Petri Vivi, in Spicilegii tomo II, De ejus obitu epistola 102.

(481) Suspensum fuisse anno 1136 patet ex eo, quod Hugo ex Pontiniacensi abbate Autissiodorensis episcopus apud Ferrarias a Gaufrido Carnotensi episcopo consecratus est « propter suspensionem domini Henrici metropolitani, » ex Historia episcoporum Autissiodorensium, cap. 55, apud Labbeum.

sopita discrimina, provocatis adversarios, patronos offenditis. Ubique apud vos pro ratione voluntas; totum pro imperio, nihil ex timore Dei. Qui de vobis non rident inimici, non conqueruntur amici? Quomodo devestistis hominem, non dico iudicio non convictum, sed nec verbo conventum? Quantos hoc verbum scandalizabit? quot ora ad subsannandum, quot corda ad succensendum movebit? Itane putatis periisse justitiam de toto orbe, sicut de vestro corde, ut homo sic ablatum perdat archidiaconatum? Sed vos forsitan plus amatis reddere, et perdere, quam gratiam de beneficio retinere. Nolite, quæso, nolite facere hanc rem: quam qui audierint, omnes mirabuntur, nemo laudabit. Hæc vobis mordacius audaciusque quam velletis audire, scripsi: sed non ad insipientiam vobis, si velletis corrigere.

178 EPISTOLA CLXXXIII (482).

AD CONRADUM REGEM ROMANORUM.

Reverentiam Sedis apostolicæ eidem commendat.

Scripta vestra et salutationes tam devotus suscipio, quam modicus sum ad illa. Mudicus dixerim dignitate, sed non devotione. Querimoniarum Regis nostræ sunt (483), et maxime illa, quam dignanter exprimitis de invasione Imperii. Regis dedecus, regni diminutionem nunquam volui: volentes odit anima mea. Legit quippe: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit: et, Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit* (Rom. XIII, 1, 2). Quam tamen sententiam cupio vos, et omnimodis moneo custodire, in exhibenda reverentia summæ et apostolicæ Sedi, et beati Petri Vicario (484), sicut ipsam vobis vultis ab universo servari imperio. Sunt quæ non putavi scribenda: præsens ea fortassis opportunius intimarem.

EPISTOLA CLXXXIV (485).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM.

Non posse mitti quos Pontifex petierat monachos.

Fratrem Andream (486) lætum incolumemque suscepimus [al. recipimus], et læta muntiantem de vestra incolumitate et gloria, de pace et prosperitate Ecclesiæ, de curiæ statu florente et valente, postremo de gratia et benevolentia, quæ nobis apud vos perseverat. Bene sua misericordia Deus dignatus est facere nobiscum; factis sumus lætantes. Verum quod vobis de mittendis ad vos fratribus

(482) Scripta anno Christi 1139.

(483) Scilicet querebatur Conradus quod Bernardus Lothario favisset contra ipsum.

(484) Sic vicarius Petri dicitur summus pontifex in epistola modo 346. Vicarius Petri et Pauli in epistola 243. Confer epistolam Guigonis hic in tomo sexto, et notas hac de re nostras in Sæculi secundi parte prima, pag. 362. Bernardus tamen Papam vocat Vicarium Christi in epistola 42, n. 31, in epistola 251, n. 1, et in fine libri quarti De consideratione. Confer librum secundum De consideratione, n. 16. Jesu Christi Vicarius a Jacobo cardinale in epistola 246, ad Ludovicum Juniorem inter Chesnianas, appellatur.

(485) Scripta anno Christi 1140.

(486) An Andreas frater Bernardi, monachus Ci-

placet, difficile adimplebitur, præsertim cum non sit copia personarum quæ esse solebat. Siquidem præter illos qui bini, aut terni [al. trini] ad diversa destinati sunt loca; tria ex eis nova monasteria, ex quo a vobis discessimus, integre ordinata sunt (487); et adhuc restant alia proxime ordinanda. Curamus tamen undecumque evocare, quos vobis mittamus; cupientes per omnia vestris obedire mandatis (488).

EPISTOLA CLXXXV (489).

AD EUSTACHIUM OCCUPATOREM VALENTINÆ SEDIS (490).

Hortatur, ut memor ætatis suæ, et mortis imminentis, divinique judicii, resipiscat, nec pravis adulatorum consiliis pareat.

Viro illustri EUSTACHIO, frater BERNARDUS.

B 1. Salutem tibi, vir illustrissime, etsi non scribo, opto tamen. Optare quis prohibet? Affectui nec leges imperant, nec principes dominantur. Liber est, et maxime si spiritu ducitur: quia ubi spiritus Domini, ibi libertas (II Cor. III, 17). Inde est sane ausus iste meus de præsentibus, quo ad tuam Magnitudinem præsumo scribere, tanquam aliquis magnus fateor, nec jussus a te, nec rogatus nec invitatus. Sed quid si charitas jubet? Alius aliter fortassis accipiat: ego virum nobilem, quod in me est, in vera charitate decrevi his litteris suæ ipsius commonere salutis, excitare a somno, revocare ad cor, provocare ad gratiam. Quis scit si convertatur et ignoscat Deus, et relinquat post se benedictionem? Imo **179** nescit, quas et quantas jam divitias suæ bonitatis et longanimitatis thesaurizavit super eum misericors et miserator Dominus? Denique misertur, parcit, exspectat, dissimulatque usque adhuc, factus sicut homo non audiens, et non habens in ore suo redargutiones, tardans ferire, paratus ignoscere. Sed tu, domine, usquequo? Tu inquam, o bone vir, quousque dissimulas? quousque contemnis? Durum tibi est contra stimulum calcitrare (Act. IX, 5). An ignoras quia benignitas Dei ad poenitentiam te adducit? Quandiu autem tu secundum duritiam tuam et cor impoentens, thesaurizas tibi iram in die iræ? (Rom. II, 4, 5.)

D 2. An non secundum duritiam quidem, sed secundum verecundiam? Quid refert secundum quid pereas? O verecundia expers rationis, inimica salu-

sterciensis, ex libro primo de hujus Vita, n. 10? an idem, de quo in epistola 176? aut Andreas de Baldemento, in epistola 226?

(487) Videlicet Benedictio Dei in diocesi Lugdunensi, de quo supra epistola 173; Dunense, et Claro-Maricense in Belgio.

(488) Volebat siquidem Pontifex Cistercienses Romæ collocare in ecclesia Sancti-Anastasio ad Aquas Salvias: qui coloniam alteram altero Bernardo duce, qui postea Eugenius III, ad Farfensem abbatem directam occupavit, et ad Aquas-Salvias posuit anno 1140, ex libro tertio Vitæ, n. 23. Vide hic epistolas 343 et 345.

(489) Scripta anno Christi 1138.

(490) Galliæ scilicet Narbonensis: alia nempe est in Hispania.

domine, nosti Treverensem archiepiscopum? scio quia nosti. Nosti et illum Sancti-Daximini non sanctum abbatem? Puto quia non nosti. Quis dignior honore illo priori? sic nemo confusione dignior isto sequenti: et tamen iste honoratus est, ille opprobrio latus. Quid peccavit archiepiscopus? Prædam Ecclesiæ suæ recuperavit, captivam Ecclesiam de manu laica liberavit (477). Nunquid pro bono redditur malum, et odium pro dilectione? Hic quæso, hic evigilet oculus pietatis, et semotis paulisper occupationibus consideret, quantum subreptum sit ei, ut talis, qualem pudet dicere, talem qualem tu ipse nosti, faciat opprobrium vicinis suis, inimicis tuis. Piissime Pater, affectus filialis loquitur. Hucusque condoluimus misero et miserabili archiepiscopo. Verum ex hoc jam si non fuerit emendatum, dolor cordis nostri et compassio ex intimis medullis, tota transibit ad illum, per quem potuit emendari. Sunt et aliæ læsiones præfati viri, quas cum ei alleviaveritis, vobis procul dubio laborabitis. Quidquid dulcissimi domini mei nomen decolorat, cor meum excoriat.

EPISTOLA CLXXX (478).

AD EUMDEM PRO EODEM.

Iterum commendat pontifici negotium archiepiscopi Treverensis, ut sententiam subreptitæ obtentam, prævia meliore causæ cognitione, revocet.

Iterum supplicatio, iterum preces, et decies repetitæ non desinent. Non desistimus, quia non diffidimus. Bonam causam habemus, et æquum judicem, qui non cunctabitur evacuare quod subreptum est, cum apparebit quod verum est; nec poterit inde ridere, qui voluit irridere: sed, ut scriptum est, *mentita est iniquitas sibi (Psal. xxvi, 12)*. Hoc solet habere præcipuum apostolica Sedes, ut non pigeat revocare quod a se forte deprehenderit fraude elicitum, non veritate promeritum. Res plena æquitate, et laude digna, ut de mendacio nemo lucretur, præsertim apud sanctam et summam Sedem. Hæc sciens puer vester secure supplicat pro Treverensi, et sic instat non quasi in incertum. Ego quippe, ego hominis illius novi merita, causam, intentionem. Propter quod horum eum volunt monachi lapidare? Quia male meruit? sed fideliter adstitit, et multum servivit. Ob causæ injustitiam? sed injustum nemo, nisi injustus, causabitur. Quod de manu laica vindicavit? imo recuperavit sedi episcopali monasterium, anquam clavam de manu Herculis extorquens in manu fortiori. Ob parvitatem iutionis? sed pium

(477) Archiepiscopus nimirum Treverensis Albero monasterium Sancti-Maximini juxta Treveros, repugnantibus abbate et monachis, sibi asseruit. Et contra Henricus comes Luxemburgensis, jure advocatiæ sibi temporalem ejus subjectionem vindicare conatus est. Hæc res utrosque animis disjunctis, et armis commisit, non sine magna utrorumque clade. Hoc est, quod Bernardus ait, Archiepiscopum prædam Ecclesiæ suæ recuperasse, et de manu laica captivam liberasse Ecclesiam.

(478) Scripta anno Christi 1136.

(479) Scripta circa eundem annum.

(480) Scripta anno Christi 1139. Acris est hæc

est reformare religionem in monasterio: quod ille intendit. Adsit Dominus cordi domini mei, ne iterum possit ei subripi a monachis, non tam (ut simulant) appetentibus libertatem, quam fugitantibus disciplinam.

177 EPISTOLA CLXXXI (479).

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM.

Profitetur se beneficiis imparem, non nisi voluntatis affectu gratum esse posse.

Si verbis contendere velim ad beneficia quibus me obruitis, idem erit ac si impelitus sagittis, festucis dimicem: nisi quod hoc locus videbitur, illud dolus. Facta factis compensari oportet. Verum id quidem multum est ad me. Nam unde sufficerem pauper et modicus? sed rebus pauper et viribus, non voluntate. Æquabo ergo beneficia votis, quæ factis non possum. Desideriis dives sum, affectibus abundo. Et certe verus beneficus amplius non requirit. Nam quomodo beneficus, qui non ei benevolus sit? Porro benevolus nil sibi charius ipsa æstimat benevolentia, qua et benevolus nominatur, et beneficus est. Denique benevolentia fructus est beneficii: nisi quis forte beneficium putet quod in spe severit, aut timore dimiserit. Sed quis non videat hoc relictum, illud venditum, neutrum datum? Oportet autem beneficium, ut vere sit, esse gratuitum. Danti itaque rependi quidquam gratius ab accipiente non potest, quam si gratum habuerit, quod gratis accepit. Et hæc benevolentia creatur de benevolentia dantis in animo accipientis, beneficio quidem interveniente. Hac me fateor locupletem: hanc de corde pleno dignam profecto offero renumerationem meo benefactori; hanc devotus immolo sacrificium laudis factori omnium pro salute mei benefactoris.

EPISTOLA CLXXXII.

AD HENRICUM SENONENSEM ARCHIEPISCOPUM (480).

Hunc acriter perstringit, utpote durum, ut qui archidiaconum non recte deposuisset; et ad æqua postulata ac pacis consilia difficilem.

Pro multis visus sum multoties scribere, fateor, propter vos, et statueram non facere ob vestram odibilem duritiam: sed charitas prævalebit. Volo vobis amicos vestros retinere, et non dignamini: volo reconciliare inimicos, et non patimini. Non vultis habere pacem: manibus ac pedibus accersitis vestram conturbationem, sed confusionem, sed depositionem (481). Multiplicatis vobis accusatores: defensores subtrahitis. Excitatis iterum in vos olim

epistola in episcopum, cui tam salutaria monita de moribus et officio episcoporum dedit in epistola 42. Hæc scripta est sub annum 1140, eerte ante annum 1144, quo anno mortuus Henricus Hugonem habuit successorem ex Chronico Sancti-Petri Vivi, in Spicilegii tomo II, De ejus obitu epistola 102.

(481) Suspensum fuisse anno 1136 patet ex eo, quod Hugo ex Pontiniacensi abbate Autissiodorensis episcopus apud Ferrarias a Gaufrido Carnotensi episcopo consecratus est « propter suspensionem domini Henrici metropolitani, » ex Historia episcoporum Autissiodorensium, cap. 55, apud Labbeum.

sopita discrimina, provocatis adversarios, patronos offenditis. Ubique apud vos pro ratione voluntas; totum pro imperio, nihil ex timore Dei. Qui de vobis non rident inimici, non conqueruntur amici? Quomodo devestistis hominem, non dico iudicio non convictum, sed nec verbo conventum? Quantos hoc verbum scandalizabit? quot ora ad subsannandum, quot corda ad succensendum movebit? Itane putatis periisse iustitiam de toto orbe, sicut de vestro corde, ut homo sic ablatum perdat archidiaconatum? Sed vos forsitan plus amatis reddere, et perdere, quam gratiam de beneficio retinere. Nolite, quæso, nolite facere hanc rem: quam qui audierint, omnes mirabuntur, nemo laudabit. Hæc vobis mordacius audaciusque quam velletis audire, scripsi: sed non ad insipientiam vobis, si velletis corrigere.

178 EPISTOLA CLXXXIII (482).

AD CONRADUM REGEM ROMANORUM.

Reverentiam Sedis apostolicæ eidem commendat.

Scripta vestra et salutationes tam devotus suscipio, quam modicus sum ad illa. Mudicus dixerim dignitate, sed non devotione. Querimoniarum Regis nostræ sunt (483), et maxime illa, quam dignanter exprimitis de invasione Imperii. Regis dedecus, regni diminutionem nunquam volui: volentes odit anima mea. Legit quippe: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit: et, Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit* (Rom. XIII, 1, 2). Quam tamen sententiam cupio vos, et omnimodis moneo custodire, in exhibenda reverentia summæ et apostolicæ Sedi, et beati Petri Vicario (484), sicut ipsam vobis vultis ab universo servari imperio. Sunt quæ non putavi scribenda: præsens ea fortassis opportunius intimarem.

EPISTOLA CLXXXIV (485).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM.

Non posse mitti quos Pontifex petierat monachos.

Fratrem Andream (486) lætum incolumemque suscepimus [al. recipimus], et læta munitatem de vestra incolumitate et gloria, de pace et prosperitate Ecclesiæ, de curiæ statu florente et valente, postremo de gratia et benevolentia, quæ nobis apud vos perseverat. Bene sua misericordia Deus dignatus est facere nobiscum; factis sumus lætantes. Verum quod vobis de mittendis ad vos fratribus

(482) Scripta anno Christi 1139.

(483) Scilicet querebatur Conradus quod Bernardus Lothario favisset contra ipsum.

(484) Sic vicarius Petri dicitur summus pontifex in epistola modo 346. Vicarius Petri et Pauli in epistola 243. Confer epistolam Guigonis hic in tomo sexto, et notas hac de re nostras in Sæculi secundi parte prima, pag. 362. Bernardus tamen Papam vocat Vicarium Christi in epistola 42, n. 34, in epistola 251, n. 1, et in fine libri quarti De consideratione. Confer librum secundum De consideratione, n. 16. Jesu Christi Vicarius a Jacobo cardinale in epistola 246, ad Ludovicum Juniorem inter Chesnianas, appellatur.

(485) Scripta anno Christi 1140.

(486) An Andreas frater Bernardi, monachus Ci-

placet, difficile adimplebitur, præsertim cum non sit copia personarum quæ esse solebat. Siquidem præter illos qui bini, aut terni [al. trini] ad diversa destinati sunt loca; tria ex eis nova monasteria, ex quo a vobis discessimus, integrè ordinata sunt (487); et adhuc restant alia proxime ordinanda. Curamus tamen undecumque evocare, quos vobis mittamus; cupientes per omnia vestris obedire mandatis (488).

EPISTOLA CLXXXV (489).

AD EUSTACHIUM OCCUPATOREM VALENTINÆ SEDIS (490).

Hortatur, ut memor ætatis suæ, et mortis imminentis, divinique iudicii, resipiscat, nec pravis adulatorum consiliis pareat.

Viro illustri EUSTACHIO, frater BERNARDUS.

1. Salutem tibi, vir illustrissime, etsi non scribo, opto tamen. Optare quis prohibet? Affectui nec leges imperant, nec principes dominantur. Liber est, et maxime si spiritu ducitur: quia ubi spiritus Domini, ibi libertas (II Cor. III, 17). Inde est sane ausus iste meus de præsentibus, quo ad tuam Magnitudinem præsumo scribere, tanquam aliquis magnus fateor, nec jussus a te, nec rogatus nec invitatus. Sed quid si charitas jubet? Alius aliter fortassis accipiat: ego virum nobilem, quod in me est, in vera charitate decrevi his litteris suæ ipsius commonere salutis, excitare a somno, revocare ad cor, provocare ad gratiam. Quis scit si convertatur et ignoscat Deus, et relinquat post se benedictionem? Imo **179** nescit, quas et quantas jam divitias suæ bonitatis et longanimitatis thesaurizavit super eum misericors et miserator Dominus? Denique misertur, parcit, exspectat, dissimulatque usque adhuc, factus sicut homo non audiens, et non habens in ore suo redargutiones, tardans ferire, paratus ignoscere. Sed tu, domine, usquequo? Tu inquam, o bone vir, quousque dissimulas? quousque contemnis? Durum tibi est contra stimulum calcitrare (Act. IX, 5). An ignoras quia benignitas Dei ad pœnitentiam te adducit? Quandiu autem tu secundum duritiam tuam et cor impœnitens, thesaurizas tibi iram in die iræ? (Rom. II, 4, 5.)

2. An non secundum duritiam quidem, sed secundum verecundiam? Quid refert secundum quid pereas? O verecundia expers rationis, inimica salu-

sterciensis, ex libro primo de hujus Vita, n. 10? an idem, de quo in epistola 176? aut Andreas de Baldemento, in epistola 226?

(487) Videlicet Benedictio Dei in diocesi Lugdunensi, de quo supra epistola 173; Dunense, et Claro-Maricense in Belgio.

(488) Volebat siquidem Pontifex Cistercienses Romæ collocare in ecclesia Sancti-Anastasi ad Aquas Salvias: qui coloniam alteram altero Bernardo duce, qui postea Eugenius III, ad Farsensem abbatem directam occupavit, et ad Aquas-Salvias posuit anno 1140, ex libro tertio Vitæ, n. 23. Vide hic epistolas 343 et 345.

(489) Scripta anno Christi 1138.

(490) Galliæ scilicet Narbonensis: alia nempe est in Hispania.

tis, totius ignara honoris et honestatis! Hæc plane illa, quam Sapiens loquitur, *confusio adducens peccatum* (*Eccli. iv, 25*). Itane verecundum est homini vinci a Deo, et probo ducitur humiliari sub potenti manu Altissimi? Non ita rex ille gloriosus David: *Tibi soli, inquit, peccavi, et malum coram te feci, ut justificeris in sermonibus tuis et vincas cum judicaris* (*Psal. l, 6*). Summum victoriae genus, divinae cedere majestati: et auctoritati matris Ecclesiae non reluctari, summus honor et gloria. O perversitas! Non pudet inquinari, et abluī pudet! *Est pudor, juxta Sapientem, adducens gloriam* (*Eccli. iv, 25*); si videlicet peccare pudeat, si non pudeat vel peccasse: et ita vel sera gloria non carebis, reducēte nimirum pudore quam culpa fugaverat. Secundum tenent beatitudinis locum, quorum remissae sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata (*Psal. xlvi, 1*), Honorabile tegumentum, de quo legitur: *Confessio et pulchritudo in conspectu ejus* (*Psal. xcv, 6*). Quis mihi tribuat videre te in vestitu deaurato, ut dicamus et tibi: *Confessionem et decorem induisti, amictus lumine sicut vestimento?* (*Psal. ciii, 1, 2*.) Revertere, Sunamitis, revertere, ut intueamur te? (*Cantic. vi, 12*.) Consurge, consurge, induere fortitudine, induere vestimento salutis (*Isa. lii, 1*). Surge, qui dormis, et exsurge a mortuis, et illuminabit te Christus (*Ephes. v, 14*). A mortuo tanquam qui non est, perit confessio (*Eccli. xvii, 26*).

3. Usquequo oblivisceris te in finem? usquequo dormis in morte, decus nobilium, fidelium fletus! Quandiu contra morem tuum pertinax, contra honorem tuum sequestris, contra salutem tuam rebellis! quid illos egregios mores, actusque tuos tuam dissimili pergis exitu consummare? Quomodo aetas ista, quam in misericordia uberi requiescere oportebat, omnium praeteritorum dierum tuorum poenas luit, nec diluit culpas? Cur, proh dolor! sola veneranda canities solita veneratione fraudatur, sola sine honore marcescit, quam vel maxime decuit honorari? Miserere animae tuae placens Deo (*Eccli. xxx, 24*). Etenim qui hominibus placent, confusi sunt, quoniam Deus sprevit eos (*Psal. lii, 6*). Breves dies hominis sunt (*Job. xiv, 5*): seni mors in januis est. Modicum habes, prorsus modicum tempus cum his qui dicunt tibi, Euge, euge. Sit etiam pro modico tibi judicari ab ipsis, aut ab humano die, qui angelico examini jamjamque es praesentandus, qui ad tribunal terrificum Christi ipso jam defectu naturae miserandus urgeris. Illi te oportet praeparare judicio, illi saeculo conformare, illius curiae affectare favorem, formidare repulsam. Quid illorum sententia conturbaris, quorum nec laude probatus, nec vituperatione reprobis inveniris! Denique vani filii hominum, mendaces filii hominum in stateris, ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum (*Psal. lxi, 10*).

(491) Scripta circa annum 1140. — In omnibus scriptis deest, *Cameracensis*: quidam habent, *de Oisy*. Utrumque recte; nam in hac epistola mentio est de monachis Valcellarum, Ordinis Cisterciensis, quod coenobium anno 1132 conditum est prope Ca-

4. Propterea qui te beatificant, in errorem te inducunt, dantes verba, munera reportantes. Vana hæc, atque ilta: sed verba amplius. Et decipitis de vanitate in idipsum: sed tu magis deciperis, illi minus. Das quippe quod utcumque pluris est: et das ingratis, das immeritis; siquidem tua, non te diligunt. Imo nec **ES** te, nec tua: sed quæ sua sunt, quærunt. Tua, quod poterunt, venabuntur adulationibus vanis et falsis. Molliti sunt sermones eorum super oleum, et ipsi sunt jacula (*Psal. liv, 22*). Et idecebat David: *Oleum autem peccatoris non impinguet caput meum* (*Psal. cxl, 5*). Ab his laudatur peccator in desideriis animæ suæ, et iniquus benedicatur (*Psal. ix, 24*). Ab his ergo cavere non ego, sed Sapiens doceat. *Filii, ait, si te lactaverint peccatores, ne acquiescas eis* (*Prov. i, 10*). Attende potius illi qui judicat in æquitate pro mansuetis terræ, quos tua non pastoralis diligentia pascit, sed sæcularis premit potentia: quam non haberes super eos ullam, nisi data esse tibi desuper. Sed hæc est hora vestra, et potestas tenebrarum. Attende autem: *Judicium grave his qui praesunt et potentes potenter tormenta patientur* (*Sap. vi, 6 7*). Hoc si paves, caves; si negligis, incidis. Et, *Horrendum est incidere in manus Dei viventis* (*Hebr. x, 31*). Avertat hoc unus et verus Deus, qui non vult mortem peccatoris, sed ut magis convertatur et vivat (*Ezech. xviii, 23, 32*). Plura adhuc loqui fert animus, sed non fert forte auditus. Nec placent aspera, quamvis recta; et salubria, quia sunt amara, non sapiunt. Ponam itaque digitum super os meum, donec sciam ista qualiter acceptentur. Placebo autem si potero, non stilo, neque lingua, sed opere et veritate.

EPISTOLA CLXXXVI.

AD SIMONEM FILIUM CASTELLANI CAMERACENSIS (491). *Ejus tutelæ Valcellenses monachos commendat, patris donationem ab eo ratam haberi rogans.*

Cognoscens, dilectissime, nuntiante abbate Radulfo (392), de Valcellis, desiderare te nostri praesentiam atque colloquium, delectatus sum admodum tanta tui erga me devotione; nec certe ingratus benevolentiae. Noveris et meae esse voluntatis, tuo satisfacere desiderio: sed corporali molestia impediri tam ab hujus voluntatis effectu, quam et ab aliis plurimis, plurimumque necessariis negotiis. Sed licet absens corpore, sum tamen praesens spiritu, donec quandoque flam, Deo volente, et corpore, et spiritu: si tamen non ore tantum et lingua, sed opere diligamus et veritate. Igitur in exhibitione operis liquebit veritas dilectionis. Hoc est itaque quod rogo, ut quod de meo apud te est, fratres dico Valcellenses, et eorum ecclesiam mei gratia diligas, foveas, et manu teneas ubi necesse fuerit: ut in hoc et tuae liberalitatis insigne praebes documentum, et meracum. Simonem de Oisiaco laudat auctor Vitæ S. Gosvini abbatis Aquicinctensis in libro II, cap. 19. Simonis pater Hugo de Mercorio, de quo in contextu epistolæ.

(192) In vetustis libris abbreviatum est R. nomen.

ejus quam mihi promittis, charitatis clarescat indicium. Quam nunc charitatem in eo vel primum cupio experiri, si Ligeurtem, quam mihi pater tuus præsentem contulit ad opus illius monasterii, tu quoque concesseris, et donum patris tui non feceris irritum. Nos quoque quod nostrum est, de præteritis gratias agentes, et in reliquum similia sperantes, pro te tuisque illi preces fundimus, qui voluntatem timentium se facit, et deprecationem eorum exaudit (*Psal. CXLIV, 19*). Oramus te et uxorem tuam, et omnes qui ad vos pertinent, bene valere.

EPISTOLA CLXXXVII.

AD EPISCOPOS SENONAS CONVOCANDOS, CONTRA PETRUM ABÆLARDUM (493).

Excitat episcopos ad causam religionis contra Abælardum strenue agendam.

Exiit sermo inter multos, et credimus ad vos pervenisse: quomodo videlicet apud Sanonas in octavis

(493) Scripta anno Christi 1140. — Abælardus in diœcesi Nannetensi, patre Berengario, matre Lucia ortus, primum Parisiis philosophiam Guillelmo de Campellis, deinde vero Rosselino præceptore mathe- ses, demum Anselmo Laudunensi magistro theologiam non sine invidia et admiratione didicit. Postea sacrorum Librorum interpretationem Parisiis ad- susus, multos ad se discipulos traxit, inter illos vero Heloissam quamdam, Fulberti canonici Parisiensis neptem, cujus animum informando, corpus violavit. Quam quidem injuriam impatiens ferens Fulbertus, Abælardum, qui eam conjugii honore resarcire voluerat, in hospitio pernoctantem fœde circumcidit. Hinc vero ambo amasii dedecoris impotentia latebras quærunt, illa Argentolii prope Parisios monialis, hic apud Sanctum-Dionysium monachus effectus. Sed ubique infestus vel infelix, in quamdam cellam monasterio vicinam, nempe Diogilum, secedit, ibique theologiam publice proficitur. At nimis iugeno suo et rationi indulgens, cum multa fidei non satis consona ventilaret, sistitur ad concilium Suessionense, Conone legato circa annum 1121 celebratum, ut infra dicitur: ibique librum suum de Trinitate seu Introductionem ad Theologiam, in qua suspecta continebantur capitula, flammis tradere compulsus, ipse in Sancti-Medardi Suessionense monasterium detrusus est, quod Vita S. Gosvini abbatis libro I, cap. 18, male Innocentio II papa auctore factum refert, cum tum sederet Callistus II. Tandem cum Abælardo eremum petere concessum esset, in solitudinem quamdam Trecensis diœcesis se recepit, ibique oratorium construxit, primo quidem sanctæ Trinitati consecratum, deinde vero Paracleti nomine insignitum. Sed neque hic quieto esse licuit. Unde postulatus abbas a monachis Sancti-Gildasii in Britannia-Minore, diœcesis Venetensis. « invenit, » ut ipse refert in Historia Calamitatum suarum, « christianos atque monachos gentilibus longe sæviores atque pejores. » Inde ergo ad suum Paracleteuse oratorium se iterum recipiens, ibi collocavit Heloissam cum sororibus pulsam e monasterio Argentolianensi, quod Sugerius abbas Sancti-Dionysii postliminio vindicavit anno 1127. Ibi itaque degens, ac perversa scribens docensque, iterum hæreticus audit. Interim plures ejus scripta discutunt, in primisque Guillelmus Sancti-Theoderici abbas, qui collecta errorum capitula refutavit, refutataque ad Gaufridum Carnotensem episcopum, et Bernardum Claræ-Vallensem abbatem direxit, ut ad ulciscendam fidei injuriam eos commoveret. Vide epistolas modo 326 et 327. Abælardus vero hæretici nomen non ferens, S. Bernardum, quasi tantæ calumniæ

A Pentecostes vocamur, et provocamur ad litem pro defensione fidei: cum servum Dei non oporteat litigare, sed magis patientem esse ad omnes (*II Tim. II, 24*). Si mea propria **ISI** causa esset, posset non immerito fortassis puer sanctitatis vestræ in vestro patrocínio gloriari. Nunc autem quia et vestra est, imo plus vestra; fidentius monco, et obnixius rogo, ut amicos vos in necessitate probetis. Amicos dixerim, non nostros, sed Christi, cujus sponsa clamat ad vos in silva hæresum, et in segete errorum, quibus sub tutela et custodia vestra pullulantibus, pene jam suffocatur. Amicus sponsi non deseret eam in opportunitatibus in tribulatione. Nec miremini, quod ita de subito, et in arcto temporis vos invitamus: quoniam hoc quoque adversa pars in sua ver-
B sutia et calliditate providit, ut improvidos invaderet, et congredi cogeret immunitos.

auctorem, provocat ad concilium Senonense anno 1140 convocatum. Bernardus itaque vel invitatus ad synodum accedit. Proferuntur ex Abælardi scriptis impia dogmata, quæ vel abneget si non sua; si sua, abjuret. At ille turbatus et loqui impotens, ut tradit Gaufridus Autissiodorensis in Apocalypsin; sive populi seditionem timens, ut habet Otto Frisingensis loco infra citando; sive securius esse existimans Romæ causam agere, ut ait S. Bernardus in epistola 193, quod ibi discipulos haberet cardinales et clericos, Romanam curiam appellavit. Nihilominus concilii Patres damnant errores, quorum indicem ad Innocentium summum pontificem transmittunt, variasque epistolas, quas Bernardus tam suo, quam Putrum nomine, ad ipsum Innocentium atque cardinales scripsit, quas inter videnda maxime epistola 190, in qua præcipua errorum capitula valide revincit. Exstant inter Opera ipsius Abælardi septem et decem errorum articuli, quos a synodo ad Innocentium missos testatur codex manuscriptus Paracletensis illic citatus: sed cum eos in ipsa Bernardi epistola 190 et in epistola Guillelmi hic 390 habeamus fere omnes, haud necesse visum est hoc in loco illos attexere. Præferenda sunt capitula, quæ ex codice Vaticano infra referimus, nempe tomo secundo, ante tractatum de Erroribus Abælardi. Innocentius acceptis litteris synodalibus, statim rescripsit epistolam hic ordine 194, ad Patres concilii, errores condemnantem, aliamque addidit in ipsum Abælardum sententiam proferentem, his verbis:

Innocentius episcopus, servus servorum Dei, Venerabilibus fratribus SAMSONI Remensi, HENRICO Senenensi archiepiscopis, et charissimo in Christo filio BERNARDO Claræ-Vallis abbati, salutem et apostolicam benedictionem.

Per præsentia scripta Fraternitati vestræ mandamus, quatenus Petrum Abælardum et Arnoldum de Brixia, perversi dogmatis fabricatores et catholicæ fidei impugnatores, in religiosis locis, ubi vobis melius visum fuerit, separatim faciatis includi, et libros erroris eorum, ubicumque reperti fuerint, igne comburi. Data Laterani, decimo octavo Kal. Augusti.

His autem litteris inscriptum erat: *Transcripta ista nolite ostendere cuiquam, donec istæ litteræ in Pariensi colloquio, quod prope est, præsentatæ fuerint ipsis archiepiscopis.* — Abælardus itaque se Romæ condemnatum intelligens, ab appellatione destitit persuasione Petri Cluniacensis abbatis: a quo benigne exceptus, ejusdem opera cum S. Bernardo, deinde vero cum Innocentio simul et Ecclesia in gratiam rediit, et biennio Cluniaci magna cum

EPISTOLA CLXXXVIII (494).

AD EPISCOPOS ET CARDINALES CURIÆ, DE EODEM.
Monet ad vigilandum adversus Petri Abælardi errores.
 Dominis et patribus reverendis episcopis et car-

anymi demissione exacto, in monasterio Sancti-Marcelli Cabilonensis, quo morbi curandi causa a Petro abbate missus fuerat, excessit e vita anno Christi 1142, ætatis suæ sexagesimo tertio, cujus eximias virtutes in extremo illo vitæ suæ cursu exhibitas exaggeravit idem Petrus Venerabilis in libri quarti epistola 21, ad Heloissam. Sunt qui Abælardo plus æquo faventes eousque delapsi sunt, ut ipsum ab omni errore immunem profitentes, primo quidem Bernardum contra larvas et umbras pugnasse affirmant; deinde vero synodi Senonensis auctoritatem convellant; demumque ipsius curiæ Romanæ iudicium in Abælardum prolatum elevent: de quibus breviter aliquid dicendum.

I. Adversus Bernardum opponitur primo Ottonis Frisingensis auctoritas, qui « quamvis abbatem suum », ut aiunt (scilicet Ordinis sui) « in magna habuerit veneratione, tamen scribit eum ex christianæ religionis fervore zelotypum, et ex habituali mansuetudine credulum, ut magistros, qui humanis rationibus et sæculari sapientiæ confidenter nimium inhærebant, abhorreret, et de talibus sinistram quid recitanti facile aurem præberet ». Hæc quidem Otto in libro primo de Gestis Friderici, cap. 47; sed occasione Gilberti Porretani, quæ tamen etiam in Abælardi gratiam inflectit. At cum testante Radevico in libro secundo de Gestis Friderici, cap. 11, Otto nimium Gilberto addictus, appetente morte petierit, ut si quid pro ipsius sententia dixisset quod quempiam posset offenderre, illud corrigeretur; hoc retractatorum loco habendum est. Imo ipse Otto satis expressit in consequentibus, quid de Abælardo sentiret. Ita enim de illo scribit: « Is litterarum studiis aliisque faciliis ab ineunte ætate deditus fuit; sed tam arrogans, suoque tantum ingenio confidens, ut vix ad audiendos magistros ab altitudine mentis suæ humiliatus descenderet. » Et infra: « Sententiam ergo vocum seu nominum in naturali tenens facultate, non caute theologiæ admiscuit. Quare de sancta Trinitate docens et scribens, tres personas... nimis attenuans, non bonis usus exemplis, » etc. Adde quod Abælardus in synodo Suessionensi, Ottone ipso fatente, Sabellianus hæreticus est iudicatus. Hæc pro Ottonis adversus Bernardum auctoritate. Jam secundo loco profertur Petri Venerabilis pro Abælardo testimonium qui jam citatam scribens epistolam ad Heloissam, de illo affirmat, quod « nec Germanus eo abjectior, nec ipse Martinus pauperior apparet ». Ita vere Petrus Cluniacensis extremam vitæ periodum, quam Abælardus Cluniaci exegit, describens. At nunquid de futuris ejus meritis Bernardus digladiabatur, ut contra larvas dimicasse dicendus sit? Optime Chronicon Cluniacense, in Petro Venerabili: « Abælardus, inquit, Petrus nomine, ab erroribus fidei per Petrum Venerabilem abbatem nostrum et S. Bernardum abbatem Claræ-Vallensem revocatus, quæ antea de fide dogmatizaverat perfide » (supple, abjurans), « monachus Cluniacensis factus est. Et deinde mens ejus, lingua ejus, opus ejus semper divina fuere... Et sicut de Magno Gregorio legitur, momentum aliquod præterire solebat minime, quin semper aut oraret, aut legeret, aut scriberet, aut dictaret.... Quare ipsum Petrus Venerabilis sollicite commendans, » etc. Congeruntur denique plura id genus argumenta, vel ingenium viri, vel doctrinam, vel optimum mortis genus extollentia, quasi horum aliquid Bernardus sit inficiatus.

II. Contra synodum Senonensem defectus potestatis, seu jurisdictionis adducitur, quod neque

dinalibus qui sunt de curia, puer sanctitatis eorum-
 1. Nulli dubium, quin ad vos specialiter spectet tollere scandala de regno Dei, surgentes succidere spinas, sedare querelas. Sic enim præcepit Moyses

Senonensis, neque Remensis archiepiscopi, qui concilio intererant, jus haberent in Abælardum abbatem Sancti-Gildasii diocesis Venetensis; sed Turonensis metropolita qui aberat. Verum jam ante duodecim annos in oratorium Paraclitense diocesis Trecentis reversus, archiepiscopo Senonensi suberat. Deinde eos habuit iudices quos expetiit, ut testatur Bernardus in epistola 191, nomine concilii ad Innocentium scripta. « A loco, » inquit, « et iudice, quem sibi elegerat, Sedem apostolicam appellavit. » Non enim sanctus abbas Bernardus, ut quidam falluntur, hanc in Abælardum synodum excitavit; quin ipse S. Bernardus reluctantem et invitum eo accedere coegit, quod manifeste asserit. S. Doctor in epistolis 187 et 189; necnon Gaufridus Autissiodorensis, Abælardi quondam discipulus, qui sic Commentario in Apocalypsin loquitur: « Expetens denique Senonensem metropolitanum (Abælardus) quod in ejus ecclesia celebrandum foret in proximo grande concilium, Claræ-Vallensem causatur abbatem suis in occulto detrahare libris. Addit quoque paratum se esse in publico sua defendere scripta, rogans ut prædictus abbas, dicturus si quid haberet ad concilium vocaretur. » Recte igitur damnatus est, cum cujusvis in consentientes sit jurisdictio, inquit Juriscons. l. ii, de Jud. Secunda quæ adhibetur machina ad labefactandam synodi auctoritatem, testimonium est Petri Berengarli Pictaviensis, qui in Apologia pro Abælardo suo præceptore adversus Patres concilii, ipsumque Bernardum a se conscripta, tam putida mendacia emovit, tamque indigna calumniarum monstra, ut mirum sit a viro cordato sustineri, vel adduci in medium adeo perditæ frontis et fidei hominem, qui venerabiles episcopos, « ebrios, canes, porcos, » aliisque probris lacessitos ridet, se ipsum non tantum ludibrio, sed justæ lectorum indignationi exponens. Sed videamus quid tandem sanior factus de S. Bernardo scripserit ad episcopum Mimatensem: « Sed cur, inquit, expleto primo volumine, secundum, ut sponderas, non texis? Quia processu temporis meum sapere crevit, et in sententiam Abbatis » (Bernardi) « pedibus, ut dicitur, ivi. Nolui esse patronus capitulorum objectorum Abælardo, quia etsi sanum saperent, non sane sonabant. Postquam igitur, inquit, a secundo libro manus torpuit, quare primum non rasisti? Fecissem hoc, inquam, nisi cassa esset industria; remanent enim exemplaria, » etc.

III. Jam vero tertio loco adversus Romani Pontificis iudicium immatura sententiæ celeritas præsumitur, quod causa non discussa Abælardum inauditum damnaverit. Verum nonne sufficiebant Acta concilii Senonensis ad instruendam causam, cui Abælardus præsens adfuit? Quis cardinalium vel clericorum in Romana curia ipsius dogmata nesciebat, vel, si fas fuisset, a censura vindicare non tentasset auctorem, quem plurimi ex illis magistrum habuerant? Maneat itaque Innocentii sententia, maneat illibata concilii Senonensis et S. Bernardi auctoritas, maneat Abælardo non alia tuendi erroris ratio, quam vitæ errorisque correctio. Quam sanius certe Heloissa illa post Abælardi sui mortem a Petro Venerabili expoposcit ejus absolutionem ipsius Abælardi tumulo apponendam (exstat in Bibliotheca Cluniacensi et inter Opera Abælardi); quam nonnulli texendis Apologiis incumbunt, ad errorum excusationem, quos ipse lacrymis et pœnitentia diluere ad ultimum non cessavit. Sed de his satis.

(494) Scripta eodem anno.

cum montem subiit: *Habetis*, inquit, *Aaron et Hur vobiscum: si quid natum fuerit quæstionis, referetis ad ipsos* (*Exod. xxiv, 15*). Illum loquor Moysen, qui venit per aquam, et non in aqua solum, sed in aqua et sanguine. Et ideo plus quam Moyses, quia et in sanguine venit. Et quoniam pro Hur et Aaron stat zelus et auctoritas Romanæ Ecclesiæ super populum Dei, ad ipsam merito referimus, non quæstiones, sed læsiones fidei, et injurias Christi; patrum probra atque contemptus; præsentium scandala, pericula posterorum. Irridetur simplicium fides, evisce-rantur arcana Dei, quæstiones de altissimis rebus temerarie ventilantur, insultatur patribus, quod eas magis sopiendas, quam solvendas censuerint. Inde fit, quod Agnus paschalis, contra Dei statutum (*Exod. xii, 9*), aut aqua coquitur, aut crudus discerpitur, more et ore bestiali. Quod residuum est, non igne comburitur, sed conculeatur. Ita omnia usurpat sibi humanum ingenium, fidei nil reservans. Tentat altiora se, fortiora scrutatur, irruit in divina, sancta temeratur magis quam reseratur; clausa et signata non aperit, sed diripit, et quidquid sibi non invenit pervium id putat nihilum, credere dedignatur.

2. Legite, si placet, librum Petri Abælardi, quem dicit Theologiæ: ad manum est enim; cum, sicut gloriatur, a pluribus lectitur in curia: et videte qualia ibi de sancta Trinitate dicantur, de genitura Filii, et de processione Spiritus sancti, et alia innumera, catholicis prorsus auribus et mentibus dis-sueta. Legite et alium, quem dicunt Sententiarum ejus (495); necnon et illum qui inscribitur, Scito te ipsum; et animadvertite quanta et ipsi silvescant segete (496) sacrilegiorum atque errorum: quid sentiat de anima Christi, de persona Christi, de descensu Christi ad inferos, de Sacramento altaris; de potestate ligandi atque solvendi, de originali peccato, de concupiscentia, de peccato delectationis, de peccato infirmitatis, de peccato ignorantie, de opere peccati, de voluntate peccandi. Et siquidem judicatis me juste moveri, movemini et vos: ac ne frustra moveamini, agite pro loco quem tenetis, pro dignitate qua polletis, pro potestate quam accepistis; quomodo qui ascendit ad cœlos, descendat usque ad inferos: et opera tenebrarum, ausa prodire in lucem, arguantur a luce in lucem: ut dum qui publice peccat, publice arguetur; comprimant sese etiam alii, ponentes tenebras lucem, disputantes in triviis de divinis; qui loquuntur mala in cordibus

(495) Negat Abælardus in Apologia sua, ullum librum hoc nomine a se conscriptum, ideoque « hoc contra se per malitiam vel ignorantiam prolatum » criminatur: quod etiam Chesnius in notis asserit. « S. Bernardus, » inquit, « ignoranter Abælardo ipsi librum Sententiarum attribuit in epistola 188 », quasi libros Sententiarum a Petro Magistro scriptos Abælardo tribuerit. Sed non ita ignotus erat Bernardo Petrus, quem laudat in epistola modo 410, ut in hoc erratum laberetur. Imo nec eo tempore, quo hæc epistola scripta est, Petrus Magister Sententiarum suarum libros ediderat. Est penes nos liber ab ipso Abælardo sine dubio contextus, qui vulgo « Sic et non » appellatur, cujus inscriptionem sic effert vetus co-

suis, et in codicibus suis scribunt: et sic obstruatur os loquentium iniqua.

EPISTOLA CLXXXIX (497).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM, DE EODEM.

Animi dolorem indicat ob errores Abælardi post schisma statim exsurgentes, quibus Pontificem occurrere monet.

Amantissimo Patri et domino INNOCENTIO, Dei gratia summo Pontifici, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, modicum id quod est.

1. Necesse est ut veniant scandala: necesse est, sed non suave. Et ideo dicit propheta: *Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, et volabo, et requiescam: (Psal. liv, 7)* et Apostolus cupit dissolvi, et cum Christo quiescere. Et alius quidam sanctorum, *Sufficit mihi Domine*, ait, *tolle animam meam; neque enim melior sum quam patres mei (III Reg. xix, 4)*. Est et mihi nunc aliquid commune cum sanctis, in voluntate duntaxat, non in merito. Nam vellem et ipse modo de medio fieri, victus, fateor, a pusillanimitate spiritus et tempestate: vereor autem, ne non sicut pariter affectus, ita pariter et paratus inveniar. Tædet vivere, et an mori expediat, nescio; et ideo forte etiam in votis distem a sanctis, quod ipsi provocentur desiderio meliorum, cum ego scandalis et ærumnis compellar exire. Denique ait, *Dissolvi et cum Christo esse, multo melius (Philip. i, 23)*. Ergo et in sancto appetitus, et in me prævalet sensus: sed in hac miserrima vita nec ille habere quod appetit bonum; nec ego quod molestum patior, non habere valemus. Et ob hoc exire quidem ambo pari cupimus voluntate, sed non pari intentione.

2. Stulte mihi dudum requiem promittebam si quidem Leonina rabies quievisset (498), et pax Ecclesiæ redderetur. Nam ecce illa quievit, sed non ego. Nesciebam me esse in valle lacrymarum, aut oblitus fueram habitare me in terra oblivionis. Non attendebam terram, in qua habito, spinas et tribulos germinare mihi; succisis succedere novas, et rursum illis alias sine fine, sine intermissione succrescere. Audieram hoc: sed melius, ut nunc experior, ipsa vexatio dat intellectum auditui. Innovatus est dolor, non exterminatus; lacrymæ inundaverunt, quia invaluerunt mala; et expertis pruina, irruit super eos nix. Ante faciem frigoris hujus quis sustinebit! Hoc frigore refrigescit charitas, ut abundet iniquitas. Leonem evasimus, sed incidimus in draconem (499), qui non minus forsitan noceat sedens dex manuscriptus: « Incipiunt Sententiæ ex divinis Scripturis collectæ, quæ contrariæ videntur: pro qua quidem contrarietate hæc compilatio Sententiarum, *Sic et non* appellatur. » Ad quem librum an respexerit S. Bernardus cum hoc scriberet, mihi est incompertum. Porro præter illa Abælardi opera, quæ prædictus Chesnius recensuit, habemus insuper librum ipsius in Hexaemeron, Heloissæ suæ nuncupatum.

(496) Ita manuscripti emendatiores: in editis, *quantæ et ibi silvescant segetes.*

(497) Scripta anno Christi 1140.

(498) Id est schisma Petri Leonis.

(499) Petrum Abælardum.

in insidiis, quam ille rugiens de excelso. Quanquam non jam in insidiis; cujus virulenta folia utinam adhuc laterent in scriniis, et non in triuiis legerentur. Volant libri: et qui oderant lucem, quoniam mali sunt, impegerunt in lucem, putantes lucem tenebras. Urbibus et castellis ingeruntur pro luce tenebræ; pro melle, vel potius in melle venenum passim omnibus propinatur. Transierunt de gente in gentem, et de regno ad populum alterum. Novum cuditur populis et gentibus Evangelium, nova proponitur fides, fundamentum aliud ponitur præter id quod positum est. De virtutibus et vitiis non moraliter, de Sacramentis Ecclesiæ non fideliter, de arcano sanctæ Trinitatis non simpliciter nec sobrie disputatur: sed cuncta nobis in perversum, cuncta præter solitum, et præterquam accepimus, ministrantur.

3. Procehit Goliath procero corpore, nobili illo suo bellico apparatu circummunitus antecedente quoque ipsum ejus armigero Arnaldo de Brixia. Squama squamæ conjungitur, et nec spiraculum incedit per eas. Siquidem sibilavit apis quæ erat in Francia, api de Italia (500): et venerunt in unum adversus Dominum, et adversus Christum ejus. Intenderunt arcum, paraverunt **183** sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde. In victu autem et habitu habentes formam pietatis, sed virtutem ejus abnegantes, eo decipiunt plures, quo transfigurant se in angelos lucis, cum sint Satanæ. Stans ergo Goliath una cum armigero suo inter utrasque acies, clamat adversus phalangas Israel, exprobratque agminibus sanctorum, eo nimirum audacius, quo sentit David non adesse. Denique in suggillationem doctorum Ecclesiæ, magnis effert laudibus philosophos; ad inventiones illorum et suas novitates catholicorum Patrum doctrinæ et fidei præfert: et cum omnes fugiant a facie ejus, me omnium minimum expetit ad singulare certamen.

4. Denique scripsit mihi, sollicitante quidem ipso, archiepiscopus Senonensis, diem statuens congregationis, quo ille in præsentia ejus et coepiscoporum suorum deberet, si posset, statuere prava dogmata sua, contra quæ ego ausus mutire fuisset. Abnuum quia puer sum, et ille vir bellator ab adolescentia: tum quia judicarem indignum, rationem fidei humanis committi rationculis agitandam, quam tam certa ac stabili veritate constat esse subnixam. Dicebam sufficere scripta ejus ad accusandum eum; nec mea referre, sed episcoporum, quorum esset ministerii de dogmatibus judicare. Ille nihilo minus, imo eo amplius levavit vocem, vocavit multos, congregavit complices. Quæ de me ad discipulos suos scripserit, dicere non curo. Disseminavit ubique, se mihi die statuto apud Senonas responsurum. Exiit sermo ad omnes, et non potuit me latere. Dissimulavi primum: nec enim satis rumore populari movebar. Cedens tamen (licet vix, ita ut flerem)

(500) Ita genuina lectio, quæ alludit ad versum decimum octavum capituli septimi Isaïæ, *Sibilabit Dominus muscæ, quæ est in extremo fluminum*

consilio amicorum, qui videntes quomodo se quasi ad spectaculum omnes pararent, timebant ne de nostra absentia et scandalum populo, et cornua crescerent adversario; et quia error magis confirmaretur, cum non esset qui responderet aut contradiceret, occurri ad locum et diem, imparatus quidem et immunitus, nisi quod illud menteolvebam, *Nolite præmeditari, qualiter respondeatis: dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini (Matth. x, 19): et illud, Dominus mihi adjutor, non timebo quid faciat mihi homo (Psal. cxvii, 6)*. Convenerunt autem præter episcopos et abbates plurimi viri religiosi, et de civitatibus magistri scholarum, et clerici litterati multi, et Rex præsens erat. Itaque in præsentia omnium, adversario stante ex adverso, producta sunt quædam capitula de libris ejus excerpta. Quæ cum cœpissent legi, nolens audire exivit, appellans ab electis iudicibus, quod non putamus licere. Porro capitula iudicio omnium examinata, inventa sunt fidei adversantia, contraria veritati. Hæc pro me, ne levitate, aut certe temeritate usus in tanto negotio putarer.

5. Verum tu, o successor Petri, iudicabis, an debeat habere refugium sedem Petri, qui Petri fidem impugnat. Tu, inquam, amice sponsi, providebis, quomodo liberes sponsam a labiis iniquis, et a lingua dolosa. Sed ut paulo audacius loquar cum domino meo, attende etiam tibi ipsi, amantissime Pater, et gratiæ Dei quæ in te est. Nonne cum esses parvulus in oculis tuis, ipse te constituit super gentes et regna? Ad quid, nisi ut evellas, et destruas, et ædifices et plantes? Qui ergo tulit te de domo patris tui, et unxit te unctio misericordiæ suæ, attende, quæso, ex tunc et deinceps, quæ fecit animæ tuæ; quanta per te Ecclesiæ suæ, quanta in agro dominico, cælo et terra testibus, tam potenter quam salubriter evulsa sunt et destructa; quanta rursus bene ædificata, plantata, propagata. Suscitavit Deus furorem schismaticorum in tuo tempore, ut tuo opere contererentur. Vidi stultum firma radice, et statim maledictum est pulchritudini ejus. Vidi, inquam, vidi impium superexaltatum, et elevatum **184** sicut cedros Libani; et transivi, et ecce non erat. *Oportet autem, ait, hæreses et schismata esse, ut qui probati sunt, manifesti fiant (I Cor. xi, 19)*. Et in schismate quidem jam, ut dictum est, Dominus probavit te, et cognovit te. Sed ne quid desit coronæ tuæ, en hæreses surrexerunt. Itaque ad consummationem virtutum, et ne quid minus fecisse inveniamini a magnis episcopis antecessoribus vestris, capite nobis, Pater amantissime, vulpes quæ demoliuntur vineam Domini, donec parvulæ sunt: ne, si crescant et multiplicentur, quidquid talium per vos non fuerit exterminatum, a posteris desperetur. Quanquam non jam parvulæ nec pauculæ, sed certe grandiusculæ et multæ sint, nec nisi in manu forti

Ægypti et api, quæ est in terra Assur. Apis de Francia Abælardus; apis de Italia Arnaldus de Brixia, urbe Italiæ, de quo vide notas in epistolam 195.

vel a vobis exterminabuntur. Jacinctus multa mala ostendit nobis: nec enim quæ voluit, fecit, vel potuit. Sed visus est mihi patienter ferendus de me, qui nec personæ vestræ, nec curiæ in curia illa pepercit: quod melius Nicolaus iste meus, imo et vester, viva referet voce (501).

EPISTOLA CXC (502).

AD INNOCENTIUM PONTIFICEM, DE ERRORIBUS QUIBUSDAM PETRI ABÆLARDI.

Hanc epistolam ob prolixitatem inter Tractatus relatam habes tomo secundo.

EPISTOLA CXCI (503).

AD INNOCENTIUM EX PERSONA DOMINI ARCHIEPISCOPI REMENSIS, etc.

Abælardum, vana scientiæ opinione tumidum, et de favore curiæ Romanæ gloriantem, auctoritate Pontificia mature reprimendum.

Reverendissimo domino et charissimo Patri, Dei gratia summo Pontifici INNOCENTIO, SAMSON Remorum archiepiscopus, JOSLENUS Suessionensis, GAUFRIDUS Catalaunensis, ALVISUS Atrebatensis, voluntarium debitæ subjectionis obsequium.

1. Auribus occupatis ad plurima, sermonem facimus abbreviatum de prolixo negotio, pro eo maxime, quia idipsum diffusius ac plenius continetur in litteris domini Senonensis. Petrus Abælardus christianæ fidei meritum evacuare nititur, dum totum quod Deus est, humana ratione arbitratur se posse comprehendere. Ascendit usque ad cælos, et descendit usque ad abyssos. Nihil est quod lateat eum, sive in profundum inferni, sive in excelsum supra. Homo est magnus in oculis suis, de fide contra fidem disputans, ambulans in magnis et in mirabilibus super se, scrutator majestatis, hæresum fabricator. Jamdudum fecerat librum de sua Trinitate, sed sub Legato Romanæ Ecclesiæ (504) igne examinatus est, quia inventa est in eo iniquitas. Maledictus qui reædificavit ruinas Jericho. Surrexit a mortuis liber ille, et cum eo multorum hæreses quæ dormierant; surrexerunt, et apparuerunt multis. Jamjam extendit palmites suos usque ad mare, et usque ad Romam propagines ejus. Hæc gloriatio hominis illius, quod liber suus in curia Romana habet, ubi caput suum reclinet. Hinc confirmatus et confortatus est furor ejus.

2. Propterea cum in conspectu episcoporum super his argueret cum abbas Claræ-Vallis, zelo fidei et justitiæ armatus; nec confessus est, nec negavit: sed a loco et judice quem sibi ipse elegerat, sine læsione sine gravamine, ut suam prolongaret ini-

(501) Eadem verba legentur in fine epistolæ nunc 338, ad Haimericum. Quis sit iste Jacinctus seu Hyacinthus, incertum. An is qui postea creatus cardinalis a Lucio II, cognomento Bobo, tituli Sanctæ Mariæ in Cosmedin. De eo mentio facta videtur in epistola 508, apud Chesnium tomo II. Nicolaus erat Claræ-Vallensis monachus, postea S. Bernardi notarius, de quo ad epistolam 298.

(502) Scripta anno Christi 1140.

(503) Scripta eodem anno.

(504) Nempe Conone, et quidem in synodo Suessionensi anni 1121, ex notis ad epistolam 187, et ex

quitatem, Sedem apostolicam appellavit. Episcopi autem, qui propter hoc in unum convenerant, vestræ Reverentiæ deferentes, nihil in personam ejus egerunt: sed tantummodo capitula 185 librorum ejus, a sanctis Patribus condemnata, ne morbus serperet, medicinali necessitate abjudicaverunt. Quia ergo homo ille multitudinem trahit post se, et populum qui sibi credat, habet; necesse est ut huic contagio celeri remedio occurratis.

Sero (enim) medicina paratur

Cum mala per longas invaluerit (505) moras.

(OVID. *De rem. am.*, v. 91, 92.)

rocessimus in hoc negotio quousque ausi sumus: tuum est de cætero, beatissime Pater, providere, ne in diebus tuis aliqua hæreticæ pravitate macula decor Ecclesiæ maculetur. Tibi commissæ est sponsa Christi, amice sponsi: tuum est tandem uni viro virginem castam exhibere Christo.

EPISTOLA CXCVII.

AD MAGISTRUM GUIDONEM DE CASTELLO (506).

Monet eum ita diligere et fovere Abælardum, ut tamen errores ejus non foveat.

Venerabili domino, et charissimo Patri, magistro GUIDONI, sanctæ Romanæ Ecclesiæ Dei gratia presbytero cardinali, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, non declinare ad dexteram, nec ad sinistram.

Injuriam facio vobis, si aliquem a vobis ita diligere credam, ut cum eo pariter ejus errores diligatis. Quisquis enim sic aliquem diligit, nondum novit quemadmodum oportet eum diligere. Talis namque dilectio terrena est, animalis, diabolica, nocens æque diligenti atque dilecto. Existiment alii de aliis prout volunt: ego adhuc de vobis æstimare non possum, nisi quod vicinum est rationi, quod ad lineam pertinet æquitatis. Quidam prius judicant, et postea probant: ego de potione, utrum dulcis sit an amara, ante gustum non judicabo. Magister Petrus in libris suis profanas vocum novitates inducit et sensuum: disputans de fide contra fidem, verbis legis legem impugnat. Nihil videt per speculum et in ænigmate; sed facie ad faciem omnia intuetur, ambulans in magnis et in mirabilibus super se. Melius illi erat, si juxta titulum libri sui (507), se ipsum cognosceret, nec egrederetur mensuram suam, sed saperet ad sobrietatem. Ego non eum accuso apud Patrem: est qui eum accuset liber suus, in quo sibi male complacuit. Cum de Trinitate loquitur, sapit Arium: cum de gratia, sapit Pelagium: cum de Præfatione in tomum primum, ubi de schismate Anaclei.

(505) Editiones Ovidii quas inspeximus, *convalescere*; ut et ipse Bernardus infra, epist. 342, n. 3.

(506) Scripta anno Christi 1140. — In tribus manuscriptis Colbertinis: *Ad Magistrum Guidonem de Castello, qui Petri discipulus fuerat, et de quo potissimum præsumebat, qui postea papa Cælestinus fuit, nempe eo nomine secundus anno 1143. Ad eundem epistolam 169, post quam hæc ponitur in quibusdam manuscriptis uti et sequens.*

(507) Quem inscripsit, *Scito te ipsum.*

persona Christi, sapit Nestorium. Minus de vestra æquitate præsumo, si diu vos rogavero, ut in causa Christi nullum Christo præponatis. Illud autem scitote, quia expedit vobis, quibus potestas data est a Domino; expedit Ecclesiæ Christi, expedit illi etiam homini, ut ei silentium imponatur, cujus maledictione os plenum est, et amaritudine, et dolo.

EPISTOLA CXCIII.

AD MAGISTRUM IVONEM CARDINALEM (508), DE EODEM. *Indignum esse ut Abælardus in Romana curia fautores inveniat.*

Dilectissimo suo IVONI, sanctæ Romanæ Ecclesiæ Dei gratia presbytero cardinali, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, dirigere justitiam, et odire iniquitatem.

Magister Petrus Abælardus, sine regula monachus, sine sollicitudine prælatus, nec ordinem tenet, nec tenetur ab ordine. Homo sibi dissimilis est, intus Herodes, foris Joannes; totus ambiguus, nihil habens de monacho, præter nomen et habitum. Sed quid ad me? Unusquisque onus suum portabit. Aliud est quod dissimulare non possum, quod pertinet ad omnes qui diligunt nomen Christi. Iniquitatem in excelso loquitur: integritatem fidei, castitatem Ecclesiæ corrumpit. Transgreditur terminos quos posuerunt patres nostri: **186** de fide, de Sacramentis, de sancta Trinitate disputans et scribens, singula pro sua voluntate mutat, auget, et minuit. In libris et in operibus suis ostendit se fabricatorem mendacii et cultorem perversorum dogmatum; hæreticum se probans, non tam in errore, quam in pertinacia et defensione erroris. Homo est egrediens mensuram suam, in sapientia verbi evacuans virtutem crucis Christi. Nihil nescit omnium quæ in cælo et quæ in terra sunt, præter se ipsum. Damnatus est Suggestione cum opere suo coram legato Romanæ Ecclesiæ (509). Sed quasi non sufficeret ei illa damnatio, iterum facit, unde iterum damnetur: et jam novissimus error pejor est priore. Securus est tamen, quoniam cardinales et clericos curiæ se discipulos habuisse gloriatur, et eos in defensione præteriti et præsentis erroris assumit, a quibus judicari timere debuit et damnari. Si quis spiritum Dei habet, illius versiculi recordetur: *Nonne qui oderunt te, Domine, oderam, et super inimicos tuos tabescebam?* **D** (Psal. cxxxviii, 21.) Liberet Deus per vos, et per cæteros filios suos, Ecclesiam suam a labiis iniquis et a lingua dolosa.

EPISTOLA CXCIV (510).

RESCRIPTUM DOMINI INNOCENTII PAPÆ CONTRA HÆRESSES PETRI ABÆLARDI.

INNOCENTIUS Episcopus Servus servorum Dei, venerabilibus fratribus, HENRICO Senonensi, SAMSONI Remensi, archiepiscopis, eorumque suffraganeis, et

(508) Scripta anno Christi 1140. — Ivo, ex canonico Sancti-Victoris Parisiensis cardinalis Sancti-Laurentii in Damaso creatus anno 1130, de quo in epistola 144. In Galliam legatus Radulfum Viromanducorum comitem excommunicavit, infra ad epistolam 216. De ejus testamento lege epistolam 218.

A charissimo in Christo filio BERNARDO Claræ-Vallis abbati, salutem et apostolicam benedictionem.

1. Testante Apostolo, sicut unus Dominus, ita una fides esse dignoscitur (Ephes. iv, 5); in qua tanquam in immobili fundamento, præter quod nemo potest aliud ponere, firmitas catholicæ Ecclesiæ inviolata constitit. Inde est quod beatus Petrus Apostolorum princeps, pro eximia hujus fidei confessione, a Domino ac Salvatore nostro audire meruit: *Tu es, inquit: Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam* (Matth. xvi, 18): petram utique firmitatem fidei, et catholicæ unitatis soliditatem manifeste designans. Hæc siquidem est inconsutilis tunica Redemptoris nostri, super qua milites sortiti sunt, sed eam dividere minime potuerunt (Joan. xix, 23, 34): contra quam in initio fremuerunt gentes, et populi meditati sunt inania; adstiterunt reges terræ, et principes convenerunt in unum (Psal. ii, 1, 2). Verum apostoli, duces dominici gregis, et eorum successores apostolici viri, ardore charitatis et zelo rectitudinis succensi, fidem defendere, et eam in cordibus aliorum proprii sanguinis effusione plantare non dubitarunt. Domum cessante persecutorum rabie, imperavit Dominus ventis, et facta est in Ecclesia tranquillitas magna.

2. Sed quia hostis humani generis semper circuit quærens quem devoret, ad impugnandam sinceritatem fidei, fraudulentam hæreticorum fallaciam subinduxit. Contra quos viri Ecclesiarum pastores viriliter insurgentes, eorum prava dogmata cum ipsorum auctoribus condemnarunt. In magna namque Nicæna synodo Arius hæreticus est damnatus. Constantinopolitana synodus Manichæum hæreticum debita sententia condemnavit. In Ephesina synodo Nestorius condignam sui erroris damnationem excepit. Chalcedonensis quoque synodus Nestorianam hæresim, et Eutychianam cum Dioscoro et ejus complicibus justissima sententia confutavit. Marcianus præterea, licet læicus, christianissimus tamen Imperator, catholicæ fidei amore succensus, prædecessori nostro sanctissimo papæ Joanni scribens adversus eos qui sacra mysteria profanare contendunt, inter cætera sic loquitur, dicens: « Nemo clericus, vel militaris, vel alterius cujuslibet **187** conditionis, de fide christiana publice tractare conetur in posterum. Nam injuriam facit iudicio reverendissimæ synodi, i quis semel judicata et recte disposita revolvere, et iterum disputare contendit: et in contemptores hujus legis, tanquam in sacrilegos, pæna non deerit. Igitur si clericus erit, qui publice tractare de religione ausus fuerit, consortio clericorum removebitur (511). »

3. Dolemus autem, quoniam, sicut litterarum vestrarum inspectione, et missis a vestra Fraternitate

(509) Nimirum sub annum 1121.

(510) Scripta anno Christi 1140.

(511) Duplex in hunc locum irrepsisse mendum videtur, nempe quoad inscriptionem, ac nomen Papæ tum existentis. Exstat quidem hæc Marciani imperatoris epistola sive decretum inter acta

nobis errorum capitulis (512) cognovimus, in novissimis diebus, quando instant periculosa tempora, in Petri Abælardi perniciose doctrina et prædictorum hæreses, et alia perversa dogmata catholicæ fidei obviantia pullulare cœperunt. Verum in hoc maxime consolamur, et omnipotenti Deo gratias agimus, qui in partibus vestris pro patribus tales filios suscitavit, et tempore apostolatus nostri in Ecclesia sua tam præclaros voluit esse pastores, qui novi hæretici calumniis studeant obviare, et immaculatam sponsam uni viro virginem castam exhibere Christo. Nos itaque qui in beati Petri cathedra, cui a Domino est dictum: *Et tu aliquando conversus confirma fratres tuos* (Luc. xxii, 32), licet indigni residere conspicimur, communicato fratrum nostrorum episcoporum et cardinalium consilio, destinata nobis a vestra discretione capitula, et universa ipsius Petri perversa dogmata sanctorum canonum auctoritate cum suo auctore damnavimus, eique tanquam hæretico perpetuum silentium imposuimus. Universosque erroris sui sectatores et defensores, a fidelium consortio sequestrandos, excommunicationisque vinculo innodandos esse censemus. Datum Laterani decimo septimo calendis augusti.

EPISTOLA CXCIV.

AD EPISCOPUM CONSTANTIENSEM (513).

Monet ut Arnaldum de Brixia, Italia et Gallia pulsum, et jam apud ipsum delitescentem expellat, aut potius ad cavenda majora damna vinculum teneat.

1. Si sciret paterfamilias qua hora fur veniret, vigilaret utique, et non sineret perfodi domum suam concilii Chalcedonensis, Leone papa Magno celebrati anno 451, sed ad cives Constantinopolitanos directa, non vero ad Leonem summum pontificem, multo minus ad Joannem, qui annis amplius octoginta post Marciani Augusti obitum Romanam sedem obtinuit. Potest itaque locus iste restitui exprinendo nomen Papæ in casu absoluto, hoc modo: *Sanctissimo papa Leone prædecessore nostro scribens, etc.*

(512) Hæc habes tomo II, ad opusculum 11.

(513) Scripta anno Christi 1140. — An de Constantiensi Galliæ, an vero de Constantiensi ad Rhenum intelligenda sit hæc epistola, incertum. Ad posteriorem potius inclinatur animus, quod Arnaldus, a regno Francorum exturbatus, apud hunc cui directa est epistola delitescere referatur. Huic sedulum præerat Hermannus de Arbona, qui Bernardum Francofurti adiit, ex libro sexto De miraculis Bernardi, cap. 1, ipsumque Bernardum Constantiam adduxit. Eidem Gaufridus dicat Miracula ejusdem sancti, a libro vi, cap. 10.

(514) Hominem ita depingit Otto Frisingensis, de Gestis Friderici, libro II, cap. 20: « Arnaldus iste ex Italia civitate Brixia oriundus, ejusdemque ecclesiæ clericus, ac tantum lector ordinatus, Petrum Abælardum olim præceptorem habuerat: vir quidem naturæ non hebetis, plus tamen verborum profluvio, quam sententiarum pondere copiosus, singularitatis amator, novitatis cupidus, cujusmodi hominum ingenia ad fabricandas hæreses, schismatumque perturbationes sunt prona. Is a studio a Galliis in Italiam revertens, religiosum habitum, quo amplius decipere posset, induit, omnia lacerans, omnia rodens, nemini parcens, clericorum ac episcoporum derogator, monachorum persecutor, laicis tantum

PATROL. CLXXXII.

A (Matth. xxiv, 43). Scitis quia fur de nocte iruperit domum, non vestram, sed Domini, vobis tamen commissam? Sed dubium esse non potest, scire vos, quod apud vos fit, quando id usque ad nos utique tam remotos potuit pervenire. Nec mirum, si non horam prævidere, aut nocturnum furis ingressum observare quivistis. Mirum autem, si deprehensum jam non agnoscitis, non tenetis, non prohibetis exportare spolia vestra, imo pretiosissimas Christi exuvias, animas videlicet, quas sua imagine præsignavit, suo cruore redemit. Adhuc forsitan hæretis, et miramini, quemnam dicere velim. Arnaldum loquor de Brixia (514), qui utinam tam sanæ esset doctrinæ, quam districtæ est vitæ. Et si vultis scire, homo est neque manducans, neque bibens, solo cum diabolo esuriens et sitiens sanguinem animarum. **B** Unus de numero illorum quos apostolica vigilantia notat, *habentes formam pietatis, virtutem illius penitus abnegantes* (II Tim. III, 5): et ipse Dominus, *Venient, inquit, ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces* (Matth. VII, 15). Is ergo usque ad hanc ætatem, ubicumque conversatus est, tam foeda post se, et tam sæva reliquit vestigia, ut ubi semel fixerit pedem, illuc ultra redire omnino non audeat. Denique ipsam, in qua natus est, valde atrociter commovit terram, et conturbavit eam. Unde et accusatus apud dominum Papam schismate pessimo, natali solo pulsus est; etiam et abjurare compulsus reversionem, nisi ad ipsius **C** Apostolici permissionem. Pro simili deinde causa et a regno Francorum exturbatus est schismaticus insignis. Exsecratus quippe a Petro apostolo, **188**

adulans. Dicebat enim nec clericos proprietatem, nec episcopos regalia, nec monachos possessiones habentes, aliqua ratione salvari posse; cuncta hæc principis esse, ab ejusque beneficentia in usum tantum laicorum cedere oportere. Præter hæc de Sacramento altaris, Baptismo parvulorum non sane dicitur sensisse. » Idem auctor addit, « ipsum in concilio Romano, nimirum anno 1138 silentio multatum, Italia pulsum, in oppidum Alemanniæ Turegum, secessisse, ac prava dogmata effudisse: tandemque comperta Innocentii morte, circa principia pontificatus Eugenii urbem ingressum, amplius eam in seditionem excitasse: proponendo antiquorum Romanorum exempla, qui ex senatus maturitatis consilio... totum orbem suum fecerint. Quare reedificandum Capitolium, renovandam dignitatem senatoriam, reformandum equestrem ordinem docuit. Nihil in dispositione urbis ad Romanum spectare Pontificem, sufficere sibi ecclesiasticum iudicium debere. In tantum vero hujus venenosæ doctrinæ cœpit invalescere malum, ut non solum nobilium Romanorum sen Cardinalium diruerentur domus et splendida palatia, verum etiam Cardinalibus reverendæ personæ, inhoneste sauciatis quibusdam, a furenti plebe tractarentur. « Jordanem, Petri Leonis filium, in Patricium fuisse electum idem auctor testatur. (Chronici libro VII, cap. 20.) « Tandem, » inquit, « in manus quorundam incidens, in Tusciæ finibus captus, Principis examini reservatus est, et ad ultimum a Præfecto urbis ligno adactus, ac rogo in pulverem redacto funere, ne a stolidâ plebe corpus ejus venerationi haberetur, in Tiberim sparsus. » Hæc quidem late, sed pro loco.

12

adhæserat Petro Abælardo : cujus omnes errores, ab Ecclesia jam deprehensos atque damnatos, cum illo etiam et præ illo defendere acriter et pertinaciter conabatur.

2. Et in his omnibus non est aversus furor ejus, sed adhuc manus ejus extenta. Nam etiam ita vagus et profugus super terram, quod jam non licet inter suos, non cessat apud alienos, tanquam leo rugiens, circueiens et quærens quem devoret. Et nunc apud vos, sicut accepimus, operatur iniquitatem, et devorat plebem vestram, sicut escam panis. Cujus maledictione et amaritudine os plenum est, veloces pedes ejus ad effundendum sanguinem : contritio et infelicitas in viis ejus, et viam pacis non cognovit. Inimicus crucis Christi, seminator discordiæ, fabricator schismatum, turbator pacis, unitatis divisor : cujus dentes arma et sagittæ, et lingua ejus gladius acutus. Molliti sunt sermones ejus super oleum, et ipsi sunt jacula. Unde et solet sibi allicere blandis sermonibus et simulatione virtutum divites et potentes, juxta illud : *Sedet in insidiis cum divitibus in occultis, ut interficiat innocentem (Psal. ix, 29)*. Demum cum fuerit de illorum captata benevolentia et familiaritate securus, videbitis hominem aperte insurgere in clerum, fretum tyrannide militari, insurgere in ipsos episcopos, et in omnem passim ecclesiasticum ordinem desævire. Hoc scientes, nescio an melius salubriusve in tanto discrimine rerum agere valeatis, quam juxta Apostoli monitum, auferre malum ex vobis (*I Cor. v, 13*). Quanquam amicus sponsi ligare potius, quam fugare curabit, ne jam discurrere et eo nocere plus possit. Hoc enim et dominus Papa, dum adhuc esset apud nos, ob mala quæ de illo audiebat, fieri scribendo mandavit ; sed non fuit qui faceret bonum. Denique si capi vulpes pusillas demolientes vineam Scriptura salubriter monet (*Cantic. ii, 15*), num multo magis lupus magnus et ferox religandus est, ne Christi irrumpat ovilia, oves mactet et perdat ?

EPISTOLA CXCVI (515).

AD GUIDONEM LEGATUM DE EODEM.

Cavendam ei familiaritatem Arnaldi de Brixia, ne sub ejus auctoritate securius errores suos disseminet.

1. Arnaldus de Brixia, cujus conversatio mel, et doctrina venenum : cui caput columbæ, cauda scorpionis est ; quem Brixia evomuit, Roma exhorruit, Francia repulit, Germania abominatur, Italia non vult recipere, fertur esse vobiscum. Videte, quæso, ne vestra auctoritate plus noceat. Nam cum et artem habeat, et voluntatem nocendi, si accesserit

(515) Scripta anno Christi 1140.

(516) Scripta anno Christi 1141. — In duobus Colbertinis hæc epistola inscribitur *ad Petrum Bisuntinum*, nullo addito titulo ; in tertio, *Bisuntinum* ; in quarto, *Bisupinum*. In primis editis, *ad Petrum Bisantium* ; posteriores addiderunt, *decanum* ; quidam, *archidiaconum*. Monachum Casæ-Dei (quod est insigne Ordinis S. Benedicti cœnobiū apud Arvernō) fuisse conjiciebamus aliquando ex duabus sequentibus epistolis, quæ de eodem scriptæ vide-

rit favor vester, erit funiculus triplex, qui difficile rumpitur, supra modum, ut vereor, nociturus. Et unum existimo de duobus, si tamen verum est quod vobiscum hominem habeatis : aut minus scilicet notum vobis esse illum ; aut vos, quod est credibilius, de ejus correctione confidere. Et utinam id non frustra. Quis det de lapide hoc suscitare filium Abrahæ ? Quam gratum munus susciperet mater Ecclesia de manibus vestris vas in honorem, quod tamdiu passa est in contumeliam ? Licet tentare ; sed vir prudens cautus erit non transgredi præfinitum numerum ab Apostolo, qui ait : *Hæreticum hominem post unam et secundam correptionem devita ; sciens quia subversus est qui ejusmodi est, et delinquit proprio judicio condemnatus (Tit. iii, 10, 11)*. Alioquin familiarem habere, et frequenter admittere ad colloquendum, ne dicam ad convivandum, suspicio favoris est, et inimici hominis fortis armatura. Secure annuntiabit et facile persuadebit quæ volet domesticus et contubernalis legatus apostolicæ Sedis. Quis enim a latere domini Papæ mali quidpiam suspicetur ? Sed et si in manifesto **189** perversa loquitur, qui se facile opponere audeat vestro collateralī ?

2. Deinde videtis qualia post se, ubicunque habitavit, reliquit vestigia. Non sine causa vigor apostolicus hominem Italia ortum transalpinare coegit, repatriare non patitur. Quis vero extraneorum, ad quos ejectus est, non eum omnimodis cuperet suis reddidisse ? Et certe sic se habere ad omnes, ut omnibus odio habeatur, approbatio judicii est quod portat, ne quis dicat subreptum fuisse domino Papæ. Quale est ergo summi Pontificis suggillare sententiam, et illam sententiam, cujus recitandam ejus ipsius, in quem data est, etsi lingua dissimulat, vita clamat ? Itaque favere huic, domino Papæ contradicere est, etiam et Domino Deo. Per quemcumque enim justa sententia juste detur, ab illo certum est processisse, qui loquitur in propheta : *Ego qui loquor justitiam (Isa. lxiii, 1)*. Confido autem de vestra prudentia et honestate, quia visis his litteris de veritate certus, non abducemini amodo quidpiam assentire in hac re, nisi quod vos deceat, et Ecclesiæ Dei expediat, pro qua legatione fungimini. Diligimus vos, et ad vestrum obsequium parati sumus.

EPISTOLA CXCVII.

AD PETRUM BISUNTINUM DECANUM.

Increpat eum ob injurias abbati Chari-Loci illatas.

Peregrinationem abbatis Chari-Loci (517) sic bantur. At diversos fuisse colligimus ex charta Anserici archiepiscopi Bisuntinensis de Faverniaco, cui chartæ anno 1132 Petrus de Treva decanus Sancti-Stephani subscribit cum Hugone archidiacono Faverniacensi. Erat autem ecclesia S. Stephani cathedralis apud Vesoutionem, uti et alia S. Joannis Evangelistæ, quæ sola modo superest, alia nuper excisa.

(517) Charus Locus, diocesis Bisuntinensis, filia Claræ-Vallis, fundatur anno 1131. Primus loci abbas

accipimus, quasi jam mortuum eum videamus. Vobis maxime (quod vehementer doleo) imputatur quidquid illi periculi imminet, quidquid laboris incumbit. Non hoc a vobis expectavimus, quia nec meruimus. Alium vos putavimus, et alium experimur. Testimonium perhibent vobis qui interfuerunt actioni, quod nec sincere, nec secundum justitiam in ea vos habuistis. Et credo ex parte. Nam et venerabilis abbas Bellæ-Vallis (518) non multum sibi complacet in vobis. Nolite, quæso, nolite persequi servos Dei, quibus ab ipso dictum legitis: *Qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei* (Zachar. II, 8). Nolite radicibus evellere de cordibus nostris, si quid aliquando bene sensit de vobis. Et hæc ita dicimus vobis, non quia vos non diligimus, sed ut de medio fiat, quo potest contingere ut non diligamus. Dico autem tanquam amicus: non expedit vobis, neque Ecclesiæ vestræ, ut domino Papæ quod actum est, sicut actum est, innotescat.

EPISTOLA CXCVIII (519).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM.

Guidonem a vi et injuriis oppressoris vindicari rogat. Nihil æque decere summum Ecclesiæ Præsulem ac zelum justitiæ.

1. In causæ actione, quæ per charissimum fratrem nostrum Guidonem Chari-Loci abbatem vestro conspectui præsentatur, puto, satis apparet et lacerantis injuria, et innocentia patientis, et incuria judicis. Denique violentia calumniantis et inopia justitiæ compulsus est pauper confugere ad vestram præsentiam, non reputans laborem viæ, non expensas, non periculum temporis. Dedit manus morti, ne vivat in perturbatione, quietis amator. Clementer, quæso, respicite super egenum et pauperem: ne frustra vestris paternis auribus intimatus sit tantillarum virium tantus labor et dolor. Olim per epistolas semel et secundo testificatus sum vobis de homine illo, qui huic modo calumniatur, quod sui esset et prævaricator propositi, et monasterii dissipator (520). Nunc autem et flens dico inimicum crucis Christi, sanctorum qui in circuitu ejus sunt, violentissimum oppressorem, et calumniatorem pauperum: qui propria jam pene non habens quæ de-

avoret, in proxima passim more tyrannico debacchatur. Monachum habitu mentiens, re exhibet unum de prædonibus, omnino immemor regularium observationum, legum canonumque contemptor. Frontosus ad verecundiam, insensatus ad metum, inflexibilis ad pietatem, ad iram præceps, audax ad facinus, pronus ad injurias. Et miror quomodo vir religiosus abbas Casæ Dei in monacho suo tot et tanta vitia aut ignorare possit, aut dissimulare.

2. Sed de hoc quid ad nos? ipse viderit: ipse suo domino stat aut cadit. Nobis sufficit liberari de manibus ejus. A vobis id omnimodis flagitamus, quod aliunde frustra tentatum est. Circumspeximus, et non erat auxiliator. Ventum est ad commune refugium: illo confugimus, ibi confidimus liberari. Tantum adsit pietas; nam facultas non deest. Et quidem ex privilegio Sedis apostolicæ constat, summam rerum ad vestram potissimum respicere summam auctoritatem et plenariam potestatem. Verum hoc inter cætera vestri singularis primatus insignia, specialius nobilisque nobilitat vestrum et inclytum reddit apostolatam, si eripitis pauperem de manu fortiorum ejus. Nulla meo judicio in corona vestra pretiosior gemma zelo illo vestro, quo æmulari consuevistis oppressos, nec relinquitis virgam peccatorum super sortem justorum: nimirum propter illud quod sequitur. *Ut non extendant justi ad iniquitatem manus suas* (Psal. CXXIV, 3); vel propter illud quod alibi dicitur, *Quia, dum superbit impius, incenditur pauper* (Psal. IX, 23): et unde alter torquetur in corpore, inde alter gravius in anima perit.

3. Est item monasterium de nostro Ordine vicinum huic, quod malorum similiter hominum gravi infestatione vexatur, et non est qui redimat, neque, qui salvum faciat. Et pro hoc quoque puer vester paterna vestra viscera lacrymosis precibus concutere non veretur. Qui illi sunt homines, quæve occasio calumniandi, præsentium lator abbas veraci et viva voce referet vobis. Deus omnipotens vos nobis conservet longis temporibus, ad nostram omnium protectionem, qui in habitu et proposito pœnitentiæ pauperem vitam ducimus, ut sine timore, de manu inimicorum nostrorum liberati, serviamus illi (Luc. I, 74).

Guido, de quo hac in epistola et sequenti. Is a quodam Petro monacho infestatus, ac injuste oppressus, summum pontificem Innocentium appellavit cum litteris Bernardi commendatitiis (epist. 198). At cum veterator ille causam suam remitti ad Gallicanos judices impetrasset, commissum est judicium Joanni ex abbate Bonæ-Vallis Cisterciensis episcopo Valentino, qui simul cum Gratianopolitano litem dirimeret. Et tunc primum quidem factum est ut Cisterciensibus quæstiones eorum, quæ ad suum Ordinem pertinerent, demandarentur judicandæ ob probatam fidei integritatem. Quod postea usu receptum induxit celebrem illam et honorificam in jure exceptionem: « Quod licet non possit quis esse iudex, non modo in sua, sed neque in suorum causa » I. Qui de jurisdictioni. ff. de Jurisd. omn. Judicium; « tamen si persona judicis est ejusmodi quod omnis suspicio verisimiliter cesset, ut si sit monachus Cisterciensis, hoc non procederet, neque talis posset recusari, ut

habet Tiraquellus de Pœnis temp. aut. remitt. 15, n. 60, et alii plures. Pronuntiata in gratiam Chari-Locensis abbatis sententia, rursus prædictus ille Petrus interpellat Innocentium, ad quem Bernardus scripsit epistolam 199, ut justa episcoporum sententia confirmaretur.

(518) Bella-Vallis, de linea Morimundi, sita est in diocesi Bisuntina prope urbem. De Charo-Loco, in libro quarto Vitæ S. Bernardi, n. 40; de Bella-Valle in eodem libro, n. 7.

(519) Scripta anno Christi 1141.

(520) Non aliud videtur istud monasterium, quam abbatia B. Mariæ de Faverniaco, quam Ansericus Bisuntinensis archiepiscopus Stephano de Mercurio, Casæ-Dei tunc abbati, regendam concessit anno 1133. Hunc Stephanum merito virum religiosum vocat Bernardus, cum is miraculis fulsisse dicatur mortuus quarto kalendas apriles anno 1146. De abbatia Faberniacensi infra in epistola modo 394.

EPISTOLA CXCIX (521).

AD EUNDEM.

Unde supra.— Rogat sententiam pro Religiosis ini- que oppressis latam confirmari, nec ulterius au- res præberi calumniis.

Usquequo et superbit impius, et incenditur pauper? usquequo a tanta impudentia innocentia tanta vexatur, et hoc vivo Innocentio? Peccata sine dubio nostra hoc faciunt, quod dominus meus tam sero advertit mentientes sibi, tam lente exaudit clamantes ad se; in hac causa duntaxat: nam alias quidem scimus familiare esse domino meo, et cito intelligere, et facile misereri. Propter eum qui elegit vos, et posuit vos refugium oppressorum, ponite jam tandem finem et malitiæ oppressoris, et laboribus afflictorum: quia satis utraque res venit in lucem et manifestationem. **191** Denique ad mandatum beneplaciti domini mei causa discussa, et terminata est: superest ut ipsius auctoritate data sententia confirmetur. Ergone si venerit homo mendax adversus tantorum virorum testimonium (Valentinum loquor, et Gratianopolitanum) (522), audietur? Iterum supplico, et ad pedes domini mei ea qua possum mente anxiosa descendo, ne ab homine iniquo et doloso religiosum monasterium destrui patiatur. Etenim non parcat nostro, qui suum pene destruxit. Unde addo solita præsumptione: Si puero vestro crederetis, hominem hunc, qui beneficio pietatis vestræ abutitur, in claustrum suum remitteretis, et domino abbati Casæ-Dei mandaretis ut in monasterio, quod ille inutiliter occupat, virum religiosum promoveret, et regularem ordinaret conventum. Hoc plane dignum apostolatu vestro, hoc beneplacitum Deo, hoc honor domino abbati Casæ-Dei, suoque monasterio. Sic etiam liberaretis animam prædicti hominis, et ipsum, cui incubat, monasterium.

EPISTOLA CC (523)

AD MAGISTRUM ULGERIUM ANDEGAVENSEM EPISCOPUM, PRO GRAVI QUERELA QUÆ ERAT INTER IPSUM ET ABBATISSAM FONTIS-ERALDI (524).

1. Lacrymas magis quam litteras dare libet. Sed quoniam ad neutrum inops est charitas, et has oportet dare, et illas non omittere: has vobis, illas mihi, et pusillis multis me similibus, qui scandalizantur. Dicitis forsitan scandalum non esse per vos. Numquid propter vos esse negabitis? Facile cætera portarem, tantum vos non essetis in causa. Nam in culpa dicere non audeo. Non est meum discutere hoc: est qui quærat et iudicet. Væ homini illi per quem scandalum venit! iudicium profecto portabit

(521) Scripta eodem anno.

(522) Vide Notas ad epistolam 197.

(523) Scripta circa annum 1140.

(524) Petronillam scilicet abbatissam primam, cui anno 1150 successit Mathildis. Petronillæ obitus in Necrologio ponitur octavo kalendas maii, ubi constituta dicitur abbatissa a magistro Roberto Ordinis Fontis-Ebraldi auctore, quod insigne virginum cœnobium est in diocesi Pictaviensi, haud procul a finibus Turonum et Andegavorum. Gravis fuit controversia ejus loci sanctimonialibus intentata ab Ulgerio episcopo Andegavensi, cujus religionem et scientiam

A quisquis est ille, vel illa. Cæterum ad vos mihi nunc sermo: sustinete modicum quid insipientiæ meæ. Quia semel cœpi, loquar ad dominum meum: faciam satis vel ex parte zelo et affectui qui loquitur. Non verebor ætatem, dignitate non terrebor, non cunctabor ad nomen grande magistri Ulgerii. Nam quo grandius nomen, eo grandius scandalum. Propterea me ipsum transgrediar, et ero insipiens. Seniores increpabo, episcopum arguam, magistrum conabor docere, consilium dare sapienti. Nullum præsumptionis genus prætereat charitas et æmulatio, quam olim pro sanctitate et gloria nominis vestri conceperam. Cujus gloriæ diffusum circumquaque spirituale odorem, invidia diaboli interpolatum esse vel modice, mihi pro modico non est, sed neque Ecclesiæ Dei, quæ ubique tam celebri gaudio in hoc meridiano lumine exsultare solebat.

B 2. Verum vos quantum propriam gloriam contemnatis, satis apparet. Laudo, sed si non usque ad injuriam Dei. Laudo et constantiam, qua nec summis potestatibus ceditis de jure vestro, quod putatis: sed si non pertinacius quam constantius id agi a vobis videretur. Quam gloriosus, et certe sanctius vobis illatam injuriam fortiter sustineretis, et famam vestram ad gloriam Dei custodiretis! quamquam nescio quomodo vel conscientiam vestram esse in tuto confiditis sub hoc scandalo. Nec enim excusat vos, etiamsi in quempiam alterum jure culpam refunditis. Esto quod alius moverit scandalum: profecto compescere vos potestis. Nolle compescere, sine culpa erit? aut vero compescere, sine gloria erit? Malum si comprimam tuum, reputabitur tibi ad justitiam; si alienum, ad **192** gloriam. Quicumque auctor sit scandali, a vobis omnimodis exigitur tolli: et in eo loco excusatum dicimus, si non potestis. An non denique ministerium est Angelorum, tollere scandala de regno Dei? (*Matth. XIII, 41.*) Si dixeritis: Quid ad nos? arguet vos illa sententia: *Labia sacerdotis custodiunt scientiam, et legem requirunt de ore ejus; angelus enim Domini est (Malach. II, 7).* Si ergo hoc scandalum, cum possitis, non tollitis, plane non impletis ministerium vestrum: quod quidem an nulla sit culpa, vos iudicabitis. Ego vero nec hoc sufficere dixerim, si non et honorificatis.

C 3. Est quoque quod adhuc addam, nisi quia timidior sum, fateor, quam promisi. Sed tutius adduco magistrum, qui non vereatur episcopo nudam dicere veritatem. *Hoc ipsum, inquit, dilectum est*

prædicat Ordericus in libro XII, pag. 882, ad annum 1124, quo anno is Rainaldo ad Remorum sedem translato suffectus est, sapientia, moribus, sanctitate cæteris episcopis sui temporis præcellens, ex Actis episcoporum Cenomannensium, Analectorum tomo III, pag. 335. Is hujusce litis gratiam Romam non semel se contulit ad Innocentium et Lucium, qui sanctimonialium patrocinium susceperunt, ut patet ex eorum bullis editis, tum in Historia Fontis-Ebraldi, tum in dissertatione secunda pro B. Roberto de Arbrisellis. Vide epistolam 340.

in vobis, quod causas habetis inter vos. Quare non magis fraudem patimini? (I Cor. vi, 7.) Opposuit speculum, refulsit justitiæ sol, emicuit veritas, nævus apparuit. Quanti est igitur nescio quæ illa possessiuncula maledicta, ut ulterius jam possit aut obumbrare tam manifestam veritatem, aut impedire tam optatam correptionem? Inspiret Deus vobis acquiescere consilio, ut non dicam nostro, sed omnium qui æmulantur vos Dei æmulatione, reverende et omni gloria prosequende pater.

EPISTOLA CCI.

AD BALDUINUM ABBATEM REATINI MONASTERII (525).
Hortatur ut strenue incumbat officio suo: huc vero requirit verbum prædicationis, exemplum operis, et præcipue studium orationis.

1. Epistola quam misisti, affectum tuum redolet, movet meum. Et doleo quod prout moveor non possum rescribere. Nec immoror in excusandis excusationibus, sciens quod scienti me loquor. Nosti, inquam, sub qua sarcina gemo: et gemitus meus a te non est absconditus. Tu vero pro schedulæ brevitate affectum non æstimes, quem nulla sui prolixitate explicare posset oratio. Et malitia quidem occupationem potest facere ut paucis scribam, sed non ut parum diligam. Actum sane excludat, vel impediat actus: sed numquid affectum? Sicut mater unicum amat filium, ita te diligebam, hærentem lateri meo, placentem cordi meo. Diligam et absentem, ne solatium meum ex te, et non te videar dilexisse. Eras perneccessarius mihi. Atque hinc vel maxime claret quam sincere te diligam. Hodie nempe non te caruissem, si quæsissem quæ mea sunt. Nunc autem vides quod, spretis utilitatibus meis, tuis compendiis non invidi, ponens te utique ibi, unde aliquando transponaris super omnia bona Domini tui.

2. Tu autem cura inveniri fidelis servus et prudens, conservis tuis cœlestis triticum communicare absque invidia, et absque desidia erogare; et noli frustra assumere excusationem, quasi de tui novitate aut de imperitia, quod putas forte, vel simulas. Nam nec sterilis verecundia grata est, nec humilitas præter veritatem laudabilis. Officium ergo tuum attende. Pelle pudorem consideratione officii, age ut magister. Novus es, sed debitor: et ex tunc te noveris debitorem, ex quo te alligasti. Numquid novitas excusabit apud creditorem [*al. conditorem*] damna lucrorum? Numquid prima tempora vacua præterire patitur fenerator? Sed non sum, inquires, ad ista sufficiens. Quasi vero devotio tua accepta non sit ex eo quod habes, non ex eo quod non habes. De solo tibi credito talento respondere tibi para, **193** securus de reliquo. Si multum accepisti, da multum.

(525) Alius hic fuit a Balduino cardinale, Bernardi itidem discipulo, de quo ad epistolas 144 et 245. Hic enim cardinalis tum erat, cum Balduinus alter regerat Reatinum monasterium Cisterciense, quod duplex est, alterum Sancti-Matthæi, alterum Sancti-Pastoris, cui præfectus Balduinus. Lege Ughelli additiones ad Ciaconium sub Innocentio II, et aliam epistolam ad Reatinum abbatem post Bernardinas.

A Quod si modicum est, et id tribue. Etenim qui in modico fidelis non est, nec in maximo. Totum da, quia totum repetendus es usque ad novissimum quadrantem: sed sane quod habes, non quod non habes.

3. Memento etiam voci tuæ dare vocem virtutis. Quid illud, inquis? Ut opera tua verbis concinant, imo verba operibus, ut cures videlicet prius facere quam docere. Pulcherrimus ordo est et saluberrimus, ut onus quod portandum imponis, tu portes prior; et ex te discas qualiter oporteat aliis moderari. Alioquin subsannabit te sapiens, utpote pigrum illum, cui labor sit manum porrigere ad os (*Prov. xxvi, 15*): arguet te et Apostolus dicens: *Tu qui alios doces, teipsum non doces (Rom. ii, 21)*. Sed et notaberis vitio Phariseorum, qui alligant onera gravia et importabilia, et imponunt ea in humeros hominum, digito autem suo nolunt ea movere (*Matth. xxiii, 4*). Sermo quidem vivus et efficax, exemplum est operis, facile faciens suadibile quod dicitur, dum monstrat factibile quod suadetur. Ergo in his duobus mandatis, verbi scilicet atque exempli, summam tui officii ad conscientiæ securitatem pendere intellige. Tu tamen, si sapis, junges et tertium, studium videlicet orationis, ad complementum utique trinæ illius repetitionis in Evangelio de pascendis ovibus (*Joan. xxi, 15-17*). In hoc noveris illius trinitatis sacramentum in nullo frustratum a te, si pascas verbo, pascas exemplo, pascas et sanctarum fructu orationum. Manent itaque tria hæc: verbum, exemplum, oratio: major autem his est oratio. Nam etsi, ut dictum est, vocis virtus sit opus, et operi tamen et voci gratiam efficaciamque promeretur oratio. Heu avellor, abripior! non licet ultra. Illud tamen breviter admonitus sis, ut, quam citius poteris, gravi me cures solvere cura; et quid sibi vult, quod inter alia questus es, vulnus a quo non sperabas te pertulisse, non negligas manifestius aperire: id enim anxie me sollicitat.

EPISTOLA CCII (526).

AD CLERUM SENONENSEM.

Electionem novi Præsulis non inconsulte et præcipitanter instituendam.

D Destituti benedicto pastore vestro (527), opus est, charissimi, ut de substituendo alio sollicite satagatis. Sed sane id non præcipitanter agendum, non tumultuose aut inconsulte, ne forte vacuetur quod præter rationem et ordinem præsumetur et vos intrare incipiatis circuitum quorumdam qui in circuitu vestro sunt. De vicinis, si placet, Ecclesiis sumite experimentum (528); et illarum vexatio det intellectum auditui in causa præsentis. Grandis quippe res

(526) Scripta anno Christi 1144.

(527) Henrico scilicet, cui successit anno 1114 Hugo ex abbate Pontiniacensi, testante Chronico Hugonis monachi Sancti-Mariani, et alio S. Petri Vivi. Confer epist. 182.

(528) Intelligit Ecclesias Aurelianensem, de qua epist. 156; Catalaunensem, ex epist. 224; et Lingonensem, de quo supra epist. 164 sqq.

est in manibus, nobili Senonensi Ecclesiæ instaurare pastorem. Grandis prorsus, nec sine grandi adorienda consilio. Expectandum proinde suffraganeorum consilium episcoporum, expectandus assensus Religiosorum qui sunt in episcopatu, atque in commune tractandum commune negotium. Alioquin, dilectissimi, moleste, credite, intuebimur tribulationem Ecclesiæ vestræ, moleste vestram ipsorum confusionem. Quod utrumque continget facile, si illud contingat effici, quod oporteat revocari. Ergo indicetur jejunium, convocentur episcopi, Religiosi adsciscantur: nec sua (quod absit!) solemnitate fraudetur tauti sacerdotis rite celebranda electio. Aderit, ut confidimus, Spiritus sanctus votis vestris, et honor erit vobis **194** honorificantibus ministerium vestrum, dum pari voto et consilio studueritis **B** quod gloria sit Dei, et salus populi.

EPISTOLA CCIII (529).

AD ATTONEM EPISCOPUM ET CLERUM TRECENSEM.
Monet ut Ansellum clericum Trecensem ab armis et conjugio revocent.

Legimus, *Si erraverit quis ex vobis a veritate, et converterit quis eum, scire debet quoniam qui converti fecerit peccatorem ab errore viæ suæ, salvabit animam ejus a morte, et operit multitudinem peccatorum (Jac. v, 19, 20).* Errat Ansellus noster, errat: cui dubium? Si dimittimus eum sic, non solus errabit. Quantos trahet post se suo exemplo illustrissimus juvenis? Nec modo sequaces, sed et omnes qui poterunt eum revocare, nec revocabunt, eodem errore judicamus involvi. Mundus ego sum a sanguine ejus. **C** Et ei prædixi per epistolam, et vobis nunc dico, quia rem illicitam præsumit. Nec clerici est pugnare armis militaribus, nec subdiaconi uxorem ducere (530). Annuntiate peccatori opus ejus, ne ille in peccato suo moriatur, sanguinem vero ejus de manu vestra requirat qui suo eum redemit sanguine pretioso. En de cælo clamat: *Virgo Israel corruit, et non est qui sublevet eam (Amos v, 2).* Quousque in luto aurum jacet? Tollite margaritam, tollite, le-

(529) Scripta circa annum 1140.

(530) De cælibatu subdiaconorum lege Gregorii Magni epistolam 42, lib. 1, etc.

(531) Scripta circa annum 1140.

(532) Aliis *Sancti Albani*, quod nobile monasterium erat apud Anglos Mercios, ab Offa rege constructum. Sed præferenda lectio nostra de monasterio Sancti Albini apud Andegavos, ex quo Guillelmus transiens, « susceptus est a Bernardo abbate, tanta gratia virtutum radiavit, ut in omni sanctitate mirabilis appareret etiam quibuscumque perfectis. » Exordii Cisterciensis libro III, cap. 14.

(533) Scripta circa annum 1140.

(534) Aliis, *Roverensem*; seu, *Rouvensem*; sed rectius, *Roffensem*, cui sedi in Anglia tunc præsidebat Ascelinus seu Anselmus, qui anno 1137 Joanni successit in annos decem.

(535) Is natione Anglus, Parisiis primum litteras professus, inde in patriam remeans, Oxoniensem academiam pene collapsam restituit. Tum ob singulares animi dotes et eximiam doctrinam ab Innocentio II Romam vocatus, cardinalis tituli S. Eusebii creatus est, et quidem primus ex sua gente, nisi forte Ulrinum quemdam ei præposueris. Sed quonam

vate splendidissimam atque pretiosissimam gemmam de sterquilinio: levate eam, antequam porcorum, id est spurcorum spirituum, pedibus conculcetur, et jam non sit vas in honorem, sed in contumeliam.

EPISTOLA CCIV (531).

AD ABBATEM SANCTI-ALBINI (532).

Suum erga eum affectum aperit: mutuum vero conspectum, si præsens vita non permittat, futuræ reservari.

Etsi facie ignotus es mihi, sed non fama: nec parum aut vile quid tui gratulor me tenere munere illius. Nam talis, fateor, per eam insinuatus es meo pectori, ut, licet in multis occupatum, ipsa tamen serenissima recordatio tui, mi dilectissime frater [al. mi dulcissime frater], facile me plerumque ex omnibus vindicet sibi, ita ut in ea libenter immorer et suaviter requiescam. Cæterum quo memoriam plus accepto, eo avidius suspiro præsentiam. Sed quando istud, aut si quando istud? Utique etsi non ante, profecto in civitate Dei nostri: si tamen non habemus hic manentem civitatem, sed illam inquiremus. Ibi, ibi videbimus nos, et gaudebit cor nostrum. Interim vero delectabor et lætabor nihilominus in his quæ dicta sunt mihi, sperans et exspectans quod reliquum est de visione corporali in die Domini, ut gaudium meum plenum sit. Adde, obsecro, ad ea bona quæ abs te et de te nobis assidue veniunt, tuarumque pro nobis orationes, pater charissime et desideratissime.

EPISTOLA CCV (533).

AD EPISCOPUM ROFFENSEM (534).

Durius se litteris ejus, sed citra culpam, perstringi.

Dure scribitis non merenti. Quid peccavi? Si monui magistrum Robertum Pullum (535) aliquantum **195** tempus facere Parisiis, ob sanam doctrinam quæ apud illum esse dignoscitur; id putavi necessarium, et adhuc puto. Si rogavi Sublimitatem vestram ut permetteretis, etiam nunc id ipsum rogarem, nisi eam de priori prece indignatam sensissem. Si dixi hominem fultum gratia amicorum, quorum in curia anno? nempe 1134, si Onuphrio et Ciaconio credimus. Certe liquet omnino hac dignitate necdum fuisse politum cum scriberetur hæc epistola, quæ ex ipsa Bernardi litterarum serie circa annum 1140 exarata videtur. Deinde hanc eandem epistolam ad Ascelinum (aliis Anselmum) qui anno 1137 cathedram Roffensem inivit, missam affirmat Goduvinus, de Præsulis Angliæ. Ad hæc in fine epistolæ gratias agit Bernardus Roffensi episcopo, quod « viscera sua » nimirum filios a se in Hiberniam transmissos, « refovisset. » Atqui nullos Cisterciensis Ordinis monachos Hiberniam incoluisse ante annum 1139, quo S. Malachias primum Clarum-Vallem adiit, constat ex eo quod Bernardus in Vita ipsius cap. 16 scribit, aliquot ex sociis a S. episcopo apud Clarum-Vallem dimissos, qui institutum Cisterciense edocti, illud in Hiberniam anno 1141 transtulere, constructo Melli-Fontis cœnobio, quod primum Cisterciensium fuit in illa provincia, si forte monasterium B. Mariæ Dublinensis excipias, quod circa annum 1139 Cisterciense jugum subiisse quidam auctores tradunt. Præferenda itaque videtur illius Anglo-Benedictini scriptoris sententia (refertur inter *Elogia Pulli Operibus præmissa*), qui censet Robertum Pullum ab Inno-

(536) non minima auctoritas est ; id dixi, quod vobis formidavi, et adhuc formido. Nam quod post appellationem factam extendistis manum (ut accepimus) ad res appellantis, nec laudavi, nec laudo. Verumtamen voluntati vestræ in aliquo contradicere nec consului ei nec consulo. De cætero vestri sumus, coronam vestram (537) suscipere, et colere semper digna et debita veneratione parati. Hujus testimonio conscientiae audemus adhuc ad vos, prece duntaxat atque consilio, ut magister Robertus cum integritate gratiæ vestræ per aliquantum tempus possit Parisius demorari. Retribuat vobis Dominus in vita æterna, quod viscera nostra refovistis : filios nostros loquor, quos misimus in Hiberniam.

EPISTOLA CCVI.

AD REGINAM JEROSOLYMORUM (538).

Commendat quemdam consanguineum suum, et paucis monet Reginam ita vivere, ut regnet perpetuo.

Audierunt homines quod locum gratiæ habeam apud vos et multi profecturi Jerosolymam petunt se vestræ Excellentiæ per me commendari. Ex quibus est iste juvenis consanguineus meus, juvenis, ut aiunt, strenuus in armis, suavis in moribus. Et gaudeo quod ad tempus elegit militare Deo magis quam sæculo. Itaque facite morem vestrum, et bene sit huic propter me ; sicut cæteris omnibus propinquis meis fuit, qui per me vobis innotescere potuerunt. De cætero cavete ne voluptas carnis et gloria temporalis impediatur vobis iter regni cœlestis. Nam quid prodest paucis diebus regnare super terram, et regno cœlorum æterno privari ? Sed confido in Domino quod melius facietis : et si verum est testimonium quod de vobis perhibet charissimus avunculus meus Andreas (539), cui multum credimus, et hic et in æternum Deo miserante regnabit. Peregrinis, egenis, et maxime inclusis curam impendite : quia talibus hostiis promeretur Deus. Scribite nobis frequentius : quia et vobis non oberit, et nobis proderit, si esse (540) vestrum, et bona studia plenius certiusque noverimus.

centio Romam accersitum, a Lucio ejus successore renuntiatum esse cardinalem, postea vero cancellarii dignitate, vitæque perfunctum Eugenio III pontifice. Eum Theologorum antiquissimum vocant, doctissimum probant tot clara, quorum Pitsæus indicem texuit, ingenii monumenta, quæ quidem omnia in tenebris etiam nunc delitescerent, nisi R. P. domnus Hugo Mathoud, e nostra Congregatione Sanctæ-Columbæ Senonensi cœnobio præfectus, octo sententiarum libros, notis et observationibus doctissimis illustratos, in lucem emisisset. Plura de eo vide, si lubet, in notis ad epistolam 334.

(536) Curia nomine Bernardus solet intelligere Romanam, ut in titulo epistolæ 219, et alibi passim.

(537) Coronæ elogio vir sanctus, more veterum, non raro compellat episcopos, uti et reges, infra epistola 221, nn. 2, 3.

(538) Hæc vocabatur Melisendis, ad quam epistolæ 289, 354, 355.

(539) Ad quem epistola 288.

(540) Id est, statum.

(541) Scripta anno Christi 1139.

(542) Longe nunc aliter Bernardus compellat Rogerium, quam supra eum appellaverit : nempe uti

EPISTOLA CCVII (541).

AD ROGERIUM REGEM SICILIÆ.

Hortatur ut se pauperibus Religiosis benignum et beneficum exhibeat.

Longe lateque satis dilatata est magnificentia vestra super terram (542). Etenim gloria nominis vestri quos fines non attingit ? Sed audite consilium diligentis vos. Studete, quod in vobis est, hanc ipsam gloriam referre ad illum a quo est, si non vultis eam perdere, aut certe perdi ab ea. Hoc autem sic fiet, si inter eos quos regiæ magnificentiae celebris opinio evocat de longinquo, discretionis oculum aperitis, manumque extenditis non tam cupidis quam egenis. Et vere beatus qui intelligit, non super cupidum, sed super egenum et pauperem (Psal. XL, 1). Illum, inquam, pauperem qui invitatus petit, et verecunde accipit, et accipiens glorificat Patrem suum qui in cœlis est. Cum autem Deo sua gloria de vestro munere ex ore egentium ita fideliter resignabitur, uberiori procul dubio rivo fluat vobis necesse est ille fons gloriæ, qui diligentes se diligit, et glorificat glorificantes se : ut qui seminat in benedictionibus, de benedictionibus et metat (II Cor. IX, 6). Pro hujusmodi **196** obsecro vos ponere oculos vestros super latorem præsentium, quem pro certo ad vestram regiam præsentiam non cupiditas traxit, sed coegit necessitas. Necessitas dico non sua, sed suorum, multorum videlicet a quibus missus est, servorum Dei fidelium. Audite patienter quid patiantur, audite et compatimini ; quia si compatimini, et conregnabit. Nec contemnendum regi regnare cum talibus : ipsorum est enim regnum cœlorum, qui contempserunt vitam mundi. Facite vobis illos amicos de mammona iniquitatis : ut cum defeceritis a terreno regno vestro, recipiant vos in suum regnum æternum (Luc. XVI, 9).

non parcebat peccantibus, sic benignus et suavis erat resipiscentibus ; et mutatis moribus noverat styllum mutare, uti indicat in fine epistolæ 224. Apparet ergo hinc resipuisse tandem Rogerium, gravem scilicet quondam Ecclesiæ hostem, perturbatorem pacis, fautorem schismatis, Innocentii pontificis persecutorem, imperatoris æmulum. Cujus tanta ferocitas fuit, ut nec rebus, nec personis sacris, nec hostibus parceret defunctis ; ut videre est apud Ottonem Frisingensem libro VII, cap. 23, et apud Baronium, tomo XII, ad annum 1136. Unde illa ejus apud Bernardum elogia, « Tyrannus Siculus, » epist. 130, 136 ; « Invasor regiæ coronæ, usurpator Siculus, » epist. 139 ; « Dux Apuliæ, quem sibi Anacletus papa usurpatæ coronæ ridicula mercede comparavit, » epist. 127. Mire eum commendat Petrus abbas Cluniacensis, libri quarti epistola 37. Sane postquam Innocentio pontifici, etsi eum haberet captivum, supplex factus, regiæ coronæ confirmationem obtinuit (vide Baronium, ad annum 1139), religiosos viros Cluniacenses et Cistercienses, in ditiones suas evocavit. Et ipsius quidem Bernardi videndi desiderio tenebatur, uti patet ex epistola sequenti.

EPISTOLA CCVIII (543).

AD EUMDEM.

Desideratus a Rege, mittit ex suis, quod ut viscera sua benigne suscipi et foveri rogat.

Si me quæritis, ecce ego, et pueri mei, quos dedit mihi Deus. Fertur namque mea humilitas invenisse gratiam apud regiam majestatem, ita ut quærat videre me. Et quis ego sum, ut dissimulem beneplacitum Regis? Accurro, et, qui quærebar, ecce adsum: non in præsentia corporis infirma, in qua despexit Dominum Herodes (*Luc. xxiii, 11*); attamen in visceribus meis. Nam quis me separabit ab his? Sequar eos quocumque ierint: et si habitaverint in extremis maris, non erunt absque me. Habes, Rex, lumen oculorum meorum, habes cor meum, et animam meam. Quid si modicum nostri abest? Corpusculum loquor, vile istud mancipium, quod etsi voluntas exponeret, sed retinet necessitas. Non valet sequi volantem animum, quoniam infirmum est, et solum pene illi superest sepulcrum. Sed quæ cura? Anima mea in bonis demorabitur, cum semen meum hæreditabit terram. Semen meum, semen bonum. Germinabit, si tamen in terram bonam ceciderit. Lætabitur et delectabitur in crassitudine anima mea; quippe, ut confido, dabitur illi de fructu manuum suarum. Reposita est hæc spes mea in sinu meo, ut patienter feram ab his vel corpore separari. Non mireris, Rex. Ante elegissem a corpore peregrinari, quam istos emittere, si solus causæ deesset Deus. Suscipe illos tanquam advenas et peregrinos, verumtamen cives sanctorum, et domesticos Dei. Parum dixi cives; reges sunt. Ipsorum est enim regnum cœlorum, jure et merito paupertatis. Non decet frustra e longinquo esse vocatos, et suis sedibus exsules inutili peregrinatione vagari. Putas poterunt cantare canticum Domini in terra aliena? Sed non recte forte dixerim alienam, quæ semini bono spontaneum expandit sinum, et pretiosum depositum jam læto in gremio pie fovere suscepit. Cecidit, ut video, cecidit granum bonum in terram bonam et optimam: spero in Domino quod radicabit, germinabit, multiplicabitur, et referet fructum in patientia (*Luc. viii, 15*). Porro hunc cum Rege partibor, et unusquisque secundum suum accipiet (*I Cor. viii, 8*).

EPISTOLA CCIX.

AD EUMDEM

Prædicat regiam ejus munificentiam in suscipiendis et fovendis Religiosis a se missis.

Habetis quod petiistis, fecistis quod promisistis. Quos in verbo vestro exposuimus, et misimus peregrinari, regia sunt liberalitate suscepti. Occurristis eis cum panibus, eduxistis eos in refrigerium, constituistis eos super excelsam terram, ut come-

A dant fructum agrorum, ut sugant mel de petra, oleumque de saxo durissimo; butyrum de armento, et lac de ovibus, et ficus cum medulla tritici, et sanguinem uvæ **197** bibant meracissimum. Et hæc quidem terrena sunt, sed cœlestia mercantur. Sic itur ad astra (*Virg. Æn. ix, 640*): talibus hostiis promeretur Deus. Istorum est enim regnum cœlorum, qui regi terræ in terra viventium reddere poterunt pro his terrenis vitam et gloriam sempiternam. **M**isimus vobis magistrum Brunonem, olim mihi per dies multos individuum comitem, nunc autem patrem multarum quidem animarum lætantium in Christo, sed egentium in sæculo. **E**xperiatur et ipse munificam manum regis, ut augeatur numerus amicorum, qui ipsum recipiant in æterna tabernacula. Quod illi facitis, mihi facitis: quia quod illi deest, a me exigitur. At quia marsupium nostrum minus sufficiens est, ad vestrum sane, quod aliquando grossius esseliquet, pauperem Christi merito destinare curavi.

EPISTOLA CCX (544).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM.

Remensem præsulem Pontifici commendat.

Dominum Remeusem (545) gloriæ vestræ commendamus, non tanquam de cæteris, sed vere præ cæteris unum: idque tam secure, quam securi sumus de sua erga vos fideli devotione, sincera dilectione, voluntate subdita atque obedientissima. Honoretur, quoniam vas est in honorem. Sentiatur, quod in vobis est, non frustra se honorificare ministerium suum: non frustra pollere his moribus quibus honoretur Deus, ornatur Ecclesia, qui denique deceant Domini sacerdotem.

EPISTOLA CCXI (546).

AD EUMDEM.

Causam Cantuariensis archiepiscopi, necnon Londinensis episcopi commendat.

Dominus Cantuariensis (547), vir bonus, et testimonium habens a bonis, injuste in causam trahitur, et ab agendo violenter retrahitur. Parabat iter: nam in vestra præsentia fuerat terminanda, et ecce intercipitur a turbine et tempestate bellorum. Sit excusatus apud vos, cui molesta est excusandi necessitas: tum quia præsumit de justitia, tum quia desiderio desiderabat videre faciem vestram. Addit et hoc puer vester, ut si qua alia petitio est venerabilis sacerdotis (548), tanto citius admittatur, quanto dignior est qui petit. Audeo adhuc, et quia semel cœpi, loquar ad dominum meum. Ille, ille antiquus amicus, fidelis servus, devotus filius (Robertum loquor Londinensem episcopum) clamat ad vos quod occupator ille, qui eum prævenit in sedem quam Deo auctore ipse sortitus est, ipsius Ecclesiæ vadia (549) terrasque distraxerit, et distracta restituere nolit. Quod quam sit injuriosum,

(543) Scripta eodem anno.

(544) Scripta circa annum 1139.

(545) Nimirum Samsonem.

(546) Scripta circa annum 1139.

(547) Theobaldus, antea Beccensis abbas.

(548) Retinet Bernardus antiqua passim vocabula, antiquitatis sciens et studiosus, ut hic Sacerdotis, quo nomine sacerdotes etiam primi Ordinis antiquitus appellari solebant, supra in epistolis 61, 202, etc.

(549) Id est pignora seu hypothecas.

et qualiter corrigendum, meæ humiliatis non est tantæ sapientiæ prædictare. **A**

EPISTOLA CCXII (550).

AD EUMDEM.

Causam Salamanticensis episcopi pathetice agit apud Pontificem, insignem ejus humilitatem commendans.

Vir illustris, Salamanticensis quondam episcopus, rediens ab Urbe, non pigritavit divertere ad puerum vestrum, et auxilium ab homunculo flagitare non despexit (551). Quo audito, recordatus sum prophetiæ dicentis: *Montes et colles coram Deo humiliabuntur, et erunt prava in directa, et aspera in vias planas (Isai. XL, 4)*. Sic vos ludere nostis, alta comprimere, sedare tumentia, et **198** enormia redigere in mensuram. Verumtamen cum tragœdiæ suæ historiam in auribus meis homo seriatim exposuisset, landavi judicem, judicium approbavi; sed, dico vobis, compassus sum iudicato. Sic quippe totam suam lacrymosam illam orationem conclusit, tanquam in calce ipsius diceret cum Propheta: *Exaltatus autem humiliatus sum et conturbatus (Psal. LXXXVII, 16)*; et: *Quia elevans allisisti me (Psal. CI, 11)*. Cumque memorarer justitiæ vestræ et virilis animi quem sciebam, cœpi tamen simul cogitare divitias miserationum vestrarum, quas in plurimis expertus sum, et dixi: Quis scit si convertatur et ignoscat dominus, et relinquat post se benedictionem? Certe, inquam, in omnibus et per omnia instructus est et æmulari, et ignoscere, et debellare superbos et parcere nihilominus subjectis (**VIRG. ÆN. C** v, 852), nisi quod magistrum sequens, etiam consuevit misericordiam superexaltare iudicio. Et acquievi solita illa mea præsumptione loqui ad dominum meum, cum sim pulvis et cinis. Et ministrabat materiam spei, precii fiduciam, pietati rationem, quod adverterem hominem, non, ut assolet, versum in furorem cum indignatione recedere, et repetere natale solum, moliri scandala, tentare seditiones: sed dedit locum iræ, et induit spiritum mansuetudinis, et declinavit ad vestros Cluniacenses, et inclinavit se humilium genibus, humilium precibus communivit, armis potentibus a Deo. His telis statuit adversum vos dimicare, et rigoris murum oppositum sibi talibus, ut jactat, pietatis machinis labefactare conabitur. Confidit autem quod respicietis in orationem **D** humilium, nec spernetis precem eorum; et vincet pietas, quem tremunt potestates. Ego quoque securus cum talibus tendo manus, flecto genua, supplico pro supplici: audacter pronuntians debere misero suam prodesse humilitatem, cui adeo iusolentia sua nocuit: nec decere virtutem vinci a vitio in retributione.

(550) Scripta anno Christi 1139.

(551) Petrus is erat, qui, cum Salamanticensis Ecclesia diuturno schismate sub triplici capite laboraret, ipse possessionis jure gaudens Romam vocatus est ab Innocentio, qui petrum aliosque contendentes a dignate amovit. Petrus vero ad Cluniacenses se conferens, tum ad Bernardum, restitutionem forsân

EPISTOLA CCXIII (552).

AD EUMDEM.

Expostulat cum Pontifice, quod reconciliatio Petri Pisani, opera sua et auctoritate ipsius Papæ facta irritetur.

Quis mihi faciet justitiam de vobis? Si haberem judicem ad quem vos trahere possem jam nunc ostenderem vobis (ut parturiens loquor) quid mementini. Exstat quidem tribunal Christi; sed absit ut ad illud appellam vos, qui illic (si vobis necessarium, et mihi possibile esset) vellem magis totis viribus stare, et respondere pro vobis! Itaque recurro ad eum cui in præsentem datum est iudicare de universis, hoc est, ad vos. Vos appello ad vos: vos **B** iudicate inter me et vos. In quo, quæso, puer vester tam male meruit de vestra Paternitate, ut cum inurere et insignire placeret nota et nomine proditoris? Numquid non me vestrum vicarium dignatio vestra constituit in reconciliatione Petri Pisani (555), si forte illum Deus per me revocare a fæce schismatis dignaretur? Si negatis, probabo tot testibus, quot in curia tunc temporis fuerunt. Numquid non denique post hæc, juxta verbum domini mei, homo in suo ordine et honore receptus est? Quisnam ergo constantiæ vestræ suo consilio, vel magis suo dolo subripuit indulta repetere, et quæ processere de labiis vestris, facere irrita? Et hoc ego dixerim, non ut apostolicum reprehendam rigorem, et zelum igne Dei succensum contra schismaticos, qui in spiritu vehementi conterat naves Tharsis, et instar Phinees confodiat fornicantes, juxta illud: *Nonne qui oderunt te, Domine, oderam, et super inimicos tuos tabescebam? (Psal. CXXXVIII, 21)*. Sed ubi non est par culpa, par plane non debet procedere **199** poena: nec convenit eadem involvi sententia eum qui peccatum, cum his quos magis peccatum deseruit. Propter eum qui, ut peccatoribus parceret, sibi ipsi non pepercit, auferte opprobrium meum, et restituendo quem statuistis, vestræ etiam tam sanæ et integræ opinioni consulite. Super hoc jam alia vice scripseram vobis: sed quia non est responsum mihi, puto non pervenit ad vos hoc ipsum quod scripseram.

(554) EPISTOLA CCXIV.

AD EUMDEM.

Episcopum Cameracensem et abbatem Godescalcum commendat.

Si cura, si memoria quantulumcumque mei exstat adhuc in corde domini mei, et si qua portiuncula antiquæ gratiæ invenitur etiam nunc in oculis ejus a puero ejus, liceat hanc experiri viro nobili et humili obtinisset, nisi Toletanus, Zamorensis et Segoviensis præsules, ab Alfonso rege missi, intercessissent, et electionem Berengarii ipsius Alfonsi cancellarii promovissent. Hæc ex Manriquez, ad annum 1139.

(552) Scripta eodem anno.

(553) Vide Vitam S. Bernardi lib. II, cap. 7.

(554) Scripta circa annum 1140.

Nicolao (555) Cameracensi episcopo. Fateor me obnoxium illi, et omnium quæ pro eo facere valeo debitorem: non solum quia ubicumque potest, honorat nos et nostros, sed et propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam, quæ eum etiam apud vos commendabilem reddere possunt. Et, nisi fallor qui eum tribulant, falsi sunt, et non est in ore eorum veritas. Denique vos probabit, et non est mihi verbis laborandum super hoc. Est præterea cum eo vir religiosus et sanctus Godescalcus abbas (556), pro quo similiter, si quid ad merita ejus nostra interventio addere potest, obviæ oro ut in suis petitionibus exaudiat. Arbitror enim nullam illum facere, quæ non digna sit exaudiri.

EPISTOLA CCXV (557).

AD EUMDEM.

Por episcopo et decano Autissiodorensi.

Scribo vobis frequentissime vilis vermiculus, et in hanc impellor audaciam precibus amicorum. Fateor, audax sum, sed non mendax. Non suspicetur dominus meus in ore pueri sui inventum iri mendacium in omnibus quæ ad ipsum scripserit. Volo amicis gerere morem, non tamen in meam mortem. Nec enim ignoro ubi legerim: *Os quod mentitur, occidit animam* (Sap. 1, 11). Falsitatem proinde nego, importunitatem non excuso: ipsa inveniat veniam, cætera non timemus. Amicus est dominus Autissiodorensis episcopus (558) et præcipuus; quis nesciat? Habet quam communicet amico anxietatem, non falsitatem. Fidelem pro decano ipsius afferimus excusationem, absolutionem exigimus. Filii sumus unius patris (quod solita præsumptione loquor) qui estis vos. Confidimus quia non repellat filios pater, sed voluntatem timentium se faciet, et deprecationem eorum exaudiet, et lætos faciet illos (Psal. CXLIV, 19).

●●● EPISTOLA CCXVI (559).

AD EUMDEM.

Comitem Radulfum, qui repudiata uxore sua aliam duxerat, patronos in curia reperire queritur.

Scriptum est: *Quod Deus conjunxit, homo non separet* (Matth. XIX, 6). Surrexerunt viri audaces, qui non

(555) In plerisque manuscriptis deest Nicolai nomen, nequidem prima littera de more designatum. Ex quatuor Colbertinis unus tantum codex in margine habet, *Nicolao* cui sane hæc recte conveniunt, sed interest in his monere lectorem. Cameracensi ecclesie præfuit Nicolaus ab anno 1140 ad annum 1167.

(556) Vulgati addunt, *Montis Sancti-Martini*, sed hæc verba in Scriptis omnibus desiderantur, imo etiam in nonnullis *Godescalcus*, aliis *G.* littera expressus. Et hic tamen abbas fuit Montis Sancti-Martini apud Atrebatas, Ordinis Præmonstratensis, laudatus in epistola 253, n. 4; postea episcopus Atrebatensis, in epistola 284.

(557) Scripta circa eundem annum.

(558) Scilicet Hugo.

(559) Scripta anno Christi 1142.

(560) Hic notati episcopi, qui Radulfi Veromandorum comitis divortium probarunt, nempe Simon Tornacensis ejus frater, Bartholomæus Laudunensis, et Petrus Silvanectensis. Factum accurate narrat Herimannus monachus Tornacensis aut ejus continuator in Spicilegii tomo XII, pag. 480, ex quo id paucis accipe. Radulfus comes volens in matrimo-

timuerunt conjunctos a Deo contra Deum disjungere (560). Neque id solum, insuper et adjecerunt conjungere non conjungendos, addentes prævaricationem. Lacerantur sacra Ecclesie, scinduntur, proh dolor! vestes Christi; idque, ad cumulum doloris, ab his a quibus resarciri debuerant. Amici tui, Deus, et proximi tui adversum te appropinquaverunt et steterunt (Psal. xxxvii, 12). Nam qui mandatum tuum transgrediuntur, non sunt alieni, non sunt extranei a sanctuario tuo, sed eorum hodie locum tenent, quibus dixisti: *Si diligitis me, mandata mea servate* (Joan. xiv, 15). Comitem Radulfum et uxorem ejus Deus conjunxerat per ministros Ecclesie, et Ecclesia per Deum, qui dedit potestatem talem hominibus. Quomodo quos Ecclesia conjunxit, disjuncta camera? In quo facto illud solum convenienter provisum est, quod in tenebris facta sunt opera tenebrarum. Qui enim male agit, odit lucem, et non venit ad lucem, ut non arguantur opera ejus a luce. Quid meruit comes Theobaldus? quid peccavit homo ille? Si peccatum est quod diligit justitiam et odit iniquitatem, non potest excusari. Si peccatum est quod reddidit Regi quæ regis sunt, et quæ sunt Dei Deo, non potest excusari. Si archiepiscopum Bituricensem suscepit ad imperium vestrum, hoc est maximum et primum peccatum (561). En sanguis iste de manu ejus exquiritur! Qui retribuunt mala pro bonis, detrahant ei, quoniam sequitur bonitatem. Multi clamant ad vos in toto corde suo, ut injuriam filii vestri et oppressionem Ecclesie digna animadversione vindicetis, et artifices hujus sceleris cum ipso eorum capite, cui quidquid libuit, licuit, apostolico vigore coerceatis, ut in Verticem ipsius iniquitas ejus decendat.

EPISTOLA CCXVII (562).

AD EUMDEM.

Theobaldum causa justitiæ et fidelitatis erga Sedem apostolicam, premi queritur: sed ad iniqua promissa compulsus ope Pontificis expediri rogat.

Tribulatio et angustia invenerunt nos. Commota est et contremuit terra in mortibus hominum, in

nium sibi copulari germanam Alienoræ reginæ Francorum, nomine Petronillam, uxorem suam legitimam, quæ Theobaldi Campanie comitis neptis erat, consanguinitatis specie repudiavit, probantibus tribus episcopis supra dictis. Delata hac de re querimonia est per comitem Theobaldum Burgundiorum principem ad aures Papæ, qui comitem vinculo anathematis ligavit, et episcopos ab officio per aliquod tempus suspendit. Confer Appendicem Sigeberti et epistolas sequentes.

561) Et hæc magna in Theobaldum invidiæ causa, de qua ita Herimannus mox laudatus: « Papa clericum quemdam, cognatum cancellarii sui, « nomine Petrum, » in Bituricensem archiepiscopum consecravit: quod quia rex concedere noluit, christianitate privatus est. » Id contigit anno 1144, post mortem Alberici archiepiscopi. Cætera accipies ex notis ad epistolam 219, ubi Theobaldum, quod Petrum archiepiscopum admisisset, male a rege habitum leges. Confer epistolam 219 et librum quartum de Vita Bernardi, n. 12.

(562) Scripta anno Christi 1142.

exsilis pauperum, divitum quoque vinculis et carceribus. Ipsa religio venit in opprobrium et contemptum. Probro ducitur apud nos saltem mentionem facere pacis. Nusquam fides, nusquam innocentia tuta (VIRG., *Æn.*, IV, 672). Amator innocentiae et pietatis cultor comes Theobaldus pene traditus est in auinam inimicorum ejus. Impulsus est ut caderet, sed Dominus suscepit eum; et gaudet quod justitia et vestra obedientia in causa sit, apostolo acquiescente qui ait: *Si quid patimini propter justitiam, beati (I Petr. III, 14): et in Evangelio: Beati qui persecutionem patiuntur propter justitiam (Matth. V, 10).* Væ nobis! hæc **201** omnia præsentire, sed minime præcavere potuimus. Quid plura? Ut non penitus desolaretur terra, et omne regnum in se ipsum divisum consideret, compulsus est ille devotissimus filius vester, et ecclesiasticæ libertatis amator et defensor, subjurejurando promittere quatenus sententiam excommunicationis, a legato vestro bonæ memoriæ magistro Ivone datam in terram et personam adulteri tyranni (563), qui caput et auctor exstitit horum omnium malorum et dolorum, atque in ipsam adulteram, faceret amoveri: quod sane tamen præfatus princeps fecit prece et consilio nonnullorum fidelium sapientiumque virorum. Dicebant namque id a vobis facile et absque læsione Ecclesiæ impetrari, dum in manu vestra sit eadem denuo sententiam, quæ juste data fuit, incontinenti statuere, et irretractabiliter confirmare: quatenus et ars arte deludatur, et pax proinde obtineatur; et qui gloriatur in malitia, et potens est in iniquitate, nihil inde lucretur. Multa habeo dicere vobis, sed non est opus de omnibus scribere, cum præsens sit qui omnia scit, et viva voce plausius potest et plenius aperire.

EPISTOLA CCXVIII (564).

AD EUMDEM EXCUSATORIA, ET NOVISSIMA.

Solita se apud Innocentium gratia excidisse animadvertens, causas offensæ occasione testamenti Ivonis cardinalis natas modeste diluit.

Domino et Patri reverendissimo INNOCENTIO, BERNARDUS, nihilum id quod est.

1. Putabam me aliquando aliquid vel modicum esse: sed nunc, ut sentio, prorsus ad nihilum reductus sum, dum nescivi. Nec enim me dixerim omnino nihilum tunc fuisse, cum oculi domini mei super puerum suum essent, et aures ejus ad preces meas: cum omne quod scriberem, obviis manibus accepisset, et vultu hilari perlegisset, benignissime atque plenissime ad omnia postulata respondens. Modo autem me merito non modicum dico, sed nihilum, quoniam ab heri et nudius tertius avertit faciem suam a me. Cur hoc? quid peccavi? Multum,

(563) Radulfi, de quo præcedens epistola.

(564) Scripta anno Christi 1143.

(565) Vide epistolas 144, 193.

(566) Scripta anno Christi 1143.

(567) In scriptis nonnullis, *quatuor*; at lectio vulgata melior. Siquidem episcopus non erat Gerardus cancellarius, qui hic quarto loco memoratur, postea Pontifex creatus, dictusque Lucius II.

A fateor, si pecunia cardinalis Ivonis bonæ memoriæ (565) meo arbitrio distributa fuit, et non ad nutum ipsius: quod utique ad aures domini mei fuisse perlatum, mihi relatum est. Sed confido quia nunc hujus rei veritatem cognoscetis, et veritas liberabit me. Non sum tam hebes, ut ignorem Ecclesiæ esse quidquid ille rerum suarum non dederit.

2. Sed jam audite simpliciter veritatem. Si inventum fuerit in ore meo mendacium, ipsum os meum condemnabit me. Quando homo exiit hominem, absens eram, imo et valde remotus. Audivi autem ab his qui adfuerunt, quod ipse fecerit suum testamentum; et quod fecit, feci et scribi: et de rebus suis quæ voluit, quibus voluit, ipse divisit: quod residuum fuit, duobus abbatibus assistentibus tunc sibi, et mihi pariter qui absens eram, dividendum commisit; eo quod nobis nota essent loca pauperiora sanctorum. Porro abbates illi domum venientes, et non inventes me (detinebar enim tunc temporis ex vestro mandato pacis quærendæ negotiis), nihilominus pecuniam, sicut eis visum est, diviserunt, me non solum non connivente, sed et nesciente quid fecerint. Cedat jam, si placet, manifestæ indignatio veritati, nec mihi deinceps frons rugetur, aut supercilium deponatur: sed solita redeat serenitas blando et benigno vultui, ac suo denuo sole læta facies induatur.

3. Nam quod item comperi displicuisse me in multis scriptationibus meis, hoc me jam metuere non oportebit, quoniam facile emendabo. Scio, scio, præsumpsi plus quam oportuit, parum attendens quis cui scriptitare præsumerem: et ad id quidem audendum vestra me armarat benignitas, non negabit. Urgebat deinde charitas amicorum: etenim perpauca pro me scripsi, si bene memini. Sed ne quid nimis. Dabo, si potero zelo meo de cætero temperamentum, scientiam; et ponam digitum meum super os meum. Tolerabilius enim offendam aliquos amicorum, quam multis precibus defatigem christum Domini. Et nunc quoque non sum ausus scribere vobis de imminentibus Ecclesiæ periculis, et gravi schismate quod timemus, ac plurimis quæ sustinemus incommodis. Scripsi autem sanctis episcopis vestro lateri adhærentibus: ab ipsis audire poteritis, si scire placuerit, quæ scripserim ego.

EPISTOLA CCIX (566).

AD TRES (567) EPISCOPOS CURLE, ALBERICUM OSTIENSEM, STEPHANUM PRÆNESTINUM (568), IGMARUM TUSCULANUM (569), ET GERARDUM CANCELLARIUM.

Pro interdicto quod erat in terra Regis propter archiepiscopum Bituricensem.

1. Quantum malum schisma in Ecclesia sit, et

(568) Albericus Viriduni in Francia mortuus est, ad cujus tumulum Bernardus Sacrificium laudis obtulisse perhibetur in libro quarto Vitæ, n. 21. Ejusdem mentio in epistola 241. De Stephano in epistola 224.

(569) Igmarus seu Ymarus, ex monacho Cluniacensi Sancti-Martini a Campis Prior Charitatis ad Ligerim, dein abbas Monasterii Novi apud Pictavos

quam sit detestandum et omnimodis devitandum, evidenter quondam ostendit famosa et horrenda mors virorum illorum, quos ob istiusmodi pestem terra deglutiens, vivos transmisit ad inferos. Ostendit et illa persecutio Guibertina (570), sive Burdini temeritas, quos nostra jam tempora experta sunt, inter regnum et sacerdotium dividentes plaga pene incurabili, et castigatione crudeli. Ostendit et illa quæ nuper adhuc, post multam et multifariam Ecclesiæ vexationem et vastationem, tandem Deo miserante finem accepit rabies Leonina (571). Merito proinde Salvator in Evangelio: *Væ, inquit, homini illi per quem scandalum venit!* (Matth. XVIII, 7.) *Væ* nobis qui vivimus, plangere quæ pertulimus, dolere quæ sentimus, tremere quæ exspectamus! Et, quod pejus est, ad tam malum habitum humanæ res devenerunt, ut nec rei humiliari velint, nec iudices misereri. Dicimus *iniquis: Nolite inique agere; et delinquentibus: Nolite exaltare cornu* (Psal. LXXIV, 5); et non audiunt nos, quia domus exasperans est (Ezech. II, 5). Supplicamus his quorum est peccata arguere, peccantes servare, ne calamum quassatum conterant, et linum fumigans non exstinguant: et magis in spiritu vehementi conterunt naves Tharsis.

2. Si denuntiamus filiis cum Apostolo ut obediant patribus per omnia, quasi aerem verberamus. Si patribus loquimur ne ad indignationem provocent filios (Ephes. VI, 1, 4), in nos potius eorum indignationem provocamus. Nec delinquentes satisfacere nec rectores seu correctores condescendere ulla tenus acquiescunt. Omnes suum stomachum sequuntur, et totis viribus funem in diversa trahentes, rumpunt. Heu! necdum recenti Ecclesiæ plagæ (572) cicatrix occalluit, et rursus scindere parant, rursus corpus Christi affigere cruci, rursus fodere (quo nomine interest pacti inter Ludovicum Juniorem et Argrimum archidiaconum Aurelianensem in itæ, apud Chesnium tomo IV, pag. 764), demum cardinalis ab Innocentio creatus, vir magnæ integritatis, ex Chronico Cluniacensi, sub Pontio abbate. Ad hos cardinales item epistola 230 et duæ sequentes.

(570) Sic dicta a Guiberto Ravennate episcopo, quem Henricus IV imperator antipapam Gregorio VII et tribus sequentibus legitimis Pontificibus objecit. Mauricius Burdinus item Bracarensis archiepiscopus ab Henrico V intrusus in sedem Romanam, a Calixto II, tandem in Cavense monasterium retrusus: cujus Vitam eleganter scripsit Stephanus Baluzius in *Miscellaneorum* tomo III.

(571) Schisma Petri Leonis.

(572) Schismati nimirum Anacleti.

(573) In uno Colbertino, *pugnatores*, bene ad sensum; melius, *expugnatores*.

(574) Rem ita narrat Willelmus Nangius in Chronico: « Anno 1142 orta dissensione inter papam Innocentium et regem Francorum Ludovicum, Ecclesiæ Gallicana turbatur. Nam defuncto Bituricensi archiepiscopo Alberico, missus est Petrus, a papa ejusdem ecclesiæ pastor consecratus. Sed a rege Ludovico repudiatus, nec in urbe recipitur, eo quod sine ejus assensu fuerat ordinatus. Ipse vero rex Ludovicus concesserat Ecclesiæ Bituricensi libertatem eligendi episcopum quem vellent, excepto dicto Petro; publiceque juraverat quod se vivente non

latus innoxium, rursus vestimenta dividere, atque ipsam, quod in ipsis est, tunicam inconsutilem, quamvis frustra, dirumpere satagunt. Si qua in vobis sunt viscera pietatis, tantis vos opponite malis, ne in illa præcipue terra scissura fiat, in qua solent, sicut optime nostis, scissuræ aliæ resarciri. Nam si auctor scandali, ore singulariter Judicis, tremendo addicitur maledicto, quibus ~~203~~ putamus benedictionibus dignos hujus nequitiae fugatores et propugnatores (573)?

3. De duobus non excusamus Regem. Nam et juravit illicite, et perseverat injuste (574). Verum id non voluntate, sed verecundia. Nam probro ducitur, sicut optime nostis, apud Francigenas juramentum solvere, quamlibet male publice juratum sit, quamvis nemo sapiens dubitet illicita juramenta non esse tenenda. Verumtamen ne in hoc quidem excusari posse fatemur. Neque enim excusare nos, sed veniam postulare suscepimus, Vos videte an excusare aliquatenus eum possit ira, ætas, majestas. Poterit sine dubio, si misericordiam judicio super-exaltandam decernatis: quatenus videlicet talis aliqua consideratio in rege et puero habeatur, ut hac ei vice tali quidem tenore parcat, quo tale aliquid de cætero non præsumat. Parcat sane dixerim, si fieri possit salva in omnibus Ecclesiæ libertate, simul et archiepiscopo debita veneratione servata, quem manus apostolica consecravit. Hoc ipse Rex humiliter petit, hoc nostra universa citramontana nimium jam afflicta Ecclesia suppliciter deprecatur. Alioquin damus manus morti, tabescentes et arescentes præ timore ex expectatione quæ supervenerunt universo orbi. Siquidem deprecatio mea super hoc ab anno priore; et, peccatis meis exigentibus, deprecationem meam non exauditio, sed indignatio; indignationem autem desolatio pene

erat futurus archiepiscopus. Qui tamen electus Romanam profectus est et consecratus fuit a papa Innocentio, dicente, Regem puerum instruendum et cohibendum, ne talibus assuescat, et adjecit, Veram non esse libertatem, ubi quis excipitur a principe, nisi forte docuerit coram ecclesiastico iudice, illum non esse eligendum. Tunc enim auditur ut alius. Rex vero, sicut superius dictum est, archiepiscopum exclusit redeuntem. Eum enim comes Theobaldus Campaniæ recepit in terra sua, et ei omnes ecclesiæ obediebant. Indignatus ob hoc rex, convocavit omnes fere proceres suos, ut una cum eo guerram inferrent comiti Theobaldo. » Sic Willelmus, ex quo Matthæus Parisiensis, qui hoc refert ad annum 1146, corrigendus videtur. Hæc autem dissensio eo usque progressa est, ut non solum rex Ludovicus terras comitis Theobaldi hostiliter vastaverit, sed etiam Vitriacum castrum cum magna promiscui sexus multitudine concremaverit, immo et in ecclesiis ditionis ipsius fieri prohibuerit electiones episcoporum, vel ordinationes, eas Roberto fratri suo tradens occupandas, ut de Remensi, Parisiensi, et Catalaunensi S. Bernardus graviter conquestus est, tum in epistola 222, ad Joslenum Suessionensem; tum maxime in epistola 222, ad Stephanum Prænestinum. Tandem vero calamitosum hoc divortium Eugenio III Sedem Romanam ineunte S. Doctoris opera extinctum est.

universæ terræ secuta est. Si quid zelo urgente **A** erupit quod non fuit, aut secus quam, fuit dicendum; sit, quæso, apud vos quasi non dictum: ubi vero dixi quod oportuit, et ubi oportuit dici; sit non frustra dictum.

EPISTOLA CCXX (574*).

AD LUDOVICUM REGEM FRANCORUM.

Iniquam regis postulationem in causa Radulfi rejicit, monens eundem non premere innocentes, et irritare contra se Regem supremum.

1. Libenter quidem, sicut ipse fateri dignamini, etiam propria attestante conscientia, quæ ad honorem vestrum et regni vestri utilitatem spectant, pro nostro exiguo posse, et quærimus, et quæremus. **B** Cæterum quod nostræ humilitati querimini super anathemate mox innovando in comitem Radulfum (575), et vultis me dare operam omnimodis ut non fiat, ob multa mala quæ secutura inde putatis, prorsus non video quomodo implere possim, et mandato obviare apostolico: quod etsi possem, non video quod rationabiliter possem. Doleo quidem de malis, si inde proveniant: sed non ideo tamen debemus facere mala, ut veniant bona. Satius tutiusque hoc totum profecto omnipotentis Dei judicio et dispositioni relinquimus, qui potest facere ut et bona quæ ipse vult fieri, fiant et maneant; et mala quæ mali moliuntur, non veniant; aut certe in eos ipsos potius, qui ea volunt et quærunt, veniant.

2. Valde autem contristat me unum quod in literis vestræ Celsitudinis continetur, quod videlicet **C** debeat obviare res ista paci factæ inter vos et comitem Theobaldum. An nescitis vos graviter offendisse in eo quod comes Theobaldus violentia guerræ vestræ contra Deum et justitiam jurare compulsus est, non solum quia quæreret, sed etiam quia efficeret ut prædictus comes Radulfus et terra ejus tam indebite imo tam illicite absolveretur? Quid iterum vultis peccatum peccato addere, et iram Dei super vos (quod absit!) accumulare? Quid peccavit comes Theobaldus, ut iram vestram rursus incurrere mereatur qui et absolutionem comitis Radulfi, licet injustam, sicut scitis, tanto labore et difficultate obtinuit; et redivivam excommunicationem, quamvis justissime redeuntem, nec **D** quæsit, nec quærit, utpote quod timore vestro etiam abjuravit? Nolite, quæso, nolite, domine mi Rex, Regi vestro, imo omnium Conditori, tam evidenter in suo regno et in sua possessione audere resistere, et manum extendere tam frequenti et temerario ausu adversum terribilem, et eum qui aufert spiritum principum terribilem apud reges terræ. Acriter loquor, quia acriora vobis formido: quod non ita vehementer timerem, nisi vos vehementer diligerem.

(574) Scripta anno Christi 1142.

(575) Duabus ex causis indignatus est rex ob anathema Radulfo inflictum: nimirum et quod Radulfus ejus cognatus erat, teste Herimanno monacho Tornacensi; et quod sororem reginæ superduxerat, ex dictis.

EPISTOLA CCXXI (576).

AD EUNDEM.

Unde supra. — Graviter Ludovicum regem arguit, quod, pravis consiliis adhærescens, pacis consilia respuat. Se quidem hactenus regii nominis studiosum, deinceps solius veritatis patronum, nec non malefactorum ejus testem fore.

1. Scit Deus quantum vos, ex quo novi, dilexi, et vestrum honorem volui: scitis vos quanto labore quantaque sollicitudine toto anno præterito quærendæ paci vestræ intendi, una cum aliis fidelibus vestris. Timeo autem ne sine causa laboraverimus in vobis. Vos namque, ut manifestum est, a bono et sano consilio quod acceperatis, nimium cito nimiumque leviter resilitis: et ad mala priora, quæ dudum non immerito perpetraste vos plangebatis, adhuc recentibus illis plagis, rursus, ut audio, nescio quo diabolico consilio, festinatis. **A** quo enim nisi a diabolo procedere hoc consilium dixerim, per quod fit ut incendiis incendia, homicidiis homicidia addantur (577), clamor denuo pauperum, et gemitus compeditorum, et sanguis interfectorum auribus personent Patris orphanorum, et Judicis viduarum? (*Psal. LXVII, 6.*) Plane his hostiis hostis ille antiquus nostri generis oblectatur, quoniam ipse homicida est ab initio (*Joan. VIII, 44*). Et nolite frustra occasionem sumere de comite Theobaldo ad excusandas excusationes in peccatis (*Psal. CXC, 4*), cum vir ille paratum se dicat, et hoc omnimodis deprecetur, venire ad conventiones quæ inter vos cucurrerunt quando facta est pax, et secundum judicium diligentium nomen vestrum, eorum scilicet qui mediatores inter vos extiterunt, per omnia satisfacere velit, ut, si prævaricationis forte ab ipsis argui poterit (quod non existimat) continuo, ad honorem vestrum corrigere non cunctetur.

2. Verum vos nec verba pacis recipitis, nec pacta vestra tenetis, nec sanis consiliis acquiescitis: sed nescio quo Dei judicio, omnia vobis ita vertitis in perversum, ut probra honorem, honorem probra ducatis, tuta timeatis, timenda contemnatis: et, quod olim sancto et glorioso regi David Joab legitur exprobrasse, diligitis eos qui vos oderunt, et odio habetis eos qui vos diligere volunt (*II Reg. XIX, 6*). Neque enim qui vos instigant priorem iterare malitiam adversus non merentem, quærunt in hoc honorem vestrum, sed suum commodum, imo nec suum commodum, sed diaboli voluntatem; ut Regis (quod absit!) potentiam concepti furoris habeant effectricem, quem suis se posse adimplere viribus non confidunt, inimici coronæ vestræ, regni manifestissimi turbatores.

3. At quidquid vobis de regno vestro, de anima et corona vestra facere placeat, nos Ecclesiæ filii, matris injurias, contemptum et conculcationem omnino dissimulare non possumus, quæ illi, præter illa

(576) Scripta anno Christi 1142.

(577) Huc spectant quæ de castro Vitriaco, una cum promiscua multitudine incenso, dicuntur in notis ad epistolam 224, unde Vitriaco-Incenso nomen, ad Matronam, in pago Partensi.

quæ in eam jam præcessisse miserabiliter plangimus, iterum de novo partim inferri, partim imminere sentimus. Profecto stabimus et pugnabimus usque ad mortem, si ita oportuerit, pro matre nostra, armis quibus licet, non scutis et gladiis, sed precibus fletibusque ad Deum. Et ego quidem, qui me memini, præter quotidianas preces quas pro pace et salute vestra atque regno coram Domino supplex ipso teste fundebam, etiam apud Sedem apostolicam litteris et nuntiis causam vestram egisse, fateor, usque pene ad propriæ conscientie læsionem, et ipsius summi Pontificis justam (quod diffiteri non debeo) contrame indignationem; ego, inquam, assiduis vestris, quos innovare quotidie non cessatis, excessibus provocatus, dico vobis, incipio pœnitere super insipientia mea priori, qua plus justo vestræ adoleſcentiæ hucusque favi; et de cætero pro mea exiguitate non deero veritati.

4. Non tacebo quod cum excommunicatis iterato fœdus et societatem inire satagitis: quod in necem hominum, combustionem domorum, destructionem ecclesiarum, dispersionem pauperum, raptoribus et prædonibus, sicut dicitur, adhæretis, juxta illud Prophetæ: *Si videbas furem, currebas cum eo, et cum adulteris portionem tuam ponebas* (Psal. XLIX, 18); quasi non satis per vos mala facere valeatis. Non silebo quod illicitum illud maledictumque juramentum inconsultissime usurpatum a vobis contra Bituricensem Ecclesiam (pro quo, heu! tot et tanta mala jam nunc merito provenerunt) non ita tandem corrigitis, ut Christi ovibus apud Catalaunum pastorem præfici non sinatis: insuper et fratri vestro (578), ejusque militibus, sagittariis, ballistariisque domos episcopales contra jus et fas habitandas, et res Ecclesiæ in hujusmodi nefarios usus profligandas audacter nimium exponatis. Dico vobis: non erit diu inultum, si hæc ita facere pergitis. Et ideo, domine mi rex, amicabiliter moneo vos et fideliter consulo vobis ut citius ab hac malitia desistatis, si forte jam ferire parantis manum, Ninivitæ regis exemplo, pœnitentia et humilitate prævenire possitis. Dure loquor, quia duriora vobis formido: sed mementote a Sapiente dictum, *Meliora esse verbera amici quam fraudulenta oscula inimici* (Prov. XXVII, 6).

EPISTOLA CCXXII (579).

AD JOSLENUM (580) SUESSIONENSEM EPISCOPUM, ET SUGERIUM ABBATEM SANCTI-DIONYSII.

Queritur apud eos, uti Regis consiliarios, de iniquis ejus contra Theobaldum molitionibus, contra pactum et pacem initam.

1. Scripseram Regi, arguens eum super malis quæ fiunt in regno ejus, ipsius, sicut dicitur, assensu: et quod rescripsit, dignum duxi vobis, qui de con-

(578) Roberto scilicet, de quo in epist. seqq. in 224 n. 2 et in 304. In epist. 293 inter Chesnianas, quæ est Cisterciensis Capituli ad Ludovicum Juniores, conqueruntur Patres quod Robertus comes, ejus germanus, *comederet carnes in suis ipsorum grangiis* contra ordinis interdictum. De Catalaunensi ecclesia vide infra ad epistolam 224.

(579) Scripta anno Christi 1142.

(580) Rufum cognominat Ordericus pag. 889. Ad eum epistola 342, præter tres sequentes.

alio ejus estis, insinuandum. Miror enim si ita credit ut loquitur, et, si non credit, quomodo conscio mihi utique omnium (sicut scitis) quæ ad pacem reformandam facta fuerunt, ista persuadere conatur. Ait enim, sicut potestis videre in litteris ejus, cum male servata in parte Comitis pacta conaretur ostendere: « Adhuc suspensi manent episcopi nostri adhuc terra nostra interdicta est. » Quasi vero cuiusquam ecclesiastici absolutio interdicti ad comitem Theobaldum pertineat, aut hoc ipse aliquo modo pepigerit se facturum. « Illusus est » ait, « comes Radulfus, et iterum relegatus est. » Et hoc quid ad comitem Theobaldum: Nonne quidquid de hac re promisit, fideliter elaboravit, et efficaciter adimplevit? Ille vero deprehensus est in astutia sua, et cecidit in foveam quam fecit. En est hoc totum cur irrita faceret Rex pacta sua, quæ distinxerunt iram Regis contra Deum et Ecclesiam ejus, contra se ipsum et regnum suum? Itane propter hoc debuit oblivisci honoris sui, ut, ad debellandum hominem suum; quem non dico diffidaverat, sed nec submoverat vel posuerat ad rationem, mitteret fratrem suum, idque per Catalaunum 206, de qua potissimum civitate scitis quid Rex cum comite Theobaldo pepigerit?

2. Sed Rex adhuc aliud addit, quod matrimoniis sibi molitur conjungere, contra ejus fidelitatem, comitem Flandrensem et Suessionensem (581). Et de fidelitate quidem suspicio est, non certitudo. Porro inanes suspiciones certis pactionibus præjudicare quale sit, vos videritis. Quanquam id omnino credendum non fuerit de tali viro. Numquid enim hostes sunt Regis, quibus alligatur Comes, et non magis homines ejus et ejus amici? Nonne consanguineus Regis, et, sicut fatetur, baculus regni comes Flandrensis est? Quid ergo contra Regis fidelitatem facit ejus homo, et fidelis ipsius, si aliis ejus amicis, suorum matrimoniis copulatur? Nonne si quis simplici oculo rem, ut est, consideraret, magna potius pax regni, magnumque robur, et magna posset putari securitas?

3. Illud autem miror, quomodo Rex dicere non timuerit, cognoscere se quia noverim ego, comitem Theobaldum in partem suam, contra Regem, comitem Radulfum trahere attentasse. Nam et viva voce nuntio nostro plus dixit quam scripserit, quod mandaverim sæpius dicto Radulfo maximam partem peccatorum ejus me suscipere, si vellet comiti Theobaldo adhærere. Si natus est homo ille per quem ista mandaverim, veniat et arguat me palam: si scripsi

(581) Barones regis vocat Bernardus in epistola 224, n. 3. Hunc locum explicat Herimannus Tornacensis, pag. 394, ubi de Theoderico Flandrensi comite, qui « filiam suam promiserat Henrico, comitis Theobaldi filio, licet rex Francorum conjugium niteretur dissolvere, tertio gradu consanguinitatis dicens eos invicem propinquos esse. » Aliud item matrimonium Theobaldus cogitabat, nempe filiæ suæ cum comite Suessionensi, infra in epistola 224, n. 4.

litteras, proferantur in medium. Viderit ipse cui crediderit: certus ego sum quia nunquam noverim quod imponit. Idem arbitror et de comite Theobaldo, quia et ipse omnimodis diffidetur. Videat proinde Deus et iudicet, quod nunc de suspitione comes Theobaldus arguitur ab eo qui manifeste contra pactiones suas ipsum sibi attraxit comitem Radulfum, contra Dei præcepta, contra sententiam summi Pontificis adultero et excommunicato communicans.

4. Ait quoque Rex: « Pene habuimus duos gravissimos oppugnatores. » Et propheta subsannans respondet: *Ibi trepidaverunt timore, ubi non erat timor* (Psal. xiii, 5). « Ecce, » inquit, « oppugnatur, qui non oppugnatum: persecutionem patimur, qui non persecuti fuimus. » Quis oppugnat, obsecro? quis oppugnat, quisve persequitur? Nonne comes obsecrat et humiliatur, honorare paratus ut regem, servire et obsequi tanquam domino suo, obnixe pro pace supplicans, et bonam Regis (quod in se est) sibi conciliare satagens voluntatem? Esto quod non sit ita, sed magis Comes Regi mala omnia molitur: nonne ad id quod statutum fuisse scitis, fuerat recurrendum? Sic enim inter se pepigerunt ut, si qua de conventionibus illis controversia aut dissensio nasceretur, nihil mali sibi invicem facerent aut quærerent, donec coram nobis tribus pariter, et domino Autissiodorensi (582), ventilata res esset atque discussa, qui et tunc mediatores fuimus: et si quid emergeret controversiæ, debuimus esse reconciliatores. At id modo omnimodis Comes flagitat: sed Rex abnuit.

5. Denique esto quod omnino male meruit Comes: sed Ecclesia Dei quid meruit? Quid, inquam, meruit, non jam sola Bituricensis Ecclesia, sed et Catalaunensis, etiam et Remensis, etiam et Parisiensis? (583) Habeat Rex adversus Comitem jus: sed de quo jure, obsecro, de quo jure præsumit ut Ecclesiarum possessiones et terras devastet, ut Christi ovibus pastores præfici non permittat: ut his quidem electorum promotionem prohibeat, aliis vero, quod hactenus inauditum est, dilationem electionis indicat, donec universa consumpserit, donec diripuerit pauperum facultates, donec penitus desoletur terra? An vos ei consulitis talia? Mirum valde, si contra vestram consilium fiunt hæc: **207** mirum magis et malum, si vestro consilio fiunt. Etenim consulere talia, manifeste schisma fabricare est, Deo resistere, Ecclesiam ancillare, et novam in servitute ecclesiasticam redigere libertatem. Si quis Dei fidelis, si quis Ecclesiæ filius est, profecto stabit et opponet se, quoad poterit, murum pro domo Dei. Nam et vos ipsi, si pacem desideratis Ecclesiæ, sicut oportet filios pacis, quomodo non dicam tractatis ea, sed vel interestis consiliis tam malignis? Quidquid enim mali fecerit, merito non

(582) Hugone, cujus epistola 226.

(583) De Bituricensi, id patet ex notatione ad epistolam 216; de aliis, intelligitur ex epistola 224.

(584) Scripta anno Christi 1142.

(585) Serenitatis titulum, quem superius regi Francorum tribuit in epistola 170, n. 3, hic tribuit epi-

Regi juveni, sed consiliariis senibus imputatur. EPISTOLA CCXXIII (584).

AD JOSLENUM EPISCOPUM SUESSIONENSEM.

Satisfacit episcopo, cujus litteris præfixa talis erat salutatio, « Salutem in Domino, et non spiritum blasphemiae. » Requirit nihilominus in eo majorem zelum ad vindicandas Christi et Ecclesiæ injurias.

1. Minime quidem ego spiritum blasphemiae habere me arbitror, sed nec cuiquam maledixisse, aut maledicere velle me scio, principi præsertim populi mei. Cæterum quidquid illud sit, quo se læsam vestra Dignitatis judicat, peto veniam. Scio enim qui dixit: *Blasphemamur, et obsecramus* (I Cor. iv, 13). Dico ergo cum beato Job: *Quæ locutus sum, utinam non dixissem: et ultra non addam* (Job. xxxix, 35). Jam, domino abbati Sancti-Dionysii pro communi querimonia scribens, utrique vestrum responderam, et putaveram me fecisse satis. Et quoniam, ut video, nondum quievit indignatio vestra, quæ forsitan adversus Ecclesiæ conculcatores justius incanduisset, etiam vobis dico: schismaticos vos aut fomitem esse scandali, nec dixi, nec scripsi, nec credidi, et dico securus: nec vereor quod me mea pagina arguat mendacii. Scrutamini eam, si placet: et si ita inveneritis, reum me fatebor grandis sacrilegii, et revera, sicut notatis, spiritu blasphemiae agitatam illa scripsisse.

2. Ne tamen humilis satisfactio spiritum videatur excludere libertatis, dolui fateor, et doleo, quod nondum ea vos libertate, qua deceret, comperimus Christi ulcisci injurias, Ecclesiæ defendere libertatem. Dolor iste compulit me scribere dura, non tamen illa quæ impingitis. Putaveram siquidem (et adhuc putarem, nisi timerem vobis in hoc esse molestus) nequaquam sufficere quod schismatis non estis auctores, nisi et eos qui sunt, cujuscunque dignitatis sint, tota libertate pro viribus coerceatis, et eorum consilium atque consortium exsecretis. Putarem, inquam, gloriam vobis esse, si dicere possetis et vos: *Odivi ecclesiam malignantium, et cum impiis non sedebo* (Psal. xxv, 5). Numquid solum decebat zelus ille prophetam, et non hodie quodque a Domini sacerdote requiritur, de quo dicebat: *Nonne qui oderunt te, Domine, oderam, et super inimicos tuos tabescebam?* (Psal. cxxxviii, 21.) Optarem sane (ut salva vestra Serenitate (585) id quoque eloquar) hunc zelum vos exercuisse in puerum (586) regem, qui, non tam pueriliter quam crudeliter, sine causa irrita fecit et vestra sane consilia, et sua pacta. Sine causa regnum suum conturbat: bella ubique cælis terrisque suscitatur: ecclesias vastat, sacra temerat, exaltat iniquos, bonos persequitur, perimit innocentes. Hæc, inquam, vellem vos dolere, his contradicere et resistere, quod in vobis est.

scopo, sed in aula regis consiliario; quo nomine etiam Innocentium salutatur in epistola nunc 337, n. 1.

(586) Scripturæ more puerum vocat Ludovicum Juniorem, qui tum conjugatus erat, et quidem duos supra viginti annos natus. Eadem vox eodem sensu in epistola 170 et alibi passim.

Sed meum non est magistrum docere Joslenum, minus autem reprehendere episcopum, qui magis me et alios peccantes redarguere et errantes corrigere debet. En **208** quantum vos timeo. Clausam habetis epistolam, qui de priore aperta male suspicatus estis. Nam ego quidem nihil in hoc aliud cogitavi, nisi quod ad diversos scribentem necesse est, juxta consuetudinem, epistolam cera non claudere (587). Jam et pro hoc quoque veniam peto.

EPISTOLA CCXXIV.

AD STEPHANUM PRÆNESTINUM EPISCOPUM (588.)
Malefacta Ludovici regis et injurias in Ecclesiam, episcopos, aliosque exponit.

1. Loquitur Jeremias ad Deum pro adversariis suis, ita dicens: *Recordare, Domine, quod steterim in conspectu tuo, ut loquerer pro eis bonum, et averterem indignationem tuam ab eis*; et infert: *Propterea, inquit, da filios eorum in famem, et deduc eos in manus gladii* (Jerem. xviii, 20, 21). Et adhuc alia in hunc modum æque gravia imprecatur illis. Quod propterea nunc apud vestram Reverentiam memorandum putavi, quoniam simile mihi aliquid cum

(587) Hinc in epistola 304: « Sigillum non erat ad manum. » Idem in epistola 402. Bernardi nomen et effigies sigillo impressa erant, ex epistola 284.

(288) Scripta anno 1143. — Stephanus Prænestinus, ad quem etiam epistola 219, ex Ordine Cisterciensi cardinalis ab anno 1140, mortuus anno 1144. Ernardus « Stephanum, totius modestiæ virum » appellat in libro secundo de Vita Bernardi, n. 49. Eundem laudat præter alios Joannes Sarisberiensis in Polycratici libro vi, cap. 24. Catalaunensem fuisse conjicimus ex hujus epistolæ numero 2.

(589) Quis fuerit rerum tum Ecclesiæ, tum politiæ status in Gallia sub hoc rege Ludovico Juniore, superioribus quidem epistolis 216-222 satis ostendit: præsentem vero in primis hispidam et luctuosam Ecclesiæ Gallicanæ faciem depingit. Idem testatur Otto Frisingensis Chronici libro vii, cap. 21, ubi ait: « Francia occidentalis rege suo amisso, sub illius filio Ludovico, qui adhuc superstes est, ob ipsius ac Theobaldi Blesensis comitis guerram tot prædiis ac incendiis perpessa est discrimina, quod nisi religiosorum, qui ibidem morabantur, meritis, orationibus et consilio nuper pacata fuisset, usque ad interuersionem deleta putaretur. » Ita Otto. Ecce religiosorum orationibus et consilio salus Galliæ adscribitur. Quis enim dubitet mundum meritis, ut aiebat ille, stare Sanctorum? et cui dubium inter hos agmen duxisse Bernardum, communem quasi non Galliæ solius, sed et Europæ totius, ne dicam orbis, consiliarium et caduceatorem? ut ex Epistolis ejus quaquaversum scriptis colligere licet. Cæterum, ut id obiter moneam, mirum videri possit unde Ludovicus ille Junior tam sit laudatus Historicis, quod affirmat Gordonus ad annum 1180. Certe si Bernardum, incorruptum utique judicem consulas epistolis citatis, et præsentem potissimum, dixeris non admodum fuisse laudabilem. Sed ita sunt mores hominum: pro affectu suo laudant et vituperant. Exempla non est cur longe petamus. Nam et hodie regum, principumque quorundam consilia, expeditiones, fœdera, aliaque facinora, quam dispares habent æstimatores ac judices! Alii quippe in laudis gloriæque argumentum trahunt quæ alii gravissime insectantur et damnant. Alii censent hujusmodi bella in Religionis et Ecclesiæ damnum geri, foveri hæreses, loca Deo dicata profanari, conculcari sacra, miseros

A Propheta video accidisse. Vos enim scitis quomodo ego quoque pro Rege steterim in conspectu domini mei, corpore quidem absens, sed præsens spiritu, ut loquerer pro eo bonum. Bona siquidem pollicebatur. Nunc autem, ipso reddente pro bono malum, cogor contraria scribere. Pudet erroris, et falsæ spei quam de eo conceperam: et gratias ago quo pro eo simpliciter supplicans non fuerim exauditus. Putabam me deferre regi pacifico, et ecce invenior gravissimo hosti Ecclesiæ assentasse (589). Conculcatur apud nos sancta Ecclesia, turpiter ancillatur. Nam et electiones episcoporum prohibentur fieri; et sicubi id præsumptum a clericis fuerit, electus episcopari non sinitur. Denique sedet in tristitia Ecclesia Parisiensis, proprio destituta pastore et nemo est qui de substituendo alio mutire audeat.

2. Non sufficit spoliari bonis præsentibus domos episcopales: etiam in terras et in homines manus sacrilega circumquaque desævit, totius insuper anni ex eis sibi reditus vindicando. Vestra Catalaunensis fecit quidem electionem; sed qui electus est (590).

opprimi, Reipublicæ statum pessumdari, Ecclesiæ vigorem dignitatemque labefactari. Alios tamen invenies qui hæc mala dissimulent aut palliare norint, eosque quorum opera et auspiciis hæc geruntur summis in cœlum laudibus vehant. Per hæc tamen debitam Ludovico, si quam deinceps adultiore ætate laudem meruit, detractum non imus. Forte enim, annis maturior, rebus præclare gestis prioris ætatis maculas eluit. Nam pluribus annis Bernardo superstes fuit: mortuus nimirum anno 1180. Quamvis recipiscentiæ indicia ipsi quoque Bernardo dedisse legam. Nam ita de eo Æmilius in Ludovico VII: « Rex (Ludovicus) magna et ira, et manu illatus » (nempe in Theobaldum comitem Blesensem) « Victoriacum, quod oppidum sub potestate Blesensis erat, captum diripuit. Profana sacraque loca sine discrimine incendit, in æde principe ad mille quingentos puberes impuberesque promiscue combusti, qui sanctitate templi salutem tecturi, ad ararum tutelam supplices confugerant. Mox se cilloigens Rex ingenti dolore atque inde mœrore correptus, se afflictabat, neque solatiis ullis sublevari poterat: cum divus Bernardus ad illum venit evocatus, quod in eo multum divinitatis eluceret: ac jam antea rege Crasso, quercuum (ut prædicabatur) secessuumque discipulus, et nullo præterea præceptore doctissimus, e solitudine in celebritatem, ex umbra in solem, sanctitatem eruditionemque importarat. Is tunc intromissus, ac reverendissime a Rege exceptus, cum ejus fletum conspiceret, causamque didicisset: Hæc, inquit, lacrymæ, nisi cito exarescant, exstinguere possunt Victoriacensis incendii memoriam. Tantum adde illis constantiam roburque, et ne sit velut muliebris ploratus; viriles ac vere regios animos gere. » Cæterum quæ de frustrata a Ludovico episcoporum electione hic dicuntur, manifesta sunt ex notis ad epistolam 219.

(590) Gaufridus Catalaunensis episcopus, de quo in epistola 66, mortuus anno 1142; in ejus locum electus Guido, de quo hic. Samsonem Remensem archiepiscopum, quod Theobaldo faveret, expulerant regii ministri, qui urbis ecclesias Sanctæ-Mariæ, Sancti-Remigii, Sancti-Nicasii deprædabantur, et suburbanum Sancti-Theoderici monasterium. Nulla hic mentio de Parisiensi episcopatu, in quo jam Stephano mortuo subrogatus erat Theobaldus.

diebus multis debito honore frustratur, et am non absque gravi gregis dominici detrimisit Rex germano suo Roberto vices (591): et ille in cunctis terris rebusque potestative versans, et pro vice sua ubique gniter agens, infert cœlis quotidianas hon plane pacificas, clamores pauperum, la viduarum, planctus orphanorum, gemitus torum, sanguinem interfectorum. Verum est malitiæ ejus ille episcopatus. Remendit, atque in terra sanctorum iniqua gerit, ricis, non monachis, non sanctimonialibus

Denique sanctæ Mariæ, sancti Remigii, licasii, sancti Theoderici terras fructiferas, populosas, ita in ore gladii devastavit, ut solitudinem redegerit universas. Frequens in auribus vox: *Hereditate possideamus rium Dei* (Psal. LXXXII, 13). Sic Rex emend in Ecclesiam Bituricensem Herodiano ju commisit.

eterea Rex, nobis quidem non parum labo, pacem cum comite Theobaldo fecerat; t putavimus, amicitiae fœdus inierat; et ecce res quærit quomodo recedat ab amico. oc grande crimen quod impingitur Comiti, n baronibus Regis de liberis suis contrahit nia (592). **209** Suspecta est illi dilatatio s, nec se putat regem, si se amaverint prin onjiciat prudentia vestra quid animi erga sub rat, qui de odio atque discordia, si fuerit inter æstimat fortiozem. Videat et perpendat si omo a Deo, qui in suorum magis mutua si quam charitate confidit, cum charitas sit *Joan. IV, 8*): quod minime faceret, si sa illius haberet qui ait: *Fortis est ut mors dura sicut infernus æmulatio* (Cantic. VIII, 6). eterea ergo pacis conventiones et constitu anifeste transgreditur: nec tenet pacta sua, tinxerunt labia sua. Denique revocavit in suam, et ad consilium suum virum adulte xcommunicatum (593), quem ex constituto ; et pro exercenda majori malitia, aliis equam æque excommunicatis, perjuris, in is, homicidis, Rex et advocatus Ecclesiæ s Ecclesiæ (quod non est dubium) amatorem sorem denuo sociatur, juxta illud prophætæ: *as furem, currebas cum eo, et cum adulteris m tuam ponebas* (Psal. LXIX, 12).

hæc cogit suo more episcopos ad maledi benedicendis, et iterum benedicendum ma is: et quoniam non obtemperatur pro suo

Vide epistolam 222, n. 1.

Vide epistolam 222.

Scilicet Radulfum. Vide epistolam 216 et s.

Joannes Besly in Historia Gallica comitum asium, pag. 145, sic explicat hunc gradum uinitatis inter Ludovicum VII et Eleonoram iugem, Guillelmi comitis Aquitanici filiam, ardis Eleonoræ proavia soror fuerit uxoris

TROL. CLXXXII.

libitu sibi, circuit mare et aridam, ut inveniat jura tores, quorum perjuriis, quos fortassis Deus con jungit, per homines separentur. Qua fronte, obse cro, tantopere aliis præscribere de consanguinitate laborat, homo cum sua (quod palam est) tertio ferme consanguinitatis gradu permanens consobrina? (594) Et quidem inter filium comitis Theobaldi, et comitis Flan. Jrensensis filiam; et item inter comitem Suessionensem, et filiam comitis Theobaldi, si con sanguinitas sit, nescio: scienter enim illicita matri monia nec laudavi unquam nec laudo: sed scia tis vos, et sciat dominus meus, prohibere horum nuptias, si quo modo conjungi fas fuerit, exarmare Ecclesiam est, et multam illi subtrahere fortitudi nem. Nec aliam puto adversantium ipsis nuptiis intentionem, nisi ut in terris præfatorum principum non possint habere refugium quicumque audebunt contradicere schismati quod minantur. Hucusque zelus meus, Non possum enim ego emendare quod potui redarguere: potui et commonere eum qui possit. Zelus domini mei faciet hoc. Ipsum duxi necessarium in magno Ecclesiæ labore atque peri culo compellendum; et per nullum dignitus quam per vos, qui ejus lateri et spiritui adhæretis. Apud quem, quæso, habete me excusatum, quod Rege mutato mutaverim stylum, qui ad ipsum Deum Dei prophetam dixisse scitis: *Cum viro innocente inno cens eris, et cum perverso perverteris* (Psal. XVIII, 26).

EPISTOLA CCXXV (595).

AD DOMINUM EPISCOPUM SUESSIONENSEM (596).

Hortatur ad studium pacis.

Laboravimus, sed de profectu adhuc quæstio est. Seminavimus multum, sed intulimus parum. Fate mur nos eguisse vestra opera et præsentia. Verum quod eam non requisivimus in tanta necessitate, per amicum communem Sancti-Dionysii abbatem doce bimini. Nunc itaque ne de cætero dissimuletis, sed se cundum sapientiam vobis a Deo datam studeatis quæ ad pacem sunt, monemus sanctam sollicitudinem ves tram. Nam rogandus non estis pro tali re, qua utique constat non modo valde honorificari ministerium ves trum, sed et turpari admodum si negligitis. In in dicta celebritate apud Sanctum-Dionysium speramus videre vos (597).

210 EPISTOLA CCXXVI (598).

AD LUDOVICUM REGEM FRANCORUM.

Bernardus et Hugo queruntur de pertinacia regis in male captis: irritos esse suos in concilianda pace labores non sine regni ejus exitio dolent.

Ludovico Dei gratia illustri regi Francorum et Humberti II comitis Maurianensis, proindeque ma tertera Adelæ, quæ fuit Ludovici regis mater.

(595) Scripta anno Christi 1143.

(596) Joslenum.

(597) An indictus regni optimatum conventus? an Indicti celebritas, quæ mense februario in festo de dicationis apud Sanctum-Dionysium colitur, ipso die sancti Mathiæ?

(593) Scripta anno Christi 1143.

duci Aquitanorum, HUGO Autissiodorensis qualiscunque minister, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, diligere justitiam, et judicare terram sapienter.

1. Diu est quod egressi de domibus nostris, expositis propriis utilitatibus pro pace vestra et regni fideliter, sicut nobis Deus est testis, laboramus. Tristamur autem quod aut nullum aut exiguum nostri laboris fructum adhuc tenemus. Adhuc pauperes clamant post nos, adhuc terra vadit quotidie in desolationem. Quaritis quæ terra? Vestra, non alia. Intra regnum enim, et contra regnum vestrum ista omnia mala perpetrantur. Nam sive amici, sive inimici vestri sint qui de guerra ista pauperantur, captivantur, conteruntur; non aliunde quam de regno vestro sunt. In quo manifeste imminere jamjamque videtur sermo Salvatoris dicentis: *Omne regnum in seipsum divisum desolabitur* (Luc. XI, 17). Huc accedit quod ipsi divisores et desolatores vos constituerunt sibi hujus nequitiae caput et principem quem præcipue debuerant metuere defensorem, et sentire ultorem. Nos autem credebamus vos tactum a Deo et illuminatum tantam illorum nequitiam advertisse, et errorem vestrum agnovisse; et cupere omnino consiliis sanioribus a laqueo isto retrahere pedem.

2. Cæterum ab hac spe pene dejecit nos colloquium illud habitum nuper inter nos apud Corbolum. Scitis enim quomodo et quam irrationabiliter (ut pace vestra dixerimus) a nobis tunc recessitis. Unde factum est quod sermonis illius, qui vobis in dicto nostro displicuit, reddere ad liquidum rationem pro vestra nobis turbatione non licuit: quam si exspectare placito corde dignaremini, forsitan cognovissetis et vos quod nil vobis indecens aut importabile dictum fuisset, secundum quod jam res vestra processit. Nunc autem sine causa turbatus, turbatos nos et confusos, et quid faciamus dubios anxiosque tenetis, homines qui vobis bona cupiunt et quærunt. Quod non est aliud, nisi quia fraus iniquorum, et rumusculi parum scientium hominum, dicentium malum bonum, et bonum malum, conturbant vos. Verum nos, etsi conturbati, non tamen omnino desperati de auxilio Spiritus, quem vestrum animum salubriter super malis præteritis concussisse persensimus, adhuc stamus et exspectamus ut redeatis ad cor, et quod prudenter cœpistis, efficaciter compleatis. Hujus rei gratia misimus fratrem charissimum nobis Andream de Baldemento (599), qui vobis ista plenius viva voce insinuet, et quidquid

(599) Andreas iste celebris fuit, variisque negotiis adhibitus. Subscribit primariis litteris abbatiae Caricampi in Spicilegii tomo II, pag. 329; et cum Bernardo testis habetur concordie inter Ludovicum Juniorem et Algrimum Aurelianensem archidiaconum in initia Chesnii tomo IV, pag. 764. In traditione ecclesie de Veteri-Creccio, per Buchardum Meldensem episcopum anno 1122 facta monasterio Sancti-Martini de Campis, fit aliarum etiam rerum donatio per Stephanum Rorici filium, « Theobaldo comite præsentem, domno Andrea de Baudemento laudante ea quæ ad eum pertinebant. » Idem Andreas inter-

ad hæc respondere placuerit, fideliter renuntiet nobis. Si autem persistitis, quod absit! non acquiescere sanis consiliis, mundi nos sumus a sanguine vestro: Deus non permittet Ecclesiam suam sive a vobis sive a vestris diutius conculcari.

EPISTOLA CCXXVII (600).

AD EPISCOPUM SUESSIONENSEM (601).

Opem episcopi perquam sollicite et ardentem implorat.

Semper quidem egui officiis amicorum, homo mirum mente semper et corpore miserandus: sed nunc **B** maxime opus et tempus miserendi, cum, urgente conscientia et aggravata manu Domini super me, duro me carceri mancipav (602) durus iudex in memetipsum. Si adhuc pater estis (nam fuisse vos fateor), sentiat filius, et ille filius, in quo usque ad hanc diem filialis erga vos affectus non tepuit. Scio, scio difficile posse extorqueri clavam de manu Herculis: et ideo multum insto, quia rem peto difficilem. At quanto difficilius, tanto violentior ad promerendam redhibitionem. Grandis me fatebor beneficii debitorem, grandis prorsus, si obtinero. Nec ignoro dare quam accipere beatius esse (Act. XX, 35): sed cedo necessitati, occurro periculis, angustiis consulo, honesti plane nunc aut dissimulato aut immemor. Cedens itaque honorabiliorem vobis, ut dignum est, partem, mihi verecundiorem assumo, non modo ad accipiendum inverecundior, sed et importunior ad petendum. Peto ergo suppliciter, peto instanter, peto opportune, importune. Nec enim illud peto, quod vos non doceat dare, aut me postmodum pœniteat accepisse: etsi ita petere modo minus me deceat. Nam si liberatis pauperem a potente, in hoc nobis multum præstabit, vobis plurimum. Eia, monstravimus affectum, rem vos scitis, fructum præstolantur afflicti.

EPISTOLA CCXXVIII.

AD PETRUM CLUNIACENSEM ABBATEM, CONQUERENTEM QUOD EI NON RESCRIBERET (603).

Reverendo patri et domino PETRO, Dei gratia Cluniacensium abbati, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, se ipsum quantum est.

1. Itane joculari libet? Dignanter sane atque amabiliter: sed si ita luditis ut non illudatis. Nolite mirari hoc. Nam suspectum id mihi facit vestra ipsa tam subita et inopinata dignatio. Non enim multum temporis est, quod scribens ad vos debita reverentia vestram Magnitudinem salutavi, et non respondisti mihi verbum. Nec multo ante rursum scripseram ad vos ex urbe Roma, et nec tunc quidem vel unum

fuit concilio Trecensi anno 1128, ex prologo Regulæ Templariorum. Confer epistolam 284.

(600) Scripta eodem anno.

(601) Joslenum, de quo supra.

(602) Id est monasticæ reclusioni et solitudini, de qua in epistola sequenti, n. 2.

(603) Mauricus in Annualibus ad annum 1135, cap. 3, existimat hanc epistolam scriptam esse anno 1135; sed ordo epistolarum qualiscunque repugnare videtur. Et certe si conferatur cum epistola sequenti, a Petro Venerabili istius occasione rescripta, manifestum fiet hanc fuisse scriptam post Lingonensis

epi. Modo miramini quod revertenti nuper **A** ania nugas meas denuo ingerere non præ-
? Quod si culpa est quacunq̄ ex causa non
se, sine culpa profecto non erit noluisse, ne
contempsisse rescribere. En in quo pro me
ustitia (quia id a me flagitatis), nisi malle
re gratiæ redeunti, quam retardares cam
lum vel me inutiliter excusare volo, vel alium
e. Sed hoc dixi, ne quid clausum in mente
m quod ore non promerem, quod id vera
amicitia. De cætero quia charitas omnia cre-
lor. XIII, 7), jam omnis suspicio de medio
udeo quod recalulistis prisca amicitiæ recor-
vel læsum revocare amicum. Libenter redeo
us. Felix qui revocor. Nullarum jam memor
juriarum (601). En ego, qui fueram vestræ pro-
anctitatis servus, et nunc, et ante, gratias
time locatus sum, intimus vobis denuo factus,
gnamini scribere. Si forte intepueram, ut
s, haud dubium quin velociter recalescam,
estra visceribus charitatis.

t nunc quod placuit scribere, obviis manibus
i. Legi avide, libenter relego, et placet sæpius
im. Placet, fateor, jocus. Est enim et jucun-
gratus, et serius gravitate. Nescio siquidem
odo inter jocandum ita disponitis sermones
in judicio, ut et jocus levitatem non redoleat,
oritas conservata hilaritatis non minuat gra-
orro auctoritas ita servatur, ut illud sancti
erito **212** vobis possit aptari: *Si quando*
m, non credebant mihi (Job xxix, 24). Eia
simus vobis, et puto jam jure exigimus am-
quam promisistis. Dignum est ut sciatis quæ
nos sunt. Decretum est mihi ultra non egredi
terio, nisi ad conventum abbatum Cistercium
in anno. Hic fultus orationibus vestris, et
ctionibus consolatus, paucis diebus, quibus
nilito, exspecto donec veniat immutatio mea

nis turbas, quæ anno 1138 contigere, ut supra
stolam 164 dictum est. Sic enim respondet
abilis Petrus: « Quando exstingui vel obrui
t sincerus erga vos et ignitus mei pectoris
is quibuslibet sinistri rumoris rivulis, cum
quæ multæ decimarum potuerint eum extin-
nec impetus Lingonensium fluminum ob-
? » Imo in extrema, quam omisimus, prædictæ
læ parte idem Petrus meminit translationis
ani, postea S. Bernardo a se nuncupatæ, quæ
te Bibliotheca Cluniacensi facta est anno 1143,
em hanc epistolam referre visum est.

4) Non est magnopere laborandum in detegen-
juriis, de quibus hic mentio. Nam istud ex sale
ore quodam urbano ac familiari dici contextus
que epistolæ, hujus nimirum et sequentis, sa-
perque declarat. Scio quidem nonnullas con-
suarum causas inter utrumque sanctum emer-
Lingonensem videlicet electionem, de qua ad
lam 164, exemptionemque decimarum: sed
ad injuriæ nomen devenisse nunquam con-
rim. Quod spectat ad decimas, Innocentius in
moram faciens anno 1132, cognita Cister-
ium inopia, ipsis ab omnibus decimas relaxari
epit. Hoc privilegium Cluniacenses inter alios
admodum tulere. Hinc locus datus querelis,

A Propitius sit mihi Deus, ut non amoveat oratio-
nem vestram et misericordiam suam a me. Fra-
ctus sum viribus, et legitimam habeo excusatio-
nem, ut jam non possim discurrere ut solebam.
Sedebo et silebo, si forte experiar quod de plenu-
dine intimæ suavitatis sanctus propheta eructat:
Bonum est, inquiens, exspectare Dominum in silentio
(Thren. III, 26). Et ne solus videamini mihi lusisse,
puto jam non audebitis me de hoc silentio meo re-
prehendere, et more vestro appellare soporem
quod, ut puto, congruentius ac magis proprie san-
ctus Isaias cultum justitiæ nominat (*Isa. xxxii, 17*),
et de quo legitis in hoc ipso propheta, dicente Do-
mino: *In silentio et spe erit fortitudo nostra (Isa. xxx,*
15). Commendate me orationibus sancti conventus
Cluniacensis, salutato prius ex me servo omnium,
si dignum judicatis.

EPISTOLA CCXXI

PETRI VENERABILIS AD BERNARDUM ABBATEM (605).
*Bernardi litteris humanissime respondet, simulque
causas dissensionum inter Cluniacenses et Cister-
cienses exponit.*

Singulari veneratione colendo, totis charitatis
brachiis amplectendo, individuo cordis mei hospiti,
domno BERNARDO Claræ-Vallis abbati, frater PETRUS
humilis Cluniacensium abbas, salutem, ad quam
suspirat, æternam.

1. Quoniam tam dulcibus et jucundis amici litte-
ris, quibus et ipse jucundus et citus occurrere de-
buissem, tardus rescriptor occurro: mirabitur for-
tassis solers Sanctitas vestra, et segnitiei vel con-
temptui, ut timeo, deputabit. Sed absit utrumque!
nec absit tantum, sed prorsus utrumque abest:
eum fere nihil unquam, quantum ad litteras perti-
net, vel libentius susceperim, vel studiosius legerim.
Tarditatis causa ex parte exstitit lator earum, qui
Cluniacum veniens, nec me ibi inveniens, cum ipse
non valde remotus, hoc est Marciniaci (606), essem, lit-

quas Petrus abbas apud Innocentium primo, deinde
apud Haimericum modeste exposuit, imo et apud
Patres Cistercienses in capitulo generali congrega-
tos: quos cum nonnihil exinde turbatos comperisset,
idem anno sequenti ad eosdem litteras dedit excu-
satorias, quibus charitas sarta tecta custodiretur.
Quid tamen in consequentibus adversus Cistercienses
a Gigniænsibus monachis patratum sit, dicitur in
notis ad epistolam 283. Porro cum desiderari videat-
ur illa Petri Cluniacensis epistola, quæ huic scri-
bendæ occasionem dedit; non ab re fuerit aliam ab
ipso subinde rescriptam in litterarum S. Bernardi
serie subjicere, quo omnibus veræ et christianæ
amicitiæ cultoribus, maxime religiosis, absolutissi-
mum exemplar proponatur, nobile scilicet istud par
amicorum, S. Bernardum dico et Venerabilem Pe-
trum cardinali Baronio adeo commendatum, ut
« sanctitate, quæ per dilectionem operatur, Bernardo
non impari esse » pronuntiaverit. Alias ejusdem
argumenti vide si lubet apud ipsum Petrum, libri
primi epistolam 28, et libri quarti epistolam 46.

(605) Hæc epistola, scripta anno Christi 1143,
est 17 libri quarti. Exstat alia ejusdem argumenti in
libro primo, nempe epistola 28.

(606) Marciniacum, virginum cœnobium ad Lig-
rim, a sancto Hugone abbate Cluniacensi fundatum.

veras quas ferebat mihi nec detulit nec misit, sed Cluniaci dimisit. Et ne velut accusare bonum virum videar; credo eum aut quibuslibet negotiis retractum, aut accerrimæ, quæ tunc incumbibat, hiemis austeritate, ne me conaretur adire, deterritum. Moratus sum et ego ibidem, tam nivibus quam negotiis detentus per mensem: et vix in initio Quadragesimæ domum redii. Suscepi tandem a subpriori, cui traditæ fuerant, litteras illas vestras. Tractus est statim animus; et cum in affectum vestri multum ante caleret, longe amplius per easdem litteras flatu pectoris vestri succensus, nihil ultra frigidum tepidumve sibi iacere permisit. Tractus, inquam, sicque tractus est, ut, quod nunquam nisi sacrorum reverentia Librorum me fecisse memini, perfectam epistolam mox exosculatus sim. Et ut eos quos poteram, quia tunc non omnes poteram, in vestræ charitatis affectum, more mihi solito, excitarem, circumpositis quibusque quod mihi soli legeram, relegi, eosque erga vos in majorem dilectionis affectum pro viribus commovi. Recondi statim eas, et argenteis sive aureis, quos, pro more mihi a patribus relieto, ad opus eleemosynæ mecum ferre soleo, adjunxi. Nec incongrue. Nam super omne aurum et argentum vestra mihi gratia, bona vestra charitas est pretiosa.

¶ 2. Rescribere quod animo incederat, sequenti die statim volui: sed a quotidiano, imo pene continuo exactore alia reposcente prohibitus, conticui. Imperavit mihi plane silentium, cui resistere non poteram, durissimus imperator; et cura multiplex infinitarum causarum non uno tantum, sed multis me diebus silere coegit. Transibant quandoque quindecim dies, quandoque integer mensis, quandoque continui menses, quibus scribere semper nitebar; nec imperatore jam dicto permittebar. Rupi tandem importunum vinculum: et, licet ægre, jugum oneris et sceptrum exactoris furtim scriptitando superavi. Ac ne superfluous videar tantopere excusans tarditatem rescribendi, ipse excusare cogistis, dum dixistis: « Non multum temporis est, ex quo scribens ad vos, coronam vestram (607) debita veneratione salutavi, et non respondistis mihi verbum: nec multo ante rursus ex urbe Roma vobis scripseram, et nec tunc quidem vel unum iota recepi. Modo miramini quod revertenti nuper de Hispaniis nugas meas denuo vobis ingerere non præsumpsi? Quod si culpa est quacunque ex causa non scripsisse, sine culpa profecto non erit noluisse, ne dicam contempsisse rescribere. » Hoc quidem vos.

3. Sed quid ego? Istud plane. Negare, inquam, culpam, quam imponitis, nullo modo possem, si tanto amico primo scribenti rescribere contempsissem. Fateor enim quod primum scribenti vere rescribere debuissim: sed, prout recolere possum, dum in Urbe moraremur, scripsi ego prior, rescripsistis posterior vos. Non ergo ad me pertinuit re-

(607 In superiori epistola legitur, *vestram magnitudinem*.)

scribere, qui prior scripseram: sed vestrum fuit rescribere, quia prior scripseram. Et potuissem quidem scribere etiam rescribenti: sed plena, scriptoque meo ad unguem satisfaciens responsio vestra silentium mihi imposuit respondendi. Quod si ita est, culpa mihi imposita me deserens, vos incipit intueri, quia inculpabilem culpam, et sarcina aliena, ne dicam vestra, aggravare humeros fratris innocentis voluistis. Quod vero vice alia idem a me factum dicitis, quia rei memoria menti non inest, responsio deest. Quæ si forte adesse potuerit, aut probabilis excusatio aut humilis satisfactio deesse non poterit. Sed addidistis: « En in quo pro me faceret justitia. » Et ego: Interim juxta causas præmissas pro me facit justitia, quia apud me non invenitur culpa. Jam, si non parcerem, et læsum, quod de vobis dixistis, amicum me vocare potuissem, et læsionis vel injuriarum pœnam merito exigere. Sed parco more meo, sed cuncta etiam non rogatus remitto. « Nullarum, » ut dixistis, « memor sum injuriarum. » Nam et hoc ad sequentem materiam pertinet, ut qui notas simultates de multorum cordibus, non ludo, sed serio excludere satago, et ad excludendum vos incitare intendo; prior ipse omnibus indulgeam, et quod ut alii faciant, laboro, ante ipse faciam.

4. Sed rursus forte dicetis: Itane joculari libet? Libet equidem, sed vobiscum. Vobiscum certe, sed non ita cum aliis. Nam cum quibusdam aliis gravitatem excedere, vanitatem incurrere formidarem: at vobiscum vanitatem non vereor; charitatem, ne labatur, persequor. Unde dulce mihi est semper vobiscum loqui, et melleam inter nos charitatis dulcedinem jucundis sermonibus conservare. Caveo enim, quantum possum, de illorum fratrum numero esse, qui oderant Joseph in corde suo, nec poterant ei quidquam pacifice loqui (*Gen. xxxvii, 4*). Utinam et sic (quod non glorians dico) omnes nostri vestrique fratres facerent, et a linea charitatis, qua sola post fidem, et Baptismatis sacramentum fratres dicuntur, et qua speciali consanguinitate sibi junguntur, non degenerarent, metuerentque quod ait Apostolus: *Periculum in falsis fratribus* (*II Cor. xi, 26*). Utinam plane hoc omnes facerent, et cor a cogitatu doloso, linguam, juxta Psalmum quem frequentant, a verbo aspero custodirent. Videntur ista, quæ præmissi, magna promittere, et velut ad peragenda maxima se preparare. Sed ne de his illud usitatum dicatur,

Quid dignum tanto feret hic promissor hiatu?

(HORATIUS, *De arte poetica*, vers. 138.)

fateor me non tantum maximam, sed nec magnam, nec modicam habere causam vobis scribendi (earum tamen rerum quas magnas vel maximas sæculares æstimant, et de quibus se magnos vel maximos fieri posse filii sæculi sperant). Est tamen magna, et in tantum causas omnes præcellens, ut excellentior omnibus ab Apostolo dicatur; et si ejus

nomen quæritur, ab eo charitis nominatur (*I Cor.* XII, 31; XIII, 13).

5. Hæc mihi tota et sola causa scribendi fuit; quam me personæ vestræ integræ servare confido, quamque nostros vestrosque sibi ad invicem melius solito servaturos, vestro maxime studio, non despero. Nam quantum ad eam charitatem spectat, quam vobis in abdito cordis mei jam ab antiquo reservo; videtur mihi quod aquæ multæ, ut scriptum est, non poterunt eam extinguere, nec flumina obruere. Hoc in quibusdam casibus mihi sæpe expertus videor, quod aquæ multæ non poterunt eam extinguere, nec flumina obruere (*Cantic.* VIII, 7). Quando enim exsinguui vel obrui poterit sincerus erga vos et ignitus mei pectoris affectus quibuslibet sinistri rumoris rivulis, cum nec aquæ multæ decimarum potuerint eum extinguere, nec impetus Lingonensium fluminum obruere (608)? Nostis quod dico, nec ob aliud dico nisi ut constantis in amoris proposito erga vos animi mei insignia recolens, stabilem de cætero me esse posse, prudentia vestra præsumat. Præsumo et ego hoc idem de vobis, nec a cordis vestri penetralibus me cujuslibet impulsu posse excludi confido. Sed cum uterque nostrum pastor dicatur, cum ovilia nostra non parva Christi multitudine sint referta, cum utrique præcipiatur, *Diligenter agnosce vultum pecoris tui* (*Prov.* XXVII, 23): videndum est si pecus nostrum nobis notum est, si valet, si languet, si debile, si robustum, si mortuum certe vel vivum. Nam cum dilectus ille Discipulus dicat, *Qui non diligit, manet in morte* (*Joan.* III, 14), quid ego de languore pecudis meæ sollicitor, cum eam jam mortuam esse cognoscam? Si enim in morte manet qui non diligit, in qua morte manet qui odit? si in morte manet qui non diligit, in qua morte manet qui detrahit? Ad quid hoc dico?

6. Cerno aliquos, tam de nostris ovilibus, quam de vestris, adversum se invicem jurata bella suscepisse: et eos qui in domo Domini habitare unanimis debuerunt, a charitate mutua descivisse. Video eos de ejusdem domini esse familia, de ejusdem regis esse militia: eodem nomine christianos, eodem et monachos nuncupari. Intueor non solum communis fidei vinculo, sed insuper ejusdem monasticæ regulæ jugo submissos dominicum agrum multis sed diversis sudoribus excolere: et cum eos, ut dixi, christianum nomen conjungat, cum monastica professio uniat, sola eos mentium nescio quæ occulta et nefanda varietas separat, et ab illa siucera cordium unitate, in quam videntur congregati, disgregat. Et, o res plena lamentis, nec ullis lacrymarum fontibus digne deflenda! superbum archangelum de cælis projectum rursus cælestia occupasse, et qui in aquilone sedem suam stabilire non potuit, in meridiana, hoc est in splendidiore cæli

(608) Hæc illa injuriarum capita, de quibus Bernardus in epistola superiori.

parte, eam firmasse. Vere ita plane, ita se fecisse gloriatur, quando, expulso eo qui habitat in cælis, et cujus locus non in mutuo rancore, sed in fraterna pace factus est, mentibus hominum professione cælestium, exemplo, splendentium, jure tyrannico principatur. Cumque fortem illum, atrium suum diuturna pace custodientem, fortior superveniens vicerit; cum mundi principem foras ejecerit; cum solium ejus, qui rex est filiorum superbæ, etiam in laicis christianis everterit: quibus putas planetibus erit dolendum, si eversum in aliis nequitæ suæ thronum Satan in monachorum cordibus erexerit? Absit, absit ut ille qui sic a Salvatore enervatus dicitur, ut ipsius etiam ancillis ligetur, ut ipsi a servis ejus velut avi illudatur, in tantum ipse servis ejus et ancillis illudat, eisque ut vilibus mancipiis dominetur!

7. Sed cur sibi adversantur? cur sibi detraunt? cur ab invicem consumuntur? Veniat, rogo, veniat materies litis in medium: et si quid justæ querelæ adversum se invicem afferre potuerint, æquis decernentibus arbitris terminetur. Quid exigit, quæso, frater a fratre? et ut in duobus nominatis omnium dissidentium varietas comprehendatur, quid exigit, inquam, frater Cluniacensis, a fratre Cisterciensi, vel e converso? Si urbes sunt, si castra, si villæ, si fundus, si possessio aliqua terrena vel parva, vel magna; si denique aurum, si argentum, si quælibet quantitas vel qualitas pecuniæ; dic age, propone. Adsunt judices, non iniquitatis, sed æquitatis, omnes hujusmodi lites statim dirimere præparati. Facile pax reformabitur, læsa charitas curabitur, postquam pro talibus vel similibus ortum fuisse tantum cordium discidium cognoscetur. Sed video utrumque vestrum omnia ista abjecisse, nihil vobis in terris residui fecisse; pauperem Christum beata paupertate ditatos vos sequi proposuisse. Non est ergo hic materies quam quærebam. Sed non desistam, non fatigabor, non quiescam, donec ad fundum inquisitæ veritatis perveniam.

8. Est fortasse inter vos litis hujus causa, diversa consuetudo, varia monastici ordinis observatio. Sed si hæc, charissimi, tanti mali causa est, valde irrationabilis, et, quod salva utriusque vestrum gratia loquor, valde puerilis et stulta est. An non videtur vobis irrationabilis, puerilis et stulta, quam omnis ratio destituit, et cui omnis sanum sapiens contradicit? Nam si varia consuetudo, si multiplex rerum infirmitarum varietas, Christi servos a mutua charitate divellere debet; quid jam pacis, quid concordie, quid unitatis, quid tandem de leg. Christi non solum monachis, sed et omnibus Christianis residuum erit, de qua a magno Apostolo, dictum est: *Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi?* (*Galat.* VI, 2.) Si, inquam, lex Christi, id est charitas, ab omnibus diversos usus sequentibus relinquenda est; nusquam

plane ultra quærenda est. Nusquam enim inveniri poterit, postquam ab omnibus morem diversum sequentibus exclusa fuerit. Nonne, charissimi, totus orbis terrarum Christi Ecclesiis jam ab antiquo refertus est? Cumque omnem pene numerum excedat multiplicitas Ecclesiarum sub una fide et eadem charitate Deo famulantium, tanta pene apud eas invenitur varietas usuum, quanta infinitas est locorum. Hoc in cantibus, hoc in lectionibus, hoc in omnibus ecclesiasticis officiis, hoc in vestitu vario; hoc, præter authentica quæ mutari non possunt jejunia, in jejuniis diversis; hoc in universis similibus, quæ pro temporum, locorum, gentium, regionum varietatibus, a prælatis Ecclesiarum, quibus, secundum Apostolum, quantum ad talia pertinet, in suo sensu licet abundare (*Rom. xiv, 5*), instituta sunt. Relinquent ergo omnes istæ Ecclesiæ charitatem, quia mutaverunt consuetudinem! cessabunt esse Christiani, quia videntur in diversis usibus varii! peribit ab his omnibus summum pacis bonum, quia unusquisque modo vario operatur bonum! Non ita sensit vita et verbo doctor Ecclesiæ Ambrosius, qui de jejuniis sabbati loquens, quod Romæ servari viderat, et Mediolani episcopus factus servari non invenerat, ait: « Quando Romæ sum, jejunium a Romana Ecclesia servatum custodio: quando Mediolani, morem ejusdem Ecclesiæ sequens non jejuno (*Aug. epist. 54*). » Hinc et pater Augustinus bonæ matris suæ devotionem describens, narrat eam juxta morem quem apud Africanas Ecclesias teneri viderat, oblationes suas contra Ecclesiarum Italia observantiam Mediolani voluisse offerre, sed ab Ambrosio prohibitam fuisse (*Confessionum lib. vi, cap. 2*).

9. Sed quid in istis laboro! Frustra rem patentem multiplicibus testimoniis vel exemplis cingerem; maxime cum nec apud antiquos ipsius paschalis temporis dissonantia, nec apud modernos ipsius sacrificii christiani inter Græcos et Latinos nota varietas, charitatem lædere, vel schisma aliquod unitatis gignere potuerit. Testes sunt præcedentis rei Patres sancti et eorum, quos Ecclesiæ reliquerunt, approbati libri, quod alio tempore Oriens, alio Occidens, alio in eadem Britannia insula Angli, alio Scoti christiani, scilicet antiquiores, Pascha Domini celebrabant. Testes sumus et nos temporis nostri, qui Romanam Ecclesiam, et totam latinam Linguam offerre Deo salutare sacrificium azymi pani videmus; cum græca Ecclesia et maxima Orientis pars, ac barbaræ sed Christianæ gentes sacrificare de fermentato dicantur. Cum hoc ita sit, nec antiqui nec moderni propter tam celebres et famosas usuum dissonantias a charitate mutua desciverunt: quia nihil quod fidem vel charitatem læderet, in his omnibus invenerunt. Ad quid istud! Ut, si propter varios usus vestri, o fratres, animi variati sunt si propter diversitatem consuetudinum diversificati sunt; si propter alium et alium morem ab Ecclesiarum institutoribus vobis traditum, a pacis

vel unitatis charitate languerunt; tantorum Patrum tam venerandis exemplis in unum redeant, et more sanctorum, qui convaluerunt de infirmitate, fortes facti sunt in bello, a charitatis super omnem morbum formidando languore convalescant.

10. Sed dicetis: « Aliter usuum varietas accipienda est in diversis Ecclesiis, aliter in ejusdem Ordinis viris. Si Ecclesiarum multarum usus salva fide et charitate variantur, mirum non est; sed si ejusdem propositi et professionis homines non eundem institutionem morem servaverint, mirum est. » Estne, inquam, hoc totum, quod vos charissimi, ab invicem dividit? est hoc totum, quod charitatem in vobis lædit? est hoc totum, quod filios pacis inter se pacificos esse non sinit? Si laicus homo cum bis qui oderant pacem pacificus erat (*Psal. cxix, 7*), monachus homo cum monacho homine nefando duello certabit? Filius lucis filios tenebrarum, ne pacis bonum turbetur, diligit: filius lucis filium lucis, quod ad propositum, non ad monachum refero, impugnabit? Si hæc certe tota est animorum vestrorum indignatio, si hæc tota charitatis læsio, facile curabitur, sed si abfuerit obstinatio. Attendite ergo ne lucem sensuum vestrorum propriæ sententiæ amor obnubilet, quia unitatem assequi non meretur, quisquis non ipsam, sed quod vult ipse, tuetur. Unde rogo ut, absque studio partium et propriæ sententiæ defensandæ, utrum hæc justa discidii causa sit discutatis; et, cum injustam esse cognoveritis, discissos animos uniat. Nam ecce sub eadem Regula uterque vestrum militat, qua speciali militia salutem æternam se quisque vestrum posse consequi sperat. Quod si neuter vestrum spe sua frustratur, nescio quis locus discordiæ, quis discidio, quis oblocutioni superesse jam possit.

11. Dixistis enim mirum esse si ejusdem propositi et professionis homines non eundem institutionum servaverint morem. Ad quod ego: si ejusdem propositi et professionis homines non eundem institutionum morem servaverint, et tamen observationibus diversis ad eandem salutem et æternam vitam pervenerint, quid refert! Quid plane refert, quid obest, si vario tramite ad eandem regionem, si multiplici via ad eandem vitam, si multiplici itinere ad eandem, quæ sursum est Jerusalem pervenitur, quæ est mater nostra? Si enim tu, o Cluniacensis, Cisterciensem, aut tu, Cisterciensis, Cluniacensem in assumpto proposito errare cognosceres, et juxta Scripturam, per viam quæ videtur hominibus recta, ad interitum tendere prævideres; justa, fateor, tibi esset causa fratrem corrigendi, revocandi, aut, si audire te nollet, objurgandi et detestandi. Tunc certe si obloquereris, si contradiceres, si et odires, te juste judicare, te recte agere confiterer, maxime cum de talibus audiam magnum prophetam Deo dicentem: *Nonne qui oderunt te, Domine, oderam, et super inimicos tuos tabescebam? Perfecto odio oderam illos, et inimici facti sunt mihi* (*Psal. cxxxviii, 21, 22*). Gratularer insuper te non

esse auditorem Scripturæ dicentis: *Discurre, a, suscita amicum tuum; ne des somnum oculis nec dormitent palpebræ tuæ (Prov. vi, 3 4) : us : Maledictus 217 qui prohibet gladium a sanguine (Jerem. XLVIII, 10).* Tunc justas odiorum tibi causas esse faterer, et ad debellandos hostes Dei, et eos qui secundum Apostolum peccati faciunt mendacium (*I Tim. iv, 2*), ut tuos et ego accinctus zeli gladio comes indissimularem. At nunc cum sub eadem [supple] variis sed sacris institutis utrumque vestrum vis ad cœlos tendere videam, et per diversas vias ad idem bravium tendentes sic currere, ut reprehendatis: non superest tibi, ut mihi videtur, aliqua indignandi, non odiendi, non obloquii.

Sed exigis adhuc ut quod dixi probem, et modo sub eadem Regula, vel ejusdem Regulæ ratione, per diversos tramites tuto monachus esse possit ostendam. Ad quod mihi perfacilis responsio, et auctoritas juncta rationi non potest: posse et te Cluniacensem tuo usu, et te Cluniacensem tuo more, et feliciter per viam manuum Dei currere, et feliciter ad finem cursui pervenire. Et quia eam, quæ semper in scriptura præmittenda est, auctoritatem præmissi; citatur et in hac serie ipsa, nec ratio modico intervallo disjungatur ab ipsa.

Sed quid objicis, frater? « Dico ejusdem Regule professos ejusdem Regulæ mandata non similiter observare. » Verum est, inquam, quod dicis, sed eam Regulæ mandata in quibusdam capitulis eadem Regulæ professis dissimiliter observari. Et hujusmodi monachos propter ista reos existis, ne hac de causa prævaricationis argueris, audi cœlestem, imo Regis cœlorum auctoritatem: *Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus lucidum erit (Luc. xi, 34).* Audi et Apostolum: *a vestra in charitate fiant (I Cor. xvi, 14).* et patrem Augustinum: « Habe charitatem, et nihil vis. » Audi et ipsum Regulæ scriptorem, ipsius Regulæ dictatorem Spiritum sanctum: « inquit, abbas omnia temperet atque discedat, ut animæ salventur; et quod faciunt fratres, e murmuratione faciant (*Reg. S. Benedicti, 41*). » Et quid clarius? quid apertius? quid vis? Nonne ipsa verborum serenitas absque prorsus nubilo sese ostendit, et clarissimam lucem, remoto omnium nubium velamine, libenter manifestat? Ecce Magister cœlestis totum sensum tuum, o frater, simplicitate oculi, hoc est sensu opera tua, puritatis intentione, lucida esse ostendit: ecce post ipsum summus Ecclesiæ doctor tibi tua in charitate fieri præcipit: ecce maximus Apostolos Ecclesiarum instructor, omnem tibi volueris faciendi potestatem, charitate manente, dicit: ecce ipse, cui inuiteris, Benedictus pater, tuum sic omnia temperare jubet, ut animæ salventur et murmur absit: et saluti sub eadem Regula

diversa sequentium metuis! Nonne cernis tutissimos ab omni periculo, quorum (et quod majus est) præcepta a qualibet varietatis mobilitate vel culpa, intentio salvandi animas juxta ipsam Regulam excusat!

14. Sed jam, ut et ipsa ratio auctoritatibus præmissis in omnibus famulari intelligatur, eique indivisibiliter cohærere, subjungantur aliqua de instanti quæstione capitula, in quibus simplici oculo, sincera charitate, salvandarum animarum intentione, quædam mutata monstrantur. Nam his demonstratis, nihil, ut arbitror, quantum ad præsens negotium pertinet, tibi quærendum reliquam. Simplici namque oculo tu uteris, qui non ipsi post annum novitio aditum claustrum aperis: quia, juxta apostolum (*I Joan. iv, 1*) et Regulæ verba (*Reg. S. Benedicti, cap. 58*), spiritum noviter venientis, utrum ex Deo sit, per totius anni spatium perscrutaris. Simplici oculo et tu uteris, qui advenientem infra ejusdem anni metam suscipis: quia eum per tantum temporis dilatatum, ad pristinas fæces, et ad prioris vitæ detestanda mala redire formidas. Simplici oculo tu uteris, qui duabus tunicis, et duabus cucullis, vel ejusdem generis paucis additis vestibus contentus es; quia etsi non præceptum (*ibid., cap. 55*), consilium tamen vel existimationem scriptoris Regulæ sequi, quam alterius generis vestes addere vel assumere maluisti. Simplici oculo et tu uteris, qui usum 218 mediocrium pelliciarum admisisti: quia debilibus, quia infirmis, quia delicatis, quia omnibus, quantum ad frigidiore terrarum partes pertinet, ne murmurent, ne languerent, ne rationabili necessitate subtracta et aliqui a proposito recederent, providisti. Simplici oculo tu uteris, qui non nisi tertio fugitivos revertentes recipis: quia et ipsa Regulæ verba conservare (*ibid., cap. 29*), et a frequenti fuga stultos vel instabiles monachos studeas, negato demum reversionis aditu, deterrere. Simplici oculo et tu uteris, qui plus quam tertio monachum redeuntem recipis: quia times ne, venia denegata, expositus hostibus pereat, et ovem vagabundam lupo, qui et clausas rapere ac dispergere solet, interimat.

15. Simplici oculo tu uteris, qui absque exceptione aliqua regularia jejunia, tam æstatis, quam hiemis, observas: quia et prout ea tradita sunt, vis conservare, et prolixioris abstinentiæ cumulationem fructum recipere. Sed, quod puro charitatis animo loquor, octo diebus Natalis Domini, Epiphania, Purificatione, qui vere per omnia dies dominici sunt, jejunia a quibuslibet observari non satis approbo. Simplici oculo et tu uteris, qui et hos dies quos prædixi, et omnem authenticam duodecim lectionum solemnitatem ab hac regularium jejuniorum consuetudine excipis: quia ipsum Dominum, quia Apostolos, quia quosdam alios sanctorum et sic honorare conaris, et omnium pene religiosorum sic jejunantium morem imitari proponis. Simplici

oculo tu uteris, qui opus manuum secundum Regulæ præceptum observas : quia et Regulæ obedire (*Reg. S. Benedicti*, cap. 48), et otiositatem inimicam animæ, secundum ejusdem Regulæ dicta, talibus exercitiis, tam sacris, non solum monachicis see et apostolicis institutionibus vis cavere, et, in quantum facultas datur, juxta patres antiquos, et vitæ necessaria providere. Simplici oculo et tu uteris, qui hoc opus manuum ex parte postposuisti : quia non in silvis nec in desertis, sed in medio urbium et castrorum constitutus et undique populis circumseptus, nec toties et toties ire ac redire horum causa operum, per promiscuam utriusque sexus multitudinem, absque aliquo vel plurimo periculo potes; nec insuper opportuna loca, ubi talibus exerceri operibus possis, plerumque possides. Sed ne inimica religiosi otiositas te vacante locum tibi nocendi inveniat, aut ubi et quando potes manibus operaris, aut ubi non potes, opus hoc manuum operibus divinis per vices variando compensas : sicque, ne domum pectoris tui vacantem nequam spiritus sibi vindicet, quibus potes sacris studiis totum vitæ tuæ tempus occupas.

16. Simplici oculo tu uteris, qui in omnibus advenientibus vel discedentibus hospitibus, inclinato capite, vel prostrato omni corpore in terram, Christum adoras, eisque universis pedes abluis : quia præcipuum hospitalitatis bonum, secundum Evangelii et Regulæ (*ibid.*, cap. 53) decreta, summo excolere studio, ut decet, satagis, et tam sanctæ humanitatis exhibitione condignam mercedem tibi vindicare contendis. Simplici oculo et tu uteris, qui non ante omnes hospites prosterneris, qui non omnibus pedes abluis : quia impossibile omnino tibi esset ante tantam hospitem multitudinem assidue advenientem semper in terram prosterni, omnibus pedes abluere; in tantum ut, si ad ista continue vacare velles, cunctis aliis Ordinis tui exercitiis omisis, nec istud solum explere valeres. Et quia quod impossibile tibi esse perspicias, omittis; quod hospitum susceptioni necessarium est, pro viribus exhibes, eosque quo potes honore prosequeris : a jam dictis, quæ explere non vales, simplicitate oculi excusaris. Simplici oculo tu uteris, qui mensam abbatis cum hospitibus et peregrinis semper esse vis : quia et Regulæ obedire (*ibid.*, cap. 56), et hospitibus tibi humanius deservire videris. Simplici oculo et tu uteris, qui mensam abbatis non semper cum hospitibus, sed semper cum fratribus esse discernis : quia multorum abbatum (ut mitius loquar) profusioni, qui hospitum occasione sibi propitii, suis impii esse solebant, eum ad mensam communem revocando menderis.

17. Simplici oculo ut uteris, qui velut Esdras legem, qui velut Machabæi ruinas templi Dei, sic tu monastici Ordinis plurima detrimenta, multasque in multis multorum monasteriorum morumque ruinas reparare laboras : et, delicatis magis quam necessariis condescensionibus explosis ad antiqui et

A primi fervoris morem, nostrorum temporum teporem revocare contendis. Simplici oculo et tu uteris, qui ita et Regulæ et Ordinis mandata moderaris, ut, secundum ejusdem Regulæ verba (*ibid.*, cap. 64), sit et quod fortes cupiant, et infirmi non refugiant : ut qui pane non potest, lacte saltem, ne vitam perdat, alatur : et qui anhelis cursibus propositum bravium comprehendere non valet, lento saltem pede ad illud pertingere doceatur; quia non minus Patriæ inhabitator dicitur, qui ad eam post annum, quam qui post mensem revertitur. Quod tamen salvo itinerantium diverso labore dico : quia, juxta apostolicam vocem : *Unusquisque propriam mercedem accipiet secundum suum laborem* (*I Cor. III, 8*). Habes tu hujus propositi tui Benedictum auctorem, B cujus licet scripta, ubi charitas jubet, ipso teste minime sequi cogaris, sequi tamen, quia tanto viro congrua visa sunt, devotione laudabili delectaris. Habes et tu institutionum tuarum eundem Benedictum auctorem, qui ad finem charitatis universa scripta sua redigi præcipit, et animarum saluti quoquo modo, isto vel illo ordine inservire. Habes et Maurum præcipuum inter ejus discipulos discipulum, qui ab eo missus ad Gallias, aliqua vel multa de ejus Regula, eo quem supra scripsi oculo legitur immutasse. Habes et plurimos post ipsum monasteriorum patres, quos Spiritu Dei pro temporibus, pro locis, pro personis, ad moderanda sæpe dictæ Regulæ scripta actos esse, et vita præcellens, et innumera tam in vita quam post mortem a Deo per ipsos facta miracula, luce clarius manifestant.

18. Et quid ultra dicam? Simili ratione per reliqua omnia quæ videntur diversa capitula currente, simplicem oculum, quem alius charitatem, alius salvandarum animarum intentionem nuncupat, ubique reperies; et hoc modo nihil diversum, nihil dissonum (quia per charitatem fiunt omnia unum) in his quæ varie servari videntur, invenies. Istis adjicio, quod tamen omnibus patet, nihil pene talium in Regula præceptum, sed cum conditionis additamento, et abbatis temperamento prolatum. Quod etiam si imperativo dictum fuisset, nequaquam simplici oculo, id est charitati evangelicæ, præjudicare potuisset. Talia enim, ut nosti, de numero præceptorum mobilium sunt : et quando charitas imperat, absque aliquo transgressionis timore movenda sunt. Nec suspecta esse debet hoc respectu Regulam professis Regulæ prævaricatio : quia regula illa illius sancti patris ex illa sublimi et generali charitatis regula pendet ex qua et in qua, juxta Veritatis verba, *universa lex pendet et Prophetæ* (*Matth, XXII, 40*). Quod si universa lex, tunc et illius Regulæ lex. Monachus ergo Regulam patris Benedicti profitens, tunc eam vere servat, quando in servatis vel mutatis quibuslibet ejus capitulis, charitatis legem ubique conservat.

19. Quid igitur? Si hæc certe, o fratres, tota mutui erat causa discidii, nonne jam vobis prorsus

exclusa videtur? nonne jam fraterna pace uniri debent corda monachorum, cum varia illa, propter quæ discissa fuerant, simplex fecerit charitas unum? Nonne multa unum facit, quæ sub uno monastici Ordinis, vel unius Regulæ proposito diversa, sed bona sequentes, ad unum summi boni vel sempiternæ vitæ debitum finem perducit? Fiat ergo pax, o Jerusalem, in virtute tua, ut sequatur et abundantia in turribus tuis. Sed ne forte inveniamur de illis esse qui dicunt: *Pax, pax, et non est pax* (*Jerem. vi, 14*); scrutemur si qua adhuc divortii causa supersit, ne forte, nobis dormientibus ac securis, repentinus de caverna sua anguis exsiliat, et aliquem ex nostris vel vestris incautius quiescentem mordeat.

20. Fortassis enim vestes istæ coloris diversi incentivum discordiæ præstant, et multiformis varietas vestium varietatem quoque parit et mentium. Nam, ut pene assidue cerno, et omnibus ipsis quoque negligenter intuentibus advertere perfacile est, niger (ut sic dicam) monachus album fortuito occurrentem obliquo sidere respicit: albus nigrum vix media oculi parte et quando se ingerit, contuetur. Vidi plurimos, non recordor quoties, de nigrorum numero, occurrentem quempiam album, quasi monstrum ridentes, et velut si chimæra vel centaurus, vel portentum aliquod peregrinum oculis ingereretur, voce vel gestu corporis se stupere significantes. Vidi e converso loquaces prius, et multa passim occurrentia ad invicem conferentes albos, nigro quolibet adveniente subito obmutuisse, et velut ab hostibus hostium secreta rimantibus, silentii sibi remedio præcavisse. Intuitus sum utriusque generis hominum linguas tacentes; oculos, manus, pedesque loquentes: et quod voce, ne proderentur, indicare nolebant, gestuum suffragio clarius inclamasse. Vocem mutam, membra loquacia; et, perverso naturæ ordine, lapidibus clamorosos homines, hominibus taciturnos. Recordatus sum sæpe, talia videns, illius Salomonici verbi, quo de simili hominum genere fatetur: *Annuit oculis, terit pede, digito loquitur, pravo corde machinatur malum, et in omni tempore jurgia concitat* (*Prov. vi, 13, 14*). Et, o pessimi angeli et a Deo projecti pravum et pertinax consilium! qui nolens se solum æternæ paci periisse, socios sibi suæ perditionis undecunque acquirit: et, ut gloriosiore palma lætetur, cedros vel abietes paradisi Dei, cujus ipse olim colonus exstitit, violento nequitiae suæ impulsu subruere conatur. Dolet sibi periisse hæresum palmam, qua priscis temporibus Ecclesiam Dei scindere consueverat: et, videns se fidem nullo jam pacto lædere posse, Spiritu Dei eadem fide replente orbem terrarum, ad charitatis mutuae læsionem totum conatum convertit. Nam quia, ut infideles sint, hominibus christianis jam persuadere non potest; toto conamine, ne se invicem diligant, elaborat. Jam Arii, jam Sabellii, jam Novati, jam Donati, jam Pelagii, jam antiquioris horum exse-

crandi Manichæi secta periit; jam innumerabilium hæreticorum nebulæ lucem fidei obumbrantes, Dei flante spiritu, evanuerunt, et meram nobis diem, omni remota caligine, reliquerunt: sed his succedens africanus turbo, omnia subito turbare contendit; et quia fidem prævaluisse cognoscit, læsione charitatis pristina damna recompensare molitur.

21. Sed ut, deploratione omissa, ad ea quæ cœperam stilum reducam: cur tibi, o albe monache, nigredo fratris tui, non mentis, sed vestis, execranda videtur? Cur tibi, o niger monache, albedo fratris tui, non mentis, sed vestis, admiranda creditur? Nonne uterque vestrum de ovibus Pastoris illius est, qui dicit: *Oves meæ vocem meam audiunt, et ego Dominus agnosco eas, et sequuntur me: et ego vitam æternam do eis, et non peribunt in æternum neque rapiet eas quisquam de manu mea?* (*Joan. x, 27, 28.*) Et quis unquam pastor, non dicam Deus, sed vel homo, de velleribus ovium suarum discoloribus disputavit? quis unquam causatus est? quis unquam magis albas, quam nigras; nigras, quam albas, suas esse oves judicavit? quis unquam non utrum nigræ vel albæ, sed utrum nigrae vel albæ de eodem suo grege essent, attendit? Et, o malitia hominum! et, o innocentia pecudum! o constantia in sua origine creata in brutis animalibus substantia o perversa in rationali animante natura! quis unquam albus aries nigrum dedignatus est? quæ unquam ovis nigra albam detestata est? Nonne communiter, nonne pacifice, nonne omnino tranquille, sine omni multiplicis coloris quæstione, absque omni inquietudine, caulas pastorales replent? Et quidem aliquando aries arietem cornibus impetit, ovis ovem crebris pulsibus tundit: sed hos vel has non varietas coloris ad pugnam excitat, sed innata cunctis animalibus ac modo quolibet ira excita provocat. At nunc, ut video, stolidior pecude homo, in honore positus non intelligit: et, quod magis deflendum est, monachus homo a charitatis unitate vario variatus colore sese disjungit. Noli, noli, oro te, frater, si ovis Christi esse cupis, vario de vellere causari: quia nullum de ovili suo Pastor ille projicit, nisi quem non coloris varietas, sed fidei vel charitatis læsio ab ovium suarum grege secernit. Non, inquam, secernit quempiam ab ovili suo propter colorem, qui de tam semotis regionibus, de tam diversis religionibus, in uno christianæ fidei ovili Judæum congregavit pariter et Gentilem.

22. Hoc fortassis docuit et patientia illius sancti patriarchæ Jacob, qui decies a Laban immutatam mercedem æquo animo tulit: et nihil differre inter album et nigrum, vel varium pecus, eodem boni pastoris animo et cura multicolore grege pascendo monstravit (*Gen. 30*). Et cum dicat Apostolus: *In Christo Jesu neque circumcisio aliquid valet, neque præputium, sed nova creatura* (*Gal. vi, 15*), et alio loco, *Ubi non est Gentilis et Judæus, circumcisio et præputium, Barbarus et Scythæ, servus et liber, sed omnia et in omnibus Christus* (*Coloss. iii,*

41); quis puerilis animus in tantum desipere potuit, ut vel variarum vestium colorem, vel diversum consuetudinum morem, servata nova creatura in Christo aliquid, quantum ad salutem differre putaret? Quod si quantum ad salutem nil refert, cur varius vestium color monachos separat? cur schisma generat? cur animos dividit? cur charitatem lædit? Non est, non est causa aliqua, non ratio ulla, non dico audiendi, non dico dividendi, sed nec grunniendi in istis. Habes tu idoneum defensorem albedinis tuæ, simplicem, ut supra dixi, oculum conscientie tuæ: quo, ne longo temporis usu niger inductus, putaret nonnisi sub atro colore suo monachum esse posse, albam cucullam et tunicam induisti; et quia sub nigrorum habitu innumerabiles hujus Ordinis tepefactos a proposito cernebas, ad majorem et novum monasticæ religionis fervorem hoc hactenus inusitato vestium candore excitare arte laudabili voluisti. Habes et tu non dissimiliter probabilem auctorem nigredinis tuæ, longissimum a patribus traditum consuetudinis morem: quo tutior tibi videris sequendo vetera, quam adinveniendos nova. Habes uterque utriusque coloris tui inexpugnabilem propugnatricem ipsius communis Regulæ vocem (*Reg. S. Benedicti*, cap. 55); quæ præcipit ut de vestium colore aut grossitudine non causentur monachi, sed illius coloris aut qualitatis vestibus utantur, quæ in provincia qua habitant vel facilius inveniri vel levius comparari poterint. Tutatur ergo albedinem tuam ratio supradicta, vel fortasse major quam nondum novi, aliqua: tuctur et nigredinem tuam paterna auctoritas, quæ omni rationi æquipollet, et quam inferiorem judicari ab aliquo sanum sapiente non decet.

23. Et cujus patris exemplum ad hoc asserendum afferre potero? Et quem majorem magno Martino reperire valebo? Ille, inquam, ille magnus Martinus monachus et episcopus, nigrarum colorem vestium suis vestibus dedicavit, de qua re sic in ejus Vita legitur: « Quem cum nigro ac pendulo pallio circumtectum contigua de latere jumenta vidissent, paululum in partem alteram pavefacta cesserunt. » Quod vero monachus fuerit, monasterium quod non longe ab oppido Pictaviensi, monasterium quod Metiolani, monasterium quod sibi Turonis construxit, testantur. Ecce monachus Martinus, ecce nigris vestibus contactus Martinus. Sed quid et de his Hieronymus in epistola ad Nepotianum missa scribit? « Vestes, » ait, « pullas æque ut candidas devita. » Monens eum scilicet ut fastum vel jactantiam caveret, non solum in candidis vestibus, quibus tunc magis sæculares utebantur, sed etiam in pullis, quibus illius temporis religionis professores uti consueverant. De his admirandus ille Nolanus episcopus Paulinus, jam dicti Martini, Ambrosii, Augustini, Hieronymi contemporaneus ac familiaris, multisque sæpe ab ipsis, sed et a magno papa Gregorio laudibus prædicatus, iter cujusdam nobilissimæ, sed ad religionis monasticæ pro-

positum nuper ~~conversæ~~ conversæ feminæ describens, sic in epistola Sulpicio Severo directa loquitur:

« Vidimus gloriam Domini in illo matris et filiorum itinere, uno quidem, sed longe dispari cultu. Macro illam et vilioris acellis burico sedentem, tota hujus sæculi pompa, qua honorati et opulenti poterant, circumflui senatores prosequabantur: carrucis nutantibus, phaleratis equis, auratis pilentis, et carpentis pluribus gemente Appia atque fulgente. Sed splendoribus vanitatis prælucebat christianæ humilitatis gratia. Admirabantur divites pauperiem sanctam, at illos nostra pauperies ridebat. Vidimus dignum Deo hujus mundi confusionem, purpuream, sericam, auratamque suppellectilem, pannis veteribus et nigris servientem. Benediximus Dominum, qui humiles excelsos facit, esurientes implet bonis, et divites dimittit inanes. » Ecce non solum viri antiquæ religionis, sed etiam mulieres, sanctitatis propositum assumentes, vestibus nigris usæ scribuntur.

24. Nam ut quod sentio fatear, visum est, ut mihi videtur, magnis patribus illis nigrum hunc, de quo agitur, colorem magis humilitati, magis poenitentiae, magis luctui convenire: quibus studiis quia totam monachi vitam maxime invigilare oportet, decreverunt ut color moribus, vestes virtutibus, qua possent cognatione jungerentur. Vestes enim candidas magis gloriam quam abjectionem, magis gaudium quam mœrorem antiquitus designasse; magis etiam Ecclesiæ, ut omnibus notum est, sic interpretantibus, et angelus resurgentis, et angeli ascendentis Domini præcones indicarunt, ipseque Salvator in illa transformationis suæ gloria vestibus niveis præclarus apparens, ostendit. Inde bonus et doctus vir Sidonius Arvernus episcopus, quorumdam vitia mortuæ reprehensione irridens, inter alia quibus in eos invehitur, « Procedunt, » inquit, « albatum ad exsequias, pullati ad nuptias: » ostendens eos in tantum moribus et actu confusos, ut apparatus funereum nuptiali, nuptialem funereo, perverso ordine permutarent. Nam qui morem communem temporis illius servabant, non albatum ad exsequias, pullati ad nuptias; sed albatum ad nuptias, pullati ad exsequias procedebant: ut albatum nuptiali gaudio, pullati luctui funereo concordarent. Vidi nuper ipse in Hispaniis constitutus, et admiratus sum, antiquum hunc morem ab Hispanis adhuc omnibus observari. Mortua quippe uxore maritus, mortuo marito conjux, mortuis filiis patres, mortuis patribus filii, defunctis quibuslibet cognatis cognati, extinctis quolibet casu amicis amici, statim arma deponunt, sericas vestes, peregrinarum pellium tegmina abjiciunt, totumque penitus multicolorem ac pretiosum habitum abdicantes, nigris tantum vilibusque indumentis se contegunt. Sic crinibus propriis, sic jumentorum suorum caudis decurtatis, seque et ipsa atro prorsus colore denigrant. Talibus luctus dolorisve insignibus subtractos charissimos

deflent : et integri ad minus spatium anni in tali mœrore publica lege consummant.

25. Hac tanta auctoritate vel ratione tibi colorique tuo, niger monache, satisfacio ; nec tamen ideo albi albedinem condemno. Laudaris tu, quia patrum tuorum sanctum non vis excedere morem : laudatur et ille, quia vestium insolito candore, sui magis ac magis animi in sancto proposito excitat etiam hoc modo fervorem. Distinguit se quodammodo ali colore, non a communi (quod nefas esset) charitate ; sed a multarum hujus ordinis nota omnibus tepiditate. Cum sis igitur sub uno pastore Jesu Christo, cum habites in uno ovili Ecclesiæ, cum ex una vivas æternorum fide et spe, tam tu albe, quam tu niger monache, quid de variis velleribus, ut parum austerius loquar, stultissimæ oves causamini ? Quid tam nulla, imo tam stulta de causa, contra vos ad invicem movemini ? cur tam puerili occasione primam illam stolam charitatis scinditis ? cur ipsa habitacula separatis ? cur vos ipsos non jam ovino, sed lupico dente mordetis ? cur detrahitis ? cur laceratis ? Videte, cavete ne hoc nomen innocentia, quo oves nuncupamini, non de ~~223~~ illis vos faciat quas positurus est summus Pastor a dextris, et de quibus ipse ait, *Oves meæ vocem meam audiunt et ego Dominus agnosco eas, et sequuntur me; et ego vitam æternam do eis, et non peribunt in æternum (Joan. x, 27, 28)* : sed, quod absit ! inter illas vos constituat, de quibus legitur et cantatur, *Sicut oves inferno positi sunt; mors depascet eos (Psal. XLVIII, 15)*. Cernitis adhuc stultam esse causam, de colore disputare ? damnablem, fratrem pro colore odire ? pessimam, fratri pro colore detrudere ? Si tota hæc mutui causa erat discidii, si sola tanta materia divortii ; si, inquam, schismatis monastici hæc sola et tota erat occasio : nonne hæc tam multis rationibus explosa, cordium vestrorum jam vetus scissura unietur ? nonne læsa charitas curabitur ? nonne ad pacis filios evangelica pax revertetur ? Satisfacite igitur paci, filii pacis, et cum ea perpetuum fœdus inite : ne forte, si aliter fiat, proferatur quandoque etiam contra vos dirissima illa prophetæ sententia : *Non est pax, dicit Deus meus, impiis (Isai. XLVIII, 22.)* Et jam, Deo gratias, æstimo me quorundam nostri Ordinis virorum antiquas odiorum causas et latebras penetrasse, nec jam ad quærendum etiam sollicito cogitavi aliquid superesse. Quod si res ita se habet, neque tu, albe, nigrum, neque tu, niger monache, album, si præscripta servare volueritis, infestabis : neque adversus fratrem pro diverso consuetudinum more, vel pro vario tam sæpe nominato colore, a statu altissimæ charitatis moveberis.

26. Sed quid dixi ? quomodo mente excessi ? ubi intellectus animi ? unde acies obscurata videndi ? Putabam me omnem scandalorum materiam invenisse, arbitrabar me omnes odiorum latebras detexisse. Suspicebam, ut dixi, solam diversitatem consuetudinum, solam varietatem colorum, qualitatem

aut quantitatem vestium, aut escarum, charitatem inter monachos vulnerasse, et tanti mali istam tantummodo causam existere. Cernebam festucam in oculo fratris : sed trabem permaximam, et quercum prævalidam in meo vel ipsius oculo videre non poteram. At nunc clarificato oculo, serenata die, et sole meridiano jam nil latere permitte, video, video, inquam, quod liceat mihi dicere pace omnium unde tamen certus sum, quod licebit mihi omnium pace honorum. Nam qui indignabitur, de se, ut ait Hieronymus, dictum fatebitur. Non refugit manum medentis pars sospes corporis : sed quæ se palpantis digitis tremens subducit, pestem sine dubio intrinsicus latere ostendit. Quid est ergo quod exciderat ?

27. Dic, dic, inquam, tu, ut mei propositi prius hominem alloquar, dic, o niger monache, da gloriam Deo ; et quod in imis cordis tui contra fratrem adhuc latet, denuda. Quis, inquis, pati potest novos homines veteribus anteferri ; eorum studia nostrorum actibus præponi ; nostros viliores, illos chariores videri ? Quis æquo oculo aspicere potest mundum ex plurima sui parte a nostro veteri Ordine averti, ad ipsorum novum propositum converti ? relinqui tritas a sæculis vias, concursus fieri ad ignotas hactenus semitas ? Quis patiatur novos veteribus, juniores senioribus, albos nigris monachis anteferri ? Hoc tu, inquam, niger, dicis. Sed tu, albe, quid proponis ? Felices nos, inquis, quos longe probabilior institutio commendat, quos beatiores aliis monachis mundus prædicat, quorum opinio, aliorum existimationem ; quorum dies, aliorum lucernam ; quorum sol, aliorum sidus obscurat. Nos religionis perditæ restauratores, nos emortui Ordinis resuscitatores ; nos languentium, tepentium, sordentium monachorum justissimi condemnatores : nos moribus, nos actibus, nos usibus, nos vestibus a cæteris divisi, et veterum teporem ostentui fecimus, et novum nostrorum fervorem præcellere approbamus. Ecce, ecce, vera illa occultior, sed longe aliis charitati infestior causa, quæ mentium vestrarum unitatem scindebat, quæ ipsas domos ab invicem secernebat, quæ ad verba detractoria vel maledica linguas vestras persæpe, juxta prophetam, ut gladium acuebat (*Psal. CXXXIX, 4*).

28. Sed refundatur lethalis gladius gladio verbi divini, et ne levi inanis gloriæ vento tantis sudoribus fruges collectæ dispergantur, si sapientes estis, satagite. Et, o infelix nimiumque deflenda jactura ! si longissimi ævi tui mundissimam continentiam, si invincibilem obedientiam, si jejunia infracta, si perpetuas vigiliæ, si tam grave jugum disciplinæ, si tot palmas patientiæ ; si, ut breviter multa concludam, tantos tanque innumeros, non jam terrenæ, sed cœlestis vitæ labores, per tanta tempora ad stipendium æternitatis, a te per Dei gratiam congregatos unus nequam serpentis sibilus disperserit, et te solo flatu evacuans, inanem in conspectu summi Judicis draco veteris effecerit : et

ubi est quod Salvator hoc morbo adhuc laborantibus discipulis ait, *Videbam Satanam quasi fulgur de cælo cadentem?* (Luc. x, 18). Ubi est quod, facta huic simili contentione inter eos quis eorum videretur esse major, alibi dicit: *Vos autem non sic: sed qui major est in vobis, fiat sicut junior; et qui præcessor est, sicut ministrator?* (Luc. xxii, 26.) Ubi latet absconditum ab oculis memoriæ, quod excelsus ille et magnus, cujus, juxta Psalmum, *magnitudinis non est finis* (Psal. cxliv, 3); et qui, juxta Apostolum, *est super omnia Deus benedictus in sæcula* (Rom. ix, 5), servis suis non se præferens vel conferens, sed submittens, sequitur et dicit: *Ego autem in medio vestrum sum, sicut qui ministrat* (Luc. xxii, 27.) Corripitur apostolus, ne se præferat apostolo: et non corripitur monachus, ne se præferat monacho! Supponitur a Christo magistro minori discipulo major, inferiori superior: et super Cisterciensem ego Cluniacensis elevari conabor! Submittit se suis discipulis ipse Christus: et super fratrem, longe forsitan meliorem, tumentem superbia levabit cervicem christianus, et monachus? Dejecit se majestas, et jactat se infirmitas? Humiliat se celsitudo, extollitur putredo? Servit Deus, et imperare nititur limus? Et quomodo cecidisti, frater, de gradu Regulæ tuæ, quo te conscendisse gloriabaris, et ut monachus omnibus se inferiorem et viliorem non solum sua lingua pronuntiet, sed et intimo cordis credat affectu? » (Reg. S. Benedicti, cap. 7.) Et quid ultra laboro? Non est necesse religiosi, sapientibus, litteratis, acrius instare, nec, ut vulgo dicitur, Minervam docere, vel ligna ad silvam, vel aquam ad flumina sive mare deferre. Intelligit, agnoscit utriusque vestrum sapientia, sicut sine fide, sic et sine charitate impossibile Deo placere: nec aliquem, humilitate abjecta, posse eandem charitatem nisu quolibet retinere. Unde enim humilitas recedit, ibi necessario superbia succedit: ubi superbia succedit, ibi statim et invidia accedit: ubi invidia oritur, confestim charitas moritur. Nam neque cum cui invidet, invidus potest diligere, nec in non diligente charitas aliquo modo permanere.

29. Propter ista, unde abest charitas, abest humilitas: et unde abest humilitas, abest et charitas. Hoc docet clare et Apostolus, cum dicit: *Charitas non æmulatur, non agit perperam, non est ambitiosa.* Et quia nec etiam alienarum rerum cupida, subdit: *Non quærit quæ sua sunt* (I Cor. xiii, 4, 5). Inflationem ergo omnem, ambitionem omnem, cupiditatem omnem, avaritiam omnem excludit charitas: imo per charitatem, juxta sequentia Apostoli, expellitur tota simul iniquitas. Jam si hanc charitatem, quam legem Christi idem apostolus vocat (Galat. vi, 2), vis, frater Cluniacensis, frater Cisterciensis, integram conservare; si per ipsam maximos tibi thesauros in cælo recondere, si reconditos conservare; da totam quam potueris operam, et causas, non dico eam fugantes, non dico eam perimentes, sed vel parum eam lædentes, a te abige: si expulsæ

redire voluerint, firmi pectoris redeuntibus ostium claude, et cohabitricem sempiternam totis sanctæ animæ tuæ amplexibus retine. Sublevabit te charitas ipsa firmiter retenta ad regna cælorum, quæ nimia ac dulci vi sua inclinavit usque ad terras Regem cælorum. Fidelis inde testis est Apostolus, dicens quod propter nimiam charitatem Filium suum miserit Deus in similitudinem carnis peccati, (Rom. viii, 3). Gaudebis perenniter coram Deo charitate, et gaudium tuum, sicut ipse promisit, nemo tollet a te (Joan. xvi, 22). ¶ quando erit Deus omnia in omnibus, quando satiaberis a longinqua esurie tua, cum manifesta fuerit gloria ejus; quando, cum apparuerit, similis ei eris; et, per hanc charitatem ei sempiternæ unitus, videbis eum sicuti est.

30. Jam tandem ad vos, mi charissime, cui præsens epistola mittitur, stilus recurat: ut a quo sumpsit initium, in ipso suam fortassis importunam prolixitatem finiat. Causa mihi scribendi, ut superius professus sum, teste conscientia, sola vere charitas fuit: ut, quantum ad utrumque nostrum attinet, flatu colloctionis eam recalescere, et in mutui affectus solitas vel majores flammæ erumpere cogerem. Restat ut vos, quem lacteam fortemque columnam, cui innititur monastici Ordinis ædificium, summa providentia præparavit, et velut rutilum sidus exemplo verboque non solum monachis, sed et toti latinæ Ecclesiæ nostro tempore insigniter lucem donavit: restat, inquam, ut totam, quam potueritis, huic divino operi detis operam, et unius nominis et Ordinis maximas congregationes nequaquam ultra dissidere patiamini. Studui ego semper ut sanctos illos congregationis vestræ monachos nostris fratribus commendarem, et ipsos illis perfectæ unionis charitatis, si fieri posset, etiam in viscerarem. Hoc publice, hoc privatim, hoc in magnis nostrorum conventibus facere non neglexi; et ut rubiginem illam livoris et zeli contrarii, quæ interiora viscerum latenter rodere solet, eraderem, modis quibus potui, laboravi.

31. Instate et vos, pro magna illa gratia a Deo vobis collata, agro communi: ut sicut nullus post vos nostris diebus plura utilia in illo plantasse probatur, ita laudabili studio et industria, omne satis utilibus contrarium avellatur. Expellite sablimi illo et ex Spiritu Dei flammante eloquio ab eorum cordibus, ut mitius loquar, puerilem illam æmulationem, a lingua susurationem: et loco istorum, velint, nolint, fraternam ingerite dilectionem. Non segreget ultra greges vestros a nostris gregibus usuum diversitas, colorum varietas: sed a summa unitate derivata, corrupta reparans, discissa redintegrans, divisa vivificans, universa uniat charitas. Sic plane, sic decet ut, quibus est unus Dominus, una fides, unum Baptisma, quos continet una Ecclesia, quos manet una perennis et beata vita; eis quoque, juxta Scripturam, sit cor unum et anima una (Act. iv, 32). Misi gemmeo amico salis gemmam, cujus corporalem usum vobis utilem olim audivi, et cujus spe-

cialem intellectum suprascriptis necessarium esse putavi. Nam quamlibet multos et pretiosos apparatus virtutum suarum æterni Regis mensæ si sine fraterni amoris sale intulerint, ut insulsi rejiciantur: si hoc sale eos condierint, epulæ jam placentes cum offerentibus admittentur. Nam qui in lege sua nihil sacrificium sine sale suscipit, nullius munus virtutis sine tali condimento sibi placere ostendit, etc.

EPISTOLA CCXXX.

AD TRES EPISCOPOS OSTIENSEM, TUSCULANUM,
PRENESTINUM (609).

Monet illos officii, ut a Christi grege in episcopatu Metensi lupos arceant.

Ad hoc vos Deus in sublimitate posuit, ut tanto majori Ecclesiæ suæ utilitati vivatis, quando in ea eminentiori auctoritate præestis. Alioquin deponet ille **226** Paterfamilias potentes de sede, qui pro accepta potestate inventi fuerint suis utilitatibus defuisse. Quanta sustineat sponsa Christi damna in episcopatu Metensi (610), etsi nos amplius horremus, quia viciniore sumus, tamen et vos arbitror non latere. En quantus lupo ovile Christi tum insidiis, tum manifestis assuitibus quotidie molitur irrumperere, et disperdere oves Christi sanguine congregatas. Idque non ab heri et nudius tertius, sed ex quo adhuc fuerat lupicellus, non cessat illum dominicum gregem quibus potest viribus infestare, et vastare rapinis, incendiis, homicidiis. Ego itaque, quod in me est, demonstro lupo, instigo canes: jam quid intersit vestra, vos videritis; meum non est docere doctores.

EPISTOLA CCXXXI.

AD EOSDEM PRO ABBATE LATINIACENSI (611).

Innocentiam abbatis asserit ac tuetur, et capita accusationum in eum producta diluit. Denique zelum disciplinæ religiosæ in ipsis requirit.

1. Vobis audeo loqui quidquid in buccam venerit. Nam etsi oportuerit sustineri modicum quid insipientiæ meæ, geret mihi procul dubio morem benevolentia vestra, quæ sapientibus et insipientibus debitor est. Et hoc dico, non quia cogitem

(609) Nomina habet titulus epistolæ 219 Albericum, Stephanum, et Igmarum. In paucis manuscriptis hæc epistola reperitur, ut in Compendiensi.

(610) Vide epistolam 178.

(611) Latiniacum, diocesis Parisiensis ad Matronam, ubi monasterium a sancto Furseo abbate, juvante Erchinoaldo, conditum, instauratumque ab Heriberto II Campaniæ comite, qua de re diploma Roberti regis exstat in libro sexto. De re diplomatica, n. 151. Ecclesia Latiniacensis celebris et famosa, olim sanctitate et religione florens dicitur in litteris capituli generalis nostrorum monachorum, de quibus mox agemus.

(612) In chartario Sancti Martini de Campis invenimus Gaufridum abbatem Latiniacensem anno 1122, Arnulfi abbatis, qui anno 1106 obiit, successorem. Anno 1224, ut in Romano codice Vallicellæ bibliothecæ legimus, Radulfus abbas Latiniaci factus est: de quo Hermannus monachus Laudunensis in libro tertio De miraculis B. Mariæ, cap. 18, ubi a comes Campaniæ Theobaldus, consilio

præcipitare verbum quod ad rem non pertinet, aut levitate uti intendam, aut nugari delectet, præsertim apud vos, qui videmini columnæ Ecclesiæ: sed ex abundantia cordis os loquitur, et veritas, dolore urgente intrinseco, taciturnitatis impatiens prorumpit in medium. Mei enim, dico vobis, pene moti sunt pedes, pene effusi sunt gressus mei, quod execranda, ut videtur, conversione tam frequenter sapientiam vincit malitia. Adduntur ubique cornua impiis, et exarmatur justitiæ zelus: et non est qui facere bonum, non dico velit, sed possit. Superbi inique agunt usquequaque, et nemo audent mutire contra. Et utinam vel innocentia tuta esset, et justitia ipsa suimet sufficeret defensionem. Quid peccavit abbas Latiniacensis? (612) An quod bonus monachus, et melior abbas? quod bonæ opinionis, et melioris est vitæ? An quia monasterium, cui præest, et decoravit religione, et bonis temporalibus ampliavit, et bonorum fratrum numero cumulavit? En sanguis iste de manu ejus exquiritur. Si crimen est acceptum esse Deo et hominibus; tollatur, et crucifigatur. Negari enim non potest hoc illum esse, cœlo et terra testibus. Si crimen est esse hospitem, benignum, sobrium, castum, humilem; decidat merito ab inimicis suis inanis. Revera namque et in his excusari non potest, convincentibus se propriæ vitæ sanctitate, et famæ gloria.

2. At imponitur ei, noluisse suscipere nuntium domini mei. Prorsus gravis offensa, si ita est. Non negat abbas, hominem qui mittebatur in Angliam, cum esset honorifice susceptus hospitio, quærere loqui cum eo; sed paranti exire intervenit Humbertus præpositus, dicens se potius exiturum, et homini vice ipsius satisfacturum. Si quo minus quod oportuit, actum fuit cum viro; cujus culpa fuerit, vobis relinquimus judicandum. Accusatur item quod litteras domini Papæ prædicto Humberto violenter abstulerit, et diruperit. Sed exstant litteræ integræ et bullatæ: nec vi eas, sicut mentitur, amisit, sed sponte dimisit, consilio **227** utique comitis Theobaldi (613), et nostro. Dicitur quoque quod quosdam monachos in captionem posuerit. Atque id quidem

domni Norberti, quemdam cænobii Santi-Nicolai in silva Vosago (forte Voago, rectius Vedogio, diocesis Laudunensis) a monachum nomine Radulfum, Latiniacensi ditissimo monasterio præfecisse abbatem: cui hæc convenire non dubitamus, Obiit anno 1148, ex codice Vallicellano, eique Godofridus successit, Galfridus cictus in Chartario Sancti-Martini de Campis, mortuus anno 1162. Contra hunc duas habes litteras capituli generalis nigrorum monachorum: unas ad Adriatum III, alteras ad Alexandrum II idem III, in hujusce tomi Appendice relatas.

(613) Theobaldus Magnus, Campaniæ comes, Latiniaci advocatus, ibidem sepultus, ad cujus tumulum Henricus comes ejus filius lampadem instituit, ex libro sexto De re diplomatica, n. 206. Henricus ibi versabatur aliquando, ut patet ex Sugerii epistola 120. De Theobaldo in notis ad epistolam 37, et apud Balduinum de Avesniis, in Spicilegii tomo VII pag. 584, ubi Latiniaci jacere dicitur.

falsum. Sed si quosdam turbatores et conspiratores in diversa claustra divisit, ne simul positi plus nocerent, quis hoc recte judicantes reprehendat? Jam de terris et bonis ecclesiæ quasi distractis et alienatis, et datis ab eo cognatis suis, coram venerabilibus episcopis Suessionensi et Autissiodorensi, comiteque Theobaldo, advocato utique monasterii, satis responsum est, et adhuc respondetur, sic illum dedisse suis, quomodo alienis, id est ad eundem censum vel consuetudinem.

3. Porro autem a sæculo non est auditum quod monachus rebellis, superbus, ambitiosus, privilegium propriæ libertatis ex apostolica auctoritate meruerit. A tempore Judæ Iscariotis non est inventus similis illi, qui sic insurgeret in magistrum, et traderet sanguinem justum. Felix magister, cui cum Magistro omnium communis prophetica illa vox est: *Homo pacis meæ, in quo sperabam, qui edebat panes meos, magnificavit super me supplantationem* (Psal. xl, 10). Et olim quidem eratis, contra apostolum Petrum, dominantes in clerum (I Petr. v, 3); imo et, contra coapostolum ejus Paulum, dominabamini fidei totius orbis (II Cor. i, 23): at nunc novum aliquid addidistis, usurpantes amplius et in ipsam religionem. Quid restat, nisi ut adjiciatis et ipsis Angelis sanctis dominari? Nisi quod in hoc posterior Judas priorem vicisse versutia et fraude videtur: quod cum illius facinus condiscipuli horruerint universi; iste callidior potuit ad connivendum, imo ad favendum suæ malitiæ, non quoslibet, sed ipsos Apostolorum principes circumvenire. Non imputo domino meo (614), cui, tanquam homini, subripi potuit; et hoc oro, ne Deus imputet. Absit autem, ubi veritatem agnoverit ut prævaleat tam execrabilis maligni hujus sacrilegusque conatus! Et ego de hac re ad ipsum quoque solito ausu scripsissem, si non sensissem ipsum, quidquid scribimus, minus solito acceptare (615). Quæso, dolete vos, qui monachi estis (616), vicem magistri vestri beati Benedicti: cui jam, ut videtis, prope est ut ubique contradicatur, et pereat omnis vigor monasticæ disciplinæ, monachis adversus abbates suos cornua sumentibus de manu forti.

EPISTOLA CCXXXII

AD EOSDEM.

Contra abbatem Sancti Theofredi.

Si vera sunt quæ audistis de abbate Sancti-Theofredi (617), non potestis ea dissimulare sine periculo vestro, et propter officium, et propter conscientiam. Conscientiam dico non tantum vestram, sed etiam aliorum. Sunt autem verisimilia, credo quod et vera. Verax est enim, qui testimonium perhibet de his, præsentium lator. Unde hoc quoque sciam quæritis? Fascem teneo litterarum missarum a vobis

(614) Innocentio pontifici.

(615) Vide epistolam 218.

(616) Quippe Albericus Ostiensis, et Ymarus Tusculanus Cluniacenses erant; Stephanus Prænestinus, Claræ-Vallensis.

A sanctis, quos ego novi quia sancti et veridici sunt, et omnes illæ pariter continent tam laudes et præconia hujus, quam illius horrendas blasphemias, quem accusat.

EPISTOLA CCXXXIII.

AD ABBATEM JOANNEM DE BUSAIO, QUI ABBATIAM SUAM (618) RELIQUERAT, ET ABIERAT IN SOLITUDINEM.

Blande eum revocat a solitudine, ad quam, dimisso monasterii regimine, se contulerat.

Filio charissimo JOANNI, frater BERNARDUS, in spiritu ambulare, et timorem Domini non derelinquere.

1. Dicere non possum in quanta amaritudine animæ meæ et tristitia cordis scribam ad te, Joannes charissime, pro eo quod me video in tot scriptitationibus meis proficere nihil, quia non capit in te sermo meus. Scripsi semel et denuo, nisi fallor (619): et exigentibus peccatis meis in nullo adhuc respondet mihi labor meus. Ecce tertio jacto semen, Deum omnipotentem deprecans ut non revertatur ad me vacuum, sed prosperetur, et faciat ad quod illud mitto, lætificans nos tandem aliquando de fructu tuæ obedientiæ et salutis. Si audieris me, imo si exaudierit me Deus, lucratus sum filium meum: si non, convertam me denuo ad arma consueta, orationes videlicet et lacrymas, non quidem contra te, sed pro te. Luxi, et lugebo, et anxia traham suspiria ex imis visceribus pro meis visceribus. Quis det te mihi fratrem meum sugentem ubera matris meæ? quis revocet te mihi in illam quietem animi, concordiam morum, societatem spiritus, serenitatem conscientiæ, in qua te aliquando tenui et possedi?

2. Et ne quod ex me detrimentum in aliquo patiaris seu impedimentum, illud falsum esse non dubites, quod tibi a nescio quo vel quibus falsiloquis persuasum audivimus, quia ego videlicet cogitarem sine ratione et judicio te a regimine fraternarum animarum, quod tibi credideram, submovere. Non est hoc verum: sed audi potius de hac re paucis quod verum est. Hoc et si voluissem, non licuisset, et si licuisset (ut de propria conscientia loquar), ego nullatenus voluissem. Ilæc veritas. Si ergo hoc totum fuit quod avertit cor tuum; veritate comperita quid restat, nisi ut respicias, redeas ad te, redeas ad nos, arguas insuper te ipsum levitatis et credulitatis incautiæ? Si enim tantum potuit una maledicta suspicio ad te alienandum et præcipitandum; quanto magis nunc absoluta certitudo valere debet ad erigendum et revocandum te! Turpe est tibi falsitate posse seduci, et veritate reduci non posse. Habeat sane veniam acquievisse ad tempus palliatæ falsitati: at vero deprehensæ jam et nudatæ acquiescere adhuc, imo etiam non multum irasci, quantum confusionis habet? Quamobrem

(617) Ordinis S. Bened. in diocesi Podiensi.

(618) Ordinis Cisterciensis in Britannia Minori, diocescos Nannctensis, filia Claræ-Vallis, fundata anno 1135. Vide epistolam 116.

(619) Non exstant hæc litteræ.

irasci et noli peccare, si vis nos vel Deum potius non irasci. Nam quod subreptum est tibi, miserationem magis quam indignationem meretur. Nimirum homo es, navigans, cicut et omne humanum genus, in hoc mari magno et spatioso manibus, ubi reptilia, quorum non est numerus. Quis se jactet in eo assiduis non impelli ventis, non jactari fluctibus? Noveris te naufragasse in eis, periculum in falsis fratribus incidisse. Iterum dico: hæc veritas. Deceptus fuisti, et spiritus mendax in ore pseudoprophetarum supplantavit te.

3. Sed ecce evanuit falsitas, luce veritatis oborta. Si adhuc (quod absit!) pergis in tua obstinatione persistere; ego te interim non judicabo, est qui quærat et judicet. Ego autem parco tibi, dissimulans et differens interim in virga venire ad te. Porro in misericordia et spiritu mansuetudinis allicere te nobis curabo, si potero: nam id mihi sentio familiarius esse, et tibi persuasibilius fore non dubito. Illum sane evaginare super te gladium non cunctabor, qui in materno meo pectore jacet reconditus; continuus utique dolor cordi meo, et creberrimi ad Deum gemitus pro te, donec venias. Quod si omnes hujus tam pie ferientis ensis, secundum duritiam tuam et cor impoenitens, frustraveris ictus, nec possit quandoque dicere anima tua. Quia vulnerata charitate ego sum; tu de te videris: nam non solum jam veritas, sed et charitas liberabit nos. Sed quid dixi? Quomodo, miser, quomodo liberabor, offusis visceribus, filio pereunte? Non quiescet affectus, etsi non sequatur effectus: non sedabitur dolor, non cessabunt lacrymæ. Exhibebo tibi, quamdiu vixero, alterum Samuelem: tu utinam non alterum Saulem mihi. Rogabo te, rogabo pro te, ut venias. Veni, veni, priusquam moriamur: ut qui dileximus nos in vita, in morte non separemur.

229 EPISTOLA CCXXXIV.

AD HERBERTUM ABBATEM SANCTI STEPHANI
DIVIONENSIS.

*Temerariæ scriptiõnis culpam Joanni condonari
rogat.*

Si frater Joannes dixit in nos vel scripsit quod

(620) Joannes iste canonicus erat regularis in ecclesia Sancti-Stephani Divionensi, ubi Herbertus abbas, de quo in epistola 59. Quid sit illud de quod scripserit contra Bernardum, non liquet. Neque enim putamus eum esse Joannem Cornubiensem, Abalardi discipulum, de quod Chesnius in notis ad Abalardum, pag. 1159. An hic de Conceptione scripsit?

(621) Scripta anno Christi 1143.

(622) Status causæ narratur a Willemo Neubrigensi, De rebus Angl. libro 1, cap. 17; a Francisco Goduvino, libro De episcopis Angliæ, seu inter Eboracens. II. 29; a Rog. Hoved. posteriori parte Annalium. Rem paucis accipe. Anno 1140 obiit Thurstinus (alii Thurstanum vocant; Willelmus Neubrigensis, Trustinum: vide Ivonem Carnotensem, epistola 274, et ibidem Jureti notas), archiepiscopus Eboracensis. Electio successoris discordibus votis agitata est, aliis Willelmum Stephani regis nepotem, Eboracensis Ecclesiæ thesaurarium; aliis Henricum Murdach, abbatem Fontanensem, B. Bernadi quondam in Clara-Valle discipulum, eligentibus, Willelmum Henricus Wintoniensis episcopus conse-

non decuit, vel quomodo non decuit (620), non tam nos læsit, quam se ipsum. Magis namque ita scribendo suam prodidit levitatem, quam nostrum deprehendit errorem. Quanquam etsi læsisset in aliquo, nostrum tamen non erat reponere malum. Attendens proinde non quod ille meretur, sed quod me decet, donari juveni etiam a vobis hanc culpam rogo et supplico, quæ magis gloriolam quam malitiam redolere videtur: ita tamen, ut manum deinceps inhibeat a scribendis tractandisque quæ supra ipsum esse constiterit. Nam, ut liquido satis apparet, in hoc exiguo quod præsumpsit, opus erat stilo et animo maturiori. Certum enim sit vobis, hominem, licet in brevi pagina, aut non scripsisse ut sensit, aut non sensisse ut debuit.

EPISTOLA CCXXXV (621).

AD DOMINUM PAPAM COELESTINUM, PRO INTRUSO EBORACENSI.

Auctoritatem sedis apostolicæ adversus infamem et simoniacum Eboracensis Ecclesiæ invasorem implorat.

1. Oportet vos secundum justitiam, quæ ex lege est, suscitare semen fratris vestri defuncti. Quod digne implebitur, si papæ Innocentio, cui in hæreditate Domini successistis, et defenditis bene gesta, et minus adimpleta periclitis. Præ manibus est in quo id liceat experiri. Causam Eboracensis Ecclesiæ per eum fuisse decisam quis nesciat (622)? At quomodo executioni mandatum sit quod egressum est de labiis tanti viri, utinam nesciretur. Quis det ut non annuntietur in Geth, neque in compitis Ascalonis? (II Reg. I, 20.) Sed, ut verbum abbreviatum faciam auribus occupatis, audiat paucis dominus meus quid dictum fuerit, et quid factum teneamus. Cum in multis accusaretur is qui sibi vindicare electionem in præfata Ecclesia impie cupiebat, tandem omnis controversia ad testimonium viri illustris Willclmi (623), ipsius Ecclesiæ tunc decani, conquiescere jussa est: ut nisi capitulum intrusionis, quod huic inter cætera impingebatur, ille

cravit, sed petentem Roma pallium Papa rejicit. Qua repulsa rex offensus, Henricum a Pontifice confirmatum, et pallio donatum recipere renuit. Quin regis ad exemplum compositi cives et subditi, pastorem non admiserunt. Tandem placato rege Henricus a suis susceptus præfuit decem annis, mortuus anno 1153 Sherboniæ. Interea Willelmus apud Henricum Wintoniensem degebat. Sed cognita Eugenii pontificis et Bernardi, necnon Henrici archiepiscopi morte, Romam mox contendit, et ab Anastasio Eugenii successore, ope Gregorii cardinalis, voti tum demum facile factus compos, confirmationem et pallium obtinuit. Sed paucis tempore superstes, anno 1154 defunctus est, non sine suspitione veneni propinati. Hunc in sanctorum numerum relatum meminit Goduvinus, et ad sepulcrum ejus crebra patrata miracula. Sed addit idem, « quod credere cui cordi est, meminerit hunc qualemcunque divum, a divo certe Bernardo, aut ejus saltem opera exauctoratum, et præsulatu expulsum. » De negotiis Ecclesiæ Eboracensis confer epistolas 238, 240, 252, 346 seq.

(623) Vocabatur is Willelmus a Sancta-Barbara,

propriæ manus juramento amoveret, suis omnino conatibus tanta frustraretur ambitio. Hoc autem non ex iudicio, sed ex misericordia: sic enim rogaverat ipse. Mitissima plane sententia, quippe cum de plurimis et pessimis pulsaretur, quæ nullatenus propulsare valebat. Sed utinam vel ipsa stet. Quid enim si non sufficit juri, dummodo sufficiat Ecclesiæ liberationi? Non causamur sententiæ remissionem quæ nil nocuit. Neque enim profuit adversario etsi largior indulgentia, qui ne ipsum quod ultro sponderat, implere prævaluit. Nam de quo præsumere visus est, defecit ei, ne sibi ipsi deficeret pejerans. Quando enim vir bonus attestaretur homini, quem rumor publicæ opinionis et operis veritas detestatur? Quid ergo? Ille non juravit, et iste episcopus est.

2. O rem ignorantia omnium dignam, et perpetuo, **230** si fieri posset, silentio comprimendam! Verum id sero. Heu! notus est orbi triumphus diaboli. Ubique per-tonat plausus incircumcisorum et planctus bonorum, pro eo quod videatur sapientiam vicisse malitia. Monstratur digito matris Ecclesiæ turpitudine: patris Innocentii verenda irridentur, denudata a servo nequam, quoniam mortuum putat: sed vivit in vobis. Si is exitus imminabat, cur e longinquo Romam est pertracta causa spurcissima, umbra magis et angulo digna? cur tanta mari terraque a multis assumpta fatigatio? cur a finibus terræ evocati viri religiosi qui cum accusarent, et pauperum Christi marsupia longi itineris expensis exhausta sunt? Non poterat episcopari turpis infamisque persona (quod invitus dolensque loquor), nisi quæ in illo horrebat Anglia, Francia abominabatur, etiam Roma cognosceret? Quam melius in Romana curia causa ejus minime ventilata fuisset et non tangeret vel sacra limina generalis atque horribilis fetor! Quam tolerabilius ignorasset apostolica Sedes tam intolerabile malum, quam tolerat manifestum? Quid istud temeritatis fuit? Publice infamatus, ante iudicem accusatus, nec purgatus, imo et convictus, et sic consecratus est. Viderit qui hic manum post ista imposuit, an magis execratus (624) dicere debuerim. Non enim negabit sic se ista habere, non negabit sic se ex litteris apostolicis ad se pro hoc ipso directis eadem comperisse. Dicat forte aliquis, quia non est datum iudicium, non fuisse convictum. Ego dico et confessum. Nam qui, ut iudicium evaderet, ultro elegit ad testimonium Willelmi decani confugere: illo sibi deficiente, quid nisi iudicio suo a causa decedit, ore proprio condemnatus?

3. Quæ cum ita sint, videte, domine Pater, ne declinet cor vestrum in opus malitiæ, quoniam, secundum prophetam, *declinantes in obligationem adducet Dominus cum operantibus iniquitatem* (I'sal. cxxiv, 5). Alioquin quod consilium datis miseris abbatibus illis, quos ad accusandum eum vocatio

decanus ecclesiæ Eboracensis, postea episcopus Dunelmensis.

(624) Eodem sensu verbum *execrare*, prout legitime consecrationi opponitur, occurrit in epistola

A apostolica Romam traxit; sed et aliis quam pluribus ex illo episcopatu viris religiosis? sintne obedaturi huic, et sacramenta accepturi ab homine bis intruso, primo quidem per Regem, deinde per Legatum? Quippe qui illum in sanctuarium Dei, contra jus et fas, contra mandatum summi Pontificis, in injuriam summæ Sedis et totius Romanæ curiæ, cum non potuit per ostium, fodit argenteo, ut aiunt, sarculo, unde impudenter intrusit. Ante, nisi fallor, suis sedibus exulabunt, quam dare acquiescant manus idolo huic, nisi vestra violenta auctoritas obviarit. Cæterum quam sanctiori vestroque apostolatu digniori zelo gladium Phinees in confusionem duorum tam turpiter fornicantium stringeretis, quam tot sanctos aut de suis fugere locis permittitis, aut contra conscientias suas cogitis remanere?

B EPISTOLA CCXXXVI (625).

AD TOTAM CURIAM ROMANAM.

Unde supra.

Dominis et patribus reverendis, episcopis et cardinalibus curiæ, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et nostras qualescunque orationes.

1. Omnibus scribendum fuit de eo quod spectat ad omnes. Nec vereor ne forte præsumptionis arguar, quippe qui, licet omnium minimus, tamen **231** Romanæ curiæ injuriam a me non iudico alienam. Urimur assidue, dico vobis, urimur graviter nimis, ita ut nos tædeat etiam vivere. In domo Dei videmus horrenda. Et, quia corrigere nos non possumus, saltem suggerimus his ad quos spectat. Si quidem emendaverint, bene; sin autem, nos animas nostras liberavimus: vos excusationem non habebitis de peccato. Non ignoratis prolatam esse sententiam a domino papa bonæ memoriæ Innocentio, cum vestro et Romanæ curiæ generali assensu, irritam esse Willelmi Eboracensis electionem, imo intrusionem, nisi Willelmus alter, tunc decanus, quod objectum ei fuerat, propriæ manus juramento repelleret. Nec vos latuit quam plena esset sententia, non iudicii, sed misericordiæ: nimirum cum hoc Willelmus ipse quæsisset. Sed utinam vel ipsa stet, et quod adversus eam factum est, stare non possit. Quid enim? Non juravit ille, et iste in cathedra pestilentiæ sedet. Quis tribuat ut adversus fornicationem hanc Phinees cum pugione procedat, aut vivat in sede sua Petrus, qui spiritu labiorum suorum interficiat impios? Multi clamant ad vos in toto corde suo, ut sacrilegium hoc digna animadversione vindicare studeatis. Alioquin, dico vobis, scandalum magnum nimis erit in Ecclesia Dei: et timeo ne Romanæ Sedis auctoritas gravem admodum jacturam et detrimentum grande suscipiat, nisi in eum qui pervertit generalem ejus sententiam vindicta processerit, et taliter, ut cæteri metum habeant.

166, n. 1, in epistola 223, n. 2, et in epistola 300 inter Chesnianas tomo IV, quæ epistola est Drogonis Lugdunensis electi ad Ludovicum Juniorem.

(625) Scripta anno Christi 1143.

2. Quid enim de eo dicam, quod occultas et vere tenebrosas litteras habuisse se gloriatur Willelmus ille? utinam a principibus tenebrarum, non a principibus Apostolorum. Et ecce audierunt filii incircumcisorum: subsannant Romanam curiam, a qua post datam tam manifestam sententiam, furtim datas esse aiunt contrarias litteras. Quid dicam vobis? Si non vos urit scandalum grave, quo scandalizantur non pusilli, sed magni et perfecti viri; si non compatimini pauperibus abbatibus, quos a finibus terræ vocatio apostolica Romam traxit; si non miseremini magnis et religiosis monasteriis, quibus omnino sub incubatore illo destructio imminet; si (quod primum dicere debui) zelus domus Dei non comedit vos: numquid usque adeo inimici hominis versutia prævalebit, ut proprium quoque contemptum, et infamiam hanc pessimam Ecclesiæ principes æquanimiter ferant? Quid enim si sacrilegam homo ille consecrationem recepit? Profecto longo gloriosus erit jam elevatum dejicere Simonem, quam prohibere conantem. Alioquin quid facietis religiosi viris, qui omnino non inveniunt, salva conscientia, vel ipsa communia Sacramenta de leprosa manu suscipere! Ante, ni fallor, eligent fugere, quam dare manus morti; et exulare prius, quam vesci idolothytis. Quod si contra conscientias suas coegerit eos Romana curia curvare genua ante Baal, videat Deus et iudicet: videat curia illa coelestis, in qua nulla poterit ambitione subverti iudicium. In fine omnium obsecrat vos puer vester per viscera misericordiæ Dei nostri, si quis in vobis est zelus Dei, miseremini Ecclesiæ sanctæ, saltem vos amici, ejus; et quantum potestis, date operam, ne tam detestabili facto detur assensus.

✠ EPISTOLA CCXXXVII.

AD TOTAM CURIAM ROMANAM, QUANDO ELEGERUNT ABBATEM SANCTI-ANASTASII IN PAPAM EUGENIUM (626).

Miratur Bernardum abbatem S. Anastasii, abstractum ab otio et solitudine, ad totius Ecclesiæ curam.

(626) Anno 1145, defuncto Lucio II pontifice, Cœlestini successore, electus est Bernardus abbas Romæ ad Sanctum-Anastasium, S. Bernardi discipulus, dictus Eugenius III; ad quem libri de Consideratione. Ejusdem tum abbatis epistolam ad Bernardum habes hic ordine 344; item ipsius jam papæ aliam epistolæ 273 præmissam; denique epistolam de ejus obitu in Appendice, id est 475.

(627) Eugenius quondam vice dominus Pisanæ ecclesiæ (codex manuscriptus Dunensis citatus ab Henriquez vocat Suffraganeum), deinde Bernardi in Clara-Valle discipulus, mox abbas monasterii Sancti-Anastasii, seu Trium-Fontium ad Aquas-Salvias prope Romam, præter morem, non ex cardinale, sed ex abbate electus est a cardinalibus in summum Ecclesiæ Pontificem anno 1145 in locum Lucii, ut jam dictum est, qui eodem anno quinto kalendas martii ex hac vita migravit. Hunc ergo miratur Bernardus, qui vice-dominatum unius particularis ecclesiæ non sustinebat, ad dominatum totius universalis Ecclesiæ vocatum. Porro quid officii vel dignitatis hoc nomine, *vice-dominus*, intelligendum veniat, paucis monstramus. Sunt enim etiam ecclesiæ, seu episcopia, quæ titulum istum reti-

PATROL. CLXXXII.

A *rapi. timetque hominem, quieti assuetum, et rebus gerendis minus exercitatum, tanto oneri haud parem fore: unde fidei cardinalium ope eum sublevari rogat.*

Dominis et patribus reverendis, cardinalibus, et episcopis omnibus qui sunt de curia, puer Sanctitatis eorum.

B 1. Parcat vobis Deus; quid fecistis? Sepultum hominem revocastis ad homines; fugitantes curas et turbas curis denuo implicuistis, et immiscuistis turbis. Fecistis novissimum primum, et ecce novissima illius periculiosiora prioribus. Crucifixus mundo per vos revixit mundo: et qui elegerat abjectus esse in domo Dei sui, ipsum vos in dominum omnium elegistis. Cur consilium inopis confudistis? cur pauperis hominis, et mendici, et compuncti corde iudicium perturbastis? Currebat bene: quid vobis visum est sæpire vias ejus, avertere semitas, gressus involvere? Quasi descenderet de Jerusalem, et non magis ascenderet de Jericho, sic incidit in latrones: et qui se tanquam violentis quibusdam diaboli manibus, carnis illecebris, et gloria sæculi potenter excusserat, non tamen valuit effugere manus vestras. Num idcirco Pisam deseruit, ut reciperet Romam (627)? Num qui in una Ecclesia non sustinuit vicedominatum, dominatum in omni Ecclesia requirebat?

C 2. Quid igitur rationis seu consilii habuit, defuncto summo Pontifice repente irruere in hominem rusticorum, latenti injicere manus, et excussa e manu securi et ascia vel ligone, in palatium trahere, levare in cathedram, induere purpura et bysso (628-9), accingere gladio ad faciendam vindictam in nationibus, increpationes in populis, ad alligandos reges eorum in compedibus, et nobiles eorum in manibus ferreis? Sic non erat inter vos sapiens et exercitatus, cui potius ista convenirent? Ridiculum profecto videtur, pannosum homuncionem assumi ad præsidendum principibus, ad imperandum episcopis, ad regna et imperia disponenda. Ridiculum, an mira-

neant. Olim quidem tenebatur quilibet episcopus vice-dominum et œconomum habere, distinct. 89. cap. « Volumus. » Qua De re S. Gregorius Magnus sic scribit ad Anthelmum subdiaconum, libro IX, epist. 66: « Volumus ut frater noster Paschasius et vice-dominum sibi et majorem ordinet domus, quatenus possit vel hospitibus supervenientibus, vel causis quæ eveniunt, idoneus et paratus existere, etc. Ubi Glossa in allegat. cap. « Volumus, et vice-dominum, » id est œconomum rerum episcopaliū, qui rebus episcopaliū, et hospitibus supervenientibus provideat. Quia Episcopus, » inquit, « non potest talia negotia in propria persona tractare. » Vide quæst. 3, « Quia Episcopus, » et referas quod dicitur de hospitibus, ad vice-dominum. Ita Gloss. Verum Filesacus Theol. Paris. ad tit. de Ofic. Jud. Ordin. lib. I Decret. seu de sacra Episcoporum auctoritate, ita potius hæc duo censet distinguenda, ut œconomi munus sit hospites curare; at *vice-domini* causis et litibus disceptandis nomine episcopi præesse. Vide Filesacum, libro citato cap. 4, § 5.

(628-9) Jam tunc Pontifices iuduti erant cappa rubra, de qua Petrus Damiani in libro I. epist. 20.

culum? Plane unum horum. Non nego, non diffido posse fuisse hoc etiam opus Dei, qui facit mirabilia magna solus: præsertim cum audiam usquequaque ex ore multorum, quoniam a Domino factum est istud. Sed nec ego oblitus sum iudiciorum Dei antiquorum, et Scripturæ plurimos recensentis ex privata seu etiam rusticana vita olim assumptos in voluntate Domini ad regendum populum ejus. Denique nonne (ut unum e pluribus memorem) tali quodam modo elegit David servum suum, et suscepit eum de gregibus ovium, de post fetantes accepit eum (*Psal. LXXVII, 70, 71*)? Ita, inquam, ita et de nostro Eugenio in beneplacito Domini potuit contigisse.

3. Non sum securus tamen, quoniam filius delicatus est, et tenera verecundia ejus, assueta potius otio et quieti, quam tractandis quæ foris sunt: timendumque ne non ea auctoritate, qua oportuerit, sui apostolatus officia exsequatur. Quid putatis gerere animi nunc hominem illum, qui de secreto internæ contemplationis et amica solitudine cordis, tanquam infans e gremio et sinu matris subito perturbatus, tractum se ad medium videt, et quasi ovem ad victimam ductum ad tam insueta et insuavia? Nisi Dominus supponat manum suam, heu! necesse est obruatur et opprimatur onere insueto et nimio, quod et gigantinis, ut aiunt, vel ipsis quoque angelicis humeris formidabile videatur. Verumtamen quia sic factum est, et, sicut multi dicunt, a Domino factum est, vestra interest, charissimi, vestris ferventibus studiis fidelibusque obsequiis sollicite confoveri, quod vestris manibus constat elaboratum. Si qua ergo consolatio in vobis, si qua virtus charitatis in Domino, si qua miseratio pietatis, si qua compassionis viscera, assistite et collaborate illi in opere ad quod assumptus est per vos a Domino. Quæcunque sunt vera, quæcunque pudica, quæcunque justa, quæcunque sancta, quæcunque amabilia, quæcunque bonæ famæ, hæc ei suggerite, hæc suadete, hæc agite; et Deus pacis erit vobiscum.

EPISTOLA CCXXXVIII (630).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM PRIMA

Bernardus Eugenio, recens in Pontificem assumpto, gratulatur ac condolet: ipsum ad munus apostolicum fortiter obeundum animat, ut conceptæ de se multorum expectationi respondeat.

Amantissimo Patri et domino, Dei gratia summo Pontifici EUGENIO, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, modicum id quod est.

1. Auditum est in terra nostra, et celebri sermone vulgatum verbum hoc, quod factum est de vobis a Domino. Presseram stilum hactenus, rem tacitus considerabam. Expectabam enim litteras vestras. et præveniri a vobis in benedictionibus dulcedinis.

Expectabam virum fidelem, qui veniret a latere tuo, qui diceret cuncta per ordinem: quid, quomodo,

(630) Scripta anno Christi 1145.

(631) Hanc sententiam, jam enim de reliquo breves erunt dies mei et solum mihi superest sepulcrum, in duobus tantum reperimus codicibus, Compendiensi

vel qualiter actum esset. Expectabam si quis forte de filiis meis reverteretur, qui leniret dolorem patris, qui diceret: *Joseph filius tuus vivit; et ipse dominatur in tota terra Ægypti* (*Gen. XLV, 26*). Hinc est quod litteræ istæ non sunt voluntatis, sed necessitatis, et amicorum extortæ precibus, quibus negare non possum modicum illud quidquid residuum est vitæ meæ. Jam enim de reliquo breves erunt dies mei, et solum mihi superest sepulcrum (631). Quia tamen semel cœpi, loquar ad dominum meum. Jam enim filium dicere non audeo, quia filius in patrem, pater mutatus est in filium (632). Qui post me venit, ante me factus est: sed non invidio, quia quod mihi deerat, in eo me habere confido, qui non solum post me, sed etiam per me venit. Nam si dignaris quodammodo per Evangelium ego te genui. Quæ est ergo spes nostra, et gaudium nostrum et corona gloriæ? Nonne vos ante Deum? Denique filius sapiens gloria est patris (*Prov. X, 4*). Amodo tamen non vocaberis filius, sed vocabitur tibi nomen novum, quod os Domini nominavit (*Isa. LXII, 2*). Hæc est mutatio dexteræ Excesi, et multi in mutatione ista gaudebunt. Nam quemadmodum olim Abram in Abraham (*Gen. XVII, 5*). Jacob in Israel (*Gen. XXXII, 28*); et, ut de tuis magis prædecessoribus tibi proponam, sicut Simon in Cephæ (*Joan. I, 42*), Saulus in Paulum (*Act. XIII, 9*): sic filius meus Bernardus in patrem meum Eugenium, læta prorsus et utili, ut speramus, translatione promotus est. Digitus Dei est iste, suscitans de pulvere egenum, et de stercore erigens pauperem, ut sedeat cum principibus, et solium gloriæ teneat.

2. Superest ut, facta hac mutatione tui, ipsa quoque quæ tibi commissa est, Domini tui sponsa mutetur in melius, et jam nequaquam Sarai, sed Sarra de cætero nominetur (*Gen. XVII, 15*). Intellige quæ dico: dabit enim tibi Dominus intellectum. Si amicus sponsi es, ne dixeris dilectam ejus Principem meam; sed, Principem: nil tuum in ea vindicans, nisi quod pro ea, si oportuerit, etiam animam dare debes. Si Christus te misit, æstimabis te non ministrari, sed ministrare venisse: et ministrare non solum substantiam, sed ipsam quoque animam, sicut præfatus sum. Verus successor Pauli dicet cum Paulo: *Non quia dominamur fidei vestræ, sed adjutores sumus gaudii vestri* (*II Cor. I, 23*). Petri hæres audiet Petrum dicentem: *Neque ut dominantes in clerum, sed forma facti gregis* (*I Petr. V, 3*). Sic enim jam non ancilla, sed libera et formosa speciosissimi sponsi per te in desideratos adsciscetur amplexus. Alioquin per quem alium hæc tam debita libertas sperabitur, si et tu (quod absit) in Christi hæreditate quæras quæ tuæ sunt, qui jam et ante didiceras, non dico tuæ non retinere, sed nec tuus esse?

et Sancti-Theoderici.

(632) Intra, n. 3. *Ego enim etsi nomen patris deposui, sed non timorem, etc.* Eadem in Prologo ad libros De consideratione.

3. Ergo fiduciam talem habens in te, qualem in nullo prædecessorum tuorum a multis retro temporibus visa est habuisse, exultat merito ubique et gloriatur in Domino omnis Ecclesia sanctorum: sed specialiter illa, cujus uterus te portavit, et cujus ubera tu suxisti (633). Quid ergo? Nonne et mihi licet gaudere cum gaudentibus? nunquid non ero unus de numero lætantium? Exsultavi, fateor, sed cum tremore: exsultavi, sed in ipso exultationis meæ articulo timor et tremor venerunt super me. Ego enim etsi nomen patris deposui, sed non timorem, sed non anxietatem, postremo nec affectum, nec viscera patris. Considero gradum, et casum vereor: considero fastigium dignitatis, et intueor faciem abyssi jacentis deorsum. Attendo celsitudinem honoris, et e vicino periculum reformido, pro eo quod scriptum est: *Homo cum in honore esset, non intellexit* (Psal. XLVIII, 13, 21) Quod quidem ad causam magis, quam ad tempus arbitrator esse referendum: ut sic intelligatur dictum, *cum in honore esset, non intellexit*, ac si diceretur, Honor absorbit intellectum.

4. Et quidem elegeras abjectus esse in domo Dei tui, et recumbere in novissimo loco in convivio ejus; sed placuit dicere ei qui te invitavit: *Amice, ascende superius* (Luc. XIV, 10). Itaque ascendisti in altum; noli altum sapere, sed time, ne forte contingat sero miserabilem illam emittere vocem: *A facie iræ et indignationis tuæ, elevans allisisti me* (Psal. CI, 11). Altiorem quippe locum sortitus es, sed non tutiorem; sublimiorem, non securiorem. Terribilis prorsus, terribilis est locus iste. Locus, inquam, in quo stas, terra sancta est; locus Petri est, locus Principis Apostolorum, ubi steterunt pedes ejus. Locus illius est, quem constituit Dominus dominum domus suæ, et principem omnis possessionis suæ, Si forte declinaveris a via Domini, sepultus est in eodem loco, ut sit tibi contra te in testimonium. Merito tali pastori, tali nutritio commissa est Ecclesia, cum adhuc tenera, cum adhuc in cunabulis esset; cujus edocta magisterio et exemplo educata, omnia terrena calcaret: utpote qui excusserat manus suas ab omni munere, qui dicebat de corde suo et conscientia bona: *Argentum et aurum non est mihi* (Act. III, 6). Hæc hactenus.

5. Cæterum causa, quare ante tempus scripserim vobis, hæc est. Wintoniensis episcopus et Eboracensis archiepiscopus non gradiuntur uno spiritu cum Cantuariensi archiepiscopo (634): sed incedunt sibi ex adverso, et hæc vetus est de legatione que-

rela. Verumtamen quis est ille, et qui sunt illi? Nonne Eboracensis (635) ipse est, cui te præsentem, cum adhuc esses quasi unus ex nobis, fratres tui restiterunt in faciem, eo quod reprehensibilis erat? Sed speravit in multitudine divitiarum suarum, et prævaluit in vanitate sua. Certum est tamen quod non intravit per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde. Si pastor fuisset, diligendus erat; si mercenarius, tolerandus: nunc autem cavendus et repellendus, utpote fur et 235 latro. Quid dicam de domino Wintoniensi? Opera quæ ipse facit, testimonium perhibent de eo. Porro archiepiscopus Cantuariensis, cui adversantur, vir religiosus est, et suaveolentis opinionis. Pro ipso petimus, ut respondeat ei justitia sua. Verum illorum iniquitas super eos, ut sit sicut scriptum est: *Justitia justi super eum erit, et impietas impii erit super eum* (Ezech. XVIII, 20). Cum acceperis tempus, secundum opera manuum illorum retribues illis, ut sciant prophetam esse in Israel.

6. Quis mihi det, antequam moriar, videre Ecclesiam Dei, sicut in diebus antiquis; quando apostoli laxabant retia in capturam, non in capturam argenti vel auri, sed in capturam animarum? Quam cupio illius te hæreditare vocem, cujus adeptus es sedem! *Pecunia, inquit, tua tecum sit in perditionem* (Act. VIII, 20). O vox tonitruum! o vox magnificentiæ et virtutis! ad cujus terrorem confundantur et convertantur retrorsum omnes qui oderunt Sion! Hoc vehementer exspectat et omnino expetit a te mater tua; hoc filii matris tuæ, pusilli cum majoribus desiderant, hoc suspirant: ut omnis plantatio, quam non plantavit Pater cœlestis, tuis manibus eradicetur. Ad hoc enim constitutus es super gentes et regna, ut evellas, et destruas; et ædifices, et plantes. Multi audito hoc verbo dixerunt apud se: Jam securis ad radicem arborum posita est. Multi dicunt in corde suo: Flores apparuerunt in terra nostra, tempus putationis advenit, in quo sarmenta sterilia recidentur, ut ea quæ prævalent, uberius fructum afferant.

7. Confortare igitur, et esto robustus: manus tuæ in cervicibus inimicorum tuorum. Vindica tibi animi constantia et vigore spiritus partem, quam dedit extra fratres tuos tibi omnipotens Pater, quam et tulit de manu Amorrhæi in gladio et arcu suo. In omnibus tamen operibus tuis memento te esse hominem, et timor ejus qui aufert spiritum principum, semper sit ante oculos tuos. Quantorum in brevi Romanorum Pontificum mortes tuis oculis

(633) Nempe Claræ-Vallensis, seu Cisterciensis, sed potius Claræ-Valensis, quæ iterum mater dicitur n. 6.

(634) Wintoniensis episcopus erat Henricus Blesensis qui prius abbas Glastoniensis, nepos Henrici regis; atque adeo fautor Willelmi ejus consanguinei. Theobaldus ex abbate Beccensi erat antistes Cantuariensis, ad quem epistola 361.

(635) Causa Eboracensis Willelmi, de qua in epi-

stola 235, necdum composita erat hoc anno: nam teste Serlone in Monastici Anglicani tomo I, pag. 747, « ipse cathedræ præsidebat, usus regia potestate in eos qui resistebant. » Henricus abbas Fontanensis cum aliis eum pertraxit ad Eugenium, a quo amotus est Willelmus. Ejus fautores Fontanense monasterium diripuerunt. De Henrici electione infra ad epistolam 252.

aspexisti (636)! Ipsi te prædecessores tui tuæ certissimæ et citissimæ decessionis admoneant; et modicum tempus dominationis eorum paucitatem dierum tuorum nuntiet tibi. Jugi proinde meditatione inter hujus transeuntis gloriæ blandimenta, memorare novissima tua: quia quibus successisti in sedem, ipsos sine dubio sequeris ad mortem.

EPISTOLA CCXXXIX (637).

AD EUMDEM.

Depositionem Guillelmi Eboracensis urget apud Pontificem, cui soli ea potestas competat.

Importunus sum, sed habeo excusationem: Eugenii apostolatus excusat me. Aiunt non vos esse Papam, sed me: et undique ad me confluunt, qui habent negotia. Nec desunt in tanta multitudine amicorum, quibus officium negare non possum, non solum absque scandalo, sed etiam absque peccato. Et nunc est etiam alia excusatio non minus idonea, quia causa [al. cura] honestissima est. Contra idolum illud Eboracense iterato stilus dirigitur: ea scilicet necessitate, quod sæpenumero hoc telo impetum a nobis, necdum confossum est. Cur hoc? Quia nil forte a nobis tale directum est, qualis fuit gladius Jonathæ, qui nunquam rediit retrorsum. Nec sane fuit culpa jaculi, sed dirigentis jaculum. Patet enim quod non in ea, qua oportuit, fortitudine missum est. Nec mirum. Quis enim in manu forti sagittas mittere potest, nisi filius excussorum? Qui locum Petri tenet, potest uno ictu extinguere Ananiam, uno Simonem Magum: et, ut planius quod loquimur fiat, peremptoriam dare sententiam ad depositionem episcoporum, solius Romani Pontificis noscitur esse: pro eo nimirum, quod etsi alii multi vocati sunt in partem sollicitudinis, solus ipse plenitudinem habeat potestatis. Solus proinde si dicere audeam, in culpa est, si culpa non feritur, quæ ferienda est: et eo impetu, quo fuerit ferienda. Quo autem impetu, non dico ferienda, sed fulminanda

(636) Mirum non immerito videri possit, quid sit, cur tam brevis ævi sint Romani Pontifices, ut solus Petrus putetur annum vigesimum quintum attigisse; plurimos paucis annis aut paucis mensibus, imo non multis diebus superstitibus, mors præmatura rapuerit, cum videamus imperatorum et regum plurimos multo longioris ævi fuisse. Res omnino digna disquisitione. Sed quis novit sensum Domini. Video tamen eandem questionem B. Petro Damiani propositam ab Alexandro pontifice, quam ille diligenter tractat, et edisserit, ut legi omnino digna sint quæ scribit. Vide inter epistolas libri primi epistolam 17, alias, Opusculum 23. « Aliquando, » inquit, « a me sollicitè requisistis, quæ mihi causa videretur, cur apostolicæ Sedis antistes nunquam diutius vivat; sed intra breve temporis spatium diem claudat extremum: adeo ut post divum Petrum apostolum, qui per viginti quinque circiter annorum lustra præsedet, nemo postmodum Romanorum Pontificum hoc spatium præsulatus æquaverit. Modernis imo temporibus vix quisquam in prædictæ Sedis culmen evehitur, qui metam quatuor, vel, ut multum, quinque transcendat annorum. Quod considerantibus nobis, prodigialis, ut ita loquar, stupor oboritur: quoniam hæc breviter vivendi necessitas in nulla alia totius orbis

fuerit prædicti Eboracensis culpa, vestræ conscientie derelinquo. Cæterum quod factum non est, vobis credimus reservatum, ut in eo experiatur Ecclesia Dei, cui ipso auctore præestis, fervorem zeli vestri, potentiam brachii vestri et animi sapientiam: et timeat omnis populus sacerdotem Domini, audiens sapientiam Dei esse in illo ad faciendum iudicium.

EPISTOLA CCXL (638).

AD EUMDEM, DE EBORACENSI INTRUSO.

Laudat zelum Eugenii. Porro eum nunc ostendi vult in deponendo Eboracensi, illam sedem fraudulenter occupante.

1. Quam cupio semper illa de vobis audire, in quibus glorificetur Deus, honoretur ministerium vestrum, et anima mea lætificetur! Inde est quod audita responsione vestra de quibusdam, qui ad officium legationis nimium videbantur et ambitiose aspirare, et impudenter sperare, supra quam dicere possumus, facti sumus lætantes. Non autem nos tantum, sed et omnes qui diligunt nomen vestrum, gavisissimi sunt gaudio magno. Porro visis litteris vestris, quas pro causa Rutinensis ecclesiæ destinastis (639), tunc prorsus, tunc repletum est gaudio os nostrum, et lingua nostra exultatione. Hæc atque hujusmodi digna sunt vestro apostolatu, summam Sedem nobilitant, decent plane orbis Episcopum. Unde et flecto genua mea ad ipsum unicum hujus vestri primatus auctorem, ut det vobis sic sapere, et sic agere semper in evellendo, et plantando; in destruendo, et ædificando: siquidem in ruinam et resurrectionem multorum ascendistis hanc cathedram. Ruant, ruant qui noxie stant; erigantur digni. Ponatur securis ad radicem sterilium plantationum, purgentur fructiferæ, ut fructum plus afferant. Præsidente, inquam, humili Eugenio, deponantur superbi de sede, et exaltentur humiles: esurientes impleantur bonis, et divites dimittantur inanes.

ecclesia reperitur. Sed in quantum mortalibus divinæ dispensationis revelatur arcanum, videtur nobis, quia idcirco hoc iudicii cœlestis ordo disponit, ut humano generi metum mortis incutiat; et quam despicienda sit temporalis vitæ gloria, in ipso gloriæ principatu evidenter ostendat: quatenus dum præcipuus hominum tam angusti temporis compendio moritur, tremefactus quisque ad præstolandi sui obitus custodiam provocetur: et arbor humani generis, dum cacumen ac verticem suum tam facile corruisse considerat, flatu concussa formidinis, in suis vudique ramusculis contremiscat. » Angustis quidem limitibus Pontificum vitas inclusit Damianus, fateor, dum ultra quatuor aut quinque annos non extendit: in breviores tamen mihi videntur coarctatæ, si Pontificum historiæ consulantur. Rectissime igitur S. Bernardus hac epistola hortatur Eugenium, ut ex brevissimo suorum prædecessorum dominatus quoque suspectum habere discat.

(637) Scripta anno Christi 1145.

(638) Scripta anno Christi 1146.

(639) Abjiciendo scilicet hominem indignum, ad illam sedem electum vel promotum; de quo vide epistolas 328, 329.

Nuper nempe exultatione universæ terræ ita factum **A** est in causa cujusdam pauperis episcopi (640).

2. Age ergo, transeat jam sanctus hic pietatis zelus et ad miseram illam Ecclesiam transmarinam, quia tempus miserendi ejus. Vineam Domini Sabaoth est, vinea electa, vinea speciosissima : sed, heu ! in desertum pene redacta, quia singularis ferus depascitur eam. Cur dicunt inter gentes : Ubi est Deus ejus ? ubi quem posuerunt custodem in vineis ? ubi manus putans ? ubi sarculus excolentis ? Quousque sarmento inutili occupatur tellus, suffocatur fructus ? Et certe tempus putationis advenit. Siquidem homo pacis ejus (641), in quo speravit, quod se purgare deberet, non purgatione, sed amputatione opus esse testatur. Exstant denique litteræ ipsius de eo ad apostolicæ Sedis legatum, in quibus manifeste manifestam asserit intrusionem, electionem negat. Ita ergo quem sibi paraverat defensorem, accusatorem sustinet. Ad hæc quæ ubique de eo publica fama concelebrat, etiam virum militarem possent omni jure spoliare cingulo militari.

3. Quomodo jam poterit stare, ubi multiplex vobis subest ratio dejiciendi ? et voluntas non deest ? Legi siquidem zelum vestrum pro Ecclesia illa in litteris vestris, et jam exigo de manibus vestris. Quanam via procedendum sit ad ejus dejectionem (neque enim una **237** mihi esse videtur) non est meum dictare sapienti. Nec multum nostra interest, qua parte arbor infructuosa cadat, dummodo cadat. Dico tamen, qui sibi possessionem vindicat furvarum commercio litterarum, nonne fur est et latro ? Denique ubi asserit habuisse se clandestinas litteras execrationis suæ, aut verum est, aut falsum quod loquitur. Si verum, reus est furci, et summi Pontificis criminator : si falsum, debet audire : Occidisti, et possidisti. Os enim quod mentitur, occidit animam (*Sap. 1, 11*). Sed absit ut tanta de tali viro credatur duplicitas, quanta ab isto ei imponitur. Nempe Innocentius hic erat : cui si pro se respondere liceret, procul dubio diceret huic, quia Ego palam in te dedi sententiam, et in occulto locutus sum nihil.

(640) De hoc episcopo, suppresso nomine, agitur in libro tertio de Consideratione, cap. 3, ubi Eugenius laudatur pauperi episcopo dedisse, quod daret, ne immunitatis notaretur. Ibidem notatur episcopus de transmarinis partibus, qui episcopatum emisse Romæ voluerit. Quod forsitan de Willelmo intelligendum.

(641) Nempe Willelmus decanus Eboracensis, cujus sacramento se purgare voluerat Willelmus intrusus, supra in epistolis 235, 236.

(642) Scripta anno 1147.

(643) Adde etiam Tolosæ. Is ex patre Raymundo Tolosæ comite, et matre Elvira in Oriente natus (ut refert Guillelmus Tyrius, Belli sacri libro 10, cap. 27, qui eum Anfossus appellat), in Jordane ipso lustralibus undis intinctus est. Idem auctor sic de eo scribit, libro 16, cap. 28, ejus profectionem in Orientem commemorans. « Applicuit etiam iisdem

EPISTOLA CCXLI (642).

AD HILDEFONSUM COMITEM SANCTI ÆGIDII (643), DE HENRICO HÆRETICO.

Henricum, Petri Brusii hæretici successorem, ejusque impia dogmata, et impura facinora describit, pungens Comitem, quod talem in sua ditione sineret impune grassari.

1. Quanta audivimus et cognovimus mala, quæ in Ecclesiis Dei fecit et facit quotidie Henricus hæreticus ? (644) Versatur in terra vestra sub vestimentis ovium lupus rapax : sed ad Domini designationem, a fructibus ejus cognoscimus illum (*Matth. vii, 15, 16*). Basilicæ sine plebibus, plebes sine sacerdotibus, sacerdotes sine debita reverentia sunt, et sine Christo denique Christiani. Ecclesiæ synagogæ reputantur ; sanctuarium Dei sanctum esse negatur : Sacramenta non sacra censentur : dies festivi frustrantur solemnibus. Moriuntur homines in peccatis suis : rapiuntur animæ passim ad tribunal terrificam, heu ! nec pœnitentia reconciliati, nec sancta [*al. sacra*] communione muniti. Parvulis Christianorum Christi intercluditur vita, dum Baptismi negatur gratia : nec saluti propinquare sinuntur, Salvatore licet pie clamante pro eis : *Sinite*, inquit, *parvulos venire ad me* (*Matth. xix, 14*). Ergone qui homines et jumenta salvavit, quemadmodum multiplicavit misericordiam suam Deus, ad solos tamen innocentes non patitur eandem tam multam misericordiam pervenire ? Quid, quæso, quid invidet parvulis Salvatore parvulum, qui natus est eis ! Invidia hæc diabolica est : invidia hac mors intravit in orbem terrarum. An putat parvulos Salvatore non egere, quia parvuli sunt ? Si ita est, ergo gratis magnus Dominus factus est parvus : ut omittam, quod flagellatus est, quod sputis illitus, quod cruci affixus, quod denique mortuus est.

2. Non est hic homo a Deo, qui sic contrario Deo et facit, et loquitur. Proh dolor ! auditur tamen a pluribus ; et populum qui sibi credat, habet. O infelicissimum populum ! Ad vocem unius hæretici siluerunt in eo omnes prophetiæ et apostolicæ voces, quæ de convocanda in una Christi fide e cunctis nationibus Ecclesia, uno veritatis spiritu **D** cecinerunt. Ergo fefellerunt divina oracula, fallun-

diebus in portu Acconensi, vir magnificus et illustris, comes Tolosanus, Anfossus nomine, domini Raymundi comitis senioris filius ; qui tantus princeps tanti fuit meriti in prima expeditione, vir suis egregius titulis, sed patris pia clarior memoria, dum inde Jerosolymam, ut Domino pro peracta feliciter peregrinatione gratias acturus, apud Cæsaream urbem maritimam, paucis postquam appulit diebus, porrecto illi (ut dicitur) veneno ; sed auctore tanti sceleris incerto, vitam finivit, » etc. Porro comitatus Sancti-Ægidii, Galliæ Narbonensis pars est, a sancto Ægidio ejus quondam incola sic nuncupata, cum alias Septimania contineretur. Comes Sancti-Ægidii Hildefonsum se dicit in quodam pacto anno 1125 inter ipsum et Raymundum comitem Barcinonensem inito, ubi ejus uxor Fardida vocatur.

(644) De Henrico, Henricianisque hæreticis fuse egimus in Præfatione hujus tomi, § 6.

tur omnium oculi et animi; qui quod legunt prædictum, intuentur impletum. Quam certe manifestam omnibus veritatem solus iste stupenda, et prorsus Judaica cæcitate, aut non videns, aut invidens adimpletam, simul nescio qua arte diabolica persuasit populo stulto et insipienti, de re manifesta nec suis credere oculis: fefellisse priores, errare posteros: totum mundum etiam post effusum Christi sanguinem perditum iri: et ad solos, quos decipit, totas miserationum Dei divitias, et universitatis gratiam pervenisse. Et nunc hujus rei gratia, licet in multa corporis infirmitate, iter arripui ad has partes (645), quas potissimum singularis ferus **¶** depascitur, dum non est qui resistat, neque qui salvum faciat, Quippe de tota Francia pro simili effugatus malitia, has solas sibi invenit expositas; in quibus fiducialiter sub tuo dominatu in gregem Christi toto furore bacchatur, quod tuone honori congruat, princeps illustris, ipse judicatio. Nec mirum tamen, si serpens ille callidus decepit te, quippe speciem pietatis habens, cujus virtutem penitus abnegavit.

3. Sed nunc audi quis ille sit. Homo apostata est: qui relicto religionis habitu (nam monachus exstitit [646]), ad spurcitas carnis et sæculi, tanquam canis ad suum vomitum, est reversus. Præ confusione autem habitare inter cognatos et notos non sustinens, vel potius non permissus ob magnitudinem criminis, succinxit lumbos suos, et iter qua nesciebat, arripuit, factus gyrovagus et profugus super terram. Cumque mendicare cœpisset, posuit in sumptu Evangelium (nam litteratus erat), et venale distrahens verbuni Dei, evangelizabat ut manducaret. Si quid supra victum elicere poterat a simplicioribus populi, vel ab aliqua matronarum, id ludendo aleis, aut certe in usus turpiores turpiter effundebat. Frequenter si quidem post diurnum populi plausum, nocte insecuta cum meretricibus inventus est prædicator insignis, et interdum etiam cum conjugatis. Inquire, si placet, vir nobilis, quomodo de Lausana civitate exierit; quomodo de Cenomannis; quomodo de Pictavi; quomodo de Burdegali: nec patet ei uspiam reversionis aditus, utpote qui fœda post se ubique reliquerit vestigia. Tu de tali arbore tandem bonos sperabas fructus? Terræ profecto in qua est, fecit fetere odorem in universa terra: quia non potest, juxta sermonem Domini, *arbor mala fructus bonos facere* (Matth. vii, 18).

4. Hæc ergo, ut dixi, causa adventus mei. Nec a me ipso nunc venio, sed vocatione pariter et mise-

ratione Ecclesiæ trahor: si forte spina illa, et prava ipsius, dum adhuc parva sunt germina, de agro dominico extirpari queant, non mea, qui nullus sum, sed sanctorum, cum quibus sum, episcoporum manu, tua quoque potenti dextera cooperante. In quibus præcipuus est venerabilis Ostiensis episcopus (647), ab apostolica Sede ad hoc ipsum directus; homo qui magna fecit in Israël, et victoriam dedit Ecclesiæ suæ in multis per illum Dominus omnipotens. Tua interest, vir inclyte, honorifice suscipere illum, et eos qui cum ipso sunt; ac ne tantus labor tantorum virorum, pro tua potissimum tuorumque salute susceptus, inefficax sit, secundum potestatem desuper datam tibi operam dare.

EPISTOLA CCXLII (648).

AD TOLOSANOS, POST REDITUM SUUM.

Sollicite fugiendos, imo et fugandos hæreticos. Exercendam hospitalitatem. Nec quosvis prædicatores admittendos.

1. In adventu charissimi fratris et coabbatis nostri Bernardi de Grandi-Silva, exultavimus, et delectati sumus in his quæ dicta sunt nobis ab illo de constantia et sinceritate fidei vestræ in Deum, de perseverantia dilectionis et devotionis in nos, de zelo et odio adversus hæreticos, ita ut quisque vestrum merito dicere possit: *Nonne qui oderunt te, Domine, oderam, et super inimicos tuos tabescebam? Perfecto odio oderam illos, et inimici facti sunt mihi* (Psal. cxxxviii, 21, 22). Gratias agimus Deo, quia non fuit otiosus adventus noster ad vos. Et mora quidem brevis apud vos, sed non infructuosa. Veritate nimirum per nos manifestata, manifestata autem non solum in sermone, sed etiam **¶** in virtute (649), deprehensi sunt lupi, qui venientes ad vos in vestimentis ovium, devorabant plebem vestram sicut escam panis, sicut oves occisionis: deprehensæ vulpes, quæ demoliebantur pretiosissimam vineam Domini, civitatem vestram; deprehensæ, sed non comprehensæ. Propterea, dilectissimi, persequimini et comprehendite eos, et nolite desistere, donec penitus depereant, et diffugiant de cunctis finibus vestris, quia non est tutum dormire vicinis serpentibus. Sedent in insidiis cum divitibus in oculis, ut interficiant innocentes. *Fures sunt et latrones*, quales in Evangelio Dominus notat (Joan. x, 8). Subversi sunt, et parati ad subvertendum, plane maculatores famæ vestræ, corruptores fidei vestræ. *Corrumpunt bonos mores colloquia mala* (I Cor. xv, 33): præsertim talium sermo, sicut dicit beatus Apostolus, *serpit ut cancer* (II Tim. ii, 17).

in Angliam, tum in Syriam, demum in Galliam, ad quem epistola 219.

(648) Scripta anno Christi 1147.

(649) Miraculis scilicet illustribus ab ipso factis, de quibus in libro tertio Vitæ, cap. 6. Ipsa agnoscit etiam Berengarius in apologia pro Abælardo: « Jam dudum sanctitudinis tuæ odorem ales per orbem fama dispersit, præconizavit merita, miracula declamavit, etc.

(645) Vide librum III Vitæ, cap. 6.

(646) Henricum itidem monachum vocat Gaufridus in libro tertio de Vita Bernardi, n. 16, et Exordium Cisterciense relatum libro tertio ejusdem Vitæ, cap. 17. Illum eremitam vocant Acta Hildeberti episcopi Cenomannensis in Analectorum tomo 3, pag. 314, ubi plura de Henrico.

(647) Albericus, de quo in libro tertio Vitæ Bernardi, n. 17. Bellocavi natus, Cluniaci monachus, cardinalis ab Innocentio creatus anno 1138, legatus

2. Quis dabit mihi ut habeam opportunitatem semel adhuc veniendi ad vos? Nam voluntatem habeo, si quo modo possim in voluntate Domini secundo videre vos, laborem non reputurus, quamvis corpore infirmus et debilis, pro vestra exhortatione et salute. Interim autem sic state in Domino, charissimi, sicut cœpistis et accepistis a nobis. Obedite episcopo, cæterisque præpositis vestris, magistris Ecclesiæ. Habete diligentiam hospitalitati, quia per hanc multi placuerunt Deo. Abraham pater vester pro studio sancto quod in suscipiendis peregrinis habere solitus erat, angelos hospites suscipere meruit (*Gen. xviii*). Similiter et Loth nepos ejus pro simili devotione et pia consuetudine de eorum susceptione exsultavit (*Gen. xix*). Et vos itaque simili forma non Angelos, sed Dominum Angelorum suscipite in peregrinis, pascite in egenis, operite in nudis, visitate in languentibus, redimite in captivis. Talibus hostiis promeretur Deus, qui in judicio dicturus est: *Quod uni ex his minimis meis fecistis, mihi fecistis* (*Matth. xxv, 40*).

3. Hoc etiam moneo vos, charissimi, quod et dicebam vobis cum præsens essem, ut nullum extraneum sive ignotum prædicatorem recipiatis, nisi qui missus a summo, seu a vestro permissus pontifice prædicaverit. *Quomodo, inquit, prædicabunt nisi, mittantur* (*Rom. x, 15*)? Ipsi sunt, qui induentes sibi formam pietatis, et virtutem ejus penitus abnegantes; profanas novitates vocum et sensuum, tanquam melli venenum, verbis cœlestibus intermiscunt. Cavete proinde eos tanquam veneficos; et cognoscite in vestimentis ovium lupos rapaces. Sit vobis commendatus lator epistolæ venerabilis abbas Grandis-Silvæ (650), et domus ejus, quæ et nostra est, nuper nobis, et nostro Ordini ab ipso tradita, et ecclesiæ Claræ-Vallis specialiter associata. Ostendite nobis in ipso, et in sanctis qui cum eo sunt, quantum profeceritis ex nostra admonitione in operibus misericordiæ; et date in eis experimentum vestræ charitatis et devotionis, quam habetis erga nos, Quidquid illis feceritis, mihi factum reputate. Gratia Dei et pax sit vobiscum, amen.

240 EPISTOLA CCXLIII (651).

AD ROMANOS, QUANDO RECESSERUNT A DOMINO PAPA EUGENIO (652)

Romani, Arnaldo hæretico factionem inflammante, antiquæ Reipublicæ ac libertatis formam restituere nitebantur, sola sacrorum cura Pontifici relicta. Itaque vectigalia Pontificum sibi vindicant, jubentes Pontificem decimis, et oblationibus tantum more prisco contentum vivere. Hinc nata rebellio, et in Eugenium acrius concitata. Cujus occasione Bernardus asperè, sed juste increpat Romanos tam iniquos in Pontificem, cujus injuria in sanctos et omnes Catholicos redundet, non evasura Dei vindictam, nisi mox resipiscant.

Nobilibus, et optimatibus, atque universo populo

(650) Bernardus supra sola littera initiali B signatus in manuscriptis qui abbatiam Grandis-Silvæ Ordinis S. Benedicti in pago Tolosano Cisterciensibus adjecit.

(651) Scripta anno Christi 1146.

(652) Confer librum quartum de Consideratione,

A Romano, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, declinare a malo, et facere quod bonum est.

1. Sermo mihi est ad te, popule sublimis et illustris, cum sim vilis exiguaque persona, ac nullius pene momenti homuncio. Id quidem verecundum atque onerosum mihi consideranti, quis, quibus scribam, simulque quam aliter hoc alius judicare possit. Sed levius reor verecundia apud homines periclitari, quam condemnari apud Deum silentio, veri taciturnitate et absconsione justitiæ. Ipse enim dicit: *Annuntia populo meo scelera eorum* (*Isa. lviii, 1*). Erit mihi etiam in testimonium ante faciem Domini, si dicere potero: *Justitiam tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam et salutare tuum dixi* (*Psal. xxxix, 11*). Pro hujusmodi sane non vereor, quamvis verecundia reluctante, pro mea ignobilitate scribere de longinquo ad populum gloriosum, atque his litteris transmontanis sui ipsorum periculi atque peccati commonere Romanos, si forte audiant, et quiescant. Quis scit si convertantur ad precem pauperis, qui non cedunt potentium minis, non omni armaturæ fortium? Nonne quondam in Babylone, ad vocem pueri junioris unius, omnis ille populus, qui a sensibus iniquis iudicibus seductus fuerat, reversus est ad iudicium, et sic servatus est sanguis innoxius in die illa (*Dan. xiii*)? Ita nunc quoque, etsi adolescentulus sum ego et contemptus (adolescentulus dico, non annorum paucitate, sed meritorum), potens est tamen Deus dare etiam voci meæ vocem virtutis, per quam fiat ut et is populus, quem nihilominus constat esse seductum, ad iudicium revertatur. Mea ergo defensio ad eos qui mihi hinc forte succensendum indignandumve putaverint, hæc sit.

2. Si neque hoc satis est, etiam istud adjicio. Communis est causa, et non est distinctio pusilli et magni. Dolor nempe in capite est, ac per hoc minime alienus ne a minimis quidem vel extremis quibusque corporis partibus. Nec a me ergo. Pervenit profecto usque ad me, quamvis omnium minimum, dolor maximus iste, quia maximus est; et quia cum sit capitis, non potest non esse et corporis, cujus membrum sum ego. Numquid non dolente capite clamat lingua pro omnibus corporis membris, in capite se dolere, et omnia per ipsam suum caput, suumque capitis fatentur incommodum? Dimittite proinde, quæso, dimittite, ut plangam paululum apud vos dolorem meum; nec meum tantum, sed et totius Ecclesiæ. Nonne ipsius vox est hodie per universum mundum: Caput meum doleo, caput meum doleo? Quis namque vel novissimus Christianorum in toto sit orbe, qui non gloriatur hoc capite, quod ambo illi gloriosi principes terræ, alter amisso, alter submisso in cruce capite, suo cap. 2; Ottonis Frisingensis Chronicon, lib. 7, cap. 31, et librum secundum de Gestis Friderici, cap. 20. Arnaldistæ dicuntur hæretici a Bonaccorso, jungunturque Catharis et Passagiis, accusati, quod per malos ministros sacramenta irrita esse dicerent, in Spicilegii tomo XIII, pag. 85.

triumpho extulerunt, suo sanguine ornaverunt? Ad omnem itaque **¶** spectat Christianum injuria Apostolorum, et sicut in omnem terram exivit sonus eorum (*Psal.* xviii, 5), sic læsio eorumdem ab omnibus usquequaque sentitur, usquequaque plangitur et doletur.

3. Quid vobis visum est, o Romani, offendere principes mundi, vestros autem speciales patronos? Cur Regem terræ, cur Dominum cæli, furore tam intolerabili, quam irrationabili in vos pariter provocatis, dum sacram et apostolicam sedem, divinis regalibusque privilegiis singulariter sublimatam, ausu sacrilego incessere, suoque minuere honore contenditis, quam vel soli contra omnes, si oportuisset, defendere debuistis? Sic fatui Romani; non judicantes, neque quod honestum est discernentes, caput vestrum atque omnium, quod in vobis est deturpatis, pro quo magis nec vestris ipsis cervicibus parcendum a vobis foret, si necessitas exegisset? Patres vestri Urbi orbem subjugaverunt: vos Urbem properatis orbi facere fabulam. En Petri hæres Petri sede et urbe a vobis expulsus est: en rebus et comibus suis, vestris manibus spoliati sunt cardinales atque episcopi ministri Domini. O popule stulte et insipiens, o columba seducta non habens cor! Nonne ille caput, et illi oculi tui erant? Quid ergo nunc Roma, nisi sine capite truncum corpus, sine oculis frons effossa, facies tenebrosa? Aperi, gens misera, aperi oculos tuos, et vide desolationem tuam jamjamque imminentem. Quomodo in brevi mutatus est color optimus (*Thren.* iv.), facta est quasi vidua domina gentium, princeps provinciarum (*Thren.* i. 1)?

4. Verum initia malorum sunt hæc: graviora timemus. Numquid non prope interitum es, si persistis? Revertere, revertere, Sunamitis, revertere ad cor tuum: agnosce jam vel sero, quæ, quanta, a quibus patiaris, vel passa sis. Recordare qua causa, quo fine, per quos, et in quos usus, non longe ante hos dies cunctarum, quæ in te sunt, ecclesiarum omnis ornatus et census profligatus est (653). Quidquid in altaribus et in altarium vasis, quidquid in ipsis sacris imaginibus auri et argenti reperiri tunc potuit, manibus impiorum direptum et asportatum est. Quid ex his omnibus tu in tuis nunc marsupiiis invenis? Porro decor domus Domini irrecuperabiliter periit. Et nunc quid tibi visum est iterare malitiam, innovare denuo super te dies malos? Quid modo vel lucri amplioris, vel certioris spei arridet tibi? nisi quod in eo novissima tua cernuntur incautiora prioribus, quod tunc quidem non solum multi de plebe, sed etiam de clero, et de principibus nonnulli per orbem in schismate illo faverunt tibi: nunc vero sicut manus quæ contra omnes, sic manus omnium contra te. Mundus est a sanguine tuo mundus omnis, præter te solam, et filios tuos qui in te sunt. Væ ergo

(653) Per Anacletum antipapam, quæ res describitur ab Ernaldo abbate in libro secundo De Vita

nunc tibi, populo miserande et væ duplo quam ante, non ab exteris nationibus, non a feritate barbarorum, non a millibus armatorum. Væ tantum a facie tuorum tibi; væ a domesticis et amicis, a clade intestina, a crucialu præcordiorum, a tortionibus viscerum

5. Agnoscisne jam quia non omnes pacifici qui domestici, nec omnes amici qui videntur? Et si alias noveramus, sed nunc per te manifestius edocemur omnem veritatem illius sermonis Domini, quem dixit: *Quoniam inimici hominis domestici ejus* (*Mich.* vii, 6, et *Matth.* x, 36). Væ fratri a fratre in medio tui, et filiis a parentibus! væ non a gladiis, sed a labiis iniquis et lingua dolosa! Usquequo male in malo vos alterutrum confortatis, et gladiis labiorum invicem sternitis, invicem perditis, ut ab invicem consumamini? Congregamini, oves dispersæ, redite ad pascua, reddite ad Pastorem et Episcopum animarum vestrarum. Redite, prævaricatores, ad cor. Quod loquor, non quasi hostis convicians, sed quasi amicus objurgans. Habet vera amicitia nonnunquam **¶** objurgationem, adulationem nunquam.

6. Sed jungimus et obsecrationem. Obsecramus pro Christo, reconciliamini Deo, reconciliamini principibus vestris, Petrum loquor et Paulum, quos utique in vicario et successore suo Eugenio suis sedibus et ædibus effugastis. Reconciliamini, inquam, orbis principibus, ne forte incipiat pro eis pugnare orbis terræ contra insensatos. An nescitis quia his offensis nihil omnino valetis, his propitiis nihil omnino timetis? Non, inquam, non timebis sub horum tutela millia populi circumdantis te, urbs inclyta, civitas fortium. Reconciliare proinde illis, simul et millibus martyrum, qui quidem apud te, sed contra te sunt propter grande peccatum quod peccasti, in quo et persistis. Reconciliare etiam omni Ecclesiæ sanctorum, qui ubique terrarum audito hoc verbo scandalizati sunt. Alioquin pagina ista contra te in testimonium erit: sed et ipsi Apostoli et martyres tui stabunt in magna constantia adversus eos qui se angustiaverunt, et qui abstulerunt labores eorum. Sed jam finem loquendi omnes pariter audiamus. Annuntiavi justitiam, prænuntiavi periculum, veritatem non tacui, hortatus sum ad meliora: superest ut aut de vestra citius correctione lætemur; aut de justa imminente damnatione certi, inconsolabiliter lugeamus, arescentes et tabescentes præ timore et expectatione, quæ supervenient universæ urbi.

EPISTOLA CCXLIV (654)..

AD CONRADUM REGEM ROMANORUM.

Hortatur Regem ad defensionem auctoritatis pontificiæ adversus rebelles Romanos.

1. Nec dulcius, nec amicabilius, sed nec arctius omnino regnum sacerdotiumque conjungi seu con-

Bernardi, n. 1, et apud Baronium anno 1130.

(654) Scripta anno Christi 1146.

plantari in invicem potuerunt, quam ut in persona Domini ambo hæc pariter convenirent; utpote qui factus est nobis ex utraque tribu secundum carnem summus et Sacerdos, et Rex. Non solum autem, sed et commiscuit ea nihilominus ac confœderavit in suo corpore (655), quod est populus christianus, ipse caput illius: ita ut hoc genus hominum apostolica voce *genus electum, regale sacerdotium* appelletur (*I Petr. II, 9.*) In alia quoque scriptura quotquot sunt prædestinati ad vitam, nonne omnes reges et sacerdotes nominantur (*Apoc. I, 6, et V, 10.*)? Ergo quæ Deus conjunxit, homo non separet. Magis autem quod divina sanxit auctoritas, humana studeat adimplere voluntas; et jungant se animis, qui juncti sunt institutis. Invicem se foveant, invicem se defendant, invicem onera sua portent. Ait Sapiens: *Frater adjuvans fratrem, ambo consolabuntur* (*Prov. XVIII, 19.*) Quod si alterutrum se (quod absit) corroserint et momorderint, nonne ambo desolabuntur! Non veniat anima mea in consilium eorum qui dicunt, vel imperio pacem et libertatem Ecclesiarum, vel Ecclesiis prosperitatem et exaltationem imperii nocituram. Non enim utriusque institutor Deus in destructionem ea connexuit, sed in ædificationem.

2. Si hoc scitis, quousque vos communem contumeliam, communem dissimulatis injuriam! Nonne ut apostolica Sedes, ita et Caput imperii Roma est! Ut ergo de Ecclesia taceam, num honor Regi est truncum in manibus tenere imperium! Et quidem ignoro quid vobis super hoc consulant sapientes vestri et principes regni: sed ego, in insipientia mea loquens, quod sentio non tacebo. Ecclesia Dei ab exortu sui usque ad hæc tempora pluries tribulata est, et pluries liberata est. Denique audite quid ipsa de se loquatur in Psalmo. Ipsius enim vox est: *Sæpe expugnaverunt me a juventute mea; etenim non potuerunt mihi. Supra dorsum meum fabricaverunt peccatores, prolongaverunt iniquitatem suam* (*Psal. CXXVIII, 2, 3.*) Certus esto, o Rex, quoniam nec nunc quoque relinquet Dominus virgam peccatorum super sortem justorum. Non est abbreviata

(655) Recte ad hunc locum Sugerius in epistola 74: « Cum gloria corporis Christi, videlicet Ecclesiæ Dei, regni et sacerdotii indissolubili unitate consistat, constat profecto, quia qui alteri providet alteri suffragatur: quoniam et temporale regnum per Ecclesiam Dei stare, et Ecclesiam Dei per temporale regnum proficere, omnibus discretis evidenter agnoscitur. » Vide Joannis Sarisberiensis epistolam 44.

(656) Scripta anno Christi 1146.

(657) Nimirum Helia. Post mortem Joannis episcopi Aurelianensis anno 1133, Hugonem decanum in demortui locum fuisse electum (quod tamen ab historicis ecclesiæ Aurelianensis video prætermisum) auctor est Ordericus, libro 13, ad annum 1134; sic enim scribit: « Postquam Joannes senex Aurelianensis episcopus episcopatum deseruit, Hugo decanus, qui ad pontificatum electus fuerat, de curia Regis rediit, et a temerariis hominibus in via percussus obiit, et episcopatus sine præsule, sicut navis sine gubernatore in mari, diu fluctuavit, » scilicet ad annum usque 1136, quo Helias noster

mansus Domini, nec facta impotens ad salvandum. Liberabit et hoc tempore absque dubio sponsam suam, qui suo sanguine redemit eam, suo spiritu dotavit, donis cœlestibus exornavit, ditavit nihilominus et terrenis. Liberabit, inquam, liberabit: sed si in manu alterius, viderint regni principes, idne honor Regis, regnive utilitas sit. Non est utique.

3. Quamobrem accingere gladio tuo super femur tuum, potentissime, et restituat sibi Cæsar quæ Cæsaris sunt, et quæ sunt Dei Deo. Utrumque interesse Cæsaris constat, et propriam tueri coronam, et Ecclesiam defensare. Alterum regi, alterum convenit Ecclesiæ advocato. Victoria, sicut in Domino confidimus, præ manibus est. Superbia et arrogantia Romanorum plus quam fortitudo eorum. Quid enim? Numquid quispiam magnus vel potens, verbi gratia, imperator, aut rex, fœdam rem istam in imperium pariter sacerdotiumque præsumit? Sed populus hic maledictus et tumultuosus, qui suas nescit metiri vires, cogitare finem, considerare proventum, in insipientia sua et in furore suo ausus est hoc grande sacrilegium attentare. Absit ut vel ad momentum stare possit ante faciem Regis popularis manus, vulgi temeritas. Factus sum insipiens, qui cum sim vilis, ignobilisque persona, tanquam aliquis magnus, consiliis tantæ magnitudinis tantæque sapientiæ me ingessi, et de re magna. At quo ignobilior atque abjectior, tanto liberior sum ad loquendum quod charitas suggerit. Unde et adhuc addo in eadem insipientia mea: Si quis aliud, quam locutus sum vobis (quod non credimus) suadere conabitur, is profecto aut non diligit Regem, aut parum intelligit, quid regiam deceat majestatem: aut certe quæ sua sunt quærit, et non valde quæ vel Dei, vel Regis sunt, curare convincitur.

EPISTOLA CCXLV (656).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM, PRO AURELIANENSI EPISCOPO (657).

Gaudet ob zelum pontificis in causa Aurelianensis episcopi, etc.

Ita, quæso, ita facite. Semper consideretur non a quo, sed quid petatur. Pro Aurelianensi episcopo post diurnam cleri populique discordiam unanimi omnium consensu ex monacho, et abbate Sancti-Sulpicii Bituricensis electus est. Hunc « virum religiosum prudentem et litteratum » vocat Petrus Cluniacensis libri primi epistola 11, scribens pro ipsius confirmatione ad Innocentium papam, a quo mense aprili anni 1137 consecratus est. Post aliquot annos, nempe anno 1144, gravium criminum reus a clericis Aurelianensibus apud Lucium II accusatus, cum sese purgare non valisset, nec Petrus Venerabilis (libri quinti epist. 19, 21, 27), imo neque ipse rex Ludovicus summum Pontificem flectere in ejus gratiam potuisset, ipse S. Bernardi consilio sponte episcopatu cessit anno 1146, Eugenio III sedente. Unde mirum est, Albericum dicere in chronico, ad annum 1149, « Attonem episcopum Trecensem, et episcopum Aurelianensem in concilio Remensi fuisse depositos; » cum ambo nutu proprio dignitatem abdicaverint, ut de Aurelianensi constat ex hac epistola: quod de Attone etiam in notis ad epistolam 23 probatum est.

nam est exauditus Rex, minime tamen offensus, quia cor ejus in manu Dei est, Quod etsi contigisset sustinendum fuerat, ne Deus offenderetur : qui utique ex hoc magis propitiabitur, et citius respirare faciet a tribulatione malorum et dolore, si justitia teneatur, si non relinquatur veritas. Hæc et his similia, quæ de vobis per orbem celebri in dies jucunditate crebrescunt, quanta cor meum suavitate repleant, non est facile dictu. Hæc pro his. De cætero si suggestum vobis a quopiam fuerit de me amplius onerando, scitote mihi vires non suppetere ad ea quæ porto. Quantum mihi, tantum parceris et vobis. Propositum meum monasterium non egrediendi (658) credo non latere vos. De fratre Baldicio, quamvis dilecto, quamvis necessario, obeditum est sine mora. De abbate mittendo ad Sanctum-Anastasium (659), si factum non est, fiet statim ut factum non esse sciemus. Porro de alia mittenda persona, quia in ultimis litteris vestris nihil scripsistis, nihil præsumpsimus. Cæterum et hoc tam celeriter fiet, quam vobis accelerare placuerit. Plenius vobis et manifestius de his omnibus respondebunt dominus Autisiodorensis (660), et frater Baldicius. Quod sanctæ memoriæ Balduinus (661) Pisanus archiepiscopus fecit in Sardinia de excommunicatione Arvorenensis judicis, quia non nisi juste hoc virum bonum fecisse credimus, vestra auctoritate ratum in inconcussum manere rogamus. Porro Turritanus judex (662), quia bonus dicitur esse princeps, sit vobis commendatus, et a vobis manuteneatur.

EPISTOLA CCXLVI (663).

AD EUMDEM PRO EODEM, QUANDO PRÆDICTUS AURELIANENSIS DEPOSITUS EST.

Aurelianensem, sponte se episcopatu abdicantem, pontifici commendat, ut honori ejus cautum esse velit : id humilitatem ejus, et pontificis clementiam decere.

1. Tempus est ut et ego scribam, non jam pro episcopo, sed pro paupere et humili monacho (664); idque, quod miserabilius est, facto de divite et sublimi. Illic jam non habet adulatio locum, habet miseratio. Multi pro eo scripserunt, ut remaneret episcopus : sed multum hoc erat; non potui adduci ego, ut id auderem. Nunc vero, si res humanius æstimeretur, ipsa nunc exigit quod ante vitabam. Spes erat homini adhuc; nam sperandi ratio suberat talis. Dicebat : Valde immutatus est rerum status, ex quo mihi sententia purgationis imposita fuit. Et quidem gravem illam satis accepi, et quæ vel ab innocentissimo difficile impleri posset. Quid nunc, cum cuncta pene in impossibile versa sunt? Nivernis non est episcopus (665), sed ne Trevis quidem : Autisiodorensis transalpinavit. Comprovincialium sane

(658) Vide epistolam 227, et epistolam 228, u. 2.

(659) Missus est Rualenus, de quo epistola 258, et 258, et duæ sequentes.

(660) Scilicet Hugo.

(661) Vide epistolas 144, 261.

(662) Is videtur esse Gunnarius, quondam Judex et dominus Sardiniae tetrarchalis, qui ad S. Martini tumulum accedens, rediit per Claram-Vallem : ubi

episcoporum, per quos me purgare oportuit, pars multa hæc est. Non certe purgatores deficiunt mihi, sed episcopi vel desunt, vel absunt. Quid ego? rectene a me exigi potest quod inveniri non potest? Si res ita judici comperta fuerit, mirum si de impossibili sententiam ferat : aut si non ex toto impossibile, nimium [al. minimum] quod forte minus est, leviter effugiet ultro negligentius perscrutanti : nempe misericordiam vult, non sacrificium. Quæ enim utilitas in sanguine meo, ut quærat iniquitatem meam, et peccatum meum scrutetur? Magis autem, quia benignus et misericors est, aliquid obliviscetur, aliquid dissimulabit, aliquid et de suo addet. Dominus est. An non licet ei quod vult facere? Etiam si non, quantum sat est, rationem mihi suppetere adverterit; quidni tota tamen libertate utetur, prompteque misericordiam superexaltabit iudicio, vir apostolicæ mansuetudinis et auctoritatis?

2. Ergo cum sic liceret sperare timenti, nec frustra, ut sibi suisque videbatur, cessit tamen, et nostro se totum commisit, arbitrio. Ac ne occasione ipsius diutius ecclesia fatigaretur, consulente me anticipans terminum, et securis ictum, ultro episcopum exiit. Unum est, clementissime Pater, unde homini generoso ac verecundo in tam miseranda fortuna posset non parum consolationis afferri. Quæritis quid? Profecto non ambulat in magnis, nec in mirabilibus super se. Sufficit, si vestra indulgentia possit retinere sacerdotem, qui episcopus fuit : tantum a nota infamiæ et perpetuæ inustionis cauterio, scuto bonæ voluntatis vestræ obumbretur sibi. O dignam omni exauditæ precem! Non rogat ut gloriosus, sed ne inglorius sit, qui exstitit gloriosus. Quidquid illud sit quod medium est, eo contentus est. Liceat cadenti a gloria, honesto quo poterit mediocritatis sese excipere gradu, solamque non devenire in extremitatem opprobrii. Juvenis est, nobilis genere est, in sublimitate positus fuit : nec tamen humilem refugit locum, sed probrum. Nihilne merebitur vel ista humilitas? Humiliatus est impius Achab, profuit ei (*III Reg. XXI, 27-29*) : et in viro fideli ac nobili humilitas pretium non habebit? Absit a summa Sede, absit a sancta mente vestra, cor contritum et humiliatum despicere.

3. Si diceremus, Humiliavit se, exaltetur; nihil in hoc temere a nobis præsumptum. Possumus forsitan excusare, nimirum ex regula quam optime nostis (*Matth. XXII, 12*). Nunc autem non dicimus, Exaltetur; sed, Ne conculcetur, et confundamur ab expectatione nostra. Imo vero si mala suscepimus

a Bernardo susceptus, postmodum ibidem monachus factus est, teste Heriberto in libro secundo de Miraculis S. Bernardi, cap. 13.

(663) Scripta anno Christi 1146.

(664) Ex abbate Sancti-Sulpicii apud Biturigas episcopus, ex episcopo denuo monachus.

(665) Vide epistolam 275.

de manu domini, bona quare non suscipiamus? Numquid enim potestatem habetis deponere potentes de sede, et exaltare humiles non habetis? Porro potestate accepta malle in malo, quam in bono uti, abuti est. Præterea angitur debitis multi, cum sit pauper et inops: jubeat auctoritas vestra de rebus episcopalibus ea solvi. Durum est enim simul et honore privari, et onere premi debitorum.

EPISTOLA CCXLVII (666).

AD EUMDEM PRO REMENSI ARCHIEPISCOPO.

Displicet ei præceptum et severior in Samsonem archiepiscopum Remensem sententia, de Pallii usu sublato.

Amantissimo patri et domino EUGENIO, Dei gratia summo Pontifici. BERNARDUS Claræ-Vallensis vocatus abbas, modicum id quod est.

1. Parcat vobis Deus: quid fecistis? Faciem ho-

(666) Scripta anno Christi 1146.

(667) Non semel Ludovicum Juniorem coronatum lego. Primo quidem vivente patre Remis inauguratus coronam accepit ab Innocentio papa anno 1131. Deinde Ordericus Vitalis libro XIII, ad annum 1138, Biturigis coronatum tradit his verbis: « Anno 1138, indict. 1. Ludovicus rex Francorum apud Bituricam in Natale Domini coronatus est, ibique ingens curia nobilium et mediocrium virorum de omni Gallia et Aquitania, aliisque circumstitis nationibus aggregata est, illuc metropolitani præsules, eorumque suffraganei convenerunt, illuc consules, aliæque dignitates confluerunt, suumque famulatum novo regi exhibuerunt. » Ita Ordericus, qui novum regem appellat, quod rex Aquitaniæ tunc, mortuo patre, sit coronatus. Hic iterum coronatum videmus a Samsonem Remorum archiepiscopo ante expeditionem Jerosolymitanam, forte ut in conventu solemniter fidelitatis sacramentum discessurus a subditis exciperet. Hujus postremæ celebritatis locum Horstius suspicatur fuisse urbem Carnotensem, ubi de expeditione Jerosolymitana actum est. At hanc coronationem apud Biturigas factam fuisse patet ex epistolæ contextu, et ex litteris Eugenii III in Patriarchio Bituricensi relatis: ex quibus intelligitur, Eugenium sensitse, Bituricensem ecclesiam, in qua Samson sacra fecerat, interdicto suppositam fuisse. Patriarchium Bituricense editum reperies apud Labbeum in tomo secundo Bibliothecæ novæ. Ex hac porro epistola, et ex alia Ivonis mox citanda apparet, archiepiscopum Remensem contendisse jus coronandi Reges, ubicunque demum ea coronatio fieret, sibi competere. Quod Petrus Bituricensis, et ante eum Ivo Carnotensis negabant. In hac vero epistola S. Bernardus hanc Remensis archiepiscopi prærogativam non omnino inficiatur, imo admittit videtur. Hujusque meminit Silvester II papa in quadam bulla ad Arnulfum Remorum præsulem, quem ob perfidiæ notam suspensum, anno 999 in pristinam dignitatem et jura omnia restituit. « Concedimus tibi, » inquit, « per hujus Privilegii statuta, baculo annuloque redditus archiepiscopali officio fungi, et omnibus insignibus quæcumque ad sanctæ metropolim Ecclesiæ Remensis pertinent, solito more perfrui, pallio solemnitatibus assuetis utaris, benedictione Regum, et subjectorum episcoporum. » Et certe convenientissimum erat, ut cum a B. Remigio Remorum archiepiscopo suscepissent Reges christianissimi regalis sacerdotii dignitatem, cœlestique coronæ pignus per Baptismum et christianæ religionis professionem, ad ejusdem etiam successores consecrandorum coronandorumque regum prærogativam refunderent: ut simili de causa Imperatores tribuerunt

Aminis verecundissimi confudistis; et cujus laus est in Ecclesia, ipsum in facie Ecclesiæ humiliastis. Lætificastis omnes inimicos ejus: sed quantos vos contristasse putatis? Non est modus condolendi, quia amicorum non est numerus. Dilectus a Deo et hominibus, grandis criminis luit pœnas, nullius convictus, nullius confessus. Tenemus Phinees, sentimus zelum; Israelites perfoditur, sed non cum Madianitide, Imponitur ei quod Regem coronavit (667); sed in hoc non existit nat excessisse se tenorem privilegiorum suorum. Objicitur quod scienter divina præsumpserit celebrare in ecclesia interdicta: negat. Suo tempore probabitur illud, purgabitur istud. Esto tamen: putemus omnia constare, quæcumque in absentem adversariis ejus licuit, aut libuit loqui. Debitne hoc solo excessu, cujus cætera laudabilia exstiterunt, tam dure feriri, tam severo

Moguntinensi archiepiscopo ob S. Bonifacium, reges Hispaniarum Toletano propter S. Eleutherium, reges Anglorum Cantuariensi ob S. Augustinum: quamvis pro locorum temporumque necessitatibus hoc Remensis archiepiscopi privilegium legitimæ dispensationi fuerit obnoxium. Nec aliud existimo intensionem Ivonem Carnotensem in sua illa celebri epistola 189, qua Ludovici VI solemnem inaugurationem a Daimberto Senonensium archiepiscopo Aureliæ peractam propugnat. Alibi enim, Epist. 48, hanc Remensis ecclesiæ prærogativam agnoscit, ad Urbanum papam scribens, eadem sedem « diadema regni habere. » Imo in alia illa epistola « non invidere se Remensi ecclesiæ, non repugnare, non dolere » protestatur, « si Reges Francorum erga eam habuerint tantam devotionem, ut malint a metropolitano ejus consecrari, quam ab alio: » sed tamen legitimam dispensationem in Daimberti facto tæetur. « Quod ergo fecimus, » inquit, epist. 189, « salubri deliberatione et provida dispensatione fecimus, Nimirum quia erant quidam regni perturbatores, qui ad hæc omni studio vigilabant, ut aut regnum in aliam personam transferretur, aut non mediocriter minueretur. » Quod ergo privilegium istud nec ratione, nec consuetudine, nec lege fulcitum esse affirmat; non est absolute explicandum, sed eo duntaxat tendit nervus inductionis quam consuetudini opponit, ut ostendat, quod « Francorum reges non omnes in Remensi ecclesia, vel a Remensibus archiepiscopis sint consecrati, » quod ultro fatemur. In id vero totum incumbere videtur, ut neget, sublata qualibet dispensatione, Regum consecrationem semper in ecclesia et ab archiepiscopo Remensi faciendam sub pœna anathematis ab eo, qui secus quomodocunque tentaret, incurrendi, quod ipsi Remenses legati in ista causa urgere videbantur, teste Aimoini continuatore in lib. 5 de Gestis Francorum, cap. 50. Confer Hugonem in Chronico Autissiodorensi ad annum 1154. Tandem vero ne qua lis hac de re in posterum suboriretur, Ludovicus VII anno 1179 solemni sententia hanc Remensis archiepiscopi prærogativam confirmavit, Alexandri et Innocentii itidem III litteris postea comprobata. Plura qui volet, legat libram Guillelmi Marloti, Sancti Nicæsii Remensis archiprioris, de Inauguratione Regum Francorum gallice editum anno 1654, in quo doctissime ac copiose hanc materiam pertractavit. Quod pertinet ad pallii usum, quem Pontifex Samsoni interdixerat, mirum est quo in pretio fuerit eo potissimum sæculo, ut S. Bernardus tolerabilius duxerit interdicti sibi Missarum celebrationem, quam archiepiscopo Remensi pallii usum, pro quo etiam S. Malachias ex Hibernia bis Romam proficisci non dubitaverit.

animadverti? Semel excessisse, etiam virtus poterat reputari, si de vestro, non de vultu inimicorum ejus iudicium prodiisset. Deinde quid in arcto illo fieri oportebat? Dies celebris, sollemnis curia, juvenis rex; et, quod his majus est, Dei negotium, de Jerosolymitana scilicet expeditione, propter quod omnes convenerant; prorsus hæc omnia Missarum, et coronæ regiæ sollemnis debiliusque honoris frustrationem nullatenus admittebant. Sed nec ipsi Bituricensi archiepiscopo omnino expediebat, ut honor Regis per eum impediretur.

2. Quæ cum ita se habuerint, æstimamus locum misericordiæ non deesse, ubi tanta necessitas typhum (668) excusat contumaciæ. Numquid potestatem habetis tantum percutere, et nequaquam sanare! Nostis qui dixerit: *Percutiam, et ego sanabo* (*Deut. xxxii, 39*). Absit ut cujus tenetis vicem, non usurpetis et vocem, vocem præcipue pietatis. Ergo sola hac vice redeat sagitta Jonathæ retrorsum, et si necesse fuerit, in me magis mittatur. Tolerabilius, fateor, habuissem, interdicti mihi Missarum celebrationem, quam archiepiscopo Pallii usum. Est etiam quod non mediocriter vestro pio rigori obviat in hac parte, quod filio vestro regi Ludovico possit hinc non parvæ offensionis et irritationis occasio dari, cum ipse sibi tota mali hujus videatur esse occasio. Quod plane tempore isto non expedit: ne bonum. ¶ 46 quod vestro hortatu bono et magno animo cœpit, dignum (quod absit) non habeat exitum, si in scandalo et animi perturbatione hoc egerit. De cætero mandastis et obedivi, et fecundavit obedientiam præcipientis auctoritas. Siquidem annuntiavi et locutus sum, multiplicati sunt super numerum. Vacuantur urbes et castella, et pene jam non inveniunt quem apprehendant septem mulieres virum unum, adeo ubique viduæ vivis remanent viris.

EPISTOLA CCXLVIII (669).

AD EUMDEM.

Præmonet Pontificem, ne Sagiensi, quantumvis supplici, reditum in episcopatum molienti, faciles aures præbeat.

1. Non est mihi, more multorum, procemiis uti ad vos, ambituve verborum: a re ipsa incipio. Homo fallax venit ad vos, credo ut fallat; sed absit ut vos, Hoc enim non nisi in multorum discrimen, idque, maximum posset accidere. Semper quidem, sicut fallere malum, ita falli a malo est plerumque et malum. Sed interest quis et in quo fallatur.

(668) In scriptis, *typum*. Et prorsus ita scribebant veteres illi pro, *typho*, id est superbia.

(669) Scripta circa annum 1146.

(670) Argute sciteque antiquum, jamque antiquatum Dei præceptum (quo præceperat, ut fratri absque liberis defuncto, frater superstes suscicaret semen) Arnulfo Lexoviorum pontifici accomodat: qui S. Augustini disciplinam a Joanne germano suo Sagiensium antistite traditam sæcularibus canonicis suis, et a successore graviter labefactam, sic sustentavit, tum scriptis ad summos Pontifices datis, tum peculiari studio, ut præclare dicat hic S. Bernardus, eum fratri suscitasse semen, quod aliena temeritas licentiaque ferme suffocant. Hocque in

Quanto vestra potestas et dignitas major, tanto ea quæ vobis forte subreptio fit, non modo periculosior, sed et turpior est, præsertim in ecclesiasticis causis. Si verbi gratia, Sagiensis hæc vulpecula frandulenta, concinnans dolos vobis, sicut callide cogitat illudere, poterit et ad vineam Domini sabaoth, quam brevi tempore parte non modica demolita est, vestra auctoritate redire; quanta putatis malignitate de cætero sævituram? Heu! quod reliquum est, devorabit. Nempe qui venit vulpecula, redibit læna: et in quosque, tam cleri, quam populi, non jam calliditate utetur, sed crudelitate. Vigilandum itaque adversus astutiam, ne ad tantam sævitiam denuo prorumpere possit.

2. Non ergo vos moveat hominis facies miseranda, vilis habitus, vultus supplex, demissa supercilia, verborum humilitas: sed nec ipsæ quidem lacrymulæ, currentes, ut aiunt, ad nutum ejus, doctæ mentiri. Hæc omnia in facie sunt: et scitis qui dixerit, *Nolite secundum faciem judicare* (*Joan. vii, 24*). In his atque similibus forma pietatis existit, sed non semper et virtus. Vestimenta ovium sunt hæc, frequenter, sicut designavit Dominus, usurpata a lupis in stragem maximam ovium, dum non se abscondunt, quoniam illi abscondite veniunt (*Matth. vii, 15*). Inde est quod aliqui etiam ex nostris pro eo scripserunt, talibus circumventi mendaciis, parum advertentes quod a Sapiente sapienter ac veraciter dicitur: *Est qui se humiliat nequiter, et interiora ejus plena sunt dolo* (*Eccli. xix, 23*). Vos ergo non attendatis ad verba ejus, neque ad corporis gestus: opera interrogate. A fructibus ejus cognoscetis eum. Multa et gravia dicuntur de eo: dicentur et in eum, si est qui quærat et judicet. Nolo dicere omnia quæ audivi. Nec enim omnibus credendum est, sed nec omnibus decedendum. Unam pono breviter meam conjecturam: certine aliquid habeat, vos judicabitis. Cur datos sibi iudices declinavit? Si personas causatur, non erant suspecti. Si loci importunitatem; erat hoc in terra sua, et in cognatione sua, ubi et expensis paucis, et itinere non longo, facile et absque labore totum negotium poterat explicari. Restat proinde nihil aliud suspicandum, quam fugisse hominem subdolum accusantium multitudinem, qui extra patriam eum minime præ inopia sequi possent. Gratias agimus domino Lexoviensi, qui zelo domus Domini tactus, nec marsupio pepercit, nec corpori. Bonus ¶ 47 frater, cui studium est semen defuncti (670), negotio eum laborasse annos plus minus viginti, est suspicari ex ejusdem ad Alexandrum III papam epistola quæ incipit, « Est quidam, in quo, » etc. Vide tomum duodecimum Bibliothecæ Patrum. Mortuus est enim Joannes Arnulfi frater anno 1143, cui successit Girardus hujus nominis II, antea canonicus sæcularis, quem, ut dicit Arnulfus citata epistola, Romana Ecclesia episcopari non permisit, donec eundem Ordinem in propria persona professus est. Verum, ut ibidem subditur, episcopus iste detestabilem concepisse prædicatur affectum, scilicet plantationem hanc penitus evellendi, nempe canonicos regulares. Qua de causa hic a Bernardo suggillatur.

fratris suscitare Gratias et vos agite illi, quia vestro quoque nomini hæc ejus cura non parum conferre videtur : qua fit ut convincatur malignus, et sic dejiciatur ; quæ est gloria vestra. ,

EPISTOLA CCXLIX (671).

AD EUMDEM.

Priorem Casæ-Dei, electum in episcopum Valentiniensem, uti dignum commendat.

Si rebus raritas pretium facit, nil in Ecclesia pretiosius, nil optabilius bono utilique pastore. Nempe rara avis est ista. Proinde sicubi talis interdum reperitur, et occasio datur, confestim injiciendæ sunt manus, et totis nisibus satagendum, ne qua vi, ne qua arte malitiæ fructuosa promotio valeat præpediri. Audivimus in ecclesia Valentina pari voto cleri et populi electum esse Priorem Casæ-Dei (672). Mirum si bonus non fuerit ad opus ad quod assumitur. Scire vultis unde id sperem? Boni hoc volunt, nec potest bonus non esse qui bonis placet. Nec minus validum argumentum mihi videtur quod bonus sit, si malis e regione displiceat. Decet Sanctitatem vestram votis assentire bonorum : ne si ab isto forte resilire contingat, alium quem nolletis, studio et consensu pravorum contingat recipere.

EPISTOLA CCL.

AD BERNARDUM (673) PRIOREM PORTARUM.

Repulsam fratris Natalis in episcopum electi non debuisse tam moleste ferri a Religiosis. Id sua opera factum non esse. Veritum forte Papam, ne juvenilis ætatis vitia nunc demum calumniæ paterent.

Reverendissimis patribus et dominis amantissimis, BERNARDO priori Portarum, et sanctis qui cum eo sunt, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem in Domino.

1. Ex quodam Beatitudinis vestræ rescripto comperi, scripsisse me aliquid, quod me indicaret commotum, vosque istud non parum metuere. Verum id frustra. Non est quod a puero vestro timendum sit vobis, reverendissimi patres, qui vos in veritate diligo ut amicos, et suspicio ut sanctos. Nisi forte non me, sed mihi paterno timuistis affectu, quod motus vobis viderer non ex ratione ; aut si ex ratione, forte plus quam oporteret. Motus, fateor, fui, sed pro vobis, non contra vos, atque id tenuiter satis : si et hoc temere, sed non temere confiteor adversum me injustitiam meam, et vos remittetis temeritatem peccati mei. Ignoscite mihi : sic sum, zelus domus vestræ comedit me. Non patior plane,

(671) Scripta anno Christi 1145.

(672) Mortuo sancto Joanne episcopo Valentiniensi in Delphinatu, anno 1145, electus est Prior Casæ-Dei, nomine Orilbertus, in cujus gratiam hæc epistola scripta est cum epistola 270.

(673) Ejus nominis secundum, qui sede Bellicensi anno 1142 relicta, rediit in Cartusiam Portarum, ibidem ante annum 1147 Bernardo Priori primo se abdicanti suffectus, ex notatione ad epistolam 153. Natalem, de quo hic quæstio, in regimen ecclesiæ Bellicensis post eum postulatum non ausim affirmare. Bernardo sane successit Guillelmus, Guillelmo post Pontium Antelmus seu Nantelmus, ex Priore itidem Portarum, cujus esse videtur epistola ad Ludo-

quod in me est, decolorari tantæ specimen sanctitatis : nam corrumpi posse, absit ut verear. Prorsus autem displicet in pulcherrimo corpore non solum morbus, sed et nævus. Non plane bonus color, si sanctorum quispiam anxie ferre abjectionem suam videatur, de qua etiam et non gaudere, et non gloriari, minus est a perfecto. Porro in proposito perfectionis apparere imperfectum, nævus est. Ergo hic color mihi in fratre Natali displicuit. Quid enim, etsi castum id fuerit coram Deo? Nempe oportet providere bona etiam coram hominibus.

2. Sed dicitis : Non ipse graviter tulit, sed nos. Ad idem revertitur. Iterum dico quod sentio. Cur vobis grave fuerit, non video, nisi quia ipsi grave esse sensistis. Vos judicate, an hoc eum decuerit, præsertim in novitate vitæ. Nam ante hanc (ut salva ejus pace dixerim) non caruit hac nota : an vero nec culpa, suæ ipsius conscientiæ relinquendum est. Et quid si forte hoc cogitavit [al. judicavit] dominus Papa : cum, sicut dicitis, electioni ejus assentire renuerit? Veritus quippe, ut æstimo, linguas obtrectatorum, vetuit festinatam novi eremitæ promotionem : ne, ut dixi, lingua maliloqua dicere posset, hunc esse, quem semper optaverat, eremi fructum. Verumtamen quidquid dominus Papa intenderit, sive hoc, sive aliud, me ignorasse sciatis illud ejus consilium : ne quis dicat quod meo instinctu id fecerit. Nam quod ad me pertinet, mihi decretum est, ubi opportune possem, non solum non impedire, sed etiam totis viribus, et ambabus, ut dicitur, trahere manibus, ubi de gratia, quæ in eo est, Deo fructificare valeret. Quis dabit mihi homines litteratos et sanctos in Ecclesiis Dei præesse pastores, si non in omnibus, certe in pluribus, certe in aliquibus saltem? Quid enim si juvenis aliqua olim juveniliter egisse memoratur? Vetera transierunt, nova facta sunt omnia. Consepultus est iterum Christo per eremi baptismum (674) : ego olim sepulta vitia retractabo?

3. Jam quod abbas Caziacensis (675) sive Trencensis dure dicuntur scripsisse vobis, omnino, cum audivi, dure accepi, et cum accepero tempus, non dissimulabo, quantum quidem charitas postulabit, et familiaritas, quæ mihi pro eorum religiositate ad ipsos est. Deo autem gratias, qui dedit vobis non vinci a malo, sed vincere in bono malum, quia non respondistis eis malum pro malo, aut maledictum pro maledicto. Porro illas, quas ad me adversus vicum Juniorem de sua promotione, quæ est epistola 234 inter Chesnianas.

(674) Existimabat quippe cum aliis Patribus Bernardus, vitæ religiosæ professionem esse alterum veluti baptismum, ut diserte in libro de Præcepto et Dispensatione, cap. 17.

(675) In tribus Colbertinis, Caziacensis. An is Caziacensis abbas Simon, cui scripta est epistola 263? Ejus successor Tes. (sic brevium legimus), de quo in libri secundi epistola 14 Petrus Cellensis abbas apud Treas, hoc loco designatus; tametsi nullæ ejus contra Cartusianos epistolæ, multæ pro eis reperiantur.

præfatos abbates ante scripseratis litteras, nec studio nec voluntate mea ad ipsorum notitiam pervenisse sciatis. Et de his satis.

4. Tempus est ut non obliviscar mei. Ciamat ad vos mea monstruosa vita, mea ærumnosa conscientia. Ego enim quædam chimæra mei sæculi, nec clericum gero, nec laicum. Nam monachi jamdudum exui conversationem, non habitum. Nolo scribere de me quod vos per alios audisse existimo, quid actitem, quid studeam, per quæ discrimina verser in mundo, imo per quæ jacter præcipitia. Si quominus audistis, precor ut inquiratis, et secundum quod audieritis, et consilium impendatis, et orationum suffragia.

EPISTOLA CCLI (676).

AD DOMINUM EUGENIUM PAPAM.

Balmenses monachos pro merito punitos in gratiam recipi cupit, et cum Æduensibus conciliari.

Amantissimo patri et domino EUGENIO, Dei gratia summo Pontifici, frater BERNARDUS Claræ-Vallis dictus abbas, modicum id quod est.

Balmenses monachi graviter deliquerunt, sed non impune (677). Vobis pro hoc ipso laus et gratiarum actio ab universa debetur Ecclesia, quia non siluistis, non dissimulastis, non quievestis. Efferbuisistis ut 249 debuistis: percussistis, sed ut sanaretis. Quod si obliviscatur misereri dominus, et contineat in ira sua misericordias suas, unde sanitas? Fidualiter proinde post iudicium misericordiam præstolamur, ut misericordiam et iudicium cantemus Domino. Scimus, scimus, non deviat Vicarius (678) a vestigiis ejus cujus vicarius est; nimirum cum ille dicat: *Qui mihi ministrat, me sequatur* (Joan. XII, 26), Dicit autem de illo propheta: *Quis scit si convertatur et ignoscat Deus, et relinquat post se benedictionem!* (Joel. II, 14.) Hanc de vestris quoque posterioribus audacter exigimus. Alioquin non decet ut perdatis innocentem cum impio. Etenim qui malum fecerunt, facti de medio sunt. Quid restat, nisi ut reliquæ salvæ fiant? Quidni salventur qui obedierunt vobis, qui obedierunt prædecessori vestro? Paulum loquor, qui aiebat: *Auferte malum ex vobis* (I Cor. V, 13). Itaque miseremini illis, et non præju-

(676) Scripta anno Christi 1147.

(677) Crimen hoc Balmensium in diocesi Bisuntina monachorum intelligimus tum ex duobus rescriptis Eugenii papæ, uno ad Humbertum archiepiscopum Bisuntinum, altero ad Willelmum seu Guidonem comitem Matisconensem, quibus rescriptis Balmensem abbatiam in Prioratum redigit et ob execrabile et horrendum facinus, et inauditum sanctæ Romanæ Ecclesiæ contemptum, commissum in dilectum sibi magistrum Osbertum: et tum ex litteris Willelmi comitis Matisconensis id annuentis. Eugenii litteræ datæ sunt quarto kalendas junii Parisius, id est anno 1147. Exstant in archivo Cluniacensi. Postea tamen abbatiae titulus Balmæ restitutus est.

(678) Hic non obscure Papa Christi Vicarius dicitur, cum alias S. Petri Vicarius apud veteres illos appellari solet, uti alias ostendimus.

A dicet iniquitas sceleratorum justitiæ innocentium. Hæc dico, quia causa est eis cum Æduensibus in præsentia vestræ Majestatis, et timent ne noceat sibi iniquitas aliorum. Sane id præcipue obsecramus, ut concordiæ et paci ipsorum operam detis. Utrisque siquidem bene volumus, atque ita utrisque credimus expedire.

EPISTOLA CCLII (679).

AD EUMDEM, PRO EBORACENSI.

Sententiam, contra Eboracensem jam olim ab Innocentio latam, tandem executioni mandari postulat, ne mala ejus opera dissimulanti Pontifici imputentur.

B Sæviti frustrata ambitio, mox desperata furit. Currit ad laqueum homo perditionis, et debitam jam olim in se sententiam damnationis accelerat. Vel nunc manifesta sunt peccata ejus, præcedentia ad iudicium. Anticipat manum succisoris arbor maledicta et spinosa, et cunctantem securim in semet provocat. Heu! quam justius illa jamdudum cecidisset (et excidisset), quam sancti illi, quos contra jus et fas male stando dejecit? Etenim si non staret, stantes minime dejecisset. Et illi quidem in innocentia sua, et pro innocentia corruerunt (680), multo melius stantes: sed sanguis innoxius de manu illorum procul dubio requiretur, qui vires furtivas tam noxiæ arbori, ne statim corrueret, ministraverunt. Clamat contra eorum capita sanguis sanctorum de terra, quorum animæ in manu Dei sunt, et non tanget eos tormentum malitiæ. Verumtatem viscera mea erant: effusa sunt; non recipio de verbis consolationem. Etsi possent esse qualicumque solatio sive 250 remedio, deficiunt tamen præ dolore, mœrore præcluduntur, interrumpuntur singultibus. Unum tamen ipsumque extremum, quod utique magis scribere, quam proloqui possum, adhuc audite, vel potius legite. Si adhuc steterit, proh dolor! verendum, ne ipsius status sit vester casus, dum quidquid adjecerit, utpote mala arbor, quæ non potest nisi malos fructus facere (Matth. VII, 18), non illi jam, sed vobis merito imputetur.

D

(679) Scripta eodem anno.

(680) Hic intelligit Bernardus stragem in Fontanense Ordinis sui in Anglia monasterium, factam a fautoribus Willelmi intrusi. Eam diserte narrat Serlo monachus in Historia ejus monasterii, Monastici Anglicani tomo I. pag. 747, ubi amoto per Eugenium Willelmo, ejus fautores dicuntur concurrisse in cœnobium, cujus abbas Henricus ipsis adversus erat; tum omnia diripuisse, incendisse, profligasse, salvis nihilominus monachis cum abbate: ex quibus tamen aliquos fuisse necatos hic innuit Bernardus. Serlo addit. Henricum abbatem in archiepiscopatum electum, statim Claram-Vallem adisse ad S. Bernardum: et inde Treverim convenisse Eugenium papam, a quo consecratus ac pallio donatus, non sine multa contradictione a suis tandem admissus sit.

EPISTOLA CCLIII (681).

AD ABBATEM DE PRÆMONSTRATO.

Asperioribus Præmonstratensium litteris placide respondet, recensens sua in eos beneficia. Refellit quoque singula querelarum capita, constantem se ipsis amicum fore professus.

1. Audivit auditionem vestram, et timui. Scribitis enim contra me amaritudines : absit autem ut tam rationabiliter quam terribiliter. Quid peccavi ? an quod vestram personam semper amavi, vestrum Ordinem fovi, et promovi semper, quod in me fuit ? Fidem, si verbis non habetur, opera faciunt. Ut quidem mea mihi conscientia respondet, ego a vobis debui commendari. Sed quia contraria potius loqui et scribere libet, dabo ego voci meæ vocem virtutis ex factorum testimonio. Id quidem grave. Videar improbare beneficia, quod utique non decuerat. Ut minus sapiens faciam, vos me cogitis. Cui unquam vestrum, sive vestrorum nostra opera opus fuit, et

(681) Scripta anno 1150. — Hugonem innuit Norberti primum discipulum ex capellano episcopi Cameracensis, ac successorem in regimine Præmonstrati. Hugo iste mirifice laudatur, non solum in libro de Vita S. Norberti, sed etiam apud cognominem suum Hugonem chronographum Autissiodorensis Sancti Mariani, et apud Hermannum monachum Laudunensem in libro tertio de Miraculis S. Mariæ, capp. 6, 8 et 10. Norbertus etiam passim apud eundem prædicatur auctorem, maxime cap. 7. ubi ipsi Bernardo præponitur, tum quia primus Ordinis sui fundator, tum quia Sanctimonialium ejusdem Ordinis institutor, quæ jam tum numerum decem millium excedebant. De eodem Norberto plura ad epistolas 35 et 36. In scriptis non paucis (nam et id notare convenit) hujus epistolæ loco ponitur epistola 123, cum rescripto Bernardi : hæc aulem locatur post epistolam 296. Ita duæ sequentes etiam loco non constant in manuscriptis.

(682) De origine Præmonstrati variant auctores. Fabulosum videtur quod apud Franciscum Aluteum Historiæ Cuciensis familiæ libro 2, cap. 19, legitur. Gordonius Societatis Jesu, in Chronologia ad annum 1116, dicit hunc Ordinem nomen accepisse a ratione instituti cœlitus præmonstrata. Sed locum in vocatum fuisse ante S. Norbertum, patet tum ex ejus Vita, cap. 17, ubi dicitur elegisse « locum valde desertum et solitarium, qui ab antiquis Præmonstratum dicebatur : » tum ex Hermanno monacho locis infra citandis. Quod vero hic dicit Bernardus de loco Præmonstrati a se concesso, repugnare videtur litteris fundationis Præmonstrati, Bartholomæi Laudunensis episcopi nomine confectis (exstant in Bibliotheca Præmonstrati et in notis ad Guibertum), in quibus locus prædictus ad Sancti Vincentii monachos pertinuisse dicitur, et ab ipso Bartholomæo (cui primum ab Adalberone, Sancti-Vincentii abbate, Seifrido ejus successore postea confirmante, concessus fuerat) S. Norberto traditus. Quod etiam notavit Hermannus monachus libro tertio de Miraculis beatæ Mariæ Laudunensis, cap. 4. « Venientes itaque, » inquit, « ad præfatum locum Præmonstratum, ingrediuntur orandi gratia quamdam ecclesiam in honore S. Joannis Baptistæ ibidem constructam. Hæc erat de jure cœnobii Sancti-Vincentii Laudunensis, » etc. Ex quibus quidam nuperus scriptor in notationibus ad Vitam S. Norberti cap. 19, hæc se testatur in explicanda Bernardi concessione, quam a monachis Vincentianis per manum Bartholomæi episcopi factam legit. At quamvis sexcenta id generis in contrarium argumenta starent, Bernardi verbum ineluctabilem obtinere debet

A defuit? Primo quidem locus ipse Præmonstrati, in quo degitis, noster fuit, et nostro munere habuistis (682). Nam nobis frater Wido (683) (hoc nomen primi incolæ loci) per manum episcopi ante donaverat. Deinde quod hi de Bello Loco (684) vobis se associaverunt, nostri potissimum studii fuit. Apud Jerosolymam rex Balduinus, dum adhuc viveret, locum Sancti-Samuelis donavit nobis (685), et mille aureos simul, de quibus ædificaretur : vos dono nostro et locum habetis, et aureos habuistis. Apud Virdunum pro ecclesia beati Pauli, ut eam vos haberetis, quantum laboraverim, multi norunt : et quantum profecerim, ipsi sentitis. Si quominus recognoscitis vos, exstant epistolæ nostræ ad beatæ memoriæ papam Innocentium, hujus rei veri iudices, et quasi vivi testes. Illis de Septem-Fontibus (686) locum quem primum inhabitaverunt (*Francevals* nomen ei) nos contulimus.

B auctoritatem : et siquidem rem paulo diligentius consideraveris, pugnantia facile conciliabis. Certum enim est Præmonstrati cœnobium, in prima sui conditione, non eo in loco situm fuisse, quo primum a S. Norberto fuerat institutum ; sed in altera montis parte, ad quam Hugo Norberti successor, cui hæc epistola dirigitur, illud transtulerat. Cujus rei meminit idem Hermannus tum loco citato, ubi prævisionem S. Norberti de cœnobii translatione refert, tum ibidem, cap. 10, ubi Præmonstrati mutationem sic describit : « Videns autem Hugo ecclesiam illam parvam » (nimirum S. Joannis Baptistæ, quam monachi Vincentiani concesserant, uti præmiserat cap. 4) « jam non posse sufficere tantæ multitudini quæ convenerat, et per Dei gratiam quotidie augmentabatur ; sciens etiam dominum Norbertum, ut superius dictum est, in spiritu prævidisse, quod ex altera montis parte major ecclesia foret ædificanda, inito cum fratribus suis consilio, D. Bartholomæum episcopum, utpote loci fundatorem et patrem, advenire rogavit, quatenus dispositis omnibus officinis, ipse primum lapidem in ecclesiæ fundamento poneret. » Fuerit ergo prima illa sedes seu ecclesia a nostris Vincentianis concessa : sed quid prohibet secundam hanc a S. Bernardo, qui eam a Widone eremita prius acceperat, Præmonstratensibus concessam ? Legantur epistolæ duæ Philippi abbatis Bonæ-Spei, quibus hæc respondere videtur.

C (683) Widonem legimus in Historia cœnobii Viciniensis prope Valentianas, quæ exstat in Spicilegii tomo 12, pag. 534, ubi Wido seu Guido, « Britonum gente progenitus, sacerdos officio, » eo tempore quo Norbertus Præmonstratum accessit, ibi degisse dicitur, et locum majori cessisse, secedendo Viconium, ubi fundamenta jecit cœnobii, quod Walterio Sancti-Martini apud Laudunum abbati subjecit.

D (684) Bellus-Locus ordinis Præmonstratensis, diocesis Trecensis, ubi canonicis regularibus successere Præmonstratenses anno 1140. Ad Odonem hujus Belli-Loci abbatem epistola 407.

(685) De hoc loco Gaufridus in libro tertio Vitæ Bernardi, n. 22. « Postremo quasi vitis abundantissima suos undique palmites propagavit, excepto quod in terram Jerosolymitanam, quamvis locus esset a rege paratus, ob incursus paganorum et aeris intemperiem non acquievit mittere fratres suos. » Confer epistolam 175, ad Patriarcham Jerosolymorum qui locum offerebat, epistolam 355, qua reginæ Jerosolymorum Præmonstratenses commendat. De monasterio Sancti-Pauli vide notas ad ep. 176.

(686) Septem-Fontes diocesis Lingonensis ad Montem Clarum.

2. Propter quod horum vultis recedere ab amicis? Numquid redditur pro bono malum, quia minamini violare pactum (687), valedicere paci, societatem deserere, 951 scindere unitatem? Sed esto. De bono opere non me lapidatis, sed de injuria, quod fratrem Robertum, cum esset de vestra professione, susceperim, habitum ei monachicum tradens. Non inficior, apud nos est. Putaveram autem me super hoc satisfacisse vobis, cum susceptionis illius rationem, ordinem, necessitatem, viva et veridica voce exposui, idque non semel. Quia vero necdum quiescitis, non erit mihi pigrum rescribere quod responderam, quando vobis durum non est repetere quod excusaveram.

3. Minime ergo prædictum fratrem Robertum aliquando, ut a vobis exiret, sollicitavi: magis autem a multis annis id cupientem, non semel, sed sæpe compressi. Quonam denique modo suspectus haberi possum, quod fratrem Robertum subduxerim vobis, cujus consilio et hortatu magistrum Othonem habetis? Si nescitis, ipsum interrogate: si bene novi hominem, non negabit, Possem et alios forsitan non paucos nominare, sive conversos ad vos, sive reversos: quos hodie non haberetis, nisi a nobis suasi fuissent, vel coacti. Parco autem, non inops materiæ, sed verecundiæ satisfaciens dives. Inveni ego in claustris vestris, qui ad verbum prædicationis nostræ compuncti et conversi ad nos venire disposuerant: cum ecce sollicitantibus vestris retrahentes pedem, recepti et retenti sunt in Ordine et habitu vestro. Postmodum vero, remordente eos conscientia, exire voluerunt: et, ni fallor, exissent, nisi nostro firmentur non assensu tantum, sed et hortatu.

4. Sed jam audite (quia iterum vultis audire) quomodo tandem fratrem Robertum receperim. Dominus papa præcepit, nempe rogatus ab illo et ejus amicis. Dicebat vestrum sese et abbatis ejus assensum prece sua obtinuisse, ne quis dicat quod præcepto extorsit. Negatis: quid ad nos? ipse viderit. Si vobis summum et sanctum Pontificem falsitatis arguere libet, ignoscite nobis: quia nos tantæ sanctitati non credere, et tantæ majestati non obedire nefas ducimus. Quanquam et venerabilis abbas Godescalcus (688), qui de vestris est (nam is a domino Papa ad vos hujus rei gratia fuerat destinatus), non plane negaverit reportasse se a vobis, et liberam fratris emancipationem, et vestram ipsius spontaneam concessionem (*al., male, concessione*).

5. Jam de fratre Fromundo non est quod nos lacessatis, cum nequaquam eum sine voluntaria abbatis sui concessione receperim: quod quidem nec vos latuisse amara illa epistola demonstrat in qua nobis de sola capituli non exspectata conniventia

(687) Pactum hoc describit Manriquez, initum anno 1142, inter Cistercienses et Præmonstratenses concordie causa, ut inter utrorumque monasteria leucæ duæ; inter grangias seu villas una intercederet. Hinc Bernardus domum Bassi-Fontis ait fuisse extra statutos terminos constitutam. Erat autem sita in diocesi Trecenti, fundata anno 1143.

caluniam struitis. Quasi vero vel in mutua nostra conventionione id prohibitum fuerit: vel emancipatio filii ad capitulum, et non potius ad solum spectet abbatem.

6. Adjicitis et de domo quadam fratrum vestrorum de Basso-Fonte, quod eam nos de medio tulimus, licet extra statutos terminos constitutam. Atque utinam priusquam nos argueretis, eosdem interrogassetis fratres, non solum quis eam de medio tulerit, sed etiam qua de causa. Neque enim celasent vobis, ut confidimus, hujus rei veritatem. Cæterum audite eam nunc vel a nobis, ac deinde, si ita placet, eos interrogate. Cœperant ædificare locum, ubi aliquas e sororibus suis constituerent, longe quidem ab abbacia sua, in confinio autem duarum grangiarum domus nostræ et prope pascua ovium nostrarum. Rogavimus eos tanquam amicos, et quibus forte non inutiles fuisset, ne seminarium scandali, et dissensionum, fomitem suis pariter et nostris pararent, posteris relinquendum. At illi nihilominus ædificabant. Hæc fuit tota violentia nostra: sic nos de medio tulimus domum illam. Inexcusabiles sumus, si rogare, vim irrogare est.

952 7. Revera episcopus (quod negandum non est) indignatus, non modo quod oratorium in suo episcopatu, sed et quod domum in fundo ecclesiæ et terra feudi sui ædificare se inconsulto præsumpissent cœpto intervenit operi, quamvis frustra; nam nec vetiti ab eo destiterunt. Exinde transeunti mihi per terram illam, is qui tunc erat abbas, Bassi-Fontis occurrens, indicavit quod ab ædificatione cessassent. Verumtamen non tam propter nos, sicut ex ejus relatione cognovi, quam propter militem illum, qui terram eis visus dedisse gravabat eos in multis, ita ut de eo plurimum quererentur. Quamquam etsi pro sola charitate nostra id voluntarie dimisissent, nec religionem eorum dedecisset, nec immeritis forsitan præstitisse beneficium viderentur. Miror sane unde hæc tandem querela emergerit, cum et abbas ille in bona, nisi fallor, et devota erga nos voluntate præsentem finierit vitam: et qui substitutus est ei, frequenter et familiariter conveniens nos in necessitatibus suis, nullam nobis querimonie hujus aliquando fecerit mentionem. Denique et in eadem postea domo humanissime susceptus hospitio, nihil hinc ab ipso abbate, vel alio quoquam audivi. Sed et vobiscum in Clara-Valle postmodum præsens fuit abbas, et nuperrime Barri, jam instante capitulo vestro, unde litteræ illæ querulæ, ne dicam calumniosæ, venerunt: et nec hic, nec ibi super hoc, sive ab eo, sive a vobis, vel tenuiter quidem memini me fuisse conventum.

8. Præterea causamini, quod domunculam fratrum vestrorum de Brena (689) conversus Igniacensis com-

(688) De eo vide epistolam 14.

(689) Brenæ seu Branæ, quod oppidum est ad Axonam, quatuor leucis supra Suessionas, insignis exstabat abbacia Præmonstratensium, S. Evodio sacra: a qua non longe distat Igniacum, Ordinis Cisterciensis in diocesi Remensi. Abbas Igniaci Humbertus, ad quem epistola 141.

bussit. O domunculam! nempe umbraculum quoddam ramorum erat, ubi sederet frater, qui stantes adhuc in agro segetes custodiret. Neque hoc combustum malitia, sicut fidei relatione cognovimus: sed quod positum in agro quodam fratrum Igniaciensium, terram occuparet, quam excoli oportebat. Denique vix uno taxata est nummulo domuncula hæc: et abbati de Brena ita jam, nisi fallimur, super hoc satisfactum, ut omnino nec queratur, nec habeat unde queratur. Si quominus, ubi id nos rescire feceritis, parati sumus ad omnem satisfactionem. Sic et de abbate Longi-Pontis (689*), ubi primo querelam vestram accepimus, quod inter terminos vestros domum vellet ædificare, prohibuimus cum: et jam credimus destitisse. Sin autem; et id fiet, ubi factum non esse noverimus.

9. Super omnia plangitis, quod ecclesiam Sancti Foillani (690), quæ de ordine vestro est, abbas noster de Villari fecerit imbanniri [*id est* interdicti]. At forte justius vobis fratris et coabbatis vestri de prædicta domo Sancti Foillani incredibilis obstinatio, quam summi Pontificis justissima [*al.* reprehensibilis] animadversio displiceret. Novi siquidem, quod multis vestrorum ipsius abbatis animositas displiceat graviter: mirum valde, si non etiam vobis. Ita ergo dico vobis, huic indignamini: siquidem ipse est, cujus aut cupiditas, aut contumacia fratribus vestris divina fecerit officia interdicti. Et quidem prolixum est hoc negotium, et difficile esset universa ejus subterfugia epistolari brevitate concludi: causam tamen interdicti quam breviter intinabo. Post duas aut plures conventiones pacis, post definitivam sententiam judicii, juxta mandatum capituli vestri per vestros et nostros abbates promulgatam, accitus demum episcopus Cameracensis, ad cujus parochiam locus Sancti Foillani pertinere cognoscitur, cum videret abbatem obstinato animo omnia violare, etiam sententia eum ecclesiastica cogere voluit, ut dicebat. Ille vero, ut redimeret tempus, summi Pontificis audientiam appellavit. Ventum est ante eum: qui postquam testimonio tam vestrorum abbatum, quam aliorum religiosorum **253** indubitanter agnovit abbatem Sancti-Foillani non solum resilire a compositionibus, sed et judicio contraire, ecclesiam ejus imbanniri jussit, donec satisfecisset. Demum rogastis tam vos, quam ipse domnum Cisterciensem, et nos; multisque tam vestris, quam vestrorum precibus extorcistis, præsentem etiam ipso episcopo, qui promulgandæ sententiæ interdicti mandatum acceperat, ut provideretur adhuc forma aliqua pacis. Absente abbate de Villari, tractata compositio, dictumque episcopo est, ut si

vel ipsam observaret, abbas Sancti Foillani abstineret ab interdicto. Discedens autem nec illam tenuit, sed domum, quam et judicii sententia, et compositiones omnes diruendam esse definierant, ita ut semel etiam diruta jam fuisset, atque interim contra conventionem et judicium reædificata; hanc, inquam, et tenuit, et tenet, et alteram quoque superædificavit. Quidni exsequeretur episcopus mandatum apostolicum, quod acceperat de promulganda sententia interdicti, præsertim addita prævaricatione? Ego tamen sperans tandem aliquando vincere in bono malum, eandem sententiam differri feci usque ad octavas Epiphaniæ, si forte interim vir ille recogitaret, ut vel formam judicii exsequeretur, vel compositionem aliquam observaret. Atque utinam sic contingat, et faciat Deus pacis, ut requiescat super illum pax nostra!

10. Cum hæc ita se habeant, non est quod de nobis queri debeatis: cum justius nos de vobis, ut apparet, queri possimus. Reliquum est ut diligentes vos diligatis, præsertim solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis illo, inquam, vinculo, quod inter nos et vos causa pacis charitatisque firmatum est, utiliter quidem et non minus forsitan vobis quam nobis. Si rumpendum decernitis, non expedit quidem, sed nec licere ullatenus puto. Nempe ubi communis est causa, personæ reatus præjudicare non deberet, etsi vera essent quæ in nos dicitis. Ego autem, fratres, quidquid faciatis, decrevi semper diligere vos, etiam non dilectus. Occasiones quærat, qui vult recedere ab amico: mihi studii est, et erit, nec cuiquam amicorum justam in me discessionis causam dare, nec scrutari in alio: quod hoc quidem fictæ, illud vero neglectæ amicitiae sit. Et quia secundum prophetam *glutino bonum est* (*Isa. xli, 7*); solvere, vel potius abrumpere vos poteritis, sed non me. Adhærebo vobis, etsi nolitis: adhærebo, etsi nolim ipse. Olim me alligavi forti vinculo, charitate non ficta, illa quæ nunquam excidit. Cum turbatis ero pacificus, conturbantibus quoque dabo locum iræ, ne diabolo dem. Vincar jurgiis, vincam obsequiis. Invitis præstabo, ingratis adjiciam, honorabo et contemnes me. Et nunc tristis est anima mea quod quacunque occasione offenderim vos; eritque tristis, usquedum vestra indulgentia relevetur. Si tardaveritis, ibo, et excubado pro foribus; perseverabo pulsans, instabo opportune, importune. donec vel merear, vel extorqueam benedictionem. Plus quam medium hiemis transiit jam, et tunicam nostram [*id est* charitatem] usque adhuc frustratus exspecto.

(689*) Abbatia Longi Pontis, duabus leucis prope Suessiones, ordinis item Cisterciensis, uti et Villaris, in Brabantia diocesis Namurcensis, ubi tunc abbas Fastredus, cujus est epistola in Appendice relata.

(690) Abbatia Sancti Foillani Hiberni, prope Rodium Hannoniæ oppidum in ejus martyrii loco sita,

erat Ordinis Præmonstratensis. His omnibus Bernardi in Præmonstratenses beneficiis adde donationem loci in silva de Orta, a Ludovico Juniori factam « interveniente domno Bernardo piæ memoriæ Claræ-Vallensi abbate, » ut Sancti-Mariani abbas Antissiodorensis agnoscit in epistola, inter Chesnianas numero 282.

254 EPISTOLA CCLIV (694).

AD ABBATEM GUARINUM ALPENSEM.

*Laudat in sene abbate studium reformandi Ordinis.**Temporis brevitatem non obsistere studio perfectionis. In vita spirituali semper proficiendum, nunquam standum.*

Reverendo Patri, et omni veneratione digno, domno abbati Alpensi GUARINO, et universis ejusdem loci fratribus, frater BERNARDUS, vestræ sanctitatis servus, de bono in melius semper proficere.

1. Revera nunc in te, Pater, experior quod in sacris Litteris legisse me memini: *Cum consummatus fuerit homo, tunc incipit* (Eccli. xviii, 6). Jam seni requies, jam corona debebatur emerito: et ecce tanquam novus in Christo miles, nova iterum tibi excitas bella, provocas adversarium; et rem fortium præsumis fessus senex, dum ad iterandum certamen, antiquum hostem, etiam quodammodo invitum compellis. Enimvero dum præter morem tuum, tuorumque prædecessorum traditiones (692), divinitus inspiratus ecclesias et ecclesiastica beneficia relinquis; synagogas Satanæ, id est cellulas extra cœnobium (693), in quibus tres, vel quatuor fratres sine ordine, sine disciplina habitare solent, destruis; feminas a monasterio arces (694), cæterisque pietatis ac disciplinæ bonis studiosius invigilas solito: quid aliud primus et maximus ille peccator, nisi videbit et irascetur, dentibus suis fremet et tabescet? Sed quæ cura? E contra tu in ejus confusione et tua consolatione cantabis Deo tuo: *Qui timent te, videbunt me et lætabuntur, quia in verba tua supersperavi* (Psal. cxviii, 74). Nec timendum quod succumbat hosti, qui nec cedit ætati. Vincit annos animus, et frigente jam corpore fervet sanctum in corde desiderium; artibusque fatiscen-
tibus, durat tamen incolumis propositi vigor, nec sentit rugosæ carnis infirma spiritus promptus. Nec mirum. Utquid enim metuat veterani domicilii ruinas, qui fabricam spiritualem videt in dies in sublime consurgere, prolicere in æternitatem? Certus namque est, si terrestris domus ista dissolvitur, quod ædificationem habet ex Deo, domum non manu factam, æternam in cœlis (II Cor. v, 1).

2. Sed dicet aliquis: Quid si morte præventus fuerit homo, necdum videlicet spirituali ædificio consummato? Perfectus quippe non habet quo proficiat: et qui proficit, eo ipso quo proficit, perfectus non esse convincitur. Est quod securi de illo plena fide respondeamus. Dicemus nempe: Con-

A *summatus in brevi, explevit tempora multa* (Sap. iv, 13). Bene multa, qui universa complectitur. Quomodo enim non explevit omnia tempora, qui transiit ad æternitatem? Quanta sane tempora non longævitate, sed longanimitate; hoc est, non annorum serie, vel dierum numero, sed mentis devotione, et inexstinguibili semper proficiendi desiderio percurrere potuit, tanta sibi in meritis non immerito vindicavit. Retinet quippe virtute, quod amisit in tempore. Porro vera virtus finem nescit, tempore non clauditur. Unde est illud: *Charitas nunquam excidit* (I Cor. xiii, 8); et item: *Patientia pauperum non peribit iu finem* (Psal. ix, 19); et: *Timor Domini sanctus permanet in sæculum sæculi* (Psal. xviii, 10). Nunquam justus arbitratur se comprehendisse (Philipp. iii, 13): nunquam dicit: Satis est, sed semper esurit sititque justitiam: ita ut si semper viveret, semper, quantum in se est, justior esse contenderet, semper de bono in melius proficere totis viribus conaretur. Non enim ad annum vel ad tempus, instar mercenarii, sed in æternum divino se mancipat famulatui. Audi denique vocem justi: *In æternum non obliviscar justificationes tuas, quia in ipsis vivificasti me*; et 255 *rursum: Inclinavi cor meum ad faciendas justificationes tuas in æternum* (Psal. cxviii, 93, 112). Non igitur ad tempus. Proinde *justitia ejus manet*, non aliquanto tempore, sed *in sæculum sæculi* (Psal. cxv, 3).
C Sempiterna itaque justis esuries sempiternam meretur refectionem: et licet in brevi consummetur pro tempore, judicatur tamen explesse tempora multa pro virtutis perpetuitate.

3. Quomodo denique temporis brevitatis bonorum præjudicet perpetuæ devotioni, quæ pertinacem reproborum malitiam excusare non sufficit? Ob hoc enim procul dubio inflexibilis et obstinatæ mentis punitur æternaliter malum, licet temporaliter perpetratum, quia quod breve fuit tempore vel opere, longum esse constat in pertinaci voluntate: ita ut, si nunquam moreretur, nunquam velle peccare desineret; imo semper vivere vellet, ut semper peccare posset. Proinde potest et de isto per contrarium itidem dici: *Consummatus in brevi, explevit tempora multa*; quod merito multorum, imo omnium temporum receperit vicem, qui nullo tempore malam voluerit mutare intentionem [al. voluntatem]. Itaque indefessum proficiendi studium, et jugis conatus ad perfectionem, perfectio reputatur.

4. Quod si studere perfectioni, esse perfectum est profecto nolle proficere, deficere est. Ubi ergo sunt qui dicere solent: Sufficit nobis, nolumus esse melio-

(691) Hæc epistola scripta est anno 1136, quo unitum est Cistercio Alpense monasterium, de quo epistola 152.

(692) Id est remissiones disciplinæ regularis, a majoribus inductas, ut in epistola 91.

(693) Nempe ejusmodi cellulæ passim exitiales sunt observantiæ regulari, quæ in tam exiguo numero servari vix potest. Obedientias vocat epistola 400. Eisdem verbis usus est supra in epist. 150, n. 2.

(694) Id est ab ecclesia: nam et id in Ordine nostro olim receptum, ut apud Cistercienses, qui nequidem monachos alienos in ecclesias suas admittebant teste Orderico Vitali in libro viii, pag. 714. Cartusien-
ses « hospites tantum religiosos in chorum », apud Guigonem in Statutorum capite 10. De interdicto quondam mulieribus in nostras ecclesias ingressu lege Præfationem ad Sæculum primum, n. 112, et ad Sæculum secundum, n. 55.

res quam patres nostri? O monache, non vis proficere? Non. Vis ergo deficere? Nequaquam. Quid ergo? Sic mihi, inquis, vivere volo, et manere in quo perveni; nec pejor fieri patior, nec melior cupio. Hoc ergo vis quod esse non potest. Quid enim stat in hoc sæculo? Et certe de homine specialiter dictum est: *Fugit velut umbra, et nunquam in eodem statu permanet* (Job xiv, 2). Ipse denique hominis sæculique Auctor, quando in terris visus est, et cum hominibus conversatus est, nunquam (al. nunquid) stetit. Et quidem, teste Scriptura, *pertransiit benefaciendo et sanando omnes* (Act. x, 38.) Pertransiit autem, sicut non infructuose, ita non remisse, non pigre, non lento gressu; sed, quemadmodum item de ipso scriptum est: *Exsultavit ut gigas ad currendam viam* (Psal. xviii, 6). Porro currentem non apprehendit, qui et ipse pariter non currit. Et quid prodest Christum sequi, si non contingat consequi? Ideo Paulus aiebat: *Sic currite ut comprehendatis* (I Cor. ix, 24). Ibi tu, Christiane, fige tui cursus profectusque metam, ubi Christus posuit suam. *Factus est, inquit, obediens usque ad mortem* (Philipp. ii, 8). Quantumlibet ergo cucurreris, si usque ad mortem non perveneris, bravium non apprehendis. Bravium Christus est. Quod si illo currente tu gradum sistis, non Christo appropias, sed te magis elongas; timendumque tibi est quod ait David: *Ecce qui elongant se a te, Domine, peribunt* (Psal. lxxii, 27). Itaque si proficere currere est: ubi proficere, ibi et currere desinis; ubi vero (al. ubi ergo) non currere, ibi et deficere incipis. Hinc plane colligitur quia nolle proficere, non nisi deficere est.

6. Videt scalam Jacob, et in scala angelos, ubi nullus residens, nullus subsistens apparuit; sed vel ascendere, vel descendere videbantur universi (Gen. xxviii, 12): quatenus palam daretur intelligi, inter profectum et defectum in hoc statu mortalis vitæ nihil medium inveniri; sed quomodo ipsum corpus nostrum continue aut crescere constat, aut decrescere, sin necesse sit, et spiritum aut proficere semper, aut deficere. Interest tamen, quod nequaquam juxta ordinem corporalium vicissitudinum etiam spiritus sua vel incrementa capit, vel patitur detrimenta. Nam semper in robusto et vegeto corpore animus mollior atque tepidior jacet; et rursum in corpore debili et infirmo fortior viget promptiorque spiritus. Quod se utique in se expertum contestans Apostolus. *Quando infirmior, inquit, tunc fortior sum*: sed et libenter gloriatur in infirmitatibus suis, *Ut inhabitet in me, ait, virtus Christi* (II Cor. xii, 9, 10).

¶ 6. Quod quidem sic astrumus exemplis, ut

(695) Si cum Bernardo veteres passim, non, *In odorem*. Neque enim sponsa in odorem currit, sed in odore currit ad sponsum. Petrus Venerabilis infra in epistola 264, « tractus odore unguentorum tuorum. »

(696) Scripta anno Christi 1134.

(697) Id est Grossum quod intelligitur tum ex eo-

probemus et oculis, dum in te, pater, manifestum fit nobis quod dicitur: *cujus quippe et si homo exterior corrumpitur, sed interior renovatur de die in diem* (II Cor. iv, 16). Uude etenim tantus ardor innovandi ordinis, nisi ex renovatione mentis? Sic bonus homo de bono thesauro suo profert bona (Matth. xii, 35); sic arbor bona fructus bonos facit (Id. vii, 17). Primi et purissimi fructus tui. Sed quænam arbor hos proculit: nisi puritas cordis: Alioquin quando impurus animus tanto studio Regulæ inquireret eligeretque puritatem? Nec de turbido fonte limpidus emanat rivus, nec de sordida mente munda cogitatio. Intus est procul dubio, intus est quod delectat: et ex illa plenitudine intrinseca erumpit totum quod foris exuberat: atque in mente fulget, quod sic placet in opere.

7. Sequimini, filii, patrem: imitatores ejus estote, sicut et ipse Christi. Dicite: *In odore* (695) *unguentorum tuorum curremus* (Cant. i, 3): siquidem bonus odor Christi est in omni loco (II Cor. ii, 14). Nam ut taceam de vobis, qui præsentibus cominus percipitis fragrantiam; tanta ad nos usque, qui longe absumus, ex studiis ejus bonis pervenit hujus suavissimæ respersionis ubertas, ut nobis certissime fiat odor vitæ ad vitam. Puto quod et in cœlestibus jam persenserint odorem suavitatis, et quadam solito festiviori exultatione decantent: *Quæ est ista quæ ascendit per desertum, sicut virgula fumi, ex aromatibus myrrhæ et thuris, et universi pulveris pigmentarii?* (Cant. iii, 6); et illud: *Emissiones tuæ paradisi malorum puniceorum cum pomorum fructibus* (Cant. iv, 13). Quicumque inter vos hunc in cœlis jubulum non audit, invidet: quisquis hunc non sentit odorem, ut omnium pace dixerim, putet.

EPISTOLA CCLV (696).

AD LUDOVICUM REGEM FRANCORUM (697).

Monet regem, ne concilium hoc tempore Ecclesiæ et regno tam necessarium, ipsiusque regis honorificissimum, impediatur.

LUDOVICO, Dei gratia excellentissimo regi Francorum, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, fidelis suus, salutem a Rege regum, et Domino dominantium, ipsi, et dilectæ ejus, et filiis ejus.

1. Regna terræ et jura regnorum tunc sane sana suis dominis atque illæsa persistunt, si divinis ordinationibus ac dispositionibus non resistunt. Cur, domine, irascitur furor tuus contra Dei electum quem tua quoque sublimitas suscepit, et præelegit, tibi quidem in patrem, filio autem tuo etiam in Samuelem? Armatur regia indignatio, non plane in extraneos, sed in semetipsam et suos. Non mirum si, juxta Scripturam, *Ira viri justitiam Dei non operatur* (Jac. i, 20); quæ propriæ quoque utili-

dicibus manuscriptis in quibus hæc epistola collocatur post epistolam 126 ad episcopos Aquitanie; tum ex ipso contextu, cum dicitur filio suo elegisse papam in Samuelem, quod de Innocentio II intelligendum, qui Ludovicum Junioem Remis inunxit anno 1131.

tatis, sed dignitatis, sed salutis facit sæpe ut nec manifestum omnibus advertas periculum, sentias damnum. Colligitur concilium (698). Quid in hoc detrahitur regiae gloriæ, regni utilitatibus? Ibi universæ Ecclesiæ commendabitur ac memorabitur excellentiæ vestræ prompta et specialis devotio, quod regum primus, aut certe inter primos, rabiei persequentium eandem matrem vestram strenuissime et christianissime defendendo obviastis. Ibi, gloriose, ab ingenti illa multitudine debitæ gratiæ referentur vobis: ibi a millibus sanctorum orabitur pro vobis et vestris.

2. Alias autem quam sit hoc tempore necessarius conventus episcoporum, nullus ignorat, nisi qui durus corde matris Ecclesiæ angustias non attendit. At calor, inquiunt, nimius est. Quasi nec glacialia corpora habeamus. An corda nobis magis congelata sunt, et nemo est qui, juxta prophetam, compatiatur super **257** contritione Joseph? (*Amos vi, 6.*) Sed hæc alias. Nunc autem ego minimus in regno vestro, sed dignitate, non fidelitate, dico vobis: Non expedit velle impedire tantum et tam necessarium bonum. Nec desunt evidentes causæ, quibus id manifestum facere possem, quas et nunc proferre in medium ad manum mihi est, nisi quod sat arbitror dictum sapienti. Tamen si quid ex apostolicæ auctoritatis rigore processit, unde se merito esse turbatam celsitudinis vestræ serenitas arbitretur; qualiter hoc ipsum revocetur, aut temperetur, prout oportet ad honorem vestrum, fideles vestri qui aderunt [*al. male. adhærent*] totis viribus eulentur. Inter quos nos quoque, si quid possumus, non dissimulabimus.

EPISTOLA CCLVI (699).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Eccitat Eugenium ad suppetias orientali Ecclesiæ ferendas; nec abjiciendum animum ob acceptam cladem in amissione civitatis Edessæ. Miratur vero se Barnoti in ducem belli electum.

1. Non est leve verbum quod sonuit: triste satis et grave est. Et cui triste? Imo cui non triste? Soli filii iræ iram non sentiunt, nec tristantur tristibus, sed lætantur et exsultant in rebus pessimis. De cætero communis tristitia est, quia communis est causa. Bene fecistis justissimum zelum nostræ gallicanæ Ecclesiæ collaudando, et corroborando auctoritate litterarum vestrarum. Non est, dico vobis; in causa tam generali et tam gravi tepide agendum, sed ne timide quidem. Legi apud quemdam sapientem: « Non est vir fortis, cui non crescit animus in ipsa rerum difficultate (*SENECA, in epist. 22, ad Lucillum*). » Ego autem dico, fideli homini magis et inter flagella fidendum. Intraverunt aquæ usque ad animam Christi, tacta est pupilla oculi ejus. Exserendus et nunc uterque gladius (700) in

passione Domini, Christo denuo patiente, ubi et altera vice passus est. Per quem autem nisi per vos? Petri uterque est, alter suo nutu, alter sua manu, quoties necesse est, evaginandus. Et quidem de quo minus videbatur, de ipso ad Petrum dictum est: *Converte gladium tuum in vaginam* (*Joan. xviii, 11*). Ergo suus erat et ille, sed non sua manu utique educendus.

2. Tempus et opus esse existimo ambos educi in defensionem orientalis Ecclesiæ. Cujus locum tenetis, zelum negligere non debetis. Quale est hoc, principatum tenere, et ministerium declinare? Vox clamantis: « Venio Jerosolymam iterum crucifigi. » (*ECESIPPUS, De excid. lib III, cap. 2.*) Ad quam vocem etsi alii tepidi, alii surdi sint, successori Petri dissimulare non licet. Loquetur et ipse: *Etsi omnes scandalizati fuerint, sed non ego* (*Matth. xxvi, 33*); nec terrebitur damnis prioris exercitus, quibus magis resarciendis operam dabit. Numquid ideo non debet facere homo quod debet, quia Deus facit quod vult? Ego vero pro tantis malis, tanquam Christianus et fidelis, meliora sperabo, et omne gaudium æstimabo, quod in varias tentationes incidimus (*Jac. i, 2*). Revera panem doloris comedimus, et potati sumus vino compunctionis. Quid diffidis, amice sponsi, quasi non more suo vinum bonum servaverit usque adhuc benignus et sapiens sponsus? Quis scit si convertatur et ignoscat Deus, et relinquat post se benedictionem (*Joel. ii, 14*). Et certe sic operari, sic judicare superna divinitas solet: scienti loquor. Quando magna bona mortalibus provenerunt, quæ non magna prævenerint mala? Nam, ut cætera taceam, nonne illud unicum et singulare beneficium nostræ salutis præcessit mors Salvatoris?

3. Tu ergo, amice sponsi, amicum te in necessitate probato. Si triplici illo amore, de quo tuus interrogatus est prædecessor (*Joan. xxi, 15-17*), tu quoque tote corde, tota anima, **258** tota virtute Christum diligis, ut oportet, nihil reservabis, nihil dissimulabis in tanto periculo sponsæ ejus: sed quicquid habes virium, quicquid zeli, quicquid sollicitudinis, quicquid auctoritatis, quicquid potestatis, impendes. Singulare periculum singularem exigit operam. Fundamentum concutitur, et tanquam imminenti ruinæ totis est nisibus occurrendum. Et hæc propter vos, fidenter quidem, sed fideliter dicta.

4. De cætero verbum illud quod jam, ni fallor, audistis: quomodo videlicet in Carnutensi conventu (701) (quonam judicio satis miror) me quasi in ducem et principem militiæ elegerunt, certum sit vobis nec consilii mei, nec voluntatis meæ fuisse vel esse; sed nec possibilitatis meæ (quantum metior vires meas) pervenire usque illuc. Quis sum ego, ut disponam castrorum acies, ut egrediar ante facies armatorum?

(698) Pisanum intellige anno 1134 celebratum, ad quod rex præsules Gallicos accedere prohibebat obtentu caloris immodici.

699) Scripta anno Christi 1146.

(700) De duplici hoc gladio legeris librum *De consideratione*, cap. 3 et *Ad milites Templi*, cap. 2.

(701) De hoc conventu, qui anno 1146 coactus est legendæ Petri Venerabilis et Sugerii epistolæ.

aut quid tam remotum a professione mea, etiamsi vires suppeterent, etiamsi peritia non deesset? Sed neque hoc meum est vestram docere sapientiam: nostis hæc omnia. Tantum obsecro per illam charitatem, qua mihi specialiter debitores estis, ne me humanis voluntatibus exponatis; sed, sicut singulariter vobis incumbit, divinum consilium perquiratis; et operam detis, ut sicut fuerit voluntas in cælo, sic fiat.

EPISTOLA CCLVII (702).

AD EUMDEM, PRO FRATRE PHILIPPO.

1. Est negotium quod cæteris non miscemus (703), quoniam cæteris amplius tangit et angit nos, et eget singulari propriæ precis instantia. Philippus noster cum se exaltavit, humiliatus est: sed cum se humiliavit, non est exaltatus, quasi utrumque pariter Dominus non dixisset (*Matth.* xxiii, 12). Rigor est, sed sine dispensatione; iudicium, sed sine misericordia. Multi (quod negandum non est) sic mensuraverunt: sed nullus ita sibi voluit mensurari. Si autem in qua mensura mensi fuerimus, remetietur nobis (*Matth.* vii, 2), erit profecto iudicium sine misericordia ei qui non fecerit misericordiam. Capax est vester apostolatus rei utriusque, et zeli scilicet et miserationis. Et honor quidem majestatis iudicium diligit: sed absit, ut ad præiudicium mansuetudinis. Quanquam dispensator ille, cujus laus est in Evangelio, elegit potius fraudem facere suo domino, quam proximo non misereri. Denique pro centum nunc quidem octoginta, nunc vero quinquaginta redhibuit. Juste laudatus est, qui domino suo rerum maluit, quam personarum jacturam facere. Et quia dignus est qui sic operatur, mercede sua; uno tali opere quos ille retinuit servos, iste sibi fecit amicos (*Luc.* xvi, 1-8).

2. Quid facimus? Videmur intrasse causam, non porrigere precem. Non expedit ita. Si pergimus ista dicere, iudicium provocamus, non misericordiam. Nulla mihi fiducia in argumentationibus istis, non plus quam in telis aranearum. Frustra jacitur rete ante oculos pennatorum (*Prov.* i, 17). Novi quam validiora valeant mihi responderi, præsertim a tali ingenio. Quamobrem arva mea preces pauperum sunt, et abundamus in genere isto. His cedat necesse est machinis turris fortitudinis, etsi alias inexugnabilis. Non repellat pauperum preces pauperum pater, paupertatis amator. Quinam isti? Non sum solus: et si solus, fortasse præsumere possem. Omnes filii vestri qui mecum sunt, et qui mecum non sunt, mecum tamen sunt in hac supplicatione (Quis numeret eos? Solus sane frater Philippus exci-

(702) Scripta anno Christi 1146.

(703) Hiuc colligitur, hanc epistolam eodem tempore missam cum superiori in gratiam Philippi, de quo hæc leguntur in Catalago Priorum Claræ-Valleusium: « Philippus, qui fuerat episcopus Tarentinus, et tempore schismatis degradatus, » nempe quod Anacleto adhæsisset, « venit ad Claram-Vallem: cui de misericordia concessum est esse in officio diaconi. » Hæc istius epistolæ causa. Prior erat quando

pitur, qui nec postulat, nec petit postulari, et an velit, ignoro: magis, quod in se est, elegit abjectus esse in domo Dei sui. Sed nec nos quidem pro homine, sed pro Ordine postulamus, cui dispensationem in eo factam, non parum profuturam confidimus.

EPISTOLA CCLVIII.

AD EUMDEM, PRO FRATRE RUALENO (704).

Rualenum, jussu Pontificis abbatem Sancti Anastasii constitutum, sed invitum admodum ac renitentem, remitti ad se rogat.

In veritate comperimus Rualenum nostrum nedum requiescere in quo positus est, sed nec aliquando requieturum confidimus. Quamobrem opus est maturato remedio, non solum illi, sed et mihi. Urur, dico vobis, quandiu ille in scandalo est. Nolite mirari hoc; una anima sumus, nisi quod ego mater, ille filius: nam patris in eo cessi vobis et nomen, et auctoritatem. Solus qui transfundi non potuit, mihi remansit affectus, qui me excruciat. Mater autem non potest oblivisci filii uteri sui (*Isai.* xlix, 15). Id me fuisse quis dixerit? ego adhuc esse sentio. Clamat matrem pectus triste, et continuus dolor cordis mei pro eo. Quæritis de quo querar. De me. De vobis nihil queror, sed vobis. Ego, ego sæva et pia mater propriis visceribus non peperci, ut castificarem cor meum in obedientia charitatis. Immolavi de sinu meo chari pignoris hostiam: et non in angaria, fateor, sed in voluntate mea parvi voluntati, quæ quos vult, angariat. At ille non ita. Renitebatur, quamvis frustra, plane angariatus tam a me, quam a vobis. Numquid ego timere potui tanta obstinatione semper renisurum? Pii cordis est cedere importunitati, quæ ad id quod oportet adduci non patitur. Alioquin invitum tenere ad quod invitus tractus est, durum pro illo, fructuosum nemini est. Porro occupare locum, et non facere fructum, nec loco expedit, nec vos decet, nec nos. « Nemo, » ut ait beatus Ambrosius, « invitum bene facit, etiam si bonum est quod facit: quia nihil prodest spiritus timoris, ubi non est spiritus charitatis (S. AMBR. in psal. 1). » Obsecramus itaque per viscera misericordiæ Dei nostri, exhibete viscera patris; et infantem, dum adhuc vivit, remittite ad ubera matris, cujus fortassis hic totus languor est, quod sit præpropere ablactatus. Melius enim vivere sinitur, quam dividitur. Quæ utilitas in sanguine ejus? Unum scio: non patris, non matris illa vox erit, *Nec mihi, nec tibi sit, sed dividatur* (*III Reg.* iii, 26). Hoc vos forte non timetis quia non creditis proventurum. Sed scriptitationes et mussitationes frequentissime venientes in

obiit beatus Bernardus,

(704) Scripta anno 1145. — Rualenus, ex Priore Claræ-Vaillis post electionem Eugenii pontificis creatus abbas Romæ apud Sanctum Anastasium, ut in epistola 245 cujus absentiam luget in epistola sua 43. Nicolaus Claræ-Vallensis, ejus præcipue suffragio in Claram-Vallem admissus, qui postea ejusdem nomine varias epistolas scripsit, in his 23 et 25, quæ perperam Rivallis titulum loco Rualeni præferunt.

manus nostras, plenæ sunt timore isto, minitantes hominis fugam et divisionem, vel potius diruptionem, non modo a vobis, sed et a nobis.

EPISTOLA CCLIX (705).

AD EUMDEM.

Unde supra. — Se eadem velle, et eadem nolle cum Pontifice; adeoque Rualenum suum libenter sistere jubenti Pontifici ad abbatiam Sancti Anastasii.

Etsi quid aliquando volui, quod velle me nolueritis; mansuetudinis vestræ dignatio eo me provocat, ut quod vultis, non modo velim, sed et avide velim, Placet vobis ut frater Rualenus abbas sit apud Sanctum Anastasium? et mihi placuerat et ante: sed quia nimis ille nolebat, placitum in non placitum venit. Porro vestro beneplacito non connivente, rursum, ut justum est, non placitum in placitum redit. Experiri licet. Factum est quod præcepistis, non quia præcepistis, sed quia voluistis. Ex voluntate ergo, et non quasi ex tristitia, vel ex necessitate. Exsecutio maturata mandati **260** obedientiam probat: de voluntate stilus interrogatur. Si contentus forem mandatum facere, nonne juxta verbum Domini servus inutilis essem, solvens debitum? (*Luc. xvii, 10.*) Nunc autem quia adjeci velle; jam non servus, sed filius.

EPISTOLA CCLX (706).

AD RUALENUM ABBATEM.

Compatitur Rualeno in demandata sibi præfectura cui tandem acquiescendum monet.

Satis superque affixit nos absentia tua, Rualene charissime: sed longe magis comperta tua tristitia turbati sumus. Etenim justius te, quam nostram de te desolationem seu destitutionem plangere nobis videmur. Et desolatio, quidem non parum damnosa, et non parum molesta, nempe tam dulci filio, tam utili fratre, tam necessario adjutore. Verum quo verius ista de tua amabilitate memoramus, affectuosius compatimur mœrori tuo, pluris multo habentes tuum incommodum, et longe ægrius ferentes, quam nostrum damnum. Denique non dissimulavimus, non quievimus, non siluimus, tentantes super hoc Deum pene usque ad irritandum summum et sanctum Pontificem, ut quomodocunque, vel cum nostro periculo te revocarem. Sed quia adhuc frustrati sumus in cunctis molitionibus et conatibus nostris; supernis tandem judiciis vel fatigati cedentes, et dantes potentis manus, quoniam quod volumus non valemus, id velle cogimur, quod possumus. Tu igitur frater charissime et desideratissime, confortare in Domino, et noli jam contra stimulum calcitrare;

(705) Scripta anno Christi 1145.

(706) Scripta eodem anno.

(707) Incertum quæ ista abbatia, quæ erat ordinis Cisterciensis, sita vel in ipsa, vel non longe a diocesi Catalaunensi, ubi monasterium Sancti Urbani, cujus mentio infra, quod Herchenraus Catalaunorum episcopus anno 865 construxit, teste Herico monacho in libro de Miraculis S. Germani Antissiodorensis, cap. 14.

ne dum pungeris tu, plurimi qui te in Domino plurimum amant, pariter compungantur. Parce tibi et nobis, qui tui amore nec ipsi nobis pepercimus: magis autem induere fortitudine, confidens et sciens quia gaudium Domini fortitudo tua. Induere lætitia salutari, ut et nos de tua jucunditate lætantes, hilarem datorem diligenti Deo, tum pro tua pace, tum pro nostra consolatione laudes et gratias referamus.

EPISTOLA CCLXI.

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Abbatem Sancti Urbani, ob susceptum militem Templi censuris subjectum, absolvi petit.

Unus de militibus Templi voluit monachari in Ordine nostro: nec defuerunt de nostris, qui ei in tali voluntate assentirent. Sed cum non auderent eum in suis claustris recipere, quoniam non licebat, occulte eum duxerunt ad quamdam abbatiam, quæ dicitur Vallis (707), mandantes et suggerentes abbati, ut nigrum habitum de alio Ordine monachorum faceret ei tradi; et sic eum reciperent, nostrumque illi darent. Et factum est ita. Res nobis innotuit, et per nos delata ad capitulum est. Capituli decreto frater ille foras missus est. At fratres de Templo minime hoc contenti, litteras nihilominus a vestra majestate episcopo Catalaunensi attulerunt, quibus abbatem Sancti Urbani (nam is est qui militi habitum tradiderat) ab introitu ecclesiæ suspenderet, donec se vestro conspectui præsentaret. Inde est quod abbas de Vallibus, quo rogante ille hoc fecit, nil mali suspicatus, compulsus est in magna anxietate animi fratrem latorem præsentium mittere ad pedes misericordiæ vestræ, ut qui per eum intricatus est, per eum expediatur: si tamen hoc tam ipse, quam etiam nos alii filii vestri, a vestra sancta Paternitate potuerimus promereri.

261 EPISTOLA CCLXII.

AD EUMDEM PRO MONACHIS MOSOMENSIBUS (708).

Non possum deesse [*al. add. denuo*] domino Remensi in petitione sua, præsertim cum digna sit exaudita. Rogamus proinde, et omni instantia supplicamus pro pauperibus monachis Mosomensibus, ut ab oppressione quam sustinent, sicut per latorem præsentium nosse poteritis, citius liberentur, et ab eis injuriæ sive calumniæ malignantium in manu vestra valida propulsentur. Hoc enim est pro quo pauperes de longe miserunt clamantes ad vos. Jam quale responsum a vobis oporteat reportari, doceat vos amantium tam justitia, quam paupertas; et præfati viri, qui pro eis intervenit, et vos non parum diligit, reverentia.

(708) In codice Cisterciensi, *Pro Samsone Remensi archiepiscopo*. Sed perinde est, cum epistola scripta sit rogatu Samsonis in gratiam monachorum Mosomensium, quod monasterium est insigne beatæ Mariæ ad Mosam, diocesis Remensis, sub Benedictina Congregatione Sancti Vitoni. Cæterum nihil de hoc negotio legitur in Chronico Mosomensi, Spicilegii tomo VII.

EPISTOLA CCLXIII.

EPISCOPO SUESSIONENSI PRO ABBATE CAZIACENSI (709).

Porrexeram preces, cum possem forte jubere, et me putaveram exauditum. Sed quia comperi non ita esse, mihi videor non jam simpliciter fore communiterque petendum, sed clamandum in vociferatione: neque enim tenuiter seu æquanimitè fero repulsam, quam hactenus expertus non sum. Facite itaque quod debetis, facite quod soletis: nam consuetudo debitorem vos fecit. Facite, inquam, etsi non quia rogamini, certe quia jubemini. Itaque revertimini ad iudicium. Nec enim iustitiæ videtur esse, ut vir religiosus, et amicus noster et filius vester, abbas Caziacensis, quod juris est monasterii sui prolatum, et absque ecclesiæ suæ assensu. Quamquam etsi illi verbo omnino pertinaciter adhæreat adversarius, utpote iustitiæ non confidens; justo, ut putamus, iudicio prædicto abbati non debet obesse; cum viri illi, in quorum conniventia (*id est arbitrio*) res posita est, non concordasse, sed potius dissensus sciantur. Ex hoc credimus, quia non contristabitis nos, neque conturbabitis. Sic Deus lætificet animam vestram, sic vos ab omni perturbatione conservet, Pater amande et honorande, et si omnibus servis Christi, sed nobis specialiter.

EPISTOLA CCLXIV (710).

PETRI CLUNIACENSIS ABBATIS AD BERNARDUM ABBATEM.

Suum erga Bernardum desiderium indicat, et in solatium absentiae dilectum sibi Nicolaum mitti obnixè postulat.

Forti ac splendidæ monastici Ordinis, imo totius Ecclesiæ Dei columnæ, domino BERNARDO Claræ-Vallis abbati, PETRUS humilis Cluniacensis abbas, salutem quam repromisit Deus diligentibus se.

Si liceret, si Dei dispositio non obstaret, si in hominis potestate esset via ejus; maluissem charissimæ Beatitudinis tuæ nexu indissolubili adhærere, quam principari inter mortales alicubi, vel regnare. Quid enim? nonne regnis omnibus terrenis præferri a me deberet grata non solum hominibus, sed et angelis ipsis cohabitatio tua? Concivem te illorum si dixero, licet nondum spes in rem transierit, per misericordiæ Dei gratiam mendax non ero. Si plane mihi datum fuisset usque ad ultimum spiritum tecum hic esse, daretur fortassis posthac et ubi esses etiam perpetuo esse. Quo enim currerem nisi post te, tractus odore unguentorum tuorum a te? Quod quia semper non datur, utinam vel sæpe daretur! Et quia nec illud est, utinam saltem frequenter videam missos a te! Et hoc quoque quia raro contingit, volo ut vel in proximo Sanctitas tua

(769) Simone scilicet, de quo epistola 293. Inscripta est hæc epistola in antehac editis et quibusdam manuscriptis, *Ad eundem*, id est ad Eugenium. At lectionem nostram præferunt codices Cistercienses et Vallis-Claræ præter alios, et quidem meo iudicio rectius inscripta est *Episcopo SueSSIONENSI* Josleno, in cujus diocesi Caziacum, Ordinis S. Benedicti ad Matronam. Forsan de Simonis

amantem se per suum Nicolaum (711) usque ad Octavas Domini mecum mansurum visitet, in quo tuus, ut mihi videtur, ex parte et meus ex toto spiritus requiescit. Videbo te, sancte frater, in illo; audiam te per illum, et quædam, quæ secreto nota fieri volo sapientiæ tuæ, mandabo per ipsum. Sanctæ animæ tuæ, sanctisque sub regimine tuo omnipotenti Domino servientibus, me nostrosque, quantis possum precibus, quanta possum devotione commendo.

EPISTOLA CCLXV (712)

RESCRIPTUM BERNARDI ABBATIS AD EUNDEM.

Laudari detrectat, velut indignus: vicissim tamen laudes præconi suo rependit.

Quid facis, o bone vir? Laudas peccatorem, miserum beatificas! Resfat ut ores, ne inducar in errorem. Inducor autem, si tantis delectatus præconiis, ignorare me cœpero. Propemodum id mihi contigerat visis litteris Beatitudinis tuæ et beatificationis meæ. Quam beatus nunc essem, si verbis beari possem! Beatum tamen me dixerim, sed favore tuo, non meis laudibus. Beatum, quod diligo a te, quod diligo te. Quamquam et hanc mihi, dulcem licet, buccellam liquandam arbitror, nec omnino plenis, ut aiunt, buccis admittendam. Miraris cur hoc? Nempe non video in me unde tantum diligi meruerim, præsertim a tanto. Scio autem quia plus justo velle diligi, minus est a justo. Quis mihi det tantæ humilitatis insigne tam imitari posse, quam admirari? Quis mihi tribuat sancta et desiderata præsentia tua, non dico semper, non dico sæpe sed vel semel in anno frui? Puto quia nulla vice reverterer vacuus. Non, inquam, frustra conspicerem virtutis exemplar, disciplinæ summam, speculum sanctitatis: quodque minus usque adhuc a Christo didicisse me fateor, non incassum fide oculata perciperem, quam sis et tu mitis, et humilis corde. Verum si tibi pergo facere, quod a te mihi factum queror; etsi veritatem dicam, veritatis tamen legi non concordabo, in qua legitur: *Quod tibi non vis fieri, alii ne feceris* (Tob. iv, 16). Itaque jam respondeamus petitiunculæ vestræ, qua epistolam conclusistis. Is quem mitti vobis jubetis, modo mecum non est, sed cum domino Autissiodorensi; et ita infirmus, ut sine nimio incommodo nec ad nos usque posse adhuc venire dicatur.

EPISTOLA CCLXVI.

AD SUGERIUM ABBATEM SANCTI DIONYSII (713).

Animat eum, ut mortem intrepidus excipiat. Desiderium suum ejus ante morem visendi significat.

Charissimè et intimo amico suo SUGERIO, Dei gratia abbati Sancti Dionysii, frater BERNARDUS,

hujus dejectione intelligenda est Petri Cellensis lib. II epistola 14:

(710) Scripta anno Christi 1149.

(711) Vide epistolam 298, et Petri Venerabilis librum III, epist. 33-35.

(712) Scripta anno Christi 1149.

(713) Scripta anno 1151. — Sugerium Bernardus hortatur ad mortem alacri animo excipiendam, qu

gloriam quæ ab intus est, et gratiam quæ desuper venit.

1. Homo Dei, ne trepides exuere hominem illum qui de terra est, illum qui te deprimit usque ad terram, et conatur deprimere usque ad inferos. Iste est qui vexat, qui onerat, qui oppugnat. Quid tibi et terrenis exuviis, qui ad cælum iturus, stola gloriæ mox indui habes? Præsto est, sed vestito non dabitur: vestire novit illa, non supervestire. Sustine ergo patienter, imo libenter accipe nudus et non vestitus inveniri. Denique et Deus ipse vult vestiri: sed cum nudus, non cum vestitus est. Homo Dei non revertetur ad Deum, nisi is qui de terra est et terra est, in terram ierit. Illi enim duo homines sibi invicem adversantur, **263** nec erit pax, donec ab invicem separentur: et si pax fuerit, non erit pax Domini, non erit pax cum Domino. Non es tu de illis qui dicunt: *Pax, et non est pax* (Ezech. XIII, 10). Te exspectat pax illa, quæ superat omne sensum; te exspectant justi donec retribuatur tibi; te exspectat gaudium Domini tui.

2. Et ego quidem, charissime, vehementer afficior ante videre te, ut benedictio morituri veniat super me. Et quoniam non est in homine via ejus, non au leo, unde certus non sum, pro certo polliceri: sed quod nondum video, quomodo possim, satis ago ut possim. Forte veniam, forte non veniam. Sed quodlibet horum sit, dilexi a principio, diligam sine fine. Fidenter dico, non possum perdere sic dilectum usque in finem. Non mihi perit, sed præit, **C** cujus animæ mea adhæsit glutino quod non dissipabitur, et vinculo quod non dirumpetur. Tantum memento nostri cum perveneris quo nos prævenis: ut et nobis cito detur venire post te, et ad te pervenire. Interim tamen nullatenus putes quod tua dulcis memoria recedat a nostra, etsi præsentia dolentibus subtrahatur. Quanquam potens est Deus te adhuc

accidit anno 1152, ut testatur Chronicon Dionysianum his verbis: « Hic est annus ultimus felicitatis recordationis Sugerii abbatis. Verum quia a conditionis moriendi nemo excipitur, cum valetudine qua mortuus est, vexari cœpisset, fratrum manibus sustentatus est, et in capitulum se duci poposcit: ubi post verba ædificationis, cum lacrymis et gemitu omnium pedibus provolutus fratrum se iudicio exposuit, lacrymabiliter postulans ut quod in eos deliquerat, vel negligentius egerat, respectu pietatis ei relaxarent. Quod fratres omnes cum maxima devotione et copiosa lacrymarum effusione gratantissime fecerunt. Transit autem idem venerabilis pater inter verba Dominicæ Orationis et Symboli, die Iduum Januarii, septuagesimo ætatis suæ anno, a susceptione monastici habitus fere sexagesimo, prælationis vero suæ vigesimo nono: cujus sepulturæ et exsequiis interfuerunt sex episcopi cum multis abbatibus, Christianissimoque rege Francorum Ludovico, ubi et pietatis memor, et immemor regni celsitudinis, dum sepeliretur, amarissime flevit. » Hinc usque Chronicon. Inscriptum est hoc ejus sepulcro epitaphium, Hic JACET SUGERIUS ABBAS: breve quidem, sed solo Sugerii nomine totum exprimens Sugerium. Eum egregie laudat Robertus Herefordensis in epistola 216 inter Sugerianas. Elegantissimum divulgavit Franciscus, Chiffletius, a Simone Capra-Aurea San-

nobis donare rogantibus, servare indigentibus: quod uti que non est diffidendum.

EPISTOLA CCLXVII.

ABBATI CLUNIACENSI.

Filius vester frater Galcherus, factus est et noster, secundum regulam illam: *Omnia mea tua sunt, et tua mea* (Joan. XVII, 10). Non sit minus familiaris, quia communis: sed si est quod possit alia gratia, sit familiarior atque acceptior, ut mihi, quia vester est; sic vobis, quia noster est.

EPISTOLA CCXLVIII.

AB DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Monet promotionem cujusdam indigni subreptitæ factam, adeoque revocandam sententiam.

B Alii vereantur majestatem in vobis, et tremulis labiis ac digitis quod ad rem pertinet, vix ad id unquam longis ambagibus anfractibusque perveniant. Ego certe utilitatem vestram et honorem vestrum tantummodo attendens, rem, ut est, nude et aperte illico aperio; et sine cunctatione et obvolutione, tanquam uni nostrum, apostolico, quod opus est, intimare non vercor. Subreptum est vobis, et graviter: quod non dubius affirmaverim. Quis vobis suggestit hominem de ambitione notatum, convictum, condemnatum, ad ecclesiasticam cogere dignitatem? Quia non satis per se ipse se ingerere voluisset. Nonne is est, quem sanctæ memoriæ Lambertus episcopus (714) deprehensum in maleficiis detestandis, quæ ipse stimulante ambitione perpetrarat, non solum a gradu, in quo erat, sed a spectolius promotionis solemniter, ut debuit, degradavit? Non est nisi revocare sententiam, et propter anxietatem sanctorum fratrum de Corona, qui pro hoc clamant ad vos, et ob reverentiam episcopi sancti et docti, qui in hac re auctor exstitit: sed et propter conscientiam, conscientiam dico vestram, non alterius. Unum restat, ut hoc et pro mea cuncti Victoris Parisiensis canonico compositum.

*Decidit Ecclesiæ flos, gemma, corona, columna,
Vexillum, clypeus, galea, lumen, apex,
Abbas Sugerius, specimen virtutis et æqui,
Cum pietate gravis, cum gravitate pius.
Magnanimus, sapiens, facundus, largus, honestus,
Judiciis præsens corpore, mente sibi.
Rex per eum caute rexit moderamina regni.
Ille regens regem, rex quasi regis erat.
Dumque moras ageret rex trans mare pluribus annis,
Præfuit hic regno, regis agendo vices.
Quæ duo vix alius potuit sibi jungere, junxit,
Et probus ille viris, et bonus ille Deo.
Nobilis ecclesiæ decoravit, reppulit, auxit,
Sedem, damna, chorum, laude, vigore, viris.
Cui rapuit lucem lux septima Theiophaniæ
Veram vera viro Theiophania dedit.*

Prolixum et elegans ejus elogium a Patribus congregationis S. Mauri litteris aureis laminæ æræ inscriptum est. Plura de eo in notis ad epistolas 78 et 369.

(714) Engolismensis erat episcopus post Gerardum, qua in diocesi situm est monasterium de Corona Ordinis S. Benedicti. Lambertus laudatur in libro quarto de Vita Bernardi, n. 29.

scientia inferam : irascimini, et nolite peccare (Psal. iv, 5). Peccatis enim, si non irascimini tanti suggestori mendacii, tam indignæ sententiæ subreptori.

261 EPISTOLA CCLXIX.

AD EUMDEM.

Litteris a se per dolum extortis robur et auctoritatem derogat.

Serpens decepit me. Homo versipellis et versutus, justitiæ inops, audientiæ fugitanus, propriæ conscientiae inimicus, fraternæ incubans injuriæ, nescienti mihi litteras pro se per dominum Belyacensem (715) elicuit. Quid enim ille a me non obtineret? Si non vultis ultra modum onerare conscientiam meam, nil lucretur subreptione dolosus, nec de litteris nostris opprimat innocentes. Quanquam ne hoc quidem mihi satis fuerit, nisi et pœnam portet quam meruit subreptor malignissimus, et avarissimus exactor.

EPISTOLA CCLXX (716)

AD EUMDEM.

Scribit in causa Prioris Cartusiani contra transgressores quosdam. Mortem abbatis Cisterciensis nuntiat, et successorem commendat.

1. Qui tentant nos, non dormitant, neque dormiunt. Quomodo nunc de novo persecuti sunt in montibus, insidiati sunt in deserto? Cartusienses turbati sunt (717) : turbati sunt et moti sunt sicut ebrius, et propemodum omnis sapientia eorum devorata est. Scias, domine mi : inimicus homo hoc fecit. Quid dico, fecit? et adhuc facit. Adhuc fiduciam habet, ut et illa sanctitas influat in os ejus. Esca ejus electa : nosti optime. Quosdam jam prævaricatores constituit : alios, quos per se expugnare non poterat, per illos impugnat bello domestico et intestino. Ab ipsa fundatione loci et Ordinis non est auditum, ut quis exiens, sine satisfactione reciperetur. Qui male exierant, pejus reintraverunt, addentes prævarica-

tionem. Quid putas, Pater sancte, illi facturi sunt, quorum egressio in transgressione, regressio in superbia est? Et nunc superbia eorum ascendit semper (Psal. LXXIII, 23). Exsultant in re pessima quam egerunt, insultant injuriam patientibus. Vicere, triumphant : Prior jam non est Prior. Dum superbit impius, incenditur pauper. Exire etiam vult : non potest videre destructionem Ordinis sui. Et jam exisset, si solus exire potuisset. Qui Prior necesse est ut bonus sit : nam quorum innititur consilio, audivimus a bonis bonos esse.

2. Videsne, clementissime Pater, quantum subreptum sit tibi? Nihilne dignum recipiet subreptionis auctor? Si bene te novi, portabit judicium quicumque est ille. Venerunt ad te in vestimentis ovium, in habitu sancto; species decepit te. Quid mirum? et tu homo es. Sed jam prodita in lucem fraude exsurgeat zelus, et partes suas viriliter exsequatur adversus malignantes. Non veniat anima tua in consilium eorum : dissipetur consilium Achitophel. Te ipsum custodi. Non est parvis periculi scientiæ subripi et zelum dormire. Illud excusat ignorantia, hoc negligentia inexcusabile facit. Forte ascendat ex adverso, et aliud persuadere conetur. Mentiat iniquitas sibi, et non domino meo. Nam hæc veritas ; et res sic se habet. Nil vero jucundius, nil justius in judiciis vestris, quam cum se istiusmodi occasio præbet, si qui nocere voluit, cadat ipse in foveam quam fecit, et convertatur dolor ejus in caput ejus et in verticem ipsius iniquitas ejus descendat (Psal. VII, 16, 17). Zelus domini mei faciet hoc. Et priorabitur iterum, ut confido, qui Prior fuit : ut non gloriatur omnis iniquitas. Alioquin (quod) non frustra timemus) nisi Prior restituatur in gradu suo, Ordo non diu erit in 265 statu suo. Inspiret Deus vobis paterne accipere ista, et repondere bona ad nostram omnium consolationem, qui valde desolati sumus, et afflicti super vires.

(715) Arnulfus de Maiole, ut puto; de quo in epistola 278.

(716) Scripta anno Christi 1151.

(717) Causam aperuit auctor Vitæ gallicæ S. Bernardi, libro VI, cap. 10, ex Vita S. Anthelmi seu Nauthelmi, primo quidem majoris Cartusie Prioris, demum episcopi Bellicensis, repetitam. « Cum enim, » ut ibi dicitur, « daret operam novus Prior Anthelmus, ut si quid sancti Ordinis pristina religio et observantia accepisset detrimenti, id ad pridem conscriptas Constitutiones reformaretur; negligentem si quidem cerneret aut contumacem, admonitionibus blandis, verbis et minis, præceptis quoque et objurgationibus ad meliorem frugem revocare nitentur. Quod si quis nollet resipiscere, planeque obstinatus esset, e fratrum sodalitate illum extrudere non dubitabat. Erant enim nonnulli, qui sanas institutiones ejus non ferentes, cum essent grandes in oculis suis, homines maligna mente et in contentiones proclives, illi sese opponere non vererentur. At ille non ferens eorum arrogantiam, ne aliorum pacem et quietem interturbarent, e monasterio eos ejecit. » Quidam vero ex illis, ut credere par est, ad Eugenium confugientes, absoluti et nulli pœnitentiæ obnoxii remissi sunt : qua de re hic Bernardus con-

queritur, quod « ab ipsa fundatione loci esset inauditum, ut quis exiens sine satisfactione reciperetur. » Aliam causam assignat Mauricus in Annalibus ad annum 1151, cap. 2, ex Petri Venerabilis epistolis (libri VI epistola 12), nimirum contentionem, quæ, Hugone Gratianopolitano episcopo in archiepiscopum Viennensem assumpto, novæ electionis occasione nata est annò 1151 inter varia Cartusianorum cœnobia, Cartusiam, Exembias, Durbonum, Portas, Majoricum, Silvam, et Alverium; aliis dicentibus, « electum non debere episcopari, » et causam illam ad judicia protrahentibus; aliis contra asserentibus, « suum non esse litigare, sed simpliciter quod sentirent dicere, non autem palatia ad causandum intrare. » Verum cum in hac posteriori causa agatur de monasteriorum altercatione, non vero de monachorum rebellionem, quam Bernardus hac in epistola insinuat, ad priorem potius causam hæc referenda sunt. Quæ ad annum 1151 ideo referimus, quod contigerint paulo post mortem Bainaldi Cisterciensis (ut patet ex hac epistola) abbatis, qui obiit decimo septimo kalendas januarii anno 1150, ut ex Cisterciensi Martyrologio probat Mauricus ad annum 1151, cap. 1.

3. Dominus Cisterciensis (718) describit nos: plaga magna in Ordine. Mihi vero duplex incumbit mæroris ratio, qui in uno homine et patrem amisi, et filium. Et nunc habemus pro eo dominum Gozvinum Bonæ-Vallis abbatem. Sit beneplaciti vestri confortare eum litteris apostolicis, et quod de eo factum est, vestro roborare favore. Nostis eum, et non est ei apud vos opus commendatore, quem satis commendat vita sua, et sapientia sibi data a Deo. Dominus Valentinus (719) convalet: et ubi valet. operatur bona. Propterea amatores boni diligunt eum, et ipse diligit bonos. In hoc apparet quia bonus est, Vestrum est tales diligere et fovere. Puer vester plus solito infirmatur: guttatim defluit, forte minime dignus qui occidatur semel, et cito ingrediat ad vitam.

EPISTOLA CCLXXI (720).

AD COMITEM CAMPANIÆ THEOBALDUM (721).

Monet filium ob minusculam ætatem ad dignitates ecclesiasticas non esse promovendum.

Scitis quia diligo vos: sed quantum, novit Deus melius quam vos. Me quoque diligi a vobis non dubito, sed propter Deum: quem si offendero, non erit quod me diligere debeatis, cum jam non fuerit in causa Deus. Quis enim ego sum, ut de me tantillo tantus princeps curetis, nisi quandiu Deum in me esse creditis? Ergo ut offendam eum, fortassis nec vobis expedit. Offendo autem procul dubio, si facio quod requiritis. Nam honores et dignitates ecclesiasticas non ignoro deberi his, qui eas digne secundum Deum administrare et velint, et possint. Porro eas acquiri parvulo filio vestro precibus meis, vel vestris, nec vobis justum, nec mihi tutum esse noveritis (722). Nam nec cuiquam, vel adulto, plures in pluribus ecclesiis habere licet, nisi dispensatorie quidem, ob magnam vel Ecclesiæ necessitatem, vel personarum utilitatem. Quamobrem si vobis videtur hic durus sermo, et placet quod cogitastis implere; parcite mihi in hoc: nam vos satis, ni fallor, per

(718) Rainaldus, cujus obitus contigit anno 1151, Gozvinum ex abbate Bonæ-Vallis successorem habuit.

(719) Oribertus ex priore Casæ-Dei; de cujus electione, epist. 249.

(720) Scripta anno Christi 1151.

(721) Vide epistolam 37 et sequentem.

(722) In hac epistola attende, lector, et admirare insignem sancti Viri virtutem, zelum et constantiam, qui in re quam sensit Ecclesiæ Dei et suæ conscientie contrariam, magni principis Theobaldi, cui, utpote magno Claræ-Vallensium benefactori, plurimum debebat, votis et desiderio noluit obsequi. Pueros ob natalium splendorem ad dignitates ecclesiasticas promoveri, et plures uni dari graviter conqueritur Bernardus in epistola 42. n. 25. Exstat inter tractatus, ordiue secundus, tomo II.

(723) Quartus hic Theobaldi filius, ad Albas-Manus appellatus, qui primo ad sedem Carnotensem evehctus, deinde ad Senonensem, postea ad Remensem demum sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalis et legatus in Gallia creatus est. Is sacravit Philippum Augustum nepotem suum, ac in ejus gratiam Alexander III Francorum reges inaugurandi jus Remensi archiepiscopo confirmavit. De eo scribunt Petrus

vos et per alios amicos vestros istud obtinere potestis. Ita nec vos minus quod vultis, efficitis; nec ego peccavi. Sane Willelmulo nostro (723) cupio bene per omnia: sed ante omnia Deum. Hinc est quod contra Deum nolo aliquid habeat, ne non habeat Deum. Quod si alius secus voluerit, nolo per me habeat, ne perdam et ego Deum. Ubi vero emeruerit quod secundum Deum habere possit, probabo me amicum; et operam meam, si opus fuerit, non negabo. Apud amatorem justitiæ in excusando eo quod pro justitia est, non multum mihi laborandum. Vos autem apud comitissam (724) per ea quæ vobis rescripsi, habete me excusatum. Valet.

EPISTOLA CCLXXII.

EPISCOPO LAUDUNENSI (725).

Commonet eum piæ liberalitatis.

Vestri sumus. Si hoc scitis, imo quia non ignoratis, lator præsentium per nos vobis, et per vos aliis omnibus, quos offendisse videtur, efficaciter firmiterque reconcilietur. Alioquin offenditis, quem vestrum non negatis: quod omnino facere non zudetis. Ex quo episcopari cœpistis, nullam a vobis adhuc **266**, benedictionem accepimus; neque sacculum, neque peram, neque calceamenta in pedibus.

EUGENII PAPÆ EPISTOLA AD CAPITULUM CISTERCIENSE, EPISTOLÆ CCLXXIII PRÆMISSA (726).

Capitulo Cistercii habendo se cupere interesse, si per occupationes pontificias liceret. Hortatur ad studium et zelum disciplinæ et perfectionis religiosæ in Capitulo promovendum.

EUGENIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis G. (627) Cisterciensi, et universis abbatibus apud Cistercium in nomine Domini congregatis, salutem et apostolicam benedictionem.

1. Optarem, filii dilectissimi, corporali præsentia sacro vestro interesse collegio, unde sicut vobiscum in unitate sancti Spiritus ambulamus, ita de vivificatione sancti Spiritus et progressionibus

Cellensis, epist. 5, lib. 1; Petrus Blesensis, epist. 28, 122, alique plures.

(724) Mathildem, filiam Engelberti marchionis, fratris episcopi Ratisponensis, ut videtur ex Vita S. Norberti, cap. 32. En locus: « Assumptis itaque legatis comitis Theobaldi, Ratisponam usque eos adduxit Norbertus. Erat enim episcopus ejus civitatis, nobilissimi stemmatis, et habebat fratrem Engelbertum potentissimum marchionem, cui erant nubilis ætatis filie: e quibus una (Mathildis nomine, teste Orderico sub finem libri XIII), comiti Theobaldo desponsata est. » De Engelberto, ad epistolam 130.

(725) Scripta anno 1152. — Is erat Galterus de Sancto Mauricio, prius abbas Sancti Martini apud Laudunum, anno 1151, suffectus Bartholomæo piissimo episcopo, qui post regiminis annos triginta octo in Fusniacense ordinis Cisterciensis, quod ipse fundaverat, monasterium se recepit. Exstat egregia ejus epistola ad Samsonem archiepiscopum Remensem, qua falsam dilapidationis bonorum ecclesiæ Laudunensis accusationem diluit tum Fusniaci monachus, hic in Appendice hujus tomi.

(726) Antehac epistola 384. Scripta anno Christi 1150.

(727) Scilicet Gozvino abbati quinto Cisterc.

æ præsentialiter et communiter tractaremus. A vero ex divinæ dispositionis arbitrio in medio ad regendam navim Ecclesiæ constituti, circumventium procellarum inundatione contundi- ut non quod volumus, sed quod nolumus, fas; et susceptæ administrationis officio alligande ad optatum locum gressum flectere non aus: per spiritum et litteras nostras vobis niam exhibemus, et, quatenus permittitur, ac desiderio vestro nos conventui præsen-; cupientes quidem, et quanto possumus afrogantes, ut et vos conjunctum nobis vestrum m habeatis, et in communi super nos omnis Dei gratiam propensius imploretis. In monidem vertice constituti, ubi undique ventotibus propulsamur, speramus nos ex Dei dono tenus in tanto turbine posse subsistere, si um vestrarum interventum apud Deum meus obtinere. Ut autem apud eum de orationistris promptam semper valeamus invenire m, et quod nostris meritis non valemus, intercessionibus assequamur: optamus char vestram de his quæ ad Deum sunt, de oblia ordinis, de custodia disciplinæ, ita semper illicitam, et contemptis quæ retro sunt, ita anteriora unumquemque vestrum extendere, ia nubes in operibus vestris appareat, quæ es vestras, quominus ad Deum penetrent, aliquando præpedire.

uotis itaque, filii dilectissimi, convenitis in de corrigendis quæ in aliquibus vestrum cor- sunt, et statuendis quæ ad animarum salu- profectum ordinis fuerint statuenda, commu- iram habete, quoniam qui modica spernit, a decidit (Eccli. xix, 1); nec ea quæ minora r ia vobis, incorrecta relinquite. Inutiliter rtas civitatis obserat [al. observat], qui vel oramen, unde ingrediantur, hostibus relin- ertum, dicente scriptura, « Idem facit sen- glecta, quod ventus irruens; » et: « Vitasti ; vide ne obruaris arena. » Respicite, quæso, res patres, qui nostrum sacrum Ordinem nt; et considerate, qualiter relicto mundo, mptis omnibus, mortuis mortuos suos sepe- issis, ad solitudinem volaverunt, unde aliis equens ministerium satagentibus, ipsi ad su cum Maria sederunt (Luc. x, 39, 40), ut berius cœlestis manna perciperent, quanto ab Ægypto discessissent. Ipsi quidem sunt de terra et de cognatione sua; obliti pulum suum, et domum patris sui: et quo- x eorum speciem concupivit, crescere fecit gentem magnam, et usque ad extremum erræ propagines eorum extendit, ita quod claritatis eorum universum corpus Ecclesiæ

illustravit; et Sareptana mulier ad eorum vocem innumera vasa de modico oleo, quod habuerat in lecytho, replevit (III Reg. xvii, 10, 16). Sane illi primitias Spiritus acceperunt, et oleum suavitatis eorum ad nos usque defluxit.

3. Unde cogitandum vobis est attentius et agendum, ut non degeneretis de eorum virtutibus, sed quales fuistis in germine, sitis etiam in virgulto: et qui ex eis vitæ semina suscepistis, idem cum eis germen afferatis, et fructum. Intuemini qualiter illi, quorum lampades extinguuntur, de oleo vestro exoptant accipere; et multi, qui computruerunt sicut jumenta in stercore suo, ad respectum supernæ gratiæ regimini vestro committi, et orationibus desiderant commendari. Et quoniam filii sæculi hujus vos renitentes etiam ad regimen sui trahere moliantur, et de quiete contemplationis et deserti silentio volunt vos aliquoties ad occupationes et negotia revocare; ad mentis oculum patrum vestrorum instituta reducite, et propheticum habentes exemplum, eligite magis abjecti esse in domo Dei, quam habitare in tentoriis peccatorum (Psal. lxxxiii, 11). Et quia nihil habetis quod non accepistis; de Domino in bonitate, de vobis autem in humilitate sentite, unde illius videamini vestigia sequi, qui ait: *Cum omnia bene feceritis, dicite, Quia servi inutiles sumus* (Luc. xvii, 10). Si enim genera linguarum, si gratiam sanitatum, si prophetandi scientiam accepistis; si verba vestra meliora sunt, imo fragrantiora unguentis optimis; si mundus reveretur vos, et in odore unguentorum vestrorum currere delectatur; ejus opus certum est esse, qui ait: *Pater meus usque modo operatur* (Joan. v, 17).

EPISTOLA CCLXXIII (728).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Lætatur ob litteras, zelo et affectu plenas, a Pontifice ad capitulum scriptas. Hortatur, ut ea sollicitudine pergat fovere omnes, sed præcipue sui Ordinis Religiosos. Abbatem Trium Fontium a præfectura sua abstractum queritur.

Amantissimo patri et domino EUGENIO, Dei gratia summo Pontifici, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, modicum id quod est.

1. Vox tyrturis audita est in capitulo nostro: exultavimus, et delectati sumus. Plane eloquium castum, fervidum zelo, cautum scientia. Spiritus vitæ spirabat in litteris, spiritus vehemens, intonans et increpans, et æmulans nos Dei æmulatione. Fateor, non facile dixerim quid me amplius delectarit in illis, vestra benignitas, an nostra utilitas; inclinata majestas, an erecta humilitas; mordens severitas, an mulcens paternitas. Qui in nobis quantumcumque esuriebant justitiam, refecti sunt; qui minus, compuncti sunt; qui minime (729), confusi sunt. Ita, quæso, ita jugiter faciatis. Sollicitudo quæ omnibus debetur, nullo modo his, quibus specia-

Scripta anno Christi 1150.

Ita in quovis ordine, quantumvis sancto, tur hi tres hominum ordines; nec unquam Dominica palea deerit. Vide sermonem 3 in

Ascensione, n. 6; item sermonem in Dedicatione ecclesiæ, n. 3, et sermonem 30 de diversis, n. 1: ad hæc sermonem 46 in Cantica, n. 6.

lius debetur, subtrahenda est, sed propensius exhibenda. Charitas benigna est: dilatare se, non minorare novit. Colligat sane et alios, sed nobiscum: nec alienum a vestro apostolatu fovere ejusmodi, qui cum apostolis loqui possunt: *Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te* (Matth. XIX, 27). Non sunt relinquendi, qui ipsi se reliquerunt. Pusilli Domini sunt, in ipsum credentes: non deseret eos fidelis servus et prudens, is præsertim cui credita universitas est. Nempe universitatis portio hi: et quidem pusillus grex, sed qui, ni fallor, meruerunt patrem habere Deum, accepturi coronam gloriæ de manu Domini, et diadema regni de manu Dei sui. Nec enim rapinam arbitrantur esse se hæredes Dei, cohæredes autem Christi. Denique **268** audierunt: *Nolite timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum* (Luc. XII, 32). De his interim satis.

2. Abbas Trium Fontium (730) bene plantatus erat, utpote secus decursus aquarum. Vereor ego, ne arbor bona faciens fructum bonum, explantata faciat nullum. Vidimus interdum vitem in prima plantatione fecundam, in secunda sterilem. Vidimus lignum bene plantatum virescere, transplantatum arcescere. Graviter proinde vulnerastis cor meum, si non remittitis eum: quia sumus cor unum et anima una. Quoad divisum erit, necesse erit ut utraque pars suo sanguine cruentetur. Heu! onus quod ambo vix portabamus, quomodo portabo solus, subducto baculo senectutis meæ? Si de me parum est, moveat vos totius Ordinis plaga non parva: et ne spe incerti boni, tam certa interim mala fieri velitis. Quod si omnino vobis in eo complacuit, ut retineatis eum; placeat, obsecro, commendatum habere ipsum, ac deinceps ad Deum levare manus, ut dignetur idoneum pro eo virum providere domui illi. De cætero super his quæ pro communi utilitate totius ordinis, et pro aliis quoque negotiis eidem abbati dignum, imo et necessarium judicavimus ad

(730) Hugo scilicet, ad quem epistola sequens, abbas Trium Fontium in Campania, non vero Sancti Anastasii ad Tres Fontes prope Romam, quidquid Wion, Ciaconius, alique in contrarium sentiant. Primo quippe Trium Fontium appellatio, per ea maxime tempora, absolute soli Campaniæ monasterio tribuitur, ex Vita S. Bernardi, et ex titulo epistolæ 69, *Ad abbatem de Tribus-Fontibus*: cum Romanum illud Sancti Anastasii nuncupari soleat, ut probat in primis inscriptio epistolæ nunc 345, *Fratribus de Sancto Anastasio* directæ. Deinde Rualenus ex Priore Claræ-Vallensi abbas tunc erat ad Sanctum Anastasium, ex epistolis 245, 258, et duabus sequentibus: quibus accedit Nicolai Claræ-Vallensis epistola 43, *Ad Rualenum abbatem Sancti Anastasii*. Ad hæc sequens Bernardina epistola 274 in manuscriptis hunc titulum præfert, *Ad Hugonem abbatem Trium Fontium, quando erat Romæ*, quæ verba satis innuunt hoc monasterium ab urbe Roma longius dissitum fuisse. Præterea Bernardus in hac epistola 273 Eugenio significat se ægre ferre quod Hugo Romam evocatus sit, nempe ut crearetur cardinalis; additque se graviter ex hoc vulneratum iri, nisi ad se remittatur. Atque adeo Hugo in Galliis abbas

vos perferenda committere, festinatum exposcimus Benignitatis vestræ responsum; sed responsum facti, non verbi.

EPISTOLA CCLXXIV (731).

AD HUGONEM ABBATEM TRIUM FONTIUM, QUANDO ERAT ROMÆ (732).

Pœnitet commendasse nepotem episcopi Antissiodorensis, improbens collatam illi præposituram.

Pœnitet me scripsisse pro juvene illo; et velim, si fieri possit, revocari precem, per quam videor approbasse iudicium amici (733) super collata et male collocata ab eo præpositura, quod utique non facio, nec feci unquam. Sed vicit me, fateor, ut sic scriberem, dilectio qua tenebar, vehementer astrictus avunculo adolescentis, affectu grandi nimis, sed minus spirituali in hac parte. Urgebat maxime plaga recens de morte illius. Videar levitate usus: sed malo periclitari apud dominum meum præcipatione scribendi, quam apud Deum suspitione mendacii. Quamquam caute ac provide de præpositura scripsi, nihil ad ipsum; quod indubitanter scirem duos ut memini, prædecessores ejus ipsam aliter ordinasse, atque alias suo confirmasse privilegio. Tu autem si efficere potueris apud ipsum, ut Ecclesiæ privilegium, et privilegio efficaciam reddat, bonum opus operatus es. Utinam a nævo sanguinis hujus sanctum purgaret episcopum, et adolescenti in aliis provideret!

EPISTOLA CCLXXV (734).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM, PRO ANTISSIODORENSI ELECTIONE.

De statu electionis Antissiodorensis, et fraude in ea commissa pontificem certiore facit.

Cum primum vobis pro Antissiodorensi Ecclesia scripsi, de prima audieram electione, de secunda nihil. Et ecce me veluti prophetante, opprobrium quod suspicatus sum, secutum est: et timor quem timebam, evenit. Mementote quomodo actum sit Nivernis (735), et videte si non simili arte, imo fraude non dissimili, eodemque auctore, ut aiunt, et nunc secunda electio præsumpta est: ut scilicet uno no-

erat. Denique faciendæ electioni ad successorem Hugoni subrogandum Bernardus ipse, qui tum in Gallia versabatur, præsens interfuit, ut patet ex epistola 274. Porro Hugo anno 1150 cardinalis episcopus Ostiensis in tertia creatione ab Eugenio facta, simulque cum eo creati sunt cardinales alii duo monachi Claræ-Vallenses, Henricus et Rolandus, testante Ciaconio: tuncque accidit, ut ecclesiæ Ostiensi ob incolarum inopiam conjungeretur Veliterna. De Hugone iterum in epistolis 274, 287, 290, 296, 306 et 307.

(731) Scripta anno Christi 1151.

(732) Alias, *Contra nepotem episcopi Antissiodorensis*. Alias, *Pro nepote episcopi Antissiodorensis*. Vide epistolam 276. — Epistola 274, quæ in editis hunc profert titulum: *Ad Hugonem abbatem, etc.*, in Leodiensi codice et in altero Aurea-Vallis ita inscribitur: *Ad Hugonem episcopum, de præposito Antissiodorensi*. MARTENE.

(733) Hugonis episcopi Antissiodorensis.

(734) Scripta anno Christi 1151.

(735) Idipsum repetit in fine epistolæ sequentis. Turbas intelligit, quæ acciderunt in electione Raymundi episcopi Nivernensis. Confer epistolam 246.

minato duos ejiciant, et sic demum tertium, quem volunt, subinducant. Miserunt et isti ad me, ut pro sua parte scriberem, et visum 269 est mihi mittere fratrem a latere meo, qui de utraque certius actione cognosceret nosque certificaret. Qui intrans ecclesiam, et de omnibus diligenter explorans, testimonio omnium qui convenerant, invenit nullum presbyterorum, præter unum, fratrem scilicet ipsius fratris Gaufridi (736), Hugonem; nullum de diaconibus præter Stephanum solum, ex parte illa esse: exceptis his, qui auctores exstiterant, personis ecclesiæ, cantore, archidiacono, et, ut dicebatur, thesaurario: neque enim ipse præsens tunc adfuit. Porro in parte altera, præter alios inferioris ordinis, diaconos novem, et presbyteros undecim consentire. Duodecimus, qui et archipresbyter est, pro neutra parte velle se subscribere, pro neutra scripsisse testabatur: quanquam priorem plus vellet. Sigillum Ecclesiæ præfatus Hugo tenebat (737), homo non pacis, sed partis alienæ: nec consideravit in tradendo quod debuit, sed quod voluit. Sic se res habet. Et ego solita præsumptione unum infero: nec malitiam gloriari oportet, nec sapientiam decipi decet, nec Ecclesiam suspendi diutius expedit.

EPISTOLA CCLXXVI (738.)

AD EUMDEM, POST OBITUM EPISCOPI ANTISSIODORENSIS.

De irreligioso episcopi Antissiodorensis testamento, non sine fraude Stephani diaconi facto monet Pontificem: illudque scandali causa irritari debere.

1. Adhuc suggero aliquid, quod ante non tacuissim, si ante mihi compertum fuisset, sicut nunc est. Adest homo qui peccare fecit Israel, sanctum loquor episcopum (739): qui cum in morte aliquantum stupidus esset et turbatus, iste eum fecit mori pene intestatum. Cum enim pauperibus et ecclesiis aut nihil, aut parum daret, nepoti suo carnali adolescentulo, sæculari inutili, totum pene quod acquisierat mensæ episcopali, Stephano suggerente et sollicitante, dimisit. Aiunt septem ecclesias, et decimas, et prata in propria silva episcopi; insuper, quod pudor est omni religioni, de mobilibus aureos suos, et proprias equitaturas; et, cum minus illæ sufficerent ad conficiendum iter, ut pro his firmandis ad vos veniret, jussisse tradi etiam monasterii equitaturas. Quanquam quidem existimant episcopum donationes istas nescisse, sed Stephanum fecisse, et sigillasse quæ voluit: et credendum. Nempe et anno præterito in articulo, ut putabatur, mortis positum, ecclesiam quamdam eidem nepoti donare

(739) Hic videtur a tumultuantibus electus: sed tandem prævaluit electio Alani ex abbate Ripatorii ordinis Cisterciensis, diocesis Trecentis, qui Vitam S. Bernardi in compendium rededit. In Actis episcoporum Antissiodorensium episcopatus per annum vacasse dicitur. Vide epistolas 280 et 282, etc., atque librum tertium De consideratione, n. 11.

(737) Hinc intelligitur, Ecclesiam Antissiodorensis proprium sigillum ex tunc habuisse præter episcopale.

(738) Scripta anno Christi 1151.

(739) Id est Hugonem, ex primo abbate Pontiniacensi episcopum antissiodorensis. Obiit anno 1151

A fecerunt: quod donum postea convalescens, sicut certissime comperimus, fecisse se minime recognovit. Quis denique credat, virum sanctum, spiritualement, si sapuit, si compos sui fuit, testamentum tale fecisse? Quis vel sæcularissimus hoc dixerit testamentum sacerdotis? Hæccine dispositio hominis sobrii et spiritualis, illius qui omnia dijudicat, et ipse a nemine judicatur? A quo enim, si ita remanserit, sive in cœlo, sive in terra, iste non judicabitur?

2. Tu ergo, serve Dei, qui tenes gladium Petri, amputa confusionem opprobrii a religione, scandalum ab Ecclesia, crimen a persona, a spiritualium omnium, qui eum in spiritu et non carnaliter diligebant, et tuo ipsius corde amaritudinem et dolorem. Exsurge, Phinices: sta et placa, ut sanetur quassatio. B Sta, inquam, inflexibilis adversus carnem et sanguinem, quo 270 ariete murum tuæ constantiæ filii hujus sæculi procul dubio concutere conabuntur. Vera pietas est in avunculum, si super hujusmodi exstiteris impius in nepotem.

3. Et hoc scitote, quod viros religiosos, decanum Sancti Petri Antissiodorensis, et Priorem Sancti Eusebii, tam pro se, quam pro abbate Sancti Laurentii, ob primam Antissiodorensis Ecclesiæ electionem paratos venire ad vos, pars adversa per comitem Nivernensem (740) detinuit, et deterruit ne venirent. Siquidem comes ipse vocatis ad se denunciavit, ne se intromitterent, et minis gravissimis ac manifestis prohibuit eos: sicut Prior ipse a prædicto abbate suo et fratre suo carnali, et a decano missus ad nos propter hoc ipsum, confessus et conquestus est nobis, rogans etiam per nos hoc ipsum innotescere vobis. Dixi, et iterum dico: Mementote quod factum est Nivernis. Ordinatissimum est, minus interdum ordinate aliquid fieri. Claves vestras, qui sanum sapiunt alteram in discretionem, alteram in potestate constituunt.

EPISTOLA CCLXXVII.

AD EUMDEM, PRO ABBATE CLUNIACENSI

Abbatem Cluniacensem benevole excipi, et honorifice tractari petit.

Stultum videtur scribere ad vos pro domino Cluniacensi, et ei quasi velle patrocinium ferre, quem omnes sibi patronum habere desiderant. Sed scribo, etsi non necessarie illi, satisfaciens tamen affectui: affectui dico meo, non alterius. Ipso enim, quia corpore non possum, prosequor amicum peregrinantem. Quis nos separabit! Nec altitudo Alpium, nec die decima Octobris: de cujus viri miraculosa conversione, virtutibus ac sanctimonia, lege Henriquez in Fasc. lib. II, dist. 10, cap. 28, et in Monologio, ad diem vicesimam primam Januarii. Lege etiam Vitæ S. Bernardi librum I, cap. 3.

(740) Guillelmum IV, qui patri Guillelmo III in Cartusiam sedenti successit ab anno 1147. Confer paulo infra epistolam 280 et ibi notam.

(741) Scripta anno 1146. — Petrum Venerabilem ad Eugenium honoris causa procedentem, his litteris Bernardus commendavit. Ille sui itineris meminit tum libro secundo De miraculis, cap. 25: « In primo, » inquit, « pontificatus domini papæ Eugenii

nivium frigora, nec longitudo itineris. Et nunc præsens sum, in litteris his assistens illi. Sine me poterit esse nusquam. Debitor sum dignationi ejus, per quam dignus habitus sum assumi in id gratiæ. Sed debito ipsa absolvit gratia, quia necessitas in voluntatem transiit. Honorate virum, ut vere honorabile membrum in Christi corpore. Vas est in honorem ni fallor, plenum gratiæ et veritatis, refertum plurimis bonis. Remittite eum cum lætitia, quamplurimo sub reditu lætificaturum. Dignemini eum ampliori, ut dignum est, gratia, et ita ut de plenitudine ejus omnes, cum redierit, accipiamus, Sane si quid petierit in nomine Domini Jesu, non debet apud vos pati difficultatem. Nam si nescitis, iste est qui manus suas extendit ad pauperes Ordinis nostri; iste est qui de possessionibus ecclesiæ suæ, quantum cum pace potest suorum, libenter frequenterque largitur ad victum. In nomine Jesu cur dixerim, audite. Si enim petierit (quod suspicor vereorque) dimitti a regimine monasterii (742), quis illum noscens, in nomine Jesu petere putet? Fallor, si non solito timorior, si non se ipso melior factus sit, ex quo vidistis eum. Quanquam pene ab introitu suo in multis Ordinem illum meliorasse cognoscitur: verbi gratia, in observantia jejuniorum, silentii, indumentorum pretiosorum et curiosorum (743).

anno ad visitandum tam ipsum, quam communem matrem Romanam Ecclesiam Romam adii; tum etiam ad Bernardum scribens libri sexti epistola 46, « Videram eum. » inquit (scilicet Eugenium), « primo anno pontificatus sui Romæ. » Quo quidem in itinere illud ipsi accidit, quod postea Eugenio scripsit, libri sexti epistola 44, ut a marchione Opizone per Italiam grassante spoliatus, Placentinorum auxilio omnia recuperaverit. Iterum vero Eugenium invisit circa annum 1151, a quo quam fuerit benigne exceptus, testatur in quadam epistola ad S. Bernardum, cujus amicitiae officium hac in parte agnoscit.

(742) Forsan cogitabat Petrus dimisso regimine ad S. Bernardum se recipere, ut quidem ipse profiteatur supra in epistola 264.

(743) Hæc omnia testantur præclara ejus Statuta in Bibliotheca Cluniacensi. Confer Orderici librum decimum tertium ad annum 1132.

(744) Scripta anno Christi 1150.

(745) Henrico, qui germanus erat Ludovici Junioris, post archiepiscopo Remensi. Confer epistolas 269, 305 et 307. Eum a Ludovico patre divinis servitiis mancipatum Honorius II in suam tutelam suscepit, teste ejus epistola in Spicilegii tomo III, pag. 150, ubi alia succedit Ludovici regis ad legatum apostolicum, concedenda eidem Henrico præbenda in Ecclesia Pontisarenensi. Abbas fuit Sanctæ Mariæ Stampensis, necnon archidiaconus Aurelianensis, ex Chartario Sancti Martini de Campis.

(746) Id patet ex duabus Anselmi epistolis ad Urbanum II, quæ sunt libri secundi epistolæ 33 et 34. Simile quid de Belvacensis Ecclesiæ statu scribit Ivo episcopus Carnotensis epistola 87. « Prædicta. » inquit. « Ecclesia (Belvacensis) tandiu jam bonos desuevit habere pastores, ut malos habere, videatur ei quasi legitimum, bonos autem eligere, quasi nefarium. » etc.

(747) Heloissa, Petri Abælardi quondam conjux, deinde sanctimonialis, denique abbatissa parthenonis Argentoliensis, ad Sequanam præterfluentem in

EPISTOLA CCLXXVIII (744).

AD EUMDEM, PRO EPISCOPO BELVACENSI (745).

Petitiones filii vestri episcopi Belvacensis quam dignæ sint exauditu, non est quod vos doceamus: ipsæ satis per se paternis visceribus vestris quod dignum et justum est, facile persuadebunt. Agimus tamen. Fovendus est devotus juvenis favore paterno: et zelus bonus, quem pro sua Ecclesia gerit, non modo approbandus, sed et juvandus. Sic seipso in dies devotior, ferventior, fortior fiet, cum vexationes et tribulationes, quæ nunquam desunt illi Ecclesiæ (746) a malis hominibus, manu indeficientis auxilii vestri sibi senserit e regione levare. Petitionem fratris Arnulfi de Maiole petimus exaudiri. Magister G. (hoc nomen nuntio) dicet eam vobis. Sed et quod petit abbatissa de Paraclito (747), per ipsum, si dignamini, scire potestis; et facere, si dignum judicatis.

EPISTOLA CCLXXIX (748).

AD HENRICUM COMITEM (749).

Comitem ob injuriam a subditis ejus illatam de restitutione in integrum compellat.

Abbas Castellione (750), vir religiosus, Romam proficiscens, in Dei et nostri custodia sua omnia dereliquit: et ecce ministeriales Simonis, homines de Belfort, abstulerunt porcos eorum. Maluissem,

diocesi Parisiensi. In quem locum anno 1127 cœnobitæ Dionysiani, cum ex antiquissimis diplomatibus probassent, suum esse dono Hermenrici, Nummæque uxoris, regressi sunt longo postliminio. Theodrada enim, Caroli Magni filia, congregaverat ibidem velatas, quæ ejecta disciplina monastica ejectæ sunt. Paulo ante, ut superius diximus, Petrus Abælardus, cum facultate abbatis Sancti Dionysii abacesserat in solitudinem agri Trecentis, ubi oratorium calamorum palustrium, stipularum, juncorumque centonibus confectum, dicaverat primo sanctissimæ Trinitati: deinde Paracliti nomen indidit, quod ibi post varias calamitates tandem nonnullo solatio respirasse sibi visus est. Quem locum postea Heloissæ cessit. Heloissam alii Helwidem vocant, quo nomine duas ipsi epistolas scripsit Hugo Metellus, « Helwidi venerabili abbatissæ Paracliti. Famineum sexum vos excessisse fama nobis notificavit. Quomodo dictando, versificando, et (quod excellentius omnibus est his) muliebrem mollitiem exsuperasti, » etc. Eam aliquando invisit, et exhortatione sua dignatus est Bernardus, teste Abælardo in epistola 5.

(748) Scripta anno Christi 1152.

(749) Is filius Theobaldi Magni Campaniæ comitis, cujus in dignitates successit anno 1151.

(750) Balduinus, ad quem epistola 401, episcopus dein Noviomensis, ex epistola 402. Castellionensis abbatia, de qua hic sermo, illa est indubie canonicorum regularium Ordinis S. Augustini ad Sequanam diocesis Lingonensis, ubi litterarum prima elementa didicit Bernardus, et quam ex sæculari regularem fecit, ex vitæ libro I, cap. 1, n. 3: non vero Castellio Neustriæ, ut quidam perperam volunt. Castellio quippe, cujus abbas iste Balduinus erat, parum distabat a Clara-Valle, siquidem abbas, Romam profecturus, res suas Bernardo commendavit. Ad hæc focus Bellus Fortis qui non longe a Castellione aberat ex contextu epistolæ, situs est ad amnem Vigoram, qui in Albam influit infra Claram-Vallem et Barrum oppidum. Denique in vetustis Castellionis Lingonensis chartis, uti et in vulgato abbatum indice,

dico vobis, ut nostros proprios rapuissent. A vobis requirimus illos. Ad hoc te constituit principem super terram. Princeps regum terræ, ut sub eo et pro eo bonos foveas, malos coerceas, pauperes defendas, facias iudicium injuriis patientibus. Si hæc facis, opus principis facis: et spes est ut tuum Deum dilatare et roborare debeat principatum. Si non, timendum est tibi, ne hoc ipsum quod videris habere honoris et potestatis, auferatur (quod absit!) a te.

EPISTOLA CCLXXX (751)

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM PRO ANTISSIODORENSI NEGOTIO.

Queritur sententiam apostolicam in causa electionis Antissiodorensis, a se jussu Pontificis denuntiatam, contemni.

1. Bene facitis, frequenti et benigno exauditu tempus breve, quo hic sum, solando tædentem, pusillanimum erigendo. Facitis, etsi non quod mereor ipse, certe quod vos decet. Non quod ad usum propriæ voluntatis tanta abuti benignitate delecter; paratus, teste conscientia, tam æquo accipere animo quod negare, quam quod præstare placuerit. Volo mihi geri morem, sicut et omnis homo; sed non quod justitiæ obviet, quod veritati præjudicet, quod vestræ denique displiceat voluntati. Hoc pro eo, ne me suspicemini aut non advertere beneficium, aut ingratum esse. Nunc quod res postulat, audiat Sanctitas vestra. Cum in me itur, levis jactura est, et quæ levare facilius queat resarcitu. Ego plagis conscientiæ meæ nullum judico accommodatius medicamentum probris et contumeliis. Non est proinde quod pro me movear, homuncio omni opprobrio dignus et despectione. At si usque in christum Domini malignatio forte pervenerit, nutat, fateor, patientia, et omnis pene cedit mansuetudo. Numquid petivi a domino meo ordinari per me Ecclesias, disponi episcopatus, creari episcopos? Aptum videlicet instrumentum, formica plaustrum trahens. Voluistis hominem promoveri; digne sane, ni fallor: in quem nimirum quid dicant, non inveniunt, ne hi quidem qui contra volunt.

Balduinus abbas secundus post Aldonem abbatem primum recensetur.

(751) Scripta circa annum 1152. Vide epistolas 275, 282.

(752) Defuncto Hugone episcopo Antissiodorensi anno 1151, « volentibus clericis alium episcopum, ut moris est, eligere, » inquit Bernardus, libro tertio De consideratione, cap. 2, « quidam adolescentulus intervenit appellans et vetans ne fieret, quoadusque isset et redisset ab Urbe; cui tamen appellationi nec ipse detulit. Nam cum videret se contemni, tanquam qui irrationabiliter appellasset, accitis quos potuit sibi, tertia die post factam ab aliis electionem, fecit suam. » (Vide epist. 275). Quibus acceptis Eugenius, tribus (ut hic dicitur) quorum unus erat Bernardus, commisit electionem, Bernardi et alterius in unum convenere suffragia, altero reclamante: unde hic postulat ab Eugenio suppleri quod minus est. Electus hic videtur fuisse Alanus, qui tandem Hugoni successit. De quo sic loquitur liber Sepulcrorum Claræ-Vallensium: « Ad dexteram domini Godefridi quodam Lingonensis episcopi, versus chorum, jacet dominus Alanus episcopus

2. Innotuit quibus oportuit mysterium bonæ voluntatis. Et mysterium quidem publicatum est, fructu vero usque adhuc et utilitate fraudamur. Quæritis qui fecit hoc! Homo pacis vestræ, in quo sperabatis. Homo, cui odio religio, cui oneri sapientia, cui terrori justitia est: qui domini sui non est veritus secretum prodere, evacuare decretum. Nec mirum qui se talem aperire non est confusus: qui dum proprio concedit livori, etiam vestræ reverentiæ non pepercit. Confusus sum ego; sed quæ cura? Non recuso confusionem, quam mihi obedientiæ zelus invexit. A me quidem non transit calix iste: sed per me plane usque ad vos pertransiit. In suggillatione, ne dicam depravatione datæ sententiæ cui clarum non sit auctorem tangi potius, quam denuntiatorem? Cujus non potuit infamari persona, debuit ne infirmari promotio (752)? Unum est e duobus: aut stabit sermo, quem a vobis egressum testati sumus; aut nos mendaces reputabimur, sicut jam reputamur. Sed melius vestroque dignius apostolatu, non gloriabitur in malitia qui potens fuit in iniquitate.

3. Obeditum tamen mendato ex parte est, et parte majori. Tribus commissum erat; uno contemne, duobus consentientibus, quid restat, nisi ut vox vestra suppleat quod minus est? Et quidem tute hoc. Non est quod timeatis a scandalo illorum de quibus Dominus dicit: *Sinite illos; cæci sunt, et duces cæcorum (Matth. xv, 14)*. Quod reliquum est, lætabitur populus, lætabitur sanior pars cleri, etiam ipse lætabitur rex; lætabitur denique omnis Ecclesia sanctorum. Multa bona opera ostendistis sæculo nostro ex gratia quæ data est vobis: at nullum, ut arbitror, quod magis pro gloria vestra faciat, quam si sic feceritis. Testimonium perhibeo eis, quod multos de religione nominaverint, non religione delectati, sed impotentia, qui non possint malignitatem eorum coercere, qui vi vim repedere non sufficiant: ut quorum sanctitatem non amant, non sit quod timeant potestatem. Comes Niversensis vias patris non ambulat (753): adversatur tum huic, tum omni bono. Incubat terris bonisque Ecclesiarum, sicut leo

Antissiodorensis, qui in quadam ecclesia oppidit famosi in Flandria, quæ Insula nuncupatur, a puero educatus, sub B. Bernardo in hac Clara-Valle habitum religionis suscepit. Postea primus abbas factus est monasterii, quod Ripatorium nominatur. Cui per annos duodecim præsidens, Domino cooperante, satagit ut personis utilibus et possessionibus necessariis... ditaretur. Anno vero novissimo vitæ B. Bernardi, ab Ecclesia Antissiodorensi in episcopum concorditer est electus. Hic multam hospitalitatem omnibus religiosiis domos suas frequentantibus exhibuit.... Peractis demum in episcopatu tredecim annis de licentia sedis apostolicæ cessit episcopatu et ad suam rediit Claræ-Vallē. Obiit autem pridie idus Octobris circa annum Domini 1181. » Ubi dum concorditer electus dicitur, intelligendum est in eum tanquam eligentium suffragia convenisse, ut etiam Bernardus epistola 282 ad Ludovicum regem diserte testatur.

(753) Comes Nivernensis Guillelmus IV, de quo epistola 276, quem tamen multa multis ecclesiis beneficia contulisse legimus: nam Vezeliacensi monasterio bona, quæ pater suus abstulerat, restituit;

paratus ad prædam. Paratus est recipere etiam Sarracenum, aut quempiam ex Judæis, ut isto careat, quod solus sibi videatur, qui malitiæ et calliditati ejus resistere et norit, et possit. Inde est quod nonnullis clericorum minis et manifestis gravaminibus, ut nobis ipsi confessi sunt, silentium imposuit, ne pars adversa de multitudine gloriatur.

4. Et, ut breviter quod sentio exprimam, si iudicatur operæ pretium in illo episcopatu monasteria pauperari, ecclesias conculcari, religioni illudi, ipsam episcopalem sedem, cujus præcipue facultatibus et possessionibus inhiat, in servitutem redigi; Regniacensis regnare nullatenus permittatur (754), Ubi est etiam nunc spiritus ille, quem habuistis in negotio Eboracensi? ¶ Non sentiet illum, qui simile opus teutaverit? Ecce is, sicut accepimus, in spiritu illius venit, qui curiam adversum vos concitavit; si liceat, moliturus id ipsum. De negotio domini Lundensis (755) reducimus vobis ad memoriam. Causa dilationis sublata de medio, non est nisi ut fiat quod faciendum erat. Et hoc addiderim: habere bonum, justum, et bonæ famæ cancellarium (756), apostolicæ dignitatis non modica pars est, apostolicæ administrationis non parvum adminiculum est apostolicæ conscientie non mediocris custodia est. Semper quidem notabilis constitutio pernicioosa: at post longam deliberationem, etiam turpis.

EPISTOLA CCLXXXI.

ABBATI BRUNONI DE CLARA-VALLE (757).

Brunonem perturbat, et imprudenter scribentem redarguit.

Rectene irascaris tu modo? Non, ut opinor. Convincunt te sermones tui, non dispositi in iudicio, sed præcipitati in perturbatione. Nam iudicium quidem tale est: Meliora sunt verbera amici, quam oscula inimici (*Prov. xxvii, 6*). At ego sine causa vapulo, inquis. Esto: nihilominus tamen verbera verborum nostrorum amicabilem curam sonant. Parum dixi: paternam loquuntur sollicitudinem. Itaque si culpam non habes, nihil te læsimus, propria excusatum conscientia: si habes, tibi potius ira-

Pontiniacensi latifundia dono dedit, et, ut alia missa faciamus, etiam gratificatus est abbatiæ Sancti Germani apud Antissiodorum, ubi tumultum habet in capitulo, tametsi in cœmeterio sepulturam elegisset. Illius pater, cujus dicitur vias non ambulare, erat Guillelmus III, vir utique pius admodum et religiosus. de quo ita Hugo monachus Antissiodorensis: « Anno 1147, Guillelmus Nivernensis comes, relicto sæculi principatu et omni honore calcato, Cartusiam petit, ibique Deo in humillima paupertate conversans, infra annum conversionis suæ felicem terminat cursum vitæ. » Epistola 280 in vetusto codicem monasterii Camberonensis hac inscriptione insignitur, *An dominum papam Eugenium, pro electione Nivernensi.* & contrario in editis, *pro Antissiodorensi negotio.* MARTENE.

(754) Hoc ironice dictum, siquidem de Alano (ut videtur) intelligamus, quem hoc nomine S. Bernardus idcirco indigitaverit, fortasse quod ex pago Regniaco apud Belgas, non longe ab Ipra esset ortundus. Nam quod passim dicitur Insulensis, de loco educationis ieterpretandum insinuat liber Se-

ascendum, quam mihi fuerat. Querere quod tibi non credidi: quasi tu mihi inde aliquid locutus fueris. Esto: credidi querenti de te. Tibi quomodo aut credere potui, aut decedere, qui dixeras nihil? Fac quod locutus es. Solvi quod debes quam ante poteris [*al. quam cito poteris*], ne forte non modo inter nos, sed et de nobis scandalum oriatur. De nobis autem bene senti, bene de te sentientibus, et non decedentibus tibi, sicut perturbate loqueris, nesciens quid loquaris. Mea sunt verba, meum loquantur affectum.

EPISTOLA CCLXXXII (758).

AD LUDOVICUM REGEM FRANCORUM JUNIOREM, PRO ELECTIONE ANTISSIODORENSI.

Hortatur regem, ne electo Antissiodorensi episcopo obsistat.

1. Volui ego nunquam in aliquo imminui honorem regis, dignitatem regni? Deum scit, nec vestra, ut confido, conscientia id vobis respondet. Videte ne illi magis contra vos faciant, qui electiones disturbant, ne sint in Ecclesiis qui serviant regi, sed ipsis de Ecclesiarum redditibus serviatur. Ego, ego electioni Antissiodorensi interfui. Consors fuit, quia clerici qui antehac in partes dissilierant, sine contradictione nunc tandem Deo miserante conveniunt. Electum bene novimus: testimonium ei perhibemus, quoniam bonus est. Neminem prorsus arbitror adfuisse illi celebritati, qui de assensu vestro dubitaret, cum jam idem assensus vestris litteris teneretur. Quis enim hoc vel cogitare posset repetendum alterum assensum, nec sufficere unum, præsertim ubi nulla ex tunc intervenit altera electio? Nunquid quoties dissenserint clerici, toties erit requirendus favor regis? Nec ratio, nec consuetudo hoc habet. Denique nuper, si recordamini, in Suesionensi Ecclesia quoties ad eligendum clerici conveniunt, quoties dissenserunt, et infecto negotio discesserunt: nec tamen existimo toties repetisse assensum vestrum, quem semel promeruerant.

¶ 2. Ita est, domine mi rex: non est quod debeatis reprobare factas electiones, quibus ut

pulcrorum Claræ-Vallis foco supra citato ubi: « In quadam ecclesia oppidi famosi in Flandria quæ Insula nuncupatur a puero educatus legitur » non natus. Regniacensis enim dici non potest monasterio Regniacensi, de quo anno 1128, in nostra Chronologia: cum ex Clara-Valle in Ripatorii abbatem, exinde vero in episcopum Antissiodorensis fuerit assumptus. Nisi forte quis dicat in secunda electione Antissiodorensi monachum Regniacensem fuisse electum, pro quo hic S. Bernardus scripserit; sed multis dissentientibus tertia tandem electum fuisse Alanum.

(755) Eskili. Vide epistolam 390.

(756) Forte post mortem Guidonis cancellarii, ad quem epistola 367.

(757) Priores editi *Clara-Valle*; at *Chara-Valle* præferunt melioris notæ codices, quibus domestica Claræ-Vallis instrumenta sulfragantur. Est autem Charæ-Vallis insignis abbatia Cisterciensium prope Mediolanum de qua fuse superius ad epistolam 134.

(758) Scripta anno Christi 1152.

EPISTOLA CCLXIII.

EPISCOPO SUESSIONENSI PRO ABBATE CAZIACENSI (709).

Porrexeram preces, cum possem forte jubere, et me putaveram exauditum. Sed quia comperi non ita esse, mihi videor non jam simpliciter fore communiterque petendum, sed clamandum in vociferatione: neque enim tenuiter seu æquanimiter fero repulsam, quam hactenus expertus non sum. Facite itaque quod debetis, facite quod soletis: nam consuetudo debitorem vos fecit. Facite, inquam, etsi non quia rogamini, certe quia jubemini. Itaque revertimini ad iudicium. Nec enim iustitiæ videtur esse, ut vir religiosus, et amicus noster et filius vester, abbas Caziacensis, quod juris est monasterii sui prolatum, et absque ecclesiæ suæ assensu. Quamquam etsi illi verbo omnino pertinaciter adhæreat adversarius, utpote iustitiæ non confidens; justo, ut putamus, iudicio prædicto abbati non debet obesse; cum viri illi, in quorum conniventia (*id est arbitrio*) res posita est, non concordasse, sed potius dissensisse sciantur. Ex hoc credimus, quia non contristabitis nos, neque conturbabitis. Sic Deus lætificet animam vestram, sic vos ab omni perturbatione conservet, Pater amande et honorande, et si omnibus servis Christi, sed nobis specialiter.

EPISTOLA CCLXIV (710).

PETRI CLUNIACENSIS ABBATIS AD BERNARDUM ABBATEM.

Suum erga Bernardum desiderium indicat, et insolatium absentiae dilectum sibi Nicolaum mitti obnixè postulat.

Forti ac splendidæ monastici Ordinis, imo totius Ecclesiæ Dei columnæ, domino BERNARDO Claræ-Vallis abbati, PETRUS humilis Cluniacensis abbas, salutem quam repromisit Deus diligentibus se.

Si liceret, si Dei dispositio non obstaret, si in hominis potestate esset via ejus; maluissem charissimæ Beatitudini tuæ nexu indissolubili adhærere, quam principari inter mortales alicubi, vel regnare. Quid enim? nonne regnis omnibus terrenis præferri a me deberet grata non solum hominibus, sed et angelis ipsis cohabitatio tua? Concivem te illorum si dixero, licet nondum spes in rem transierit, per misericordiæ Dei gratiam mendax non ero. Si plane mihi datum fuisset usque ad ultimum spiritum tecum hic esse, daretur fortassis posthac et ubi esses etiam perpetuo esse. Quo enim currerem nisi post te, tractus odore unguentorum tuorum a te? Quod quia semper non datur, utinam vel sæpe daretur! Et quia nec illud est, utinam saltem frequenter videam missos a te! Et hoc quoque quia raro contingit, volo ut vel in proximo Sanctitas tua

(769) Simone scilicet, de quo epistola 293. Inscripta est hæc epistola in antehac editis et quibusdam manuscriptis, *Ad eundem*, id est ad Eugenium. At lectionem nostram præferunt codices Cistercienses et Vallis-Claræ præter alios, et quidem meo iudicio rectius inscripta est *Episcopo SueSSIONENSI* Josleno, in cujus diocesi Caziacum, Ordinis S. Benedicti ad Matronam. Forsan de Simonis

amantem se per suum Nicolaum (711) usque ad Octavas Domini mecum mansurum visitet, in quo tuus, ut mihi videtur, ex parte et meus ex toto spiritus requiescit. Videbo te, sancte frater, in illo; audiam te per illum, et quædam, quæ secreto nota fieri volo sapientiæ tuæ, mandabo per ipsum. Sanctæ animæ tuæ, sanctisque sub regimine tuo omnipotenti Domino servientibus, me nostrosque, quantis possum precibus, quanta possum devotione commendo.

EPISTOLA CCLXV (712)

RESCRIPTUM BERNARDI ABBATIS AD EUNDEM.

Laudari detrectat, velut indignus: vicissim tamen laudes præconi suo rependit.

Quid facis, o bone vir? Laudas peccatorem, miserum beatificas! Resfat ut ores, ne inducar in errorem. Inducor autem, si tantis delectatus præconiis, ignorare me cœpero. Propemodum id mihi contigerat visis litteris Beatitudinis tuæ et beatificationis meæ. Quam beatus nunc essem, si verbis beari possem! Beatum tamen me dixerim, sed favore tuo, non meis laudibus. Beatum, quod diligo a te, quod diligo te. Quamquam et hanc mihi, dulcem licet, buccellam liquandam arbitror, nec omnino plenis, ut aiunt, buccis admittendam. Miraris cur hoc? Nempe non video in me unde tantum diligi meruerim, præsertim a tanto. Scio autem quia plus justo velle diligi, minus est a justo. Quis mihi det tantæ humilitatis insigne tam imitari posse, quam admirari? Quis mihi tribuat sancta et desiderata præsentia tua, non dico semper, non dico sæpe sed vel semel in anno frui? Puto quia nulla vice reverterer vacuus. Non, inquam, frustra conspicerem virtutis exemplar, disciplinæ summam, speculum sanctitatis: quodque minus usque adhuc a Christo didicisse me fateor, non incassum fide oculata perciperem, quam sis et tu mitis, et humilis corde. Verum si tibi pergo facere, quod a te mihi factum queror; etsi veritatem dicam, veritatis tamen legi non concordabo, in qua legitur: *Quod tibi non vis fieri, alii ne feceris* (Tob. iv, 16). Itaque jam respondeamus petitiunculæ vestræ, qua epistolam conclusistis. Is quem mitti vobis jubetis, modo mecum non est, sed cum domino Autissiodorensi; et ita infirmus, ut sine nimio incommodo nec ad nos usque posse adhuc venire dicatur.

EPISTOLA CCLXVI.

AD SUGERIUM ABBATEM SANCTI DIONYSII (713).

Animat eum, ut mortem intrepidus excipiat. Desiderium suum ejus ante morem visendi significat.

Charissimò et intimo amico suo SUGERIO, Dei gratia abbati Santi Dionysii, frater BERNARDUS,

hujus dejectione intelligenda est Petri Cellensis lib. II epistola 14:

(710) Scripta anno Christi 1149.

(711) Vide epistolam 298, et Petri Venerabilis librum III, epist. 33-35.

(712) Scripta anno Christi 1149.

(713) Scripta anno 1151. — Sugerium Bernardus hortatur ad mortem alacri animo excipiendam, qu

bonum est ut vestra auctoritate firmetur. Similiter et pro decanis Suessionensi et Cameracensi rogamus, ut dignæ preces eorum exaudiantur. Periclinati sumus in falsis fratribus, et multæ literæ falsatæ sub falsato sigillo nostro in manus multorum exierunt : et, quod magis vercor, etiam usque ad vos dicitur falsitas pervolasse (765). Hac necessitate abjecto illo, novello quod cernitis de novo utimur, continente et imaginem nostram, et nomen (776). Figuram aliam tanquam ex nostra parte jam non recipiatis, nisi forte pro episcopo Clari-Montis, cui sub altero sigillo litteras dedi, cum necdum istud haberem.

EPISTOLA CCLXXXV.

AD EUMDEM, PRO ODONE ABBATE SANCTI-DIONYSII (767). **B**
Abbatem Sancti-Dionysii Odonem commendat, et adversus suspectas aliorum criminationes, ex invidia et ambitione natas, tuetur.

1. Pro ecclesia Sancti-Dionysii, et pro persona Odonis abbatis, etsi nemo alius scriberet, ego scribere non dubitarem. Causa bona est, et neutra ex parte nutans : ecclesia nobilis, et abbas boni testimonii est. Illud orbi, hoc nobis, qui vicini sumus, notissimum est. Ad hæc et is, et illa specialis res vestra est. Pro his omnibus vel solus, ut dixi, si opus sit, scribere non confundor. Nunc vero tales mecum scribunt, quibus minime decredetur, etiam me non scribente. Ipsi sunt, quorum manus satis superque tractaverunt de verbo hoc. Ecce hi sciunt quid fecerit abbas; et quod sciunt, loquuntur. Secure prodeunt porrectæ a nobis preces pro eo, tam indubitatis fultæ testimoniis. Securus vestram sollicitudinem pro vestra ipsius proprietate sollicito et compello, nempe invasa nequiter, vexata atrociter. Rogo, obsecro, levate manum, extendite brachium, opponite scutum. Gladius Petri defendat patrimonium Petri.

2. Frustra quidam insurrexerunt in hominem, quem fama publica satis excusat, imo celebris commendat opinio. Boni videlicet filii, qui patris verecunda tam curiose scrutati sunt, nescio quæ incomperta omnibus crimina somniantes (768). Stupent qui audiunt ad subitam et inopinatam criminationem. Erubescunt, quia nunquam dictus fuerat sermo hujuscemodi de Odone. Sancti-Dionysii abbas nequaquam sub modio latet. Super candelabrum stat : ut, etsi velit, non possit dissimulare quod est. Et lumen ejus, ut fumus ejus, ab omnibus videatur necesse est. Numquid isti lynceos in eum oculos in-

(765) Vide epistolam 298.

(766) Hinc patet non verum esse quod ait Guillelmus abbas Cisterciensis, in epistola hic edita ad Theobaldum Campaniæ comitem, nempe falsum esse sigillum abbatis de Buzeio, in quo nomen abbatis impressum erat, asserens in nullo sigillo Ordinis proprium nomen abbatis unquam impressum fuisse. Certe in charta Bernardi ipsius pro compositione litis inter monasteria Sanctæ Genovelæ et Sancti Victoris, appensum est Bernardi sigillum cum ejus nomine et effigie, librum dextra, pedum sinistra tenente. — Vide notitiam de sigillo S. Bernardi, infra, *Operum ejus* tomo ultimo, post Vitam et Acta. EDIT.

A tenderunt, videntes quæ nemo adhuc videre alius potuit? Suspecta, fateor, mihi horum delatio est. Magis autem incredibilem reddit unus illorum, nomine Raymundus, qui ut aiunt, caput est hujus attentatæ malitiæ; homo, ut comperi, **276** palam loquax, clam susurro; anxie ambitiosus, adulatorie blandus; totos compositus ad fallendum, ad perturbandum non minus. Notavi sub pelle ovina lupum, ac certis designavi indiciis, quo jam aut mordere non audeat, aut nocere non valeat.

EPISTOLA CCLXXXVI (769).

AD EUMDEM, PRO EODEM.

Si susurrationses et subreptiones prævaluerint adversus abbatem Sancti-Dionysii, mundus ego sum a sanguine ejus, qui scripsi in alia vice adversus malignantes. Verumtamen quam accusationem afferunt adversus hominem illum! An quod non inveniunt quod accusent? Et quomodo si recte isti eum accusant, excusatur a vicinis omnibus qui recto sunt corde? Accusatur quod debita multa fecerit, impignoraverit terras, dilapidaverit bona. Quasi hæc vel necessariis, vel justis ex causis non potuerint contigisse. Mardavit nobis de his universis conventus illius ecclesiæ, et per fidelem personam testatus est aliter, quam vobis dicta sunt, se habere. Verumtamen inquiratur; nam certius de his oculus, quam juramentum fidem faciet : et si inventa fuerint quemadmodum isti malitiose componunt, quoquo modo acciderint, abbas non excusetur. Si non fuerint, delatores nihil de falsitate lucrentur. Insimulant eum de morte hominis : si se purgare non potest, moriatur. Quanquam quis non videat nec verisimile esse, ut quem paulo ante de morte eripuerat, in mortem tradiderit? Qua fronte hæc audent insusurrare vobis, qui viderunt et cognoverunt zelum abbatis in liberatione illorum, qui prius homicidium perpetraverant, et in ultione eorum, qui sanguinem proximi uli erant! Postremo si bene nossetis istos, posset profecto sufficere ad decredendum quidquid non accipitis nisi per eos. Adsit Deus sanctæ menti vestræ, ne quid illi lingua dolosa adversus innocentiam subripere possit.

EPISTOLA CCLXXXVII (770).

DOMINO OSTIENSI (771), PRO EODEM ABBATE.

D Dominus abbas Sancti-Dionysii accusatur ab iniquis omnibus : sed a bonis hominibus, qui in ecclesia et in circuitu ejus sunt, excusatur. Pro quo tanto affectuosius rogamus Charitatem vestram, quanto me-

(767) Scripta circa annum 1153. — Odo ex monacho Sancti-Dionysii prope Parisios abbas Sancti-Cornelii apud Compendium, dein Sugerio abbati Dionysiano suffectus anno 1151. De ejus ordinatione et laudibus vide Sugerianas epistolas 156 et sequentes, maxime epistolam 162, quæ est Baldvini episcopi Noviomensis, qui Odonem « virum religiosum et strenuum, » catholice electum, et a se benedictum dicit Eugenio scribens.

(768) Vide epistolas sequentes.

(769) Scripta anno Christi 1153.

(770) Scripta eodem anno.

(771) Scil. Hugoni. V. ep. 283, 274, 290, 295, 305.

scientia inferam: irascimini, et nolite peccare (Psal. iv, 5). Peccatis enim, si non irascimini tanti suggestori mendacii, tam indignæ sententiæ subreptori.

261 EPISTOLA CCLXIX.

AD EUMDEM.

Litteris a se per dolum extortis robur et auctoritatem derogat.

Serpens decepit me. Homo versipellis et versutus, justitiæ inops, audientiæ fugitanus, propriæ conscientie inimicus, fraternæ incubans injuriæ, nescienti mihi litteras pro se per dominum Belvacensem (715) elicit. Quid enim ille a me non obtineret? Si non vultis ultra modum onerare conscientiam meam, nil lucretur subreptione dolosus, nec de litteris nostris opprimat innocentes. Quanquam ne hoc quidem mihi satis fuerit, nisi et pœnam portet quam meruit subreptor malignissimus, et avarissimus exactor.

EPISTOLA CCLXX (716)

AD EUMDEM.

Scribit in causa Prioris Cartusiani contra transgressores quosdam. Mortem abbatis Cisterciensis nuntiat, et successorem commendat.

1. Qui tentant nos, non dormitant, neque dormiunt. Quomodo nunc de novo persecuti sunt in montibus, insidiati sunt in deserto? Cartusienses turbati sunt (717): turbati sunt et moti sunt sicut ebrius, et propemodum omnis sapientia eorum devorata est. Scias, domine mi: inimicus homo hoc fecit. Quid dico, fecit? et adhuc facit. Adhuc fiduciam habet, ut et illa sanctitas influat in os ejus. Esca ejus electa: nosti optime. Quosdam jam prævaricatores constituit: alios, quos per se expugnare non poterat, per illos impugnat bello domestico et intestino. Ab ipsa fundatione loci et Ordinis non est auditum, ut quis exiens, sine satisfactione reciperetur. Qui male exierant, pejus reintraverunt, addentes prævarica-

tionem. Quid putas, Pater sancte, illi facturi sunt, quorum egressio in transgressione, regressio in superbia est? Et nunc superbia eorum ascendit semper (Psal. LXXIII, 23). Exsultant in re pessima quam egerunt, insultant injuriam patientibus. Vicere, triumphant: Prior jam non est Prior. Dum superbit impius, incenditur pauper. Exire etiam vult: non potest videre destructionem Ordinis sui. Et jam exisset, si solus exire potuisset. Qui Prior necesse est ut bonus sit: nam quorum innititur consilio, audivimus a bonis bonos esse.

2. Videsne, clementissime Pater, quantum subreptum sit tibi? Nihilne dignum recipiet subreptionis auctor? Si bene te novi, portabit iudicium quicumque est ille. Venerunt ad te in vestimentis ovium, in habitu sancto; species decepit te. Quid mirum? et tu homo es. Sed jam prodita in lucem fraude exsurgeat zelus, et partes suas viriliter exsequatur adversus malignantes. Non veniat anima tua in consilium eorum: dissipetur consilium Achitophel. Te ipsum custodi. Non est parvis periculi scientiæ subripi et zelum dormire. Illud excusat ignorantia, hoc negligentia inexcusabile facit. Forte ascendat ex adverso, et aliud persuadere conetur. Mentiat iniquitas sibi, et non domino meo. Nam hæc veritas; et res sic se habet. Nil vero jucundius, nil justius in iudiciis vestris, quam cum se istiusmodi occasio præbet, si qui nocere voluit, cadat ipse in foveam quam fecit, et convertatur dolor ejus in caput ejus et in verticem ipsius iniquitas ejus descendat (Psal. VII, 16, 17). Zelus domini mei faciet hoc. Et priorabitur iterum, ut confido, qui Prior fuit: ut non gloriatur omnis iniquitas. Alioquin (quod) non frustra timemus) nisi Prior restituatur in gradu suo, Ordo non diu erit in 265 statu suo. Inspiret Deus vobis paterne accipere ista, et repondere bona ad nostram omnium consolationem, qui valde desolati sumus, et afflicti super vires.

(715) Arnulfus de Maiole, ut puto; de quo in epistola 278.

(716) Scripta anno Christi 1151.

(717) Causam aperuit auctor Vitæ gallicæ S. Bernardi, libro VI, cap. 10, ex Vita S. Anthelmi seu Nauthelmi, primo quidem majoris Cartusie Prioris, demum episcopi Bellicensis, repetitam. « Cum enim, » ut ibi dicitur, « daret operam novus Prior Anthelmus, ut si quid sancti Ordinis pristina religio et observantia accepisset detrimenti, id ad pridem conscriptas Constitutiones reformaretur; negligentem si quidem cerneret aut contumacem, admonitionibus blandis, verbis et minis, præceptis quoque et objurgationibus ad meliorem frugem revocare nitentur. Quod si quis nollet resipiscere, planeque obstinatus esset, e fratrum sodalitate illum extrudere non dubitabat. Erant enim nonnulli, qui sanas institutiones ejus non ferentes, cum essent grandes in oculis suis, homines maligna mente et in contentiones proclives, illi sese opponere non vererentur. At ille non ferens eorum arrogantiam, ne aliorum pacem et quietem interturbarent, e monasterio eos ejecit. » Quidam vero ex illis, ut credere par est, ad Eugenium confugientes, absoluti et nulli pœnitentiæ obnoxii remissi sunt: qua de re hic Bernardus con-

queritur, quod « ab ipsa fundatione loci esset inauditum, ut quis exiens sine satisfactione reciperetur. » Aliam causam assignat Mauricus in Annalibus ad annum 1151, cap. 2, ex Petri Venerabilis epistolis (libri VI epistola 12), nimirum contentionem, quæ, Hugone Gratianopolitano episcopo in archiepiscopum Viennensem assumpto, novæ electionis occasione nata est annò 1151 inter varia Cartusianorum cœnobia, Cartusiam, Exembias, Durbonum, Portas, Majorium, Silvam, et Alverium; aliis dicentibus, « electum non debere episcopari, » et causam illam ad iudicia protrahentibus; aliis contra asserentibus, « suum non esse litigare, sed simpliciter quod sentirent dicere, non autem palatia ad causandum intrare. » Verum enim in hac posteriori causa agatur de monasteriorum altercatione, non vero de monachorum rebellionem, quam Bernardus hac in epistola insinuat, ad priorem potius causam hæc referenda sunt. Quæ ad annum 1151 ideo referimus, quod contigerint paulo post mortem Bainaldi Cisterciensis (ut patet ex hac epistola) abbatis, qui obiit decimo septimo kalendas januarii auno 1150, ut ex Cisterciensi Martyrologio probat Mauricus ad annum 1151, cap. 1.

3. Domnus Cisterciensis (718) describit nos: plaga magna in Ordine. Mihi vero duplex incumbit mæroris ratio, qui in uno homine et patrem amisi, et filium. Et nunc habemus pro eo domnum Gozvinum Bonæ-Vallis abbatem. Sit beneplaciti vestri confortare eum litteris apostolicis, et quod de eo factum est, vestro roborare favore. Nostis eum, et non est ei apud vos opus commendatore, quem satis commendat vita sua, et sapientia sibi data a Deo. Dominus Valentinus (719) convalet: et ubi valet, operatur bona. Propterea amatores boni diligunt eum, et ipse diligit bonos. In hoc apparet quia bonus est, Vestrum est tales diligere et fovere. Puer vester plus solito infirmatur: guttatim defluit, forte minime dignus qui occidatur semel, et cito ingrediat ad vitam.

EPISTOLA CCLXXI (720).

AD COMITEM CAMPANIÆ THEOBALDUM (721).

Monet filium ob minusculam ætatem ad dignitates ecclesiasticas non esse promovendum.

Scitis quia diligo vos: sed quantum, novit Deus melius quam vos. Me quoque diligi a vobis non dubito, sed propter Deum: quem si offendero, non erit quod me diligere debeatis, cum jam non fuerit in causa Deus. Quis enim ego sum, ut de me tantillo tantus princeps curetis, nisi quandiu Deum in me esse creditis? Ergo ut offendam eum, fortassis nec vobis expedit. Offendo autem procul dubio, si facio quod requiritis. Nam honores et dignitates ecclesiasticas non ignoro deberi his, qui eas digne secundum Deum administrare et velint, et possint. Porro eas acquiri parvulo filio vestro precibus meis, vel vestris, nec vobis justum, nec mihi tutum esse noveritis (722). Nam nec cuiquam, vel adulto, plures in pluribus ecclesiis habere licet, nisi dispensatorum quidem, ob magnam vel Ecclesiæ necessitatem, vel personarum utilitatem. Quamobrem si vobis videtur hic durus sermo, et placet quod cogitastis implere; parcite mihi in hoc: nam vos satis, ni fallor, per

(718) Rainaldus, cujus obitus contigit anno 1151, Gozvinum ex abbate Bonæ-Vallis successorem habuit.

(719) Oribertus ex priore Casæ-Dei; de cujus electione, epist. 249.

(720) Scripta anno Christi 1151.

(721) Vide epistolam 37 et sequentem.

(722) In hac epistola attende, lector, et admirare insignem sancti Viri virtutem, zelum et constantiam, qui in re quam sensit Ecclesiæ Dei et suæ conscientie contrariam, magni principis Theobaldi, cui, utpote magno Claræ-Vallensium benefactori, plurimum debebat, votis et desiderio noluit obsequi. Pueros ob natalium splendorem ad dignitates ecclesiasticas promoveri, et plures uni dari graviter conqueritur Bernardus in epistola 42. n. 25. Exstat inter tractatus, ordiue secundus, tomo II.

(723) Quartus hic Theobaldi filius, ad Albas-Manus appellatus, qui primo ad sedem Carnotensem evehctus, deinde ad Senonensem, postea ad Remensem demum sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalis et legatus in Gallia creatus est. Is sacravit Philippum Augustum nepotem suum, ac in ejus gratiam Alexander III Francorum reges inaugurandi jus Remensi archiepiscopo confirmavit. De eo scribit Petrus

vos et per alios amicos vestros istud obtinere potestis. Ita nec vos minus quod vultis, efficitis; nec ego peccavi. Sane Willelmulo nostro (723) cupio bene per omnia: sed ante omnia Deum. Hinc est quod contra Deum nolo aliquid habeat, ne non habeat Deum. Quod si alius secus voluerit, nolo per me habeat, ne perdam et ego Deum. Ubi vero emergerit quod secundum Deum habere possit, probabo me amicum; et operam meam, si opus fuerit, non negabo. Apud amatorem justitiæ in excusando eo quod pro justitia est, non multum mihi laborandum. Vos autem apud comitissam (724) per ea quæ vobis rescripsi, habete me excusatum. Valete.

EPISTOLA CCLXXII.

EPISCOPO LAUDUNENSI (725).

Commonet eum piæ liberalitatis.

Vestri sumus. Si hoc scitis, imo quia non ignoratis, lator præsentium per nos vobis, et per vos aliis omnibus, quos offendisse videtur, efficaciter firmiterque reconcilietur. Alioquin offenditis, quem vestrum non negatis: quod omnino facere non audentis. Ex quo episcopari cœpistis, nullam a vobis adhuc ~~266~~, benedictionem accepimus; neque sacculum, neque peram, neque calceamenta in pedibus.

EUGENII PAPÆ EPISTOLA AD CAPITULUM CISTERCIENSE, EPISTOLÆ CCLXXIII PRÆMISSA (726).

Capitulo Cistercii habendo se cupere interesse, si per occupationes pontificias liceret. Hortatur ad studium et zelum disciplinæ et perfectionis religiosæ in Capitulo promovendum.

EUGENIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis G. (627) Cisterciensi, et universis abbatibus apud Cistercium in nomine Domini congregatis, salutem et apostolicam benedictionem.

1. Optarem, filii dilectissimi, corporali præsentia sacro vestro interesse collegio, unde sicut vobiscum in unitate sancti Spiritus ambulamus, ita de vivificatione sancti Spiritus et progressionibus

Cellensis, epist. 5, lib. 1; Petrus Blesensis, epist. 28, 122, alique plures.

(724) Mathildem, filiam Engelberti marchionis, fratris episcopi Ratisponensis, ut videtur ex Vita S. Norberti, cap. 32. En locus: « Assumptis itaque legatis comitis Theobaldi, Ratisponam usque eos adduxit Norbertus. Erat enim episcopus ejus civitatis, nobilissimi stemmatis, et habebat fratrem Engelbertum potentissimum marchionem, cui erant nubilis ætatis filie: e quibus una (Mathildis nomine, teste Orderico sub finem libri XIII), comiti Theobaldo desponsata est. » De Engelberto, ad epistolam 130.

(725) Scripta anno 1152. — Is erat Galterus de Sancto Mauricio, prius abbas Sancti Martini apud Laudunum, anno 1151, suffectus Bartholomæo iussissimo episcopo, qui post regiminis annos triginta octo in Fusniacense ordinis Cisterciensis, quod ipse fundaverat, monasterium se recepit. Exstat egregia ejus epistola ad Samsonem archiepiscopum Remensem, qua falsam dilapidationis bonorum ecclesiæ Laudunensis accusationem diluit tum Fusniaci monachus, hic in Appendice hujus tomi.

(726) Antehac epistola 384. Scripta anno Christi 1150.

(727) Scilicet Gozvino abbati quinto Cisterc.

animæ præsentialiter et communiter tractaremus. Quia vero ex divinæ dispositionis arbitrio in medio pelagi ad regendam navim Ecclesiæ constituti, circum sævientium procellarum inundatione contundimur, ut non quod volumus, sed quod nolumus, faciamus; et susceptæ administrationis officio alligamur, unde ad optatum locum gressum flectere non possimus: per spiritum et litteras nostras vobis præsentiam exhibemus, et, quatenus permittitur, charitate ac desiderio vestro nos conventui præsentamus; cupientes quidem, et quanto possumus affectu rogantes, ut et vos conjunctum nobis vestrum spiritum habeatis, et in communi super nos omnipotentis Dei gratiam propensius imploretis. In montis siquidem vertice constituti, ubi undique ventorum flatibus propulsamur, speramus nos ex Dei dono aliquatenus in tanto turbine posse subsistere, si orationum vestrarum interventum apud Deum meruerimus obtinere. Ut autem apud eum de orationibus vestris promptam semper valeamus invenire fiduciam, et quod nostris meritis non valemus, vestris intercessionibus assequamur: optamus charitatem vestram de his quæ ad Deum sunt, de observantia ordinis, de custodia disciplinæ, ita semper fore sollicitam, et contemptis quæ retro sunt, ita se in anteriora unumquemque vestrum extendere, ut nulla nubes in operibus vestris appareat, quæ orationes vestras, quominus ad Deum penetrent, valeat aliquando præpedire.

2. Quotis itaque, filii dilectissimi, convenitis in unum, de corrigendis quæ in aliquibus vestrum corrigenda sunt, et statuendis quæ ad animarum salutem et profectum ordinis fuerint statuenda, communem curam habete, quoniam qui modica spernit, paulatim decidit (*Eccli. xix, 1*); nec ea quæ minora videntur in vobis, incorrecta relinquit. Inutiliter enim portas civitatis obserat [*al. observat*], qui vel unum foramen, unde ingrediantur, hostibus relinquit apertum, dicente scriptura, « Idem facit sentina neglecta, quod ventus irruens; » et: « Vitasti grandia; vide ne obruaris arena. » Respicite, quæso, ad veteres patres, qui nostrum sacrum Ordinem statuerunt; et considerate, qualiter relicto mundo, et contemptis omnibus, mortuis mortuos suos sepelire dimissis, ad solitudinem volaverunt, unde aliis circa frequens ministerium satagentibus, ipsi ad pedes Jesu cum Maria sederunt (*Luc. x, 39, 40*), ut tanto uberius cœlestis manna perciperent, quanto longius ab Ægypto discessissent. Ipsi quidem egressi sunt de terra et de cognatione sua; oblitum sunt populum suum, et domum patris sui: et quoniam Rex eorum speciem concupivit, crescere fecit eos in gentem magnam, et usque ad extremum orbis terræ propagines eorum extendit, ita quod splendor claritatis eorum universum corpus Ecclesiæ

illustravit; et Sareptana mulier ad eorum vocem innumera vasa de modico oleo, quod habuerat in lecytho, replevit (*III Reg. xvii, 10, 16*). Sane illi primitias Spiritus acceperunt, et oleum suavitatis eorum ad nos usque defluxit.

3. Unde cogitandum vobis est attentius et agendum, ut non degeneretis de eorum virtutibus, sed quales fuistis in germine, sitis etiam in virgulto: et qui ex eis vitæ semina suscepistis, idem cum eis germen afferatis, et fructum. Intuemini qualiter illi, quorum lampades exstinguuntur, de oleo vestro exoptant accipere; et multi, qui computruerunt sicut jumenta in stercore suo, ad respectum supernæ gratiæ regimini vestro committi, et orationibus desiderant commendari. Et quoniam filii sæculi hujus vos renitentes etiam ad regimen sui trahere moliuntur, et de quiete contemplationis et deserti silentio volunt vos aliquoties ad occupationes et negotia revocare; ad mentis oculum patrum vestrorum instituta reducite, et propheticum habentes exemplum, eligite magis abjecti esse in domo Dei, quam habitare in tentoriis peccatorum (*Psal. lxxxiii, 11*). Et quia nihil habetis quod non accepistis; de Domino in bonitate, de vobis autem in humilitate sentite, unde illius videamini vestigia sequi, qui ait: *Cum omnia bene feceritis, dicite, Quia servi inutiles sumus* (*Luc. xvii, 10*). Si enim genera linguarum, si gratiam sanctorum, si prophetandi scientiam accepistis; si verba vestra meliora sunt, imo fragrantiora unguentis optimis; si mundus reveretur vos, et in odore unguentorum vestrorum currere delectatur; ejus opus certum est esse, qui ait: *Pater meus usque modo operatur* (*Joan. v, 17*).

EPISTOLA CCLXXIII (728).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Lætatur ob litteras, zelo et affectu plenas, a Pontifice ad capitulum scriptas. Hortatur, ut ea sollicitudine pergat fovere omnes, sed præcipue sui Ordinis Religiosos. Abbatem Trium Fontium a præfectura sua abstractum queritur.

Amantissimo patri et domino EUGENIO, Dei gratia summo Pontifici, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, modicum id quod est.

1. Vox turturis audita est in capitulo nostro: exsultavimus, et delectati sumus. Plane eloquium castum, fervidum zelo, cautum scientia. Spiritus vitæ spirabat in litteris, spiritus vehemens, intonans et increpans, et æmulans nos Dei æmulatione. Fateor, non facile dixerim quid me amplius delectarit in illis, vestra benignitas, an nostra utilitas; inclinata majestas, an erecta humilitas; mordens severitas, an mulcens paternitas. Qui in nobis quantumcumque esuriebant justitiam, relecti sunt; qui minus, compuncti sunt; qui minime (729), confusi sunt. Ita, quæso, ita jugiter faciatis. Sollicitudo quæ omnibus debetur, nullo modo his, quibus specia-

(728) Scripta anno Christi 1150.

(729) Ita in quovis ordine, quantumvis sancto, reperiuntur hi tres hominum ordines; nec unquam in area Dominica palea deerit. Vide sermonem 3 in

Ascensione, n. 6; item sermonem in Dedicatione ecclesiæ, n. 3, et sermonem 30 de diversis, n. 1: ad hæc sermonem 46 in Cantica, n. 6.

EPISTOLA CCXCIV (785).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM, PRO EPISCOPO
CENOMANNENSI.*Episcopum Cenomanensem, et alios Pontifici commendat.*

Adest episcopus Cenomanensis (786). Ipse est, si nescitis, de cujus veritate et honestate nullus dubitat, nisi qui bene non novit hominem. Mihi quidem ab incunte juventute sua notus et dilectus est, tam pro memoratis virtutibus, quam pro aliis bonis moribus suis. Si quid aliud Paternitati vestræ de eo insusurratum est, aut ego fallor, aut ille mentitus est in caput suum. Audite eum, et cum plenitudine gratiæ vestræ remittite. Deceptus sum enim, si bene non fuerit collocata. Abbas Vindocinensis, qui specialiter vester est (787), rogamus ut et ipse specialem inveniat gratiam, et rationabilis ejus petitio haud difficilem assequi mereatur effectum. Dominus Andegavensis mittit nuntium suum, et per se et per nos aliquid petens. Exaudiatur et ipse pro justitia sua, et non exaudiatur contra eum susurro mendax. Dignum est enim ut qui omnibus vivitis, omnibus pro meritis valeatis.

EPISTOLA CCXCV.

DOMINO HENRICO CARDINALI (788), PRO EODEM
EPISCOPO,

Sic tibi, quasi mihi scribo, et hoc quoties tibi scribo. Ubi enim tu es, me esse confido, quippe quem tanquam me ipsum diligo. Si me tu æque diligis, imo quia diligis, vide ne dominus Cenomanensis ex te (quod in te est) in aliquo redeat contristatus. Alioquin ego contristarer in homine quem satis pro sua honestate diligo, et a te diligi, volo,

(785) Scripta circa eundem annum.

(786) Guillelmus de Passavant, ex archidiacono Remensi episcopus Cenomanensis, quam religiosæ vitæ fuerit, docent ejus acta in tomo tertio veterum Analectorum, a pag. 357.

(787) Ita supra de Odone abbate Sancti-Dionysii: « Ad hæc et is, et illa ecclesia specialis vestra est, » nimirum quod abbatia et Dionysiana, et Vindocinensis, cui tunc præerat Robertus, sint proxime sub potestate et jure pontificis Romani.

(788) Scripta circa annum 1150. — Alias, *Domino Helie cardinali*. De eo Ernaldus in libro primo de Vita Bernardi, cujus apud Claram-Vallem monachus fuerat Henricus, tunc cardinalis tituli Sanctorum Nerei et Achillei. Epistola ejus exstat in tomo tertio Bibliothecæ Cisterciensis, pag. 239, de legitima electione Alexandri III.

(789) Scilicet Hugoni. Vide epistolas 287, 290.

(790) Post hanc epistolam in manuscriptis haud paucis locantur epistolæ 259 ad Præmonstratenses, 290 ad episcopum Ostiensem, et 311 (quæ modo 374) ad monachos Hibernienses, in qua Bernardi epistolæ olim desinebant.

(791) Guidoni, ad quem epistola 398.

(792) Scripta anno Christi 1151.

(793) Hic ille Nicolaus, quem tanti fecit Petrus abbas Cluniacensis, ut videre est in epistolis ejus, ex monacho Arremarensi factus Cisterciensis, et Bernardi notarius. Valebat enim stilo, et ipsum tantum Bernardum exprimebat. Epistolæ ejus exstant in editione Coloniensi Bibliothecæ Patrum, edente Joanne Picardo Victorino Parisiensi. Sed

EPISTOLA CCXCVI.

DOMINO OSTIENSI (789), PRO EODEM.

Quidam clericus dicitur aures domini mei circumvenisse, aliquid contra episcopum suum, et nostrum amicum pro sua cupiditate molitus. Si mei cura est vobis, imo justitiæ Dei, date operam, ut nihil lucretur de suo mendacio susurro malignus, nec lædatur in aliquo innocens episcopus, et fidelis amicus (790).

EPISTOLA CCXCVII.

ABBATI ARREMARENSI (791).

Monachum apostatam pœnitentem recipi petit.

Lator præsentium, ad petitionem nostram dudum susceptus in consortium vestrum, stultiia et levitate sua rejecto habitu sancto a vobis exiit. Sed quia ductus pœnitentia, ut videtur, redire cupit, et se iterum recipi humiliter petit, petimus et nos ut iterum recipiatur, pœnitentique, amore Dei et nostro, introitus et habitus non negetur.

EPISTOLA CCXCVIII (792).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Nicolai notarii fraudes et imposturas detegit.

Nicolaus ille (793) exiit a nobis, quia non erat ex nobis: exiit autem fœda post se relinquens vestigia. Et ego longe ante hominem noveram; sed expectabam ut aut Deus eum converteret, aut instar Judæ ipse se proderet: quod et factum est. Præter libros, denarios, et aureos multos, in ipso exitu ejus inventa sunt super eum sigilla tria, unum ejus proprium, alterum Prioris, tertium nostrum ipsamque non antiquum, sed novellum: quod et ob ipsius dolos et furtivas subreptiones mutare nuper coactus

homo versipellis, et pelle sub ovina aliquandiu mentem tegens lupinam, tandem prodidit hypocrisin suam. Nam sigillo Bernardi non semel abusus, et deprehensus falsarius, fugam arripuit: ut non sine causa alias ad Eugenium scripserit Bernardus, periclitatum se in falsis fratribus, epist. 284. Profugisse in Angliam communiter tradunt ex occasione cujusdam Nicolai S. Albani in Anglia monachi, qui S. Bernardi jam e vivis erepti sententiam de Conceptione B. Virginis impugnavit. At cum Petrus Cellensis, qui S. Doctoris causam tuendam suscepit, epistola 23 libri vi, et epistola 9 libri ix, istum Anglum vocet, eumque sibi ex istis duntaxat Scriptorum velitationibus notum et amicum indicet; illum autem Gallum, et Petro Cellensi familiariter notum et charissimum esse constet ex epistolis ultro citroque ad invicem missis; alium ab illo esse fatendum est; ut interim taceam quod stilius ejus non sit tam mordax, sed urbanior, quam ut in Petrum Cellensem tam petulantem se gesserit, ut ipse Petrus conqueritur passim de Nicolao Angelo epistola 9 libri ix, et ex ipsius Angeli epistola, quæ ipsam præcedit, legenti innotescit. Cæterum Nicolaus ex monasterio Arremarensi ad Claræ-Vallensem transiit absente Bernardo, anno circiter 1146, certe Eugenio in Pontificem assumpto, ut patet ex epistola 7 quam ad Claræ-Vallenses nondum admissus scripsit. Fugit vero anno circiter 1151, nimirum post electionem Gratianopolitanam, de qua supra in notis ad epistolam 270, siquidem epistola 389 S. Bernardi ubi de illa agitur, subscripsisse reperitur. Plura de eo in Præfatione ad tomum III.

fueram. Hoc enim est quod vobis tacito nomine scripsisse me memini (794) : quia videlicet periclitati sumus in falsis fratribus. Quis possit dicere, ad quam multas personas sub nomine meo, me ignorante, quæ voluit, scripsit? Quis mihi det ut ipsa curia vestra ad purum purgetur fæce mendaciorum ejus? Quis mihi det ut vel eorum innocentia, qui mecum sunt, satis valeat excusari apud circumventos et præventos impudentissimis ejus mendaciis? Vobis quoque aliquoties in eadem falsitate scripsisse, et non semel, partim convictus, partim et confessus est. De turpitudinibus ejus, quibus terra sordet, et factæ sunt omnibus in parabolam, supersedeo polluere labia mea, et vestras aures. Si ad vos venerit (nam hoc gloriatur, et amicos se habere confidit in curia), mementote Arnaldi de Brixia, quia ecce plus quam Arnaldus hic. Nullus perpetua diguior inclusione, nihil ei perpetuo silentio justius.

EPISTOLA CCXCIX.

COMITI ENGOLISMENSI, PRO FRATRIBUS DE BUXIA (795).

Queritur de gravi exactione suis a comite imposita.

Nolite mirari, si gravis nobis videtur tam grandis reditus, qui de terra illa Buxiæ a fratribus nostris exigitur, quia tale aliquid non consuevimus. **¶** Nam multas fecimus abbatias, et nulla illarum tali subjacet exactioni. Sed quia vos ita vultis, et Deus plus acceptat voluntarium bonum, quam coactum, sustinemus juxta conventionem, quam fratres nostri vobiscum fecerunt, donec Deus meliorem vobis inspiret voluntatem, quod non diffidimus. De cætero diligite eos, fovete, defendite, manutenete : quia tunc securius stabitis ante tribunal Christi, si pauperes ejus habueritis vestri dilectores, et pro vobis intercessores.

(794) Epistola 284.

(795) Scripta circa annum 1150. — In editione prima Lugdunensi anni 1494 legitur, *Comiti Engelberto* (an is de quo epistola 123?) *pro fratribus de Bruxia*. In alia anni 1530, *Comiti Engelberto pro fratribus de Bruxia*. In editione item Lugdunensi anni 1520, et sequentibus præter unam, *Comiti Engolismensi pro fratribus de Buxia*. Hanc lectionem præferunt sæculi nostri auctores, asserentes, Guillelmum, cognomento Sectorem-ferri, comitem Engolismensem, Cisterciensibus locum concessisse anno 1143 in villa Buxia, ubi situm Benedictinorum cœnobium S. Amantii, ab Arnaldo comite sæculo decimo constructum. Sed cum de concessione loci Cisterciensibus facta isti reclamarent, Bernardum pacis studio locum cessisse anno 1153 : tali quidem conditione, ait Picardus, quod sexaginta marcas argenti monachis Claræ-Vallensis propter ædificia et cætera ab eisdem loco acquisita monachi S. Amantii redderent. Scripsit itaque Bernardus hoc modo : « In nomine Domini. Ego Bernardus Claræ-Vallensis vocatus abbas, notum volo esse, quod locum de Buxia, et quidquid in eo habemus, ex dono comitis Engolismensis, et Petri Austensii, ecclesiæ Sancti-Amantii concessimus. Teste fuerunt dominus Hugo Engolismensis episcopus, dominus Godefridus Lingonensis episcopus, Junius abbas de Corona, frater quoque Philippus Prior noster, et frater Gerardus, et frater Gaufridus, monachi domus

EPISTOLA CCC.

BLESENSI COMITISSÆ (796).

Solatur comitissam, filii delicta per ætatem excusans, et melioris frugis spem faciens; unde blande potius et leniter quam aspere tractandum monet.

Si quando in vos filius vester visus est excessisse, doluimus; et dolemus non minus excessum filii, quam matris injuriam : quod tamen et ipsum excusabile est in adolescente filio. Nempe delicta juventutis, ipsa, quæ commisit, excusat ætas proclivior. An nescitis quia proni sunt sensus hominis, et cogitationes in malum ab adolescentia? (*Gen. viii, 21.*) Confidendum mutatum iri in melius, patris meritis et eleemosynis (797). Propterea insistendum magis, magisque votis et precibus ad Deum pro eo : quia etsi ille minus interdum, quam debuit, se filialem exhibuit, mater tamen pro suis visceribus maternum deserere non debet, sed nec valet affectum. *Nunquid potest mater oblivisci filii uteri sui? Et si illa, inquit, oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui* (*Isai. xlix, 15*). Oremus et ploremus coram Domino, ut Deus tantæ indolis juvenem, probitatis paternæ imitorem (quod non diffidimus) sua faciat pietate. Agendum cum eo in spiritu lenitatis, blandisque obsequiis : quia sic melius ad bona opera provocabitur, quam si irritationibus et increpationibus exasperetur. Ita sane de ejus cita lætaque mutatione posse lætificari confidimus cor vestrum et nostrum pariter. Quidni ego totis cupiam visceribus quotidie se ipso fieri meliorem? Utinam qualem inveni in me, talem semper in omnes inveniam. Quid enim, quantum ad nos, unquam volui, et non fecit? Retribuat illi Dominus. Cæterum pro vobis, sicut sæpe petistis, sæpe, prout oportuit, et monui, et monebo.

nostræ. Actum apud Claram-Vallem anno ab Incarnatione Domini 1153. » Ita Picardus, ex schedis ipsius monasterii Sancti Amantii.

(796) Scripta circa annum 1152. — Non vana spe, aut potius vaticinio Bernardus videtur Comitissam solatus. Nam quatuor eam filios Theobaldo Magno comiti Campaniæ genuisse reperio, Henricum comitem Blesensem, qui patri successit anno 1151; Theobaldum dapiferum Ludovici Junioris, ac postea Philippi Augusti regum, quo in munere successit Radulfo comiti Viromandunorum; Stephanum Sacrum-Cæsarem, postea Cartusianum; itemque Guillelmum, de quo supra epistola 271, cui jam tum puero ad dignitates Ecclesiæ promovendo Bernardus operam suam recusabat. Bernardus hac in epistola agere videtur de Henrico primogenito ad quem epistola 279, qui ex Syria redux, et paternæ potentiae successione intumescens, in quosdam excessus ætatis fervore abripiabatur. Inter quos a Sancto memoratur, epistola 376, quod « maledictas nundinas cum Roberto Regis fratre post festa paschalia statuisset, » ut monomachia invicem congregarentur. Is tamen Bernardi monitis et piæ matris lacrymis brevi ita resipuit, ut ab illius ævi scriptoribus inter illustres viros referri meruerit.

(797) Nempe Theobaldi Magni, de quo supra in notis ad epistolam 37 : cujus eleemosynas et benefacta prædicat Vita non solum Bernardi, sed etiam Norberti et aliorum; item nova hic epistola 416.

EPISTOLA CCCI (798).

SANCTÆ SORORI IMPERATORIS HISPANIE (799).
Controversiam, ex receptione cujusdam monasterii inter suos et alios quosdam Religiosos natam, ejus opera sopiri cupit.

1. Quod factum est de receptione Tholdanos monasterii, sciatis per me non esse factum, utpote absentem et ignorantem quid fieret. Factum autem per nostros non nego, consilio tamen multorum Religiosorum, episcopi conniventia et assensu, nobilis quoque dominæ, quæ locum illum in propria possessione fundavit, petitione et voluntate, publice, ut accepimus, et nihil in abscondito factum. Existimabant autem se libere posse suscipere locum, quem in Dei libertate, et sine alterius ecclesiæ subjectione fundatum, ipsa quæ fundaverat asserebat; et privilegia, ut aiunt, præ manibus erant. Cæterum quia Carracetenses (al. Carracences) fratres factam sibi in hoc injuriam, ut scribitis, conqueruntur, nec audientes Salomonem, qui ait, *Noli prohibere eum qui bene vult facere; si potes, et ipse bene fac* (Prov. III. 27), nobis in tam sancto opere contradicunt: et quoniam servos Dei non oportet litigare (II Tim. II, 24), consilii nobis fuit ad vestrum potissimum consilium causam remittere, ut vestra auctoritate et opera omnis inepta et injusta, ut aiunt, calumnia conquiescat; et Ordo in domo Dei receptus, ad ejus gloriam et vestram ipsius salutem deinceps in pace permaneat.

(798) Scripta circa annum 1149.

(799) Alfonsi scilicet, cognomento Boni, Castellæ et Leonensis regis seu imperatoris: nam hoc titulo donari amabant tunc temporis illi reges. Sancia hæc in S. Bernardum mire propensa, asceterium Cisterciensis Ordinis in diocesi Palentina, Sancti-Petri de Spina appellatum, condidit anno 1147, colonia a Bernardo transmissa, duce ejus fratre Nivardo. Nec multo post monachi nigri cœnobii de Toldanos in regno Legionensi, ab Elvira infantissa recens fundati, Carracetensium, quibus suberant, jugum deponentes, Cisterciensibus se subdiderunt. Statim Carracetenses reclamare, implorata Sanciae apud Bernardum auctoritate. Quid vero inde secutum sit, discimus ex veteri instrumento, quod profert Manricus in Annalibus ad annum 1148, cap. 8, in quo inter cætera sic legitur. « Post decessum D. Florentii abbatis, iste Ferdinandus abbas de Toldanos Carracetensem ecclesiam gratis odio habuit, et ei rebellis, et contumacia ductus ad Claræ-Vallensem ecclesiam se contulit. Quod regina domna Sancia, quæ Carracetense monasterium affectuose dilexit, moleste ferens, Claræ-Vallensi abbati et conventui litteras direxit, ne prædictum abbatem illicenter recipiant. Claræ-Vallensis abbas Reginae preces exaudivit, abbatem Ferdinandum recipere noluit, nisi a Carracetensi ecclesia, ut reciperetur, licentiam impetraret. Quam cum impetrare non posset, nec Claræ-Vallensi, nec Carracetensi ecclesiæ aliquamdiu obedivit. » Hæc ibi. Istud tamen cœnobium post plures annos jugum Cisterciensium subiit.

(800) Ex hoc loco scriptores Cistercienses recte colligunt, Nivardum, Bernardi germanum natu minimum, a sancto fratre suo in Hispaniam missum ad deducendam coloniam in prædictum Spinense monasterium. Vide epistolas 372 et 373. Idem etiam ab eodem antea missus fuerat in Neustriam ad ordinandum in diocesi Bajocensi novum cœnobium in

2. Nam et frater Nicolaus (800), qui multum gratulatur de vobis, satis in hoc de vobis confidere monuit tum propter vestram erga nos specialem devotionem, tum etiam propter bonam, quam audivit a vobis, de hoc ipso promissionem. Si autem vestris (quod non credimus) salutaribus monitis aut consiliis contradictores illi acquiescere nolunt, tunc duorum judicio episcoporum, ad quos duo illa loca jure parochiali pertinere noscuntur, omnis inter eos controversia terminetur: quodque ab eis judicatum sive constitutum concorditer fuerit, vestrum erit ratum habere, et de cætero firmiter manutenere. Si timetis Deum, non patiemini impediri tantum bonum, nec bonam illam mulierem frustrari a desiderio suo, nec fratres illos suæ devotionis privari fructu, nec Deum denique tam accepto sibi reformati ordinis sacrificio defraudari (801). Obsecramus vos et pro novella vestra plantatione, illos loquor de Spina, ut eis viscera misericordiæ exhibeatis, quatenus vestro beneficio sustentati, in servitio Dei et suo ordine perseverent.

EPISTOLA CCCII.

LEGATIS APOSTOLICIS, PRO ARCHIEPISCOPO MOGUNTINO (802).

Causam archiep. ab adversariis gravati commendat.

Dominis et patribus reverendis, apostolicæ Sedis LEGATIS, puer Sanctitatis eorum BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, per omnia Deo placere, et

loco Solopera seu Solœuvria dicto, qui locus situs est haud procul ab oppido Virio. Robertus, Heirnesii filius, « Bernardo abbati Claræ-Vallensi, et ecclesiæ beatæ Mariæ de Soleuvria. » tradit habitationem suam Fago-Pendenti vicinam, circiter annum 1146. Algarus vero Constantiensis episcopus confirmat donationem, a quodam Willelmo Silvano, « Deo, et beatæ Mariæ de Soleuvria, et fratribus ibidem Deo servientibus factam in manu Nivardi, fratris domini Bernardi Claræ-Vallensis abbatis. » Quo ex loco inferunt, Nivardum tunc istius cœnobii fuisse abbatem. Paulo post, id est anno 1150, idem monasterium ob loci exiguitatem et incommoda translatum est in Vallem-Richerii, quæ de feodo ecclesiæ Bajocensis et parochia erat, Solopera in dominium Bajocensis episcopi, sicut antea fuerat, resignata, cum consensu Bernardi abbatis. Exstant in Neustria pia Philippi episcopi Bajocensis litteræ de conventionem, quæ inter eum, « et abbatem Thomam de Valle-Richerii facta est de loco, qui Solopera vocatur, in quo prius ejus abbatia erat, » commutato cum Valle-Richerii, quem locum Philippus episcopus ei concessit, sicut abbas de Mortuo-Mari antea ab ipso acceperat. Hugo Rothomagensis antistes hanc commutationem confirmavit Bajocis anno 1150. Thomæ abbati Vallis-Richerii successit Rogerius, qui loci istius secundus abbas in epitaphio suo dicitur.

(801) Lambertus Campester, editionis anni 1520 auctor, hic ad marginem notat, mentionem reformationis fuisse tempore Bernardi.

(802) Scripta anno Christi 1153. — De ista legatione ita Baronius ad annum 1153. « Eodem anno, » inquit, « decernitur ab Eugenio papa legatio in Germaniam ad judicandum episcopum Moguntinum. Fuerunt delecti ad hoc munus obeundum Bernardus presbyter et Gregorius diaconus, » etc. Bernardus quidem ex priore monasterii Lateranensis Canonicus regularis ab Eugenio presbyter cardinalis tituli

gratos fructuosæ suæ legationis manipulos reportare.

Etsi corpore remoti, sed affectu et bona voluntate vobis appropriavimus, optantes et orantes dirigi actus et studia vestra ad omne quod decet et expedit. Inde est quod audientes miserandum illum archiepiscopum Moguntinensem, vocatum ad vestram præsentiam ibique responsurum adversariis suis, ausi sumus vestram pro eo interpellare bonitatem. In hoc enim credimus honorificari ministerium vestrum, si, quatenus salva justitia licet, parieti inclinato et maceriæ depulsæ humeros vestræ auctoritatis supponitis; nec calamum quassatum conteri, nec linum fumigans (quod in vobis est) exstingui permittitis. Sentiatis, obsecramus, sibi profuisse et precem nostram, et suam simplicitatem, ob quam fertur a falsis fratribus circumventus potius, quam inventus in aliquo dignus depositionis.

EPISTOLA CCCIII.

LUDOVICO JUNIORI REGI FRANCORUM.

Quid agendum regi causa cujusdam de Britannia adulteri et excommunicati.

Si homo ille de Britannia dimittere vellet adulteram, ut posset solvi anathematis vinculo quo tenetur, et illa paternam hæreditatem suam secundum divisionem suam, quam fecit cum fratre suo, a vobis requireret, etsi hoc ipso indigna, non esset forsitan recusandum, **885** ut proinde potentis viri servitium et auxilium haberetis. Alioquin non est consilium humilis fidelis vestri concedi ullatenus aut terram extraneo, aut vestri favorem domini excommunicato et incestuoso: ne (quod Deus avertat) quandoque et vos audiat, *Si videbas furem, currebas cum eo, et cum adulteris portionem tuam ponebas* (Psal. XLIX, 18). Nec tamen verbum præcipitanter, et quasi ex abrupto rumpere consulucrim. Agendum autem per fidelem et prudentem nuntium, quatenus, si fieri potest, induciatur, et tempus redimatur. Quod si et hoc ille renuerit, et malignari maluerit; fidendum in Domino quia non prævalebit: quoniam quidem justitia, quæ cum rege est, erit

S. Clementis creatus anno 1145. Gregorius vero is esse creditur, qui anno 1137 ab Innocentio factus est cardinalis tituli S. Angeli. Conradus episcopus, qui centum annis postea scripsit Chronicon Moguntiacum, Henricum depositum tradit, omnemque culpam rejicit in Arnoldum quemdam episcopi proditorem; Dodechinus in Appendice ad Marianum, in Canonicos; uterque in Legatos pecunia corruptos, suffecto Arnaldo Cancellario. Otto nihilominus Frisingensis, de Vita Friderici, lib. II, cap. 9, qui præsens aderat, juste depositum asserit. « Rex, » inquit. « Proximam Pentecosten Wormaliæ ferians, Henricum Moguntiae sedis archiepiscopum, virum pro defensione Ecclesiæ frequenter correptum, nec correctum, per eosdem cardinales deposuit, » etc. Videat Lector utri assentiendum sit, scriptori supjari, an oculato, docto, et sincero. Certe quod addit Conradus, brevi post tempore ambos carnales morte pudenda interiisse, erroris arguitur, cum Otto ibidem asserat eos diu supervixisse, et Bernardum alia legatione itidem in Germania perfunctum esse sub Adriano IV in comperto sit. Utut sit, Henricus depositus in Saxoniam accedens, non multo post in cœ-

pro rege. Nescio autem an episcopus (803) ad hoc conveniens, satisque idoneus sit: non quia fidelis non sit, et quidem fidelissimus; sed quia odit illum, nec suum, ut vereor, consilium credet ei. Ipse tamen paratus est pro vestra voluntate ad omne, quod cum Dei voluntate facere poterit. Si quid est quod quasi ex parte mea vobis secreti suggerat, a me Hoc illud accepisse sciatis, et tanquam ex ore meo id accipiatis. Homo est enim quem multum diligo, et satis credo ei: vosque illi, ni fallor, credere quod volueritis, secure potestis.

EPISTOLA CCCIV (804).

EIDEM.

Gaudet valetudinem suam regi esse curæ; Robertum regis germanum commendat.

In litteris, quas misit Dignatio vestra, lætificastis animam meam: lætificet vos ipse, qui in causa est, Deus. Quis sum ego, aut quæ domus patris mei, ut de morte, vel vita mea Majestas regia cogitet? Et nunc quia tanti habitus sum, ut de meo esse scire curetis, sciatis me aliquantulum convaluisse (805), et, ut me sentio mortis interim ereptum periculo, debilem tamen, et debilem valde. De cætero scire nos volo, dominum Robertum (806), germanum vestrum, dignanter nos et devote satis visitasse in infirmitate nostra, sed et sic locutum in auribus nostris, ut gaudium nobis et spem de se meliorem reliquerit. Diligite eum: quia si dictis facta compenset, complacebit vobis in illo: et, si dignum judicatis, sciat vobis placere quod nostro et bonorum consiliis de cætero acquieturum promisit. Sigillum non erat ad manum: sed qui legit, agnoscat stilum, quia ipse dictavi (807).

EPISTOLA CCCV (808).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Episcopum Belvacensem a Romano itinere justis ex causis detentum. Itaque causam ejus Pontificis consilio totam committit.

Filius vester ille Belvacensis (809) (quem dicerem et nostrum, nisi insolentiam redoleret) appellatus ad vestram præsentiam veniebat, et libens, utpote de nobis Cisterciensi diem extremum pie et feliciter clausit. Vide Serarium de Rebus Moguntinis lib. V, et Baronium ad annum 1153. Ad eundem Henricum est epistola 365.

(803) Forsan Joannes, Aletensis seu Sancti-Maclovii episcopus ex monacho Ordinis Cisterciensis, ad quem plures epistolæ Petri Cellensis, lib. I epistolæ 15 sequentes.

(804) Scripta eodem anno.

(805) Vide epistolam 307, n. 2.

(806) Vide epistolam 222, 224, 376.

(807) Id est, scripsi; ut ex ipsis verbis intelligitur: quo sensu etiam aliis in epistolis hoc verbum sumitur, in epistola 85, n. 4, et in epistolis 307, 310. Differt tamen dicto a scribo in epistolis 89, et 90, n. 1.

(808) Scripta anno Christi 1153.

(809) Henricus, Ludovici Junioris germanus, de quo epistola 278. Confer epistolam 307. « Nostrum » dicit Bernardus, itemque in epistola sequente, « frater vester; » nam Henricus monachus Claræ-Vallensis fuerat, ut in Vitæ libro IV, n. 15. Vide notas ad epistolam 307.

sua justitia securus, et de vestro paterno favore non dubius. Sed obstiti ego, et vix eum potui retinere, quippe cupidum videndi faciem vestram. Quod autem retinere volui, cum multæ occurrerent causæ, illud præcipuum fuit, quod de vestra dubitavimus voluntate. Deinde præter alias incommoditates non paucas, quæ obviare viderentur, ipse et frater suus Rex non ambulant in uno spiritu, et non erat satis tutum diu absentari a suis. Nolo a me queratis cujus sit culpa: non est meum inculpate quemquam. Sufficit mihi excusare episcopum. Quidquid humilitatis, quidquid obsequii pro sua persona potuit, vidimus exhibentem, **286** et nihil proficientem. Scitote tamen, quidquid timeat, quidquid accidere debeat, sine mora venturum, ubi vobis placitum cognoverit Persona ejus, et causa ejus in manu vestra. Nec enim in sibi credito ita agit, vel ita conversatur, ut se tali indignum putet prærogativa. Itaque pro se direxit istum, sciens quod ad patrem dirigeret. Scire placet quid injunctum sit ei? Nihil ex injuncto agere, sed totum committere vestro consilio, de quo totus pendet ipse. Nempe fiduciam habet, non modo judicari causam suam a vobis, sed juvari, sed foveri, sed manuteneri. Si placet eam committere domino Remensi archiepiscopo, maturum posse sortiri finem Domino auxiliante confidimus, si tamen appellandi suffugium parti utrique subtrahatur.

EPISTOLA CCCVI (810).

DOMINO OSTIENSI (811) PRO ELECTIONE ABBATIS
TUROLDI DE TRIBUS-FONTIBUS.

Purgat se adversus calumniam Hugonis episcopi Ostiensis, qui promotionem Turolidi in abbatem Trium-Fontium indigne ferebat: nam alium ipse, Nicolaum scilicet, designaverat. Roberti electionem in novi monasterii abbatem excusat.

1. Væ mundo a scandalis (*Matth.* xviii, 8). Ego vos scandalizo? ego vobis scandalo sum? Quis hoc crederet posse contingere, nisi cui nota non esset nostra unanimitas, nostra mutua charitas, et quomodo in domo Dei ambulavimus cum concensu? Subita et dolenda mihi mutatio! Qui me portabat, nunc parat opprimere; qui me defensabat, nunc terret minis, blasphemiis impetit, arguit prævaricationis! Protoplasti super gravi et singulari peccato confessionem requisiti sunt (*Gen.* iii): Ninivitæ ad pœnitentiam expectati sunt (*Jon.* iii): Sodomitæ non de auditu, sed magis de visu puniti sunt (*Gen.* xix): Mecum eo differentius, quo contemptibilis actum est. Non sum reputatus qui ponerer ad rationem, qui invitarer ad satisfactionem, qui cau-

(810) Scripta anno Christi 1151.

(811) Scilicet Hugoni, antea Trium-Fontium in Campania Galliæ provincia abbati, ex epistolis 273 et 274. Unde etiam cardinalis præcipuam ejus locuram gerebat.

(812) Id est ex Fontanensi in Anglia, cui post Mauricium Turolidus seu Turolidus « duobus annis præfuit, multa pro potestate agens, quædam etiam contra consilium et voluntatem archiepiscopi venerabilis præsumens. Unde etiam orta inter eos simul-

am requirerer, qui pro me respondendi facultatem acciperem. Non conventus judicatus sum; non convictus condemnatus sum.

2. Et nunc audite, si dignamini, excusationem nostram, et si forte minime sufficientem vobis, veram tamen. Voluisti loco vestri substitui fratrem Nicolaum; et ego memini, non diffiteor. Ita convenit vobis pariter et mihi: fore credidi propter quod locutus sum. Quod ita non est factum, necessitas fecit, non duplicitas. Res in discordiam versa est. Quid dico in discordiam? Concordia magis fuit. Tam concorditer discordes ab hæc nostra conniventia omnes inventi sunt, ut nec unus quidem monachus sive conversus, præter duos aut tres, qui vestrates erant, acquieverit assentire. Tentavimus nihilominus tamen in multis argumentis, nunc blandiendo, nunc terrendo quomodo res effectum sortiretur; sed ut unanimiter ita et pertinaciter obstiterunt. Possemus vim facere: sed sic mihi parcat Deus quomodo parcendo illi omisimus, ne homo verecundus et pusillus corde (ut nostis) et fugitans onus, in hoc tanto turbine remaneret. Nam præter ea quæ extrinsecus sunt, quæ probastis et vos, supra vires ejus esse omnia videbantur. Itaque tollentes eum cum suis imposuimus onus, quod eo levius ferret, quo a nostris pariter portaretur. Est enim locus noviter ordinatus de fratribus nostris et vicinior nobis, ut possit a nobis facilius frequentari. De abbatibus ad locum pertinentibus, quia assensum vestrum non tenebamus, nihil ausi, fratrem Robertum, quo nemo magis idoneus ad manum esse tunc visus est dare voluimus: cum responsum est nobis **287** a vestra discretionem fuisse prohibitum. Quid plura? Acceperunt hominem qui vestræ, sicut accepimus, displicet Sanctitati.

3. Nec latet causa. Inhonestum, ut aiunt, publice prædicatis, et ob turpitudinis notam e priori monasterio trusum (812), cui ante præfuerat. Potest ita existisse: me, quantum recordari valeo, usque ad hoc tempus non audisse hujusmodi verbum de illo, Deum testor et angelos ejus. Sed neque ipse archiepiscopus (813), cum eum amovere omnimodis niteretur, tale aliquid vel scripto, vel nuntio nobis aliquando significavit. Egone turpitudinis assentator [*al.* fautor] forem aut inhonesti? Si ita de me sentitis, videte ne vestram quoque Excellentiam pariter involvat hoc nubilum: quippe qui cum ejusmodi tam notam omnibus familiaritatem atque amicitiam semel initam, tanto studio hucusque fovistis. Et de archiepiscopo quid dicitis? quid sentitis? An et ipse

tate, de mandato sancti patris Bernardi resignato officio Rievallem reversus, ex quo assumptus fuerat, teste Serlone in *Historia Fontanensi*, *Monastici Anglicani* tomo I, pag. 748.

(813) Eboracensis, nomine Henricus de Murdach, et ipse Anglus, et monachus antea Claræ-Vallensis, ad quem epistola 106, qui et ipse fuerat abbas Fontanensis, tum ex hac epistola, tum ex notis ad epistolam quæ nunc est 321.

quem talem sciret (nec enim poterat nescire, cum notus esset ex longo) prior promoveret et in loco cui ipse præfuerat? Minime ego vel tenuiter suspicer illud de tali viro, et tanto amatore honestatis. Et quidem qui promovit ipse et amovit; non negaverim: qua ratione hoc fecerit viderit ipse. Nam multis displicuisse factum cognoscitur, nempe nec rationem, nec ordinem, nec consuetudinem in ejus amotione cernentibus. Tantum archiepiscopus sic voluit; et ne contristaremus eum, nostro hortatu iste in pace cessit, et dedit locum iræ.

4. Unum dico: ex quo ad nos intravit (814) (sicut testimonium habet ab omnibus), nihil in eo quod promotioni huic obviaret compertum est. Sine querela conversatus est. Adhuc non deest homini litteratura congruens, non doctrina, non affabilitas, non gratia in vultu et sermone. Sed suspecta est vobis brevitatis temporis quod nobiscum fuit: fateor et mihi. Fortassis bene faciet: fortassis male. Vereor omnia opera mea, et quod operor non intelligo. Unde certus non sum certum vos facere minime possum. Factum est; et quod factum est, non potest non fieri. Si propheta fuisset, non profecto fecissem unde amicum offenderem, sanctum turbarem, episcopum scandalizarem. Quid vultis ut faciam? sic factum est tali necessitate, talique ordine.

5. Hæc excusatio mea. Si sufficit tollatur de medio scandalum: si minus, ego iudicium portem, quod et quale decreveritis. Nam si quod ædificavi, tam cito iterum destruam, grave; nisi forte causa conveniens supervenit: quod fortasse processu temporis accidere potest. Si vultis vos amovere eum, potestatem habetis. Non obsisto, non me oppono torrenti. Inique non egi. Si insipienter videor, in

(814) Ego relicta Rievallæ accesserat ad Claram-Vallem. Quod subditur de ejus litteratura, probat Serlo his verbis: « Homo in Scripturis sacris non mediocriter eruditus, et in liberalibus artibus sufficienter edoctus. »

(815) Nethpe Eugenii. Ita Innocentii II offensam incurrerat Bernardus vera dicens, ex epistola 218; adeo summorum hominum gratiam retinere difficile est, quantumvis bene meritis, citra dispendium veritatis!

(816) Scripta anno Christi 1153.

(817) Henricus, Ludovici Crassi filius, et Ludovici Junioris regis Galliarum frater, episcopus Belvacensis, male, uti hinc apparet, apud Pontificem adiit. Unde respondet Bernardus, se de ejus erratis, si quæ sint, dolere posse; emendare, prout velit, non valere: malletque Bernardus ipsum potius Pontificem has ejus corrigendi partes sibi sumpsisse, et fraterne eum monere super his, quæ de eo audiverat. Porro de repentina, sed a Bernardo prævisa, ejus ad religiosum statum conversione, lege Vitam S. Bernardi, lib. IV, cap. 3, quam nos secuti Baronium, in Chronologia ad annum 1149 retulimus, cum eo anno factum episcopum Belvacensem videatur certior temporis nota convincere, uti Jacobus Sirmundus ad Epistolas Petri Cellensis ex Supplemento Sigeberti notat, lib. I, epist. 24. Sed longius a vero recedit notatio initi episcopatus Belvacensis ab Henriquez in Monologio ex Joanne Chenu relata ad annum 1161. Denique ad Remensem cathedram evectus est anno 1163. Cæterum quam

A promptu est vobis insipientiam meam corrigere; aut, si hoc dignius judicatis, etiam et punire. Dico tamen, si pie, si christiane mecum agitur, corripiet me justus in misericordia et increpabit me, non in ira apud alios diffamabit. Habetis formam meam hic, nisi et hoc indignamini præsentibus litteris. Nempe comperta per alios, et non per vos vestra indignatione, cautum habui non rependere vicem: sed mox vobis de vobis per præsentia scripta conqueri. De cætero benedictus Deus, qui et hoc quod dederat, et do quo mihi forte immoderatus blandiebar, solatium, ante exitum tulit: vestram scilicet et domini mei gratiam (815), ut vel proprio experimento discam, non ponere spem meam in homine.

✠ EPISTOLA CCCVII (816).

AD EUMDEM.

Belvacensem episcopum contra sinistros rumores tuetur. Vultudinem suam extreme afflictam indicat: et quid archiepiscopo Lugdunensi acciderit.

1. Festine ista dicto, et ob hoc minus festive: siquidem viator transire festinans urget. Res mira, sed magis læta. Frater G. Fulcherius cum litteris domini mei pariter et vestris, simulque præsentium lator peregrinus, uno pene momento adfuerunt, Deo ita sine dubio providente, ut haberem per quem festinanter rescriberem: quod utique cupienti mihi non poterat satis esse festinum. Inde est quod hæc in infirmitate mea ipse dictavi, quod non esset tunc alter ad manum. De domino Belvacensi (817) quod primum posuitis, primum ita respondeo. Sui juris est: jam non est in mea potestate, sed in civitate vita ejus et conversatio. Si secus quam debet, vel decet interdum agit, dolere possum; sed emendare prout volo non valco. Verumtamen quod vobis invitatus primo episcopatum susceperit, ostendit scriptis ad diversos epistolis imò et ipsi Bernardo præmatura promotio non est visa carere scrupulo, ut proinde Petrum abbatem Cluniacensem consulendum putaverit, uti videre est apud eundem, libri V epistola 8, quam vide. Ipsius Henrici epistolam Sugerio abbati Sancti-Dionysii scriptam, vide in Gallia Christiana in episcopis Belvacensibus. Alteram ad dictum abbatem Cluniacensem hic tibi exhibendam duximus, vel quod suspicemur ab ipso Bernardo dictatam, vel certe ad imitationem Bernardi compositam. Prius enim non improbabile, cum non fuerit Bernardo insolens, aliorum, etiam episcoporum, nomine dare litteras: quarum plures habemus inter editas. Si id minus, alterum res ipsa convincet. Confer initium cum epistola 236 ad cardinales de electione Eugenii pontificis. Confer sequentia cum epistola 16, ubi eadem verbo tenus.

Inter patres reverendissimo, et inter amicos charissimo domino PETRO abbati Cluniacensium frater HENRICUS, sive jubente, sive permittente Deo, Belvacensis electus, se ipsum, et si quid amplius potest.

Parcat vobis omnipotens Deus, quid est quod fecistis? Sepultum hominem revocastis ad homines, et consilio vestro, cui nimium creditum est, expositus sum, et repositus in terribile curarum pelagus: ut me iterum honoris altitudo resorbeat. Nescivi, anima mea conturbavit me, propter quadrigas Aminadab, quas suscepi requendas: regi, non regere

bonum est ut vestra auctoritate firmetur. Similiter et pro decanis Suessionensi et Cameracensi rogamus, ut dignæ preces eorum exaudiantur. Periclinati sumus in falsis fratribus, et multæ litteræ falsatæ sub falsato sigillo nostro in manus multorum exierunt : et, quod magis vereor, etiam usque ad vos dicitur falsitas pervolasse (765). Hac necessitate abjecto illo, novello quod cernitis de novo utimur, continente et imaginem nostram, et nomen (776). Figuram aliam tanquam ex nostra parte jam non recipiatis, nisi forte pro episcopo Clari-Montis, cui sub altero sigillo litteras dedi, cum necdum istud haberem.

EPISTOLA CCLXXXV.

AD EUMDEM, PRO ODONE ABBATE SANCTI-DIONYSII (767). *Abbatem Sancti-Dionysii Odonem commendat, et adversus suspectas aliorum criminationes, ex invidia et ambitione natas, tuetur.*

1. Pro ecclesia Sancti-Dionysii, et pro persona Odonis abbatis, etsi nemo alius scriberet, ego scribere non dubitarem. Causa bona est, et neutra ex parte nutans : ecclesia nobilis, et abbas boni testimonii est. Illud orbi, hoc nobis, qui vicini sumus, notissimum est. Ad hæc et is, et illa specialis res vestra est. Pro his omnibus vel solus, ut dixi, si opus sit, scribere non confundor. Nunc vero tales mecum scribunt, quibus minime decredetur, etiam me non scribente. Ipsi sunt, quorum manus satis superque tractaverunt de verbo hoc. Ecce hi sciunt quid fecerit abbas; et quod sciunt, loquuntur. Secure prodeunt porrectæ a nobis preces pro eo, tam indubitatis fultæ testimoniis. Securus vestram sollicitudinem pro vestra ipsius proprietate sollicito et compello, nempe invasa nequiter, vexata atrociter. Rogo, obsecro, levate manum, extendite brachium, opponite scutum. Gladius Petri defendat patrimonium Petri.

2. Frustra quidam insurrexerunt in hominem, quem fama publica satis excusat, imo celebris commendat opinio. Boni videlicet filii, qui patris verecunda tam curiose scrutati sunt, nescio quæ incomperta omnibus crimina somniantes (768). Stupent qui audiunt ad subitam et inopinatam criminationem. Erubescunt, quia nunquam dictus fuerat sermo hujuscemodi de Odone. Sancti-Dionysii abbas nequaquam sub modio latet. Super candelabrum stat : ut, etsi velit, non possit dissimulare quod est. Et lumen ejus, ut fumus ejus, ab omnibus videatur necesse est. Numquid isti lynceos in eum oculos in-

(765) Vide epistolam 298.

(766) Hinc patet non verum esse quod ait Guillelmus abbas Cisterciensis, in epistola hic edita ad Theobaldum Campaniæ comitem, nempe falsum esse sigillum abbatis de Buzeio, in quo nomen abbatis impressum erat, asserens in nullo sigillo Ordinis proprium nomen abbatis unquam impressum fuisse. Certe in charta Bernardi ipsius pro compositione litis inter monasteria Sanctæ Genovelæ et Sancti Victoris, appensum est Bernardi sigillum cum ejus nomine et effigie, librum dextra, pedum sinistra tenente. — Vide notitiam de sigillo S. Bernardi, infra, Operum ejus tomo ultimo, post Vitam et Acta. EDIT.

tenderunt, videntes quæ nemo adhuc videre alius potuit? Suspecta, fateor, mihi horum delatio est. Magis autem incredibilem reddit unus illorum, nomine Raymundus, qui ut aiunt, caput est hujus attentatæ malitiæ; homo, ut comperi, **276** palam loquax, clam susurro; anxie ambitiosus, adulatorie blandus; totos compositus ad fallendum, ad perturbandum non minus. Notavi sub pelle ovina lupum, ac certis designavi indiciis, quo jam aut mordere non audeat, aut nocere non valeat.

EPISTOLA CCLXXXVI (769).

AD EUMDEM, PRO EODEM.

Si susurrationses et subreptiones prævaluerint adversus abbatem Sancti-Dionysii, mundus ego sum a sanguine ejus, qui scripsi in alia vice adversus malignantes. Verumtamen quam accusationem afferunt adversus hominem illum! An quod non inveniunt quod accusent? Et quomodo si recte isti eum accusant, excusatur a vicinis omnibus qui recto sunt corde? Accusatur quod debita multa fecerit, impignoraverit terras, dilapidaverit bona. Quasi hæc vel necessariis, vel justis ex causis non potuerint contigisse. Mardavit nobis de his universis conventus illius ecclesiæ, et per fidelem personam testatus est aliter, quam vobis dicta sunt, se habere. Verumtamen inquiratur; nam certius de his oculus, quam juramentum fidem faciet : et si inventa fuerint quemadmodum isti malitiose componunt, quoquo modo acciderint, abbas non excusetur. Si non fuerint, delatores nihil de falsitate lucrentur. Insimulant eum de morte hominis : si se purgare non potest, moriatur. Quanquam quis non videat nec verisimile esse, ut quem paulo ante de morte eripuerat, in mortem tradiderit? Qua fronte hæc audent insusurrare vobis, qui viderunt et cognoverunt zelum abbatis in liberatione illorum, qui prius homicidium perpetraverant, et in ultione eorum, qui sanguinem proximi uli erant! Postremo si bene nossetis istos, posset profecto sufficere ad decredendum quidquid non accipitis nisi per eos. Adsit Deus sanctæ menti vestræ, ne quid illi lingua dolosa adversus innocentiam subripere possit.

EPISTOLA CCLXXXVII (770).

DOMINO OSTIENSI (771), PRO EODEM ABBATE.

Dominus abbas Sancti-Dionysii accusatur ab iniquis omnibus : sed a bonis hominibus, qui in ecclesia et in circuitu ejus sunt, excusatur. Pro quo tanto affectuosius rogamus Charitatem vestram, quanto me-

(767) Scripta circa annum 1153. — Odo ex monacho Sancti-Dionysii prope Parisios abbas Sancti-Cornelii apud Compendium, dein Sugerio abbati Dionysiano suffectus anno 1151. De ejus ordinatione et laudibus vide Sugerianas epistolas 156 et sequentes, maxime epistolam 162, quæ est Balduini episcopi Noviomensis, qui Odonem « virum religiosum et strenuum, » catholice electum, et a se benedictum dicit Eugenio scribens.

(768) Vide epistolas sequentes.

(769) Scripta anno Christi 1153.

(770) Scripta eodem anno.

(771) Scil. Hugoni. V. ep. 283, 274, 290, 295, 303.

liorem de eo et habuimus, et habemus æstimationem. Stet pro eo vestra benignitas, et si non quia amicus noster est, sed quia nec vera sunt, nec verisimilia, quæ imponuntur ei. Si gravatus est dicitis, causa evidens fuit temporis ipsius, quanquam fere nulla sint debita. Ad id quod impositum est deterrarum distractione, evidens falsitas comprobatur. Nam de morte G. ne ipsos quoque adversarios reor eum potuisse habere suspectum, quippe qui eundem G. et suos omnes conclusos ab hostibus, ab ipso mortis articulo, multo quidem labore eripuit. Pro his omnibus maximeque pro Raymundi non incognita nobis versutia, attentius rogamus, ut abbatis innocentiam vestra sollicitudo tueatur.

777 EPISTOLA CCLXXXVIII (772).

AD ANDREAM AVUNCULUM SUUM, MILITEM TEMPLI.

Infelicem exitum sacræ expeditionis dolet; avunculi adventum optat.

1. Litteræ tuæ, quas novissime transmisisti, invenerunt me in lectulo decumbentem. Accepi, eas obviis manibus; libenter legi libenter relegi, sed libentius te vidissem. Legi in illis desiderium tuum videndi me, legi et metum tuum pro periculo terræ, quam Dominus sua præsentia honoravit; periculo civitatis, quam suo sanguine dedicavit. Væ principibus nostris (773). In terra Domini nihil boni fecerunt: in suis, ad quas velociter redierunt, incredibilem exercent malitiam, et non compatiuntur super contritione Joseph. Potentes sunt ut faciant mala, bonum autem facere nequeunt (*al.* nesciunt). Confidimus autem quia non repellet Dominus plebem suam, et hæreditatem suam non derelinquet. Porro dextera Domini faciet virtutem, et brachium suum auxiliabitur ei: ut cognoscant omnes quia bonum est sperare in Domino, quam sperare in principibus. Bene facis formicæ te comparans. Quid enim aliud quam formicæ quique terrigenæ et filii hominum sumus, rebus inutilibus atque inanibus insudantes? Quæ autem abundantia homini de universo labore suo, quo ipse laborat sub sole? Ergo ascendamus super solem, et conversatio nostra in cælis sit, jam mente precedentes, quo sumus et corpore secuturi. Ibi, mi Andrea, ibi fructus laboris tui; ibi retributio tua. Sub sole militas, sed sedenti super solem. Hic militantes, inde donativa expectemus. Merces militiæ nostræ non de terra, non de deorsum est: procal et ab ultimis finibus pretium ejus. Sub sole pe-

(772) Scripta anno Christi 1153.

(773) De infelici expeditione in Orientem hoc intellige. Nam ambitio, simultas, æmulatio inter christianos Principes sacræ illius expeditionis vires et conatus infregit. Ita indicat Bernardus libro secundo de Consideratione, cap. 1. Ita etiam indicat Otto Frisingensis, testis oculatus, de Gestis Frederici, libro 1, cap. 78, ubi, post commemoratas ingentes exercitus christiani clades, subjungit: Nondum tamen ex tot et tantis attritionibus fastus inter eos regalis decoctus conquieverat. Vide Æmilium in Ludovicum VII, ubi agit de obsidione urbis Damascenæ, jam pene expugnata, nisi ambitione principum spes omnis elusa esset. Vide etiam Sigonium, de Regno Italiæ, libro XI. Plura de causis rei infeliciter

nuria est: super solem abundantia est. Mensuram bonam, et confertam, et coagitatam, et supereffluentem dabunt in sinus nostros (*Luc.* VI, 38).

2. Desideras me videre; et de meo, ut scribis, arbitrio desiderii tui pendet effectus. Nam mandatum super hoc meum te indicas expectare. Et quid dicam tibi? Et cupio ut venias, et timeo ne venias. Ita inter velle et nolle positus, coarctor e duobus; et quid eligam, ignoro. Unum, ne videlicet tuo satisfaciam desiderio, et meo pariter: an credam magis celebri de te opinioni, qua terræ ita perneccarius prædicaris, ut de tua absentia non mediocris illi desolatio imminere credatur. Itaque quod mandare non audeo, opto tamen ut te videam antequam moriar. Tu melius id videre et cognoscere potes, si quo modo sine damno, et sine scandalo illius gentis venire possis. Et fieri posset quod adventus tuus omnino non esset inutilis. Forte favente Deo non deessent qui te sequerentur revertentem ad subveniendum Ecclesiæ Dei, quoniam omnibus notus es et dilectus. Potest facere Deus ut et tu cum sancto patriarcha Jacob loquaris: *In baculo meo transivi Jordanem istum, et ecce cum tribus turmis regredior* (*Gen.* XXXII, 10). Unum dico: si venturus es, ne tardaveris, ne forte venias, et non me invenias. Ego enim jam delibor, nec puto me longum facere super terram. Quis mihi tribuat tua, in voluntate Domini, amabili et dulci præsentia vel paululum refrigerari, priusquam abeam? Reginæ scripsi (774), sicut voluisti, et gaudeo de bono testimonio quod ei perhibes. Magistrum et fratres vestros omnes de Templo, nec non et eos de Hospitali, per te in Domino salutamus. Inclusos quoque et sanctos omnes, ad quos opportune loqui poteris, per te in Domino salutantes, eorum nos orationibus commendamus. Esto pro me ad eos. Girardum nostrum (775), qui in domo nostra aliquando conversatus est, et nunc, ut audivimus, episcopus factus est, et ipsam affectu magno devotissime salutamus.

778 EPISTOLA CCLXXXIX (776).

AD REGINAM JEROSOLYMORUM.

Instruit eam, quomodo se gerat, ut probæ viduæ coram Deo, et reginæ coram hominibus partes impleat.

Dilectæ in Christo filiæ M. (777) reginæ Jerosolymorum, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, misericordiam a Deo salutari suo.

1. Miror quod a multo jam tempore non vidimus in expeditione transmarina gestæ, vide in notis, ad librum secundum de Consideratione, cap. 1.

(774) Vide epistolam sequentem.

(775) An Girardus Bethlehemitanus episcopus, de quo Guillelmus Tyrius initio libri XVII, ad an. 1146, et sub finem ad an. 1152? an. Sidoniensis, ibidem?

(776) Scripta anno Christi 1153.

(777) Milisendi, alius Melusinæ, filiæ Balduini Jerosolymorum regis ex Latinis secundi: cui successit Fulco gener ejus, hujus Milisendis maritus, qui leporem equo insectando præceps actus, post triduum exspiravit anno 1142. Ad eandem epistolæ 206, 354 et 355. Ivera, ejus soror, sanctimonialis, ex Guillelmo Tyrio sub finem libri XV.

litteras tuas, non solitas salutationes habuimus : quasi nos obliti simus antiquæ tuæ erga nos devotionis quam in multis probavimus. Audivimus, fator, nescio quæ sinistra : quæ etsi non pro certo credidimus, doluimus tamen sive veritate, sive mendacio tuam aliquatenus decolorari opinionem. Sane intervenit Andreas charissimus avunculus meus, cui in nullo decedere possumus, scripto suo nobis significans meliora : quod scilicet pacifice et mansuete te habeas, sapienter et consilio sapientium te et tua regas; fratres de Templo diligas, et familiares habeas; periculis imminentibus terræ, secundum sapientiam tibi a Deo datam, salutaribus consiliis et auxiliis provide et sapienter [*al. vigilant*] occurras. Talia prorsus, talia decent opera mulierem fortem, humilem viduam, sublimem reginam. Neque enim quia regina es, indignum tibi viduam esse, quod, si voluisses, non esses. Puto quod et gloria tibi est, præcipue inter Christianos, non minus vivere viduam, quam reginam. Illud successionis est, hoc virtutis : illud tibi ex genere, istud ex munere Dei : illud feliciter nata es, hoc viriliter nacta. Duplex honor; alter secundum sæculum, alter secundum Deum : uterque a Deo. Nec parvus tibi videatur honor viduitatis, de quo Apostolus : *Honora, inquit, viduas, quæ vere viduæ sunt* (I Tim. v, 3).

2. Habes certe penes te ipsam familiare communitorium apostolicæ iterum salutaris sententiæ, qua doceris ab eo providere bona, non tantum coram Deo, sed etiam coram hominibus (II Cor. viii, 21) : coram Deo, ut vidua; coram hominibus, ut regina. Attende reginam, cujus digna, indignave non possunt latere sub modio : super candelabrum sunt, ut appareant omnibus. Memento viduam, cui jam non est quod velit placere viro, ut soli possit placere Deo. Beata es, si Salvatorem ponas tibi murum ad protectionem conscientiæ, et antemurale ad repulsionem infamiæ. Beata, inquam, si veluti desolatam et viduam totam te Deo regendam commiseris. Alioquin bene non regis, si bene non regeris. Regina Austri venit audire sapientiam Salomonis, ut regi disceret, et sic regeret. Et ecce plus quam Salomon hic (Matth. xii, 42) : Jesum loquor et hunc crucifixum. Huic te committe regendam, huic docendam, quomodo regere debeas. Disce tanquam vidua, quod sit mitis et humilis corde (Matth. xi, 29) : disce tanquam regina, quod judicet in justitia pauperes, et arguat in æquitate pro mansuetis terræ (Isai. xi, 4). Ergo cum cogitas dignitatem, attende et viduitatem : quia ut pure apud te quod sentio proferam, non potes esse

(778) Scripta anno 1152. — In quibusdam manuscriptis hæc epistola ad hominum Ostiensem, nempe Hugonem, locatur post epistolam ad Præmonstratenses, quæ habetur in iisdem manuscriptis post epistolam 296. Legatus iste, de quo hic agitur, fuit Jordanus de Ursinis, in Germaniam ad Conradum imperatorem legatus anno 1151.

(779) Joannes Papyrius seu Papyrius, anno 1152, teste Joanne Hagustaldensi, « profectus in Hiberniam, quatuor parva certis sedibus distribuit, gentemque in ea legi nuptiarum non assuetam plurimum correxit. » Ad id usque temporis episcopi sese mutuo

regina bona, si bona non fueris vidua. Quæri bona vidua æstimetur? Ex his profecto quæ alius dicit : *Si filios educavit, si hospitio recessanctorum pedes lavit, si tribulationem patienter ministravit, si omne opus bonum subsequitur* (I Tim. v, 10). Si hæc facis, beata es, et beatus erit. Benedicat te Dominus ex Sion, eximia in mino filia, et omni veneratione digna. Ad præmissa est; prosecutio jam a vestra digna expectatur. Occasio data est : excusatio jam admittitur, si non renovata a nostra parte firmitas, familiaribus deinceps a vobis verbis et frequenter.

279 EPISTOLA CCXC.

DOMINO OSTIENSI, DE JORDANO CARDINALE (778) Legatum apostolicum describit, quam fœda et vestigia reliquerit.

Pertransiit legatus vester de gente in gentem de regno ad populum alterum, fœda et horrida vestigia apud nos ubique relinquens. A radice et regno Teutonicorum, per omnes Ecclesias Franciæ, et Normanniæ, et circumque circumiens usque Rothomagum, vir apostolicus plevit, non Evangelio, sed sacrilegio. Turpia ubique commisisse; spolia ecclesiarum asportavit, formosulos pueros in ecclesiasticis honoribus potuit, promovisse; ubi non potuit, voluisse. se redemerunt, ne veniret ad eos : ad quos venire non potuit, exegit et extorsit per nuntios scholis, in curiis, in triviis, fabulam se ipsum Sæculares, religiosi, omnes male loquuntur de pauperes, et monachi, et clerici conqueruntur de eo. Homines quoque suæ professionis, ipsi qui magis exhorrent et famam ejus, et hoc testimonium habet et ab his qui intus ab his qui foris sunt. Non sic dominus Joannes Paperons (779), non sic : cujus laus est in Italia, quippe honorificantis ubique ministerium. Legite litteras has domino meo. Ipse videt quid de tali homine faciendum sit : ego libenter animam meam. Dico tamen præcipatione quæ Bonum est ei si purget ipse curiam suam, liberet conscientiam suam. Decreveram ista tibi sed venerabilis Prior Montis-Dei (780) ad hoc impulit, et animavit ut scriberem. Et scitote me dixisse, quam publice prædicatur.

EPISTOLA CCXCI.

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM, PRO ECCLESIA S. EUGENDI JURENSIS (781).

Sancti Eugendi nobile monasterium, olim consecrabant, ex Giraldo in top. Hiberniæ, anno (780) Gervasius tunc prior erat Montis-Dei Carthusia est diocesis Remensis, ab Odone S. Remigii abbate fundata anno 1136. Apparet ex hoc loco, Gervasium Bernardo, uti et acceptum fuisse. Nec tamen putes eum esse rem epistolæ ad Fratres de Monte Dei, de qua in (781) Augenum veteres appellabant, qui abbas fuit insignis monasterii Condatisensis, Romano in Jurensibus jugis constructi, eique S. Eugendi dedit, postea in S. Claudii mal diocesis Lugdunensis.

gione famosum, si vera sunt quæ dicuntur, interitum est. Nec decredenda omnia. Domos nobis, vobis notas, pertinentes ad ipsum, jam destructas, partim in dies destrui cerent, et dolemus. Quæ in membris videmus, hæc graviora de capite fama nuntiante percepimus. Numquid debeo ego nunc malorum vobis, non est numerus, retexere narrationem? præsentium monachus præfati monasterii, et Gandus Prior, homo nobis ab antiquo promestate et religione dilectus, poterunt vobis re quæ plenius norunt, etsi non omnia: quis hoc posset? Tot et tanta pro certo, quæ licam securim, etsi dissimulantem, etsi dormem, mirum si non surgere et ferire compello liberavi animam meam: sed non sufficit monasterium liberetur. In manibus vestris et vita illius.

✠ EPISTOLA CCXCII.

AD QUEMDAM SÆCULAREM (782).

ingit eum, quod Petrum, cognatum suum; a sito vitæ religiosæ abstrahere conatus sit. tsi ignotus nobis facie, sed non fama. Ipsa te didicimus quod sis homo sapiens, et sen sæculum honoratus. Voluit autem dilectus meus Petrus, cui et notior, et familiarioris affinitate videris, ut tibi scriberem, imo erem. Tu enim scripseras illi, et utinam ut isset, et illi expediret, Non sic fecisti. Novum militem ausus es dehortari a servitio Domini: tibi, est qui quærat et judicet. Non sufficit tibi peccata tua, nisi te et alienis involverursum ad peccata, quod in te fuit, poenitentiam juvenem revocares; et sic secundum duritiam et cor impoenitens thesaurizares tibi iram? Quasi non satis eum per se tentet diabolus tu juveris illum, homo christianus, dux notus ejus. Tu quidem illi serpentem alter non tibi ille alteram Evam exhibuit. Tuis est manibus, sed non eversus: fundatus non supra firmam petram.

rum tamen non reddimus tibi vicem, sed is in bono malum, orantes pro te, optantes lora, et meliora scribentes. Primo quidem piens diceris, ut quod diceris, verius sis, ad virum sapientem, qui ait: *Noli prohibere qui potest bene facere; si vales et ipse, bene ov. III, 27*). Habes tempus faciendi. Sed a habiturus? Quantulum superest vitæ tibi,

Et quidem uxorum, ex fine epistolæ. Fallaticanus n. 663, in quo inscribitur, *Petro le Cella*, ad quem epistola sequens.

Scripta circa annum 1150. — Notior Petrus a Cella monasterio suburbii Tricassini, Sancti Remigii abbatia aut ecclesia Carnuibus etiam præfuit. Binas scripsit litteras acenses, quæ sunt libri secundi epistolæ 14 nullas de hoc monacho, cui nomen Adamo telligitur ex duabus litteris, a Nicolao Claræ ejus nomine ad Petrum nostrum, id est m, scriptis, qui Petrum de reformato mo-

præsertim jam senescere ti? Vapor est ad modicum parens, et deinceps exterminabitur, Si sapias, non veniet super te illa maledictio: *Vidi stultum firma radice, et statim maledixi pulchritudini ejus (Job, v, 3)*. Pulchre stultum pseudosapientem verus Sapiens appellavit, sciens sapientiam hujus mundi stultitiam esse apud Deum (*I Cor. III, 19*). O utinam saperes, et intelligeres, ac novissima provideres! (*Deut. XXII, 29*). Saperes quæ Dei sunt, intelligeres quæ mundi sunt, provideres quæ inferni sunt! Profecto inferna horreres, superna appeteres, quæ sunt ad manum [ad ad malum] contemneres. Multa suggerit animus, imo spiritus, loqui tibi de salute animæ tuæ: sed donec rescripto noverim tuo qualiter ista acceperis, non adjiciam ultra, ne fiam onerosus, cui de cætero volo esse amicus, et adjutor, si volueris, ad salutem. Dilectam nobis in Christo uxorem tuam per te, licet immeritam, salutamus.

EPISTOLA CCXCIII.

PETRO ABBATI DE CELLA (783), PRO MONACHO CAZIACENSIS, QUI AD CLARAM-VALLEM TRANSIERAT.

Unde mihi scripsistis, ita respondeo vobis. Molestiam domini Caziacen-sis nulli arbitror molestiorem esse quam mihi. Sed puto vos non latere, voluntate et præcepto ipsius jam ex longo illum monachum factum nostrum; et mihi ipsum obedientiam promisisse, et me curam illius suscepisse. Quoties ex tunc volentem venire repuli, venientem remisi, recordari facile non est. Tandem modo veniens, me nolente remansit, et nullo modo ei persuadere reditum potui. ✠ Dicebat autem quia si nos eum projiceremus, iturum se longius, et nullatenus rediturum. Sed nec sic assensum meum habens, imo et contra consilium meum intravit. A quo utique introitu salva conscientia eum prohibere non potuit, nec projicere possum, utpote, ut dixi, jam olim in meam receptam curam, et de quo redditurus sum rationem. Diu, fateor, periculum hoc conscientiam meam dissimulaveram propter molestiam boni illius hominis: et adhuc dissimulassem, si meo iste consilio quoquo modo acquiescere voluisset. Quæ cum ita sint, vestrum est consolari hominem, delinire tristitiam ejus, excusatum me habere de tam rationabili causa. Postremo ipse quoque, ut scitis, in pendulo est, et sæpe cogitavit relinquere domum suam (784). Quod si vellet nunc effectui mancipare, ego non prohiberem, pro eo quod in ea non sine magna anxietate versetur.

nasterio laudat epistola 25. Hic est Petrus, qui Bernardi memoriam, et sententiam de B. Mariæ Conceptione vindicavit adversus alterius Nicolai insultus, ex notis ad epistolam 174. Bernardi alumnum se dicit in libri noni epistola 8 ad capitulum Cisterciense. De Caziaco supra ad epistolam 263.

(784) Huc spectat libri II epistola 15 Petri Cellensis ad Caziacenses: « Quamdiu patrem vestrum, imo nostrum, vobiscum retinere poteritis, alium ne cogitetis. » Id intelligendum de Simone, qui tandem mortuo Bernardo in Claram-Vallem se recepit, supra ad epistolam 263.

EPISTOLA CCXCIV (785).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM, PRO EPISCOPO
CENOMANNENSI.*Episcopum Cenomanensem, et alios Pontifici commendat.*

Adest episcopus Cenomanensis (786). Ipse est, si nescitis, de cuius veritate et honestate nullus dubitat, nisi qui bene non novit hominem. Mihi quidem ab ineunte juventute sua notus et dilectus est, tam pro memoratis virtutibus, quam pro aliis bonis moribus suis. Si quid aliud Paternitati vestræ de eo insusurratum est, aut ego fallor, aut ille mentitus est in caput suum. Audite eum, et cum plenitudine gratiæ vestræ remittite. Deceptus sum enim, si bene non fuerit collocata. Abbas Vindocinensis, qui specialiter vester est (787), rogamus ut et ipse specialem inveniat gratiam, et rationabilis ejus petitio haud difficilem assequi mereatur effectum. Dominus Andegavensis mittit nuntium suum, et per se et per nos aliquid petens. Exaudiatur et ipse pro justitia sua, et non exaudiatur contra eum susurro mendax. Dignum est enim ut qui omnibus vivitis, omnibus pro meritis valeatis.

EPISTOLA CCXCV.

DOMINO HENRICO CARDINALI (788), PRO EODEM
EPISCOPO,

Sic tibi, quasi mihi scribo, et hoc quoties tibi scribo. Ubi enim tu es, me esse confido, quippe quem tanquam me ipsum diligo. Si me tu æque diligis, imo quia diligis, vide ne dominus Cenomanensis ex te (quod in te est) in aliquo redeat contristatus. Alioquin ego contristarer in homine quem satis pro sua honestate diligo, et a te diligi, volo,

(785) Scripta circa eundem annum.

(786) Guillelmus de Passavant, ex archidiacono Remensi episcopus Cenomanensis, quam religiosæ vitæ fuerit, docent ejus acta in tomo tertio veterum Analectorum, a pag. 357.

(787) Ita supra de Odone abbate Sancti-Dionysii: « Ad hæc et is, et illa ecclesia specialis vestra est, » nimirum quod abbatia et Dionysiana, et Vindocinensis, cui tunc præerat Robertus, sint proxime sub potestate et jure pontificis Romani.

(788) Scripta circa annum 1150. — Alias, *Domino Helix cardinali*. De eo Ernaldus in libro primo de Vita Bernardi, cujus apud Claræ-Vallem monachus fuerat Henricus, tunc cardinalis tituli Sanctorum Nerei et Achillei. Epistola ejus exstat in tomo tertio Bibliothecæ Cisterciensis, pag. 239, de legitima electione Alexandri III.

(789) Scilicet Hugoni. Vide epistolas 287, 290.

(790) Post hanc epistolam in manuscriptis haud paucis locantur epistolæ 259 ad Præmonstratenses, 290 ad episcopum Ostiensem, et 311 (quæ modo 374) ad monachos Hibernienses, in qua Bernardi epistolæ olim desinebant.

(791) Guidoni, ad quem epistola 398.

(792) Scripta anno Christi 1151.

(793) Hic ille Nicolaus, quem tanti fecit Petrus abbas Cluniacensis, ut videre est in epistolis ejus, ex monacho Arremarensi factus Cisterciensis, et Bernardi notarius. Valebat enim stilo, et ipsum tantum Bernardum exprimebat. Epistolæ ejus exstant in editione Coloniensi Bibliothecæ Patrum, edente Joanne Picardo Victorino Parisiensi. Sed

EPISTOLA CCXCVI.

DOMINO OSTIENSI (789), PRO EODEM.

Quidam clericus dicitur aures domini mei circumvenisse, aliquid contra episcopum suum, et nostrum amicum pro sua cupiditate molitus. Si mei cura est vobis, imo justitiæ Dei, date operam, ut nihil lucretur de suo mendacio susurro malignus, nec lædatur in aliquo innocens episcopus, et fidelis amicus (790).

EPISTOLA CCXCVII.

ABBATI ARREMARENSI (791).

Monachum apostatam pœnitentem recipi petit.

Lator præsentium, ad petitionem nostram dudum susceptus in consortium vestrum, stultitia et levitate sua rejecto habitu sancto a vobis exiit. Sed quia ductus pœnitentia, ut videtur, redire cupit, et se iterum recipi humiliter petit, petimus et nos ut iterum recipiatur, pœnitentique, amore Dei et nostro, introitus et habitus non negetur.

EPISTOLA CCXCVIII (792).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Nicolai notarii fraudes et imposturas detegit.

Nicolaus ille (793) exiit a nobis, quia non erat ex nobis: exiit autem fœda post se relinquens vestigia. Et ego longe ante hominem noveram; sed expectabam ut aut Deus eum converteret, aut instar Judæ ipse se proderet: quod et factum est. Præter libros, denarios, et aureos multos, in ipso exitu ejus inventa sunt super eum sigilla tria, unum ejus proprium, alterum Prioris, tertium nostrum ipsumque non antiquum, sed novellum: quod et ob ipsius dolos et furtivas subreptiones mutare nuper coactus

homo versipellis, et pelle sub ovina aliquandiu mentem tegens lupinam, tandem prodidit hypocrisin suam. Nam sigillo Bernardi non semel abusus, et deprehensus falsarius, fugam arripuit: ut non sine causa alias ad Eugenium scripserit Bernardus, periclitatum se in falsis fratribus, epist. 284. Profugisse in Angliam communiter tradunt ex occasione cujusdam Nicolai S. Albani in Anglia monachi, qui S. Bernardi jam e vivis erepti sententiam de Conceptione B. Virginis impugnavit. At cum Petrus Cellensis, qui S. Doctoris causam tuendam suscepit, epistola 23 libri vi, et epistola 9 libri ix, istum Anglum vocet, eumque sibi ex istis duntaxat Scriptorum velitationibus notum et amicum indicet; illum autem Gallum, et Petro Cellensi familiariter notum et charissimum esse constet ex epistolis ultro citroque ad invicem missis; alium ab illo esse fatendum est; ut interim taceam quod stilus ejus non sit tam mordax, sed urbanior, quam ut in Petrum Cellensem tam petulantem se gesserit, ut ipse Petrus conqueritur passim de Nicolao Angelo epistola 9 libri ix, et ex ipsius Angeli epistola, quæ ipsam præcedit, legenti innotescit. Cæterum Nicolaus ex monasterio Arremarensi ad Claræ-Valensem transiit absente Bernardo, anno circiter 1146, certe Eugenio in Pontificem assumpto, ut patet ex epistola 7 quam ad Claræ-Valenses nondum admissus scripsit. Fugit vero anno circiter 1151, nimirum post electionem Gratianopolitanam, de qua supra in notis ad epistolam 270, siquidem epistola 389 S. Bernardi ubi de illa agitur, subscriptis reperitur. Plura de eo in Præfatione ad tomum III.

fuera. Hoc enim est quod vobis tacito nomine scripsisse me memini (794) : quia videlicet periclitati sumus in falsis fratribus. Quis possit dicere, ad quam multas personas sub nomine meo, me ignorante, quæ voluit, scripsit? Quis mihi det ut ipsa curia vestra ad purum purgetur fæce mendaciorum ejus? Quis mihi det ut vel eorum innocentia, qui mecum sunt, satis valeat excusari apud circumventos et præventos impudentissimis ejus mendaciis? Vobis quoque aliquoties in eadem falsitate scripsisse, et non semel, partim convictus, partim et confessus est. De turpitudinibus ejus, quibus terra sordet, et factæ sunt omnibus in parabolam, supersedeo polluere labia mea, et vestras aures. Si ad vos venerit (nam hoc gloriatur, et amicos se habere confidit in curia), mementote Arnaldi de Brixia, quia ecce plus quam Arnaldus hic. Nullus perpetua dignior inclusione, nihil ei perpetuo silentio justius.

EPISTOLA CCXCIX.

COMITI ENGOLISMENSI, PRO FRATRIBUS DE BUXIA (795).

Queritur de gravi exactione suis a comite imposta.

Nolite mirari, si gravis nobis videtur tam grandis reditus, qui de terra illa Buxiæ a fratribus nostris exigitur, quia tale aliquid non consuevimus. **283** Nam multas fecimus abbatias, et nulla illarum tali subjacet exactioni. Sed quia vos ita vultis, et Deus plus acceptat voluntarium bonum, quam coactum, sustinemus juxta conventionem, quam fratres nostri vobiscum fecerunt, donec Deus meliorem vobis inspiret voluntatem, quod non diffidimus. De cætero diligite eos, fovete, defendite, manutenete : quia tunc securius stabitis ante tribunal Christi, si pauperes ejus habueritis vestri dilectores, et pro vobis intercessores.

(794) Epistola 284.

(795) Scripta circa annum 1150. — In editione prima Lugdunensi anni 1494 legitur, *Comiti Angelberto* (an is de quo epistola 123?) *pro fratribus de Buxia*. In alia anni 1530, *Comiti Engelberto pro fratribus de Buxia*. In editione item Lugdunensi anni 1520, et sequentibus præter unam, *Comiti Engolismensi pro fratribus de Buxia*. Hanc lectionem præferunt sæculi nostri auctores, asserentes, Guillelmum, cognomento Sectorem-ferri, comitem Engolismensem, Cisterciensibus locum concessisse anno 1143 in villa Buxia, ubi situm Benedictinorum cœnobium S. Amantii, ab Arnaldo comite sæculo decimo constructum. Sed cum de concessione loci Cisterciensibus facta isti reclamarent, Bernardum pacis studio locum cessisse anno 1153 : tali quidem conditione, ait Picardus, quod sexaginta marcas argenti monachis Claræ-Vallensis propter ædificia et cætera ab eisdem loco acquisita monachi S. Amantii redderent. Scripsit itaque Bernardus hoc modo : « In nomine Domini. Ego Bernardus Claræ-Vallensis vocatus abbas, notum volo esse, quod locum de Buxia, et quidquid in eo habemus, ex dono comitis Engolismensis, et Petri Austensii, ecclesiæ Sancti-Amantii concessimus. Teste fuerunt dominus Hugo Engolismensis episcopus, dominus Godefridus Lingonensis episcopus, Junius abbas de Coroua, frater quoque Philippus Prior noster, et frater Gerardus, et frater Gaufridus, monachi domus

EPISTOLA CCC.

BLESENSI COMITISSÆ (796).

Solatur comitissam, filii delicta per ætatem excusans, et melioris frugis spem faciens; unde blande potius et leniter quam aspere tractandum monet.

Si quando in vos filius vester visus est excessisse, doluimus; et dolemus non minus excessum filii, quam matris injuriam : quod tamen et ipsum excusabile est in adolescente filio. Nempe delicta juventutis, ipsa, quæ commisit, excusat ætas proclivior. An nescitis quia proni sunt sensus hominis, et cogitationes in malum ab adolescentia? (*Gen. viii, 21.*) Confidendum mutatum iri in melius, patris meritis et eleemosynis (797). Propterea insistendum magis, magisque votis et precibus ad Deum pro eo : quia etsi ille minus interdum, quam debuit, se filialem exhibuit, mater tamen pro suis visceribus maternum deserere non debet, sed nec valet affectum. *Nunquid potest mater oblivisci filii uteri sui? Et si illa, inquit, oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui* (*Isai. xlix, 15*). Oremus et ploremus coram Domino, ut Deus tantæ indolis juvenem, probitatis paternæ imitorem (quod non diffidimus) sua faciat pietate. Agendum cum eo in spiritu lenitatis, blandisque obsequiis : quia sic melius ad bona opera provocabitur, quam si irritationibus et increpationibus exasperetur. Ita sane de ejus cita lætaque mutatione posse lætificari confidimus cor vestrum et nostrum pariter. Quidni ego totis cupiam visceribus quotidie se ipso fieri meliorem? Utinam qualem inveni in me, talem semper in omnes inveniam. Quid enim, quantum ad nos, unquam volui, et non fecit? Retribuat illi Dominus. Cæterum pro vobis, sicut sæpe petistis, sæpe, prout oportuit, et monui, et monebo.

nostræ. Actum apud Claram-Vallem anno ab Incarnatione Domini 1153. » Ita Picardus, ex schedis ipsius monasterii Sancti Amantii.

(796) Scripta circa annum 1152. — Non vana spe, aut potius vaticinio Bernardus videtur Comitissam solatus. Nam quatuor eam filios Theobaldo Magno comiti Campaniæ genuisse reperio, Henricum comitem Blesensem, qui patri successit anno 1151; Theobaldum dapiferum Ludovici Junioris, ac postea Philippi Augusti regum, quo in munere successit Radulfo comiti Viromanduorum; Stephanum Sacrum-Cæsarem, postea Cartusianum; itemque Guillelmum, de quo supra epistola 271, cui jam tum puero ad dignitates Ecclesiæ promovendo Bernardus operam suam recusabat. Bernardus hac in epistola agere videtur de Henrico primogenito ad quem epistola 279, qui ex Syria redux, et paternæ potentis successione intumescens, in quosdam excessus ætatis fervore abripiebatur. Inter quos a Sancto memoratur, epistola 376, quod « maledictas nundinas cum Roberto Regis fratre post festa paschalia statuisset, » ut monomachia invicem congregarentur. Is tamen Bernardi monitis et piæ matris lacrymis brevi ita resipuit, ut ab illius ævi scriptoribus inter illustres viros referri meruerit.

(797) Nempe Theobaldi Magni, de quo supra in notis ad epistolam 37 : cujus eleemosynas et benefacta prædicat Vita non solum Bernardi, sed etiam Norberti et aliorum; item nova hic epistola 416.

EPISTOLA CCCI (798).

SANCTÆ SORORI IMPERATORIS HISPANIE (799).
Controverstam, ex receptione cujusdam monasterii inter suos et alios quosdam Religiosos natam, ejus opera sopiri cupit.

1. Quod factum est de receptione Tholdanos monasterii, sciatis per me non esse factum, utpote absentem et ignorantem quid fieret. Factum autem per nostros non nego, consilio tamen multorum Religiosorum, episcopi conniventia et assensu, nobilis quoque dominæ, quæ locum illum in propria possessione fundavit, petitione et voluntate, publice, ut accepimus, et nihil in abscondito factum. Existimabant autem se libere posse suscipere locum, quem in Dei libertate, et sine alterius ecclesiæ subjectione fundatum, ipsa quæ fundaverat asserebat; et privilegia, ut aiunt, præ manibus erant. Cæterum quia Carracetenses (al. Carracences) fratres factam sibi in hoc injuriam, ut scribitis, conqueruntur, nec audientes Salomonem, qui ait, *¶ Noli prohibere eum qui bene vult facere; si potes, et ipse bene fac* Prov. III. 27), nobis in tam sancto opere contradicunt: et quoniam servos Dei non oportet litigare (II Tim. II, 24), consilii nobis fuit ad vestrum potissimum consilium causam remittere, ut vestra auctoritate et opera omnis inepta et injusta, ut aiunt, calumnia conquiescat; et Ordo in domo Dei receptus, ad ejus gloriam et vestram ipsius salutem deinceps in pace permaneat.

(798) Scripta circa annum 1149.

(799) Alfonsi scilicet, cognomento Boni, Castellæ et Leonensis regis seu imperatoris: nam hoc titulo donari amabant tunc temporis illi reges. Sancia hæc in S. Bernardum mire propensa, asceterium Cisterciensis Ordinis in diocesi Palentina, Sancti-Petri de Spina appellatum, condidit anno 1147, colonia a Bernardo transmissa, duce ejus fratre Nivardo. Nec multo post monachi nigri cœnobii de Toldanos in regno Legionensi, ab Elvira infantissa recens fundati, Carracetensium, quibus suberant, jugum deponentes, Cisterciensibus se subdiderunt. Statim Carracetenses reclamavere, implorata Sanciae apud Bernardum auctoritate. Quid vero inde secutum sit, discimus ex veteri instrumento, quod profert Manricus in Annalibus ad annum 1148, cap. 8, in quo inter cætera sic legitur. « Post decessum D. Florentii abbatis, iste Ferdinandus abbas de Toldanos Carracetensem ecclesiam gratis odio habuit, et ei rebellis, et contumacia ductus ad Claræ-Vallensem ecclesiam se contulit. Quod regina domna Sancia, quæ Carracetense monasterium affectuose dilexit, moleste ferens, Claræ-Vallensi abbati et conventui litteras direxit, ne prædictum abbatem illicenter recipiant. Claræ-Vallensis abbas Reginae preces exaudivit, abbatem Ferdinandum recipere noluit, nisi a Carracetensi ecclesia, ut reciperetur, licentiam impetraret. Quam cum impetrare non posset, nec Claræ-Vallensi, nec Carracetensi ecclesiæ aliquamdiu obedivit. » Hæc ibi. Istud tamen cœnobium post plures annos jugum Cisterciensium subiit.

(800) Ex hoc loco scriptores Cistercienses recte colligunt, Nivardum, Bernardi germanum natu minimum, a sancto fratre suo in Hispaniam missum ad deducendam coloniam in prædictum Spinense monasterium. Vide epistolas 372 et 373. Idem etiam ab eodem antea missus fuerat in Neustriam ad ordinandum in diocesi Bajocensi novum cœnobium in

2. Nam et frater Nicolaus (800), qui multum gratulatur de vobis, satis in hoc de vobis confidere monuit tum propter vestram erga nos specialem devotionem, tum etiam propter bonam, quam audivit a vobis, de hoc ipso promissionem. Si autem vestris (quod non credimus) salutaribus monitis aut consiliis contradictores illi acquiescere nolunt, tunc duorum judicio episcoporum, ad quos duo illa loca jure parochiali pertinere noscuntur, omnis inter eos controversia terminetur: quodque ab eis judicatum sive constitutum concorditer fuerit, vestrum erit ratum habere, et de cætero firmiter manutenere. Si timetis Deum, non patiemini impediri tantum bonum, nec bonam illam mulierem frustrari a desiderio suo, nec fratres illos suæ devotionis privari fructu, nec Deum denique tam accepto sibi reformati ordinis sacrificio defraudari (801). Obsecramus vos et pro novella vestra plantatione, illos loquor de Spina, ut eis viscera misericordiæ exhibeatis, quatenus vestro beneficio sustentati, in servitio Dei et suo ordine perseverent.

EPISTOLA CCCII.

LEGATIS APOSTOLICIS, PRO ARCHIEPISCOPO MOGUNTINO (802).

Causam archiep. ab adversariis gravati commendat.

Dominis et patribus reverendis, apostolicæ Sedis LEGATIS, puer Sanctitatis eorum BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, per omnia Deo placere, et

loco Solopera seu Solœuvria dicto, qui locus situs est haud procul ab oppido Virio. Robertus, Heirnesii filius, « Bernardo abbati Claræ-Vallensi, et ecclesiæ beatæ Mariæ de Soleuvria. » tradit habitationem suam Fago-Pendenti vicinam, circiter annum 1146. Algarus vero Constantiensis episcopus confirmat donationem, a quodam Willelmo Silvano, « Deo, et beatæ Mariæ de Soleuvria, et fratribus ibidem Deo servientibus factam in manu Nivardi, fratris domini Bernardi Claræ-Vallensis abbatis. » Quo ex loco inferunt, Nivardum tunc istius cœnobii fuisse abbatem. Paulo post, id est anno 1150, idem monasterium ob loci exiguitatem et incommoda translatum est in Vallem-Richerii, quæ de feodo ecclesiæ Bajocensis et parochia erat, Solopera in dominium Bajocensis episcopi, sicut antea fuerat, resignata, cum consensu Bernardi abbatis. Exstant in Neustria pia Philippi episcopi Bajocensis litteræ de conventionem, quæ inter eum, « et abbatem Thomam de Valle-Richerii facta est de loco, qui Solopera vocatur, in quo prius ejus abbatia erat, » commutato cum Valle-Richerii, quem locum Philippus episcopus ei concessit, sicut abbas de Mortuo-Mari antea ab ipso acceperat. Hugo Rothomagensis antistes hanc commutationem confirmavit Bajocis anno 1150. Thomæ abbati Vallis-Richerii successit Rogerius, qui loci istius secundus abbas in epitaphio suo dicitur.

(801) Lambertus Campester, editionis anni 1520 auctor, hic ad marginem notat, mentionem reformationis fuisse tempore Bernardi.

(802) Scripta anno Christi 1153. — De ista legatione ita Baronius ad annum 1153. « Eodem anno, » inquit, « decernitur ab Eugenio papa legatio in Germaniam ad judicandum episcopum Moguntinum. Fuerunt delecti ad hoc munus obeundum Bernardus presbyter et Gregorius diaconus, » etc. Bernardus quidem ex priore monasterii Lateranensis Canonicus regularis ab Eugenio presbyter cardinalis tituli

gratos fructuosæ suæ legationis manipulos reportare.

Etsi corpore remoti, sed affectu et bona voluntate vobis appropriavimus, optantes et orantes dirigi actus et studia vestra ad omne quod decet et expedit. Inde est quod audientes miserandum illum archiepiscopum Moguntinensem, vocatum ad vestram præsentiam ibique responsurum adversariis suis, ausi sumus vestram pro eo interpellare bonitatem. In hoc enim credimus honorificari ministerium vestrum, si, quatenus salva justitia licet, parieti inclinato et maceræ depulsæ humeros vestræ auctoritatis supponitis; nec calamum quassatum conteri, nec linum fumigans (quod in vobis est) exstingui permittitis. Sentiat, obsecramus, sibi profuisse et precem nostram, et suam simplicitatem, ob quam fertur a falsis fratribus circumventus potius, quam inventus in aliquo dignus depositionis.

EPISTOLA CCCIII.

LUDOVICO JUNIORI REGI FRANCORUM.

Quid agendum regi causa cujusdam de Britannia adulteri et excommunicati.

Si homo ille de Britannia dimittere vellet adulteram, ut posset solvi anathematis vinculo quo tenetur, et illa paternam hæreditatem suam secundum divisionem suam, quam fecit cum fratre suo, a vobis requireret, etsi hoc ipso indigna, non esset forsitan recusandum, 285 ut proinde potentis viri servitium et auxilium haberetis. Alioquin non est consilium humilis fidelis vestri concedi ullatenus aut terram extraneo, aut vestri favorem domini excommunicato et incestuoso: ne (quod Deus avertat) quandoque et vos audiat, *Si videbas furem, currebas cum eo, et cum adulteris portionem tuam ponebas* (Psal. XLIX, 18). Nec tamen verbum præcipitanter, et quasi ex abrupto rumpere consulucrim. Agendum autem per fidelem et prudentem nuntium, quatenus, si fieri potest, induciatur, et tempus redimatur. Quod si et hoc ille renuerit, et malignari maluerit; fidendum in Domino quia non prævalebit: quoniam quidem justitia, quæ cum rege est, erit

S. Clementis creatus anno 1145. Gregorius vero is esse creditur, qui anno 1137 ab Innocentio factus est cardinalis tituli S. Angeli. Conradus episcopus, qui centum annis postea scripsit Chronicon Moguntiacum, Henricum depositum tradit, omnemque culpam rejicit in Arnoldum quemdam episcopi proditorem; Dodechinus in Appendice ad Marianum, in Canonicos; uterque in Legatos pecunia corruptos, suffecto Arnaldo Cancellario. Otto nihilominus Frisingensis, de Vita Friderici, lib. II, cap. 9, qui præsens aderat, juste depositum asserit. « Rex, » inquit. « Proximam Pentecosten Wormatiæ ferians, Henricum Moguntiae sedis archiepiscopum, virum pro defensione Ecclesiæ frequenter correptum, nec correctum, per eosdem cardinales deposuit, » etc. Videat Lector utri assentiendum sit, scriptori supari, an oculato, docto, et sincero. Certe quod addit Conradus, brevi post tempore ambos carnales morte pudenda interiisse, erroris arguitur, cum Otto ibidem asserat eos diu supervixisse, et Bernardum alia legatione itidem in Germania perfunctum esse sub Adriano IV in comperto sit. Utut sit, Henricus depositus in Saxoniam accedens, non multo post in cœ-

A pro rege. Nescio autem an episcopus (803) ad hoc conveniens, satisque idoneus sit: non quia fidelis non sit, et quidem fidelissimus; sed quia odit illum, nec suum, ut vereor, consilium credet ei. Ipse tamen paratus est pro vestra voluntate ad omne, quod cum Dei voluntate facere poterit. Si quid est quod quasi ex parte mea vobis secreti suggerat, a me Hoc illud accepisse sciatis, et tanquam ex ore meo id accipiatis. Homo est enim quem multum diligo, et satis credo ei: vosque illi, ni fallor, credere quod volueritis, secure potestis.

EPISTOLA CCCIV (804).

EIDEM.

Gaudet valetudinem suam regi esse curæ; Robertum regis germanum commendat.

B In litteris, quas misit Dignatio vestra, lætificastis animam meam: lætificet vos ipse, qui in causa est, Deus. Quis sum ego, aut quæ domus patris mei, ut de morte, vel vita mea Majestas regia cogitet? Et nunc quia tanti habitus sum, ut de meo esse scire curetis, sciatis me aliquantulum convaluisse (805), et, ut me sentio mortis interim ereptum periculo, debilem tamen, et debilem valde. De cætero scire nos volo, dominum Robertum (806), germanum vestrum, dignanter nos et devote satis visitasse in infirmitate nostra, sed et sic locutum in auribus nostris, ut gaudium nobis et spem de se meliorem reliquerit. Diligite eum: quia si dictis facta compenset, complacebit vobis in illo: et, si dignum judicatis, sciat vobis placere quod nostro et bonorum consiliis de cætero acquieturum promisit. Sigillum non erat ad manum: sed qui legit, agnoscat stilum, quia ipse dictavi (807).

EPISTOLA CCCV (808).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Episcopum Belvacensem a Romano itinere justis ex causis detentum. Itaque causam ejus Pontificis consilio totam committit.

Filius vester ille Belvacensis (809) (quem dicerem et nostrum, nisi insolentiam redoleret) appellatus ad vestram præsentiam veniebat, et libens, utpote de nobis Cisterciensi diem extremum pie et feliciter clausit. Vide Serarium de Rebus Moguntinis lib. V, et Baronium ad annum 1153. Ad eundem Henricum est epistola 365.

D (803) Forsan Joannes, Aletensis seu Sancti-Maclovii episcopus ex monacho Ordinis Cisterciensis, ad quem plures epistolæ Petri Cellensis, lib. I epistolæ 15 sequentes.

(804) Scripta eodem anno.

(805) Vide epistolam 307, n. 2.

(806) Vide epistolas 222, 224, 376.

(807) Id est, scripsi; ut ex ipsis verbis intelligitur: quo sensu etiam aliis in epistolis hoc verbum sumitur, in epistola 85, n. 4, et in epistolis 307, 310. Differt tamen dicto a scribo in epistolis 89, et 90, n. 1.

(808) Scripta anno Christi 1153.

(809) Henricus, Ludovici Junioris germanus, de quo epistola 278. Confer epistolam 307. « Nostrum » dicit Bernardus, itemque in epistola sequente, « frater vester; » nam Henricus monachus Claræ-Vallensis fuerat, ut in Vitæ libro IV, n. 15. Vide notas ad epistolam 307.

sua justitia securus, et de vestro paterno favore non dubius. Sed obstiti ego, et vix eum potui retinere, quippe cupidum videndi faciem vestram. Quod autem retinere volui, cum multæ occurrerent causæ, illud præcipuum fuit, quod de vestra dubitavimus voluntate. Deinde præter alias incommoditates non paucas, quæ obviare viderentur, ipse et frater suus Rex non ambulant in uno spiritu, et non erat satis tutum diu absentari a suis. Nolo a me quæritis cujus sit culpa : non est meum inculpate quemquam. Sufficit mihi excusare episcopum. Quidquid humilitatis, quidquid obsequii pro sua persona potuit, vidimus exhibentem, **286** et nihil proficientem. Scitote tamen, quidquid timeat, quidquid accidere debeat, sine mora venturum, ubi vobis placitum cognoverit Persona ejus, et causa ejus in manu vestra. Nec enim in sibi credito ita agit, vel ita conversatur, ut se tali indignum putet prærogativa. Itaque pro se direxit istum, sciens quod ad patrem dirigeret. Scire placet quid injunctum sit ei ? Nihil ex injuncto agere, sed totum committere vestro consilio, de quo totus pendet ipse. Nempe fiduciam habet, non modo judicari causam suam a vobis, sed juvari, sed foveri, sed manuteneri. Si placet eam committere domino Remensi archiepiscopo, maturum posse sortiri finem Domino auxiliante confidimus, si tamen appellandi suffugium parti utrique subtrahatur.

EPISTOLA CCCVI (810).

DOMINO OSTIENSI (811) PRO ELECTIONE ABBATIS
TUROLDI DE TRIBUS-FONTIBUS.

Purgat se adversus calumniam Hugonis episcopi Ostiensis, qui promotionem Turolidi in abbatem Trium-Fontium indigne ferebat : nam alium ipse, Nicolaum scilicet, designaverat. Roberti electionem in novi monasterii abbatem excusat.

1. Væ mundo a scandalis (*Matth.* xviii, 8). Ego vos scandalizo? ego vobis scandalo sum? Quis hoc crederet posse contingere, nisi cui nota non esset nostra unanimitas, nostra mutua charitas, et quomodo in domo Dei ambulavimus cum concensu? Subita et dolenda mihi mutatio! Qui me portabat, nunc parat opprimere; qui me defensabat, nunc terret minis, blasphemiis impetit, arguit prævaricationis! Protoplasti super gravi et singulari peccato confessionem requisiti sunt (*Gen.* iii) : Ninivitæ ad pœnitentiam exspectati sunt (*Jon.* iii) : Sodomitæ non de auditu, sed magis de visu puniti sunt (*Gen.* xix) : Mecum eo differentius, quo contemptibilis actum est. Non sum reputatus qui ponerer ad rationem, qui invitarer ad satisfactionem, qui cau-

(810) Scripta anno Christi 1151.

(811) Scilicet Hugoni, antea Trium-Fontium in Campania Galliæ provincia abbati, ex epistolis 273 et 274. Unde etiam cardinalis præcipuam ejus locuram gerebat.

(812) Id est ex Fontanensi in Anglia, cui post Mauricum Toroldus seu Turolidus et duobus annis præfuit, multa pro potestate agens, quædam etiam contra consilium et voluntatem archiepiscopi venerabilis præsumens. Unde etiam orta inter eos simul-

am requirerer, qui pro me respondendi facultatem acciperem. Non conventus judicatus sum; non convictus condemnatus sum.

2. Et nunc audite, si dignamini, excusationem nostram, et si forte minime sufficientem vobis, veram tamen. Voluisti loco vestri substitui fratrem Nicolaum; et ego memini, non diffiteor. Ita convenit vobis pariter et mihi : fore credidi propter quod locutus sum. Quod ita non est factum, necessitas fecit, non duplicitas. Res in discordiam versa est. Quid dico in discordiam? Concordia magis fuit. Tam concorditer discordes ab hæc nostra conniventia omnes inventi sunt, ut nec unus quidem monachus sive conversus, præter duos aut tres, qui vestrates erant, acquieverit assentire. Tentavimus nihilominus tamen in multis argumentis, nunc blandiendo, nunc terrendo quomodo res effectum sortiretur; sed ut unanimiter ita et pertinaciter obsisterent. Possemus vim facere : sed sic mihi parcat Deus quomodo parcendo illi omisimus, ne homo verecundus et pusillus corde (ut nostis) et fugitans onus, in hoc tanto turbine remaneret. Nam præter ea quæ extrinsecus sunt, quæ probastis et vos, supra vires ejus esse omnia videbantur. Itaque tollentes eum cum suis imposuimus onus, quod eo levius ferret, quo a nostris pariter portaretur. Est enim locus noviter ordinatus de fratribus nostris et vicinior nobis, ut possit a nobis facilius frequentari. De abbatibus ad locum pertinentibus, quia assensum vestrum non tenebamus, nihil ausi, fratrem Robertum, quo nemo magis idoneus ad manum esse tunc visus est dare voluimus : cum responsum est nobis **287** a vestra discretionem fuisse prohibendum. Quid plura? Acceperunt hominem qui vestræ, sicut accepimus, displicet Sanctitati.

3. Nec latet causa. Inhonestum, ut aiunt, publice prædicatis, et ob turpitudinis notam e priori monasterio trusum (812), cui ante præfuerat. Potest ita existisse : me, quantum recordari valeo, usque ad hoc tempus non audisse hujuscemodi verbum de illo, Deum testor et angelos ejus. Sed neque ipse archiepiscopus (813), cum eum amovere omnimodis niteretur, tale aliquid vel scripto, vel nuntio nobis aliquando significavit. Egone turpitudinis assentator [*al. fautor*] forem aut inhonesti? Si ita de me sentitis, videte ne vestram quoque Excellentiam pariter involvat hoc nubilum : quippe qui cum ejusmodi tam notam omnibus familiaritatem atque amicitiam semel initam, tanto studio hucusque fovistis. Et de archiepiscopo quid dicitis? quid sentitis? An et ipse

tate, de mandato sancti patris Bernardi resignato officio Rievallem reversus, ex quo assumptus fuerat, teste Serlone in *Historia Fontanensi, Monastici Anglicani* tomo I, pag. 748.

(813) Eboracensis, nomine Henricus de Murdach, et ipse Anglus, et monachus antea Claræ-Vallensis, ad quem epistola 106, qui et ipse fuerat abbas Fontanensis, tum ex hac epistola, tum ex notis ad epistolam quæ nunc est 321.

quem talem sciret (nec enim poterat nescire, cum notus esset ex longo) prior promoveret et in loco cui ipse præfuerat? Minime ego vel tenuiter suspicer illud de tali viro, et tanto amatore honestatis. Et quidem qui promovit ipse et amovit; non negaverim: qua ratione hoc fecerit viderit ipse. Nam multis displicuisse factum cognoscitur, nempe nec rationem, nec ordinem, nec consuetudinem in ejus amotione cernentibus. Tantum archiepiscopus sic voluit; et ne contristaremus eum, nostro hortatu iste in pace cessit, et dedit locum iræ.

4. Unum dico: ex quo ad nos intravit (814) (sicut testimonium habet ab omnibus), nihil in eo quod promotioni huic obviaret compertum est. Sine querela conversatus est. Adhuc non deest homini litteratura congruens, non doctrina, non affabilitas, non gratia in vultu et sermone. Sed suspecta est vobis brevis temporis quod nobiscum fuit: fateor et mihi. Fortassis bene faciet: fortassis male. Vereor omnia opera mea, et quod operor non intelligo. Unde certus non sum certum vos facere minime possum. Factum est; et quod factum est, non potest non fieri. Si propheta fuisset, non profecto fecissem unde amicum offenderem, sanctum turbarem, episcopum scandalizarem. Quid vultis ut faciam? sic factum est tali necessitate, talique ordine.

5. Hæc excusatio mea. Si sufficit tollatur de medio scandalum: si minus, ego iudicium portem, quod et quale decreveritis. Nam si quod ædificavi, tam cito iterum destruam, grave; nisi forte causa conveniens supervenit: quod fortasse processu temporis accidere potest. Si vultis vos amovere eum, potestatem habetis. Non obsisto, non me oppono torrenti. Inique non egi. Si insipienter videor, in

(814) Ego relicta Rievalle accesserat ad Claram-Vallem. Quod subditur de ejus litteratura, probat Serlo his verbis: « Homo in Scripturis sacris non mediocriter eruditus, et in liberalibus artibus sufficienter edoctus. »

(815) Nempe Eugenii. Ita Innocentii II offensam incurrerat Bernardus vera dicens, ex epistola 218; adeo summorum hominum gratiam retinere difficile est, quantumvis bene meritis, citra dispendium veritatis!

(816) Scripta anno Christi 1153.

(817) Henricus, Ludovici Crassi filius, et Ludovici Junioris regis Galliarum frater, episcopus Belvacensis, male, uti hinc apparet, apud Pontificem adiit. Unde respondet Bernardus, se de ejus erratis, si quæ sint, dolere posse; emendare, prout velit, non valere: malletque Bernardus ipsum potius Pontificem has ejus corrigendi partes sibi sumpsisse, et fraterne eum monere super his, quæ de eo audierat. Porro de repentina, sed a Bernardo prævisa, ejus ad religiosum statum conversione, lege Vitam S. Bernardi, lib. iv, cap. 3, quam nos secuti Baronium, in Chronologia ad annum 1149 retulimus, cum eo anno factum episcopum Belvacensem videatur certior temporis nota convincere, uti Jacobus Sirmundus ad Epistolas Petri Cellensis ex Supplemento Sigcberti notat, lib. i, epist. 24. Sed longius a vero recedit notatio initi episcopatus Belvacensis ab Henriquez in Monologio ex Joanne Chenu relata ad annum 1161. Denique ad Remensem cathedram evectus est anno 1163. Cæterum quam

promptu est vobis insipientiam meam corrigere; aut, si hoc dignius judicatis, etiam et punire. Dico tamen, si pie, si christiane mecum agitur, corripiet me justus in misericordia et increpabit me, non in ira apud alios diffamabit. Habetis formam meam hic, nisi et hoc indignamini præsentibus litteris. Nempe comperta per alios, et non per vos vestra indignatione, cautum habui non rependere vicem: sed mox vobis de vobis per præsentia scripta conqueri. De cætero benedictus Deus, qui et hoc quod dederat, et do quo mihi forte immoderatus blandiebar, solatium, ante exitum tulit: vestram scilicet et domini mei gratiam (815), ut vel proprio experimento discam, non ponere spem meam in homine.

EPISTOLA CCCVII (816).

AD EUMDEM.

Belvacensem episcopum contra sinistros rumores tuetur. Vultudinem suam extreme afflictam indicat: et quid archiepiscopo Lugdunensi acciderit.

1. Festine ista dicto, et ob hoc minus festive: siquidem viator transire festinans urget. Res mira, sed magis læta. Frater G. Fulcherius cum litteris domini mei pariter et vestris, simulque præsentium lator peregrinus, uno pene momento adfuerunt, Deo ita sine dubio providente, ut haberem per quem festinanter rescriberem: quod ulique cupienti mihi non poterat satis esse festinum. Inde est quod hæc in infirmitate mea ipse dictavi, quod non esset tunc alter ad manum. De domino Belvacensi (817) quod primum posuitis, primum ita respondeo. Sui juris est: jam non est in mea potestate, sed in civitate vita ejus et conversatio. Si secus quam debet, vel decet interdum agit, dolere possum; sed emendare prout volo non valco. Verumtamen quod vobis

invitus primo episcopatum susceperit, ostendit scriptis ad diversos epistolis imò et ipsi Bernardo præmatura promotio non est visa carere scrupulo, ut proinde Petrum abbatem Cluniacensem consulendum putaverit, uti videre est apud eundem, libri v epistola 8, quam vide. Ipsius Henrici epistolam Sugerio abbati Sancti-Dionysii scriptam, vide in Gallia Christiana in episcopis Belvacensibus. Alteram ad dictum abbatem Cluniacensem hic tibi exhibendam duximus, vel quod suspicemur ab ipso Bernardo dictatam, vel certe ad imitationem Bernardi compositam. Prius enim non improbabile, cum non fuerit Bernardo insolens, aliorum, etiam episcoporum, nomine dare litteras: quarum plures habemus inter editas. Si id minus, alterum res ipsa convincet. Confer initium cum epistola 236 ad cardinales de electione Eugenii pontificis. Confer sequentia cum epistola 16, ubi eadem verbo tenus.

Inter patres reverendissimo, et inter amicos charissimo domino PETRO abbati Cluniacensium frater HENRICUS, sive jubente, sive permittente Deo, Belvacensis electus, se ipsum, et si quid amplius potest.

Parcat vobis omnipotens Deus, quid est quod fecistis? Sepultum hominem revocastis ad homines, et consilio vestro, cui nimium creditum est, expositus sum, et repositus in terribile curarum pelagus: ut me iterum honoris altitudo resorbeat. Nescivi, anima mea conturbavit me, propter quadrigas Aminadab, quas suscepi requendas: regi, non regere

bonum est ut vestra auctoritate firmetur. Similiter et pro decanis Suessionensi et Cameracensi rogamus, ut dignæ preces eorum exaudiantur. Periclinati sumus in falsis fratribus, et multæ literæ falsatæ sub falsato sigillo nostro in manus multorum exierunt : et, quod magis vereor, etiam usque ad vos dicitur falsitas pervolasse (765). Hac necessitate abjecto illo, novello quod cernitis de novo utimur, continente et imaginem nostram, et nomen (776). Figuram aliam tanquam ex nostra parte jam non recipiatis, nisi forte pro episcopo Clari-Montis, cui sub altero sigillo litteras dedi, cum necdum istud haberem.

EPISTOLA CCLXXXV.

AD EUMDEM, PRO ODONE ABBATE SANCTI-DIONYSII (767). **B** *Abbatem Sancti-Dionysii Odonem commendat, et adversus suspectas aliorum criminationes, ex invidia et ambitione natas, tuetur.*

1. Pro ecclesia Sancti-Dionysii, et pro persona Odonis abbatis, etsi nemo alius scriberet, ego scribere non dubitarem. Causa bona est, et neutra ex parte nutans : ecclesia nobilis, et abbas boni testimonii est. Illud orbi, hoc nobis, qui vicini sumus, notissimum est. Ad hæc et is, et illa specialis res vestra est. Pro his omnibus vel solus, ut dixi, si opus sit, scribere non confundor. Nunc vero tales mecum scribunt, quibus minime decredetur, etiam me non scribente. Ipsi sunt, quorum manus satis superque tractaverunt de verbo hoc. Ecce hi sciunt quid fecerit abbas; et quod sciunt, loquuntur. Secure prodeunt porrectæ a nobis preces pro eo, tam indubitatis fultæ testimoniis. Securus vestram sollicitudinem pro vestra ipsius proprietate sollicito et compello, nempe invasa nequiter, vexata atrociter. Rogo, obsecro, levate manum, extendite brachium, opponite scutum. Gladius Petri defendat patrimonium Petri.

2. Frustra quidam insurrexerunt in hominem, quem fama publica satis excusat, imo celebris commendat opinio. Boni videlicet filii, qui patris verecunda tam curiose scrutati sunt, nescio quæ incomperta omnibus crimina somniantes (768). Stupent qui audiunt ad subitam et inopinatam criminationem. Erubescunt, quia nunquam dictus fuerat sermo hujuscemodi de Odone. Sancti-Dionysii abbas nequaquam sub modio latet. Super candelabrum stat : ut, etsi velit, non possit dissimulare quod est. Et lumen ejus, ut fumus ejus, ab omnibus videatur necesse est. Numquid isti lynceos in eum oculos in-

(765) Vide epistolam 298.

(766) Hinc patet non verum esse quod ait Guillelmus abbas Cisterciensis, in epistola hic edita ad Theobaldum Campaniæ comitem, nempe falsum esse sigillum abbatis de Buzeio, in quo nomen abbatis impressum erat, asserens in nullo sigillo Ordinis proprium nomen abbatis unquam impressum fuisse. Certe in charta Bernardi ipsius pro compositione litis inter monasteria Sanctæ Genovelæ et Sancti Victoris, appensum est Bernardi sigillum cum ejus nomine et effigie, librum dextra, pedum sinistra tenente. — Vide notitiam de sigillo S. Bernardi, infra, Operum ejus tom. ultimo, post Vitam et Acta. EDIT.

A tenderunt, videntes quæ nemo adhuc videre alius potuit? Suspecta, fateor, mihi horum delatio est. Magis autem incredibilem reddit unus illorum, nomine Raymundus, qui ut aiunt, caput est hujus attentatæ malitiæ; homo, ut comperi, **276** palam loquax, clam susurro; anxie ambitiosus, adulatorie blandus; totos compositus ad fallendum, ad perturbandum non minus. Notavi sub pelle ovina lupum, ac certis designavi indiciis, quo jam aut mordere non audeat, aut nocere non valeat.

EPISTOLA CCLXXXVI (769).

AD EUMDEM, PRO EODEM.

Si susurrationses et subreptiones prævaluerint adversus abbatem Sancti-Dionysii, mundus ego sum a sanguine ejus, qui scripsi in alia vice adversus malignantes. Verumtamen quam accusationem afferunt adversus hominem illum! An quod non inveniunt quod accusent? Et quomodo si recte isti eum accusant, excusatur a vicinis omnibus qui recto sunt corde? Accusatur quod debita multa fecerit, impignoraverit terras, dilapidaverit bona. Quasi hæc vel necessariis, vel justis ex causis non potuerint contigisse. Mardavit nobis de his universis conventus illius ecclesiæ, et per fidelem personam testatus est aliter, quam vobis dicta sunt, se habere. Verumtamen inquiratur; nam certius de his oculus, quam juramentum fidem faciet : et si inventa fuerint quemadmodum isti malitiose componunt, quoquo modo acciderint, abbas non excusetur. Si non fuerint, delatores nihil de falsitate lucrentur. Insimulant eum de morte hominis : si se purgare non potest, moriatur. Quanquam quis non videat nec verisimile esse, ut quem paulo ante de morte eripuerat, in mortem tradiderit? Qua fronte hæc audent insusurrare vobis, qui viderunt et cognoverunt zelum abbatis in liberatione illorum, qui prius homicidium perpetraverant, et in ultione eorum, qui sanguinem proximi uli erant! Postremo si bene nossetis istos, posset profecto sufficere ad decredendum quidquid non accipitis nisi per eos. Adsit Deus sanctæ menti vestræ, ne quid illi lingua dolosa adversus innocentiam subripere possit.

EPISTOLA CCLXXXVII (770).

DOMINO OSTIENSI (771), PRO EODEM ABBATE.

D Dominus abbas Sancti-Dionysii accusatur ab iniquis omnibus : sed a bonis hominibus, qui in ecclesia et in circuitu ejus sunt, excusatur. Pro quo tanto affectuosius rogamus Charitatem vestram, quanto me-

(767) Scripta circa annum 1153. — Odo ex monacho Sancti-Dionysii prope Parisios abbas Sancti-Cornelii apud Compendium, dein Sugerio abbati Dionysiano suffectus anno 1151. De ejus ordinatione et laudibus vide Sugerianas epistolas 156 et sequentes, maxime epistolam 162, quæ est Balduini episcopi Noviomensis, qui Odonem « virum religiosum et strenuum, » catholice electum, et a se benedictum dicit Eugenio scribens.

(768) Vide epistolas sequentes.

(769) Scripta anno Christi 1153.

(770) Scripta eodem anno.

(771) Scil. Hugoni. V. ep. 283, 274, 290, 295, 303.

militaturus Domino exercituum. Frater Rolandus, filius noster, apostolicæ largitatis litteras defert. **A** Ipsum, fratres nostros vobiscum degentes, et me ipsum commendatos habete.

EPISTOLA CCCIX (824).

AD EUGENIUM PONTIFICEM.

Laudat Sugerium abbatem, ejusque legatos Pontifici commendat.

Amantissimo patri et domino EUGENIO, Dei gratia summo Pontifici, frater BERNARDUS Claræ-Vallensis vocatus abbas, modicum id quod est.

Si quod magnæ domus magni Regis vas in honore **B** habetur apud nostram Ecclesiam Gallicanam, si quis ut David fidelis ad imperium Domini ingrediens et **B** egrediens (*I Reg. xxii, 14*), meo iudicio ipse est venerabilis abbas Sancti-Dionysii. Novi siquidem virum, quod et in temporalibus fidelis et prudens, et in spiritualibus fervens et humilis; et in utrisque (quod est difficilimum) sine reprehensione versetur. Apud Cæsarem est tanquam unus de curia Romana, apud Deum tanquam unus de curia cæli. Petimus et obsecramus, benigne a vobis suscipi nuntios tanti viri; et, sicut vos decet et ipse omnino dignus est, **C** rescribi ei verba bona et amicabilia, plena familiaritatis et dilectionis, plena favoris et gratiæ: siquidem specialius diligere et honorare personam ejus, est honorificare ministerium vestrum.

EPISTOLA CCCX.

AD ARNOLDUM CARNOTENSEM ABBATEM BONÆVALLIS (825).

Bernardus in extremis positus hanc amico epistolam ultimam scripsit.

Suscepimus charitatem vestram in charitate, et non in voluptate. Quæ enim voluptas, ubi totum sibi vindicat amaritudo? nisi quod solum nihil comedere utcunque delactabile est. Somnus recessit a me, ne vel beneficio sopiti sensus dolor unquam recedat. Defectus stomachi fere totum quod patior est. Frequenter et in die, et in nocte exigit confortari modico admodum qualicumque liquore: nam ad solidum omne inexorabiliter indignatur. Hoc parum quod dignatur admittere, non sine gravi molestia sumit: sed timet graviolem, si se vacuum omnino dimiserit. Quod si plusculum quid interdum admittere acquiescat, id gravissimum. Pedes et crura intumuerunt, quemadmodum hydropicis contingere solet. Et in his omnibus, ne quid lateat amicum de statu amici sollicitum, secundum interiorem hominem (ut mirus sapiens dico) spiritus promptus est in carne infirma. Orate Salvatorem, qui non vult mortem peccatoris, ut tempestivum jam exitum non differat, sed custodiat. Curate munire votis calcaneum nudum meritis: ut is qui insidiatur, invenire non possit unde figat dentem et vulvum infligat. Hæc ipse dictavi, sic me habens, ut per notam vobis manum agnoscatis affectum. Verumtamen rescripsisse, quam scripsisse maluerim.

ADMONITIO.

Hactenus prima sancti Bernardi epistolarum collectio, quæ ipsius tempore ad ejus discipulis facta est ut in Præfatione diximus. Harum epistolarum ordinem, adeo antiquum et receptum, mutare fuit religio. Sequentes vero, quæ in prioribus editis confuse et temere, nulla habita temporis ratione, adjecta sunt, in ordinem redigere visum est operæ pretium, ad marginem apponendo vulgatum ordinem, quem unaquæque earumdem epistolarum antea obtinebat. Verum quæ huic editioni jam primum accesserunt, singulas NOVÆ nomine ad calcem paginæ distinximus. His omnibus succedet APPENDIX, quæ Bernardi epistolas dubias, chartas et instrumenta ejus nomine confecta, ad hæc litteras ad eum vel pro eo scriptas complectetur, cum alius nonnullis quæ ad illustrandas ejus epistolas conducere visa sunt.

EPISTOLA CCCXI (826).

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM.

Æmulos quosdam piis aliorum conatibus adversantes acriter perstringit: Haimericum vero ad sedulam boni publici curam, oblata occasione, extimulat.

Viro illustri domino HAIMERICO, sanctæ Romanæ Sedis cancellario, HUGO Pontiniacensis abbas, et

(824) Hæc epistola, quæ in regia editione ordine 361 exstat, inter Sugerianas prima refertur apud Chesnium, ubi Eugenii responsum subjicitur. Confer epistolam ibidem septimam.

(825) Scripta anno 1153. Scriptores recentiores, nimirum Horstius, Carolus de Visch, atque auctos Vitæ Callicæ S. Bernardi, contra Trihemii, Bellarmini, aliorumque sententiam, Arnoldum hunc die distinctum volunt ab auctore libri secundi Vitæ S. Bernardi, quem auctorem vocant Bernardum, eumque abbatem Bonæ-Vallis, non Pictaviensis aut Ruti-

BERNARDUS de Clara-Valle, in domo Dei quemadmodum oportet conversari.

D 1. Quod episcopi quæerunt, Christus, quantum credimus, acquirit; et ipsorum negotium, Dei est causa. Qui ergo Dei est, jungatur eis: si quis renuit, audiat a Domino, *Qui non est mecum, contra me est* (*Matth. xii, 30*). Imo vero aut acquiescat Apostolo

nensis, sed Viennensis Ordinis Cisterciensis. Alterum vero Arnoldum appellant, Bonæ-Vallis Carnotensis (quæ est monachorum Benedictinorum) abbatem, ad quem hæc epistola scripta fuerit. Sed taurorum virorum pace dixerim, unum et eundem esse. Nam quod pertinet ad nominis diversitatem, auctor libri secundi Vitæ S. Bernardi in pervetusto codice manuscripto Corbeiensi scribitur Ernaldus, quo nomine noster Arnoldus abbas Carnotensis ab Arnulfo episcopo Lexoviensi in iis, quas ad eum scripsit, epistolis indigitatur. Sed missa nominis contro-

(826) Alia epistola 313: quæ vero antea 311 erat, nunc 374. Scripta circum annum 1125.

dicenti, *Spiritum nolite extinguere* (I Thess. v. 19), aut certe audiat cum Judæis, *Vos semper spiritui sancto resistitis* (Act. vii, 51); et a propheta, *Væ qui dicitis 291 bonum malum, et malum bonum* (Isai. v, 20): *qui lætantur cum male fecerint, et exsultant in rebus pessimis* (Prov. ii, 14). Non poterunt simul et in optimis exsultare, nec ex uno pariter simul ore laudabitur, et justus de justitia sua, et peccator in desideriis animæ suæ. Attamen quid mirum, si bonum quod bonis est odor vitæ, contrarium contrariis operetur; quando ipse fons et origo boni natus est in ruinam et resurrectionem multorum, et in signum cui hodieque contradicitur? (Luc. ii, 34.) Etiam nunc quampluribus invenitur Salvator lapis esse offensionis, et petra scandali (Isai. viii, 14): cum tamen non desint, qui corde alacri dicant, *Ipse est pax nostra, qui fecit utraque unum* (Ephes. ii, 14). Porro cui pax generat scandalum, in quo pacabitur? cui ipsa salus damnatio est, in quo salvabitur? Scriptum est, *Gloria et divitiæ in domo ejus*; haud dubium quin hominis justis. Quam autem gloriam, quasve dicat divitias, subinde ostendit: *Justitia, inquit, ejus manet in sæculum sæculi* (Psal. cxi, 3). Et revera nulla talis gloria, nullæ tantæ divitiæ, quanta justitia in domo conscientia justis. Sed quid perdit injustus? Si Paulus gloriatur de sui cordis divitiis, *Gloria, inquit, nostra hæc est, testimonium conscientia nostræ* (II Cor. i, 12): quisnam inde gravatur?

versia, certum est librum secundum Vitæ S. Bernardi scriptum esse Godefrido adhuc Lingonensi episcopo. Ita enim legitur cap. 5, n. 29: « Godefridus Prior ejusdem loci, propinquus ejus in carne et spiritu... qui postea in ecclesia Lingonensi factus episcopus... usque hodie ingrediens et egrediens laudabiliter perseverat. » Scriptus est igitur ante annum 1164, quo Godefridus dimisso episcopatu « Claram-Vallem reversus est ad amplexum suæ Rachelis, » ut refert Chronicon Claræ-Vallense, ubi mortuus perhibetur anno 1164, sexto Idus Novembris. Atqui a fundatione Bonæ-Vallis Viennensis anno 1117, usque ad annum 1180, nullus abbas in ea Bernardi nomen sortitus est. Primus enim præfuit S. Joannes ab anno 1118 ad annum 1138, qui in episcopum Valentinum assumptus, locum cessit Gozevino secundo abbati. Hic Rainaldo Cistercii abbati successit anno 1151 Petrum habuit in Bonæ-Valle successorem: Petrus vero anno 1171 beatum Hugonem, antea Liucelli abbatem, qui ad annum 1180, quo decessisse traditur in Menologio Cisterciensi, Bonæ-Valli Viennensi præfuit. Ubi ergo Bernardus Bonæ-Vallis Viennensis abbas, qui ante annum 1164 quo denatus est Godefridus Lingonensis, librum secundum vitæ S. Bernardi scripserit? Hæc autem omnia ex Annalibus Manrici inductione constant. Accedit quod Vitæ Bernardinæ liber secundus ab homine alterius congregationis, quam Cisterciensis, conditus est, ut ejus Præfationem accurate expendenti perspicuum fiet. Unus igitur atque idem est auctor prædicti libri, et S. Bernardi amicus ille, ad quem morti proximus hanc epistolam scripsit, nimirum noster Arnoldus seu Ernardus Bonæ-Vallis Carnotensis abbas, de quo hæc monuit vir doctissimus R. P. Bertrandus Tissier, qui ea qua pollet sinceritate et judicio, cum nostri Arnoldi opera penes se haberet sciretque non posse ea Bibliothecæ Patrum Cisterciensium accenseri, ad nostrum Acherim transmisit quam humanissime: hæc inquam, de no-

A Tamen Propheta subjungit: *Peccator videbit, et irascetur* (Psal. cxi, 10). Quanta malitia! Nunquid hæc divitiæ terrenis facultatibus similes sunt, ut instar illarum, etiam istis, in quo alter abundat, alter minuat? Quid igitur irascaris, ubi nil perdis? imo quid invides bonis bona, et illa bona, quæ non curas tibi vindicare? Sic canis, ut vulgo aiunt, defendit fenum quod non comedit. Sed fremas dentibus licet et tabescas, non tamen poterit quod ex Deo est omnino dissolvi. Et velis, nolis, videbunt justis et lætabuntur, et omnis iniquitas oppilabit os suum.

2. Verum hæc illis qui possunt esse suspecti. Cæterum vobis hoc dicimus: en lucrum præsto est, parate talentum. Quid enim facit in sudario, quod quandoque cum usura exigendum est? dum tempus habemus, cur operari negligimus? Sane etsi vestro ex officio semper in promptu sit pietatis incumbere lucris, sed maxime in præsentiarum maximus sanctæ avaritiæ patet quæstus: tantum vos non pigeat ipsam, quam ad hoc ipsum accepistis, dominicam in medium proferre pecuniam. Alioquin sapientia abscondita et thesaurus invisus, quæ utilitas in utrisque? (Eccli. ix, 32.) Denique si vere vobis non solum officii, verum, ut aiunt, et studii est operari bonum ad omnes; maxime hoc debetis ad domesticos fidei. Quod quidem licet omnibus ab Apostolo promulgatum sit generale mendatum (Galat. vi, 10),

C stro Arnoldo monuit: « Scripsit hic auctor librum secundum Vitæ S. Bernardi, item Hexaameron seu tractatum de Opere sex dierum, librum de Cardinalibus Christi Operibus, tractatum de Verbis Domini in cruce. Hæc tria opuscula Claræ-Vallensis nobis Bibliotheca suppeditavit. Postea autem tertium in Bibliotheca Patrum reperi cum alio brevi de B. Virgine eidem subjuncto. Porro liber de Cardinalibus Christi Operibus huic in prædicta Bibliotheca Claræ-Vallensi adscribitur in duobus manuscriptis exemplaribus cum hoc titulo: Prologus domni Ernaldi abbatis Bonæ-Vallis in librum de Cardinalibus Christi Operibus, quem scripsit ad Adrianum papam, scilicet III. » Ita ille. Eidem in Cisterciensi Bibliotheca duo alii tractatus tribuntur: primus, de Septem Donis Spiritus sancti, cujus hoc exordium, « Nemo cum hæc capitula viderit, » etc.; secundus, de Corpore et sanguine Domini, ut litteris mihi significavit R. P. dominus Jacobus Lannoyus, qui priorem manu propria transcriptum ad nos direxit. Quanquam an vere ejus sit prior iste liber, nan facile dixerim: de posteriori quid statuendum sit, cum illum non viderim, haud liquet. Hæc interim de nostro Arnoldo, qui obiisse videtur circa annum 1154, quo Gaufridus post eum vitam S. Bernardi prosequendam suscepit. Nam ipse Gaufridus libro quarto Vitæ S. Bernardi seu secundo a se conscripto, cap. 4, n. 25, dicit annum tertium elapsam esse a prima Eskili Damnorum archiepiscopi profecione in Claram-Vallem visitandi Bernardi gratia, quam paulo aut S. Bernardi obitum contigisse, nempe anno 1152, colligitur ex his verbis Exordii Cisterciensis, dist. 3, cap. 25: « Haud vero multo post hoc elapso tempore, » (scilicet post Eskili in Daniam reditum) « tristissimus rumor aures ejus perculit de dormitione beati Viri specialis amici sui, » nempe Bernardi. Arnulfus episcopus Lexoviensis laudat epistolas Ernaldi, quas omnes excidisse summopere dolemus.

Id tamen specialiter a vobis loci ipsius vestri atque ministerii privilegio audacter exposcimus. Nisi forte (quod minime sentimus) magis occupatis locum, quam honorificatis ministerium. Siquidem cum nullum ferme fiat in orbe bonum, quod per manus quodammodo Romani cancellarii transire non habeat, ut vel vix bonum judicetur, quod ejus prius non fuerit examinatum iudicio, moderatum consilio, studio roboratum, et confirmatum adiutorio: cui justius erit quam ipsi deputandum, quidquid justis in negotiis vel infectum, vel minus perfectum fuerit deprehensum, sicut et æque omne quod invenietur utiliter atque laudabiliter consummatum? Proinde aut felicissimum merito dixerimus hominem, qui illum locum tenet; aut certe miserrimum, quippe qui universi semper boni aut participem se sine dubio probabit, aut hostem: jureque in eum tota, sive laus, sive vituperatio, versabitur pro rerum exitibus, et suorum meritis studiorum. Beatus autem qui dicere poterit Domino: *Particeps ego sum omnium timentium te, et custodientium mandata tua* (Psal. cxviii, 63).

3. Sed quid agimus? dum rem necessariam vobis intimare satagimus, pene obliti sumus, quam occupatis auribus ista ingerimus. Quanquam si opus sit et fiducia, nequaquam fortassis importuni videbimur: si tamen recordamini non nostra merita, sed vestra munera, quibus apud nostram humilitatem dignanter satis amicitiarum fores anticipare curastis (827). Hoc nimirum, hoc vestræ dignationis ac devotionis clarum admodum insigne tenemus, quod tantillos tantus, tantisque intentus non dicimus munerandos, sed vel esse salutandos a vestra Excellentia judicastis. Ipsi itaque vobis pro materiali spirituale, quod est sapientia, retribuatur aurum, qui nobis jam tribuit, non tam dato vestro, quam vestro delectari lucro. Valet.

EPISTOLA CCCXII (828).

AD RAYNALDUM ARCHIEPISCOPUM REMENSEM (829).

De remissis ad se litteris gratias agit.

Reverendissimo patri ac domino R. Dei gratia Remensium archiepiscopo, frater BERNARDUS de Clara-Valle, salutem, et si quid potest peccatoris oratio.

Benedictus Deus, qui nos litterarum vestrarum dignatus est visitatione consolari. Et quidem potuimus litteris litteras utcumque reddere: sed quando huic gratiæ sufficimus reprehendere vicem, qua nos a vobis benedictionibus dulcedinis tantæ præventos esse merito gloriamur, excitamur exhortationibus, salutationibus honoramur? Homines utique tam iis nomi-

(827) Inde patet, hanc epistolam, vel primam, vel unam ex primis ad Haimericum a Bernardo scriptam esse, et quidem ante epistolam 15, quam anno 1126 dictatam fuisse notavimus supra. Cancellarius erat Haimericus jam inde ab anno 1125, ut probat Honorii secundi bulla in Bibliotheca Cluniacensi, col 1379.

(828) Epistola nova: quæ vero antea 312 erat, nunc 398. Scripta circa annum 1130.

nibus indigni, quam vobis incogniti: se certe eo magis non ingrati, quo minus digni. Verumtamen, dum hæc facitis, facitis quod debetis, quia sapientibus et insipientibus debitorem vos esse cognoscitis. Sane illa opinio, cujus odore bono vestræ dignitatis excellentiam in id dignationis erga pusillitatem nostram dicitis fuisse permotam, periculosa quidem, sed in hac parte non mediocriter officiosa, quoniam ex hoc præcurrente vento fructus ille peroptimus nobis et gratissimus, et qui nil vento simile habet, provenit, quod in tanto Dei altissimi sacerdote prius suscipi in gratiam, quam in notitiam meruerimus. De adventu nostro, cur modo non venerimus, sive quando venire disposuerimus, vel si quæ sunt alia, quæ de nobis interim Sanctitati vestræ sit sciscitari, harum lator monachus, quem ad hoc ipsum præmittere curavimus, vobis fideliter de omnibus satisfacere poterit.

EPISTOLA CCCXIII (830).

AD GAUFRIDUM ABBATEM SANCTÆ-MARIÆ EBORACENSIS.

Religiosos, a laxiore ad strictiorem vivendi modum transire volentes, non impediendos; et apostatas censendos, qui post transitum resiliunt ad vitam priorem.

Viro venerabili domino GAUFRIDO, abbati ecclesiæ Sanctæ-Mariæ Eboracensis, frater BERNARDUS abbas dictus Claræ-Vallis, in Domino salutem.

1. Placuit Reverentiæ tuæ litteras parvitati meæ dirigere, in quibus ne de rebus dubiis consulere voluisti. Verum de his et similibus tanto quid certum respondere pertimescimus, quanto minus divinæ voluntatis beneplacitum, sicut homines, ad purum intuentes, proximorum animos, si quidquam aliud quam volunt edicimus, offendere dubitamus. Quod sane illis potissimum accidit, quorum conscientia, quia fastidiosæ mentis angore confunditur, difficiles et angulosas impuritatibus suæ ratiocinationes affectare conatur. Sed ipsa tamen cæcitas suæ vindex est: quia dum quasi sibi adulari nititur eo quod egit, illico recurrente veritatis aculeo repungitur ac remordetur in eo quod meminuit. Cujus nimirum difficultatis ærumnam Psalmista deplorans orat, et dicit: *Educ, Domine, de carcere animam meam ad confitendum nomini tuo* (Psal. cxli, 8.) Ne me ergo vir bone, quasi simulatæ calliditatis arguas, si minus quam velis, inquisitionibus tuis respondere sufficiam; vel, si quid valeo, totum tamen explicare non audeam. Litterarum siquidem tuarum prima species a querimoniis sumpsit exordium: quia videlicet senectuti tuæ grave infortunium sit, quod monachorum tuorum aliqua pars ad arctiorem ac

(829) Raynaldus seu Reginaldus, eo nomine secundus, Remensi Ecclesiæ præfuit ab anno 1124, ad initium anni 1139, secundum nostrum calculum, mortuus Idibus Januarii, ut notavimus ad epistolam 170.

(830) Alias epistola 371: quæ vero antea 313 erat, nunc 311. Scripta anno Christi 1132. Hujus epistolæ argumentum pendet ex epistola 94.

EPISTOLA CCXCIV (785).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM, PRO EPISCOPO
CENOMANNENSI.*Episcopum Cenomanensem, et alios Pontifici commendat.*

Adest episcopus Cenomanensis (786). Ipse est, si nescitis, de cujus veritate et honestate nullus dubitat, nisi qui bene non novit hominem. Mihi quidem ab ineunte juventute sua notus et dilectus est, tam pro memoratis virtutibus, quam pro aliis bonis moribus suis. Si quid aliud Paternitati vestræ de eo insusurratum est, aut ego fallor, aut ille mentitus est in caput suum. Audite eum, et cum plenitudine gratiæ vestræ remittite. Deceptus sum enim, si bene non fuerit collocata. Abbas Vindocinensis, qui specialiter vester est (787), rogamus ut et ipse specialem inveniat gratiam, et rationabilis ejus petitio haud difficilem assequi mereatur effectum. Dominus Andegavensis mittit nuntium suum, et per se et per nos aliquid petens. Exaudiatur et ipse pro justitia sua, et non exaudiatur contra eum susurro mendax. Dignum est enim ut qui omnibus vivitis, omnibus pro meritis valeatis.

EPISTOLA CCXCV.

DOMINO HENRICO CARDINALI (788), PRO EODEM
EPISCOPO,

Sic tibi, quasi mihi scribo, et hoc quoties tibi scribo. Ubi enim tu es, me esse confido, quippe quem tanquam me ipsum diligo. Si me tu æque diligis, imo quia diligis, vide ne dominus Cenomanensis ex te (quod in te est) in aliquo redeat contristatus. Alioquin ego contristarer in homine quem satis pro sua honestate diligo, et a te diligi, volo,

(785) Scripta circa eundem annum.

(786) Guillelmus de Passavant, ex archidiacono Remensi episcopus Cenomanensis, quam religiosæ vitæ fuerit, docent ejus acta in tomo tertio veterum Analectorum, a pag. 357.

(787) Ita supra de Odone abbate Sancti-Dionysii: « Ad hæc et is, et illa ecclesia specialis vestra est, » nimirum quod abbatia et Dionysiana, et Vindocinensis, cui tunc præerat Robertus, sint proxime sub potestate et jure pontificis Romani.

(788) Scripta circa annum 1150. — Alias, *Domino Helie cardinali*. De eo Ernaldus in libro primo de Vita Bernardi, cujus apud Claram-Vallem monachus fuerat Henricus, tunc cardinalis tituli Sanctorum Nerei et Achillei. Epistola ejus exstat in tomo tertio Bibliothecæ Cisterciensis, pag. 239, de legitima electione Alexandri III.

(789) Scilicet Hugoni. Vide epistolas 287, 290.

(790) Post hanc epistolam in manuscriptis haud paucis locantur epistolæ 259 ad Præmonstratenses, 290 ad episcopum Ostiensem, et 311 (quæ modo 374) ad monachos Hibernienses, in qua Bernardi epistolæ olim desinebant.

(791) Guidoni, ad quem epistola 398.

(792) Scripta anno Christi 1151.

(793) Hic ille Nicolaus, quem tanti fecit Petrus abbas Cluniacensis, ut videre est in epistolis ejus, ex monacho Arremarensi factus Cisterciensis, et Bernardi notarius. Valebat enim stilo, et ipsum tantum Bernardum exprimebat. Epistolæ ejus exstant in editione Coloniensi Bibliothecæ Patrum, *edente Joanne Picardo Victorino Parisiensi*. Sed

EPISTOLA CCXCVI.

DOMINO OSTIENSI (789), PRO EODEM.

Quidam clericus dicitur aures domini mei circumvenisse, aliquid contra episcopum suum, et nostrum amicum pro sua cupiditate molitus. Si mei cura est vobis, imo justitiæ Dei, date operam, ut nihil lucretur de suo mendacio susurro malignus, nec lædatur in aliquo innocens episcopus, et fidelis amicus (790).

EPISTOLA CCXCVII.

ABBATI ARREMARENSI (791).

Monachum apostatam pœnitentem recipi petit.

Lator præsentium, ad petitionem nostram dudum susceptus in consortium vestrum, stultitia et levitate sua rejecto habitu sancto a vobis exiit. Sed quia ductus pœnitentia, ut videtur, redire cupit, et se iterum recipi humiliter petit, petimus et nos ut iterum recipiatur, pœnitentique, amore Dei et nostro, introitus et habitus non negetur.

EPISTOLA CCXCVIII (792).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Nicolai notarii fraudes et imposturas detegit.

Nicolaus ille (793) exiit a nobis, quia non erat ex nobis: exiit autem fœda post se relinquens vestigia. Et ego longe ante hominem noveram; sed expectabam ut aut Deus eum converteret, aut instar Judæ ipse se proderet: quod et factum est. Præter libros, denarios, et aureos multos, in ipso exitu ejus inventa sunt super eum sigilla tria, unum ejus proprium, alterum Prioris, tertium nostrum ipsumque non antiquum, sed novellum: quod et ob ipsius dolos et furtivas subreptiones mutare nuper coactus

homo versipellis, et pelle sub ovina aliquandiu mentem tegens lupinam, tandem prodidit hypocrisin suam. Nam sigillo Bernardi non semel abusus, et deprehensus falsarius, fugam arripuit: ut non sine causa alias ad Eugenium scripserit Bernardus, periclitatum se in falsis fratribus, epist. 284. Profugisse in Angliam communiter tradunt ex occasione cujusdam Nicolai S. Albani in Anglia monachi, qui S. Bernardi jam e vivis erepti sententiam de Conceptione B. Virginis impugnavit. At cum Petrus Cellensis, qui S. Doctoris causam tuendam suscepit, epistola 23 libri vi, et epistola 9 libri ix, istum Anglum vocet, eumque sibi ex istis duntaxat Scriptorum velitationibus notum et amicum indicet; illum autem Gallum, et Petro Cellensi familiariter notum et charissimum esse constet ex epistolis ultro citroque ad invicem missis; alium ab illo esse fatendum est; ut interim taceam quod stilius ejus non sit tam mordax, sed urbanior, quam ut in Petrum Cellensem tam petulantem se gesserit, ut ipse Petrus conqueritur passim de Nicolao Angelo epistola 9 libri ix, et ex ipsius Angeli epistola, quæ ipsam præcedit, legenti innotescit. Cæterum Nicolaus ex monasterio Arremarensi ad Claræ-Vallensem transiit absente Bernardo, anno circiter 1146, certe Eugenio in Pontificem assumpto, ut patet ex epistola 7 quam ad Claræ-Vallenses nondum admissus scripsit. Fugit vero anno circiter 1151, nimirum post electionem Gratianopolitanam, de qua supra in notis ad epistolam 270, siquidem epistolæ 389 S. Bernardi ubi de illa agitur, subscriptis reperitur. Plura de eo in Præfatione ad tomum III.

fuera. Hoc enim est quod vobis tacito nomine scripsisse me memini (794) : quia videlicet periclitati sumus in falsis fratribus. Quis possit dicere, ad quam multas personas sub nomine meo, me ignorante, quæ voluit, scripsit? Quis mihi det ut ipsa curia vestra ad purum purgetur fæce mendaciorum ejus? Quis mihi det ut vel eorum innocentia, qui mecum sunt, satis valeat excusari apud circumventos et præventos impudentissimis ejus mendaciis? Vobis quoque aliquoties in eadem falsitate scripsisse, et non semel, partim convictus, partim et confessus est. De turpitudinibus ejus, quibus terra sordet, et factæ sunt omnibus in parabolam, supersedeo poluere labia mea, et vestras aures. Si ad vos venerit (nam hoc gloriatur, et amicos se habere confidit in curia), mementote Arnaldi de Brixia, quia ecce plus quam Arnaldus hic. Nullus perpetua diguior inclusione, nihil ei perpetuo silentio justius.

EPISTOLA CCXCIX.

COMITI ENGOLISMENSI, PRO FRATRIBUS DE BUXIA (795).

Queritur de gravi exactione suis a comite imposita.

Nolite mirari, si gravis nobis videtur tam grandis reditus, qui de terra illa Buxiæ a fratribus nostris exigitur, quia tale aliquid non consuevimus. **¶** Nam multas fecimus abbatias, et nulla illarum tali subjacet exactioni. Sed quia vos ita vultis, et Deus plus acceptat voluntarium bonum, quam coactum, sustinemus juxta conventionem, quam fratres nostri vobiscum fecerunt, donec Deus meliorem vobis inspiret voluntatem, quod non diffidimus. De cætero diligite eos, foveate, defendite, manutenete : quia tunc securius stabitis ante tribunal Christi, si pauperes ejus habueritis vestri dilectores, et pro vobis intercessores.

(794) Epistola 284.

(795) Scripta circa annum 1150. — In editione prima Lugdunensi anni 1494 legitur, *Comiti Angelberto* (an is de quo epistola 123?) *pro fratribus de Bruzia*. In alia anni 1530, *Comiti Engelberto pro fratribus de Bruzia*. In editione item Lugdunensi anni 1520, et sequentibus præter unam, *Comiti Engolismensi pro fratribus de Buxia*. Hanc lectionem præferunt sæculi nostri auctores, asserentes, Guillelmum, cognomento Sectorem-ferri, comitem Engolismensem, Cisterciensibus locum concessisse anno 1143 in villa Buxia, ubi situm Benedictinorum cœnobium S. Amantii, ab Arnaldo comite sæculo decimo constructum. Sed cum de concessione loci Cisterciensibus facta isti reclamarent, Bernardum pacis studio locum concessisse anno 1153 : tali quidem conditione, ait Picardus, quod sexaginta marcas argenti monachis Claræ-Vallensis propter ædificia et cætera ab eisdem loco acquisita monachi S. Amantii redderent. Scripsit itaque Bernardus hoc modo : « In nomine Domini. Ego Bernardus Claræ-Vallensis vocatus abbas, notum volo esse, quod locum de Buxia, et quidquid in eo habemus, ex dono comitis Engolismensis, et Petri Austensii, ecclesiæ Sancti-Amantii concessimus. Teste fuerunt dominus Hugo Engolismensis episcopus, dominus Godefridus Lingonensis episcopus, Junius abbas de Coroua, frater quoque Philippus Prior noster, et frater Gerardus, et frater Gaufridus, monachi domus

EPISTOLA CCC.

BLESENSI COMITISSÆ (796).

Solatur comitissam, filii delicta per ætatem excusans, et melioris frugis spem faciens; unde blande potius et leniter quam aspere tractandum monet.

Si quando in vos filius vester visus est excessisse, doluimus; et dolemus non minus excessum filii, quam matris injuriam : quod tamen et ipsum excusabile est in adolescente filio. Nempe delicta juventutis, ipsa, quæ commisit, excusat ætas proclivior. An nescitis quia proni sunt sensus hominis, et cogitationes in malum ab adolescentia? (*Gen. viii, 21.*) Confidendum mutatum iri in melius, patris meritis et eleemosynis (797). Propterea insistendum magis, magisque votis et precibus ad Deum pro eo : quia etsi ille minus interdum, quam debuit, se filialem exhibuit, mater tamen pro suis visceribus maternum deserere non debet, sed nec valet affectum. *Nunquid potest mater oblivisci filii uteri sui? Et si illa, inquit, oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui (Isai. XLIX, 15).* Oremus et ploremus coram Domino, ut Deus tantæ indolis juvenem, probitatis paternæ imitorem (quod non diffidimus) sua faciat pietate. Agendum cum eo in spiritu lenitatis, blandisque obsequiis : quia sic melius ad bona opera provocabitur, quam si irritationibus et increpationibus exasperetur. Ita sane de ejus cita lætaque mutatione posse lætificari confidimus cor vestrum et nostrum pariter. Quidni ego totis cupiam visceribus quotidie se ipso fieri meliorem? Utinam qualem inveni in me, talem semper in omnes inveniam. Quid enim, quantum ad nos, unquam volui, et non fecit? Retribuat illi Dominus. Cæterum pro vobis, sicut sæpe petistis, sæpe, prout oportuit, et monui, et monebo.

nostræ. Actum apud Claram-Vallem anno ab Incarnatione Domini 1153. » Ita Picardus, ex schedis ipsius monasterii Sancti Amantii.

(796) Scripta circa annum 1152. — Non vana spe, aut potius vaticinio Bernardus videtur Comitissam solatus. Nam quatuor eam filios Theobaldo Magno comiti Campaniæ genuisse reperio, Henricum comitem Blesensem, qui patri successit anno 1151; Theobaldum dapiferum Ludovici Junioris, ac postea Philippi Augusti regum, quo in munere successit Radulfo comiti Viromanduorum; Stephanum Sacrum-Cæsarem, postea Cartusianum; itemque Guillelmum, de quo supra epistola 271, cui jam tum puero ad dignitates Ecclesiæ promovendo Bernardus operam suam recusabat. Bernardus hac in epistola agere videtur de Henrico primogenito ad quem epistola 279, qui ex Syria redux, et paternæ potentis successione intumescens, in quosdam excessus ætatis fervore abripiebatur. Inter quos a Sancto memoratur, epistola 376, quod « maledictas nundinas cum Roberto Regis fratre post festa paschalia statuisset, » ut monomachia invicem congredierentur. Is tamen Bernardi monitis et piæ matris lacrymis brevi ita resipuit, ut ab illius ævi scriptoribus inter illustres viros referri meruerit.

(797) Nempe Theobaldi Magni, de quo supra in notis ad epistolam 37 : cujus eleemosynas et benefacta prædicat Vita non solum Bernardi, sed etiam Norberti et aliorum; item nova hic epistola 416.

EPISTOLA CCCI (798).

SANCTÆ SORORI IMPERATORIS HISPANIE (799).
Controversiam, ex receptione cujusdam monasterii inter suos et alios quosdam Religiosos natam, ejus opera sopiri cupit.

1. Quod factum est de receptione Tholdanos monasterii, sciatis per me non esse factum, utpote absentem et ignorantem quid fieret. Factum autem per nostros non nego, consilio tamen multorum Religiosorum, episcopi conniventia et assensu, nobilis quoque dominæ, quæ locum illum in propria possessione fundavit, petitione et voluntate, publice, ut accepimus, et nihil in abscondito factum. Existimabant autem se libere posse suscipere locum, quem in Dei libertate, et sine alterius ecclesiæ subjectione fundatum, ipsa quæ fundaverat asserebat; et privilegia, ut aiunt, præ manibus erant. Cæterum quia Carracetenses (al. Carracences) fratres factam sibi in hoc injuriam, ut scribitis, conqueruntur, nec audientes Salomonem, qui ait, *Noli prohibere eum qui bene vult facere; si potes, et ipse bene fac* Prov. III. 27), nobis in tam sancto opere contradicunt: et quoniam servos Dei non oportet litigare (II Tim. II, 24), consilii nobis fuit ad vestrum potissimum consilium causam remittere, ut vestra auctoritate et opera omnis inepta et injusta, ut aiunt, calumnia conquiescat; et Ordo in domo Dei receptus, ad ejus gloriam et vestram ipsius salutem deinceps in pace permaneat.

(798) Scripta circa annum 1149.

(799) Alfonsi scilicet, cognomento Boni, Castellæ et Leonensis regis seu imperatoris: nam hoc titulo donari amabant tunc temporis illi reges. Sancia hæc in S. Bernardum mire propensa, asceterium Cisterciensis Ordinis in diocesi Palentina, Sancti-Petri de Spina appellatum, condidit anno 1147, colonia a Bernardo transmissa, duce ejus fratre Nivardo. Nec multo post monachi nigri cœnobii de Toldanos in regno Legionensi, ab Elvira infantissa recens fundati, Carracetensium, quibus suberant, jugum deponentes, Cisterciensibus se subdiderunt. Statim Carracetenses reclamavere, implorata Sanciae apud Bernardum auctoritate. Quid vero inde secutum sit, discimus ex veteri instrumento, quod profert Manricus in Annalibus ad annum 1148, cap. 8, in quo inter cætera sic legitur. « Post decessum D. Florentii abbatis, iste Ferdinandus abbas de Toldanos Carracetensem ecclesiam gratis odio habuit, et ei rebellis, et contumacia ductus ad Claræ-Vallensem ecclesiam se contulit. Quod regina domna Sancia, quæ Carracetense monasterium affectuose dilexit, moleste ferens, Claræ-Vallensi abbati et conventui litteras direxit, ne prædictum abbatem illicenter recipiant. Claræ-Vallensis abbas Reginae preces exaudivit, abbatem Ferdinandum recipere noluit, nisi a Carracetensi ecclesia, ut reciperetur, licentiam impetraret. Quam cum impetrare non posset, nec Claræ-Vallensi, nec Carracetensi ecclesiæ aliquamdiu obedivit. » Hæc ibi. Istud tamen cœnobium post plures annos jugum Cisterciensium subiit.

(800) Ex hoc loco scriptores Cistercienses recte colligunt, Nivardum, Bernardi germanum natu minimum, a sancto fratre suo in Hispaniam missum ad deducendam coloniam in prædictum Spinense monasterium. Vide epistolas 372 et 373. Idem etiam ab eodem antea missus fuerat in Neustriam ad ordinandum in diocesi Bajocensi novum cœnobium in

2. Nam et frater Nicolaus (800), qui multum gratulatur de vobis, satis in hoc de vobis confidere monuit tum propter vestram erga nos specialem devotionem, tum etiam propter bonam, quam audivit a vobis, de hoc ipso promissionem. Si autem vestris (quod non credimus) salutaribus monitis aut consiliis contradictores illi acquiescere nolunt, tunc duorum judicio episcoporum, ad quos duo illa loca jure parochiali pertinere noscuntur, omnis inter eos controversia terminetur: quodque ab eis judicatum sive constitutum concorditer fuerit, vestrum erit ratum habere, et de cætero firmiter manutenere. Si timetis Deum, non patiemini impediri tantum bonum, nec bonam illam mulierem frustrari a desiderio suo, nec fratres illos suæ devotionis privari fructu, nec Deum denique tam accepto sibi reformati ordinis sacrificio defraudari (801). Obsecramus vos et pro novella vestra plantatione, illos loquor de Spina, ut eis viscera misericordiæ exhibeatis, quatenus vestro beneficio sustentati, in servitio Dei et suo ordine perseverent.

EPISTOLA CCCII.

LEGATIS APOSTOLICIS, PRO ARCHIEPISCOPO MOGUNTINO (802).

Causam archiep. ab adversariis gravati commendat.

Dominis et patribus reverendis, apostolicæ Sedis LEGATIS, puer Sanctitatis eorum BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, per omnia Deo placere, et

loco Solopera seu Solœuvria dicto, qui locus situs est haud procul ab oppido Virio. Robertus, Heirnesii filius, « Bernardo abbati Claræ-Vallensi, et ecclesiæ beatæ Mariæ de Soleuvria. » tradit habitationem suam Fago-Pendenti vicinam, circiter annum 1146. Algarus vero Constantiensis episcopus confirmat donationem, a quodam Willelmo Silvano, « Deo, et beatæ Mariæ de Soleuvria, et fratribus ibidem Deo servientibus factam in manu Nivardi, fratris domini Bernardi Claræ-Vallensis abbatis. » Quo ex loco inferunt, Nivardum tunc istius cœnobii fuisse abbatem. Paulo post, id est anno 1150, idem monasterium ob loci exiguitatem et incommoda translatum est in Vallem-Richerii, quæ de feodo ecclesiæ Bajocensis et parochia erat, Solopera in dominium Bajocensis episcopi, sicut antea fuerat, resignata, cum consensu Bernardi abbatis. Exstant in Neustria pia Philippi episcopi Bajocensis litteræ de conventionem, quæ inter eum, « et abbatem Thomam de Valle-Richerii facta est de loco, qui Solopera vocatur, in quo prius ejus abbatia erat, » commutato cum Valle-Richerii, quem locum Philippus episcopus ei concessit, sicut abbas de Mortuo-Mari antea ab ipso acceperat. Hugo Rothomagensis antistes hanc commutationem confirmavit Bajocis anno 1150. Thomæ abbati Vallis-Richerii successit Rogerius, qui loci istius secundus abbas in epitaphio suo dicitur.

(801) Lambertus Campester, editionis anni 1520 auctor, hic ad marginem notat, mentionem reformationis fuisse tempore Bernardi.

(802) Scripta anno Christi 1153. — De ista legatione ita Baronius ad annum 1153. « Eodem anno, » inquit, « decernitur ab Eugenio papa legatio in Germaniam ad judicandum episcopum Moguntinum. Fuerunt delecti ad hoc munus obeundum Bernardus presbyter et Gregorius diaconus, » etc. Bernardus quidem ex priore monasterii Lateranensis Canonicus regularis ab Eugenio presbyter cardinalis tituli

gratos fructuosæ suæ legationis manipulos reportare.

Etsi corpore remoti, sed affectu et bona voluntate vobis appropriavimus, optantes et orantes dirigi actus et studia vestra ad omne quod decet et expedit. Inde est quod audientes miserandum illum archiepiscopum Moguntinensem, vocatum ad vestram præsentiam ibique responsurum adversariis suis, ausi sumus vestram pro eo interpellare bonitatem. In hoc enim credimus honorificari ministerium vestrum, si, quatenus salva justitia licet, parieti inclinato et maceriæ depulsæ humeros vestræ auctoritatis supponitis; nec calamum quassatum conteri, nec linum fumigans (quod in vobis est) extinguere permittitis. Sentiatis, obsecramus, sibi profuisse et precem nostram, et suam simplicitatem, ob quam fertur a falsis fratribus circumventus potius, quam inventus in aliquo dignus depositionis.

EPISTOLA CCCIII.

LUDOVICO JUNIORI REGI FRANCORUM.

Quid agendum regi causa cujusdam de Britannia adulteri et excommunicati.

Si homo ille de Britannia dimittere vellet adulteram, ut posset solvi anathematis vinculo quo teneatur, et illa paternam hæreditatem suam secundum divisionem suam, quam fecit cum fratre suo, a vobis requireret, etsi hoc ipso indigna, non esset forsitan recusandum, **285** ut proinde potentis viri servitium et auxilium haberetis. Alioquin non est consilium humilis fidelis vestri concedi ullatenus aut terram extraneo, aut vestri favorem domini excommunicato et incestuoso: ne (quod Deus avertat) quandoque et vos audiatis, *Si videbas furem, currebas cum eo, et cum adulteris portionem tuam ponebas* (Psal. XLIX, 18). Nec tamen verbum præcipitanter, et quasi ex abrupto rumpere consuluerim. Agendum autem per fidelem et prudentem nuntium, quatenus, si fieri potest, induciatur, et tempus redimatur. Quod si et hoc ille renuerit, et malignari maluerit; fidendum in Domino quia non prævalebit: quoniam quidem justitia, quæ cum rege est, erit

S. Clementis creatus anno 1145. Gregorius vero is esse creditur, qui anno 1137 ab Innocentio factus est cardinalis tituli S. Angeli. Conradus episcopus, qui centum annis postea scripsit Chronicon Moguntiacum, Henricum depositum tradit, omnemque culpam rejicit in Arnoldum quemdam episcopi proditorem; Dodechinus in Appendice ad Marianum, in Canonicos; uterque in Legatos pecunia corruptos, suffecto Arnaldo Cancellario. Otto nihilominus Frisingensis, de Vita Friderici, lib. II, cap. 9, qui præsens aderat, juste depositum asserit. « Rex, » inquit. « Proximam Pentecosten Wormatiæ ferians, Henricum Moguntiae sedis archiepiscopum, virum pro defensione Ecclesiæ frequenter correptum, nec correctum, per eosdem cardinales deposuit, » etc. Videat Lector utri assentiendum sit, scriptori supjari, an oculato, docto, et sincero. Certe quod addit Conradus, brevi post tempore ambos carnales morte pudenda interiisse, erroris arguitur, cum Otto ibidem asserat eos diu supervixisse, et Bernardum alia legatione itidem in Germania perfunctum esse sub Adriano IV in comperto sit. Ut sit, Henricus depositus in Saxoniam accedens, non multo post in cæ-

A pro rege. Nescio autem an episcopus (803) ad hoc conveniens, satisque idoneus sit: non quia fidelis non sit, et quidem fidelissimus; sed quia odit illum, nec suum, ut vereor, consilium credet ei. Ipse tamen paratus est pro vestra voluntate ad omne, quod cum Dei voluntate facere poterit. Si quid est quod quasi ex parte mea vobis secreti suggerat, a me Hoc illud accepisse sciatis, et tanquam ex ore meo id accipiatis. Homo est enim quem multum diligo, et satis credo ei: vosque illi, ni fallor, credere quod volueritis, secure potestis.

EPISTOLA CCCIV (804).

EIDEM.

Gaudet valetudinem suam regi esse curæ; Robertum regis germanum commendat.

B In litteris, quas misit Dignatio vestra, lætificastis animam meam: lætificet vos ipse, qui in causa est, Deus. Quis sum ego, aut quæ domus patris mei, ut de morte, vel vita mea Majestas regia cogitet? Et nunc quia tanti habitus sum, ut de meo esse scire curetis, sciatis me aliquantulum convaluisse (805), et, ut me sentio mortis interim ereptum periculo, debilem tamen, et debilem valde. De cætero scire nos volo, dominum Robertum (806), germanum vestrum, dignanter nos et devote satis visitasse in infirmitate nostra, sed et sic locutum in auribus nostris, ut gaudium nobis et spem de se meliorem reliquerit. Diligite eum: quia si dictis facta compenset, complacebit vobis in illo: et, si dignum judicatis, sciat vobis placere quod nostro et bonorum consiliis de cætero acquieturum promisit. Sigillum non erat ad manum: sed qui legit, agnoscat stilum, quia ipse dictavi (807).

EPISTOLA CCCV (808).

AD DOMINUM PAPAM EUGENIUM.

Episcopum Belvacensem a Romano itinere justis ex causis detentum. Itaque causam ejus Pontificis consilio totam committit.

Filius vester ille Belvacensis (809) (quem dicerem et nostrum, nisi insolentiam redoleret) appellatus ad vestram præsentiam veniebat, et libens, utpote de nobis Cisterciensi diem extremum pie et feliciter clausit. Vide Serarium de Rebus Moguntinis lib. V, et Baronium ad annum 1153. Ad eundem Henricum est epistola 365.

D (803) Forsan Joannes, Aletensis seu Sancti-Maclovii episcopus ex monacho Ordinis Cisterciensis, ad quem plures epistolæ Petri Cellensis, lib. I epistolæ 15 sequentes.

(804) Scripta eodem anno.

(805) Vide epistolam 307, n. 2.

(806) Vide epistolam 222, 224, 376.

(807) Id est, scripsi; ut ex ipsis verbis intelligitur: quo sensu etiam aliis in epistolis hoc verbum sumitur, in epistola 85, n. 4, et in epistolis 307, 310. Differt tamen dicto a scribo in epistolis 89, et 90, n. 1.

(808) Scripta anno Christi 1153.

(809) Henricus, Ludovici Junioris germanus, de quo epistola 278. Confer epistolam 307. « Nostrum » dicit Bernardus, itemque in epistola sequente, « frater vester; » nam Henricus monachus Claræ-Vallensis fuerat, ut in Vitæ libro IV, n. 15. Vide notas ad epistolam 307.

EPISTOLA CCCXXII (855).

AD HUGONEM NOVITIUM, POSTEA BONÆ-VALLIS ABBATEM (856).

Laudat vitæ religiosæ propositum, præmunitque eum adversus tentationes, et ad constantiam ac perseverantiam excitat.

Charissimo in Christo filio HUGONI, novæ creaturæ in Christo, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, confortari in Domino.

1. Audita conversione tua, exultavimus et delectati sumus. Quidni gaudeant homines, unde lætantur et angeli? jam celebris agitur dies, jam resonat in excelsis gratiarum actio, et vox laudis. Adolescens nobilis, delicatus, vicit malignum, sprevit mundum, corpus exposuit, propinquorum renuntiavit affectibus, paratos divitiarum laqueos transilivit, quia pennatum animal erat. Unde tibi hæc sapientia, fili? Neque enim tantam invenimus in senibus Babylonis. Ipsi sunt qui juxta Apostolum, imo contra, divites fieri volunt in hoc sæculo, ut incidant in tentationem et laqueum diaboli (I Tim. vi. 9). Hugonis nostri sapientia non de terra est, sed de coelo. Confiteor tibi, Pater, quia abscondisti hæc a sapientibus, et parvulo revelasti. Tu quoque, fili, ne sis ingratus beneficio Redemptoris, sed pone animum puerilem, magis autem parvulus esto malitia, sed non sensu (I Cor. xiv, 20). Non ætatem teneram ordinis asperitas terreat. Memento quod asperior carduus [al. cardo, male] pannum faciat leniorem, conversatio conscientiam. Aderit Christi suavitas, et prophetæ farinula pulmentum incomedibile condietur (IV Reg. iv, 39-41). Si tentationum sentis aculeos, exaltatum in ligno serpentem æneum intueri; et suge non tam vulnera quam ubera Crucifixi. Ipse erit tibi in matrem, et tu eris ei in filium; nec pariter Crucifixum lædere aliquatenus poterunt clavi, quin per manus ejus et pedes ad tuos usque perveniant.

2. Sed inimici hominis domestici ejus (Michæa vii, 6). Ipsi sunt qui non te diligunt, sed gaudium suum ex te. Alioquin audiant a puero nostro: Si diligeretis me, gauderetis utique, quia vado ad Patrem (Joan. xiv, 28). « Si prostratus, » ait beatus Hieronymus, « jaceat in limine pater, si nudato sinu, quibus te lactavit, ubera mater ostendat, si parvulus a collo pendeat nepos; per calcatum transi patrem, per calcatam perge matrem, et siccis oculis ad vexillum crucis evola. Summum pietatis est genus, in hac parte pro Christo esse crudelem (Hieron. Epist. 1, ad Heliodorum). » Phreneticorum lacrymis ne movearis, qui te plangunt de gehennæ filio factum filium Dei. Heu! quænam miseris tam dira cupide (Virg. Æn. vi, 720)? quis tam crudelis amor, quæ tam iniqua dilectio? Corruptunt bonos mores colloquia

(855) Alias epistola 351: quæ vero antea 322 erat, nunc 363. Scripta circa annum 1138.

(856) Bonæ-Vallis scilicet in diocesi Vesontionensi, cujus postea abbas iste Hugo piissimus, sancti Hugonis episcopi Gratianopolitani nepos, de quo

A mala (I Cor. xv, 33). Propterea, quantum poteris, fili, confabulationes hospitem declinato, quæ, dum aurem implent, eyacuant mentem. Disce orare Deum, disce levare cor cum manibus: disce oculos supplices in cœlum erigere, et Patri misericordiarum miserabilem faciem repræsentare in omni necessitate tua. Impium est sentire de Deo, quod continere possit super te viscera sua, et avertere aurem a singultu tuo vel clamore. De cætero spiritualium patrum consiliis, haud secus quam majestatis divinæ præceptis, acquiescendum in omnibus esse memento. Hoc fac, et vives: hoc fac, et veniet super te benedictio, ut pro singulis quæ reliquisti, centuplum recipias, etiam in præsentis vita. Nec vero credas spiritui suadenti nimis id festinatum, et in maturiorem ætatem differendum fuisse: ei potius crede qui dixit: *Bonum est homini, cum portaverit jugum ab adolescentia sua. Sedebit solitarius, levavit enim se supra se* (Thren. iii, 27, 28). Bene vale, studeo perseverantiæ, quæ sola coronatur.

300 EPISTOLA CCCXXIII (857).

AD INNOCENTIUM PAPAM.

Pro archiepiscopo Treverensi contra abbatem Sancti-Maximi (858).

1. Quam magna multitudo dulcedinis tuæ, domine, ac dilectionis circa nos, sicut frequenter experti sumus! et hunc superest ut experiamur adhuc in tempore opportuno. Absit autem ut aliquid petere audeamus, quod voluntati Dei, et honori tuo sentiamus esse contrarium! Quia ergo cor nostrum non reprehendit nos de minus rationabili vel honesta petitione, fiduciam habemus quod non revertentur ad nos vacuæ preces nostræ, præsertim quia patrem pro filio, et Innocentium pro innocente postulamus. Quam fideliter Treverensis archiepiscopus apostolicæ Sedis honorem, et quietem Romanæ Ecclesiæ ab adolescentia sua dilexerit, quam immobiliter et sollicitè in tempore tribulationis ei adhæserit, et, aliis in umbra sedentibus, pondus diei et æstus cum ea portaverit; quam constanter et intrepide verbum veritatis pro testimoniis ejus in conspectu regum locutus sit pro consortibus suis, non necesse habetis scribi a nobis; ipse enim certissime scitis. De cætero autem quod scimus loquimur, et quod vidimus testamur, si tamen testimonium nostrum accipitis, quam prudenter et provide res et possessiones Ecclesiæ eripuerit de manu filiorum alienorum, quam liberaliter et benigne bona sua semper in commune deduxerit, maxime autem circa domesticos fidei: quam diligenter et circumspecte integritatem famæ suæ custodierit a labiis iniquis, et a lingua dolosa.

2. Quid ergo displicuit in eo Paternitati vestræ? Numquid quod ecclesiam illam beati Maximini de

in Vitæ libro iv, n. 40.

(857) Epistola nova: quæ vero antea 323 erat, nunc 365. Scripta anno Christi 1139.

(858) Vide epistola 179, 180.

regia potestate extraxit, ut sacerdotali subiceret? numquid quod hominem illum, qui, ut aiunt, prius dux quam miles, prius abbas quam monachus esse voluit, non suscepit? Si ergo hoc, vel aliquid aliud in eo displicuit, dignum tamen erat ut apud pium Patrem inveterata dilectio facile non periret, sed operiret gratia culpam, et hominem in paucis reprehensibilem, laudabilem in pluribus, multorum beneficiorum recordatio excusaret. Nunc autem, domine, exaltasti dexteram deprimentium eum. lætificasti omnes inimicos ejus. Mirabile siquidem est in oculis multorum, quo vitæ merito, qua opinione boni positus sit in regimine animarum homo qui accepit in vano animam suam. Quomodo namque poterit regere, qui regi non potuit? quomodo audebit præesse, qui subesse non didicit? vel obedientiam imperare subjectis, quam prælatis exhibere non novit? *Si quis domui suæ præesse nescit, dicit Magister Gentium, quomodo Ecclesiæ Dei diligentiam habebit? (I Tim. III, 5.)* Denique, qualis pater, tales filii; qui matrem suam crudeliter eviscerant, ut haberent unde foverent schismata et dissensiones: de quorum tamen moribus et conversatione honestius est silere, quam aliquid loqui. Sed neque hoc ipsum diximus, ut judicemus de alienis servis, qui suo domino stant, aut cadunt: sed scimus, si istorum misera voluntas prævaluerit, quod dissoluti juvenes excutient jugum disciplinæ a cervicibus suis, ut ad similitudinem istorum possint circumire terram, et perambulare eam: quibus etiam, si affectus ad effectum non pertingat, hoc ipsum erit ad gloriam, quod repugnare poterint prælatis suis. Heu! quantorum et qualium, qui de suis meritis apud vestram misericordiam confidunt, spes et fiducia movebitur de loco suo, si filium olim tam dilectum, a gremio vestro, et ab uberibus consolationis vestræ turbo repentinus excuserit!

3. Si quis ergo precibus nostris locus est apud Excellentiam tuam, beate Pater, suppliciter petimus, nos qui te potius, quam tua diligimus, ut in die bonorum **301** non repellas hominem qui permansit tecum in tentationibus tuis, ut aliquid apud te de jure illius depereat, qui a te crescere potius quam minui expectabat. Alioquin, si præter spem omnium, et præter meritum hominis contigerit ut diripiant alieni labores ejus, ut ponantur adversus eum mala pro bonis, odium pro dilectione; ipse quidem, a quo non timebit, vulnus excipiet solus, sed multi in persecutione ejus dolebunt. Spiritus veritatis, qui a Patre procedit, doceat te dividere lucem

A a tenebris in omni opere tuo, ut scias reprobare malum et eligere bonum.

EPISTOLA CCCXXIV (859).

AD ROBERTUM ABBATEM DE DUNIS (860).

Absentiæ mutuae solamen suggerit, nempe animorum conjunctionem, imo et corporum, quandoque futuram.

Fratri et amico charissimo ROBERTO abbati, frater BERNARDUS de Clara-Valle, quod amico charissimo.

Et tarde notus, et cito es mihi sublatus, Roberte charissime. Sed consolor, quod solo de corpore patiar hoc: nam spiritu semper es mecum. Quod tamen vel ipsum quando ego æquanimiter tolerarem, si solus non esset in causa Deus? Erit, erit, quando reddemur nobis, quando et quisque de se, et uterque de invicem plene gaudebimus, præsentibus nobis in utraque portione nostri, in neutra deinceps ab alterutro dividendi. Glutinum erit tantæ conjunctionis, qui causa nunc est tantillæ separationis, præsens perpetuo futurus nobis, præsentibus nos nobis perpetuo servaturus. Salutamus omnes filios vestros et nostros, et rogamus ut orent pro nobis.

EPISTOLA CCCXXV (861).

AD EUMDEM, DE IDERIO NOVITIO.

C *Qui de novitio dyscolo faciendum rogatus consultit.*

Amantissimo fratri et coabbati suo ROBERTO de Dunis, frater BERNARDUS Claræ-Vallis dictus abbas salutem.

Super hoc fratre, quem adeo non solum inutilem, sed etiam onerosum esse nuntiastis, absque eo quod intrinsecus latet; quale nobis ipsis, tale et vestræ Dilectioni damus consilium. Nobis siquidem videtur pro his quæ de ipso retulistis, quod in probatione sua se nec probabilem exhibuit, nec receptibilem: et ideo meruit ut rationabiliter, et sana conscientia valeatis malum auferre ex vobis. Verumtamen si pietati vestræ placet superexaltare misericordiam judicio, adhuc ipsum potestis retinere sine professione, quanto vobis tempore videbitur. Hoc autem omnino dissuademus, ne eum in hoc statu recipiatis ad professionem: sed iterum probetur, si forte se talem exhibere valeat, qualem debet. Sin autem, ferro abscissionis utendum est, ne una ovis morbida totum gregem contaminet.

aggeres collesve sabuli candidi, vel a natura, vel ab æstuante pelago congesti. In his olim fuit cœnobium Dunense florentissimum, verum nunc arenis excrecentibus sepultum, ob neglectam per belli calamitates obicum ligneorum instaurationem.

(861) Alias epistola 337: quæ vero antea 325 erat, nunc 395. Scripta circa annum 1139.

(859) Alias epistola 336: quæ vero antea 324 erat, nunc 382. Scripto anno Christi 1139.

(860) Hic est ille Robertus, qui B. Bernardo in Clara-Valle successit: imo, quem ipse Bernardus jam moribundus sibi successorem nominavit. Vide librum de viris illustribus Ordinis Cisterciensis dist. 2, cap 23; Meyer. libro Annalium Flandr. et Manripuez in Annalibus. Dunas vocant Belgæ maritimi

EPISTOLA CCCXXVI (862).

GUILLELMI ABBATIS, AD GAUFRIDUM CARNOTENSEM EPISCOPUM, ET BERNARDUM ABBATEM CLARÆ-VALLENSIS (863).

Ut Dei et Ecclesie causam adversus Petri Abælardi errores, quorum aliquot capitula producit, tueantur.

Reverendis in Christo dominis et patribus, GAUFRIDO Carnotensium episcopo, et BERNARDO Claræ-Vallis abbati, vitam et dies bonos.

1. Confundor, Deus scit, apud vos, cum de re communis et gravis necessitatis, silentibus vobis, et ~~302~~ ³⁰³ ~~304~~ ³⁰⁵ ~~306~~ ³⁰⁷ ~~308~~ ³⁰⁹ ~~310~~ ³¹¹ ~~312~~ ³¹³ ~~314~~ ³¹⁵ ~~316~~ ³¹⁷ ~~318~~ ³¹⁹ ~~320~~ ³²¹ ~~322~~ ³²³ ~~324~~ ³²⁵ ~~326~~ ³²⁷ ~~328~~ ³²⁹ ~~330~~ ³³¹ ~~332~~ ³³³ ~~334~~ ³³⁵ ~~336~~ ³³⁷ ~~338~~ ³³⁹ ~~340~~ ³⁴¹ ~~342~~ ³⁴³ ~~344~~ ³⁴⁵ ~~346~~ ³⁴⁷ ~~348~~ ³⁴⁹ ~~350~~ ³⁵¹ ~~352~~ ³⁵³ ~~354~~ ³⁵⁵ ~~356~~ ³⁵⁷ ~~358~~ ³⁵⁹ ~~360~~ ³⁶¹ ~~362~~ ³⁶³ ~~364~~ ³⁶⁵ ~~366~~ ³⁶⁷ ~~368~~ ³⁶⁹ ~~370~~ ³⁷¹ ~~372~~ ³⁷³ ~~374~~ ³⁷⁵ ~~376~~ ³⁷⁷ ~~378~~ ³⁷⁹ ~~380~~ ³⁸¹ ~~382~~ ³⁸³ ~~384~~ ³⁸⁵ ~~386~~ ³⁸⁷ ~~388~~ ³⁸⁹ ~~390~~ ³⁹¹ ~~392~~ ³⁹³ ~~394~~ ³⁹⁵ ~~396~~ ³⁹⁷ ~~398~~ ³⁹⁹ ~~400~~ ⁴⁰¹ ~~402~~ ⁴⁰³ ~~404~~ ⁴⁰⁵ ~~406~~ ⁴⁰⁷ ~~408~~ ⁴⁰⁹ ~~410~~ ⁴¹¹ ~~412~~ ⁴¹³ ~~414~~ ⁴¹⁵ ~~416~~ ⁴¹⁷ ~~418~~ ⁴¹⁹ ~~420~~ ⁴²¹ ~~422~~ ⁴²³ ~~424~~ ⁴²⁵ ~~426~~ ⁴²⁷ ~~428~~ ⁴²⁹ ~~430~~ ⁴³¹ ~~432~~ ⁴³³ ~~434~~ ⁴³⁵ ~~436~~ ⁴³⁷ ~~438~~ ⁴³⁹ ~~440~~ ⁴⁴¹ ~~442~~ ⁴⁴³ ~~444~~ ⁴⁴⁵ ~~446~~ ⁴⁴⁷ ~~448~~ ⁴⁴⁹ ~~450~~ ⁴⁵¹ ~~452~~ ⁴⁵³ ~~454~~ ⁴⁵⁵ ~~456~~ ⁴⁵⁷ ~~458~~ ⁴⁵⁹ ~~460~~ ⁴⁶¹ ~~462~~ ⁴⁶³ ~~464~~ ⁴⁶⁵ ~~466~~ ⁴⁶⁷ ~~468~~ ⁴⁶⁹ ~~470~~ ⁴⁷¹ ~~472~~ ⁴⁷³ ~~474~~ ⁴⁷⁵ ~~476~~ ⁴⁷⁷ ~~478~~ ⁴⁷⁹ ~~480~~ ⁴⁸¹ ~~482~~ ⁴⁸³ ~~484~~ ⁴⁸⁵ ~~486~~ ⁴⁸⁷ ~~488~~ ⁴⁸⁹ ~~490~~ ⁴⁹¹ ~~492~~ ⁴⁹³ ~~494~~ ⁴⁹⁵ ~~496~~ ⁴⁹⁷ ~~498~~ ⁴⁹⁹ ~~500~~ ⁵⁰¹ ~~502~~ ⁵⁰³ ~~504~~ ⁵⁰⁵ ~~506~~ ⁵⁰⁷ ~~508~~ ⁵⁰⁹ ~~510~~ ⁵¹¹ ~~512~~ ⁵¹³ ~~514~~ ⁵¹⁵ ~~516~~ ⁵¹⁷ ~~518~~ ⁵¹⁹ ~~520~~ ⁵²¹ ~~522~~ ⁵²³ ~~524~~ ⁵²⁵ ~~526~~ ⁵²⁷ ~~528~~ ⁵²⁹ ~~530~~ ⁵³¹ ~~532~~ ⁵³³ ~~534~~ ⁵³⁵ ~~536~~ ⁵³⁷ ~~538~~ ⁵³⁹ ~~540~~ ⁵⁴¹ ~~542~~ ⁵⁴³ ~~544~~ ⁵⁴⁵ ~~546~~ ⁵⁴⁷ ~~548~~ ⁵⁴⁹ ~~550~~ ⁵⁵¹ ~~552~~ ⁵⁵³ ~~554~~ ⁵⁵⁵ ~~556~~ ⁵⁵⁷ ~~558~~ ⁵⁵⁹ ~~560~~ ⁵⁶¹ ~~562~~ ⁵⁶³ ~~564~~ ⁵⁶⁵ ~~566~~ ⁵⁶⁷ ~~568~~ ⁵⁶⁹ ~~570~~ ⁵⁷¹ ~~572~~ ⁵⁷³ ~~574~~ ⁵⁷⁵ ~~576~~ ⁵⁷⁷ ~~578~~ ⁵⁷⁹ ~~580~~ ⁵⁸¹ ~~582~~ ⁵⁸³ ~~584~~ ⁵⁸⁵ ~~586~~ ⁵⁸⁷ ~~588~~ ⁵⁸⁹ ~~590~~ ⁵⁹¹ ~~592~~ ⁵⁹³ ~~594~~ ⁵⁹⁵ ~~596~~ ⁵⁹⁷ ~~598~~ ⁵⁹⁹ ~~600~~ ⁶⁰¹ ~~602~~ ⁶⁰³ ~~604~~ ⁶⁰⁵ ~~606~~ ⁶⁰⁷ ~~608~~ ⁶⁰⁹ ~~610~~ ⁶¹¹ ~~612~~ ⁶¹³ ~~614~~ ⁶¹⁵ ~~616~~ ⁶¹⁷ ~~618~~ ⁶¹⁹ ~~620~~ ⁶²¹ ~~622~~ ⁶²³ ~~624~~ ⁶²⁵ ~~626~~ ⁶²⁷ ~~628~~ ⁶²⁹ ~~630~~ ⁶³¹ ~~632~~ ⁶³³ ~~634~~ ⁶³⁵ ~~636~~ ⁶³⁷ ~~638~~ ⁶³⁹ ~~640~~ ⁶⁴¹ ~~642~~ ⁶⁴³ ~~644~~ ⁶⁴⁵ ~~646~~ ⁶⁴⁷ ~~648~~ ⁶⁴⁹ ~~650~~ ⁶⁵¹ ~~652~~ ⁶⁵³ ~~654~~ ⁶⁵⁵ ~~656~~ ⁶⁵⁷ ~~658~~ ⁶⁵⁹ ~~660~~ ⁶⁶¹ ~~662~~ ⁶⁶³ ~~664~~ ⁶⁶⁵ ~~666~~ ⁶⁶⁷ ~~668~~ ⁶⁶⁹ ~~670~~ ⁶⁷¹ ~~672~~ ⁶⁷³ ~~674~~ ⁶⁷⁵ ~~676~~ ⁶⁷⁷ ~~678~~ ⁶⁷⁹ ~~680~~ ⁶⁸¹ ~~682~~ ⁶⁸³ ~~684~~ ⁶⁸⁵ ~~686~~ ⁶⁸⁷ ~~688~~ ⁶⁸⁹ ~~690~~ ⁶⁹¹ ~~692~~ ⁶⁹³ ~~694~~ ⁶⁹⁵ ~~696~~ ⁶⁹⁷ ~~698~~ ⁶⁹⁹ ~~700~~ ⁷⁰¹ ~~702~~ ⁷⁰³ ~~704~~ ⁷⁰⁵ ~~706~~ ⁷⁰⁷ ~~708~~ ⁷⁰⁹ ~~710~~ ⁷¹¹ ~~712~~ ⁷¹³ ~~714~~ ⁷¹⁵ ~~716~~ ⁷¹⁷ ~~718~~ ⁷¹⁹ ~~720~~ ⁷²¹ ~~722~~ ⁷²³ ~~724~~ ⁷²⁵ ~~726~~ ⁷²⁷ ~~728~~ ⁷²⁹ ~~730~~ ⁷³¹ ~~732~~ ⁷³³ ~~734~~ ⁷³⁵ ~~736~~ ⁷³⁷ ~~738~~ ⁷³⁹ ~~740~~ ⁷⁴¹ ~~742~~ ⁷⁴³ ~~744~~ ⁷⁴⁵ ~~746~~ ⁷⁴⁷ ~~748~~ ⁷⁴⁹ ~~750~~ ⁷⁵¹ ~~752~~ ⁷⁵³ ~~754~~ ⁷⁵⁵ ~~756~~ ⁷⁵⁷ ~~758~~ ⁷⁵⁹ ~~760~~ ⁷⁶¹ ~~762~~ ⁷⁶³ ~~764~~ ⁷⁶⁵ ~~766~~ ⁷⁶⁷ ~~768~~ ⁷⁶⁹ ~~770~~ ⁷⁷¹ ~~772~~ ⁷⁷³ ~~774~~ ⁷⁷⁵ ~~776~~ ⁷⁷⁷ ~~778~~ ⁷⁷⁹ ~~780~~ ⁷⁸¹ ~~782~~ ⁷⁸³ ~~784~~ ⁷⁸⁵ ~~786~~ ⁷⁸⁷ ~~788~~ ⁷⁸⁹ ~~790~~ ⁷⁹¹ ~~792~~ ⁷⁹³ ~~794~~ ⁷⁹⁵ ~~796~~ ⁷⁹⁷ ~~798~~ ⁷⁹⁹ ~~800~~ ⁸⁰¹ ~~802~~ ⁸⁰³ ~~804~~ ⁸⁰⁵ ~~806~~ ⁸⁰⁷ ~~808~~ ⁸⁰⁹ ~~810~~ ⁸¹¹ ~~812~~ ⁸¹³ ~~814~~ ⁸¹⁵ ~~816~~ ⁸¹⁷ ~~818~~ ⁸¹⁹ ~~820~~ ⁸²¹ ~~822~~ ⁸²³ ~~824~~ ⁸²⁵ ~~826~~ ⁸²⁷ ~~828~~ ⁸²⁹ ~~830~~ ⁸³¹ ~~832~~ ⁸³³ ~~834~~ ⁸³⁵ ~~836~~ ⁸³⁷ ~~838~~ ⁸³⁹ ~~840~~ ⁸⁴¹ ~~842~~ ⁸⁴³ ~~844~~ ⁸⁴⁵ ~~846~~ ⁸⁴⁷ ~~848~~ ⁸⁴⁹ ~~850~~ ⁸⁵¹ ~~852~~ ⁸⁵³ ~~854~~ ⁸⁵⁵ ~~856~~ ⁸⁵⁷ ~~858~~ ⁸⁵⁹ ~~860~~ ⁸⁶¹ ~~862~~ ⁸⁶³ ~~864~~ ⁸⁶⁵ ~~866~~ ⁸⁶⁷ ~~868~~ ⁸⁶⁹ ~~870~~ ⁸⁷¹ ~~872~~ ⁸⁷³ ~~874~~ ⁸⁷⁵ ~~876~~ ⁸⁷⁷ ~~878~~ ⁸⁷⁹ ~~880~~ ⁸⁸¹ ~~882~~ ⁸⁸³ ~~884~~ ⁸⁸⁵ ~~886~~ ⁸⁸⁷ ~~888~~ ⁸⁸⁹ ~~890~~ ⁸⁹¹ ~~892~~ ⁸⁹³ ~~894~~ ⁸⁹⁵ ~~896~~ ⁸⁹⁷ ~~898~~ ⁸⁹⁹ ~~900~~ ⁹⁰¹ ~~902~~ ⁹⁰³ ~~904~~ ⁹⁰⁵ ~~906~~ ⁹⁰⁷ ~~908~~ ⁹⁰⁹ ~~910~~ ⁹¹¹ ~~912~~ ⁹¹³ ~~914~~ ⁹¹⁵ ~~916~~ ⁹¹⁷ ~~918~~ ⁹¹⁹ ~~920~~ ⁹²¹ ~~922~~ ⁹²³ ~~924~~ ⁹²⁵ ~~926~~ ⁹²⁷ ~~928~~ ⁹²⁹ ~~930~~ ⁹³¹ ~~932~~ ⁹³³ ~~934~~ ⁹³⁵ ~~936~~ ⁹³⁷ ~~938~~ ⁹³⁹ ~~940~~ ⁹⁴¹ ~~942~~ ⁹⁴³ ~~944~~ ⁹⁴⁵ ~~946~~ ⁹⁴⁷ ~~948~~ ⁹⁴⁹ ~~950~~ ⁹⁵¹ ~~952~~ ⁹⁵³ ~~954~~ ⁹⁵⁵ ~~956~~ ⁹⁵⁷ ~~958~~ ⁹⁵⁹ ~~960~~ ⁹⁶¹ ~~962~~ ⁹⁶³ ~~964~~ ⁹⁶⁵ ~~966~~ ⁹⁶⁷ ~~968~~ ⁹⁶⁹ ~~970~~ ⁹⁷¹ ~~972~~ ⁹⁷³ ~~974~~ ⁹⁷⁵ ~~976~~ ⁹⁷⁷ ~~978~~ ⁹⁷⁹ ~~980~~ ⁹⁸¹ ~~982~~ ⁹⁸³ ~~984~~ ⁹⁸⁵ ~~986~~ ⁹⁸⁷ ~~988~~ ⁹⁸⁹ ~~990~~ ⁹⁹¹ ~~992~~ ⁹⁹³ ~~994~~ ⁹⁹⁵ ~~996~~ ⁹⁹⁷ ~~998~~ ⁹⁹⁹ ~~1000~~ ¹⁰⁰¹ ~~1002~~ ¹⁰⁰³ ~~1004~~ ¹⁰⁰⁵ ~~1006~~ ¹⁰⁰⁷ ~~1008~~ ¹⁰⁰⁹ ~~1010~~ ¹⁰¹¹ ~~1012~~ ¹⁰¹³ ~~1014~~ ¹⁰¹⁵ ~~1016~~ ¹⁰¹⁷ ~~1018~~ ¹⁰¹⁹ ~~1020~~ ¹⁰²¹ ~~1022~~ ¹⁰²³ ~~1024~~ ¹⁰²⁵ ~~1026~~ ¹⁰²⁷ ~~1028~~ ¹⁰²⁹ ~~1030~~ ¹⁰³¹ ~~1032~~ ¹⁰³³ ~~1034~~ ¹⁰³⁵ ~~1036~~ ¹⁰³⁷ ~~1038~~ ¹⁰³⁹ ~~1040~~ ¹⁰⁴¹ ~~1042~~ ¹⁰⁴³ ~~1044~~ ¹⁰⁴⁵ ~~1046~~ ¹⁰⁴⁷ ~~1048~~ ¹⁰⁴⁹ ~~1050~~ ¹⁰⁵¹ ~~1052~~ ¹⁰⁵³ ~~1054~~ ¹⁰⁵⁵ ~~1056~~ ¹⁰⁵⁷ ~~1058~~ ¹⁰⁵⁹ ~~1060~~ ¹⁰⁶¹ ~~1062~~ ¹⁰⁶³ ~~1064~~ ¹⁰⁶⁵ ~~1066~~ ¹⁰⁶⁷ ~~1068~~ ¹⁰⁶⁹ ~~1070~~ ¹⁰⁷¹ ~~1072~~ ¹⁰⁷³ ~~1074~~ ¹⁰⁷⁵ ~~1076~~ ¹⁰⁷⁷ ~~1078~~ ¹⁰⁷⁹ ~~1080~~ ¹⁰⁸¹ ~~1082~~ ¹⁰⁸³ ~~1084~~ ¹⁰⁸⁵ ~~1086~~ ¹⁰⁸⁷ ~~1088~~ ¹⁰⁸⁹ ~~1090~~ ¹⁰⁹¹ ~~1092~~ ¹⁰⁹³ ~~1094~~ ¹⁰⁹⁵ ~~1096~~ ¹⁰⁹⁷ ~~1098~~ ¹⁰⁹⁹ ~~1100~~ ¹¹⁰¹ ~~1102~~ ¹¹⁰³ ~~1104~~ ¹¹⁰⁵ ~~1106~~ ¹¹⁰⁷ ~~1108~~ ¹¹⁰⁹ ~~1110~~ ¹¹¹¹ ~~1112~~ ¹¹¹³ ~~1114~~ ¹¹¹⁵ ~~1116~~ ¹¹¹⁷ ~~1118~~ ¹¹¹⁹ ~~1120~~ ¹¹²¹ ~~1122~~ ¹¹²³ ~~1124~~ ¹¹²⁵ ~~1126~~ ¹¹²⁷ ~~1128~~ ¹¹²⁹ ~~1130~~ ¹¹³¹ ~~1132~~ ¹¹³³ ~~1134~~ ¹¹³⁵ ~~1136~~ ¹¹³⁷ ~~1138~~ ¹¹³⁹ ~~1140~~ ¹¹⁴¹ ~~1142~~ ¹¹⁴³ ~~1144~~ ¹¹⁴⁵ ~~1146~~ ¹¹⁴⁷ ~~1148~~ ¹¹⁴⁹ ~~1150~~ ¹¹⁵¹ ~~1152~~ ¹¹⁵³ ~~1154~~ ¹¹⁵⁵ ~~1156~~ ¹¹⁵⁷ ~~1158~~ ¹¹⁵⁹ ~~1160~~ ¹¹⁶¹ ~~1162~~ ¹¹⁶³ ~~1164~~ ¹¹⁶⁵ ~~1166~~ ¹¹⁶⁷ ~~1168~~ ¹¹⁶⁹ ~~1170~~ ¹¹⁷¹ ~~1172~~ ¹¹⁷³ ~~1174~~ ¹¹⁷⁵ ~~1176~~ ¹¹⁷⁷ ~~1178~~ ¹¹⁷⁹ ~~1180~~ ¹¹⁸¹ ~~1182~~ ¹¹⁸³ ~~1184~~ ¹¹⁸⁵ ~~1186~~ ¹¹⁸⁷ ~~1188~~ ¹¹⁸⁹ ~~1190~~ ¹¹⁹¹ ~~1192~~ ¹¹⁹³ ~~1194~~ ¹¹⁹⁵ ~~1196~~ ¹¹⁹⁷ ~~1198~~ ¹¹⁹⁹ ~~1200~~ ¹²⁰¹ ~~1202~~ ¹²⁰³ ~~1204~~ ¹²⁰⁵ ~~1206~~ ¹²⁰⁷ ~~1208~~ ¹²⁰⁹ ~~1210~~ ¹²¹¹ ~~1212~~ ¹²¹³ ~~1214~~ ¹²¹⁵ ~~1216~~ ¹²¹⁷ ~~1218~~ ¹²¹⁹ ~~1220~~ ¹²²¹ ~~1222~~ ¹²²³ ~~1224~~ ¹²²⁵ ~~1226~~ ¹²²⁷ ~~1228~~ ¹²²⁹ ~~1230~~ ¹²³¹ ~~1232~~ ¹²³³ ~~1234~~ ¹²³⁵ ~~1236~~ ¹²³⁷ ~~1238~~ ¹²³⁹ ~~1240~~ ¹²⁴¹ ~~1242~~ ¹²⁴³ ~~1244~~ ¹²⁴⁵ ~~1246~~ ¹²⁴⁷ ~~1248~~ ¹²⁴⁹ ~~1250~~ ¹²⁵¹ ~~1252~~ ¹²⁵³ ~~1254~~ ¹²⁵⁵ ~~1256~~ ¹²⁵⁷ ~~1258~~ ¹²⁵⁹ ~~1260~~ ¹²⁶¹ ~~1262~~ ¹²⁶³ ~~1264~~ ¹²⁶⁵ ~~1266~~ ¹²⁶⁷ ~~1268~~ ¹²⁶⁹ ~~1270~~ ¹²⁷¹ ~~1272~~ ¹²⁷³ ~~1274~~ ¹²⁷⁵ ~~1276~~ ¹²⁷⁷ ~~1278~~ ¹²⁷⁹ ~~1280~~ ¹²⁸¹ ~~1282~~ ¹²⁸³ ~~1284~~ ¹²⁸⁵ ~~1286~~ ¹²⁸⁷ ~~1288~~ ¹²⁸⁹ ~~1290~~ ¹²⁹¹ ~~1292~~ ¹²⁹³ ~~1294~~ ¹²⁹⁵ ~~1296~~ ¹²⁹⁷ ~~1298~~ ¹²⁹⁹ ~~1300~~ ¹³⁰¹ ~~1302~~ ¹³⁰³ ~~1304~~ ¹³⁰⁵ ~~1306~~ ¹³⁰⁷ ~~1308~~ ¹³⁰⁹ ~~1310~~ ¹³¹¹ ~~1312~~ ¹³¹³ ~~1314~~ ¹³¹⁵ ~~1316~~ ¹³¹⁷ ~~1318~~ ¹³¹⁹ ~~1320~~ ¹³²¹ ~~1322~~ ¹³²³ ~~1324~~ ¹³²⁵ ~~1326~~ ¹³²⁷ ~~1328~~ ¹³²⁹ ~~1330~~ ¹³³¹ ~~1332~~ ¹³³³ ~~1334~~ ¹³³⁵ ~~1336~~ ¹³³⁷ ~~1338~~ ¹³³⁹ ~~1340~~ ¹³⁴¹ ~~1342~~ ¹³⁴³ ~~1344~~ ¹³⁴⁵ ~~1346~~ ¹³⁴⁷ ~~1348~~ ¹³⁴⁹ ~~1350~~ ¹³⁵¹ ~~1352~~ ¹³⁵³ ~~1354~~ ¹³⁵⁵ ~~1356~~ ¹³⁵⁷ ~~1358~~ ¹³⁵⁹ ~~1360~~ ¹³⁶¹ ~~1362~~ ¹³⁶³ ~~1364~~ ¹³⁶⁵ ~~1366~~ ¹³⁶⁷ ~~1368~~ ¹³⁶⁹ ~~1370~~ ¹³⁷¹ ~~1372~~ ¹³⁷³ ~~1374~~ ¹³⁷⁵ ~~1376~~ ¹³⁷⁷ ~~1378~~ ¹³⁷⁹ ~~1380~~ ¹³⁸¹ ~~1382~~ ¹³⁸³ ~~1384~~ ¹³⁸⁵ ~~1386~~ ¹³⁸⁷ ~~1388~~ ¹³⁸⁹ ~~1390~~ ¹³⁹¹ ~~1392~~ ¹³⁹³ ~~1394~~ ¹³⁹⁵ ~~1396~~ ¹³⁹⁷ ~~1398~~ ¹³⁹⁹ ~~1400~~ ¹⁴⁰¹ ~~1402~~ ¹⁴⁰³ ~~1404~~ ¹⁴⁰⁵ ~~1406~~ ¹⁴⁰⁷ ~~1408~~ ¹⁴⁰⁹ ~~1410~~ ¹⁴¹¹ ~~1412~~ ¹⁴¹³ ~~1414~~ ¹⁴¹⁵ ~~1416~~ ¹⁴¹⁷ ~~1418~~ ¹⁴¹⁹ ~~1420~~ ¹⁴²¹ ~~1422~~ ¹⁴²³ ~~1424~~ ¹⁴²⁵ ~~1426~~ ¹⁴²⁷ ~~1428~~ ¹⁴²⁹ ~~1430~~ ¹⁴³¹ ~~1432~~ ¹⁴³³ ~~1434~~ ¹⁴³⁵ ~~1436~~ ¹⁴³⁷ ~~1438~~ ¹⁴³⁹ ~~1440~~ ¹⁴⁴¹ ~~1442~~ ¹⁴⁴³ ~~1444~~ ¹⁴⁴⁵ ~~1446~~ ¹⁴⁴⁷ ~~1448~~ ¹⁴⁴⁹ ~~1450~~ ¹⁴⁵¹ ~~1452~~ ¹⁴⁵³ ~~1454~~ ¹⁴⁵⁵ ~~1456~~ ¹⁴⁵⁷ ~~1458~~ ¹⁴⁵⁹ ~~1460~~ ¹⁴⁶¹ ~~1462~~ ¹⁴⁶³ ~~1464~~ ¹⁴⁶⁵ ~~1466~~ ¹⁴⁶⁷ ~~1468~~ ¹⁴⁶⁹ ~~1470~~ ¹⁴⁷¹ ~~1472~~ ¹⁴⁷³ ~~1474~~ ¹⁴⁷⁵ ~~1476~~ ¹⁴⁷⁷ ~~1478~~ ¹⁴⁷⁹ ~~1480~~ ¹⁴⁸¹ ~~1482~~ ¹⁴⁸³ ~~1484~~ ¹⁴⁸⁵ ~~1486~~ ¹⁴⁸⁷ ~~1488~~ ¹⁴⁸⁹ ~~1490~~ ¹⁴⁹¹ ~~1492~~ ¹⁴⁹³ ~~1494~~ ¹⁴⁹⁵ ~~1496~~ ¹⁴⁹⁷ ~~1498~~ ¹⁴⁹⁹ ~~1500~~ ¹⁵⁰¹ ~~1502~~ ¹⁵⁰³ ~~1504~~ ¹⁵⁰⁵ ~~1506~~ ¹⁵⁰⁷ ~~1508~~ ¹⁵⁰⁹ ~~1510~~ ¹⁵¹¹ ~~1512~~ ¹⁵¹³ ~~1514~~ ¹⁵¹⁵ ~~1516~~ ¹⁵¹⁷ ~~1518~~ ¹⁵¹⁹ ~~1520~~ ¹⁵²¹ ~~1522~~ ¹⁵²³ ~~1524~~ ¹⁵²⁵ ~~1526~~ ¹⁵²⁷ ~~1528~~ ¹⁵²⁹ ~~1530~~ ¹⁵³¹ ~~1532~~ ¹⁵³³ ~~1534~~ ¹⁵³⁵ ~~1536~~ ¹⁵³⁷ ~~1538~~ ¹⁵³⁹ ~~1540~~ ¹⁵⁴¹ ~~1542~~ ¹⁵⁴³ ~~1544~~ ¹⁵⁴⁵ ~~1546~~ ¹⁵⁴⁷ ~~1548~~ ¹⁵⁴⁹ ~~1550~~ ¹⁵⁵¹ ~~1552~~ ¹⁵⁵³ ~~1554~~ ¹⁵⁵⁵ ~~1556~~ ¹⁵⁵⁷ ~~1558~~ ¹⁵⁵⁹ ~~1560~~ ¹⁵⁶¹ ~~1562~~ ¹⁵⁶³ ~~1564~~ ¹⁵⁶

sic etiam sint monstruosi dogmatis : sed, sicut dicunt, oderunt lucem, nec etiam quæsitæ inveniuntur. Sed jam veniamus ad rem, etc.

EPISTOLA CCCXXVII (865)

RESCRIPTUM BERNARDI AD GUILLELMUM ABBATEM.

Libellum contra Petrum Abælardum conscriptum laudat, mutuumque colloquium vobis Pascha promittit.

GUILLELMO charissimo suo, frater BERNARDUS.

Motum vestrum et justum judico, et necessarium. Sed et otiosum non esse, monstrat libellus tundens et obstruens os loquentium iniqua. Non quod illum adhuc attentius, ut jubetis, percurrerim; sed quia ex eo quod cursim potuit pervidere, placet fateor, et potentem existimo iniquum dogma obruere. Verum, quoniam meo iudicio non satis, ut optime nostis, fidere consuevi, præsertim in tam magnis rebus; operæ pretium puto, præsertim considerata opportunitate, me atque vos pariter alicubi convenire et conferre de omnibus. Id ipsum tamen ante Pascha fieri posse non arbitror, ne, quod præsens tempus indicit, studium orationis impediatur. Porro silentii ac patientiæ super his meæ patientiam habete: cum horum plurima et pene omnia hucusque nescierim (866.) Jam vero ad quod hortamini potens est et Deus dare mihi spiritum bonum vestris orationibus. Valete.

EPISTOLA CCCXXVIII (867).

AD ROMANUM PONTIFICEM (868).

Contra electum Rutenensem.

Hactenus amicorum precibus morem gerentes, scripsimus opportune, importune: nunc autem, etiamsi velimus, tacere tamen christiana religione prohibemur, *Maledictus*, inquit propheta, *qui prohibet gladium suum a sanguine* (Jerem. XLVIII, 10). Quotidie nequitia proficit, malorum desideria prosperantur; et non est qui ascendat ex adverso, vel qui opponat se murum pro domo I-rael. Ecce adhuc in diebus tuis, et manibus et pedibus nituntur ingredi ad sancta sanctorum homines corruptissimi, qui pepigerunt pactum cum morte, et fœdus cum inferno. Utquid patientia hæc? Rutilenses (869) clerici elegerunt vitiiis suis consentientem personam, nec puduit eos, etiam in oculis tuis, veritatem operire mendacio, ut dicitur, et circa electam personam, et circa negotium electionis.

(865) Alias epistola 392: quæ vero antea 327 erat, nunc 339. Scripta circa annum 1139.

(866) Hinc patet Guillelmum, unum ex primis incentorem fuisse adversum Abælardum, quod etiam Guillelmus ipse in superiori epistola diserte affirmat, conquerendo de Gaufridi et Bernardi silentio.

(867) Epistola nova: quæ vero antea 328 erat, nunc 414. Scripta circa annum 1140.

(868) Hæc epistola subsequetur aliam cujusdam A. ad abbatem *Reatinensis monasterii*; atque inscripta erat. *Ad eundem*, At Innocentio vel Eugenio, et quidem a Bernardo, directam fuisse, patet ex epistola sequente, quæ est ejusdem argumenti, id est contra Rutenensem electum, Ademari successorem, cujus nomen ignoratur. Bernardus in epistola 240, n. I, Eugenio gratulatur, ob finitam

Homo ille, non a Deo, sed ab hominibus electus multos habet testes infamiæ suæ, nullum purgationis; et, ut vobiscum involute loquar, honestius est de illo silere, quam loqui. Absit ut in diebus tuis talia monstra promoveantur, ut ille ponatur custos animarum, qui pro nihilo ducit effusionem sanguinis Christi, et pretium redemptionis animæ suæ! Quid autem illi aliquantulum astute verbum de injuria et oppressione appellationis, ut ad se per hæc ad curiam inclinarent, causæ interseruerunt suæ? Nolite accipere verbum mendacii: quia, sicut virorum veracium relatione discitur, nulla secuta est appellationis oppressio, ubi nulla præcessit appellatio. Præinde oportet ut quod religiosorum consilio per episcopum factum est, per te robur accipiat in manu potenti et brachio excelso. Sed et ipsum archiepiscopum (870) magis ac magis tibi volumus commendari pro quo nec rogare, nec exaudiri vellemus, si non honorificaret ministerium suum.

EPISTOLA CCCXXIX (871).

AD EPISCOPUM LEMOVICENSEM.

Contra eundem electum Rutenensem.

Verba quæ ego loquor vobis, non pro me ipso loquere, nec in eis quæro quæ mea sunt. Vobis loquor pro vobis. Breves dies hominis sunt. Quandiu estis episcopus Lemovicensis, ministerium vestrum honorificate, ut videamus opera vestra bona. Causam Catinensis (872) electi, a domino Papa vobis commissam, et remota omni appellatione canonico fine terminandam a vobis audientes, facti sumus sicut consolati. Ecce enim præ manibus est tempus, et negotium, in quibus Ecclesia Dei perspiciet utrum sit rationale in pectore pontificis. Jam non erit otiosus, si tamen in vobis est, timor Dei, vigor canonum, amor justitiæ. In Ecclesia Rutenensi agitur de pastore, et episcopo animarum, et successore Christi, de illo, inquam, qui suscitavit semen fratris defuncti. Et ad hæc quis tam idoneus? Numquid ille, quem vita inquinavit, quem conscientia accusavit, quem fama publicavit? numquid ille, qui de abbacia in abbatiam, vel potius de abyssu in abyssum descendit, ut idem sit violator virginum, et consecrator? Et ubi erit jam illud, quod dictum est ab Apostolo: *Oportet episcopum sine crimine esse, tanquam dispensatorem Dei?* (Tit. 1,

causam Rutenensis Ecclesiæ, nempe ob depositum, ut videtur, Rutenensem episcopum indignum, de quo hæc in epistola et in sequente.

(869) Legendum, *Rutinenses*; ut colligitur ex epistola sequente. Rutila monasterium diocesis Treverensis, de quo in libro quarto Vitæ S. Bernardi, n. 47; nihil juvat ad hunc locum.

(870) Bituricensem scilicet, cujus suffraganeus est episcopus Rutenensis.

(871) Epistola nova: quæ vero antea 329 erat, nunc 318. Scripta circa annum 1140.

(872) Fortasse legendum, *Caturcensis*; nam vix ad aliam civitatem hæc epistola referri potest. Quod si ita videbitur, hoc loco agi videtur de electione Raimundi, quem proinde Guillelmus a Cracis et albo Cadurcensium episcoporum immerito expungat.

7) Noli ergo stare contra te ipsum, aliud dicens, et aliud agens: sed opera tua verbis tuis respondeant idem de eodem; ne illud tibi aptari possit, quod de quibusdam dictum est: *Infirmatæ sunt contra eos linguæ eorum* (Psal. LXIII, 9) Ecce in manu tua est. Verumtamen animam tuam custodi, neque communicaveris peccatis alienis. Per te stabit, aut per te corruet: sed si per te corruerit, manus tuas consecrabis Domino.

EPISTOLA CCCXXX (873).

AD INNOCENTIUM PAPAM.

Contra Petrum Abælardum.

Amantissimo patri ac domino INNOCENTIO BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, modicum id quod est.

Plorans ploravit in nocte sponsa Christi, et lacrymæ ejus in maxillis ejus: non est qui consoletur **305** eam ex omnibus charis ejus. Moram faciente Sponso, tibi, domine, commissa est Sunamitis in loco peregrinationis suæ. Nulli familiarius confitetur injurias, nulli secretius exponit æstus et gemitus suos, quam amico Sponsi. Nam quia Sponsum diligis, sponsam ad te clamantem non despicias in opportunitatibus, in tribulatione. Inter hæc omnia genera hostium, quibus circumvallatur Ecclesia Dei, sicut lilium inter spinas, nihil periculosius, nihil molestius est quam cum ab eis, quos continet in gremio suo, et quos suis fovet uberibus, laceratur interius. Pro talibus et de talibus est illa vox dolentis et gementis: *Amici mei et proximi mei adversum me appropinquaverunt et steterunt* (Psal. XXXVII, 12). Nulla quidem pestis efficacior ad nocendum, quam familiaris inimicus. Argumento nobis sunt et Absalon familiaritas, et osculum Judæ. Fundamentum aliud ponitur nobis, præter id quod positum est. Nova fides in Francia cuditur, de virtutibus et vitiis non moraliter, de sacramentis non fideliter, de mysterio sanctæ Trinitatis non simpliciter ac sobrie, sed præter ut accepimus (873), disputatur. Magister Petrus et Ernardus, a cujus peste Italiam purgastis, astiterunt et convenerunt in unum adversus Dominum, et adversus Christum ejus. Squama squamæ conjungitur, et nē spiraculum quidem incedit per eas. Corrupti sunt, et abominabiles facti sunt in studiis suis, et de fermento suæ corruptionis corrumpunt fidem simplicium, morum ordinem conturbant, Ecclesiæ maculant castitatem: ad imaginem et similitudinem illius qui transfiguratur se in angelum lucis habentes formam pietatis, sed virtutem ejus abnegantes, circumornati sunt ut similitudo templi, ut sagittent in obscuro rectos corde. Evasimus rugitum Petri Leonis, sedem Simonis Petri occupantem: sed Petrum Draconis incurrimus, fidem Simonis Petri impugnantem. Ille persecutus est Ecclesiam Dei manifeste, sicut leo rapiens: iste vero, tanquam

(873) Epistola nova: quæ vero antea 330 erat, nunc 349. Scripta anno Christi 1140.

(873*) Hic præter ut idem valet ac præterquam: quod simili prorsus intentione et formula usurpatur

draco, sedet in insidiis in occultis, ut interficiat innocentem. Sed tu, Domine Deus, oculos superbiorum humiliabis, tu conculcabis Leonem et Draconem. Nocuit ille, quoad vixit; et idem fuit ei vitæ terminus atque malitiæ: iste vero, nova dogmata scribens, jam providit quomodo virus suum transfundat in posteros, quomodo noceat generationi omniquæ ventura est. Denique, ut pauca de multis dicam, theologus noster cum Ario gradus et scalas in Trinitate disponit; cum Pelagio liberum arbitrium gratiæ præponit; cum Nestorio Christum dividens hominem assumptum a consortio Trinitate excludit. Sed in his omnibus gloriatur, quod cardinalibus et clericis curiæ, scientiæ fontes aperuerit; quod manibus et sinibus Romanorum libros et sententias incluserit, et in tutelam erroris sui assumit eos a quibus judicari debet et damnari. Qua mente, qua conscientia recurris ad fidei defensorem, fidei persecutor? quibus oculis, qua fronte intueberis amicum Sponsi, sponsæ violator! O nisi detineret me cura fratrum! o nisi me corporalis infirmitas impediret! quantum desiderarem videre amicum Sponsi pro sponsa zelantem in absentia Sponsi! Ego, qui silere non potui injurias domini mei, læsiones Ecclesiæ patientis feram? Tu autem, dilectissime Pater, ne elongaveris auxilium tuum ab ea: ad defensionem ejus conspice, accingere gladio tuo. Jam enim ex abundantia iniquitatis refrigescit charitas multorum: jamjam sponsa Christi, nisi manum adhibeas, egreditur et abit post vestigia gregum, et pacit greges juxta tabernacula pastorum.

EPISTOLA CCCXXXI (874).

AD STEPHANUM CARDINALEM ET EPISCOPUM

PRÆNESTINUM.

Ejusdem argumenti.

Venerabili domino et episcopo Patri S. Dei gratia Prænestino episcopo, frater BERNARDUS Claræ-Vallis abbas, viriliter agere et confortari in Domino.

Augustias et gemitus sponsæ Christi eo vobis familiariter enuntio, quo amicum Sponsi vos esse **306** cognovi, et gaudio gaudere propter vocem Sponsi. Confido enim de vobis in Domino, si bene novi interiorem hominem vestrum, quia non quæritis quæ vestra sunt, sed quæ Jesu Christi. Petrum Abælardum, catholicæ fidei persecutorem, inimicum crucis Christi, vita probat, et conversatio, et libri jam de tenebris in lucem procedentes. Monachum se exterius, hæreticum interius ostendit, nihil habens de monacho, præter nomen et habitum. Aperit cisternas veteres et lacus contritos hæreticorum, ut bos et asinus cadat. Siluerat jam per multos dies: sed quando siluit in Britannia, concepit dolorem, et nunc in Francia concepit iniquitatem. Egressus est de caverna sua coluber tortuosus, et in similitudinem hydræ, uno prius capite succiso, se-

de eodem Abælardo, *Epist. CCCXXXVI: De Spiritu sancto præterquam accepimus enuntians.* » EDIT.

(874) Epistola nova: quæ vero antea 331 erat, nunc 350. Scripta anno Christo 1140.

ptem pro uno capita produxit. Succiso uno, succisa fuit una illius hæresis Suessione : sed jam loco illius septem et eo amplius hæreses emerunt, quarum exemplar habuimus, et misimus vobis. Rudes et novellos auditores ab uberibus dialecticæ separatos, et eos qui, ut ita dicam, prima fidei elementa vix sustinere possunt, ad mysterium sanctæ Trinitatis, ad sancta sanctorum, ad cubiculum Regis introducit, et ad eum qui posuit tenebras latibulum suum. Denique theologus noster cum Ario gradus et scalas in Trinitate disponit, cum Pelagio liberum arbitrium gratiæ præponit, cum Nestorio Christum dividens, hominem assumptum a consortio Trinitatis excludit. Sic, sic per omnia fere sacramenta discurrens, attingit a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia damnabiliter. Ad hæc gloriatur, se infecisse curiam Romanam novitatis suæ veneno; manibus et sinibus Romanorum libros et sententias suas inclusisse, et in tutelam sui erroris assumit eos a quibus judicari debet et damnari. Provideat Deus Ecclesiæ suæ, pro qua mortuus est, ut eam exhiberet sibi non habentem maculam aut rugam, quatenus perpetuum silensium imponatur homini cujus maledictione os plenum est, et amaritudine et dolo.

EPISTOLA CCCXXXII (875).

AD C. CARDINALEM.

Item contra Petrum Abælardum,

Domino venerabili et patri dilectissimo, sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinali G. BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas, spiritum consilii et fortitudinis.

Silere non possum injurias Christi; angustias et dolores Ecclesiæ, et miseriam inopum, et gemitum pauperum. Incidimus in tempora periculosa. Magistros habemus prurientes auribus: discipuli a veritate auditum avertunt, ad fabulas convertuntur. Habemus in Francia monachum sine regula, sine sollicitudine prælatum, sine disciplina abbatem Petrum Abælardum, disputantem cum pueris, conversantem cum mulieribus. Aquas furtivas et panes absconditos domesticis suis apponit in libris, et in sermonibus suis profanas vocum novitates inducit et sensuum. Accedit non solus, sicut Moyses, ad caliginem in qua erat Deus, sed cum turba multa et discipulis suis. Per vicos et plateas de fide catholica disputatur, de partu Virginis, de sacramento altaris, de incomprehensibili sanctæ Trinitatis mysterio. Evasimus rugitum Petri Leonis: sibilos Petri Draconis incurrimus. Sed tu, Domine Jesu, oculos superborum humiliabis, tu conculcabis Leonem et Draconem. Nocuit ille quoad vixit, et idem fuit et vitæ terminus, atque malitiæ: iste vero jam providit quomodo virus suum transfundat in posteros, quomodo noceat generationi omni quæ ventura est.

(875) Epistola nova: quæ vero antea 332 erat nunc 367. Scripta anno Christi 1140.

(876) Epistola nova: quæ vero antea 333 erat, nunc 386. Scripta anno Christi 1140.

(877) Is est Gregorius Tarquinius, sanctorum Sergii et Bacchi diaconus cardinalis, a Callisto II creatus.

Lepram adinventionum suarum atramento signavit et calamo. Libros ejushabuimus, et misimus vobis. Cognoscite auctorem operis in opere. Videte quod theologus noster cum Ario gradus et scalas in Trinitate disponit, cum Pelagio liberum arbitrium gratiæ præponit; cum Nestorio Christum dividens, hominem assumptum a consortio Trinitatis excludit. Et hæc pauca sunt de multis. Non erit in vobis qui vicem Christi doleat, qui diligat justitiam, qui oderit iniquitatem? Si os loquentis iniqua obstructum non fuerit, videat ille et judicet, qui solus laborem et dolorem considerat.

EPISTOLA CCCXXXIII (876).

AD G. CARDINALEM (877).

Ejusdem item argumenti.

Viro venerabili et amico suo G. diacono cardinali sub titulo sanctorum Sergii et Bacchi, BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas, salutem et dilectionem.

Secundum tuam consuetudinem, quotiescunque curiam intro, semper mihi debes assurgere. Verba videntur quasi ludentis; sed seria res agitur. Ecce ego curiam intro, secundum causam dico, non secundum personam. Qui personæ meæ assurgere solebas, assurge nunc causæ meæ, imo causæ Christi: quia Christus est in causa, et veritas periclitatur. Assurge, imo exurge adversus eum qui disputat de fide contra fidem, qui verbis legis legem impugnat, cujus manus contra omnes, et manus omnium contra eum. Hic est Petrus Abælardus, qui de moribus, de sacramentis, de Patre et Filio et Spiritu sancto scribit, docet, et disputat, dividens prout vult. Nunc autem intrat curiam, postquam commovit Ecclesiam, et turbavit eam, non ut sanet contritiones ejus, sed ad excusationes excusandas in peccatis. Si filius ejus es, defende utrum qui te portavit, et uberaquæ suxisti.

EPISTOLA CCCXXXIV (878).

AD GUIDONEM PISANUM (879).

Contra eundem Abælardum.

GUIDONI Pisano, BERNARDUS Claræ-Vallis abbas, mentem sanam in corpore sano (JUVEN.).

Causam meam propriam secure vobis committerem propter officium mutuæ dilectionis nostræ: nunc autem tanto confidentius istam committo, quanto amplius ille diligendus est, cujus est causa. Causa est Christi, imo Christus est in causa, et veritas in periculo. Dividuntur vestimenta Christi, sacramenta Ecclesiæ scinduntur: sed integra manet tunica inconsutilis, desuper contexta per totum. Tunica hæc unitas est Ecclesiæ, quæ scissuram ignorat, divisionem non recipit. Quod enim desuper contextum est, quod a Spiritu sancto compactum est, non dissolvitur ab hominibus. Cum hæretici exacerunt linguam suam sicut serpentes, cum omnes aculeos ingenii sui excusserunt, ut pacem Ecclesiæ contur-

(878) Epistola nova: quæ vere antea 334 erat, nunc 362. Scripta anno Christi 1140.

(879) Guido Moricotas de Vico, Pisanus, cardinalis tituli sanctorum Cosmæ et Damiani, ab Innocentio creatus.

bent; tamen, quoniam portæ inferi sunt non prævalebunt adversuseam. Si filius hujus est, si materna ubera recongoscis, non deseras matrem in periculo, non subtrahas humeros tuos in tempore tribulationis. Magister Petrus ingreditur curiam, ut apostoliæ Sedis auctoritas ponatur ei murus et antemurale ad confirmandos suos errores, quos scripsit, quos docuit, quibus fidem catholicam impugnavit.

EPISTOLA CCCXXXV (880).

AD QUEMDAM PRESBYTERUM CARDINALEM (881).

Item contra Petrum Abælardum

Cardinali presbytero, BERNARDUS Claræ Vallis abbas, salutem et dilectionem in Domino.

Nemo adolescentiam tuam contemnat. Canities quippe non capit, sed mentis requiritur a Domino, **308** et ætas senectutis vita immaculata. Non expavit Jeremias, non formidavit Daniel, licet ambo pueri essent, senes impudicos, inveteratos dierum malorum. Impudicum et ego merito appellaverim illum qui decorem Ecclesiæ, qui fidem maculat castitatem. Hic est Petrus Abælardus, qui de fide, de sacramentis, de mysterio sanctæ Trinitatis, præterquam accepit, disputat, dividens singulis prout vult. Nunc autem ingreditur curiam, postquam Ecclesiam commovit, et conturbavit eam, non ut sanet contritiones ejus, sed quia declinavit in verba malitiæ, ad excusandas excusationes in peccatis. Confidenter pro Ecclesia stabunt qui se filios esse Ecclesiæ cognoscunt.

EPISTOLA CCCXXXVI (882).

AD QUEMDAM ABBATEM (883).

Ejusdem argumenti.

Dilectissimo fratri et coabbati, frater BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas, zelum Dei habere secundum scientiam.

Oportet hæreses esse, ut qui probati sunt, manifesti fiant. Si quis est Domini, jungatur ei. Deus enim est in causa. Veritas periclitatur: dividuntur vestimenta Christi, sacramenta scinduntur Ecclesiæ. A planta pedis usque ad verticem faciei corrumpitur sanitas, simplicitas fidelium deridetur: prope est ut ascendat leo de cubili suo, ut contra Ecclesiam se erigat prædo gentium. Præcedit jam Petrus Abælardus ante faciem Antichristi parare vias ejus, de fide, de sacramentis, de Patre et Filio et Spiritu sancto, præterquam accepimus, enuntians. Scribit,

(880) Epistola nova: quæ vero antea 335 erat, nunc 368. Scripta anno Christi 1140.

(881) Codex Vedastinus, nominatim, ad Petrum cardinalem. MARTENE.

(882) Epistola nova: quæ vero antea 336 erat, nunc 324. Scripta anno Christi 1140.

(883) Forte ad Bernardum abbatem Italum, qui Romam a Bernardo tunc missus fuerat, infra in epistolis 343 et 344.

(884) Alias epistola 370: quæ vero antea 337 erat, nunc 325. Scripta anno Christi 1140.

(885) In codice Vaticano notato 662, habetur ordine suo post epistolam 189, cum hoc titulo:

A docet, et contendit verbis ad subversionem audientium. Ponit in Trinitate gradus et scalas cum Arie; præponit gratiæ liberum arbitrium cum Pelagio; hominem assumptum a consorcio Trinitatis excludit Christum dividit cum Nestorio. Sed in omnibus his gloriatur quod Ecclesiam Romanam sibi reconciliavit quod libros et sententias suas manibus et sinibus Romanorum incluserit: et in defensionem sui erroris assumit eos a quibus judicari debet et damnari. Videat Deus, et judicet, si velociter obstructum nos fuerit os loquentis iniqua. Cætera præsentium lator latius explicabit.

EPISTOLA CCCXXXVII (884).

B AD INNOCENTIUM PONTIFICEM, IN PERSONA FRANCIE EPISCOPORUM (885).

Episcopi Galliæ exponunt Pontifici quid actum sit in causa Petri Abælardi, Bernardum ad disceptationem in synodo provocantis, sed objectos sibi hæresum articulos respondere nolentis et ad Sedem apostolicam appellantis.

Reverendissimo patri et domino INNOCENTIO, Dei gratia summo Pontifici, HENRICUS Senonensium archiepiscopus, GAUFRIDUS Carnotensis episcopus, sanctæ Sedis apostolicæ famulus (886), HELIAS Aurelianensis, HUGO Autissiodorensis, HATTO Trecensis, MANASSES Meldensis episcopi devotas orationes et debitam obedientiam.

C 1. Nulli dubium est quod ea quæ apostolica firmantur auctoritate, rata semper existunt, nec aliquis possunt deinceps mutilari cavillatione, vel invidia depravari. Ea propter ad vestram apostolicam Sedem, beatissime Pater, referre dignum censuimus quædam, quæ nuper in nostra contigit tractari præsentia: quæ quoniam et nobis, et multis religiosis ac sapientibus viris rationabiliter acta visa sunt, vestræ **309** Serenitatis expectant comprobari iudicio, simul et auctoritate perpetuo roborari. Itaque, cum per totam fere Galliam in civitatibus, vicis, et castellis, a scholaribus, non solum intra scholas, sed etiam triviatim; nec a litteratis aut p̄ovectis tantum, sed a p̄eris et simplicibus, aut certe stultis, de sancta Trinitate, quæ Deus est, disputaretur, insuper alia multa ab eisdem, absõna prorsus et absurda, et plane fidei catholicæ, **D** sanctorumque Patrum auctoritatibus obviantia proferrentur: cumque ab his qui sane sentiebant, et eas ineptias rejiciendas esse cense-

Episcopi Franciæ domino Innocentio papæ; ubi Franciæ nomine metropolis Senonensis intelligitur. Hinc in epistola 161, vox sanguinis Archembaldi, subdecani Aureliacensis, ad innocentium clamare de Francia dicitur: et epistola 126, n. 4, Franciam a Burgundia distinguit. Franciæ tamen nomine etiam tunc secundæ Belgicæ magna pars comprehendebatur.

(386) Id est legatus. Hoc nomine præ modestia uti solebat Gaufridus, ut legitur in chartario ecclesiæ Sancti-Stephani apud Drocas. Vicarii sanctæ sedis alii passim dicebantur.

bant (887), sæpius admoniti corripentur; vehementius convalescebant, et auctoritate magistri sui Petri Abælardi, et cujusdam ipsius libri, ubi Theologiæ indiderat nomen, nec non et aliorum ejusdem opusculorum freti, ad astruendas profanas adinventiones illas, non sine multarum animarum dispendio, sese magis ac magis armabant. Quæ enim et nos et alios plures non parum moverant ac læserant, inde tamen quæstionem facere verebantur.

2. Verum dominus abbas Claræ-Vallis, his a diversis et sæpius auditis, imo certe in prætaxato magistri petri Theologiæ libro, nec non et aliis ejusdem libris, in quorum forte lectionem inciderat, diligenter inspectis, secreto prius, ac deinde secum duobus aut tribus adhibitis testibus, juxta evangelicum præceptum, hominem convenit: et ut auditores suos a talibus compesceret, librosque suos corrigeret, amicabiliter satis ac familiariter illum admonuit. Plures etiam scholarium adhortatus est ut et libros venenis plenos repudiarent et rejicerent, et a doctrina quæ fidem lædebat catholicam, caverent et abstinerent. Quod magister Petrus minus patienter et nimium ægre ferens, crebro nos pulsare cepit, nec ante voluit desistere, quoad ad dominum Claræ-Vallensem abbatem super hoc scribentes, assignato die, scilicet octavo Pentecostes, Senonis ante nostram submonuimus venire præsentiam, quo se vocabat et offerebat paratum magister Petrus ad probandas et defendendas, de quibus illum dominus abbas Claræ-Vallensis, quomodo prætaxatum est, reprehenderat, sententias. Cæterum dominus abbas nec ad assignatum diem se venturum, nec contra Petrum sese disceptaturum nobis remandavit. Sed quia magister Petrus interim suos nihilominus cepit undequaque convocare discipulos, et obsecrare ut ad futuram inter se dominumque abbatem Claræ-Vallensem disputationem, una cum illo suam sententiam simul et scientiam defensuri venirent, et hoc dominum Claræ-Vallensem minime lateret; veritus ipse ne propter occasionem absentiae suæ tot profanæ, non sententiæ, sed insanæ, tam apud minus intelligentes, quam earundem defensores majore dignæ viderentur auctoritate; prædicto quem sibi designaveramus die, licet eum minime suscepisset, tactus zelo pii fervoris, imo certe sancti Spiritus igne succensus, sese nobis ultro Senonis præsentavit. Illa vero die, scilicet octava Pentecostes, convenerant ad nos Senonis fratres et suffraganei nostri episcopi ob honorem et reverentiam sanctarum, quas in ecclesia nostra populo revelaturos nos indixeramus: reliquiarum

(887) ineptias vocabant veteres etiam gravissimas hæreses, ut observatum alias in Præfatione 2 Sæculi 4, Benedictini, n. 133. Hieronymus in epistola ad Alypium et Augustinum, agens de hæresi Coelestiana, « Nec grande est ineptissimis næniis respondere; » et Bernardus ipse rursus in serm. 65 in Cant. n. 8.

(888) Id anno 1140 accidisse refert præter alios Hugo Sancti Mariani Chronographus, nulla tamen

3. Itaque præsentate glorioso rege Francorum Ludovico cum Willelmo religioso Nivernis comite, domino quoque Remensi archiepiscopo, cum quibusdam suis suffraganeis episcopis, nobis etiam et suffraganeis nostris, exceptis Parisiis et Nivernis, episcopis præsentibus, cum multis religiosis abbatibus et sapientibus, valdeque litteratis clericis, adfuit dominus abbas Claræ-Vallensis, adfuit magister Petrus cum fautoribus suis (888). Quid multa? Dominus abbas cum librum Theologiæ magistri Petri proferret in medium, et quæ adnotaverat absurda, imo hæretica plane capitula 310 de libro eodem proponeret, ut ea magister Petrus vel a scripta negaret; vel si sua fateretur, aut probaret, aut corrigeret; visus diffidere magister Petrus Abælardus, et subterfugere, respondere noluit: sed quamvis libera sibi daretur audientia, tutumque locum et æquos habere iudices, ad tamen sanctissime Pater, appellans præsentiam, vestramum suisa conventu discessit.

4. Nos autem, licet appellatio ista minus canonica videretur, Sedi tamen apostolicæ deferentes, in personam hominis nullam volumus proferre sententiam. Cæterum sententias pravi dogmatis ipsius, quia multos infecerant, et sui contagione adusque cordium intima penetraverant; sæpe in audientia publica lectas et relectas, et tam verissimis rationibus, quam beati Augustini, aliorumque sanctorum Patrum inductis a domino Claræ-Vallensi auctoritatibus, non solum falsas, sed et hæreticas esse evidentissime comprobatas, pridie ante factam ad vos appellationem damnavimus. Et quia multos in errorem perniciosissimum et plane damnabilem pertrahunt eas auctoritate vestra, dilectissime domine, perpetua damnatione notari, et omnes qui pervicaciter et contentiose illas defenderint, a vobis, æquissime Pater, justa pœna mulctari unanimiter et multa precum instantia postulamus. Sæpedicto vero Petro si Reverentia vestra silentium imponeret, et tam legendi quam scribendis prorsus interrumperet facultatem, et libros ejus, perverso sine dubio dogmate respercos, condemnaret; avulis spinis et tribulis ab Ecclesia Dei, prævaleret adhuc læta Christi seges succrescere, florere, fructificare. Quædam autem de condemnatis a nobis capitulis vobis, reverende Pater, conscripta transmisimus, ut per hæc audita reliqui corpus operis facilius æstimetis.

EPISTOLA CCCXXXVIII (889).

AD HAIMERICUM CARDINALEM ET CANCELLARIUM.

Petro Abælardo hæreseos convicto, non debere apud cardinales et curiam Romanam patere refugium.

Illustri viro et amico præcordiali HAIMERICO, san-

mentionem factam de revelatione reliquiarum, neque in Chronico S. Petri Vivi. De hac synodo agens Otto Frisingensis episcopus, Theobaldum palatinum comitem cum aliis nobilibus ei interfuisse scribit in libro primo de Gestis Friderici, cap. 48.

(889) Alias epistola 369: quæ vero antea 338 erat, nunc 401. Scripta anno Christi 1140. Vide epistolam 187 seqq. et Notas.

ctæ Romanæ Ecclesiæ diacono cardinali et cancellario, BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas, providere bona coram Deo et hominibus.

1. Sicut audivimus, sic vidimus libros et sententias magistri Petri Abælardi : notavimus verba, signavimus mysteria, et mysteria iniquitatis inventa sunt. Theologus noster verbis legis legem impugnat. Sanctum projicit canibus, et margaritas porcis : fidem corrumpit simplicium, Ecclesiæ maculat castitatem.

Quo semel est imbuta recens servabit odorem Testa [diu.]

(HORAT. *Epist.* I, II, 69.)

Transierat per ignem liber ejus, et inductus est in refrigerium. Jamque in Ecclesia hostis Ecclesiæ, fidei persecutor, in gremio fidei requiescit. Effusus est sicut aqua. Non crescat qui ascendit cubile patris sui, et maculavit stratum ejus. Maculavit Ecclesiam homo ille, rubiginem suam simplicium mentibus affricuit. Cum ea ratione nititur explorare quæ pia mens fidei vivacitate apprehendit. Fides piorum credit, non discutit. Sed iste Deum habens suspectum, credere non vult nisi quod prius ratione discussit. Cumque propheta dicat, *Nisi credideritis, non intelligetis (Isai. VII, 9, sec. LXX)* : iste fidem voluntariam nomine redarguit levitatis, abutens illo Salomonis testimonio, *Qui credit cito, levis est corde (Eccli. XIX, 4)*. Reprehendat ergo beatam virginem Mariam, quoniam cito credidit angelo nuntianti, et dicenti : *Ecce concipies et paries filium (Luc. I, 34)*. Redarguat et illum in extrema linea vitæ credentem verbo morientis et dicentis : *Hodie mecum eris in paradiso ! (Id. XXIII, 43)*. Laudet e regione duritiam **¶** cordis illorum, quibus dictum est : *O stulti et tardi corde ad credendum in omnibus quæ locuti sunt Prophetæ (Id. XXIV, 25)*. Commendet etiam illius tarditatem, cui dictum est : *Pro eo quod non credidisti verbis meis, eris tacens, et non poteris loqui (Id. I, 20)*.

2. Denique ut pro brevitate epistolæ de multis pauca dicam : doctor egregius cum Ario gradus et scalas in Trinitate disponit ; cum Pelagio liberum arbitrium gratiæ præponit, cum Nestorio Christum dividens, hominem assumptum a consortio Trinitatis excludit. Sed in his omnibus gloriatur quod cardinalibus et clericis curiæ scientiæ fontes aperuerit, quod manibus et sinibus Romanorum libros et sententias suas incluserit ; et in tutelam sui erroris assumit eos a quibus judicari debuit et damnari. Jacinctus multa mala ostendit nobis (890) : non fecit tamen, non quia non voluit, sed quia non potuit. Verum æquanimiter ferimus, cum nec personæ domini Papæ, nec curiæ in curia illa pepercit Cæ-

tera autem quæ vidit et audivit Nicolaus iste meus, imo et vester, viva melius referet voce.

EPISTOLA CCCXXXIX. (891)

AD PAPAM INNOCENTIUM.

Alvisi Atrebatensis episcopi innocentiam adversus calumniatores ejus asserit.

Amantissimo patri et domino, Dei gratia summo Pontifici Innocentio, Bernardus Claræ-Vallis abbas vocatus, modicum id quod est.

Nec novum nec mirum est humanum animum posse falli vel fallere. Cavendum et hoc et illud, quia utrobique periculum. Ad utrumque cautelam vobis apposuit magni consilii Angelus, quando dixit, *Estotes prudentes sicut serpentes, et simplices sicut columbæ (Matth. X, 16)*, ut nec prudentia decipi, nec simplicitas decipere posset. Marcianenses monachi (892) venerunt ad vos in spiritu mendacii et spiritu erroris, adversus Dominum, et adversus christam ejus. Verbum iniquum constituerunt adversus Atrebatensem episcopum, cujus conversationis et vitæ bonus odor fuit hactenus in omni loco. Qui sunt isti, qui ut canes mordent, qui dicunt bonum malum, qui ponunt lucem tenebras ? qui sunt isti, qui contra legem maledicunt surdo, et coram cæco ponunt offendiculum ? (*Levit. XIX, 14.*) Quare, domine, irascaris in filium tuum ? quare lætificasti inimicos ejus ? Ubi est illud apostoli, *Nolite omni spiritui credere, sed probate spiritus si ex Deo sunt ? (I Joan. IV, 1.)* In Domino confido quia dissipabitur consilium eorum, et, cum apparuerit quod verum est, evacuabitur quod falso est, ut mentita sit iniquitas sibi. Auribus nostris audivimus quam fideliter, quam constanter locutus sit in conspectu Regis et principum pro fidelitate Romanæ Ecclesiæ. Veniet ad vos in innocentia sua in die vocationis suæ : præmisit ante filium suum archidiaconum præsentium latorem, cujus personam et mores vestræ mansuetudini commendamus. De cætero venit ad vos abbas Sancti-Vedasti (893), homo plane inimicus sibi, suis, et ecclesiæ suæ, homo qui accepit in vanum nomen abbatis : quærit enim quæ sua sunt, non quæ Jesu Christi. Sed et qualis pater, talis et filius qui cum eo est : qui nec conscientiæ, nec suæ famæ pepercit. Subsannatio et illusio his qui in circuitu ejus sunt : G. loquor monachum ejus. Spiritus veritatis det vobis dividere lucem a tenebris, de vobis reprobare malum et eligere bonum.

¶ EPISTOLA CCCXL (894).

AD EUMDEM INNOCENTIUM PAPAM.

Pro episcopo Andegavensi.

Amantissimo domino et patri, Dei gratia summo Pontifici INNOCENTIO, BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas, modicum id quod est.

(890) Vide epistolam 189.

(891) Alias epistola 327 : quæ vero ante 339 erat, nunc 402. Scripta circa annum 1140.

(892) Marcianense Ordinis S. Bened. nobile monasterium ad Scarpam, diocesis Tornacensis, a sancta Rictrude conditum sæculo septimo.

(893) Gualtero nomen erat, cujus successor ab anno 1147 Guericus, de quo in epistola 284. Purgatur in Gallia Christiana, quod nihil in eum ab innocentio decretum sit.

(894) Epistola nova : quæ vero antea 340 erat, nunc 403. Scripta circa annum 1140.

Fractus jam ætate, laboribus, periculis, Andegavensis episcopus (895), cujus pectus non moveat, nisi ejus qui viscera misericordiæ, qui omnem humanitatis exiit affectum? Hæc me movent pro homine illo, cujus senectutem, si unum excipitur factum, venerabilem facit et vita et scientia. De quo quoniam quid peractum sit inter ipsum et abbatiam, nondum cognovimus, nihil scribere præsumimus de re incognita. Sed, si constiterit eum fecisse quod promisit, nihil jam superesse credimus, nisi ut plenitudini gratiæ et officii sui restituatur.

EPISTOLA CCCXLI (896).

AD MALACHIAM HIBERNIÆ ARCHIEPISCOPUM.

Fratres, litteras, et baculum, ab eo missa grato animo suscipit. Locum Religiosis idoneum præparari jubet; sequæ ejus orationibus commendat.

Venerabili domino et beatissimo patri MALACHIÆ, Dei gratia Hiberniensium archiepiscopo (897), apostolicæ Sedis legato, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, invenire gratiam apud Dominum.

1. Inter multiplices æstus et curas pectoris mei, præ multitudine quarum anima mea turbata est valde, fratres de terra longinqua venientes, ut serviant Domino, epistola tua, et baculus tuus ipsæ me consolata sunt: epistola in ostensione bonæ voluntatis, baculus ad sustentandum corpus infirmitatis, fratres qui Deo serviunt in spiritu humilitatis. Omnia suscepimus, omnia placent, omnia pariter cooperantur in bonum. Quod autem voluistis duos de fratribus mitti vobis ad prævidendum locum (898); communicato cum fratribus consilio, dignum duximus non eos separandos ab invicem, donec plenius in eis formetur Christus, donec ad integrum doceantur prælia Domini. Cum igitur fuerint in schola sancti Spiritus eruditi, cum induti virtute ex alto; tunc demum ad patrem filii revertentur, ut cantent canticum Domini, non jam in terra aliena, sed in sua.

2. Vos autem interim juxta sapientiam vobis datam a Domino, secundum habitudinem locorum quæ vidistis apud nos, prævidete et præparate eis locum a tumultibus sæculi separatum. Tempus enim prope est, in quo vobis, operante Dei gratia, novos de veteribus homines producemus. Sit nomen Domini benedictum in sæcula, de cujus munere venit, ut communes habeam filios vobiscum, quos vestra prædicatio plantavit, nostra exhortatio rigavit, Deus

(895) Ulgerius, ad quem epistola 200.

(896) Alias epistola 315: quæ vero antea 341 erat, nunc 385. Scripta circa annum 1140.

(897) Usserius hanc epistolam inter Hibernicas refert, ubi contra Johannem Picardum observat, Armachanos antistites ante pallii usum, qui non nisi anno 1150 ipsis concessus est, dictos fuisse archiepiscopos, atque metropolitani potestate usos. Usserium in primis movet archiepiscopi nomen in Malachia, qui ante aliquot annos relicto archiepiscopatu, Dunensis episcopatus administrationem suscepit, Vitæ capite 14. Sed archiepiscopi nomen ob pristinam dignitatem ei tribuere potuit Bernar-

autem incrementum dedit. Sanctitatem vestram rogamus ut verbum Domini prædicetis, ad dandam scientiam salutis plebi ejus. Duplex enim vobis incumbit necessitas, et ex officio legationis, et episcopali negotio. De cætero, quoniam in multis offendimus omnes (Jacobi III, 2), et inter homines sæculi frequenter positi multum de pulvere mundi contrahimus; vestris et vestrorum orationibus me commendo, ut in fonte misericordiæ suæ nos lavare et emaculare dignetur ipse fons pietatis Jesus Christus, qui dixit Petro: *Nisi laveris te, non habebis partem mecum* (Joan. XIII, 8). Sed et hoc ipsum, non solum precibus, verum etiam quasi ex debito requiro, cum ego clamen ad Dominum pro vobis, si quid possit peccatoris oratio. In Domino valete.

EPISTOLA CCCXLII (899).

AD JOSLENUM EPISCOPUM SUSSIONENSEM.

Archiepiscopum Budegalensem apud regem purgari postulat.

Venerabili domino et dilectissimo patri JOSLENO, Dei gratia Suessionensi episcopo, BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas, invenire gratiam apud Dominum.

1. Injuria regni est et principum ejus, si negotia regis de sinu ipsius cum impetu procedant ad publicum, et non tam circumspecto quam præcipiti explicentur consilio. Placet mihi, et multum placet quoniam rex credit vobis, et confidit in vobis. Scio enim quia regem et honorem regni bona æmulatione æmulamini, et scio nihilominus spiritum consilii esse vobiscum. Ita oportet: hic ordo, hæc ratio, hic modus videndus est in viro consilii, ut diligat, et sapiens sit, In ore duorum istorum, id est dilectionis et sapientiæ, stabit omne verbum consilii. Hæc duo, si in unum convenient, poterit eructare verbum bonum, et discere opera facienda regi. Cæterum, si vel dilectio prudentiam, vel prudentia dilectionem solam in administratione consilii deseruerit, væ terræ, cujus rex puer erit! In consilium eorum non veniat anima mea, qui vel diligentes me, prudentes non sunt, vel prudentes, me non diligunt. Sic enim cecidit miser ille Adam de gradibus æternitatis, quando abiit in consilio impiorum, Evæ diligentis, sed non prudentis; serpentis prudentis, sed minime diligentis.

2. Quid est quod dominus meus rex archiepiscopum Budegalensem (900) attrahere nititur in causam sine causa? Vestrone id agitur consilio? Absit

dux qui tamen in sequentibus episcopum tantum vocat.

(898) Id est situm Melli-Fontis monasterii, anno 1141 conditi in diocesi Armachana, præfecto Melli-Fonti abbate Christiano, de quo in epistola nunc 357. n. 3. De hoc monasterio in Actis S. Malachiæ et S. Bernardi, et in epistola 254, apud Chesnium tomo 4.

(899) Epistola nova: quæ vero antea 342 erat, nunc 383. Scripta anno Christi 1140. Vide epistolam 223.

(900) Is tum erat Gaufridus de Loratorio, cui nondum archiepiscopo scripta est epistola 125. In dñis hæc male directa scribitur ad Joannem.

a vobis istud consilium! abbat a me ista auspicio! Quid tandem mali fecit homo ille? Quod electam pari Pictaviensium pace, et voto, et voce, personam (901) canonica libertate consecravit! quod pecuniam Pictaviensium, quam moriens dispersit, dedit pauperibus et ecclesiis, de faucibus esurientum, de sinu Ecclesiæ non extraxit! En sanguis iste de manu ejus exquiritur. Si culpa est quod ovibus errantibus assignavit pastorem, quod pupillum et vitulum non spoliavit, quod privilegia apostolicæ Sedis illibata conservavit, non potest excusari. O Consilium sine consilio, in quo justitia pro scelere, et innocentia pro crimine reputatur! Attendite vobis, episcopi: vestra enim res agitur, paries cum proximus ardet (HORAT. *Epist.* I, II, 84).

3. Vobis tamen, domine, quoniam et lateri regis arctius adhæretis, et ex nutu vestro ipsius pendent negotia; vobis incumbit pro consortibus vestris id agere cum rege, ut non accendat omnem iram suam. Dico vobis, homo ille imperterritus est, homo potens in opere et sermone: vix poterit avelli a suo jure. Magnum enim locum obtinet in terra illa. Si res turbata fuerit, multi permanebunt cum eo in tentationibus ejus. Videte ergo, ne quis oleum flammæ adjiciat. Exstinguatur ignis, antequam convalescat incendium:

Sero (enim) medicina paratur,

Cum mala per longas convaluere moras.

(OVIDIUS, *De remed. amor.*, 91, 92.)

314 EPISTOLA CCCXLIII (902).

BERNARDI ABBATIS ITALI AD INNOCENTIUM

Conqueritur quod in monasterio Salvatoris omnia secundum Pontificis promissa non contigerint.

Desiderabili domino et delectissimo patri, Dei gratia summo Pontifici INNOCENTIO, servus ejus BERNARDUS, preces pauperum.

Coarctor e duobus, quoniam et pudor silentium imperat, et necessitas jubet loqui. Loquar ergo ad dominum, cum sim pulvis et cinis: loquar autem in amaritudine animæ meæ. Conquerimur, domine, de te, sed apud te: et querela quidem in umbra est, sed causa querelæ jam in sole posuit tabernaculum suum. Factum ut imperasti: venimus ad monasterium Sancti-Salvatoris (903) sicut mandaveras in litteris tui servo tuo, patri nostro. Ubi est ergo nunc expectatio mea, et tua promissio? Transivimus per ignem et aquam: et, nisi quia Dominus erat in nobis, forsitan aqua absorbuisset nos. Periculis latronum et fluminum, periculis in civitatibus et solitudine, periculis in terra et in mari fatigati sumus, et non fuit qui adjuvaret. Hæc omnia vene-

(901) Grimoardum, ex abbate B. Mariæ de Alodiis: cujus electio, anno 1140 facta, aliquandiu suspensa fuit per Ludovicum VII.

(902) Epistola nova, scripta anno Christi 1140.

(903) Hoc monasterium hactenus existit, octo millibus a Farfensi distitum, eidemque subjectum: in quod monachi Farfenses sætate commigrant. Confer epistolam 184, et ibi Notas.

(904) Nempe Atanulfum abbatem Farfensem.

rant super nos: sed nondum statim finis. Litteris tuis, domine, extracti sumus de sinu patris nostri, et ad unius jussionis vocem, relictis fratribus et patre, in odore præceptorum tuorum occurrimus. Litteris tuis excusati sumus a gremio matris nostræ, et ab uberibus consolationis ejus: ejecti sumus de loco voluptatis, et opposuisti, domine, flammæum gladium, ne revertamur, et utinam versatilem. Cecidit corona capitis nostri, versus est in luctum chorus noster. Quomodo cantabimus, domine, canticum Domini in terra alieni? O quanto dulcius et securus fuerat nobis exsultare animas nostras in sinu matris nostræ, et in cubiculo genitricis nostræ! Sic cucurrimus, quasi in incertum; sic pugnavimus, quasi aerem verberantes: sed tua, domine, promissio fuit in causa, quam credidimus gratia plenam et veritate. Nunc autem (jara enim hiems abiit et recessit), si ita placet domino meo, egrediamur ad videndum, ubi inveniamus requiem pedibus nostris: quoniam usque adhuc prohibuit nos grando, nix, glacies, et spiritus procellarum. Crudelissimum quippe videtur, et ab omni humanitatis officio longe remotum, illum (904) fraudare a desiderio suo, qui nos prius cepit amare quam nosse, qui nos patris affectu in filios adoptavit, adeo ut, si fieri potuisset, oculos suos eruisset, et dedisset nobis. Non habuit ubi caput suum reclinaret Rex meus et Deus meus, cujus regnum non erat de hoc mundo: utinam et mundus nos abiciat et repellat in solitudinibus errantes, in montibus, et speluncis, et cavernis terræ!

EPISTOLA CCCXLIV (905).

EJUSDEM BERNARDI AD SANCTUM BERNARDUM.

Præfecturam sibi impositam conqueritur.

Venerabili domino et dilectissimo P. (906) abbati Claræ-Vallis, filius ejus B. orationem illam quæ docet de omnibus.

Quotiescunque memoriæ occurrit dies illa miseriæ et calamitatis in qua avulsus sum ab uberibus consolationis vestræ, flere magis libet quam aliquid scribere. Si tanta esset ubertas orationis quanta lacrymarum, facile vobis esset intelligere super egenum et pauperem. Accessit ad meditationem animus, manus 315 ad calamum, et dolor meus renovatus est. Obviavit mihi scribenti illa amaritudo mea amarissima, et illa tristis imago diei illius in qua stultitia elevata est super candelabrum, et factus sum conturbatus. Non ego reprehendo, domine, vel opus, vel intentionem vestri operis, quod in digito Dei esse creditur: sed plango paululum dolorem meum. Ecce enim, postquam projectus sum

(905) Epistola nova: quæ vero antea 344 erat, nunc 315. Scripta anno Christi 1140.

(906) Id est, Patri, scilicet Bernardo: nam hanc epistolam ad S. Bernardum scriptam fuisse constat, et quidem a Bernardo illo qui postea abbas fuit Sancti-Anastasio ad Aquas-Salvias prope Romam, ac demum pontifex sub nomine Eugenii III. Ejusdem est præcedens, uti et epistola 428. Hæc omnes sub Bernardi nomine primum vulgatæ sunt.

a facie oculorum tuorum, defecit in dolore vita mea, et dies mei in gemitibus. Heu mihi! quia perdi formam cui imprimebar, speculum compositionis meae, lumen oculorum meorum! Jam non sonat vox illa dulcis in auribus meis, nec facies illa decora meis aspectibus apparet, quam mei errores erubescere solebant. Quare, domine, frustratus sum a spe mea? quare fraudatus a desiderio meo? Præcisa est velut a texente vita mea; dum adhuc ordire, succisus sum. Completa est in me miserabilis illa sententia, et sicut in Cantico canticorum, domine, dixisti, hodie lego in libro experientiae illud: *Homo, cum in honore esset, non intellexit* (Psal. XLVIII, 13). Non enim satis intelligebam, cum essem in Clara-Valle, me esse in loco voluptatis, inter ligna paradisi; et ideo pro nihilo habui terram desiderabilem. Quid, domine, quid in me placuit considerationi tuae, quod me posuisti ducem ac præceptorem gentibus, quod me constituisti principem populi tui? Numquid conversatio mea in sæculo? Sed illa fetida fuit. Numquid illa in monasterio? Sed illa tarda et tepida fuit. Quare, cum essem parvus in oculis meis, caput factus sum in tribu Israel? quare, cum non essem mundus ab occultis meis, ab alienis non pepercisti servo tuo? Quid faciet homo, quem de præteritis urget dolor, de præsentibus labor, et timor de futuris? Ad summam doloris, et cumulum miseriae meae, hoc solum tibi dicere præsumo, domine desiderabilis, quia non expectato vulnus ab hoste tuli (OVID.). Cæterum, domine, ut de loco loquar ad quem me misisti, sic cucurri quasi in incertum, sic pugnavi, quasi aerem verberans. Nam dominus papa, cujus litteris evocati sumus, promissionem quam de ejusdem loci confirmatione fecerat, opere non complevit, sicut et præsens tempus probat. Dominus Fars (907) ad introitum nostrum gavisus est gaudio magno, et in toto corde suo pueros vestros recepit, ita ut, si fieri posset, oculos suos eruisset, et dedisset nobis. In hoc solum reprehensibilis est, et corrigendus est a vobis, quod omnia faciat vehementer, et ultra promissionem suam et nostram voluntatem. Quoniam sermo jam in longum processit, de interiori meo homine nihil brevius, nihil verius dicere poseum, nisi quia laterem lavo.

EPISTOLA CCCXLV (908).

AD FRATRES DE SANCTO ANASTASIO (909).

Commendat eorum in religiosa disciplina ætatem et

(907) Legendum, *Farfensis*; cujus loci abbas Atenulfus monachos a Bernardo petierat. Vide librum tertium Vitæ S. Bernardi. cap. 7, n. 23.

(908) Alias epist. 321, nunc 324. Scripta anno 1140.

(909) Nempe Romæ ad Tres-Fontes, unde assumptus Eugenius III, antea Bernardus dictus, supra.

(910) Mirum nostris temporibus paradoxum: sed saltem hic locus, cum alio ex sermone 50 in Cantica comparatus, monachos, qui otium carnis suæ profitentur, ab immodica valetudinis cura revocare deberet exemplo veterum monachorum, qui quidem aliquando medicos ad temperandam victus rationem (ut in Vita Pachomii de Palæmone, cap. 4) remedia arte quæsitæ, sed rarius, admittent. Quia etiam

observantiam. Attamen nimium valetudinis per medicinas tuendæ studium improbat

Dilectissimis in Christo filiis nostris de Sancto-Anastasio, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et devotas orationes.

1. Testem habeo in cælis, quam multum omnes vos cupiam in visceribus Jesu Christi, quanto, si fieri posset, desiderio desiderarem videre vos, non propter vos tantum, sed propter me, cui magnum certe solatium et prægrandis esset lætitia amplecti viscera mea, gaudium meum, et coronam meam, quod estis vos. At quoniam id nondum conceditur (concedetur enim, sicut bene confido de misericordia Dei, et erit quando videbimus vos, et gaudebit cor nostrum, et gaudium nostrum nemo tollet a nobis); interim certe magna mihi est consolatio et lætitia multa in his quæ de vobis audivi per dilectissimum fratrem et coabbatem nostrum venerabilem Bernardum vestrum. Multam enim vobis habeo gratiam, quod tam bene sibi complacet in vobis pro disciplina vestra et Ordinis zelo, pro obedientia et voluntaria paupertate, pro quibus sine dubio merces vestra multa est in cælis. Unde rogo vos, fratres, et multum obsecro, sic agite, et sic state in Domino, dilectissimi, solliciti semper circa custodiam Ordinis, ut Ordo custodiat vos: solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis (*Ephes. iv, 3*); mutuam in vobismetipsis, maximeque ad prælatos, charitatem humilem habentes, quæ est vinculum perfectionis (*Coloss. iii, 14*). Humilitatem ante omnia, super omnia pacem sectamini, propter inhabitantem Spiritum Dei in vobis, qui non nisi super quietum et humilem requiescit (*Isai. LXVI, 2*).

2. Cæterum unum quidem a me petit venerabilis abbas vester, quod mihi minime bonum videtur. Credo autem quod et ego spiritum Dei habeam, et consilium Dei in hoc. Scio quidem quod in regione habitatis infirma, et multis aliqui ex vobis laborant infirmitatibus: sed mementote ejus qui dixerit: *Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi*; et: *Cum infirmor, inquit, tum fortior sum* (*II Cor. xii, 9, 10*). Compatior utique, et multum ego compatior infirmitati corporum: sed timeada multo magis, ampliusque cavenda infirmitas animarum. Propterea minime competit religioni vestrae medicinas quærere corporales, sed nec expedit salutem (910). Nam de vilibus quidem herbis,

Cistercienses medicamina suis indulgebant, ut constat ex epistola nunc 405, et ex Herberto, libro 3, cap. 15; nec Bernardus in hac epistola denegat, sed quas hortus et nativæ herbarum species suppeditent, non quas medicorum apothecæ. Interim sequentes, si lubet, auctores, super hoc problemate non inutiliter leges: S. Basilium, in Reg. fus. disp. cap. 55; Cassiodorum, libro Instit. divin. cap. 31; Estium, Cornel. et Oliv. Bonart. in cap. 38 Eccli. Rossignol. De vita relig. libro II, cap. 12; Nigronium in Reg. comm. 17; Franciscum Arias, De mortif.; Blossium, ultim. edit. p. 654; Molauum, libro De sanctis medicis; Rodrig., in p. tr. 5, c. 17; Platum De bono statu l. III, c. 28; Baradum in Ev. t. II, l. v, c. 20.

et quæ pauperes deceant, interdum aliquid sumere, tolerabile est, et hoc aliquando solet fieri. At vero species emere, quærere medicos, accipere potiones, religioni indecens est, et contrarium puritati, maximeque Ordinis nostri nec honestati congruit nec puritati. Hæc enim omnia gentes inquirunt. Scimus autem quia qui in carne vivunt, Deo placere non possunt (*Rom. viii, 8*). Spiritualia proinde spiritualibus comparanda (*I Cor. ii, 13*), et quærenda potio humilitatis, et clamandum in toto corde: *Sana animam meam, domine, quia peccavi tibi* (*Psal. xl, 5*). Huic sanitati, fratres dilectissimi, operam date; hanc sectamini, hanc servate, quia vana salus hominum.

EPISTOLA CCCXLVI (911).

AD DOMINUM INNOCENTIUM PAPAM.

Hortatur Pontificem, ne causæ archiepiscopi Eboracensis, utpote iniquæ, faveat.

Amantissimo patri et domino, Dei gratia summo Pontifici INNOCENTIO, BERNARDUS Claræ-Vallensis vocatus abbas, modicum id quod est.

Cum multi sint vocati, pauci vero electi (*Matth. xx, 16*, et *xxii, 14*), non est magnum argumentum ad faciendam rei dubiæ fidem, id esse laudabile quod a multis laudatur. Archiepiscopus Eboracensis venit ad vos (*al. nos*), ille, de quo jam sæpenu-mero scripsimus Sanctitati vestræ, homo qui non posuit Deum adiutorem suum, sed speravit in multitudine divitiarum suarum. Causa ejus infirma est, et languida: et, sicut virorum veracium attestazione deprehendimus, a planta pedis usque ad verticem non est sanitas in ea. Quid ergo? quid quærit homo sine justitia apud examinatore[m] justitiæ, apud custodem æquitatis? Itane arbitratur se posse absorbere justitiam in curia, sicut eam absorbit in Anglia? Absorbuit fluvium, et non miratur, et habet fiduciam quod influat Jordanis in os ejus. Ecce ille venit cum multis, quos astipulavit sibi et precibus et pretio. Solus iste evasit, ut nuntiaret tibi: solus iste in periculum capitis sui opposuit se murum pro domo Israel, qui cum aliis non adoravit statuam ad imperium regis. Solus est, nisi quia justitia non reliquit eum solum. Illa obviavit filio suo, quasi mater honorificata (*Eccli. xv, 2*). Quid ergo faciet Vicarius Petri in negotio isto, nisi quod fecit Petrus cum illo qui domum Dei aestimavit pecunia possideri? (*Act. viii, 20*). Si supra petram fundata est Ecclesia, portæ inferi non prævallebunt adversus eam (*Matth. xvi, 18*). Non loquor

(911) Alias epistola 377, nunc 405. Scripta circa annum 1141. Vide epistolam 235.

(912) Alias epistola 378: quæ vero antea 347 erat, nunc 391. Scripta circa annum 1141.

(913) Indubie hi sunt abbas et monachi Fontanenses, qui maxime intruso adversi erant, uti et monachi Rievallenses, de quibus in binis epistolis sequentibus, nempe in epistolis 353 et 360.

(914) Alias epistola 388: quæ vero antea 348 erat, nunc 407. Scripta anno Christi 1141.

(915) Arnulfus ex archidiacono Sagiensi electus anno 1141 in sedem Lexoviensem, Orderico passim

hoc a me ipso, sed ad testimonium illum qui spiritu Dei aguntur.

EPISTOLA CCCXLVII (912).

AD EUMDEM DOMINUM INNOCENTIUM PAPAM.

Commendat nuntios, causa archiepiscopatus Eboracensis Romam petentes.

Amantissimo patri et domino INNOCENTIO summo Pontifici, frater BERNARDUS, Claræ-Vallensis vocatus abbas, modicum id quod est.

Hic quos videtis, viri sunt simplices et recti ac timentes Deum. Et nunc in spiritu ascenderunt ad conspectum gloriæ vestræ, justitiæ utique solius intuitu et obtentu. Ponite, quæso, oculos vestros super fatigatos pauperes (913), quia non sine causa de longe ad vos veniunt, nec longa terrarum spatia, nec maris periculum, nec Alpium nives, nec sumptus grandis viæ, cum pauperes sint, reputantes. Provideat ergo dominus meus, ne cujus fraus vel ambitio tantos labores evacuare prævaleat: præsertim cum non quæ sua sunt quærant, sed quæ Jesu Christi. Neque enim vel inimicum arbitror suspicari eos privato amore vel odio in id negotii excitatos, sed solo timore Dei. Itaque, si quis Dei est, jungatur eis. Si deinceps terram occupaverit arbor infructuosa, cujus culpam dixerim, nisi tenentis securim?

EPISTOLA CCCXLVIII (914).

AD EUMDEM INNOCENTIUM.

Pro Arnulfo Lexoviensi episcopo electo (915).

Amantissimo patri et domino, Dei gratia summo Pontifici INNOCENTIO, BERNARDUS Claræ-Vallensis vocatus abbas, modicum id quod est.

1. Benedictus Deus et Pater Domini nostri Jesu Christi, qui Ecclesiam suam, immaculatam sponsam dilecti Filii sui, in diebus nostris liberam et absolutam a tribulationibus malorum custodivit et dolore. Schismata corruerunt, hæreses siluerunt (916), superbiorum et sublimium colla calcantur. Et quidem in schismate vidi impium superexaltatum, et elevatum sicut cedros Libani; et transivi, et ecce non erat. In hæresi multorum redivivi pullulabant errores, sed obstructum est os loquentium iniqua. Tyrannus Siciliæ (917) extulerat in altum cor suum, sed jam humiliatur sub potenti manu Dei. Nullus gradus prætermisus est, de quo non acceperit victoriam per vos Ecclesia Dei, in manu potenti et in brachio excelso.

2. Superest tamen in tertio gradu comes (918) Arnulfoviansem, in Neustria, vir doctus, scriptis epistolis clarus, de cujus electione etiam Petrus Venerabilis ad Innocentium scripsit, quæ est libri quarti epistola 7. Hæc Bernardi epistola primum a Joanne Picardo edita est ultima, n. 367, ab Horstio dein omisa, et recusa in Spicilegii tomo tertio. De eodem Arnulfo agit ait epistola 248.

(916) Anacleti et Victoris schismata intelligit, hæreses Petri Abælardi.

(917) Scilicet Rogerius.

(918) Gaufridus, cognomento Planta-Genestus, Fulconis Jerosolymorum regis filius, Henrici II Anglorum regis pater.

degavensis, malleus bonorum, oppressor pacis et libertatis Ecclesiæ. Persequitur ecclesiam Lexoviensem, ut non introitum habeat pastor ecclesiæ illius in ovile ovium, nisi aliunde. Sed quod factum est, non potest non fieri. Denique si res ipsa habeat diligentem inspectorem, et prudenter examinetur; ad commodum causæ, et ad rei gestæ confirmationem, omnia cooperantur in bonum, persona, negotium, auctor operis, impugnator. Si enim ad personam respicias, hic est filius tuus dilectus, in quo tibi complacuit. **§18** Si ad negotium, ordine integro et canonica libertate consummatum est. Si ad auctorem operis, vir religiosus est, et timens Deum. Si ad operis impugnatores, ecce homo qui non posuit Deum adiutorem suum, hostis Ecclesiæ, inimicus crucis Christi. In omni siquidem negotio validissimum argumentum est ad faciendam rei dubiæ fidem, id semper esse melius, quod placeat bonis, malis autem displiceat. Sed appellavit Sedem apostolicam comes Andegavensis. Quare obsecro? qua læsione? quo gravamine urgente? Non quia opprimeretur, sed quia opprimeret; non ut injuriam suam relevaret appellationis remedio, sed ut benedictionem istius obstaculo appellationis impediret.

3. Cum itaque et religio promoventis et promoti dilectio et causæ justitia confluant in unum; superfluum videtur et vanum rogare pro eo, ubi ejus humilitas postularit. Loquar ergo ad dominum meum, cum sim pulvis et cinis. Loquar servus sponsæ ad amicum Sponsi: jucundum sit eloquium meum. Tibi domine, commissæ est Ecclesia a solis ortu usque ad occasum. Tu ei debes esse murus et antemurale a facie inimici et persequentis; tu debes fovere filios ejus sub umbra alarum tuarum. Suscipe Lexoviensem episcopum, uterinum filium Romanæ Ecclesiæ, et remitte eum in benedictionibus dulcedinis, nequando dicat inimicus ejus: Prævalui adversus eum, Accingere gladio tuo. Pater, ad exaltationem filii, ad depressionem inimici, ad conservandam Ecclesiæ libertatem. Non enim sumus ancillæ filii, sed liberæ, qua libertate liberavit nos Christus.

EPISTOLA CCCXLIX (919).

AD EUMDEM.

Amicum Pontifici commendat.

Amantissimo Patri et domino, Dei gratia summo Pontifici INNOCENTIO, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, modicum id quod est.

Gratiam quam inveni in oculis vestris, nolo habere solus: cum amicis eam volo dividere. Non enim timeo, ne forte non sufficiat mihi et illis. Magna enim est. Multos possum facere participes ejus: verumtamen ego exinanitus non ero. Quod igitur gratis accepi, gratis dabo: et liberalem me facit

(919) Alias epistola 330: quæ vero antea 349 erat, nunc 408. Scripta circa annum 1141.

(920) Alias epistola 331: quæ vero antea 350 erat, nunc 409. Scripta circa annum 1141.

(921) Epistola nova: quæ vero antea 351 erat, nunc 322.

PATROL. CLXXXII.

vestra liberalitas, sed de vestro. Præsentium latorem, virum commendabilem, vobis commendamus. Amicus est, domine, pauperum Christi, et servus servorum tuorum, Peto, domine, si quid habuerit apud tuam Excellentiam, ut eum solita pietate pro nobis exaudias, imo pro ipso, qui talis est, ut per se tantum merito debeat exaudiri.

EPISTOLA CCCL (920).

AD EUMDEM.

Propinquum suum benedictione Pontificis muniri rogat.

Juvenis iste magnanimus (ut aiunt) et strenuus in opere militari, ut meliorem militet militiam, proficiscitur Jerusalem. Rogat puer vester rogatus ab ipso, ut in bono opere quod cœpit, vestram mereatur percipere consolationem, sed favorem, sed orationem, sed benedictionem. Propinquus noster est, et carnem meam juxta prophetam, non debui despexisse (Isa. LVIII, 7).

§19 EPISTOLA CCCLI (921).

AD EUMDEM INNOCENTIUM.

Pauperes quosdam commendat.

Frequenter scribo vobis. Preces et litteras meas habetis per singulos dies. Coarctore duobus, ne aut amicis ingratus sim, aut vobis importunus. Dilectio me provocat, sed revocat confusio, et pene pudor excludit officium charitatis. Non habet sponsa Christi ubi caput reclinet, ubi confugiat, nisi ad amicum Sponsi in tempore tribulationis. Isti, quos videtis pauperes, a pauperibus missi per multa pericula terræ et maris confugiunt sub umbra alarum vestrarum ad petram fidei catholicæ, et ad gremium apostolicæ pietatis recurrunt: quia in multis vexati, in paucis bene disponuntur a tribulatione malorum et dolore. Si vestri apostolatus officium, si veterem consuetudinem tenetis, nec pauperis causas potestis abjicere, nec vultum honorare potentis. Precamur vos pro eis, quoniam fratres nostri sunt, et de Ordine nostro, a quibus missi sunt, ut precibus eorum pro ratione aurem pietatis inclinetis, pro amore illius qui non spernit preces pauperum.

EPISTOLA CCCLII (922).

SEU INNOCENTII II PAPÆ PRIVILEGIUM SANCTO BERNARDO CONCESSUM (923).

Innocentius Bernardo atque Ordini Cisterciensi amplissima privilegia concedit ob præclara, ejus in Sedem apostolicam merita.

INNOCENTIUS episcopus servus servorum Dei, dilecto filio BERNARDO Claræ-Vallensi abbati, ejusque successoribus regulariter substituendis in perpertuum, etc.

Cæterum quam firma perseverantique constantia causam beati Petri et sanctæ matris tuæ Romanæ.

(922) Epistola nova: quæ vero antea 352 erat, nunc 389. Scripta anno Christi 1131.

(923) Hoc privilegium post Bernardi ad Innocentium epistolam visum est referre ex Spicilegii tomo X, pag. 383, ubi Historia Fontanensis monasterii diocesis Turonensis habetur.

18

Ecclesie, dilecte fili in Domino Bernarde abbas, incandescente Petri Leonis schismate fervor tue, religionis et discretionis suceperit defensandam, et se murum inexpugnabilem pro domo Dei opponens animos regum ac principum, et aliarum tam ecclesiasticarum quam sæcularium personarum, ad Catholicæ Ecclesie unitatem, et beati Petri ac nostram obedientiam, frequentibus argumentis et ratione munitis inducere laboraverit; magna quæ Ecclesie Dei et nobis provēnit utilitas manifestat (924). Quamobrem tuis justis desideriis accommodantes assensum, beatæ Mariæ Dei genitricis monasterium; cui Deo auctore præsidet, cum omnibus ad ipsum pertinentibus, apostolicæ sedis patrocinio communitivimus. Statuentes, ut quascunque possessiones aut bona, quæ ad eundem locum in præsentiarum juste et canonice pertinere noscuntur, aut in futurum concessione pontificum, liberalitate regum vel principum, oblatione fidelium seu aliis justis modis, auxiliante Domino, ei conferri contigerit, firma tibi tuisque successoribus, et illibata permaneant. Prohibemus ne aliquis archiepiscopus aut episcopus te vel successores tuos, seu aliquem abbatem Cisterciensis ordinis, nisi pro fide ad concilium vel synodum venire compellat. Quia vero Cisterciense monasterium hujus religionis origo est atque principium, nostra concessione hac prærogativa non immerito gaudeat; ut si quando fuerit pastore proprio viduatam, quemlibet abbatem de omnibus abbatibus vestri ordinis, vel monachum sibi libere præficiendum eligat, et absque aliqua contradictione obtineat; cæteris vero vestri ordinis abbatibus, quæ unam vel plures abbatias habent sibi subditas, et de sui corporis fructifera copia derivatas, 320 abbate suo rebus humanis exempto, eligendi quemcunque maluerint de sibi subjectis abbatibus, vel quemlibet monachum de omnibus congregationibus Cisterciensibus, liberam concedimus facultatem. Illa autem abbatia quæ nullam habet subditam, quemlibet monachum de omnibus præfatæ religionis congregationibus, libere sibi in abbatem eligat et habeat. Porro conversos vestros qui monachi non sunt, post factam in vestris cœnobiis professionem, nullus archiepiscoporum, episcoporum vel abbatum, sine vestra grata licentia suscipere, aut susceptum retinere Præsumat. Statuimus ut de laboribus, quos vos et totius vestræ congregationis fratres propriis manibus et sumptibus colitis, et de animalibus vestris, a vobis decimas expetere vel recipere nemo præsumat. Nulli ergo, etc. Conservantibus vero eidem loco quæ sua sunt, sit pax Domini nostri Jesu Christi: quatenus et hic fructum bonæ actionis percipiant, et apud districtum Judicem præmia æternæ pacis inveniant. Amen.

(924) Hæc verba laudantur a Gaufrido in Vita S. Bernardi, lib. III, n. 13.

(925) Alias epistola 379: quæ vero antea 353 erat, nunc 387. Scripta circa annum 1141.

(926) Is est Willelmus, Rievallis in dicecesi Ebo-

A Ego Innocentius catholicæ Ecclesie episcopus.

Ego Matthæus Albanensis episcopus.

Ego Romanus diac. card. S. Mariæ in Porticu.

Ego Joannes tit. S. Chrysogoni presb. card.

Ego Gregorius diac. card. SS. Sergii et Bacchi.

Datum Lugduni, per manum Haimerici sanctæ Romanæ Ecclesie diac. card. et cancellarii XIII kal. Martii, indict. c. x. Incarnationis dominicæ anno MCXXXI, pontific. domini Innocentii II papæ anno tertio.

321 EPISTOLA CCCLIII (925).

AD WILLELMUM ABBATEM DE RIEVALLE (926).

Monet æquanimiter ferre illegitimam archiepiscopi Eboracensis ordinationem.

Dilecto fratri et coabbati suo WILLELMO de Rievallē, frater BERNARDUS de Clara-Valle, spiritum consilii et fortitudinis.

Audivi quod factum est de archiepiscopo illo, et plurimum doleo. Propterea sciens zelum vestrum, ne forte plus justo ferveat, temperamentum scientiæ non admittens, quod nec ordini nostro convenit, nec domui vestræ necessarium est; dignum duxi consolatoria scribere vobis: quoniam satis æquanimiter portanda sunt cætera, quandoquidem non nos arguit propria conscientia. Securus dico, neque iniquitas vestra, neque peccatum vestrum Resistitis quoad potuistis: jam secundum Augustini sententiam, non vos inquinat alienum malum, quandoquidem non consensistis corde, et ore redarguistis. Ait enim: « Duobus modis non te inquinat alienum malum [al. non te inquinat malus], si non consentis, et si redarguis. » (Serm. 88, cap. 18, n. 19.) De cætero jam bono animo estote, et nolite turbari. De Ordinibus vero et Sacramentis cæteris scitote, quoniam qui baptizat, ipse et sacrat, Christus Dominus, Pontifex animarum nostrarum. Quod si quis contentiosus est super ordinatione, nemo vos cogit ordinari. Omnino tamen secure dico, si cum Ecclesia suscipitur, non est periculum. Alioquin de hoc mundo extremus, si vellemus omnes malos fugere, quos Ecclesia tolerat.

D Ad summam, non diu tardabit quin innotescat res summo Pontifici: et quod ordinaverit aut præceperit ipse, bona omnino conscientia sequimini et tenete. Interim vos æquanimiter exspectate.

EPISTOLA CCCLIV (927).

AD REGINAM JEROSOLYMOREM MILISENDEM, FILIA BALDUINI REGIS, ET FULCONIS UXOREM.

Mortuo Fulcone viro suo, ut se gerere debeat,

Illustrissimæ Jerosolymorum reginæ M. BERNARDUS Claræ-Valleensis abbas, invenire gratiam apud Dominum.

racensi Ordinis Cisterciensis abbas, quo ministro usus est Bernardus in scribenda epistola 1 ad Robertum. De Rievallē Monastico Anglic. pag. 727.

(927) Epistola nova; quæ vero antea 354 erat, nunc 388. Scripta anno Christi 1142.

Inter multiplices curas et negotia regalis aulae satis incongruum mihi scribere videtur, si in te tantum gloriam regni tui, potentiam tuam, et lineam nobilitatis respexissem. Hæc omnia videntur in oculis hominum; et qui non habent, invident habentibus ea, et beatum dicunt hominem, cujus hæc sunt. Sed quæ est ista beatitudo in possidendis illis, quæ omnia tanquam fenum velociter arescunt, et quemadmodum olera herbarum cito decidunt! Bona sunt hæc; sed mobilia, sed mutabilia, sed præteritura, et peritura, quia bona carnis. Porro de carne, et de bonis ejus dictum est. *Omnia caro fenum, et omnis gloria ejus tanquam flos feni* (Isa. XL, 6). Scribentem ergo ad te non multum ista revereri oportuit, in quibus fallax gratia, et vana est pulchritudo. Accipe paucis quæ dico: nam etsi multa habeam tibi, dicere, verbum tamen faciam abbreviatum propter multas curas tuas, et meas. Accipe breve consilium, sed utile, de terra longinqua, de quo tanquam de parvo semine multa seges surgat in posterum; accide, inquam, consilium de manu amici, non commodum suum quærentis, sed honorem tuum. Nullus siquidem tibi fidelior ad consilium esse potest, quam qui non tua, sed qui te diligit. Mortuo rege viro tuo, et parvulo rege adhuc minus idoneo ad portanda negotia regni et ad prosequendum regis officium, oculi omnium in te respiciunt, et in te solam universa regni moles inclinata recumbit. Opus est ut manum tuam mittas ad fortia, et in muliere exhibeas virum, agens ea quæ agenda sunt in spiritu consilii et fortitudinis. Ita prudenter et moderate oportet te cuncta disponere, ut omnes, qui te viderint, ex operibus regem te potius, quam reginam existiment, ne forte dicant in gentibus: Ubi est rex Jerosolymorum? Sed non sum, inquires, ad ista sufficiens. Magna enim hæc sunt; supra vires meas, et supra scientiam meam. Opera hæc opera sunt viri; ego autem mulier sum, corpore debilis, mobilis corde, nec provida consilio, nec assueta negotiis. Scio, filia, scio, quia magna sunt hæc: sed et hoc scio, quia etsi mirabiles elationes maris, mirabilis in altis Dominus. Magna sunt hæc, sed magnus Dominus noster, et magna virtus ejus.

EPISTOLA CCCLV (928).

AD EAMDEM REGINAM JEROSOLYMORUM.

Præmonstratenses Jerosolymam peregrinantes commendat.

Videtis quantum præsumam de vobis, cui audeo et alios commendare. Quanquam Præmonstratenses fratres istos magis fortassis superflue commendarem, quam temerarie. Sunt merito ita commendabiles suo, ut non egeant alieno. Invenientur, nisi fallor, viri consilii, spiritu ferventes, in tribulatione patientes, potentes in opere et sermone. Induerunt se arma-

(928) Alias epistola 376: quæ vero antea 355 erat, nunc 264. Scripta circa annum 1142.

(929) Alias epistola 316: quæ vero antea 356 erat, nunc 369. Scripta anno Christi 1141.

(930) Et. hanc epistolam inter Hibernicas ordine

atura Dei; et gladio spiritus, quod est verbum Dei, sese accinxerunt, non adversus carnem et sanguinem, sed contra spiritualia nequitiae in caelestibus. Suscipite illos, tanquam bellatores pacificos, mansuetos ad homines, violentos ad dæmones. Imo Christum in eis suscipite, qui est causa peregrinationis eorum.

329 EPISTOLA CCCLVI (929).

AD MALACHIAM HIBERNIÆ ARCHIEPISCOPUM (930).

Remittit Religiosos, sed (quod negotiis imputat) non satis adhuc excultos, et instructos.

MALACHIAE Dei gratia episcopo, Sedis apostolicæ legato, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, si quid potest peccatoris oratio, et si quid pauperis devotio prodest.

Fecimus quod præcepit Sanctitas vestra, et si non ut dignam, profecto ut possibile pro tempore fuit. Tanta apud nos ubique malitia grassatur, ut vix id tantillum, quod factum est, fieri licuerit. Misimus tam [at. tamen] exiguum seminis quod videtis, ad seminandam vel modicam partem agri illius, in quem verus Laac quondam exierat ad meditandum, cum primum adducta est ei Rebecca per puerum Abraham, perenni conjugio feliciter copulanda (Gen. XXIV). Nec contemnendum semen, de quo illud in patribus vestris experimur impletum hoc tempore: *Nisi Dominus sabaoth reliquisset nobis semen, quasi Sodoma fuisset, et sicut Gomorrha similes essemus* (Isa. I, 9). Itaque ego seminavi, rigate vos, et Deus incrementum dabit. Sanctos omnes qui apud vos sunt, per vos salutamus, humiliter ipsorum nos et vestris sanctis orationibus commendantes. Valete.

EPISTOLA CCCLVII (931).

AD EAMDEM.

Perseverantem, imo et proficientem ab eo dilectionem requirit, eamque in fratribus a se missis, curandis et fovendis ostendi cupit.

Amantissimo patri et domino reverendissimo MALACHIÆ, Dei gratia episcopo, sanctæ et apostolicæ Sedis legato, suæ sanctitatis puer, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et qualescunque nostras orationes.

1. Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, domine pater! quam jucunda tuæ memoria Sanctitatis! Si quid affectionis, si quid devotionis, si quid animi in nobis est, totum sine dubio sibi vindicat tuæ Dilectionis charitas. Nec opus est verborum multitudinē, ubi multum viget affectus. Confido enim quod testimonium perhibeat spiritui tuo spiritus quem habes a Deo, tuum esse modicum id quod sumus. Tu quoque, pater amantissime et desideratissime, ne tradas oblivioni animam pauperis, charitatis nexibus adhærentem tibi, et animam pauperis tui ne obliviscaris in finem. Neque enim quasi de novo

43 Usserius refert, ubi multa de Melli Fonte, aliisque ejusdem provinciae Cisterciensibus monasteriis notat.

(931) Alias epistola 317: quæ vero antea 357 erat, nunc 370. Scripta anno Christi 1142.

commendamus nos tibi, cum in multo jam tempore **A** gloriemur in Domino, quod invenire meruit parvitas nostra gratiam in oculis Sanctitatis tuæ : sed oramus ut dilectio, jam non nova, novis quotidie proficiat incrementis. Filios nostros, imo et vestro, tanto obnixius commendamus vobis, quanto amplius remorti sunt a nobis. Vos scitis quoniam tota post Deum fiducia nostra fuit, ut mitteremus eos quoniam Sanctitatis vestræ non acquiescere licitum videbatur. Facite quod vos decet, ut totis visceribus charitatis amplectamini eos, et foveatis. Nequaquam occasione aliqua circa eos sollicitudine et diligentia tepescat, et pereat quod plantavit dextera tua.

2. Jam quidem quia bene proficit domus, et ex vestris litteris, et ex fratrum nostrorum relatione **B** didicimus : multiplicatur tam in temporalibus quam in spiritualibus. Unde et congratulamur plurimum et toto animo gratias agimus Deo et paternæ sollicitudinî vestræ. Et quoniam multa adhuc opus est vigilantia, tanquam in loco novo, et in terra tam insueta, imo et inexperta monasticæ religionis ; obsecramus in Domino, ne retrahatis manum vestram, sed quod bene **323** incepistis, optime perficiatis. De fratribus nostris, qui redierunt a loco illo, nobis bene placuisset si remansissent. Et fortasse nonnullam occasionem præbuerunt eis fratrum, qui de terra sunt, minus disciplinati mores, in eo maxime, quod minus facile eorum consiliis acquiescere videntur in his rebus, quarum prius fuerant inexperti.

3. Charissimum filium nostrum Christianum et vestrum remisimus ad vos, quantum potuimus instructum plenius in his quæ ad Ordinem pertinent, et de cætero circa observantias ejus sollicitiorem futurum, ut speramus. Nec miremini quod non plures cum eo misimus fratres ; quoniam nec idoneos invenimus fratres, qui facile acquiescerent, nec invitos cogere consilium fuit. Dilectissimus frater noster Robertus (932) precibus nostris acquievit etiam hac vice, tanquam filius obedientiæ. Vestrum erit juvare eum, ut possit jam et in ædificiis et in cæteris necessariis promoveri domus vestra. Illud quoque Paternitati vestræ suggerimus, ut viris religiosis, et quos speratis utiles fore monasterio, persuadeatis, **D** quatenus ad eorum Ordinem veniant : quoniam hæc erit summa utilitas domus, et vobis facilius acquiescent. Valeat Sanctitas vestra, nostri semper memor in Christo.

(932) Quis iste Robertus? an Robertus ille vir sanctus, a Serlone laudatus in Historia Fontanensi, Monastici Anglicani tomo I, pag. 743 et 749, monachus quodam Witebiensis, sociatus monachis de cœnobio Eboracensi egressis, de quibus supra ad epistolam 93 et sequentes? an Robertus, Bernardi consanguineus, ad quem epistola 1?

(933) Alias epistola 374 : quæ vero antea 358 erat, nunc 376. Scripta anno Christi 1142.

(934) Post verba, *amicus Sponsi non contristabit eum*, in codice Vedastino additur: *Fratrem N. vestræ majestati et commendavimus et commendamus*,

EPISTOLA CCCLVIII (933).

AD DOMINUM PAPAM, NEMPE COELESTINUM.

Opem et auctoritatem Pontificis in pace Theobaldo Campaniæ comiti procuranda postulat.

Quod comes Theobaldus rogat, et ego : filius siquidem pacis est. Et zelum pacis habet, sed a vobis flagitamus effectum. Pacis vester apostolatus, pacis locus, quem tenetis, debitor est. Pacem omnes diligunt, pauci merentur. Porro de amatoribus puer vester se esse fatetur : an et de meritoribus sit, vos judicabitis. Unum est, quod etsi nos non meremur, sponsæ Christi, quæ est Ecclesia, necessitas exigit : amicus Sponsi non contristabit eam (934). Ad hoc illi uni Sedi apostolicæ incumbit sollicitudo omnium Ecclesiarum, ut omnes sub illa, et in illa uniantur ; et ipsa pro omnibus sollicita sit servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Pacem ergo date nobis, pacem mittite nobis : etsi non quia debetis, certe qui obedire debetis. Satis pro imperio.

EPISTOLA CCCLIX (935).

CLARÆ-VALLENSIUM AD EUMDEM COELESTINUM.

Abbatem Morimundi Jerosolymam peregrinaturum cupiunt retinere.

Summo pontifici C. pusillus grex de Clara-Valle, devotissimam debitæ subjectionis obedientiam, et si quid potest peccatorum oratio.

Quoniam illius vos gerere vicem gratulamur, qui suam dicebat instantiam quotidianam sollicitudinem omnium Ecclesiarum (II Cor. XI, 28) ; apud aures Pietatis vestræ, licet majoribus occupatas negotiis, repulsam tamen non metuit nostra pusillitas, verum magna compellit necessitas : neque enim pro minimo audire potestis, de quibus auditurus estis. *Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis* (Matth. xxv, 40). Causa autem hæc non nostra tantum, sed totius ordinis, nostri ob quam etiam filius vester, noster omnium videlicet pater, si, cum hæc datæ sunt, domi fuisset (936), aut vestræ per seipsum Majestatis præsentiam adiisset, aut certe ex suo nomine scriptam hanc miserabilem lacrymabilemque delegasset querimoniam. Sed ne diu sollicitam charitatem **324** vestram suspendamus, unus ex fratribus nostris abbatibus, qui dicebatur de Morimundo (937), ipsum cui præerat monasterium inconsulte satis deserens, spiritu levitatis impulsus statuit petere Jerosolymam, prius quidem, ut aiunt, si circumspectionis vestræ prudentiam tentaturus, si quo modo a vobis suo posset errori extorquere licentiam.

quia commendandus est. Quæ vero sequuntur ejusdem epistolæ in prædicto Vedastino codice, novam incipiunt lineam cum hoc titulo *ad eundem*, quasi altera esset epistola. MARTENE.

(935) Epistola nova : quæ vero antea 359 erat, nunc 377. Scripta Christi 1143.

(936) Glossema huc irrepsit, *Forte eum tunc contigerat abesse, et hujus rei adhuc ignarum esse.*

(937) Raynaldus scilicet abbas Morimundi quartus ab Arnaldo abbate primo, qui item abbatiam deseruit, ex epistola quarta. Raynaldus etiam cessit præfectura post quincim annos regiminis.

Qua in re si quem et (quod absit!) assensum præbueritis, ipse perpendite, quanta possit nostro ordini esse destructionis occasio: cum exemplo hujus, quicumque abbas pastoralis se sentiet sarcina aggravatum, mox illam abjiciet, utpote quam se licite posse abjicere arbitretur, præsertim apud nos, ubi nec grandis honor, et grande videtur onus. Deinde ad majorem domus sibi commissæ desolationem, meliores quosque ac perfectiores, qui sub ipso degabant, suæ socios vagationis assumpsit: inter quos etiam nobilem illum puerum, quem et antea de Colonia (quod nec vos latuisse credimus) non sine scandalo tulerat, ad majus scandalum nunc abducere secum præsumpsit. Quod si, ut vobis relatum est, dicit se in illa terra nostri Ordinis velle servare observantias, et ideo fratrum se dicit secum ducere multitudinem, quis non videat, plus illic milites pugnantes, quam monachos cantantes aut plorantes, necessarios esse? Sed et nostra religio plurimum ex hoc capiet detrimentum: cum facile sit cuique vagari gestienti, illo, tanquam absque ullo discrimine præsumere peregrinari, ubi scilicet idem, quod professus est, inventurus est propositum observari. Jam vero quid super hoc vobis placeat, quidve vestram decernere deceat auctoritatem, non est nostræ præsumptionis indicare, sed vestræ discretionis examinare.

EPISTOLA CCCLX (938).

AD WILLELBUM ABMATEM DE RIEVALLE.

Denuo hortatur Willelmum ad patientiam et æquanimitatem

Charissimo fratri et coabbati Willelmo de Rievalle, frater Bernardus Claræ-Vallensis vocatus abbas, salutem et spiritum consilii.

Laboravimus, quantum potuimus, adversus pestem communem; etsi quo minus impetravimus quod optavimus, manet tamen nobis fructus laboris nostri apud eum, apud quem nullum bonum irremuneratum est. Hæc est ergo nostra et omnium qui pro veritate decertant, consolatio vera, quoniam reposita est nobis corona justitiæ, quam reddet nobis in illum diem justus Judex. De cætero jam meminisse vos volumus, quoniam si quid patimur propter justitiam, beati; et quod nos non inquinat alienum malum, cui non consensimus, imo et redarguimus. Est ergo et hæc consolatio nostra, ut jam in patientia nostra possideamus animas nostras; et quod apud homines obtinere nequivimus, a Domino

(938) Alias epistola 380: quæ vero antea 360 erat, nunc 378. Scripta anno Christi 1143.

(939) Ymaro, qui legatus in Angliam anno 1143. quo anno hæc epistola scripta est. Ad eundem Ymarum exstant epistolæ 219 et 230.

(940) Willelmus a Sancta-Barbara, ex decano Eboracensi episcopus Dunelmensis, de quo in epistola 235.

(941) Alias epistola 383: quæ vero antea 361 erat, nunc 379. Scripta circa annum 1144.

(942) De Theobaldo, qui ex monacho Beccensi

Asperemus auxilium, qui non despiciet sperantes in se. Confido enim de misericordia Patris nostri qui est in cælis, quoniam evelletur omnis plantatio quam non plantavit ille: et arescet ad maledictum ejus ficulnea sterilis, nec terram diutius occupabit. Propter quod rogo et obsecro Fraternitatem vestram, ut non conturbemini, nec turbetis gregem Dei, qui commissus est vobis: magis autem consolamini vos ea viriliter agite, ut in sanctitate, serviamus Domino, et liberavit nos ab inimicis nostris. Nos tamen, quod potuimus, suggessimus domino Tusculano episcopo (939), cui injunctum est, ut legatione fungatur in partibus illis: et omnino promisit nobis, se, nisi aliquid melius fecerit nobis id saltem omnimodis observaturum, ne tradat et pallium quod perdat, si non juraverit ~~385~~ decanus ille, nunc vero episcopus (940), in cujus juramento causa pendebat: causam referat ad dominum papam.

EPISTOLA CCCLXI (941).

AD THEOBALDUM ARCHIEPISCOPUM (942), PRO JOANNE SALESBERIENSI.

Confusus de amicitia Theobaldi, Joannem ei commendat.

Augetis mihi gratiam, et multiplicatis gloriam, si gratia mei, amici mei gratiam inveniat in oculis vestris. Ego tamen ab homine glorium non quæro, sed regnum Dei et justitiam ejus. Unde factum est, ut præsentium latorem Joannem (943) amicum meum et amicum meorum, mittam ad Sublimitatem vestram, ad familiaritatem vestram, quam in vobis et de vobis habere præsumo. Testimonium enim bonum habet a bonis, quod non minus vita, quam litteratura promeruit. Nec hoc didici ab illis qui verba sicut verba jactare noverunt; sed a filiis meis, qui mecum sunt, quorum verbis credo, sicut crederem oculis meis. Præsens vobis commendaveram eum; sed nunc absens multo magis commendo, utique tanto securius, quanto sincerius et vitam et mores hominis fidissimis relatoribus didici. Si quid ergo ego possum, imo quia possum plurimum ante faciem vestram, providete ei, unde honeste, imo honorabiliter vivere possit; sed et hoc velociter, quia non habet quo se vertat. Interim providete ei in necessitatibus suis, et liceat mihi experiri totum illud familiaritatis arcanum, quod mihi conservatis in visceribus vestris, amantissime pater.

creatus est archiepiscopus Cantuariensis, jam superius facta mentio est in epistola 238. Ordericus ejus Promotionem consignat anno 1138, pag. 919.

(943) Is est Joannes Saresberiensis, a cognomine Angliæ civitate sic dictus, sancti Thomæ archiepiscopi Cantuariensis amicus præcipuus: cujus meritis episcopatum Carnutensem sibi obtigisse profiteri solebat litteras suas sic exordiri solitus: « Joannes Dei gratia, et meritis beati Thomæ martyris, Cari notensis ecclesiæ minister humilis, « ut in Spicilegii tomo X, pag. 391, ubi vox « meritis » omissa.

EPISTOLA CCCLXII (944).

AD ROBERTUM PULLUM (945) CARDINALEM ET CANCELLARIUM.

Hortatur ut Eugenio, recens electo Pontifici, strenuum pro officio suo se adiutorem præbeat in negotiis Ecclesiæ.

Domino et amico charissimo ROBERTO, Dei gratia sanctæ Romanæ Ecclesiæ presbytero cardinali et cancellario, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et devotas orationes.

1. Scripta Dilectionis vestræ eo affectu suscepimus, quo semper apud nos est in benedictione memoria vestra. Nec sane egere vos credimus humanæ gratiæ verbis, aut commendatitiis epistolis ad nos: quoniam quidem utrique nostrum indubitabile nisi fallor, testimonium perhibet Spiritus veritatis, quam sincere et diligamus vos et diligamur a vobis; ille, inquam, Spiritus, per quem et diffunditur charitas ista in cordibus nostris. Benedictus Deus, qui secundum suam misericordiam Eugenium nostrum, imo suum, prævenit in benedictionibus dulcedinis, parare scilicet lucernam Christo suo; et præmittere virum fidelem ad adiutorium ejus, et nostram quoque plurimam consolationem. Nam cum molesta esset amico amici vocatio et absentatio, cujus nimirum præsentia frui belectatur in Domino; jam tunc, ut manifeste video, cogitabat ipse cogitationes pacis, et non afflictionis, et **326** dicebat: *Quod ego facio, tu nescis modo, scies autem postea* (Joan. XIII, 7). Quamobrem sollicitus sis, charissime, pro eo cui te consolatorem et consiliarium ordinavit Deus, et observa caute secundum datam tibi sapientiam, ne forte inter tam multiplicium negotiorum tumultus malignorum fraude circumveniri possit ut subripiatur ei verbum quod indignum sit Eugenii apostolatu.

(944) Alias epistola 334: quæ vero antea 362 era, nunc 380. Scripta anno Christi 1145.

(945) Alias, *Ad Rolandum cancellarium*. At codex manuscriptus Cisterciensis habet. *Ad Robertum Pullum*, et quidem rectius, quantum conjectura assequi possum. Primo enim Robertus S. Bernardo fuisse charissimum et maxime familiarem constat ex epistola 205, ad episcopum Roffensem, quod etiam de eo, ad quem hic scribit, aperte insinuat. Deinde virum istum eruditioni multorum fideliter et utiliter instituisse, cælo et terra testibus hic asserit, quod quidem de nullo alio melius intelligas, quam de Roberto Pullo, qui litteras Parisiis professus, Oxoniensem academiam in Anglia instauravit. Demum cancellarius iste, de quo hic quæstio, præmissus a Deo dicitur ante Eugenii pontificatum ad adiutorium ejus. At Robertus Pullus, ex Onuphrio cancellarium egit Lucio II pontifici usque ad annum Eugenii tertium, imo, si Ciaconio credimus, ad quintum: Rolandus vero, cognomento Blandinellus seu Papero, patria Senensis, postea Alexander III, cardinalis diaconus tituli sanctorum Cosmæ et Damiani ab Eugenio creatus, cancellarii dignitatem obtinuit pontificatus Eugenii anno duntaxat octavo. Plura de Roberto Pullo vide si lubet in notis ad epistola 205. Interim tamen noto de tempore, quo Robertus cancellariam administravit, præferendam

(a) In Leodiensi S. Jacobi codice hunc titulum præfert: *Hanc epistolam B. Bernardus abbas Claræ-Vallis jam in extremis positus dictavit ad gentem Anglorum.* MARTEN.

2. Age, inquam, dilectissime, pro loco quem tenes, pro ea quam adeptus es dignitate: viriliter et prudenter exerce qui in te est zelum Dei, ad gloriam ejus, et salutem tuam, et Ecclesiæ sanctæ plurimam utilitatem, ut dicere possis et tu quia *gratia Dei in me vacua non fuit* (I Cor. xv, 10). Hactenus quippe eruditioni multorum fideliter et utiliter instabas, cælo et terra testibus; sed jam tempus faciendi Domino, ne patiaris, quod in te est, dissipari ab impiis legem ejus. Cura proinde dilectissime et desideratissime pater, etiam in hac dispensatione inveniri fidelis Domini servus et prudens: quatenus et pro te faciat columbina simplicitas, et pro ea, quæ tuæ quam maximæ fidei et sollicitudine credita est, Domini tui sponsa, adversus venenatas maligni et antiqui serpentis astutias militet prudentia serpentina, et in utraque glorificetur Deus. Multa quidem habeo vobis dicere; sed non est opus longa epistola, ubi præsens est vox viva. Quamobrem vestris pariter et nostris occupationibus parcens, posui verba mea in ore præsentium fratrum: tanquam me, ipsos audite. Valet.

EPISTOLA CCCLXIII (946).

AD ORIENTALIS FRANCIE CLERUM ET POPULUM.

Ad arma contra infideles pro defensione Orientalis Ecclesiæ suscipienda hortatur. Præterea contra turbulentum quemdam prædicatorem docet Judæos non esse persecuendos, nedum occidendos.

Domini et patribus charissimis archiepiscopis, episcopis, et universo clero, et populo orientalis Franciæ et Bajoariæ, BERNARDUS Claræ Vallensis vocatus abbas, in spiritu fortitudinis abundare (947).

1. Sermo mihi ad vos de negotio Christi, in quo est utique salus nostra. Hæc dico, ut excuset indignitatem personæ loquentis auctoritas Domini; excuset et consideratio propriæ utilitatis. Modicus

esse Onuphrii sententiam: nam Guidonem cancellarii nomine litteris apostolicis subscripsisse anno 1146, lego tomo primo Monastici Anglicani, pag. 108, anno 1147, in notis ad Guibetum de Novigento, pag. 620.

(946) Alias epistola 322; quæ vero antea 363 erat, nunc 371. Scripta anno Christi 1146.

(947) Inscriptio hujus epistolæ in hactenus editis angustior mihi visa est (soli enim Spirensis episcopi ejusque cleri populi meminerat), quam pateretur scopus epistolæ. Itaque aliam et ampliorem præfiximus, quam Otto Frisingensis de Gestis Fridrici libro I, cap. 41, exhibuit. Verum postea comperi, eandem epistolam non eodem tantum argumento, sed et totidem pene verbis, mutata tantum epigraphe, ad diversas nationes, provincias et urbes datam. Nam in manuscripto ex Anglia mihi misso, item in alio Confluentino inveni, *Populo, Anglorum* inscriptam (extat in manuscripto Senci-Victoris Parisiensis sub eadem epigraphe) (a) Imo Baronius eandem epistolam exhibet, pauculis tantum verbis mutatis, cum hac epigraphe; *Mainfredo Briedensis ecclesiæ episcopo, nec non consulibus, militibus, et universis populis sub eo constitutis, frater Bernardus Claræ-Vallis vocatus abbas, spiritu fortitudinis abundare.* Vide Baronium, ad annum 1146, n. 15. Nempe hoc veluti classicum est ad expeditio-

quidem sum, sed non modicum cupio vos omnes in visceribus Jesu Christi. Ea nunc mihi ratio scribendi ad vos, ea causa, ut universitatem vestram litteris audeam convenire. Agerem id libentius viva voce, si, ut voluntas non deest, suppeteret et facultas. Ecce nunc, fratres, acceptabile tempus, ecce nunc dies copiosæ salutis. Commota est siquidem et contremuit terra, quia cœpit Deus cœli perdere terram suam. Suam, inquam, in qua est, Verbum Patris sui, docere visus (948), et annis plus quam triginta homo cum hominibus conversatus: suam utique, quam illustravit miraculis, quam dedicavit sanguine proprio, in qua primi resurrectionis flores apparuerunt. Et nunc peccatis nostris exigentibus, crucis adversarii caput extulerunt sacrilegum, depopulantes in ore gladii terram promissionis. Prope enim est, si non fuerit qui resistat, ut in ipsam Dei viventis irruant civitatem, ut officinas nostræ redemptionis evertant, ut polluant loca sancta, Agni immaculati **397** purpurata cruore. Ad ipsum, proh dolor! religionis Christianæ sacrarium inhiant ore sacrilego, lectumque ipsum invadere et conculcare conantur, in quo propter Vita nostra obdormivit in morte.

2. Quid facitis, viri fortes? quid facitis, servi crucis? Itane dabitur sanctum canibus, et margaritas porcis? Quam multi illic peccatores, confitentes peccata cum lacrymis, veniam obtinuerunt, postquam patrum gladiis eliminata est spurcitia Paganorum! Oidet homo malignus, et invidet; fren-det dentibus et tabescit. Excitat vasa iniquitatis suæ, nec ulla quidem tantæ pietatis signa aut vestigia relicturus, si quando forte (quod Deus avertat!) obtinere valuerit illa sancta sanctorum. Verum id quidem omnibus deinceps sæculis inconsolabilis dolor, quia irrecuperabile damnum, specialiter autem generationi huic impiissimæ infinita confusio, et opprobrium sempiternum.

3. Quid tamen arbitramur, fratres? Numquid abbreviata manus Domini, aut impotens facta est ad salvandum, quod ad tuendum et restituendum sibi hæreditatem suam exiguos vermiculos vocat? Nunquid non potest mittere Angelorum plus quam duodecim legiones, aut certe dicere verbo, et liberabitur terra? Omnino subest ei, cum voluerit, posse:

nem sacram. De ea loquens Guillelmus Tyrensis: « Vir immortalis memoriæ et honestæ conversationis speculum dominus Bernardus Claræ-Vallis abbas, piæ in Domino et per omnia amplectendæ recordationis, ad prædicti Deo muneris executionem præcipuus eligitur, qui injunctæ sibi dispensationis sedulus exsecutor, ejusdem operis secum Deo amabiles trahens comministros, impiger, indefessus, licet corporis esset invalidi, tum propter jejunia et subtilem nimis dietam, regna circuit, regiones obambulat, evangelizans ubique regnum Dei, » etc. Adde quæ hac de re leguntur in ejus Vita et miraculis, et confer epistolam 355. Habitus est autem Spiræ frequens principum conventus sacræ expeditionis causa, ubi publice recitatas has Bernardi litteras quis dubitet? Hinc illa ad Spinenses inscriptio: *Domino et patri charissimo episcopo Spirensi,*

A sed, dico vobis, tentat vos Dominus Deus vester. Respicit filios hominum, si forte sit qui intelligat, et requirat, et doleat vicem ejus. Miseratur enim Dominus populum suum, et lapsis graviter providet remedium salutare.

4. Considerate quanto ad salvandos vos artificio utitur, et obstupescite: intuemini pietatis ejus abyssum, et confidite peccatores. Non vult mortem vestram, sed ut convertamini, et vivatis; quia sic quærit occasionem, non adversum vos, sed pro vobis. Quid est enim nisi exquisita prosus et inventibilis soli Deo occasio salvationis, quod homicidas, raptos, adulteros, perjuros, cæterisque obligatos criminibus, quasi gentem quæ justitiam fecerit, de servitio suo submonere dignatur Omnipotens? Nolite diffidere, peccatores: benignus est Dominus. Si vellet punire vos, servitium vestrum non modo non expeteret, sed nec susciperet quidem oblatum. Iterum dico, pensate divitias bonitatis Dei altissimi, consilium miserationis attendite. Necessitatem se habere aut facit, aut simulat, dum vestris cupit necessitatibus subvenire. Teneri vult debitor, ut militantibus sibi stipendia reddat, indulgentiam delictorum, et gloriam sempiternam. Beatam ergo dixerim generationem, quam apprehendit tam uber indulgentiæ tempus, quam invenit superstitem annus iste placabilis Domino, et vere jubilæus. Diffunditur enim hæc benedictio in universum mundum, et ad signum vitæ (949) certatim convolant universi.

5. Quia ergo fecunda est virorum fortium terra vestra, et robusta noscitur juventute refera, sicut laus est vestra in universo mundo, et virtutis vestræ fama replevit universum orbem; accingimini et vos viriliter, et felicia arma accipit Christiani nominis zelo. Cesset pristina illa non militia, sed plane malitia, qua soletis invicem sternere, invicem perdere, ut ab invicem consumamini. Quæ miseros tam dira libido excitat, quod proximi corpus gladio, cujus fortassis et anima perit, transverberent? Sed nec effugit qui gloriatur: et ipsius animam pertransibit gladius, cum solum hostem gaudeat cecidisse. Illi se dare discrimini insaniam est, non virtutis: nec audaciæ, sed amentiam potius est ascribendum. Habes nunc, fortis miles, habes, vir bellicose, ubi dimices absque periculo; ubi et vincere gloria, et *et universo clero et populo, Bernardus Claræ-Vallis vocatus abbas, in spiritu fortitudinis abundare.* Uti et paulo post in Bavaria in conventu procerum per abbatem Eberacensem, una cum litteris Eugenii pontificis lectas testatur Sigonius, de Regno Ital. anno 1147. et Otto, de Gestis Friderici, libro 1, cap. 41. Cæterum exstat Bernardi nomine inter epistolas Nicolai Claræ-Vallis. Bibliothecæ Patrum tomo XII, edit. Colon. alia ejusdem argumenti ad comitem et proceres Britanniam: quam hic habes in fine epistolarum S. Bernardi.

(948) Apud Hors. *Suam, in qua est visus.*

(949) Crucis signum, numero sequenti, ubi etiam de indulgentia cruce signatis concessa omnium, de quibus corde contrito confessio facta fuerit. Confer epistolam 423.

mori lucrum. Si **328** prudens mercator es, si conquisitor hujus sæculi, magnas quasdam tibi nundinas indico; vide ne pereant. Suscipe crucis signum, et omnium pariter, de quibus corde contrito confessionem feceris, indulgentiam obtinebis. Materia ipsa si emitur, parvi constat: si devoto assumitur humero, valet sine dubio regnum Dei. Bene ergo facerunt, qui cæleste jam signaculum susceperunt: bene cæteri faciunt, sed nec ad insipientiam eis, si festinent et ipsi apprehendere quod et eis in salutem existat.

6. De cætero, fratres, moneo vos, non autem ego, sed apostolus Dei mecum, non esse credendum omni spiritui (*Joan.* iv, 1). Audivimus et gaudemus, ut in vobis ferbeat zelus Dei; sed oportet omnino temperamentum scientiæ non deesse. Non sunt persequendi Judæi, non sunt trucidandi, sed nec effugandi quidem (950). Interrogate eas divinas paginas. Novi quid in Psalmo legitur prophetatum de Judæis: *Deus ostendit mihi, inquit Ecclesia, super inimicos meos, ne occidas eos, nequando obliviscantur populi mei.* Vivi quidam apices nobis sunt, representantes Dominicam passionem. Propter hoc dispersi sunt in omnes regiones, ut dum justas tanti facinoris pœnas luunt, testes sint nostræ redemptionis. Unde et addit in eodem psalmo loquens Ecclesia: *Disperge illos in virtute tua, et depone eos, protector meus, Domine (Psal. LVIII, 12).* Ita factum est: dispersi sunt, depositi sunt; duram sustinent captivitatem sub principibus christianis. Convertantur tamen ad vesperam, et in tempore erit respectus eorum. Denique cum introierit gentium multitudo, *tunc omnis Israel salvus erit*, ait Apostolus (*Rom.* xi, 25, 26). interim sane qui moritur, manet in morte.

7. Taceo quod sicubi desunt, pejus Judaizare dolemus Christianos, feneratores (951), si tamen Christianos, et non magis baptizatos Judæos convenit appellari. Si Judæi penitus conterantur, unde jam prosperabitur eorum in fine promissa salus sive conversio? Plane et Gentiles si essent similiter expectandi, sustinendi forent potius quam gladiis

(950) Recte ac religiose Bernardus, et id quidem longe potiori ratione quam de Gentibus: quod Judæi vivi apices sunt representantes Dominicam passionem, et testes divinarum paginarum: Gentiles non ita. Confer epistolam sequentem, et sermonem 64 in Cantica, et librum ad Milites Tempii, cap. 10.

(951) Hic usuras universim in Christianis damnat Bernardus, nedum iu clericis.

(952) Litteræ Eugenii III pro expeditione in terram sanctam recitantur apud Ottonem Frisingensem, de Gestis Federici libro 1, cap. 38. Ubi pontifex sacram militiam professor, non tantum ab animæ debitis, sed et ab usuris præstandis absolvit. « Quicumque vero, » inquit, « are premuntur alieno, et tam sanctum iter puro corde inceperint, de præterito usuras non solvant; et si ipsi, vel alii pro eis occasione usurarum astructi sunt, sacramento vel fide, apostolica eos auctoritate absolvimus. »

(953) Celebris iste Petrus, cognomento Eremita, de quo Guillelmus Tyrius in libro primo de bello sacro passim, et Jacobus a Vitriaco in Historiæ occidentalis capite 17. Hujus nominis Petrum Eremitam, Montis Sancti Quintini prope Peronam

expetendi. Nunc autem cum in nos cœperint esse violenti, oportet vim vi repellere eos, qui non sine causa gladios portant. Est autem christianæ pietatis ut debellare superbos, sic et parcere subjectis; his præsertim, quorum et legislatio repromissa, quorum patres, et ex quibus Christus secundum carnem, qui est benedictus in sæcula. Attamen exigendum ab eis juxta tenorem apostolici mandati (952), ut omnes, qui crucis signam susceperint, ab usurarum exactione liberos omnino dimittant.

8. Illud quoque admonitos vos esse est necesse, fratres dilectissimi, ut si quis forte amans primatum gerere inter vos, expeditione sua regni voluerit exercitum prævenire, nullatenus audeat: et si a vobis missum se sinulet, non est verum: aut si ostendat litteras, tanquam a nobis datas; sed omnino falsas, ne dicam furtivas esse dicatis. Viros bellicosos, et gnaros talium duces eligere est: et simul proficisci exercitum Domini, ut ubique habeat robur, et non possit a quibuslibet violentiam sustinere. Fuit enim in priori expeditione, antequam Jerosolyma caperetur, vir quidam, Petrus nomine (953), cujus et vos, nisi fallor, sæpe mentionem audistis. Is populum qui sibi crediderat, solum cum suis incedens tanti periculis dedit, ut aut nulli, aut paucissimi eorum evaserint, qui non corruerint, aut fame, aut gladio. Propterea omnino timendum est, si similiter et vos feceritis, ne contingat et vobis similiter. Quod avertat a vobis Deus, qui est benedictus in sæcula! Amen.

329 EPISTOLA CCCLXIV (954).

AD PETRUM ABBATEM CLUNIASENSEM.

Invitat Petrum ad conventum Carnotensem, ubi de auxilio Orientali Ecclesiæ ferendo consultandum.

Amantissimo patri PETRO, Dei gratia venerabili Cluniacensi abbati, frater BERNARDUS de Clara-Valle, salutem, et quas potest orationes.

1. Gravem nimis ac miserabilem Orientalis Ecclesiæ gemitum (955) ad aures vestras, imo etiam ad ipsa etiam penetralia cordis arbitror pervenisse. Priorem invenimus in Necrologio Corbeiensi. An idem sit cum isto, qui etiam de Acheriis dictus, nondum pro comperto habemus.

(954) Alias epistola 355: quæ vero antea 364 erat, nunc 381. Scripta anno Christi 1146.

(955) Nimirum cum anno 1144 nobilis civitas Mesopotamiæ, trans flumen Euphratem, Edissa, a tempore Constantini Magni christianæ religionis cultui dedita, et beati Thomæ apostoli allatis ex India reliquiis inclyta, tum demum in potestatem Infidelium redacta est maxima christiani populi clade. « Nam cum a multis retro annis, » ut habet Willelmus Neubrigensis de Rebus Angl. « Saraceni, occulto Dei judicio supra modum in Christianos grassari permisi, captis civitatibus clarissimis, scilicet Alexandria, Antiochia, Jerusalem, Damasco, Ægyptum, Syriam, aliasque Orientis provincias, in quibus Christus colebatur occupassent; sola hæc civitas propugnatrix non tantum murorum, sed etiam finium suorum, in medio hostium innumerabilium et ferocissimorum invicta perseveravit, usque ad tempus expeditionis Jerosolymitanæ prioris: qua Jerusalem et Antiochiam Christiani expugnatis ob-

Dignum quippe est, ut secundum magnitudinem vestram, magnum exhibeatis eidem vestræ et omnium fidelium matri compassionis affectum, præsertim tam vehementer afflictæ, tam graviter periclitanti. Dignum, inquam, ut tanto amplius comedat vos zelus domus Dei, quanto ampliorem in ea locum ipso auctore, tenetis. Alioquin si duramus viscera, si obduramus corda, si plagam hanc parvi pendimus, nec dolemus super contritione; ubi nostra in Deum charitas, ubi dilectio promixorum? Imo vero si non satagimus quanta possumus sollicitudine, consilium aliquod et remedium tantis malis, tentisque periculis adhibere; quomodo non ingrati convincimur esse ei qui abscondit non in die malorum, in tabernaculo suo; justius perinde et vehementius puniendi, utpote tam divinæ gloriæ, quam fraternæ salutis negligentes? Hæc vobis tam fiducialiter, quam familiariter duximus suggerenda, ob gratiam utique, qua nostram indignitatem excellentia vestra dignatur.

2. Nam et patres nostri, episcopi Franciæ, una cum domino Rege et principibus, tertiæ die dominica post Pascha apud Carnotum urbem venturi sunt, et de verbo hoc tractaturi (956): ubi utinam mereamur habere præsentiam vestram. Quia enim magnis omnino magnorum virorum consiliis hoc verbum constat egere; gratum profecto obsequium præstabitis Deo, si negotium ejus non duxeritis alienum, sed charitatis vestræ probaveritis zelum in opportunitatibus, in tribulatione. Nostis enim, pater

amantissime, nostis quoniam amicus in necessitate probatur. Confidimus autem quod magnum huic verbo proventum præsentia vestra præstabit, tum pro auctoritate sanctæ Cluniacensis ecclesiæ, cui Deo auctore præestis, tum maxime pro sapientia et gratia, quam vobis ipse donavit ad utilitatem utique proximorum, et sui ipsius honorem. Qui vobis etiam nunc inspirare dignetur, ut non gravemini venire, tinuere Saracenis. « Pergit deinde narrare qua occasione Edissa cesserit infidelibus. « Nempe Armenius quidam civis Edissenus, habitans in turri muro contigua, ob filiam suam a principe civitatis corruptam coquens animo vindictam, invitatos pactis clandestinis Turcas ipsa nocte Nativitatis Dominicæ intromisit in urbem: qui irruentes in populum secure in ecclesia excubantem, et archiepiscopum quidem altari assistentem maclarunt; populum vero non resistentem, sed subiti casus stupore rigentem gladiis trucidarunt. Sic capta et in potestatem spurcissimæ gentis redacta est Edissa tantis retro temporibus semper invicta et antiqua fidei christianæ alumna. Latissimis quoque finibus ejus pertinaci hostium furore pervasis et in eorum possessionem cedentibus, christianæ religionis cultus trans Euphratem funditus deletus est. Tanti mali fama exciti Christiani. » etc. Ita Willelmus Neubrigensis, de Rebus Angl. libro 1, cap. 18. Ecce hic est ille gravis et miserabilis Orientalis Ecclesiæ gemitus de quo Bernardus.

(956) In hoc conventu, Bernardus, militiæ dux electus, id officii suscipere detrectavit, tanquam suis moribus et monastico instituto repugnans, ut in epistola 256 ad Eugenium, n. 4. Confer epistolam nunc 363, et epistolas Sugerianas, quarum cente-

et servis suis in nomine ejus, et pro zelo ipsius nominis congregandis vestram admodum desiderabilem conferre præsentiam.

EPISTOLA CCCLXV (957).

AD HENRICUM MOGUNTINUM ARCHIEPISCOPUM (958).

Radulfum monachum, qui fideles in Judæorum necem armabat, arguit.

Venerabili domino et charissimo patri HENRICO Moguntino archiepiscopo, BERNARDUS, Claræ-Vallis abbas, invenire gratiam apud Deum.

1. Litteras Dilectionis vestræ debita veneratione suscepi; sed pro multitudine negotiorum brevis est responsio. Depositum querelæ vestræ apud nos signum est et pignus dilectionis et præcipuæ humilitatis iudicium. Quis enim ego sum, aut quæ domus patris mei, ut ad me referatur archiepiscopi contemptus, et metropolitanæ ~~330~~ sedis injuria? Nonne et ego sum puer parvulus, ignorans introitum et egressum meum? Verum amen non ignoro verbum veritatis usquequaque, quod ex ore Altissimi procedit: *Necesse est ut veniat scandalum, væ autem illi per quem venit!* (Matth. xviii, 7). Homo ille de quod agitur in litteris vestris (959), neque ab homine, neque per hominem, sed neque a Deo missas venit. Quod si se monachum aut eremitam jactat, et ex eo sibi assumit libertatem, vel officium prædicationis, potest scire, et debet, quod monachus non habet. docentis, sed plangentis officium (960): quippe cui oppidum carcer esse debet, et solitudo paradus. Hic vero a contrariis, et solitudinem pro carcere, et oppidum habet pro paradiso. O hominem sine pectore! o hominem sine fronte! cujus stultitia elevata est super candelabrum, ut appareat omnibus qui sunt in domo.

2. Tria sane sunt in eo reprehensione dignissima, usurpatio prædicationis, contemptus episcoporum, homicidii approbati libertas. Novum genus potentia.

sima trigesima tertia est Petri Venerabilis ab hoc conventu se excusantis ob capitulum generale Cluniaci eodem die indictum.

(957) Alias epistola 323: quæ vero antea 365 erat, nunc 396. Scripta anno Christi 1146.

(958) De quo supra epist. 302. In codice Aquicinctensi huic epistolæ præfigitur titulus: *Ad Henricum Moguntinum archiepiscopum, contra fratrem Radulfum, qui neci Judæorum consenserat.* MARTENE.

(959) Radulfus seu Rodulfus nomine, describitur apud Ottonem Frisingensem, de Gestis Friderici. libro 1, cap. 37, cruentæ in Judæos persecutionis auctor, cujus seditiosæ doctrinæ restitit Bernardus ipsumque Radulfum, Moguntia in maximo populi favore repertum, monuit ne contra monachorum regulam per orbem vagando, propria auctoritate verbum prædicationis assumeret. Tandem ad hoc eum, ut sub promissa obedientia in cœnobium suum transiret, induxit populo graviter indignante et nisi ipsius sanctitatis consideratione revocaretur, etiam seditionem movere volente. Ita Otto, De gestis Friderici, libro 1, cap. 39.

(960) Vide Hieronymum adversus Vigilantium, cap. 6, et notas ad epistolam 89.

Nunquid tu major es patre nostro Abraham, qui eodem prohibente gladium deposuit, quo jubente levaverat? (*Gen. xxii.*) Nunquid tu major es principe Apostolorum, qui quæsit a Domino, *Domine, si percutimus in gladio?* (*Luc. xxii, 49.*) Sed instructus es omni sapientia Ægyptiorum, id est sapientia hujus mundi, qua stultitia est apud Deum (*I Cor. iii, 19.*) Aliter solvis quæstionem Petri, quam ille qui dicit. *Mitte gladium in locum suum. Omnis enim qui acceperit gladium gladio peribit* (*Matth. xxvi, 52.*) Nonne copiosius triumphat Ecclesia de Judæis per singulos dies vel convincens, vel convertens eos, quam si semel et simul consumeret eos in ore gladii? Nunquid incassum constituta est illa universalis oratio Ecclesiæ quæ offertur pro perfidis Judæis a solis ortu usque ad occasum, ut Deus et Dominus auferat velamen de cordibus eorum, ut ad lumen veritatis a suis tenebris eruantur (961)? Nisi enim eos qui increduli sunt, credituros speraret, superfluum videretur et vanum orare pro eis. Sed considerat oculo pietatis, quod Dominus habet respectum gratiæ apud eum qui reddit bona pro malis, et dilectionem pro odio. Ubi est ergo illud quod dictum est: *Videas ne occidas eos?* (*Psal. LVIII, 12.*) ubi est, *Cum plenitudo gentium intraverit, tunc omnis Israel salvus fiet?* (*Rom. xi, 25, 26.*) ubi est, *Ædificans Jerusalem Dominus dispersiones Israelis congregabit?* (*Psal. CXLVI, 2.*) Tunc es ille qui mendaces facies Prophetas, et evacuabis omnes thesauros pietatis et misericordiæ Jesu Christi? Tua doctrina non est tua, sed ejus qui misit te patris. Sed credo sufficit tibi, si sis sicut magister tuus. Ille enim erat homicida ab initio: ille mendax, et pater mendacii (*Joan. viii, 44*) O monstruosa scientia! o sapientia infernalis, contraria Prophetis, et Apostolis inimica, subversio pietatis et gratiæ! o immundissima hæresis! o meretrix sacrilega, quæ imprægnata de spiritus falsitatis concepit dolorem, et peperit iniquitatem! (*Psal. VII, 15.*) Libet sed non licet ultra progredi. Ad ultimum, ut omnia quæ sentio super his, breviter comprehendam; homo est magnus in oculis suis, plenus spiritu arrogantis. Verba et opera ejus prætendunt, quod conatur sibi facere nomen juxta nomen magnorum qui sunt in terris: sed non habet sumptus ad perficiendum. Vale.

(961) Hæc oratio quotannis funditur feria sexta Hebdomatæ sanctæ totidem verbis quæ hic adhibet Bernardus.

(962) Alias epistola 386: quæ vero antea 366 erat, tunc 410. Scripta anno Christi 1146.

(963) Celebris revelationibus abbatissa nempe cœnobii S. Ruperti confessoris in opposito Bingenensis oppidi Moguntinæ diocesis, Ordinis S. Benedicti inquit Trithemius, libro de Scriptoribus ecclesiasticis. De Hildegarde intelligendus videtur Monachus Autissiodorensis ad annum 1146 his verbis: « Per ulem tempus in Alemanniæ partibus habebatur admirabilis virgo quædam profectæ ætatis, cui tantam gratiam virtus divina contulerat, ut, cum ipsa laica et illitterata esset, mirabiliter tamen ab hoc mundo raperetur frequentibus et in summis disceret, non solum quod postea in imis diceret, sed potius (quod

331 EPISTOLA CCCLXVI (962).

AD HILDEGARDEM ABBATISSAM (963).

Laudibus suis modeste rejectis, ut ipsa Dei gratiam in se agnoscat monet, et orationes pro se suisque postulat.

Dilectæ in Christo filiæ HILDEGARDI, frater BERNARDUS, Claræ-Vallensis vocatus abbas, quid potest oratio peccatoris.

Quod de nostra exiguitate longe aliter quam nostra sese conscientia habeat, quidam sentire videntur; nos nostris meritis, sed stultitiæ humanum deputandum est. Ad dulcedinem autem piæ charitatis tuæ scribere properavi; quamvis id brevius omnino quam vellem, negotiorum multitudo compellat. Congratulamur gratiæ Dei quæ in te est, et ut eam tanquam gratiam habeas, et toto ei humilitatis et devotionis affectu studeas respondere, admonemus: sciens quod Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam (*Jacobi iv, 6.*) Quod in nobis est, hortamur et obsecramus. Cæterum ubi interior eruditio est, et unctio docens de omnibus, quid nos aut docere possumus, aut monere? Diceris enim cœlestia secreta rimari, et ea quæ supra homines sunt, Spiritu sancto illustrante dignoscere. Unde rogamus magis et suppliciter postulamus, ut nostris memoriam habeas apud Deum, et eorum pariter qui nobis in spirituali societate juncti sunt. Nam cum spiritus Deo conjungitur, confidimus quod nobis multum prodesse valeas et subvenire. Multum enim valet deprecatio justis assidua (*Jac. v, 16.*) Nos pro te assidue oramus, ut conforteris ad bona, instruaris ad interiora, dirigaris ad permansura: ita ut nec hi qui spem suam in Deo posuerunt, desperando pro te claudicent; sed ut in profectu benedictionis, quam Deo accepisse cognosceris, bene confortati, in melius et melius proficiant.

EPISTOLA CCCLXVII (964)

G. (965) CANCELLARIO.

Episcopum Metensem commendat.

Prædecessor vester bonæ memoriæ Haimericus cancellarius dominum Metensem episcopum (966) specialiter amplectebatur dilectionem; et nuntios ejus, quoties Romam venirent, plurimum acceptabat, et juvabat studiosius. Unde rogo vos quoque per eadem

satis mirabile est et inauditum) etiam scribendo latine diceret, et dictando libros catholicæ doctrinæ conficeret. » Vide Chronologiam nostram ad annum 1148. Hildegardis epistolæ habentur in Bibliotheca Patrum, quas inter uua exstat ad Bernardum in qua ejus studium in prædicanda sacra expeditione laudat eumque « ante biennium sicut hominem in sole » se vidisse dicit. Joannes Saresberiensis ejus visiones petit a magistro Girardo, eamque dicit Eugenio papæ acceptissimam fuisse.

(964) Alias epistola 332: quæ vero antea 367 erat, nunc 419. Scripta circa annum 1147.

(965) Guidoni Moricato de Vico, Pisano, qui post Robertum Pullum cancellarius fuit ab anno 1146, ex notis ad epistolam 334.

(966) Scilicet Stephanum.

gradi vestigia, et nobili episcopo, in magna necessitate posito, armis Ecclesiæ subvenire.

EPISTOLA CCCLXVIII (967).

AD G. DIACONUM CARDINALEM.

Affectum ejus, litteris et donis expressum, gratus, amplectitur, et ab amore terrenorum opumque avocatur.

Domino et amico charissimo G. Dei gratia sanctæ Romanæ Ecclesiæ diacono cardinali, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et devotas orationes.

1. Benedictus tu a Domino, qui tam copiose prævenisti nos in benedictionibus dulcedinis : ut si qua misericordiæ viscera, si quid affectionis, si quid charitatis invenitur in nobis, totum sibi merito vindicet illustris animi tui tam devota humilitas, humilisque devotio. Nam et antea exultabam omnino, et gratulabar zelo bono, quem in te esse fratrum nostrorum relatione **SSS** didiceram : sed jam eo amplius, si quid possum in Domino, tuæ dilectioni me sentio debitorem, quo devotius et humiliter parvitati nostræ commendatum te reddere studuisti. Unde et sollicitus fui fratribus nostris indice, tui pectoris legere litteras, plenas devotæ affectionis, plenas pietatis et gratiæ; benedictionem (968) quoque, quam destinaveras, exhibere; et præcipere, sicut rogasti, in memoriam tui et tuorum, ipsis in vasis Missarum solemniam celebrari. Faciat te Deus in magna domo sua vas in honorem, ut de te quoque nos charissimi tui operum testimonio, quod plurimum desideramus, mereamur audire, *Quoniam vas electionis mihi est iste* (Act. ix, 15). Testis enim nobis est Spiritus veritatis, per quem et diffunditur charitas ista in cordibus nostris (Rom. v, 5), quomodo te cupiamus in visceribus Jesu Christi.

2. Quia ergo æmulamur te Dei æmulatione, non modo est ad eum pro te deprecatio nostra, sed etiam ad te ipsum, ut sollicite provideas, quomodo te oporteat conversari in domo Dei, et in sorte ministerii hujus. Dico enim non de præsumptione, Deus scit, sed de charitate, quoniam iudicium grave his qui præsumunt (Sap. vi, 6), si non etiam prodesse laborant : et e contra, qui bene ministraverit, gradum bonum acquirat (I Tim. iii, 13). Tu ergo,

(967) Alias epistola 335 : quæ vero antea 368 erat, nunc 420. Scripta circa annum 1147.

(968) Id est donum seu vasa sacra, quæ Guido in ministerium altaris Claræ-Vallensibus destinaverat, infra, indubie aurea aut argentea.

(969) Alias epistola 356 : quæ vero antea 369 erat, nunc 338. Scripta circa annum 1147.

(970) Hæc precandi formula uti solet Bernardus scribendo ad Sugerium.

(971) Quæ sit salus ista collige ex Stephano Tornacensi episcopo, quondam abbate Sanctæ Genovefæ, in sermone de reformatione disciplinæ ibidem facta. « Anno, » inquit, « ab Incarnatione Domini factum est verbum in palatio Regis et tractatum solemniter et protractum fideliter, et feliciter consummatum. Venerunt nuntii qui dicerent, ecclesiam sanctorum apostolorum Petri et Pauli, in monte Locutitio sitam in qua gloriosa virgo Genovefa requiescit in corpore multis exponi periculis, et in formi statu suorum mo-

A dilectissime et desideratissime domine; *declina, obsecro magis ac magis a malo, et fac bonum : nec inveniaris in Christi hæreditate quærens quæ tuæ sunt, red memor esto semper apostolici illius, Nihil intulimus in hunc mundum, haud dubium quia nec quidquam auferemus* (I Tim. vi, 7). Quamobrem eam, quæ immortalis est, aumam tuam serva, charissime; ne qua occasione avelli aut eradicari queat ab affectu cordis tui quod Dominus loquitur in Evangelio; *Quid prodest, inquit, homini si universum mundum lucretur, se autem ipsum perdat, et detrimentum sui faciat?* (Matth. xvi, 26.) Miser, prorsus, miseri, qui in bonis ducunt dies suos, ut in puncto ad inferna descendant (Job. xxi, 13). Cum enim intierint, non sument omnia, nec descendet cum eis gloria eorum (Psal. xlviii, 18), quoniam vapor est ad modicum parens (Jac. iv, 15). Hæc cogita, dilectissime, et hæc medicare jugiter, et in corde tuo describe ea, ne a memoria tua ullatenus recedant. Vale.

EPISTOLA CCCLXIX (969).

AD SUGERIUM ABBATEM.

Gratulatur Sugerio de reformatione ecclesiæ S. Genovefæ feliciter instituta, et ut bene ceptis insistat, hortatur.

Amantissimo patri et domino SUGERIO, Dei gratia venerabili abbati Beati-Dionysii, frater BERNARDUS de Clara-Valle, salutem et orationes (970).

Benedictus Deus, qui in manu vestra operatus est salutem in ecclesia Sanctæ-Genovefæ (671) : ut domus Dei restitueretur ordini et disciplinæ. Agit vobis gratias apostolica ipsa auctoritas, quod fideliter et efficaciter opus magnificentum incepistis : agimus et nos quas possumus gratias, et quicumque Deum diligunt in veritate. Rogamus itaque obnixius et postulamus, ut secundum apostolicarum tenorem litterarum, operi manuum vestrarum dexteram porrigatis : ut quod magnifice ceptum est, vestræ Magnitudinis opera proficere possit in dies, et feliciter consummari. Jam pro ecclesia Sancti-Victoris (972) charitatem vestram sollicitare superfluum iudicamus : quia omnium ecclesiarum custodia vobis commissa esse dignoscitur. Sed his debetur amplius, quarum religio amplius noscitur indigere.

Dum potius quam murorum minari ruinam : filios ejus singulariter et sæculariter viventes quærere quæ sua sunt, vagari post greges sodalium suorum ecclesiastica stipendia, quæ eunt tributa egentium animarum pro voluntate sua consumere : portiones de communi facere et non vivere in communi : divina afflicta minus devote, minus religiose celebrare. Propter hæc et alia quæ dici non opus est, personarum statum mutari debere, mundari sancta et in melius ordinari. Placuit sermo in oculis Domini sabaoth et principium ejus; nec sine lætitia mirati sunt universi. In ea porro ecclesia canonicos regulares S. Augustini instituerat Sugerius pro monachis, quos Eugenius eo induci præceperat in locum canonicorum sæcularium : qua de re item in epistola sequente, ubi ecclesia de Monte appellatur, scilicet Locutitio, ut olim dicebatur. Vide Sugerii epistolas, ubi hæc et sequentes insertæ sunt.

(972) Vide epistolam 410.

333 EPISTOLA CCCLXX (973).

AD EUMDEM.

Ecclesiam de Monte ei commendat.

Charissimo patri et domino SUGERIO, Beati-Dionysii abbati, frater BERNARDUS, Claræ-Valleusis vocatus abbas, salutem et dilectionem.

Oportet vos operari opera ejus qui reliquit vos in loco suo (974), imo opera Domini Dei vestri, qui ad tale ministerium vos elegit. De operibus ejus est, quod ecclesia de Monte religionem induit et decorem: ubi vos novella illa plantatio consiliatorum et auxiliatorum magnum invenit. Supplicamus, ut quod bene cœpistis, melius consummetis, et oppo-atis vos murum pro domo Israel, ut non prævaleat homo. Dignemini etiam consolari abbatem loci illius (975) quia pusillanimis est: quia sic convenit honori personæ vestræ, et saluti animæ vestræ et specialiter in tempore isto.

EPISTOLA CCCLXXI (976).

AD EUMDEM.

Dissuade, matrimonium inter filium comitis Andegavensis et filiam regis Francorum, ob impedimentum consanguinitatis.

Domino abbati Beati-Dionysii, frater BERNARDUS de Clara-Valle, salutem et orationes.

Sic scripsi ad dominum Regem: « Opus grande et onus inestimabile suscepistis, quod a nemine, nisi divina virtute, possit portari. Supra vires est hominis negotium vestrum (977): sed Deo facile est, quod hominibus est impossibile (*Luc. XVIII, 27*). Si hæc scitis, cavendum vobis summopere est, ne qua occasione tam necessarium repellatis auxilium, ne qua suggestione Deum offendatis, et gratiam ejus vobis reddatis infensam. Cavendum, inquam, nunc maxime, nequando provocatus a vobis irascatur Deus, et avertat faciem suam a vobis, ac manum retrahat adjutorii. Siquidem periculum hoc non ad solum Regem spectat, sed ad universam Ecclesiam Dei: quia ex hoc jam vestra et totius mundi una est causa. Quorsum hæc tendant, audite. Festino quidem ad vos, sicut hæc litteræ, vigiliam beatæ Mariæ Magdalene Lauduni facturis; sed aliis jam litteris præmonere vos et præmunire curavi. Audivi enim quod festinet Comes Andegavensis alligare vos fide et sacramento, super matrimonio contrahendo inter filium suum, et filiam vestram. At hoc quidem non tantum non expedit, sed non licet; non modo alias ob causas, sed quia titulus consanguinitatis id pro-

(973) Alias epistola 357: quæ vero antea 370 erat nunc 337. Scripta circa annum 1147.

(974) Id de Sudovico Juniore intelligendum, qui in Orientem profectus, Sugerio vices suas commiserat: unde Bernardus in superiori epistola ait, omnium ecclesiarum curam ei esse commissam, et in epistola nunc 376 ad eumdem « Maximus, » inquit, « Princeps estis in regno. » Unde « Majestatis » nomine compelletur ab Ulgerio Andegavensi episcopo in epistola 3 inter Sugerianus.

(975) Scilicet Odonem.

(976) Alias 3 epistola 363: quæ vero antea 371 erat, nunc 325. Scripta circa annum 1147.

(977) Id est expeditio sacra: unde hæc epistola

Ahibet, sicut veridica attestatione cognovimus, matrem reginæ et puerum istum, filium Comitis Andegavensis, in tertio consanguinitatis gradu inveniri. Propter quod omnimodo monemus, ne faciatis hanc rem: sed timeatis Deum, et declinetis a malo. Promisistis vos nulla ratione sine consilio nostro id facturum: et si dissimulavero, ipse peccavi. Hoc ergo consilium nostrum, ut nullo modo id faciatis. Si feceritis, sciatis vos et contra consilium nostrum, contra consilium multorum diligentium nomen vestrum, et etiam contra Deum fecisse: et nolite putare quod acceptum sit Deo sacrificium vestrum, cum sit ex parte, ut pro alieno sollicitus, regno proprio non parcatis, disponendo illud contra Deum, contra jus et fas, et contra utile atque honestum. **B** Liberavi animam meam: liberet et vestram Deus a labiis iniquis et a lingua dolosa. »

334 EPISTOLA CCCLXXII (978).

AD P. (979) EPISCOPUM PALENTINUM IN HISPANIA. *Laudat eum ab humilitate, sed maxime a studio lectionis.*

Venerabili domino, et charissimo patri P. Dei gratia Palentiensi episcopo, BERNARDUS Claræ-Valleusis abbas, præveniri a Domino in benedictionibus dulcedinis.

Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, et volabo, et requiescam in odore unguentorum tuorum? Venerabilis tua conversatio, et integritas morum replevit nares meas in odorem suavitatis; et ecce odor iste factus est mihi, sicut odor agri pleni, quem benedixit Dominus. Vere sicut adipe et pinguedine repleta est anima mea in odore isto, et in talibus vita spiritus mei. Quomodo enim potest audire, et non delectari in crassitudine animæ meæ, cum audierit virum sublimem et humilem, negotiosum et quietum, et trementem verba Domini? O rara avis in terris, humilitas cum sublimitate, et tranquilla mens in medio negotiorum! Lætificasti, Domine, animam servi tui; lætificet et tuam misericors Dominus in lætitia gentis suæ. Gavisus sum gaudio magno, quod talia de vobis, et a talibus nuntiata sunt, quibus non forte putare potui. Latrores enim præsentium fratres nostri nuntiaverunt nobis de castigatione carnis, quam redigis in servitutem, de erectione spiritus, de amore lectionis, de mansuetudine morum, de operatione boni ad omnes, maxime autem ad domesticos fidei. Tu ergo, charissime, non me intendas intentum circa laudes tuas in verbis istis. Nondum enim menti excidit illa

sine dubio referenda est ad Ludovicum Juniores, qui Mariam suam primogenitam filio Fulconis Andegavorum comitis, qui in Orientem etiam profectus est, conjungere volebat; quæ res effectui caruit, Maria Henrico Campaniæ comiti tradita.

(978) Epistola nova: quæ vero antea 372 erat, nunc 319. Scripta circa annum 1147.

(979) Petrum scilicet, cujus nomen diplomati Sanctiæ, Spinam abbatiam S. Bernardo concedentis, subscriptum invenitur apud Manriquez, ad annum 1147, cap. 18 n. 3. — Hanc chartam vide infra inter variorum donationes pias, Appendici epistolarum subjungimus. EDIT.

prophetica reprehensio : *Populus meus, qui te beatificant, ipsi te decipiunt* (Isa. ix, 16). Nolo enim oleo peccatoris impinguari caput tuum, quia peccator sum; sed potius oleo lætitiæ, quæ procedit de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta. Non sum ego venditor olei; non enim habeo nisi parum olei, quo ungar in palæstra hujus sæculi: verumtamen laudes Christi silere non possum. Laudetur ergo non creatura, sed Creator: laudetur non ille qui accepit, sed ille a quo accepit: laudetur non ille qui plantat, non ille qui rigat, quia nihil sunt; sed qui incrementum dat Deus. Ego ergo non accipientis, sed porrigentis manum laudabo: non laudationem servi, sed laudationem Domini loquetur os meum. Tu ergo, dilectissime, si sapis, imo quia sapis in te quidem, sed non ex te cognosce gratiam: quia, omne datum optimum, et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum. Scio quosdam esse, qui quasi scienter nescire volunt quæ acceperunt a Domino, ne in superbiam elati, in viscum incidant diaboli. Mihi autem videtur debere scire quid acceperim, ut sciam quid desit mihi: mihi videtur juxta Apostolum, ut sciamus quæ a Deo donata sunt nobis, ne nesciamus, ad quæ postulanda suspirandum sit nobis. Qui enim accepit, et nescit quæ accepit, duplici periculo vicinum se constituit: quia ingratus est circa acceptum, et incautus circa custodiendum beneficium. Quomodo enim refert gratiam ei, a quo accepit, si nescit se accepisse quod accepit? vel quomodo sollicitus erit custodire, qui non meminit se aliquid accepisse? Aufer a me, Domine, opprobrium ingrati illius populi, de quo dictum est: *Obliti sunt benefactorum ejus, et mirabilium ejus, quæ ostendit eis* (Psal. lxxvii, 11). Acceptum itaque beneficium, etiam secundum sapientes hujus sæculi, æternæ memoriæ infigendum est. Oportet ergo ut accepta sciamus custodire, et gratia Dei vacua non sit in nobis; sed ut semper in nobis maneat, semper gratias agamus Domino Deo nostro. Illud quoque non otiose puto adjiciendum, ut in acquisitionem salutis et gratiæ tribus gradibus ascendas: humilitate, fide, timore. Humilitas enim est, cui gratia datur; fides, in qua suscipitur; timor, a quo custoditur. Nam sine tribus his si ascendamus ad gratiam, timeo, ne dicatur nobis: *Domine neque in quo haurias habes, et putens altus est* (Joan. iv, 11). Sit ergo ad hauriendam aquam sapientiæ funiculus hæreditatis, et hæc humilitas sit in ore, sit in corde, sit in actu: quia funiculus triplex difficile rumpitur. Fides sit hydra, et hæc magna sit, ut ab ea multum gratiæ capiat. Sit timor operculum, ne sortibus vanæ gloriæ aqua sapientiæ inquinetur: scriptum est enim: *Vas quod*

(980) Epistola nova: quæ vero antea 373 erat nunc 411. Scripta circa annum 1147.

(981) Haud dubie abbatissæ de Spina, Palentinæ diocesis cujus fundatrix Sancia, Alfonsi imperatoris soror, ad quam epistola 301, locum, S. Bernardo dedit. Nivardus Bernardi frater cum sociis eo missus. Abbatissæ primi nomen ignorat Manriquez, ad annum 1147,

A non habuerit cooperculum, immundum erit (Num. xix, 15). Manum meam provocavit ad scribendum illa tua devotio legendi, qua non solum magnorum hominum, sed etiam nugas nostras amplecteris: ut per quos nuntiata est bonitas tua, per eosdem tibi nuntiaretur, quantam cordi meo dedisti lætitiã.

EPISTOLA CCCLXXIII (980).

ABBATISSÆ SP. (981) AD SANCTUM BERNARDUM.

De præfectura sibi imposita luget

Desiderabili domino et charissimo patri BERNARDO Claræ-Vallensi abbati, filius ejus SP. fratrum ecclesiæ servus inutilis, benedictionem omnium gentium.

Desiderio desideravi, si fieri posset, ut litteræ istæ invenirent vos liberum ab aliis negotiis et absolutum. Timeo enim, et timui, cum eas scriberem, et recordabar illius, qui quærebat videre Jesum, sed non poterat præ turba, quia statura pusillus erat (Luc. xix, 3). Sed quid, si otium invenero, et non invenero gratiam in oculis vestris? Numquid solum otium erit mihi solatium? Parcat vobis Deus. Quid fecistis? ubi me posuistis, et qualem? Utinam appenderentur vires meæ, sarcina, quam porto, in statera quasi arena maris. Hæc gravior appareret. Quis enim ego sum, aut quæ domus patris mei? Nonne ego sum puer parvulus, ignorans introitum et egressum meum? Quis ergo, aut quid ego, ut possim solus occurrere, imo succurrere ecclesiæ, in qua positus sum, tanquam parieti inclinato et maceriæ depulsæ? Supra vires meas est negotium istud; stulto labore consumor. Laboravi in gemitu meo: sed quæ utilitas in laboribus et gemitibus meis? Inveterati sunt morbi, plaga crudelis, et insanabilis dolor, nisi in manu forti. Vitia quippe versa sunt in mores, mores in consuetudinem, consuetudo in naturam, natura in necessitatem. O quam necesse esset hanc necessitatem evelli! Sed quod cum lacrymis dicendum esset, confortata est, et non potero ad eam. Ecce enim non est auxilium mihi in me. Sed et frater iste lator præsentium, qui valde nobis necessarius erat, recedit a nobis. Docebat enim novitios; proficiebant illi, ego autem gaudebam, et sperabam de misericordia Dei, quod quandoque absorberetur mortale a vita. Testimonium illi perhibeo, quantum licet æstimare hominem ab homine, quia conversatio ejus apud nos, et Deo grata fuit et dulcis hominibus. Unde et discessio ejus sine dolore esse non potuit. Potens es, Domine, convertere planctum meum in gaudium mihi, si inveni gratiam in oculis tuis. Hæc hactenus. Cætera præsentium lator latius explicabit.

336 EPISTOLA CCCLXXIV (982).

AD FRATRES DE HIBERNIA, IN TRANSITU BEATI MALACHIE EPISCOPI (983).

Sanctorum obitum gaudio potius quam luctu prosequeris, cap. 18, n. 3.

(982) Alias epistola 311: quæ vero antea 374 erat, nunc 358. Scripta anno Christi 1148.

(983) Anno 1148, die secunda novembris contigit sancti Malachie obitus de quo in ejus Vita a Bernardo scripta, in tomo II. Adde sermones duo de eodem, in tomo III.

quendum Singulari quoque Dei beneficio, Claram-Vallem tanti viri morte et sepultura honoratam.

Religiosis fratribus qui in Hibernia sunt, et his maxime congregationibus, quas beatæ memoriæ Malachias episcopus fundavit, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, Paraclæti consolationem.

1. Si haberemus hic manentem civitatem, copiosissimis jure lacrymis plangeremus, talem nos amisisse concivem. Cæterum si futuram magis inquirimus ut oportet, est quidem non modica doloris occasio tam necessario duce destitui : debet tamen zelum temperare scientia, et dolorem spei fiducia delinire. Nec mirari quempiam decet, si gemitum extorquet affectus, si desolatio lacrymas exprimit : modum tamen adhibere necesse est, imo non modice etiam consolari, intuentes non quæ videntur, sed quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporalia sunt ; quæ autem non videntur, æterna. Primum quidem congratulandum est animæ sanctæ, ne nos arguat de inopia charitatis, dicens et ipse quod Dominus ad Apostolos ait : *Si diligeretis me, gauderetis utique, quia vado ad Patrem* (Joan. xiv, 28). Prævenit nos ad Patrem spirituum spiritus patris nostri : nec modo charitatis inopes, sed ingratitude etiam rei esse convincimur super omnibus quæ per eum nobis beneficia provenere, si non congratulamur ei, qui de labore ad requiem, de periculo ad securitatem, de mundo transiit ad Patrem. Itaque et pium est Malachiam flere defunctum, et pium magis Malachiæ congaudere viventi. Nunquid non vivit ? Utiq̄ue et beate. Visus est oculis insipientium mori, ille autem est in pace.

2. Dehinc etiam unitatis propriæ consideratio exultandum nobis suggerit et lætandum, quod tam potens suos patronus ad cœlestem curiam, tam fidelis præcesserit advocatus : cujus et ferventissima charitas oblivisci ne queat filiorum, et probata sanctitas obtineat gratiam upud Deum. Quis enim hunc Malachiam sanctum aut minus posse prodesse, aut minus suos diligere audeat suspicari ? Profecto cum diligeretur prius, certiora nunc suæ dilectionis a Deo capit experimenta : et dum dilexisset suos, in finem dilexit eos. Absit autem ut tua nunc, o anima sancta, minus efficax æstimetur oratio, quando præsentem vividius supplicare est majestati, nec jam in fide ambulas, sed in specie regnas ! Absit ut immunita, nedum exinanita tua illa tam operosa charitas reputetur, cum ad fontem ipsum charitatis æternæ procumbis, pleno hauriens ore, cujus et ipsa prius stillicidia sitiebas ? Non potuit morti cedere charitas fortis ut mors, imo et morte fortior ipsa. Nam et decedens non erat immemor vestri, affectuosius vos commendans Deo, et nostram quoque exiguitatem solita illa sua mansuetudine et humilitate exorans ut vestris non oblivisceremur in finem. Unde et dignum duximus scribere vobis, ut sciatis nos et in

A spiritualibus, si quid nostra in his exiguitas per beati hujus Patris nostri merita unquam potuerit ; et in corporalibus, si quando forte opportunitas præberetur, omnem vobis consolationem impendere tota devotione paratos.

3. Et nunc quoque, dilectissimi, Hiberniensis Ecclesiæ gravem hanc destitutionem toto miseramur affectu : et eo amplius vobis compatimur, quo nos amplius ex hoc novimus debitores. Magnificavit enim Dominus facere nobiscum, cum locum nostrum dignatus est beatæ mortis ejus honorare præsentia, et pretiosissimo **337** corporis ejus locupletare thesauro. Nec molestum sit vobis, quod apud nos habeat sepulturam : quando sic ordinavit Deus secundum multitudinem misericordiæ suæ, ut vos eum vivum haberetis, nobis habere liceret vel defunctum. Et nobis siquidem communis vobiscum pater ille erat, et est : nam et in morte ipsius hoc nobis confirmatum est testamentum. Quamobrem sicut nos hujus tanti patris gratia, universos vos, tanquam germanos fratres, totis amplectimur visceribus charitatis : sic et de vobis idem sentire spiritualis ipsa cognatio persuadet.

4. Hortamur autem vos, fratres, ut beati hujus patris nostri semper curetis sectari vestigia, eo studiosius, quo vobis certius sancta ejus conversatio diuturnis experimentis innotuit. In hoc enim veros vos ejus filios esse probabit, si paterna viriliter instituta servetis : et ut in eo vidistis et audistis ab eo quemadmodum vos oporteat ambulare, sic ambuletis, ut abundetis magis : siquidem gloria patris, sapientia filiorum (Prov. x, 1). Nam et nostram non mediocriter excutere desidia, et reverentiam incutere cœpit præsens nobis tantæ perfectionis exemplar. Atque utinam sic nos post se trahat, ut pertrahat in tam recenti virtutum ejus odore avidius alacriusque currentes. Orantem pro nobis universitatem vestram Christus custodiat.

EPISTOLA CCCLXXV (984).

AD IDAM COMITISSAM NIVERNENSEM.

Monachos Vizeliacenses a Comitissæ clientibus infestari queritur.

Dilectæ in Christo filiæ Nivernensi comitissæ, frater BERNARDUS Claræ-Vallensis vocatus abbas, salutem et orationes.

Conqueritur venerabilis abbas Vizeliacensis (985), quod vos et clientes vestri mercateres et cæteros Vizeliacum volentes ire prohibetis : quod quia Guillelmus comes (986) bonæ memoriæ, et filius ejus in præsentia domini Autissiodorensis et nostra penitus refutavit, tanquam impium et iniquum ; monemus et rogamus, ne id deinceps ullo modo faciatis. Timemus enim, si talia facere cœperitis, ne forte et vobis hic, et viro vestro, ubi ipse est, plurimum possint obesse, quod omnino nollemus. Credite ergo nobis, et omnino desistite a malitia hac.

(984) Alias epistola 390 : quæ vero antea 375 erat, nunc 316. Scripta anno Christi 1148.

(985) Scilicet Pontius.

(986) Guillelmus iste in Cæthusiam (ut jam notatum) secedens, alterum Guillelmum filium suum successorem habuit ab anno 1147.

fuera. Hoc enim est quod vobis tacito nomine scripsisse me memini (794) : quia videlicet periclitati sumus in falsis fratribus. Quis possit dicere, ad quam multas personas sub nomine meo, me ignorante, quæ voluit, scripsit? Quis mihi det ut ipsa curia vestra ad purum purgetur fæce mendaciorum ejus? Quis mihi det ut vel eorum innocentia, qui mecum sunt, satis valeat excusari apud circumventos et præventos impudentissimis ejus mendaciis? Vobis quoque aliquoties in eadem falsitate scripsisse, et non semel, partim convictus, partim et confessus est. De turpitudinibus ejus, quibus terra sordet, et factæ sunt omnibus in parabolam, supersedeo polluere labia mea, et vestras aures. Si ad vos venerit (nam hoc gloriatur, et amicos se habere confidit in curia), mementote Arnaldi de Brixia, quia ecce plus quam Arnaldus hic. Nullus perpetua dignior inclusione, nihil ei perpetuo silentio justius.

EPISTOLA CCXCIX.

COMITI ENGOLISMENSI, PRO FRATRIBUS DE BUXIA (795).

Queritur de gravi exactione suis a comite imposita.

Nolite mirari, si gravis nobis videtur tam grandis reditus, qui de terra illa Buxiæ a fratribus nostris exigitur, quia tale aliquid non consuevimus. Nam multas fecimus abbatias, et nulla illarum tali subjacet exactioni. Sed quia vos ita vultis, et Deus plus acceptat voluntarium bonum, quam coactum, sustinemus juxta conventionem, quam fratres nostri vobiscum fecerunt, donec Deus meliorem vobis inspiret voluntatem, quod non diffidimus. De cætero diligite eos, fovete, defendite, manutenete : quia tunc securius stabitis ante tribunal Christi, si pauperes ejus habueritis vestri dilectores, et pro vobis intercessores.

(794) Epistola 284.

(795) Scripta circa annum 1150. — In editione prima Lugdunensi anni 1494 legitur, *Comiti Angelberto* (an is de quo epistola 123?) *pro fratribus de Bruzia*. In alia anni 1530, *Comiti Engelberto pro fratribus de Bruzia*. In editione item Lugdunensi anni 1520, et sequentibus præter unam, *Comiti Engolismensi pro fratribus de Buxia*. Hanc lectionem præferunt sæculi nostri auctores, asserentes, Guillelmum, cognomento Sectorem-ferri, comitem Engolismensem, Cisterciensibus locum concessisse anno 1143 in villa Buxia, ubi situm Benedictinorum cœnobium S. Amantii, ab Arnaldo comite sæculo decimo constructum. Sed cum de concessione loci Cisterciensibus facta isti reclamarent, Bernardum pacis studio locum concessisse anno 1153 : tali quidem conditione, ait Picardus, quod sexaginta marcas argenti monachis Claræ-Vallensis propter ædificia et cætera ab eisdem loco acquisita monachi S. Amantii redderent. Scripsit itaque Bernardus hoc modo : « In nomine Domini. Ego Bernardus Claræ-Vallensis vocatus abbas, notum volo esse, quod locum de Buxia, et quidquid in eo habemus, ex dono comitis Engolismensis, et Petri Austensii, ecclesiæ Sancti-Amantii concessimus. Teste fuerunt dominus Hugo Engolismensis episcopus, dominus Godefridus Lingonensis episcopus, Junius abbas de Corona, frater quoque Philippus Prior noster, et frater Gerardus, et frater Gaufridus, monachi domus

EPISTOLA CCC.

BLESENSI COMITISSÆ (796).

Solatur comitissam, filii delicta per ætatem excusans, et melioris frugis spem faciens; unde blande potius et leniter quam aspere tractandum monet.

Si quando in vos filius vester visus est excessisse, doluimus; et dolemus non minus excessum filii, quam matris injuriam : quod tamen et ipsum excusabile est in adolescente filio. Nempe delicta juventutis, ipsa, quæ commisit, excusat ætas proclivior. An nescitis quia proni sunt sensus hominis, et cogitationes in malum ab adolescentia? (*Gen. viii, 21.*) Confidendum mutatum iri in melius, patris meritis et eleemosynis (797). Propterea insistendum magis, magisque votis et precibus ad Deum pro eo : quia etsi ille minus interdum, quam debuit, se filialem exhibuit, mater tamen pro suis visceribus maternum deserere non debet, sed nec valet affectum. *Nunquid potest mater oblivisci filii uteri sui? Et si illa, inquit, oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui* (*Isai. xlix, 15*). Oremus et ploremus coram Domino, ut Deus tantæ indolis juvenem, probitatis paternæ imitorem (quod non diffidimus) sua faciat pietate. Agendum cum eo in spiritu lenitatis, blandisque obsequiis : quia sic melius ad bona opera provocabitur, quam si irritationibus et increpationibus exasperetur. Ita sane de ejus cita lætaque mutatione posse lætificari confidimus cor vestrum et nostrum pariter. Quidni ego totis cupiam visceribus quotidie se ipso fieri meliorem? Utinam qualem inveni in me, talem semper in omnes inveniam. Quid enim, quantum ad nos, unquam volui, et non fecit? Retribuat illi Dominus. Cæterum pro vobis, sicut sæpe petistis, sæpe, prout oportuit, et monui, et monebo.

nostræ. Actum apud Claram-Vallem anno ab Incarnatione Domini 1153. » Ita Picardus, ex schedis ipsius monasterii Sancti Amantii.

(796) Scripta circa annum 1152. — Non vana spe, aut potius vaticinio Bernardus videtur Comitissam solatus. Nam quatuor eam filios Theobaldo Magno comiti Campaniæ genuisse reperio, Henricum comitem Blesensem, qui patri successit anno 1151; Theobaldum dapiferum Ludovici Junioris, ac postea Philippi Augusti regum, quo in munere successit Radulfo comiti Viromandorum; Stephanum Sacrum-Cæsarem, postea Cartusianum; itemque Guillelmum, de quo supra epistola 271, cui jam tum puero ad dignitates Ecclesiæ promovendo Bernardus operam suam recusabat. Bernardus hac in epistola agere videtur de Henrico primogenito ad quem epistola 279, qui ex Syria redux, et paternæ potentiae successione intumescens, in quosdam excessus ætatis fervore abripiabatur. Inter quos a Sancto memoratur, epistola 376, quod « maledictas nundinas cum Roberto Regis fratre post festa paschalia statuisset, » ut monomachia invicem congregarentur. Is tamen Bernardi monitis et piæ matris lacrymis brevi ita resipuit, ut ab illius ævi scriptoribus inter illustres viros referri meruerit.

(797) Nempe Theobaldi Magni, de quo supra in notis ad epistolam 37 : cujus eleemosynas et benefacta prædicat Vita non solum Bernardi, sed etiam Norberti et aliorum; item nova hic epistola 416.

est, et multum providendum, ne tanta portio Ecclesie Dei sine fructu maximo fatigetur, et hic statuendum, quid omnes insurgentium malignitates vel reddere vel elidere possit. In voluntate nostra est, ut vobis in nomine Domini congregatis, parvitalis nostræ litteras transmittamus, quæ etsi non adjuvent, saltem affectum nostrum ostendant. Ne autem qui vobis debet hanc voluntatem, donet et facultatem, et conterat Satanam sub pedibus vestris: ut in opere isto glorificetur Dominus, honoretur Ecclesia, regnum stabiliatur, et obstruatur os loquentium et facientium iniqua.

339 EPISTOLA CCCLXXVIII (990).

AD EUMDEM.

Petit subsidium annonæ pro Religiosis Bituricensibus.

Domino dilectissimo SUGERIO, Dei gratia venerabili abbati Sancti-Dionysii, frater BERNARDUS Claræ-Vallis abbas, salutem et orationes.

Fratres nostri de Bituricensi archiepiscopatu, de Domo-Dei, egent pane: et audivimus quod abundat ibi annona domini Regis, et parum venalis inibi videtur. Itaque rogamus vos, ut præcipiatis eis dari de annona illa, quantum visum fuerit prudentiæ vestræ. Nam et dominus Rex, dum in hac terra esset eis benefacere solebat.

EPISTOLA CCCLXXIX (991).

AD EUMDEM.

Abbati cuidam inopi subveniri rogat.

Domino et patri dilectissimo SUGERIO, Dei gratia reverendo abbati Sancti-Dionysii, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et devota orationes in Christo.

Abbatem pauperem abbati diviti mittimus, ut de alterius abundantia alterius inopia aliquatenus releveretur. Vobis sane honestiorem cedimus partem juxta sententiam Veritatis, quæ bestius esse definire, quam accipere (*Act. xx, 35*). Nec dubito quin libentius et liberalius manum vestram extenderetis ad hunc pauperem Christi, si vobis æque ut nobis, innotuisset ejus religiositas et honestas sed et necessitas ipsa quam patitur. Nam et debitis premitur, et panis inopia laborat, quod agri ejus pro tritico herbas ei perniciosas reddiderint. Quia ergo sterilitas ista vestros non attingit loculos, rogamus et petimus per vestram misericordiam ei subveniri: nec ullatenus dubitetis, quin utiliter positum sit et repositum, quidquid ei præstare placuerit.

EPISTOLA CCCLXXX (992).

AD EUMDEM.

De periculoso statu Ecclesie Orientalis.

Amantissimo patri et domino SUGERIO, Dei gratia Beati-Dionysii abbatis, BERNARDUS Claræ-Vallis vo-

(990) Alias epistola 360: quæ vero antea 318 erat, nunc 347, Scripta anno Christi 1149.

(991) Alias epistola 361; quæ vero antea 579 erat, nunc 353. Est 93 inter Sugerianas. Scripta anno Christi 1149.

catu abbas, salutem, et quas potest orationes in Domino.

Verbum quod attulerunt magister Templi et frater Joannes tam lætus accepi, quam id quod a Deo crederem processisse. Ipsa enim jam Orientalis Ecclesia tam miserabiliter clamat, ut quisquis non toto compatitur affectu, Ecclesie filius esse non probetur. Verum quam lætus de nuntio, tam tristis de angusto termino, ad quem vestræ Dilectioni occurrere non potui. Siquidem promiseram Lingo-nensi episcopo ipsa die occurrere ad colloquium, quod de magnis et gravibus negotiis fiducia nostri acceperat. Indicavi autem ipsum tempus, quando, si placet, lætus occurram cum eodem episcopo qui multum poterit utilis esse colloquio.

340 EPISTOLA CCCLXXXI (993).

AD EUMDEM.

Monet se de ipso recte sentientem, dolere tamen quod mala regni palam ipsi imputentur. Hortatur ut careat, ne eorum, per quos ista fiunt, consortio infametur.

Reverendo patri et amico nostro charissimo SUGERIO Dei gratia abbati Sancti-Dionysii, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et qualescunque nostras orationes.

Ad litteras Paternitatis vestræ repondere brevius, temporis angustia coegerunt. Jam enim advesperascebat ea die, qua litteras illas accepi: et necesse erat sequenti die ad Cisterciense capitulum proficisci. Proinde respondeo breviter, ei volo ut omnino longe fiat a vobis, ne aliquando veniat in cor vestrum, quod de nobis ullo modo crediderim, vestro consilio et voluntate fieri mala quæ plangimus. Verum unum fuit, quia zelo urgente ductus, ipsum vobis zelum exprimere, imo et imprimere atque ingerere laborabam, ut vestram quoque Sanctitatem inflammaret affectus. Alterum fuit, quod licet bene sentirem de conscientia vestra, plurimum tamen contristabar de fama et scandalo, quod est in Ecclesia Dei. Quod si acquiescere nolunt maxime in hujusmodi rebus, quid facietis inter eos? Quare de vobis illi se palliant? nonne oportet vos omnino alienare a sacrilegis illis, et longe fieri ab eis; ut securi de conscientia, decantetis: *Odivi ecclesiam malignantium, et cum impiis non sedebo* (*Psal. xxv, 5*): ut noverit omnis ecclesia sanctorum, alienam ab eorum numero et consortio vestram innocentiam esse? Proinde memoramini principium loquendi Domino in Propheta; in invenietis beatum virum esse qui non abiit in consilio impiorum (*Psal. i, 1*). Illud autem credatis, nunquam male me sensisse de vobis. Novi enim vos et puritatem vestram. Valet, et orate pro nobis.

(992) Alias epistola 362: quæ vero antea 380 erat, nunc 360. Scripta anno Christi 1149.

(993) Alias epistola 364: quæ vero antea 381 erat, nunc 320. Scripta circa annum 1150.

EPISTOLA CCCLXXXII (994).

AD LEONIUM ABBATEM SANCTI BERTINI (995).

Ejus in se suosque beneficia gratus agnoscit. Thomam de Sancto Audomaro ad Claræ-Vallenses transire volentem non prohibendum.

Dilecto et venerabili domino LEONIO abbati, et universo conventui ecclesiæ Sancti Bertini, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, spiritum veritatis, quem mundus non potest accipere.

1. Litteras Dilectionis vestræ, dilectissimi fratres, suscepimus, indicium voluntatis et petitionis vestræ. Beneficiorum, quæ nobis et nostris plena manu, hilari mente, vultu sereno exhibetis, in æternum non obliviscar. Sed quid, non sum oblitus, et ingratus invenior? Nunquid sola memoria habebit me excusatum? imo acerbius accusabit. Nec immemorem, nec ingratum amicis meis me exhibere novi. Si tamen non habeo quod retribuam pro omnibus quæ accepi a vobis; ut minus sapiens loquor, Dominus retribuet pro me. De alieno liberalis sum, quoniam inops et pauper sum ego. Honorem ecclesiæ vestræ, et decorem domus Domini, qui in vobis est, quantum diligam, ipse novit, qui plus profunditatem humani cordis ingreditur. Sed nec ego vereor verum dicere in hac parte: ego diligentes me diligo. Sed non in hoc justificatus sum: nam et Ethnici hoc faciunt. Non multum laudis habet, si amantes me amavero: sed si non amavero, sceleratus pro scelere judicabor. Dilexi vos, et ante meritum: quare etiam post meritum non diligerem? Quos enim, etiamsi nulla merita præcessissent, honorari oportuit; post beneficia non honorare, plus quam injuria est. Diligam vos semper, fratres **341** charissimi, in Domino, et cum omni amore serviam vobis in eo, cujus servi estis: imo Christum, cujus membra estis, semper in vobis honorabo.

2. Verumtamen ut rationabile sit obsequium nostrum et honor irreprehensibilis, quem vobis exhibere debemus; prudenter et caute id fieri oportet, quia honor regis judicium diligit (*Psal. xcvi, 4*). Super his igitur quæ mihi rescribitis, respondeo Charitati vestræ, quia nec ego audeo, nec vos debetis prohibere eum qui bene facere potest. Quid enim respondere habemus Apostolo dicenti: *Spiritum nolite extinguere? (I Thess. v, 19.)* Neque enim securum est extinguere, quod extinctum accendere non sit tuæ potestatis. Et ubi est illud: *Unusquisque in ea vocatione qua vocatus est, in ea permaneat? (I Cor. vii 20.)* Vocatus est, inquam, Thomas (996) non a me, sed ab eo qui vocat ea quæ non sunt, tanquam ea quæ sunt (*Rom. iv, 17*). Quid ad nos respicitis? quid nos intuemini in hoc facto, tanquam

(994) Alias epistola 324: quæ vero antea 382 erat, nunc 321. Scripta circa annum 1150.

(995) De Sancti Bertini monasterio actum supra in epistola 149. De Thoma confer epistola 108 ad ipsum. Leonius abbas laudatur ab Hermanno monacho Laudunensi in libro tertio de Miraculis B. Mariæ cap. 4, ubi « vir religiosissimus et tam gentiliū, quam divinarum litterarum peritissimus » dicitur.

PATROL. CLXXXII.

opus hominis sit, et non Dei? Non ab homine, neque per hominem, sed a Domino factum est istud. Non enim homo, sed Deus est, qui operatur in cordibus hominum ad inclinandas eorum voluntates quocumque voluerit. A Domino, inquam, factum est istud: et ideo non solum mirabile, sed immutabile esse debet in oculis nostris. Quis enim, vel quid est homo, ut adjuvet sensum Domini, vel spiritum ejus? Novit ille qui quærit ovem perditam, et quid quærat, et ubi quærat: et quomodo, et unde revocet, et ubi cellocet, sic ut eam ulterius non perdat. Quem ergo Dominus vocavit, vide ne revoces; quem Deus erexit, tu inclinare noli; nec ponas ei offendiculum, cui Deus manum porrigit ascendenti.

3. Sed jam videndum est quid ponderis habeat illud quod dicitis, eum oblatum a parentibus. Videat prudentia vestra quid habeat plus vigoris et rationis, utrum illud quod factum est de ipso per alium ipso nesciente, an illud quod sciens et prudens de se ipso fecit: non autem ipse, sed gratia Dei, quæ nolentem prævenit ut velit, quæ volentem subsequitur ne frustra velit. Ego autem dico, quod votum parentum integrum manet, et oblatio eorum non est exinanita, sed cumulata. Nam et idem offertur quod prius oblatum est; et eidem offertur cui prius oblatum est; et quod prius a solis parentibus oblatum fuerat, nunc offertur a filio. Præterea super hoc verbo præcipere vobis nihil habeo: consilium autem do a Domino egressus est sermo: nolite impedire cursum gratiæ Dei, nolite reprimere primitias bonæ voluntatis: quod enim in eo ceptum est, de Spiritu sancto est. Vos autem nolite dissimulare injuriam quam nobis infertis, cum nunquam vos læserimus in hac parte, ut fratres, quos Deus misit ad vos, vellemus subtrahere vobis. Noverit autem ipse Thomas, si irritum fecerit votum suum, cujus me testem adhibuit: noverit alius, quicumque sit ille, qui eum ad hoc impulerit, quod ascendam ex adverso, et stabo contra eos in die Domini. Sed interim melius est ei, vobis, et nobis, servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Vale.

EPISTOLA CCCLXXXIII (997).

AD EUNDEM ABBATEM SANCTI BERTINI.

Rogat ut officia humanitatis, hactenus fratribus suis exhibita, continuet.

Amico suo charissimo LEONIO, Sancti Bertini venerabili abbati, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem in eo qui mandat salutes Jacob.

Quod merito confidam de vobis, charitas vestra palam fecit, quæ inventa occasione se ipsam innocentescendi, non potuit latere sub modio. Gratissima habeo illa officia humanitatis, quæ fratribus nostris

Præfuit ab anno 1148, ad annum 1163.

(996) Exstat ad eum epistola 108.

(997) Alias epistola 342: quæ vero antea 383 erat, nunc 361. Scripta circa annum 1150.

(998) Monachis de Claro-Marisco, prope Audomaropolim, cujus cœnobii primordia Manricus refert ad annum 1139.

(998) impenditis, qui habitant juxta vos. Quod illis facitis, mihi facitis : imo sic magis mihi facitis, quam si mihi **343** faceretis. Obsecro ergo, ut perseveret hæc sollicitudo vestra pro eis, quoniam longe facti sunt a nobis, ut non possimus eis, prout oportet, assistere. Sit ergo vestræ benignitatis vicem nostram supplere, ut vos ipsis in patrem, et ipsi sint vobis in filios. Si forte venerit tempus, quo tantæ charitati respondere possimus ; quod non simus ingrati, fides oculata monstrabit. Vale.

EPISTOLA CCCLXXXIV (999).

AD MONACHOS ECCLESIE SANCTI BERTINI.
Gratias agit beneficentiæ hactenus suis præstitæ largam a Deo retributionem promittens.

Universis qui sunt in ecclesia Beati-Bertini amandis in Christo, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, servire Domino in lætitia.

Ad gratiarum actionem, ad reddendum dilectionis officium, meritis vestris provocamur. Quia enim acceptum beneficium æternæ memoriæ infigendum est, beneficiis quæ fratribus nostris, imo quæ mihi contulistis, nec immemor esse debeo, nec ingratus. Meum est, quidquid meis impenditur : mihi datur, quidquid infunditur in visceribus meis. Scio cui credidi, et certus sum : scio quia diligitis nos, non verbo et lingua, sed opere et veritate. In argumentum quippe dilectionis et gratiæ, quam fratres nostri invenerunt in oculis vestris, non verba procedunt, sed opera : eo utique puriora apud Deum, et gratiora apud homines, quo de sola gratia dantis proveniunt, præter meritum accipientis. Pro his igitur gratias agimus universitati vestræ : pro his omnibus debitores sumus vobis, si quid sumus, si quid possumus, et nos, et fratres nostri. Sed ne parum vobis sit acceptos esse hominibus, accepti estis et Deo meo. Nam quod uni ex minimis ejus fecistis, ipsi fecistis (*Matth. xxv, 40*). Quid quod non uni tantum, sed pluribus ex minimis ejus fecistis ? In omnibus his penes me non retributio multa, quoniam inops et pauper sum ego : sed Dominus retribuet pro me. Ipse qui retributor est omnium bonorum, retribuatur vobis, quod pauperes ejus prævenistis in benedictionibus dulcedinis, et in exemplo charitatis. De præteritis gratias agimus : de futuro precamur, ut bonum facientes non deficiatis. Tempore enim suo metetis de semine boni operis manipulos pacis et gloriæ : quod nobis præstet Deus. Amen.

EPISTOLA CCCLXXXV (1000).

AD EOSDEM.

Eis de meliori observantia gratulatur, eosdemque ad studium religiosæ perfectionis et assidui profectus excitat.

Dilectissimo sibi in Christo universo conventui monasterii Sancti-Bertini, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et orationes.

1. Ita, quæso, ita facite, dilectissimi. Discipulus

(999) Alias epistola 343 : quæ vero antea 384 erat, nunc præmissa epistolæ 273. Scripta circa annum 1150.

quippe proficiens, gloria est magistri. Quisquis in schola Christi non proficit, ejus indignus est magisterio, præsertim tamen ubi sumus, ubi nihil eodem statu permanet : et non proficere, sine dubio deficere est. Nemo proinde dicat : Satis est, sic volo manere, sufficit mihi esse sicut heri et nudiustertius. In via residet qui ejusmodi est : in scala subsistit, ubi neminem patriarcha vidit non ascendentem, aut descendentem (*Gen. xxviii, 12*). Dico ergo : Qui se existimat stare, videat ne cadat (*I Cor. x, 12*). Ardua et angusta est via, et non hic, sed in domo patris mansiones sunt multæ (*Joan. xiv, 2*). Itaque, qui se dicit in Christo manere, debet sicut ille ambulavit, et ipse ambulare (*I Joan. ii, 6*). Jesus enim, ut ait evangelista, *crescebat et proficiebat sapientia, et ætate, et gratia apud Deum et homines* (*Luc. ii, 52*). Ille non restitit ergo, sed exultavit ut gigas ad currendam viam (*Psal. xviii, 6*) : et nos quoque, si non desipimus, curremus post eum, **343** trahemur in odore unguentorum ipsius. Alioqui si elongari contigerit, erit pigritanti animæ et laboriosior, et periculosior via, dum nec odore recreari, nec certa possit agnoscere vestigia longius abeuntis.

2. Sic ergo currite, fratres, ut comprehendatis (*I Cor. ix, 24*). Quod sane ita fiet, si nequaquam arbitramini vos comprehendisse, sed obliti quæ retro sunt, extenditis vos in anteriora (*Philipp. iii, 13*) : si apprehendatis disciplinam, nequando irascatur Dominus, et pereatis de via justa (*Psal. ii, 12*). Qui edit me, ait Sapiencia, *adhuc esuriet ; et qui bibit me, adhuc sitiet* (*Eccli. xxiv, 29*) : ut noverit piger, qui digne prorsus lapidatur stercoribus boum (*Eccli. xxii, 2*), fastidium sibi non de satietate, sed de inedia generari.

3. Denique, quia omnia cooperantur in bonum his, qui secundum propositum vocati sunt sancti (*Rom. viii, 28*) ; moveat nos ipsum quoque sæcularis cupiditatis exemplum. Quem enim ambitiosum vidimus aliquando, contentum adeptis dignitatibus, ad alias non anhelare ? Sic et curiosi cujusque non satiatur oculus visu, nec auris impletur auditu. Quid eorum qui avaritiæ serviunt, aut amatores sunt voluptatum, seu vanas sectantur hominum laudes, nonne et ipsorum insatiabilia desideria arguunt nos negligentiam et tepiditatem ? Pudeat certe spirituum nos bonorum minus cupidos inveniri. Erubescat anima conversa ad Dominum, minori affectu sectari justitiam, quam iniquitatem antea sectaretur. Est enim causa quoque valde dissimilis. Stipendium quippe peccati mors ; fructus autem spiritus, vita æterna (*Rom. vi, 23*). Pudeat proinde negligentius nunc in vitam, quam prius in mortem ire, et minori studio salutis acquirere, quam perditionis augmentum. Nam, ut omnino simus inexcusabiles, in via vitæ quo citius, eo facilius curritur : et leve Salva-

(1000) Alias epistola 341 : quæ vero antea 385 erat, nunc 418.

quem talem sciret (nec enim poterat nescire, cum notus esset ex longo) prior promoveret et in loco cui ipse præfuerat? Minime ego vel tenuiter suspicer illud de tali viro, et tanto amatore honestatis. Et quidem qui promovit ipse et amovit; non negaverim: qua ratione hoc fecerit viderit ipse. Nam multis displicuisse factum cognoscitur, nempe nec rationem, nec ordinem, nec consuetudinem in ejus amotione cernentibus. Tantum archiepiscopus sic voluit; et ne contristaremus eum, nostro hortatu iste in pace cessit, et dedit locum iræ.

4. Unum dico: ex quo ad nos intravit (814) (sicut testimonium habet ab omnibus), nihil in eo quod promotioni huic obviaret compertum est. Sine querela conversatus est. Adhuc non deest homini litteratura congruens, non doctrina, non affabilitas, non gratia in vultu et sermone. Sed suspecta est vobis brevitatis temporis quod nobiscum fuit: fateor et mihi. Fortassis bene faciet: fortassis male. Vereor omnia opera mea, et quod operor non intelligo. Unde certus non sum certum vos facere minime possum. Factum est; et quod factum est, non potest non fieri. Si propheta fuisset, non profecto fecissem unde amicum offenderem, sanctum turbarem, episcopum scandalizarem. Quid vultis ut faciam? sic factum est tali necessitate, talique ordine.

5. Hæc excusatio mea. Si sufficit tollatur de medio scandalum: si minus, ego iudicium portem, quod et quale decreveritis. Nam si quod ædificavi, tam cito iterum destruam, grave; nisi forte causa conveniens supervenit: quod fortasse processu temporis accidere potest. Si vultis vos amovere eum, potestatem habetis. Non obsisto, non me oppono torrenti. Inique non egi. Si insipienter videor, in

(814) Ego relicta Rievallæ accesserat ad Claram-Vallem. Quod subditur de ejus litteratura, probat Serlo his verbis: « Homo in Scripturis sacris non mediocriter eruditus, et in liberalibus artibus sufficienter edoctus. »

(815) Nephæ Eugenii. Ita Innocentii II offensam incurerat Bernardus vera dicens, ex epistola 218; adeo summorum hominum gratiam retinere difficile est, quantumvis bene meritis, citra dispendium veritatis!

(816) Scripta anno Christi 1153.

(817) Henricus, Ludovici Crassi filius, et Ludovici Junioris regis Galliarum frater, episcopus Belvacensis, male, uti hinc apparet, apud Pontificem adiit. Unde respondet Bernardus, se de ejus erratis, si quæ sint, dolere posse; emendare, prout velit, non valere: malletque Bernardus ipsum potius Pontificem has ejus corrigendi partes sibi sumpsisse, et fraterne eum monere super his, quæ de eo audiverat. Porro de repentina, sed a Bernardo prævisa, ejus ad religiosum statum conversione, lege Vitam S. Bernardi, lib. iv, cap. 3, quam nos secuti Baronium, in Chronologia ad annum 1149 retulimus, cum eo anno factum episcopum Belvacensem videatur certior temporis nota convincere, uti Jacobus Sirmundus ad Epistolas Petri Cellensis ex Supplemento Sigeberti notat, lib. 1, epist. 24. Sed longius a vero recedit notatio inchoati episcopatus Belvacensis ab Henriquez in Monologio ex Joanne Chenu relata ad annum 1161. Denique ad Remensem cathedram evectus est anno 1163. Cæterum quam

A promptu est vobis insipientiam meam corrigere; aut, si hoc dignius judicatis, etiam et punire. Dico tamen, si pie, si christiane mecum agitur, corripiet me justus in misericordia et increpabit me, non in ira apud alios diffamabit. Habetis formam meam hic, nisi et hoc indignamini præsentibus litteris. Nempe comperta per alios, et non per vos vestra indignatione, cautum habui non rependere vicem: sed mox vobis de vobis per præsentia scripta conqueri. De cætero benedictus Deus, qui et hoc quod dederat, et do quo mihi forte immoderatus blandiebar, solatium, ante exitum tulit: vestram scilicet et domini mei gratiam (815), ut vel proprio experimento discam, non ponere spem meam in homine.

✠ EPISTOLA CCCVII (816).

AD EUMDEM.

Belvacensem episcopum contra sinistros rumores tuctur. Vultudinem suam extreme afflictam indicat: et quid archiepiscopo Lugdunensi acciderit.

1. Festine ista dicto, et ob hoc minus festive: siquidem viator transire festinans urget. Res mira, sed magis læta. Frater G. Fulcherius cum litteris domini mei pariter et vestris, simulque præsentium lator peregrinus, uno pene momento adfuerunt, Deo ita sine dubio providente, ut haberem per quem festinanter rescriberem: quod utique cupienti mihi non poterat satis esse festinum. Inde est quod hæc in infirmitate mea ipse dictavi, quod non esset tunc alter ad manum. De domino Belvacensi (817) quod

C primum posuitis, primum ita respondeo. Sui juris est: jam non est in mea potestate, sed in civitate vita ejus et conversatio. Si secus quam debet, vel decet interdum agit, dolere possum; sed emendare prout volo non valco. Verumtamen quod vobis invitatus primo episcopatum susceperit, ostendit scriptis ad diversos epistolis imò et ipsi Bernardo præmatura promotio non est visa carere scrupulo, ut proinde Petrum abbatem Cluniacensem consulendum putaverit, uti videre est apud eundem, libri v epistola 8, quam vide. Ipsius Henrici epistolam Sugerio abbati Sancti-Dionysii scriptam, vide in Gallia Christiana in episcopis Belvacensibus. Alteram ad dictum abbatem Cluniacensem hic tibi exhibendam duximus, vel quod suspicemur ab ipso Bernardo dictatam, vel certe ad imitationem Bernardi compositam. Prius enim non improbabile, cum non fuerit Bernardo insolens, aliorum, etiam episcoporum, nomine dare litteras: quarum plures habemus inter editas. Si id minus, alterum res ipsa convincet. Confer initium cum epistola 236 ad cardinales de electione Eugenii pontificis. Confer sequentia cum epistola 16, ubi eadem verbo tenus.

Inter patres reverendissimo, et inter amicos charissimo domino PETRO abbati Cluniacensium frater HENRICUS, sive jubente, sive permittente Deo, Belvacensis electus, se ipsum, et si quid amplius potest.

Parcat vobis omnipotens Deus, quid est quod fecistis? Sepultum hominem revocastis ad homines, et consilio vestro, cui nimium creditum est, expositus sum, et repositus in terribile curarum pelagus: ut me iterum honoris altitudo resorbeat. Nescivi, anima mea conturbavit me, propter quadrigas Aminadab, quas suscepi requendas: regi, non regere

loci nostri, beatus Joannes et Paulus, sæpius nos visitare dignati sunt : quos ego super hac re interrogari feci et hujusmodi sententiam responderunt, dicebantque multitudinem angelorum qui ceciderant, de illis qui ibi mortui sunt, esse restauratam. Hoc autem scitote, quod magnam vestri memoriam habuerunt, finemque vestrum cito venturum prædixerunt, Quia igitur **345** bene res, etsi non secundum hominum desiderium, tamen secundum Dei propositum evenit; vestræ erit prudentiæ in ipso hac re consolari, cujus solius gloriam quæritis et desideratis. Idcirco namque vobis et exhortandi, et operandi gratiam in hoc negotio dedit, quia bonum, quod inde facturus erat, prævidit. Ipse igitur cursum vestrum feliciter compleat, nosque vobiscum in sua gloria constituat.

EPISTOLA CCCLXXXVII (1004)

AD PETRUM ABBATEM CLUNIACENSEM,

Prævia sinceri in Petrum affectus et amoris protestatione, si quid acerbius litteris quibusdam scripserit, excusari rogat.

Reverendissimo patri et amico charissimo PETRO, Dei gratia Cluniacensi abbati, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, in vero Salutari salutem.

Utinam sicut præsentem epistolam, ita vobis mentem meam mittere possem! Sine dubio tunc clarissime legeretis, quid in corde meo de amore vestro digitus Dei scripserit, quid meis impresserit medullis. Quid ergo? incipio me iterum apud vos commendare? Absit. Jam pridem conglutinata est anima mea animæ vestræ: et de personis imparibus pares animos fecit paritas charitatis. Quid enim meæ humilitati cum vestra sublimitate, si non inclinasset dignatio dignitatem? Ex tunc factum est, ut utrimque permiscerentur et mea humilitas et sublimitas vestra: ut nec ego sine vobis humilis, nec sine me sublimis esse possetis. Hæc dico, quia Nicolaus meus, imo et vester, in spiritu vehementi commotus, commovit me, asserens se vidisse epistolam nostram directam ad vos, in qua voces amaritudinis clauderentur (1005). Credite amanti, quia nec in corde meo ortum est, nec ab ore meo extortum est, quod aures vestræ Beatitudinis exasperaret. Multitudo negotiorum in culpa est, quia dum scriptores nostri non bene retinent sensum nostrum, ultra modum acuunt stilum suum, nec videre possum quæ scribi præcepi (1006). Parcite hac vice: quia, quidquid de aliis sit, vestras videbo, et non credam nisi oculis et auribus meis. Cætera vobis communis iste filius planius et plenius viva referet voce. Ipsum tanquam me audietis, qui vos diligit, non verbo, neque lingua, sed opere et veritate. Salutate nobis sanctam illam multitudinem vestram; et orate, ut orent pro puero suo.

(1004) Alias epistola 352: quæ vero antea 387 erat, nunc 397. Scripta anno Christi 1150.

(1005) Nulla ex editis epistola est cui hæc conveniant, Argumentum memorat Petrus in epistola sequente, n. 4, Similes motus experti sunt Cartusenses ut patet ex epistola 270.

EPISTOLA CCCLXXXVIII (1007).

PETRI VENERABILIS AD BERNARDUM ABBATEM CLARÆ-VALLENSIS.

Titulos et elogia respuit, et quanti Bernardum, ejusque amicitiam faciat, luculenter ostendit. Ejusdem quoque satisfactionem de injuria litterarum libens admittit.

Venerabili et præclaro in membris Christi viro, domino BERNARDO Claræ-vallensi abbati, frater PETRUS humilis Cluniacensium abbas, post Deum et in Deo quod est.

1. Quid dicam? Loqui soleo: sed nunc mutus factus sum. Unde hoc? Quia litteræ vestræ, quæ me eloquentem facere debuerant, mutum fecerunt. Quare? Tanta in illis, licet brevibus, legi, ut si ad respondendum me effundere conarer, magis taciturnus quam loquax viderer. Sed gravi homini, sed religioso loquor. Agendum est ergo, prout gravitas postulat; prout religio, etsi non mea, tamen vestra efflagitat. Quid enim? nonne verum est quod dico? Brevis est epistola, sed multa respondendi materia. Fer, rogo, insulsum, si quid secus dixerò quam oporteat. Veræ enim amicitia est, non solum salsa amici suscipere, sed et insusa aut condire, aut tolerare. Accepi, **346** ut dixi, ex parte tua litteras, litteras singulares, litteras amorem dulcissimum, et honorem plus quam mihi debitum prætendentes. Reverendissimum me dicis, patrem nominas, amicum charissimum appellas. Gaudeo ad ista: sed salva veritate, quæ ex Christo in te defluxit, duo præcedentia nescio, tertium agnosco. Nam reverendissimum me esse ignoro; patrem, quantum ad te, me esse nego: amicum et charissimum tuum me non solum ore profiteor, sed et corde agnosco.

2. Ut enim de reverendissimi et amici charissimi nominibus taceam, quorum, ut dixi, alterum nescio, alterum agnosco: de patris interim nomine hoc tibi, reverende frater, scribo, quod singularis suo tempore, et præclarissimus religionis flos, dominus Guigo Prior Carthusiensis, mihi quondam scripsit. Scribebam ei frequenter, et sæpe cum eo, vel verbis ad invicem collatis, vel litteris familiaribus delectabar, et eum in epistolis meis patrem uominabam. Toleravit hoc primum, putans me finem facturum scribendi. At postquam me persistere vidit, et frequentibus litteris patris nomen iterare, in hæc verba sanctus ille tandem prorupit. Scripsit namque mihi epistolam, in quam inter cætera hoc inseruit: « Unde petimus per eam, qua in non indignos vestra fervent viscera, dilectionem, ut quando nostræ exiguitati vestra scribere dignatur serenitas, ita de propria cogitetis ædificatione, ut infirmitatem nostram periculosa non infletis elatione. » Ac statim: « Et illud » inquit, « præ omnibus ac super omnia quæsumus, et

(1006) Hinc apparet multas si non ex his saltem ex aliis, epistolas a Bernardi notariis compositas fuisse; quales sunt Nicolai infra in Appendice.

(1007) Alias epistola 353: quæ vero antea 388 erat, nunc 348. Scripta circa annum 1150.

militaturus Domino exercituum. Frater Rolandus, filius noster, apostolicæ largitatis litteras defert. Ipsum, fratres nostros vobiscum degentes, et me ipsum commendatos habete.

EPISTOLA CCCIX (824).

AD EUGENIUM PONTIFICEM.

Laudat Sugerium abbatem, ejusque legatos Pontifici commendat.

Amantissimo patri et domino EUGENIO, Dei gratia summo Pontifici, frater BERNARDUS Claræ-Vallensis vocatus abbas, modicum id quod est.

Si quod magnæ domus magni Regis vas in honore habetur apud nostram Ecclesiam Gallicanam, si quis ut David fidelis ad imperium Domini ingrediens et egrediens (*I Reg. xxii, 14*), meo iudicio ipse est venerabilis abbas Sancti-Dionysii. Novi siquidem virum, quod et in temporalibus fidelis et prudens, et in spiritualibus fervens et humilis; et in utrisque (quod est difficilimum) sine reprehensione versetur. Apud Cæsarem est tanquam unus de curia Romana, apud Deum tanquam unus de curia cœli. Petimus et obsecramus, benigne a vobis suscipi nuntios tanti viri; et, sicut vos decet et ipse omnino dignus est, rescribi ei verba bona et amicabilia, plena familiaritatis et dilectionis, plena favoris et gratiæ: siquidem specialius diligere et honorare personam ejus, est honorificare ministerium vestrum.

EPISTOLA CCCX.

AD ARNOLDUM CARNOTENSEM ABBATEM BONÆVALLIS (825).

Bernardus in extremis positus hanc amico epistolam ultimam scripsit.

Suscepimus charitatem vestram in charitate, et non in voluptate. Quæ enim voluptas, ubi totum sibi vindicat amaritudo? nisi quod solum nihil comedere utcunque delactabile est. Somnus recessit a me, ne vel beneficio sopiti sensus dolor unquam recedat. Defectus stomachi fere totum quod patior est. Frequenter et in die, et in nocte exigit confortari modico admodum qualicumque liquore: nam ad solidum omne inexorabiliter indignatur. Hoc parum quod dignatur admittere, non sine gravi molestia sumit: sed timet graviolem, si se vacuum omnino dimiserit. Quod si plusculum quid interdum admittere acquiescat, id gravissimum. Pedes et crura intumuerunt, quemadmodum hydropicis contingere solet. Et in his omnibus, ne quid lateat amicum de statu amici sollicitum, secundum interiorem hominem (ut mirus sapiens dico) spiritus promptus est in carne infirma. Orate Salvatorem, qui non vult mortem peccatoris, ut tempestivum jam exitum non differat, sed custodiat. Curate munire votis calcaneum nudum meritis: ut is qui insidiatur, invenire non possit unde figat dentem et vulnus infligat. Hæc ipse dictavi, sic me habens, ut per notam vobis manum agnoscatis affectum. Verumtamen rescripsisse, quam scripsisse maluerim.

ADMONITIO.

Hactenus prima sancti Bernardi epistolarum collectio, quæ ipsius tempore ad ejus discipulis facta est ut in Præfatione diximus. Harum epistolarum ordinem, adeo antiquum et receptum, mutare fuit religio. Sequentes vero, quæ in prioribus editis confuse et temere, nulla habita temporis ratione, adjecta sunt, in ordinem redigere visum est operæ pretium, ad marginem apponendo vulgatum ordinem, quem unaquæque earumdem epistolarum antea obtinebat. Verum quæ huic editioni jam primum accesserunt, singulas NOVÆ nomine ad calcem paginæ distinximus. His omnibus succedet APPENDIX, quæ Bernardi epistolas dubias, chartas et instrumenta ejus nomine confecta, ad hæc litteras ad eum vel pro eo scriptas complectetur, cum aliis nonnullis quæ ad illustrandas ejus epistolas conducere visa sunt.

EPISTOLA CCCXI (826).

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM.

Æmulos quosdam piis aliorum conatibus adversantes acriter perstringit: Haimericum vero ad sedulam boni publici curam, oblata occasione, exstimulat.

Viro illustri domino HAIMERICO, sanctæ Romanæ Sedis cancellario, HUGO Pontiniacensis abbas, et

(824) Hæc epistola, quæ in regia editione ordine 361 exstat, inter Sugerianas prima refertur apud Chesnium, ubi Eugenii responsum subjicitur. Confer epistolam ibidem septimam.

(825) Scripta anno 1153. Scriptores recentiores, nimirum Horstius, Carolus de Visch, atque auctos Vitæ Callicæ S. Bernardi, contra Trihemii, Bellarmini, aliorumque sententiam, Arnoldum hunc die stinctum volunt ab auctore libri secundi Vitæ S. Bernardi, quem auctorem vocant Bernardum, eumque abbatem Bonæ-Vallis, non Pictaviensis aut Ruy-

BERNARDUS de Clara-Valle, in domo Dei quemadmodum oportet conversari.

1. Quod episcopi quæerunt, Christus, quantum credimus, acquirit; et ipsorum negotium, Dei est causa. Qui ergo Dei est, jungatur eis: si quis renuit, audiat a Domino, *Qui non est mecum, contra me est* (*Matth. xii, 30*). Imo vero aut acquiescat Apostolo

nensis, sed Viennensis Ordinis Cisterciensis. Alterum vero Arnoldum appellant, Bonæ-Vallis Carnotensis (quæ est monachorum Benedictinorum) abbatem, ad quem hæc epistola scripta fuerit. Sed taurorum virorum pace dixerim, unum et eundem esse. Nam quod pertinet ad nominis diversitatem, auctor libri secundi Vitæ S. Bernardi in pervetusto codice manuscripto Corbeiensi scribitur Ernaldus, quo nomine noster Arnoldus abbas Carnotensis ab Arnulfo episcopo Lexoviensi in iis, quas ad eum scripsit, epistolis indigitatur. Sed missa nominis contro-

(826) Alia epistola 313: quæ vero antea 311 erat, nunc 374. Scripta circum annum 1125.

rogo quantum possum, et supplico, quod jam per quasdam vestri Ordinis personas mandavi; ut in hoc tanto sanctorum virorum qui Cistercii convenerunt, conventu, mei, utique vestri, memoriam faciatis meque, totumque Cluniacensis congregationis corpus eorum intente orationibus commendetis.

348 EPISTOLA CCCLXXXIX (1011).

AD PETRUM ABBATEM CLUNIACENSEM

Perjucundas sibi fuisse Petri litteras, sed occupationum mole præpedito non licuisse prolixius respondere.

Charissimo patri et domino PETRO, Dei gratia Cluniacensium abbati, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et orationes.

Vidi litteras vestras parvo momento, sed non parvo affectu. Occupatus eram tanta occupatione, quantam vel vos scitis, vel scire potestis, amantissime pater. Abripui tamen me, et eripui votis et responsionibus omnium: et inclusi me cum Nicolao illo, quem diligit anima vestra. Legi et relegi dulcedinem, et magnam dulcedinem, quæ de vestris litteris emanabat. Redolebant illæ litteræ affectum vestrum, movebant meum. Dolebam, quia sicut afficiebar, non valebam rescribere. Nempe multa dici malitia evocabat. Convenerat enim multitudo magna fere ex omni natione, quæ sub cælo est. Me oportebat omnibus respondere: quia, peccatis meis exigentibus, in hoc natus sum in mundum, ut multis et multiplicibus sollicitudinibus confundar, et urar. Hoc tantillum interim scribo animæ meæ: Sed cum accepero tempus, ego accuratius dictabo epistolam, quæ lucidius aperiat diligentis affectum. De testamento Baronis, quod nobis misistis, in veritate vobis mandamus, quia non sicut debitum, sed sicut datum accepimus. Gaudeo, quia de Gratationopolitano negotio veritatem cognovi (1012). Illud autem scitote, quia multum incaluit cor meum ad verba communis filii, quæ ex parte vestra retulit mihi. Paratus sum et non sum turbatus ad faciendam vestram, ubicumque potuero, voluntatem. In conventu Cisterciensi, vestri, tanquam specialis domini, et patris, et amici charissimi, et vestrorum, tam vivorum, quam mortuorum, memoria facta est (1013). Salutatur vos Belvacensis electus, ut vester (1014); vester est enim.

Ego Nicolaus vester saluto vos in æternum, et ultra, et domesticam illam familiam, quæ lateri et spiritui vestro adhæret (1015).

(1011) Alias epistola 354: quæ vero antea 389 erat, nunc 413. Scripta anno Christi 1150.

(1012) Vide epistolam præcedentem, n. 5.

(1013) Sic ferebat usus inter monachorum congregationes, quæ mutua suffragiorum societate attinebantur.

(1014) Henricus. Vide epistolam 307, et notas.

(1015) Hoc de suo addidit Nicolaus notarius Bernardi.

(1016) Alias epistola 314: quæ vero antea 390 erat, nunc 375. Scripta anno Christi 1152.

(1017) Ludensis civitas, Daniæ Metropolis, cui tunc præerat Eskilus, ad quem plures epistolas

EPISTOLA CCCXC (1016).

AD ESKILUM LUNDENSEM ARCHIEPISCOPUM, SEDIS APOSTOLICÆ IN DACIA ET SUECIA LEGATUM (1017)

Amorem ejus gratus et humilis agnoscit, suumque vicissim ostendit.

Amantissimo patri et domino ESKILO, Dei gratia Lundensi archiepiscopo, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, in vero Salutari salutem.

1. Scripta et salutationes vestras, imo affectiones cordis vestri, tam libenter suscepi, quam specialiter et diligo vos, et diligor a vobis. Inde est quod auditis tribulationibus vestris, eas non solum meas feci, sed et inveni: quia non possum te dolente non dolere, dulcissime pater, nec nisi molestus et anxius tuas molestias et anxietates audire. Tangit et angit cor meum quidquid tuum exasperat: et quidquid illud sit quod te persequitur, non solum te persequitur, sed me tecum. Quidquid enim gratiæ et dilectionis impendere sibi possunt absentes amici, puto et me debere tibi, et mihi deberi a te. Audax sum, sed non mendax, et in hanc audaciam me compulit tuæ Sublimitatis dignatio. Quando enim id præsumerem ego? quando tantam tantillum, et a tanto gratiam sperare auderem? Et si ego retribuere non potero, non est mortuus retributor meus, quia Dominus retribuet pro me (*Psal. cxxxvii, 8*). Dominus, inquam, in quo et pro quo tanta nos devotione complecteris, tanta stringis affectione. Benedictus sanctus angelus tuus, qui pio pectori tuo id suggessit: benedictus 349 Deus noster, qui persuasit. Glorior privilegio amoris tui, reffectus sum per charissimum fratrem nostrum filium tuum Guillelmum de abundantia suavitatis pectoris tui. Recessus sum per nuntium tuum, reffectus sum per litteras tuas, reffectus sum per omnes qui a te usque ad nos, vel per nos evadere possunt.

2. Utinam mihi datum esset desuper hæc dicere, non dictare, ut me potius loquens, quam scribens aperire valerem! Pro certo acceptior esset sermo vivus quam scriptus, efficacior lingua quam littera. Oculi quippe loquentis fidem facerent dictis, et melius affectum vultus exprimeret, quam digitus. Sed quia illud absens per me non possum, per litteras, quæ secundum in hujusmodi locum obtinent, satisfacio quantum possum. Nuntium tuum cum magna exultatione vidimus, et negotium tuum, quantumcunque potuimus, munivimus ac dominum Papam (1018). De secreto autem verbo illo (1019) quod tam ardentem ascendit in cor tuum, responde-

scripsit Petrus Cellensis, qui ejus rogatu Cartusien- ses in Daniam direxit ex libri primi epistola 23, ubi Eskilum laudat, quod « non solum in herbam, sed in spicas Cisterciensis sive Claræ-Vallis Ordo ibi multiplicatione fratrum excrevit, nihilominus et religio Præmonstratensis. » Eskilum non modo archiepiscopum Lundensem in Dania, sed et primatem Sueciæ ex decreto Adriani IV papæ fuisse lego. Venit is ex Dania visitatum S. Bernardum in Clara-Valle. Vide historiam lectu dignissimam, Vitæ S. Bernardi libro iv, cap. 4.

bit tibi ex parte nostra Guillelmus tuus : tuus, inquam, et specialiter tuus in visceribus Jesu Christi Posui enim verba mea in ore ejus, et ipsum audies tanquam me in negotio isto. Heu avellor, abripior ! non licet ultra. Avocat diei malitia, revocat turba supervenientium et epistolam potius rumpunt, quam finiunt. Sed nunquid quia faciunt ut paucis scribam facere poterunt ut parum diligam ? Actum excludunt a me non affectum. Ille semper tecum est, qui su juris est ; et tecum erit quandiu fuerit, omni mihi amicitiae jure colende, pie, ac reverendissime pater.

EPISTOLA CCCXCI (1020).

AD ABBATISSAM FABERNIACENSEM (1021).

Monet de reficiendis non tantum domibus, sed et moribus, et de diligenti hospitalis cura.

BERNARDUS vocatus abbas de Clara-Valle A. abbatissæ Faberniacensi, pudicitiae et gratiae titulum.

Fratres isti pro consilio animarum suarum paternitatem nostram adeuntes, de vestro bono studio,

(1018) Vide epistolam 280, n. 4.

(1019) Quidnam hoc secreti ? Id plane mihi secretum nisi quod Saxo grammaticus id ipsum, nisi fallor, aperiat. Is ergo de Eskilo nostro sic habet, Historiæ Dan. libro 14 : « Eodem tempore Eskilus, domesticis supra vires negotiis fatigatus, dum quieti intentius consulit, proficiscendi licentia a Rege difficulter extorta, nobile Galliarum cœnobium quod Clara-Vallis nuncupatur petivit. » Et rursus eodem libro : « Valdemarum regem Eskilus secreta allocutione petiit enixe deposcit arcani, quod ei committere velit, intempestivam confessionem non arguat. A quo postulata sperare jussus, jampridem deponendi pontificatus allatam sibi cupidinem dicit, quem tanto oneri imparem ætas viribus defuncta constituat. Neque enim in fastigio, sed privatam ac procuratoriam liberum decedere velle ; præteritæ conversationis habitum monastica mutaturum. » Mox subdit eum ab Absalone quem in pontificatu successorem habuit, rogatum, « Quid ita plebem mœstitia afficeret ? » respondisse : « Tum senium suum, tum exilium nepotum dignitatis sibi, patriæque fastidium afferre. Huic accedere voti religionem qua se dudum Bernardo Claræ-Vallensi, pontificatu ultro cessurum, privatamque vitam et honoribus defunctam acturum sponderit. » En secretum. Porro anno 1178 venit Eskilus in Claram-Vallem, ubi quadriennio pie religioseque transacto obiit, anno nimirum 1182. Vide Saxonem grammaticum, Historiæ Dan. libro 14 ; vide etiam librum de Viris Illustribus Ordinis Cisterciensis, dist. 3, cap. 25 ; Vitam S. Bernardi, libro 4, cap. 4 ; Crantzium, libro 6 ; Dan. capp. 41, 42 ; Henriquez in Menologio, die decima aprilis. De secessu Eskili in Claram-Vallem legendæ præ aliis epistolæ duæ Petri Cellensis, nempe libri septimi epistola 17 et libri octavi epistola 1. Idem auctor in libri primi epistola 23 eundem laudat, quod « nova seminaria de omni genere sacrorum Ordinum » provinciam sibi commissam seminare statuisset, idque jam magna ex parte perfecisset, adductis fratribus ex Ordine non modo Cisterciensi, sed etiam Præmonstratensi ; Et Carthusiensibus quam primum ibidem instituendis.

(1020) Alias epistola 347 : quæ vero antea 391 erat, nunc 326.

(1021) Faberniacum seu Faverneium, cœnobium diœcesis Bisuntinensis, in comitatu Burgundiæ situm, primum quidem in gratiam sanctimonialium Ordinis S. Benedicti conditum est, postea vero, cum dis-

quod in emendando loco, cui gratia Dei præestis, habere vos perhibent, non parum nos lætificaverunt. Monemus autem et obsecramus devotionem vestram, quod sicut reficiendis domibus, ita renovandis moribus operam detis. Non solum autem de monasterio, sed etiam de hospitali domo Dei, cui sub manu vestra prædicti fratres deserviunt, intentissime necesse est curam geratis : quatenus videlicet ab omni exactione et infestatione ministrorum seu clientum vestrorum securam ac liberam custodialis ; quodque illorum pravo, ut audivimus, consilio eidem domui ab aliis ante vos abbatissis collatum abstulistis, precamur ut restituatis. Sicut enim ad vestram sollicitudinem pertinet aliarum malefacta destruere aut corrigere ; sic illarum, si qua bona egerunt, non solum firma et inconcussa tenere, sed etiam augmentare et multiplicare debetis. Presbyterum quoque, qui in ipsa domo habitans, suam adhuc foris rem habere videtur, aut proprium deserere aut de domo exire cogatis. Valet, et propter bonum sensionibus et liberiori monialium vitæ pateret locus, in jus et potestatem monachorum Casæ-Dei transiit anno 1132, ut constat ex sequenti diplomate, quod ex Chartophylacio Casæ-Dei proferimus.

ANSERICUS Dei gratia Bisuntinensis archiepiscopus, venerabili STEPHANO Casæ-Dei abbati, fratribusque ibidem Deo famulantibus, suisque successoribus in perpetuum.

Ex commissa nobis pastoralis sollicitudine oportet nos ad ecclesiarum pacem et ad religionis incrementum pervigili cura providere. Quapropter illam nobilem Faverniacensem ecclesiam, quæ antiquis temporibus religione sanctimonialium floruerat, visitavimus, ut ejus desolationi aliquod suffragium præberemus. Convocatis itaque ibidem ejusdem loci advocatis, videlicet Rainaldo consule, Widone de Junci-Villa, et Henrico fratre ejus, Tebaldo de Rubro-Monte, Humberto de Jusliaco et Ludovico fratre ejus, ab omni religionis cultu alienam, et ab incolis suis pro multimoda perturbatione desertam reperimus. Nostra igitur sollicitudine et illustrium virorum admonitione dissensio, quæ præfatum locum exterminaverat, Deo auctore, pacificata est : pro religione vero præfati loci reformanda, prædicti advocati consuetudines, quas in villa Faverniacensi et infra terminos parochiæ ejus, sive justas, sive injustas habebant, in manu Rainaldi comitis omnino deposuerunt vuerpiverunt, et se nunquam ulterius repetituros abjuraverunt. Illas vero consuetudines, quas in villis Faverniaco appendentibus habere videbantur, similiter in manu ejusdem consulis vuerpiverunt, et præter debitas abjuraverunt. Illas vero easdem Richardus de Monte-Falcherno præter debitas in villis Faverniacensi ecclesiæ appendentibus, in manu nostra deposuit et vuerpivit : comes autem Rainaldus consuetudines a prædictis advocatis in sua manu depositas in nostra manu donavit, et nos Deo et beatæ Mariæ super altare obtulimus. Hoc itaque per Dei misericordiam expleto, sanctimoniales, clerus et populus, casati, advocati pari voce et consensu acclamaverunt, ut ecclesiæ Casæ-Dei Faverniacensis ita uniretur ecclesiæ, ut de capitulo Casæ-Dei perpetuis temporibus abbas assumatur, a quo secundum Ordinem et consuetudinem ecclesiæ Casæ-Dei Faverniacensis regatur ecclesiæ, Nos igitur præfate plebis voluntatibus inclinati, ecclesiæ Casæ-Dei Faverniacensem ecclesiam cum suis appendiciis, salvo pontificali jure et ministrorum

quod de vobis audivimus, de nobis, si quid valemus familiariter confidite.

350 EPISTOLA CCCXCII (1022).

AD RADULFUM PATRIARCHAM ANTIOCHENUM.

Humilitatem præcipue ei inculcat.

Domino et patri reverendissimo R. Dei gratia patriarchæ sedis Antiochenæ, frater BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas, si quid prodest pauperis devotio, et si quid potest peccatoris oratio.

Ut ad vestram Celsitudinem scribere auderem, nimirum vilis homuncio, non fuit præsumptio, sed fiducia : nam et fr. Hatto id suggessit, et charitas persuasit. Itaque exhibito brevi quidem, sed fidei debitæ venerationis salutationisque obsequio, oro Deum omnipotentem, ut quem Petri dignatus est cathedra, dignum judicet et corona. Cæterum, ut optime novit prudentia vestra, non coronabitur, nisi qui legitime certaverit. Hinc est, quod ipse, cujus hæc verba sunt, beatus Apostolus, cum sibi repositam coronam justitiæ dicere vellet, præmisit, quia *bonum certamen certavi* (II Tim. iv, 7). Quod si militia est vita hominis super terram (Job vii, 1), quid pontificis vita, cui duplex profecto causa existit pugnandi, et pro se videlicet, et sibi commissis? Pugnandum vero est adversus carnis lasciviam, adversus nequitiam sæculi, contra spiritualia nequitiae in cœlestibus. Et quis ad hæc idoneus? funiculus hic triplex difficile rumpitur. Has tres turmas fecere Chaldæi ad deprædandos greges Job : carnem videlicet, cum vitiis et concupiscentiis suis. Exsurgat Deus, et dissipentur inimici ejus (Psal. lxxvii, 2). Exsurgat, inquam, necesse est, qui dixit : *Sine me nihil potestis facere* (Joan. xv, 5). Cum eo autem quid? *Omnia in eo*, inquit, *possum, qui me confortat* (Philipp. iv, 13). In eo confortare et tu, pater, confortare, et esto robustus : accingere, sta in prælio, pugna fortiter pro gregibus tibi commissis, quos te necesse est Commissori ex integro reconsignare : pugna et pro te ipso, quia et pro te habes exigere rationem. Caveo tibi in loco excelso, quo stas : ne forte, quod absit, corruas, et tanto gravius conquasseris, quanto ex altiori corrueris. Sic locum aptum teneas, ut tamen altum non sapias, sicut dicit Apostolus : *Noli altum sapere, sed time* (Rom. xi, 29). Locus altus sensato homini non tam occasio est elationis, quam causa timoris. Habet quidem honorem Ecclesia, sed

ejus, regendam concedimus, et abbatibus correctionem abbati Casæ-Dei, suisque successoribus, si in Ordine suo peccaverit, fore stabilimus. Si vero culpa tam gravis extiterit, ut abbas dignus sit depositione, nobis prius ostensa culpa vel archiepiscopis nobis succedentibus, si rebellis extiterit et emendare noluerit, potestatem deponendi eum prædicto abbati concedimus. Ut autem præsens pagina immobilis perseveret, sigilli nostri impressione insignimus, et ne quis eam ulterius infringere attentet, sub anathematis vinculo interdiciamus.

Hujus rei testes sunt Willelmus de Arquel, Wido de Mertiniaco archidiaconus, Petrus de Treva decanus Sancti-Stephani, Hugo Faverniacensis archidiaconus, Wolbertus archidiaconus, Hugo de Dola, Hugo

*habet et pavorem ruinæ : nec altus locus, sed altum supercilium reprehenditur. Et quisnam sedens in alto demissum potest habere supercilium, nisi qui semper suspectum habet præcipitium? Timor præcipitii tumorem dominii reprimat. Quæcunque volumus ut faciant nobis homines, eadem et nos faciamus eis. Quis sibi non velit deferri a subditis? utinam æque libenter et nos nostris præpositis deferamus. Alioquin pondus et pondus, mensura et mensura, utrumque abominabile est apud Deum (Prov. xx, 10). Abominabiles ergo apud Deum sumus, si non eodem pondere vel mensura superioribus exhibemus, quo a subjectis exigimus. Non possum satis mirari cautam humilemque Centurionis fidem et responsionem, qua legitur ad Salvatorem ita dixisse : *Nam et ego homo sum sub potestate constitutus, habens sub me milites* (Luc. vii, 8). O prudens et vere corde humilis animal dicturus quod prælatus esset militibus repressit extollentiam confessione subjectionis; imo præmisit subjectionem, ut plura sibi esset quod suberat, quam quod præerat : quod ipso verborum ordine ostenderet, et bonam mentis compositionem bene ordinatæ orationis series indicaret. Volebam plenius ista prosequi, luculentiusque distinguere; sed verecundia intervenit. Erit, cum potero scribere plura, securus, si tamen hæc pauca vobis placere **351** cognovero. In fine obsecro, et si vere mihi locus ille gratiæ apud vos manet qui dicitur, milites Dei, qui templum Jerosolymitanum inhabitant, in se experiantur, ut amore nostri sint vobis deinceps de commendatis commendatiores. Ex hoc siquidem magis et Deo placitus, et hominibus acceptus eritis.*

EPISTOLA CCCXCIII (1023).

AD W. PATRIARCHAM JEROSOLYMYMORUM (1024).

Ad humilitatem eum hortatur.

Venerabili domino et dilectissimo patri, Dei gratia Jerosolymorum patriarchæ W. BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas, Spiritum veritatis qui a Patre procedit.

1. Occasione accepta per virum fidelem amicum, nostrum, latorem præsentium, pauca verba, in multis occupatus, scribo vobis, in multis occupato. Quod si præsumptuosum cuilibet videatur, et in hac parte judicer, venialis tamen est præsumptio, quæ descendit ex amore. Sed, ne multa scribam, cum pauca promiserim, ad rem ipsam veniamus. Cum placuit universorum Creatori Deo aperire altitudinem consilii sui super salutem generis humani,

Luxoviensis abbas, Wido abbas de Charo-Locho, Lambertus abbas de Clara-Fontana, abbas de Morimonte, Warinus Capellanus, Rainaldus comes, Fridericus comes de Fontiniaco, Wido de Junci-Villa et Henricus frater ejus Tebaldus de Rubro-Monte, Humbertus de Vissiaco et Ludovicus frater ejus.

Data Bisuntii in æde capituli Sancti-Joannis, anno ab Incarnatione Domini Jesu Christi 1132, Indictione duodecima, decimo quinto kalendas Octobris. Vide epist. 199.

(1022) Epistola nova quæ vero antea 392 erat, nunc 327.

(1023) Epistola nova.

(1024) Willelmum, ad quem epistola 175 : ubi consule notas.

sic dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, qui factus homo propter homines, de filiis hominum vocavit ad se quos voluit, et electos de cæteris, et dilectos præ cæteris. Item et unum ex illis, quasi de electis electum, et dilectum præ dilectis, in specialem sui amoris gratiam separavit: cui vices suas committens, cum jam exaltatus a terra elevatis manibus sacrificium offerret vespertinum, antequam in manus Patris sui spiritum commendaret, tanquam frater fratri, Matrem virgini, virgo virginem commendavit. Quid sibi vult tale principium? diligenter attende.

2. Multos elegit Dominus, et principes fecit in populo suo, ut sit illis sacerdotii dignitas: sed te quadam familiari gratia collocavit in domo David pueri sui. Tibi soli de omnibus episcopis universi orbis commissa est terra illa, quæ germinavit herbam virentem, et facientem fructum secundum speciem suam, de cujus radice ortus est flos campi, et liliium convallium. Te solum, inquam, elegit Dominus præ consortibus tuis, ut sis ei in episcopum familiarem, qui per singulos dies introcas in tabernaculum ejus, et adores in loco, ubi steterunt pedes ejus. Legimus olim dictum ad sanctum Moysen, quoniam mandatum accepit a Domino, quod traderet filiis Israel: *Solve calceamentum pedum tuorum; locus enim in quo stas, terra sancta est* (Exod. III, 5). Sanctus quoque locus, sed in illo figura; in isto autem veritas expressa signo sanctitatis. Sanctus ille, sed iste sanctior. Quid enim simile cum veritate? quid simile habet illud, quod per speculum et in ænigmate, cum gloria illa, quæ jam scisso velo revelata facie videtur? Et tamen, cum hæc omnia in figura contingerent et in forma futurorum, dictum est Moysi: *Solve calceamentum pedum tuorum; locus enim in quo stas, terra sancta est*. Et ego dico tibi, *Solve calceamentum pedum tuorum; locus enim in quo stas, terra sancta est*. Si adhuc affectus tui ex aliqua parte involuti sunt operibus mortuis, solve velociter: locus enim in quo stas, terra sancta est. O quam metuendus est locus ille, in quo primum per viscera misericordiæ Dei nostri visitavit nos Oriens ex alto! O quam metuendus est locus ille, in quo primum occurrit pater filio revertenti de regione dissimilitudinis, et accumbens super collum ejus stola gloriæ induit eum! O quam metuendus est locus ille, in quo dulcis et rectus Dominus vulneribus nostris vinum pariter infudit et oleum, in quo constituit nobiscum pactum fœderis pater misericordiarum, et Deus totius consolationis! Gratias tibi, **359** Domine, gratias tibi, quia bonum opus operatus es in medio terræ, in medio annorum legis et gratiæ notum faciens illud. Cum enim iratus fueris, misericordiæ recordaberis. Ecce locus longe sacratior illo, in quo stetit Moyses, et longe nobilior: quia locus Domini, locus, inquam, illius est, qui venit per aquam et sanguinem; non in aqua

(1025) Epistola nova.

(1026) Petro, qui Accone in Palæstina obiit, teste

tantum, sicut Moyses, sed in aqua et in sanguine. Ecce locus, ubi posuerunt eum. Quis ascendet in montem Domini? aut quis statuit in loco sancto ejus? Solus iste ascendere debet, qui didicit a Domino Jesu Christo, esse mitis et humilis corde.

3. Humilis solus secure potest ascendere: quia humilitas non habet unde cadat. Superbus, etsi ascendat, stare tamen diu non potest, tanquam qui non supra pedes suos stare voluit, sed alienum sibi assumpsit pedem, illum scilicet, quem propheta abhorrens, dicit: *Non veniat mihi pes superbiæ* (Psal. xxxv, 12). Superbia enim non nisi unum pedem habet, propriæ amorem excellentiæ: et ideo superbus diu stare non potest, tanquam qui non nisi uni pedi innititur. Quis enim staret in illo pede, in quo ceciderunt qui operati sunt iniquitatem, angelus in cælo, homo in paradiso? Si Deus naturalibus ramis non pepercit, homini, dico, quem gloria et honore coronavit, et constituit eum super omnia opera manuum suarum; et angelo, qui fuit initium viarum Dei, plenus sapientia, et perfectus decore: multo magis timendum est, ne forte nec mihi parcat superbienti, non jam in loco voluptatis, non in cæli palatio, sed in valle lacrymarum. Ut ergo secure stare valeas, sta in humilitate; ita, non in uno pede superbiæ, sed in pedibus humilitatis, ut non moveantur vestigia tua. Humilitas enim duos habet pedes; considerationem divinæ potentiæ, et propriæ infirmitatis. O speciosi pedes, et firmi, nec tenebris ignorantiae involuti, nec lubrico luxuriæ inquinati! Tu ergo in alto positus, noli altum sapere, sed time, et humiliare sub potenti manu ejus qui superbiorum et sublimium colla propria solet virtute calcare. Noveris Ecclesiam commissam tibi, non sicut ancillam domino, sed, ut ad principium epistolæ revertar, tanquam filio matrem, tanquam Mariam Joanni, ut et de te ad eam dici possit. *Mulier, ecce filius tuus*; et de ipsa ad te, *Ecce mater tua* (Joan. xix, 26. 27). Ita enim securus esse poteris ingrediens et egrediens, et pergens ad imperium ejus, qui, etsi altus est, et in altis habitat, humilia tamen respicit in cælo et in terra.

EPISTOLA CCCXCIV (1025).

AD ARCHIEPISCOPUM LUGDUNENSEM.

Pro abbate Athanacensi apud Lugdunum.

Lugdunensi archiepiscopo (1026), apostolicæ Sedis legato, BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas, providere bona coram Deo et hominibus.

Si suavis opinio et odor bonus, quem de vobis habuit hactenus mater Ecclesia, in cujus horto germinastis sicut liliium, fuerit immutatus, non potero non dolere. Sicut cedrus in Libano exaltata est, sic estis hodie in Ecclesia Dei, amabilis, laudabilis, et charus omnibus. Magna sunt, quæ jam de vobis habemus, sed adhuc expectamus majora. Tene interim quod accepisti: non dabis famam tuam videre Willelmo Tyrio in libro xv, cap. 15, et quidem anno 1139. De hoc Bernardus in epistolis 171 et 172.

corruptionem. Melius est enim nomen bonum, quam divitiarum multarum. Quid fecisti de abbate Athanacensi (1027)? Jam judicatus est, jam damnatus est, jam depositus, et locum perdidit abbatis, et officium. Quod factum est de eo, factum est citius, tanquam in momento et in ictu oculi, sicut erit in resurrectione mortuorum. Confidenter loquor vobis, quia plenitudo amoris excludit timorem. Tamen quid peccavit homo? quid tandem mali fecit **353** homo, cui laus est in Ecclesia Dei? Quod scimus; loquimur, quia testimonium bonum habet, et ab his qui foris, et ab his qui intus sunt. Cæterum, cum adhuc ignoretur utrum penes eum culpa sit, nec canonicum subterfugit examen; sicut nobis videtur; vel stare debuit adhuc, vel cecidisse canonico iudicio de cætero. Quid igitur? nec sponte confessum, nec aliis manifestum, vel ab his convictum damnastis! **B** Sed dicitis mihi: Cum in causa esset, decidit a causa. Non enim potuit producere testes illos, quos ei scripseram. Bene; quia non steterunt pro eo qui stabant contra eum: tanquam eis diceretur, Aut contra vos stabitis, aut iste deponetur. Illos, inquam, habere non potuit; sed potuit habere alios, quorum testimonia non minus essent credibilia testimoniis illorum quos habere non potuit. Sed jam ex alio latere causam inspiciamus. Esto, reus est; in media causa defecit. et innocentia, et causa. Et ubi est illud, « Vitiatam causam licet relevare appellationis remedio? » Quod si appellatorem nolueritis audire, attamen appellato deferri oportuit. Neque enim decet ut procedant de labiis vestris inconsiderata verba, vel precipitata iudicia. Non, inquam, principem **C** Ecclesie decent verba precipitationis, præsertim illa, que non in tenebris, sed in lumine proferuntur. Dico vobis, multos cum illo læsistis, et multi in persecutione ejus dolebunt. Non faciam vobis verbum absconditum. Multorum precibus rogabar scribere pro eo ad apostolicam Sedem, quorum non est tutum preces contemnere. Sed quomodo fieri poterat, donec prius convenirem dominum meum, et charissimum meum Patrem? Convenimus igitur vos verbis pacificis, tanquam illum cujus honor semper fuit mihi curæ, ut sententiam illam intempestivam in locum suum revocetis, et homo ille restituatur in gradum pristinum, donec causa ejus cum majori cautela examinetur. Hæc scribo vobis servus vester, præcipue pro vobis. Non enim contra vos, **D** sed vobiscum stare volo, et pro vobis, apud Deum et apud homines.

(1027) Athanacense monasterium Ordinis sancti Benedicti antiquum et illustre, Lugdini ad confluentes Rhodani et Araris.

(1028) Antea epistola 325.

(1029) Eidem tum abbati scripta est epistola 65. Episcopus fuit ab anno 1134 ad annum 1148, quo anno apud Philippopolim decessit octavo idus Octobris, ex Necrologio Sancti-Dionysii apud Remos. Ejus obitum memorat Ludovici Junioris epistola 22 inter Sugerianas. Confer epistolam 339.

(1030) Quantum reatus contrahitur ex ipsa professione, si tantum ex sola vocatione, ut alibi etiam

EPISTOLA CCCXCV (1029).

AD ALVIVM ATREBATENSEM EPISCOPUM (1029).

Non satis æquam ejus petitionem esse, ut Thomas de Sancto-Audomaro, qui se Claræ-Vallensibus devoverat, dimittatur Bertinensibus, qui eum sibi ex voto parentum vindicare volebant.

Venerabili patri et amico nostro ALVISO, Dei gratia Atrebatensi episcopo, frater BERNARDUS vocatus abbas, salutem et nostras qualescunque orationes.

1. Rogastis nos pro ecclesia Sancti-Bertini, quam et vos diligitis, et nos ipsi diligimus, et dileximus ab initio. Verumtamen quod nunc rogat venerabilis abbas ejusdem monasterii, utinam diligentius considerasset prudentia vestra, quale sit istud, non dicam facere, sed vel rogare. Neque enim dubito, quin redarguissetis eum, tanquam qui delinqueret graviter, et adversum nos amicos suos, et adversum ipsum, cujus animam quærit; imo et adversum Deum, cujus conatur immutare consilium. Quid enim, domine pater? id vobis persuaderi potuit, ut ab amico vestro tale aliquid peteretis? Vocat Deus Thomam de cælo, vocat ut exeat de terra sua, et de cognatione sua, et de domo patris sui, et veniat in locum quem ipse ei ostendit: ego quis sum qui prohibeam spiritum Dei, **354** qui debeam impedire eum, qui proprias oves vocat nomine proprio; et ipse ante eas vadit, ut alium non sequantur, sed ipsum? Thomas paupertatem elegit, ego eum ad divitias deliciasque remittam?

2. Nec ignoro, quin possint apud Sanctum-Bertinum fratres suam ipsorum operari salutem: sed quos illic vocaverit Deus (1030), ut unusquisque in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat. Scio, scio ubi legerim: *Nemo mittens manum suam ad aratrum, et respiciens retro, aptus est regno cælorum* (Luc. ix, 62). Quo nequaquam ego fraudare velim charissimum filium meum Thomam, et animam quæ mihi a Deo commissa est. Unde satis admiror, quoniam modo subripi potuerit tantæ discretionis, rem hujuscemodi postulare. Ego enim, quoniam de vestra, sicut scitis, dilectione præsumo, paulo minus respondeam, quod ait Dominus ad filios Zebedæi: *Nescitis quid petatis* (Matth. xx, 22). Nisi quod cogitavi, non sic de charitate præsumendum, ut non etiam sacerdotali cathedræ deferretur.

3. Facite ergo morem vestrum: honorificate etiam in hac parte ministerium vestrum, et viriliter juvate etiam has Christi, sponsas, ut eum ad quem vocantur sponsi thalamum, sine offensione, sine

censet Bernardus in epistolis 107 et 108, qui item Novitios ab Ordine deficientes inter apostatas censet sermone 63 in Cantica, n. 6. Si ad laxiorem statum citra apostasiæ crimen reflectere non licet, teste etiam Bernardo in Apologia ad Guillelmum, n. 30, licebitne in ipsa stricte viventium societate mollia et laxiora impune sectari, in scandalum fratrum, et recti ordinis detrimentum? Et tamen hæc est quorundam religio, qui in tuto omnia esse arbitrantur, si cæteris insuper habitis, substantialia serveant: quasi sanctæ institutionis et recti ordinis violatio, non sit violatio professionis: et substantialia invio-

dilatione mereantur intrare. Agite, inquam, ut amicus sponsi, qui stat et gaudio gaudet propter vocem sponsi: et sicut bene soletis juvare cæteros, sic juvate et istos, ut non solum non extinguatis (quod absit) spiritum Dei, sed et coadjutorem ejus fidelem vos esse probetis. Hoc enim omnino certum sit Paternitati vestræ, quoniam meo consilio sive permissione mea nusquam declinabunt. Scio enim quoniam ipse peccarem, et eos peccare facerem, si quid eis aliud consulerem, aut concederem. Reddant ergo vota sua quæ distinxerunt labia sua. Alioquin viderint ipsi, quibus credant dicentibus: Ecce hic est Christus, ecce illic est. Quoniam oportebit eos mihi ante tribunal Christi super voto suo, cujus ego testis sum, respondere.

EPISTOLA CCCXCVI (1031).

AD RICUINUM EPISCOPUM TULLENSEM (132).

Excusat se apud eum, quod ejus professum Willelmum ignorans susceperat.

Venerabili RICUINO, Dei gratia Tullensi episcopo, frater BERNARDUS dictus de Clara-Valle, cum pusillo sibi grege commisso, sospitatem et pacem.

Gratias agimus salutis Auctori, quod digni habitus sumus a vobis salutari. Verumtamen quantum nos salutatio lætificat, tantum illa, quam subjunxistis, obedientia gravat: licet tamen gravati, fecimus quod jussistis. Simul coram Deo, et vestra sanctitate, teste etiam ipso venerabili fratre Wilhelmo, nos excusamus, quod ignorantes vestrum esse professum recepimus. Si culpa est, quod ita a nobis receptus est; ipsius, non nostra est. Post hanc nostram veram ac puram satisfactionem, mereamur vestram gratiam et benedictionem. Valete. Optamus vos tam plenum dierum, quam virtutum lata esse possint, accidentariis cum animo corruptis.

(1031) Antea epistola 365.

(1032) Inscriptionem hanc restituit codex Corbeiensis, Bernardi ætate scriptus: in antehac editis legebatur, *Ad abbatem quemdam*. Nec conjectura tituli levis erat, cum in contextu epistolæ agatur de professo ejus, ad quem Bernardus scribit, scilicet Wilhelmo, qui monachus erat forsan Sancti-Apri aut Sancti-Mansueti. Sanctitatis compellatio, et sancti et reverendissimi Patris tituli episcopo rectius conveniunt, quam abbati. Ad Ricuinum item epistola 61.

(1033) Antea epistola 387.

(1034) Quem a secunda profectio ad loca sancta dehortatur Goffridus Vindocinensis epistola 21 libri quarti ad eum scripta, cujus etiam meminit epistola 26 libri secundi in qua de rapinis et sæculari violentia suo monasterio, injuriisque archiepiscopo Turonensi illatis apud Gaufridum Carnotensem adversus Majoris-Monasterii monachos graviter expostulat. Et tamen horum pietatem et religionem eo ipso tempore maxime commendat Ulgerius Andegavensis episcopus in quadam charta anni 1131 his verbis: « Ego Ulgerius episcopus Andegavensis, ecclesiæ Majoris-Monasterii, et fratribus meis Odoni venerabili abbati et monachis illius, quibus ferventiores in divino servitio alios me novisse non memini, dedi anno Incarnationis 1131 ecclesiam de Bessiaco et capellam de Belli Fortis, » Et in alio instrumento: « Ego Ulgerius Andegavensis episcopus cum cognovissem sanctissimam ecclesiam Majoris-Monasterii nullum receptaculum suæ proprietatis in

tranquillo transitu mortem finire, sancte, et reverendissime pater.

355 EPISTOLA CCCXCVII (1033).

AD ODNEM ABBATEM MAJORIS-MONASTERII PROPE TURONES (1034)

Monachos, de quibusdam redditibus cum clericis contententes, arbitrorum sententiæ acquiescere debere.

Reverendissimo patri et domino ODONI, Dei gratia abbati Majoris-Monasterii, sanctoque et in Christi charitate juncto conventui, Hugo Pontiniacensis et BERNARDUS Claræ-Vallensis, spiritu ambulare, et quærere semper non pigre faciem Dei Jacob.

1. Caritas, fratres, nos admonet scribere ad vos et pro vobis, et quod longe a vobis absumus, sed locis, non animis. Porro animos facile in eandem vestræ fraternitatis unanimatem conflavit fragrans ubique odor suavissimus famosissimæ sanctitatis. Cæterum ab heri et nudius tertius modice intra nos turbatum dolemus tantæ serenitatis participium. Subito nempe oborto nubilo famæ subristioris, haud dubium quin a facie aquilonis, operuit confusio facies nostras, quod de vobis tam insolitum, tam vestro nomini dissonum audiremus. Formidantes igitur jamjamque graviter periclitari et famam vestram, et nostram pro vobis gloriam, si non sermo, qui exiit velocius, evanuerit flatu secundior; fraterna curamus sollicitudine his litteris vestram commonere Reverentiam de celeri correptione super malo, quod in dies divulgare non parcat fama volans. Miramur sane aliquos vestrum (absit enim ut omnes suspicemur) tanta vel simplicitate deceptos, vel cupiditate cæcos, ut celeberrimo nomini non parcentes, unius altaris pauculos redditus (1035) orbis gloriæ præferant. Non oportet, fratres, non oportet

Andegavensi civitate habere, dedi viridarium juris episcopalis, quod habebam proprium in parochia Sancti Stephani, non longe ab ecclesia ipsius, concedente Andegavensi capitulo. Non enim decebat, ut tam sanctum ac religiosum monasterium, quam hospitalitate insignissimum ubique plantationem habet, et præ cæteris prædicatur, in tam populosa urbe et tam vicina sibi hospicio carere. ... Regnante Ludovico rege Francorum, Gaufrido filio Fulconis regis Jerosolymitani et Hugone archiepiscopo Turonensi. « Quin et Normannus Ulgerii successor in charta donationis ecclesiæ de Ver, anno Incarnationis 1152, Indict. 15, confecta, non inferius reddit amoris et honoris testimonium de monachis Majoris-Monasterii. « Quos, » inquit, « ob religionis sanctæ privilegium, quo specialiter pollent, et quia boni ædificatores et propagatores sui ordinis existunt, singulari amplector charitate. » Imo causam abbatis Majoris, Monasterii (Guillelmi videlicet non Odonis ejus successoris, qui hanc dignitatem iniit anno 1124 ad annum 1135) egregie tuetur Ivo Carnotensis epistola 108, ad Paschalem scripta adversus Rodulfi archiepiscopi Turonensis accusationes, quamvis postea epistola 234 ad promittendam metropolitano suo obedientiam Guillelmum cohortetur. Porro de simili decimarum litigatione, de qua hac in epistola agitur, vide inter alios Petri Venerabilis epistolam 28 libri tertii ubi hoc argumentum solide pertractat.

(1035) Altaris vocabant ecclesiæ parochiales cum decimis, qualia tunc temporis monasteriis conferri, etiam a sæcularibus, mos erat. Confer epistol. 375.

illis æstimare temporalibus lucris testimonium, quod vobis ab antiquo, imo ab initio, ab his quoque qui foris sunt, conversationis merito conquisistis. Sed forsitan dicitis: Nos nemini injuriam facimus. Tenemus nostra, parati, si quis ex adverso est, subire iudicium. Recte. Sed quid, si alius responderit et dixerit, *Hoc ipsum delictum est in vobis, quod causas habetis. Quare non magis fraudem patimini?* (I Cor. vi, 7.) Quid, si legerit et alius: *Si quis abstulerit tua, ne repetas: quinimo, percutienti in dextram maxillam, præbe et alteram; auferenti tunicam, præbe et pallium?* (Luc. vi, 29, 30.)

2. Et hæc vobis, hisque similia objiceremus, nisi quod corrigere vos, quam confundere malimus. Hoc autem dicimus, tutius esse omni christiano, et maxime monacho, possidere quidpiam minus in pace, quam cum lite amplius. Sic quippe canitis: *Melius est modicum justo, super divitias peccatorum multas* (Psal, xxxvi, 16). Quid, quod de altari contenditur; et hoc adversus filios Levi, id est adversus clericos? Clericorum est altari deservire, et de altario vivere. Nobis nostra professio et antiquorum monachorum exempla victum ex propriis præscribunt laboribus, et non ex sanctuario Dei. Huc accedit, quod eidem ecclesie, de qua præsens disceptatio est, clerici soli deserviunt, vosque cum illis partimini beneficium, cum quibus non exhibetis obsequium. Paulus clamat pro clericis, imo ante ipsum Moyses: *Non alligabis os bovi trituranti* (Deut. xxv, 4); Item: *Quis plantat vineam, et de fructu ejus non edit? Aut, Quis pascit gregem, et de lacte gregis non manducat?* (I Cor. ix, 9, 7.) Vos autem per contrarium convenimus: Qua audacia, o monachi, præsumitis, seu vinum de vinea quam non plantastis, seu lac de grege quem non pascitis? Quo pacto ibi exigitis, ubi nihil exhibetis? Certe, si ita vultis, baptizate nascentes, sepelite morientes, visitate jacentes, copulate nubentes, instruite rudes, corripite delinquentes, excommunicate contemnentes, absolvite resipiscentes, reconciliate poenitentes: et in medio denique Ecclesie speriat os suum monachus, cujus officium est sedere et tacere. Sic fortasse dignum se probabit mercenarius mercede sua. Alioquin invidiosum admodum est, velle metere ubi non seminaveris; sed et colligere quod alius sparserit, etiam injuriosum.

3. Esto tamen: liceat et hoc ex dono episcopi, nec ulla jam reputetur injuria, cum canonica excusat investitura. Cæterum de pacto vestro quid facitis? Siquidem Canonicis reclamantibus et causantibus de injuria, placuisse tandem vobis, nisi fallimur, non negabitis causam vestram poni in manu Carnotensis episcopi, simul et comitis T. (1036) ut quidquid pari utriusque consensu pro lite dirimenda definiretur, utraque pars irrefragabiliter teneretis. Optime plane, et consultissime. Tales quippe electi sunt mediatores, de quorum satis non solum

(1036) Theobaldi.

A probata æquitate, sed et privata, ut bene novimus, familiaritate confiditis. Quod igitur viri boni, et ipse amici vestri super reformanda pace concorditer, nec dubium quin et fideliter definiere, quare vos juxta conditum quod præcesserat non tenetis? An idcirco non fideliter egisse putantur, quia videtur nec æqua commutatio, quæstus utique majoris ad minorem? Sic prorsus videtur: sed quærenti quæ sua sunt, sed ei qui pluris æstimat nummos quam amicos, pecuniam quam justitiam, ac terrenam possessionem super fraternam dilectionem. Si de mundo fuissetis, et mundus quod suum erat diligere; tam non mirum, quam nec insolitum videretur: nunc vero filii lucis et pacis, luci tenebras, paci res præferunt temporales. Tales profecto deplorat prophetica lamentatio: *Et qui, inquam nutriebantur in croceis amplexati sunt stercora* (Thren. iv, 5).

4. Merito, aiunt, nolumus tenere concordiam, in qua pars nostra gravari cognoscitur. Quid, si pars altera gravari videretur? Tunc prorsus, tunc æqua et justa concordia judicaretur. Verumtamen hoc ante pactum cautum esse debuit. Ubi enim non est lex, nec prævaricatio. Nunc autem lex pacti jam commodum non considerat, sed conditum. Quid ad hæc dicitis, qui contradicitis? qui, dum vos fingitis consultores, proditis turbatores, tergiversatores, prævaricatores. Aut negate pactum, aut implete. Quid enim? an non negatis quidem conventionem, sed causamini circumventionem, culpamque refertis in episcopum, quasi non egerit simpliciter vobiscum; sed cum astu et dolo vos ceperit, et induxerit in eandem, cujus vos modo poenitet, pactionem? Dicere potestis: sed mirum cui persuadere; mirum si vos vel ita suspicari. Nequaquam, inquiunt; sed non debet stare quod absque nostro consilio factum est, hoc est sine assensu totius capituli. Quid? quod abbas statuerit cum consilio seniorum, stare non debet, si non omnes consenseritis? Itane in Regula vestra manifestam super hoc sententiam aut non attenditis aut contemnitis? Mandat siquidem ut fratres ad consilium vocati, singuli sic respondeant quod senserint, quatenus defendere non præsumant quod responderint: sed abbas, auditis singulorum sententiis, quam potissimum ipse elegerit, ei omnes sine contradictione acquiescant (Reg. S. Benedicti, cap. 3.)

Si ergo in quibuscunque disponendis præeminet auctoritas abbatis, Regula item præscribente, quia in abbatis arbitrio pendet omnis ordinatio monasterii; patet quod inobedientes vos ac rebelles esse probatis, qui pactum quod abbas formavit, contra ejus voluntatem labefactare conamini. Nisi forte et ipse in corde et corde locutus est, ut quod palam per se ædificavit, clam per suos destruat; et sic prævaricatorem se quoque constituat. Quod quidem absit ut credamus: nam de optimo viro id tantum suspicari, pessimum est. Non nos sane latet scrupulus nonnullorum, qui plusquam oportet justitiam in scirpo quærebant, dum absque Simonia istiusmodi commutationes inter ecclesias posse fieri

non putarent. Sed de hoc, ut arbitramur, vobis utique curiosius sciscitantibus, catholicorum et eruditorum virorum responsionibus satisfactum est: **357** aut si quo minus; in promptu est etiam nunc ex auctoritate canonum affirmare, quod fas sit de rebus ecclesiasticis fieri permutationes, prout ecclesiis videbitur expedire. Hæc adversus illos, qui se de his quorum sua nihil interest præsumptiosus intromittentes semper parati sunt injuriam concitare (1037).

EPISTOLA CCCXCVIII (1038).

AD GUIDONEM ABBATEM ET FRATRES ARREMARENSIS.

Rogatus ab Arremarensibus, ut Officium de sancto Victore ipsorum patrono componat, tenuitatem suam et operis difficultatem præterdit, exponens qualia esse oportet quæ publice adhibentur divino cultui: cantus quoque ecclesiastici leges describit.

Venerabili GUIDONI abbati Arremarensi (1039), et sanctis qui cum eo sunt fratribus, BERNARDUS servus Sanctitatis eorum, servire Domino in sanctitate.

1. Petis, charissime mihi Guido abbas, et tecum pariter qui tecum sunt fratres, dictare me aliqua vobis legenda solemniter, vel canenda in festiuitate sancti Victoris, cujus apud vos corpus sacratissimum requiescit. Cunctanti instas, dissimulantes urges; meam, etsi justam, verecundiam dissimulans. Ipse adhibes mihi et precatores, quasi sit aliquid, ad inclinandum me tuæ voluntati, tua ipsa voluntate cogentius [*al. convenientius*]. Verum

(1837) Codex Vedastinus sic epistolam concludit: *Semper parati sunt concitare injuriam aliis, invidiam suis. Vobis autem, Pater, consulimus uti consilio meliorum, nec abduci scandalo priscorum ad prævaricandum pactum labiorum vestrorum; ne, dum paucorum malorum scandalum declinat, bonis omnibus, quod absit, scandalo sitis.* MARTENE

(1038) Antea epistola 312.

(1039) Arremarensis monasterium, diœcesis Trecentensis, ordinis sancti Benedicti, patronum habet sanctum Victorem confessorem, cujus Acta ex Bernardo habes in tomo 3. Ejus loci monachus fuit Nicolaus Bernardi notarius, de quo supra in epistola 298.

(1040) Perquam eleganter ista Bernardus, ideoque debite ponderanda. Si locus et propositum pateretur, verba Bernardi illustranda essent, et aliorum sanctorum Patrum sententiis munienda, aut certe ostendendum, quæ illorum de cantu Ecclesiæ et divinis officiis idoneo mens fuisset. Sed quia severior et rigidior forte disciplina fuit, quam præsentis sæculi mores et ingenia ferant; libet audire virum prorsus pium et religiosum, ac de rebus ad pietatis ac virtutis cultum spectantibus pridem eleganter florideque disserentem. « Hic pace, » inquit, « vestra dixerim, o musici; nunc templis cantandi genus dominatur novum, sed exorbitans, concisum, saltatorium, et parum profecto religiosum, theatro aut choreis convenientius, quam templo. Artificium quærimus, et perdimus priscum precandi ac cantandi studium: curiositati consulimus, sed revera negligimus pietatem. Quid enim novitia hæc et tripudians cantandi ratio, nisi comœdia est, in qua cantores velut actores sunt, quorum modo unus prodit, modo duo, modo simul prodeunt omnes, et modulatis vocibus colloquuntur: mox iterum vivus triumphat solus, cæteris brevi secuturis? » Et infra: Fuerunt ævo superiore præ-

tu, vel proprio judicio consulens, cogitare debueras, non affectum erga me tuum, sed meum in Ecclesia locum. Sane altitudo negotii non amicum desiderat, sed eruditum, sed dignum: cujus auctoritas potior, vita sanctorum, stilus maturior et opus illustret, et consonet sanctitati.

2. Quantulus ego in populo christiano, cujus litteræ in ecclesiis lectitentur? aut quantula mihi ingenii eloquiive facultas, ut a me potissimum festiva et plausibilia requirantur? Quid? quem cœli habent laudabilem et laudatum, ego de novo laudare incipio super terram? Supernis velle addere laudibus, detrahere est. Non quod glorificatos ab angelis, homines jam laudare non audeant: sed quia in solemnitate celebri [*al. solemn*], non novella audiri decet vel levia, sed certe authentica et antiqua, quæ et Ecclesiam ædificent, et ecclesiasticam redoleant gravitatem. Quod si nova audire libet, et causa requirit; ea, ut dixi, recipienda censuerim, quæ cardibus audientium, quo gratiora, eo utiliora reddat et eloqui dignitas, et auctoris. Porro sensa indubitata resplendeant veritate, sonent justitiam, humilitatem suadeant, doceant æquitatem: quæ etiam lumen veritatis mentibus pariant, formam moribus, crucem vitiis, affectibus devotionem, sensibus disciplinam. Cantus ipse, si fuerit, plenus sit gravitate (1040); nec lasciviam resonet, nec rusticitatem. Sic suavis, ut non sit levis; sic mulceat aures, ut moveat corda. Tristitiam levet, iram mi-

stantissimi musici, sed revera, vel vobis testibus aliter et (liceat dicere) religiosius cecinerunt. Sed eorum libros musicos vestrum jam fastidium pridem sepelivit. Reviviscat, obsecro, saltem aliquid priscae religiositatis in sacra musica, quod si cordi est et curæ divinus honor, hoc agite, viri, hoc laborate, ut quæ cantantur verba, simul etiam intelligantur. Quid mihi varius in templo sonus, quid multiplex concentus, si desit ei nucleus, si sensum et verba, quæ concentu sunt instillanda, percipere nequeam? Ita Hieronymus Drexelius in Rhetoricæ cœlestis libro 1, cap. 5. Sed age, liberemus religiosum recentis memoriæ virum ab invidia, quam illi forte apud musicos nostros hujusmodi censura creat: aut saltem consortes illi demus quibuscum uti grandioribus, facilius, sustineat odium, infaustum veritatis partum. Et ecce occurrit e Bernardi nostri schola, qui pari cum magistro suo sensu spirituque musices abusum acriter perstringit, Aelredus, inquam, abbas Rievallis in Anglia, cujus pleraque tomo quinto Operum Bernardi habes. Ille ergo Sepculi Charitatis libro 11, cap. 2, ita loquitur. « Ad quid illa vocis contractio et infractio? Hic succinit, ille discinit: alter supercinit alter medias quasdam notas dividit et incidit. Nunc vox stringitur, nunc frangitur, nunc impingitur, nunc diffusiori sonita dilatatur. Aliquando, quod pudet dicere, in equinos hinnitus cogitur, aliquando virili vigore deposito, in femineæ vocis gracilitate acuitur, nonnunquam artificiosa quadam circumvolutione torquetur et retorquetur. Videas aliquando hominem aperto ore, quasi intercluso halitu exspirare, non cantare, acridicula quadam votis interceptione, quasi minitari silentium, nunc agones morientium, vel exstasin patientium imitari. Interim histrionicis quibusdam gestibus totum corpus agitatur, torquentur, labia, rotant oculi, ludunt humeri, et ad singulas quæque notas

tiget; sensum literæ non evacuet sed fecundet. Non est levis jactura gratiæ spiritualis, levitate cantus abduci a sensuum utilitate, et plus sinuandis intendere vocibus, quam insinuandis rebus.

3. En qualia oportet esse quæ in audientiam Ecclesiæ veniunt, qualemve horum auctorem. Numquid talis ego, aut talia quæ paravi? Et tamen de paupertate **358** mea, te pulsante, te inquietante, et si non quia amicus es, certe ob tuam importunitatem surgens, juxta verbum Domini, præstiti quod petisti (*Luc. xi, 8*). Præstiti dico, non quod tibi ad votum, sed quod mihi ad manum venire potuit, pro posse utique meo, non pro velle tuo. Servata tamen antiquorum veritate scriptorum, quæ tu mihi transmisseras, de vita Sancti duos Sermones dictavi (1041) qualicumque sermone meo: illud quantum potui cavens, ut nec brevitatis obscuros, nec prolixitatis redderet onerosos. Deinde, quod ad cantum spectat, hymnum composui, metri negligens, ut sensui non deessem. Responsoria duodecim cum antiphonis viginti septem suis in locis disposui addito reponorio uno, quod prioribus Vesperis assignavi: itemque duobus aliis brevibus ipso die festo pro vestra regulari consuetudine, uno ad Laudes, altero ad Vesperas decantandis. Et pro his omnibus merce-

digitorum flexus respondet. Et hæc ridiculosa dissolutio vocatur religio, et ubi hæc frequentius agitantur, ibi Deo honorabilius serviri clamatur! Stans interea vulgus sonitum folium, strepitum cymbalorum harmoniam fistularum tremens attonitusque miratur, sed lascivas cantantium gesticulationes, meretricias vocum alternationes et infractiones non sine cachinno risuque intuetur: ut eos non ad oratorium, sed theatrum, nec ad orandum, sed ad spectandum æstimes convenisse. Nec timetur illa tremenda majestas, cui assistitur; nec defertur mystico illi præsepio, cui ministratur: ubi Christus mystice pannis involvitur, ubi sacratissimus ejus sanguis calice libatur, ubi aperiuntur cæli assistunt angeli, ubi terrena cælestibus junguntur, ac angelis homines sociantur. hic quod Sancti Patres instituerunt, ut infirmi excitarentur ad affectum pietatis, in usum assumitur illicitæ voluptatis. Non enim sensui præferendus est sonus, sed sonus cum sensu, ad incitamentum majoris affectus, plerumque admittendus. Ideoque talis debet esse sonus, tam moderatus, tum gravis, ut non totum animum ad sui rapiat oblectationem, sed sensui majorem relinquat portionem. Ait nempe B. Augustinus, Confession. lib. 10, cap. 33: Movetur, animus ad affectum pietatis, cantico audito: sed si magis sonum, quam sensum, libido audiendi desideret, improbat. Et alias: Cum me, inquit, magis cantus, quam verba delectant, pœnaliter me peccasse confiteor, et mallem non audire cantantem. » Ita Aelredus. Verum colophonem imponat summus Ecclesiæ Præsul, Joannes XXII, et quid de hujusmodi musica sentiat, imo quid sanciat, audiamus: « Dulcis omnino sonus in ore psallentium resonat cum Deum corde suscipiunt, dum loquuntur verbis: in ipsum quoque cantibus devotionem accendunt. Inde etenim in ecclesiis Dei psalmodia cantanda præcipitur, ut fidelium devotio excitetur: in hoc nocturnum diurnumque officium, et Missarum celebritates assidue clero ac populo sub maturo tenore, distinctaque gradatione cantantur: ut eadem distinctione collibeant, et maturitate delectent. Sed nonnulli novellæ scholæ di-

dem flagito, sequor retributionem. Quidni sequar? Sive placeant, sive non; mea non refert, qui quod habui, dedi. Ergo merces mea, oratio vestra.

EPISTOLA CCCXCIX (1042).

AD LELBERTUM ABBATEM SANCTI-MICHAELIS (1043). *Monachum quemdam a perverso peregrinationis proposito dehortatus, remittit ad suum monasterium.*

Patri et amico suo LELBERTO, Sancti-Michaelis abbati frater BERNARDUS, eorum, qui in Clara-Valle sunt servorum Dei inutilis servus, debitum dilectionis affectum.

Hic filius vester peregrinationem, quam, etsi vestra licentia suscepit, nostro consilio deserens, ad vos reversus est. Cum enim cognovissemus, viam illam et eum requisisse per levitatem, et vos ob illius improbitatem annuisse; dure, ut dignus erat, increpatum reverti persuasimus, suæ siquidem, quantum conjicere potuimus, levitatis et improbitatis pœnitentem, ac de cætero emendationem pollicentem: rectius judicantes, quantumlibet rerum in suo monasterio monachum pœnitentiam agere, quam foris vagando provincias circumire. Neque enim terrenam, sed cœlestem requirere Jerusalem, monachorum propositum est; et hoc non pedibus proficiscendo, sed affectibus proficiendo. Vos autem,

discipuli, dum temporibus mensurandis invigilant, novis notis intendunt, fingere suas, quam antiquas cantare malunt: in semibreves et minimas ecclesiastica cantantur, notulis percutiuntur. Nam melodias hoquetis intersecant, discantibus lubricant, triplis et motetis vulgaribus nonnunquam inculcant, adeo ut interdum antiphonarii et gradualis fundamenta despiciant; ignorent super quo ædificant; tonos nesciant, quos non discernunt, imo confundunt: cum ex earum multitudinis notarum ascensiones pudicæ, descensionesque temperatæ, plani cantus, quibus toni ipsi secernuntur, ad invicem obfuscentur. Currunt enim, et non quiescunt, aures inebriant, et non medentur: gestibus simulant, quod depromunt, quibus devotio quærenda contemnitur, vitanda lascivia propalatur. Non enim, » inquit, frustra ipse Boetius, lascivus animus, vel lascivioribus delectatur modis, vel eosdem sæpe audiens, emollitur et frangitur, Hæc illeo dudum nos et fratres nostri correctione indigere percipimus: hoc relegare imo prorsus abjicere, et ab eadem Ecclesia Dei profligare efficacius properamus. » etc. Ita Joan. XXII, Extrav. com. lib. 3. tit. de *Vita et hon. cleric.*, cap. un., ubi etiam subjungit qualem velit esse musicam et cantum, qui Ecclesiam Dei deceat.

(1041) Habentur tomo III cum officio sancti.

(1042) Antea epistola 319.

(1043) Multa sunt in Gallis cœnobio Sancti Michaelis: nempe in Monte-Tumba seu in Periculo maris, ad Mosam, Tornodori in Burgundia, in Eremito apud Pictones, et in Terascia. Hujus abbas videtur fuisse Lelbertus: sive is sit Elbertus, qui Fusniaci locum Bartholemæo Laudunensi episcopo concessit ad construendum Cisterciensium cœnobium, anno 1121; sive Gislebertus ejus successor, in chartario notatus anno 1130, alter sui sæculi Plato dictus apud Hermannum Laudunensem monachum in libro tertio de Miraculis S. Mariæ, cap. 19. Simone Sancti-Nicolai abbate (de quo supra in epistola 83) defuncto, ad Sanctum-Nicolaum, unde assumptus fuerat, revocatus. Leoni abbati ejus successoris Innocentius II diploma largitur anno 1138.

pater, non molestam habeatis ejus reversionem, etsi suspectam habeatis ejus conversationem quin potius gaudete, quia hic filius vester mortuus fuerat, et revixit; perierat, et inventus est (*Luc. xv, 32*) 1044).

EPISTOLA CD (1045).

AD ABBATEM LÆTIENSEM.

Fratrem Robertum recipi, et benignius tractari, ac statutum abbatis sibi renuntiari cupit.

Venerabili patri Lætiensi (1046) monasterii, ac filiis ejus, frater BERNARDUS, servorum Dei, qui in Clara-Valle sunt, inutilis servus, servire Domino in timore, et exultare ei cum tremore.

Remisimus vobis fratrem Robertum, primum pro eo et cum eo precantes, ut clementius cum ispo **359** agatur in recipiendo, quam cum cæteris solet fugitivis revertentibus. Non enim par esse debet pœna, ubi dispar est causa. Deinde ut ab obedientia (1047), in qua cum periculo (ut ipse dicit) animæ suæ diu invitus detentus est, amoveatur; et ad aliam, in qua securius et salubrius vivat, transferatur. Alioquin, quantam intentionem hominis attendo, timeo ne illum irrevocabiliter amittatis. Cæterum autem audivimus dominum abbatem graviter infirmari: cujus nobis vel vitam, vel mortem flagitamus citius renuntiari, ut aut de vita, licet mortali, recipiamus gaudium; aut de morte, licet vitali, luctum; sive, ut verius fatear, de qualibet et gaudium simul et luctum. De vita quidem ipsi condolentes [*al. de vita utique ipsi condolentes*], quod sit retardatus; sed nobis gaudentes, quibus est reservatus: de morte vero ipsi nimirum congratulantes pro adepto præmio, nobis, autem gementes pro adempto necessario.

EPISTOLA CDI (1048).

AD ABBATEM BALDUINUM DE CASTELLIONE.

Timorem ei eximit, imprudenti cujusdam verbum natum.

Et in hoc cognovi quod diligis nos, quoniam timuisti nos. Verumtamen gaude, quia timor, quem

(1044) iisdem omnino verbis utitur Hildebertus in epistola 23, quæ est ejusdem cum ista argumenti. Confer sententiam Theodemiri abbatis in Opusculo Jonæ Aurelianensis episcopi contra Claudium Taurinensem de peregrinationibus monachorum.

(1045). Antea epistola 326.

(1046) Codices nonnulli habent *Lesciensis*, quod cœnobium est Ordinis Benedicti in finibus Hannoniæ et Terasciæ, sacrarum litterarum studiis tunc non incelebre, teste Philippo de Eleemosyna in epistola 24, Bibliothecæ Cisterciensis tomo 3, religione et institutis Ludocivi Blosii, piissimi abbatis illustre: quod Theodericus de Avesniis a fundamentis instauravit sub annum 1080, ut scribit Herimannus in Spicilegii tomo 12, pag. 413. Guntero primo abbati post annos regiminis duodecim successit Reinerus, mortuus anno 1124. Hunc excepit Wedricus religiosissimus abbas, qui bibliothecam et viros ex Hannonia pios et doctos acquisivit. Anno 1147 successorem habuit Tescelinum: cui successit anno 1153 Helgotus ex monacho Latiniacensi. An ad Wedricum spectet hæc epistola, aliorum esto judicium. — Hæc epistola in vetusto codice Sancti Martini Tornacensis talem præfert inscriptionem: *Epistola Bernardi ad Werricum* (pro quo nomine facile legitur *Wedricum Letiensem abbatem* cujus hactenus nomen ignotum

timebas, non accidit nobis. Diligenter est res inquisita, quemadmodum monuisti, et inventus est dolus in ore ejus qui ista dixit tibi. Unum e duobus nullatenus dubites, hominem videlicet aut ex malignitate, aut ex suspicione locutum. Procul dubio convertetur dolor ejus in caput ejus, et in verticem ipsius siniquitas ejus descendet. Reus est enim illic rei, quam alteri conatur impingere.

EPISTOLA CDII (1049).

AD BALDUINUM NOVIOMENSEM EPISCOPUM (1050).

Puerum ei facete commendat.

Domino BALDUINO Noviomensis episcopo, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, melius quam meruit.

Mitto vobis puerum istum præsentium latorem, comedere panem vestrum, ut probem de avaritia vestra, utrum cum tristitia id feceritis. Nolite lugere, nolite flere: parvum ventrem habet, paucis contentus erit. Gratiam tamen vobis habemus, si doctior a vobis, quam pinguior recesserit. Maneris (1051) locutionis pro sigillo sit, quia ad manum non erat, nam neque Gaufridus vester.

EPISTOLA CDIII (1052).

AD HENRICUM ARCHIDIACONUM (1053).

An valeat Baptismus hac verborum forma collatus, « Baptizo te in nomine Dei, et sanctæ et veræ crucis, »

Dilecto suo HENRICO archidiacono, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et orationes

1. Breviter vobis de proposita quæstione respondemus, sine præjudicio tamen sanius sapientis. Raptum ex utero puerum ob periculum mortis laicus quidam, ut dicitis, baptizavit, communem verborum formam non tenens, sed dicens: Baptizo te in nomine Dei, et sanctæ et veræ crucis. Quæritis, utrumnam baptizatus sit puer; an magis, si vivit, baptizandus (1054)? Ego vere hunc baptizatum puto: nec sonum vocis, veritati fidei et pietati intentionis fuit, MARTENE.

(1047) Obedientia, Cella, Prioratus, seu villa, cui procurandæ bini aut terni, pluresve monachi destinari solebant. Cellulæ vocantur in epistola 254, n. 1.

(1048) Antea epistola 338.

(1049) Antea epistola 339.

(1050) Epistola capituli Noviomensis de ejus electione habetur ordine 44 inter Sugerianas: ubi plures Balduini jam episcopi litteræ de Compediensi ecclesia referuntur, nempe 157, 158, et 162. Ex priori Sugeriana epistola 44 constat. Balduinum hunc ipsum esse abbatem de Castellione, ad quem Bernardi epistola 279, et quæ nunc est 401. Idem subscribit epistolæ 426, hinc in appendice.

(1051) Id est modus, Gallice *manière*.

(1052) Antea epistola 340.

(1053) Henricus Ludovici Junioris frater, per id tempus erat archidiaconus Aurelianensis, ex Chartario Sancti-Martini de Campis.

(1054) Interrogatus Bernardus (si tamen ejus est hæc epistola, nam plerique negant, quod tamen non facile dixerim. Hæc Horstius Mabillonius autem sic: Epistola hæc dubia nonnullis videtur. Reperitur tamen in vetustis editionibus, Lugdunensi anni 1520 aliisque subsequentibus, et in manuscripto codice Sorbonico: nec stilus differt a Bernardino), interro-

præjudicare potuisse, Ut enim taceam, quod in nomine Dei unam expressit substantiam **360** Trinitatis in eo ipso quod addidit, « sanctæ et veræ crucis, » manifeste commendavit Dominicam passionem. Nisi forte putamus Apostolum contra id quod quidem alio loco dixerat, *qui gloriatur, in Domino gloriatur* (I Cor. I. 31, et II Cor. X. 17); in ipsa ligni substantia, et non magis in Crucifixi gratia gloriari, cum diceret: *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi* (Galat, VI, 14). Neque enim, cum juxta communem Ecclesiæ constitutionem baptizantes dicimus, « In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti, » aliud intelligendum est, quam in confessione Trinitatis. Porro autem confessio sanctæ crucis, non nisi Crucifixi confessio est. Legimus sane in Actibus apostolorum, non modo: « In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti. » verum et in nomine Domini Jesu Christi aliquos baptizatos (Act. X, 48).

2. Pergitis autem quærerere de ipso baptizatore, utrumnam peccaverit, an vero et aliis formam hanc liceat imitari. Quasi vero consequens sit, ut, si in facto hominis ipsa eum videtur excusare simplicitas, ut aut nullum, aut non magnum peccatum fuerit; continuo etiam inveniantur excusabiles, qui sua temeritate, contra formam Ecclesiæ, novum baptizandi vellent inducere morem. Quod si quis eum peccasse contendit, ego tantum non crediderim fuisse peccatum, ut vel baptizatoris, vel ipsius qui baptizatus est, potuerit præjudicare salutis. Neque enim ecclesiasticam contempsisse formam, sed ex devotione quadam festinantis fidei in hanc vocem erupisse videtur.

EPISTOLA CDIV (1055).

AD ALBERTUM INCLUSUM.

Consulit ei semel in die refici, et mulierculas prorsus non admittere.

Frater BERNARDUS de Clara-Valle, fratri ALBERTO incluso, bonum certamen certare.

Petis a me, ut nescio quam jejunii observantiam, quam a me intra tuam cellam requisieras, ac muliercularum colloquia, quæ et tibi videlicet a me recordaris fuisse prohibita, mea licentia possis admittere: quæ utique propter inopiam, ut scribis, non potes evitare. Ego jam nullam super te usurpo mihi pote-

gatus, inquam, an baptismus sub hac verborum forma collatus valeret, « Baptizo te in nomine Dei, et sanctæ crucis; » respondit affirmative, non omnino spernenda ductus ratione. Sed hæc sententia hodie non recipitur a theologis, et traditione apostolica, et aliorum Patrum, ipsiusque S. Augustini auctoritate refellitur; ac docent passim omnes, expressam invocationem sanctissimæ Trinitatis, sive distinctam trium personarum expressionem, esse de essentia formæ; adeoque Baptismum sine hac collatum esse invalidum. Ita habet Canon 49 apostol. qui locum Matth. XXVII, velut interpretans de forma verborum rejicit Baptismum in morte Domini collatum, ita subjiciens: « Non enim dixit nobis Dominus, In morte mea baptizate; sed, *Euntes docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti.* » S. Augustini sententia clarissima est libro sexto contra Donatistas, cap. 25, certa esse verba evangelica, sine quibus non potest consecrari

statem. Consilium tibi dedi, non præceptum, semper vel semel in die comedere; feminarum visitationes vel colloquia omnino non admittere; tuarum te opere manuum sustentare, multaque alia, quæ longum est modo commemorare. Quod si hujusmodi sumptus nequaquam tibi ad opus tam sumptuosum suppetere cerneris, non deberes incipere quod consummare non posses. Hoc tibi tutum credidi consilium: hoc nec meo cogaris tenere præcepto, nec tamen meo mutabis consilio. Vale.

EPISTOLA CDV (1056).

AD G. ABBATEM.

Fratri cuidam ad vivendum more communitatis sat virium esse.

Domino G. abbati, frater BERNARDUS, quidquid sibi.

Scito fratrem G. ex quo venit de Crista, ubi medicamina sumpsit. Conventum per omnia, tanquam unum de validioribus, firmissime tenuisse, nec ei quidquam in alimentis præter quod commune fuit, indultum fuisse; ad vigiliis jugiter cum aliis existisse. Ex hoc jam, si aliter apud vos egerit, non ei consentiatur. Certum enim sit vobis, non esse corporis ægritudinem, sed animæ passionem. Vale.

361 EPISTOLA CDVI (1057).

AD ABBATEM SANCTI-NICOLAI.

Dulcissimo amico et coabbati suo de Sancto-Nicolao (1058), frater BERNARDUS de Clara-Valle, spiritum pietatis.

Hostis Christi diabolus fecit morem suum, seducendo christianum; nos quoque, ad quos forte devenit, nihilominus, prout potuimus, fecimus nostrum, corrigendo seductum. Restat itaque, ut et vos, quod vestrum est, faciatis, suscipiendo correctum; et sic omnes in communi speremus, Deum etiam quandoque quod suum est facturum, redditurum scilicet unicuique secundum opera sua.

EPISTOLA CDVII (1059).

AD ODNEM ABBATEM BELLI-LOCI.

Monet depositum pauperi sine dilatione reddendum.

Fratri et amico suo ODONI, abbati regularium clericorum Belli-Loci, frater BERNARDUS, monasterii Clara-Vallis dispensator indignus, salutem.

Baptismus. Idem habet epistola 23 ad Bonifacium. Estque similis locus libri decimi noni contra Faustum, cap. 16. Quæ sint autem illa verba evangelica, exponit contra Donatistas, libro 3, cap. 15: « Si, » inquit, « evangelicis verbis, *In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti*, Marcion Baptismum consecrabat, integrum erat Sacramentum. » Vide eundem libro tertio contra Maximinum, cap. 17; epistola 20; et Enarrationes in psalmum LXXXVI. Hinc et Cajetani sententia sufficere Baptismum in nomine Christi collatum, exploditur.

(1055) Antea epistola 345.

(1056) Antea epistola 346.

(1057) Epistola nova.

(1058) Haud dubie Simoni abbati monasterii Sancti-Nicolai in silva Vedogii, ad quem epistolæ 83 et 84.

(1059) Ante epistola 348.

Depositum hujus hominis, quod, ut ipse ait, apud vos servandum commisit; nec bonum est vobis, nec honorificum quod detinetis, si tamen detinetis (1060). Hinc enim deplanctum (1061) ad me facere venit, utique propter familiarem specialemque amicitiam, quam inter me et vos esse audivit. De qua etiam ipse præsumens, ad reverentiam vobis dico, quare non potius calicem de altari vendidistis, quo tam importunum clamorem reprimeretis, si bos vel equus non erat vobis qui venumdari posset; ut is quod suum erat, reciperet? Parcite, quæso, personæ vestræ, parcite bono nomini domus vestræ, parcite sacræ, quæ nunc est, Quadragesimæ; et pauperi, quod sine excusatione debetur, sine dilatione reddatur, antequam res amplius divulgetur, et jam non sine majori dedecore persolvatur.

EPISTOLA CDVIII (1062).

AC W. ABBATEM TRECENSEM. (1063).

Clericum delicatum sæculo valedicentem abbati Trecenti commendat, veritus rigori Claræ-Vallensium imparem fore.

Amico et conservo suo domino W. abbati canonicorum (1064) clericorum Trecentium, frater BERNARDUS ecclesiæ Claræ-Vallis servus inutilis, salutem in Domino.

Clericum istum relinquentem sæculum, nobiscum manere cupientem, ad vestram potius Ordinem, timens ne nostri difficultate frangeretur, confugere persuasi. Commendamus ergo vobis eum, utpote nobis bene cognitum, et honeste morigeratum, et in litteris eruditum; postremo tanquam Dei servum, quem per Dei gratiam credo vobis futurum fidum solatium. Neque enim ipsum tam propter se, quam propter vos, quem diligimus sicut nos, ad vos ire volumus: quem propter vitæ suæ meritum libenter retinere-

(1060) De restituendo deposito exstat in Bibliothecæ Cisterciensis tomo I. pag. 241, egregia epistola Philippi abbatis ab Eleemosyna, ordine tertia; ad Henricum comitem palatinum.

(1061) Deplangere, multum plangere; deplanctus, querelæ multæ.

(1062) Antea epistola 349.

(1063) Guillelmum abbatem Sancti Martini Trecentis Ordinis Sancti Augustini.

(1064) Hic adjective « canonici » appellantur clerici, eodem sensu quo in superiori epistola Præmonstratenses dicuntur regulares clerici.

(1065) Antea epistola 350.

(1066) Rorgo de Abbatis-Villa, quæ urbs est ad Somenam fluvium, in veteri Breviario Corbeiensis Bibliothecæ, ante annos quingentos scripto, laudatur cum uxore sua Elizabeth pridie Idus Augusti, ut fundator loci ad quem primo pertinuit breviarium, nempe Prioratus Sancti-Petri apud Abbatis-Villam.

(1066*) Alciacum, monasterium Ordinis sancti Benedicti, diocesis tunc Tervanensis, nunc Audomarensis, fundatum in Morinis ad quantiam fluvium sub annum 700, primo pro sanctimonialibus, quibus successerunt monachi ab instauratione post Nortmannos.

(1067) Antea epistola 366.

(1068) Is a Ludovico Grosso abbatiæ Sancti-Victoris fundatore abbas constitutus est anno 1113. Guillelmo Campellensi, qui locum ordinare coperat, ad sedem Cataulensem evecto, ut dictum est ad epistolam 3. De sancto-Victore, præter ea quæ

PATROL. CLXXXII.

mus, nisi esset illa causa, quod clericum delicatum laboris inexpertem, suscipere formidamus. Vale.

369 EPISTOLA CDIX (1066).

AD RORGONEM DE ABBATIS-VILLA (1066).

Monet corpoream præsentiam non magni pendendam: rogat terram quamdam incultam religiosi attribui.

Viro illustri, etiam nobis quoque dilecto, RORGONI de Abbatis-Villa, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et nostras orationes

Perlatum est ad nos, quod gratum tibi esset, si præsentiae et colloquii nostri copiam habere valeres; et hoc ideo, quia unum de servis Altissimi me esse credit tua benignitas. Et ego dico tibi, quod pro hac tua humilitate, et pro bona tuæ nobilitatis amā, quam audivimus, mihi quoque jucunda foret tua præsentia. Sed licet hoc in nos humanæ pietatis bonum laudabile sit, non tamen perfectum. Nam hæc corporalis quidem est visio, et brevis, et nobis cum cæteris animantibus communis. Magis ergo ad illam æternæ societatis jucundissam visionem suspirare debemus, et bonis operibus insistere, ut ad illam perveniamus. Rogamus tuam Dilectionem, ut terram illam, quæ tui juris est in parœcia de Currenii, de qua dilectus et familiaris noster abbas de Alchi (1066) tecum locutus est, et quæ deserta et inculta tibi, tuisque antecessoribus usque nunc inutilis fuit, ecclesiæ de Alchi in eleemosynam concedere digneris: quatenus et animæ tuæ, et animabus antecessorum et successorum tuorum, apud Deum hoc tuum proficiat beneficium.

EPISTOLA CDX (1067).

AD GILDUINUM ABBATEM SANCTI-VICTORIS (1068).

P. Lombardum commendat.

Reverendis patribus et dominis, et amicis charis-

Chesnius refert in notis ad Abælardum, sic loquitur Albericus in Chronico ad annum 1129: « Domus Sancti-Victoris Parisiensis, quæ erat Prioria nigrorum monachorum de Massilia, ejectis prædictis monachis, adductus est conventus Regularium de Sancto Rufo de Valentia per magistrum Hugonem, qui dictus est Sancto-Victore, et de regis auctoritate: et ita multiplicata religione habet Ordo iste bene triginta abbatias, et plus quam octoginta priorias. » Eximia sunt quæ de isto Sancti-Victoris Ordine narrat Jacobus a Vitriaco, Historiæ Occidentalis capite 24, de quo inter alia: « Hæc siquidem, » inquit, « sancta et omni acceptione digna militantium in castris Domini congregatio, refugium est pauperum, consolatio lugentium, fulcimentum et quasi basis debiliū, recreatio lassorum, relevatio lapsorum, portus tranquillissimus scholarum... Multis a principio Parisiensibus magistris, viris litteratis et honestis, velut stellis fulgentibus illustrata, et quasi margaritis pretiosis decorata. Inter quos nominatissimus et præcipuus exstitit citharista Domini, organum Spiritus sancti, magister Hugo de Sancto-Victore dictus. » Ea propter S. Bernardus speciali semper amore domum istam complexus est, cujus rei evidens nobis suppeditat argumentum concessio sequens, ipso agente facta, ut testatur autographum in Sancti-Victoris Cartophylacio etiamnum asservatum, cujus exemplum eruditus et amicissimus D. Tonnelerius Bibliothecæ præfectus mihi communi-cavit. *Vide infra inter chartas Bernardi.*

simis, G. Dei gratia venerabili abbati Sancti-Victoris Parisiensis, et universo conventui sancto, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et nostras qualescunque orationes.

Necesse habemus multa requirere, quia multa requiruntur a nobis: nec amicis possumus parcere, quia ab aliis amicis non parcitur. Dominus Lucensis episcopus, pater et amicus noster, commendavit mihi virum venerabilem P. Lombardum (1069), rogans ut ei parvo tempore, quo moraretur in Francia causa studii, per amicos nostros victui necessaria providerem: quod effeci, quoad Remis moratus est. Nunc commorantem Parisius vestræ dilectioni commendo, quia de vobis amplius præsumo: rogans ut placeat vobis providere ei in cibo per breve tempus, quod facturus est hic usque ad Nativitatem beatæ virginis Mariæ. Vale.

363 EPISTOLA CDXI (1070).

AD THOMAM BEVERLACENSEM PRÆPOSITUM (1071)
Suavissima sane et meliflua epistola qua Thomam invitavit ad vitam religiosam, peccatis etiam quibuscunque non obstantibus. Bonæ conscientie nihil præferri posse in hoc mundo.

Bonæ spei juveni THOMÆ, venerabili Beverlaciensi præposito, frater BERNARDUS, pauperum Christi de Clara-Valle servus, secundum nomen, apostolicæ hæreditatis omen.

1. Ut ad te ignotus scriberem, is qui te noverat Ivo suggestit, charitas persuasit. Ille sibi liquido comperta de te nobis retulit quæ voluit: illa quæ omnia credit (*I Cor. XIII, 7*), audire non potuit otiose. Non, inquam, otiose, quantum quidem ad nos, quos profecto audito illo mox compulit ad scribendum tibi, ad te exhortandum, ad orandum pro te. An vero tibi non infructuose, tu videris. Placent, fateor, quæ audivimus de te ab his qui te noverunt; non quidem generositas sanguinis, non corporis elegantia, non formæ decus, non rerum copia, vel fastigia dignitatum: hæc siquidem et his similia gloria carnis sunt, et flos feni: sed vivacitas ingenii, et morum ingenuitas, maximeque is, quem nuper te aiunt inter divitias concepisse, sanctæ paupertatis amor. Unde et nos gratulantes admodum, bonam de te spem concepimus, quæ utinam non confundat. Utinam nostrum hoc gaudium cito perveniat usque ad Angelos qui de tua poenitentia et conversione, sicut et de cæteris peccatoribus, jucundum expectant festivumque convivium. Florem tuæ juventutis, et tantæ indolis specimen, o si mihi in manibus venire contingat! si liceat Deo servare immodicum [*f. imminutum*], illibatum offerre in odorem suavitatis!

2. Sed forte me sero locutum tua responderit conscientia, quod jam non valeat illibata servari, quam multis te fortasse sentis maculasse crimini-

(1069) Petrus, a theologis libris sententiarum Magister dictus, a patria hic Lombardus, ex Bononiensi academia in Galliam accedens, commendatus Bernardo est ab episcopo Lucensi. Uberto an Gregorio (ad quem epistola tertia Nicolai Claræ-Vallens-

bus. Non me sane terret hoc, et peccator non horreo peccatorem: nec ægrum sperno, cum ipse me sentiam ægrotare, Sed etsi me sanum putas, non recuso infirmus infirmo fieri, ut infirmum lucrificiam; libenter audiens et in hoc Pauli consilium, qui ait: *Vos qui spirituales estis, hujusmodi instruite in spiritu lenitatis; considerans teipsum, ne et tu tenteris* (*Galat. VI, 1*). Nec reputo immanitatem morbi, cogitans peritiam medici, simul et pietatem sæpe mihi expertam in propriis magnisque languoribus. Quantislibet sordeas vitiis, quantumvis fœdam geras conscientiam, horrendis licet scelcribus tuam adolescentiam sentias inquinatam; etsi inveteratus dierum malorum computrueris tanquam jumentum in stercore suo: mundaberis sine dubio et super nivem dealbaberis, renovabiturque ut aquilæ juvenus tua. Scio denique qui ait: *Ubi abundavit delictum, superabundavit et gratia* (*Rom. V, 20*). Bonus Medicus, qui sanat omnes infirmitates animæ, replens in bonis desideria ejus (*Psal. CII, 3, 5*).

3. Magnæ divitiæ bona conscientia. Et revera quid ditius in rebus, vel dulcius? quid in terra quietius atque securius? Bona conscientia damna rerum non metuit, non verborum contumelias, non corporis cruciatus: quippe quæ et morte ipsa magis erigitur, quam dejicitur. Quid, quæso, in bonis terræ tantæ compares felicitati? quid tale mundus blandiens suis offerat amatoribus? quid simile vel mentiens polliceatur insipientibus? Si infinita prædia, si ampla palatia, si infulas pontificales, ut sceptræ regnorum; nonne, ut cætera taceam discrimina, sine quibus talia nec acquiruntur, nec retinentur, una superviente morte simul omnia dimittuntur? Scriptum namque est, *Dormierunt somnum suum, et nihil invenerunt omnes viri divitiarum in manibus suis* (*Psal. LXXV, 6*). At vero bona bonæ conscientie revirescunt, in laboribus non arescunt, nec in morte evanescent, sed reflorescunt: lætificant viventem morientem consolantur, reficiunt mortuum, nec deficiunt in æternum. Sed quid moror in verbis, cum modo sim verba factis implere paratus? In promptu certe tibi est, aut me probare mendacem aut te divitem. Tantum veni, et experire. Quam lætis gressibus occurremus cum panibus fugienti, quam lætis amplexibus excipiemus filium adolescentiorem? Cito proferetur stola prima, et dabitur annulus in digito diceturque: *Hic filius meus mortuus fuit, et resurrexit; periit; et inventus est* (*Luc. XV, 24, 32*).

EPISTOLA CDXII (1072).

AD T. ADOLESCENTEM QUI VITAM MONASTICAM VOVERAT.

Dilectissimo filio suo T. BERNARDUS Claræ-Valle-nsis abbas, exire obviam sponso et sponsæ.

sis, in persona Bernardi) et per Bernardum Gilduino et canonicis Sancti-Victoris.

(1070) Antea epistola 373.

(1071) Vide epistolam 107, ad eundem.

(1072) Epistola nova.

1. Ut verbis tibi familiaribus loquar : homo est animal rationale, mortale. Aliud nobis gratia Creatoris, aliud nobis intulit meritum peccatoris. In uno sumus consortes angelicæ nobilitatis, in altero bestialis infirmitatis. Utrumque tamen debet excitare nos, et elevare ad quærendum Dominum, et timor mortis, et dignitas rationis. Memor esto verbi tui, in quo mihi spem dedisti. Fructum, promissionis requiro tempus requisitionis advenit : noli ibi trepidare timore, ubi non est timor. Non onus est sed honor servire Domino in lætitia. Inducias tibi dare non possum : nihil enim certius morte, nihil hora mortis incertius. Sed quid dicamus de tenera ætate tua ? Poma sæpe autem maturitatem avelluntur de arboribus vel manu vel turbine. Quid de specie et pulchritudine tua ?

O formose puer, nimium ne crede colori :

Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur.

(VIRGILIUS, *Bucolicon*, egl. II, vers. 17, 18.)

Exi, exi cum Joseph de domo Pharaonis ; et Ægyptiæ dominæ, id est gloriæ sæculari, pallium relinque. Exi de terra, et de cognatione tua ; obliviscere populum tuum, et domum, patris tui ; et concupiscet Rex decorem tuum. Puer Jesus non invenitur inter affines et notos. Egrederere de domo patris tui in occursum ejus : quia ipse egressus est propter te de domo Patris sui. A summo cœlo egressio ejus. Derito invenit illum mulier quæ a finibus suis egressa clamabat, dicens : *Miserere mei Fili David*, Ille autem, quoniam diffusa est gratia in labiis suis, cito respondit ei : *O mulier magna est fides tua ! fiat sicut petisti* (Matth. xv, 22, 28).

2. Satanas Satanam potest ejicere : sed Spiritus veritatis nunquid erit sibi contrarius ? Ipsum credo fuisse qui de conversione tua mecum per os tuum loquebatur. Vide ergo ut non declines ad dexteram, vel ad sinistram : sed venias in Claram-Vallem secundum verbum tuum. Hoc tibi breviter et secreto scripsi, mandans per dilectum filium nostrum Girardum, amicum tuum. Nihil excusationis præendas. Si studium est in causa, si adhuc doceri vis et esse sub magistro : Magister adest, et vocat te ille scilicet, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ absconditi. Ipse est qui docet hominem scientiam, qui linguas infantium facit disertas, qui aperit, et nemo claudit ; claudit, et nemo aperit.

EPISTOLA CDXIII (1073).

AD RAINALDUM ABBATEM (1074).

Novitium in proposito confirmatum benigne recipi postulat.

Domino abbati RAINALDO frater BERNARDUS, quidquid sibi cupit gratiæ spiritualis.

Laudo prudentiam, qua monachum, propter novitium tristare timuistis : sed magis approbo humilitatem qua factam vobis injuriam, et tam grandem injuriam, tam patienter tulistis : incomparabiliter

(1073) Antea epistola 389.

(1074) Fusniacensem, ut puto, ad quem epistola

A autem præfero charitatem, qua calamum quassatum non patiendo conteri, nostrum expetere consilium ei suadere curastis. O prudens humilitas, humilisque charitas, sic parcens monacho injurianti, ut non deesset novitio fluctuanti ! Quantum ergo potui confirmatum, et omnia, quantum reor, de quibus notatus est, emendare ~~385~~ paratum, ad vos eum remitto. tam probatæ vestræ benignitati consulens, et, si necesse est, supplicans, ut recipiatur : ut tamen prædictum fratrem, cui et litteras proinde precatorias misi, a sua priori, si fieri potest, sententia flectat. Valet.

EPISTOLA CDXIV (1075).

AD ALARDUM MONACHUM.

B *Unde supra. — Perstringit eum, quod prædicto novitio expulso, ac jam redditum atque emendationem molienti, pertinacius obsistat.*

Dilecto filio suo ALARDO, frater BERNARDUS, paternæ dilectionis affectum.

1. Conqueritur frater Adamarus [al. Ademarus], quod ei nimis amarus exstiteris : non solum quia te agente domo expulsus sit, sed quia te quoque prohibente reconciliari non possit. Et ego quidem non nisi bono zelo te id facere crediderim : sed cum recordor tuæ illius obstinationis, quam tibi amicissima, ut scis, fiducia soleo sæpe improperare ; ve reor, ne idem zelus tuus non sit secundum scientiam. Nam ut ipsa Regulæ verba ponam, quantæ audaciæ est quemquam cedere, aut excommunicare, nedum eliminare, abbate scilicet absente et nesciente ? (Reg. S. Benedicti, cap. 70.) An non magis tuæ humilitatis erat, alii non facere quod tibi nolles fieri ? Imo tuæ perfectionis esse debuerat Apostolum potius imitari dicentem, *Factus sum infirmis infirmus, ut infirmos lucri facerem* (I Cor. ix, 22) ; et rursum : *Vos qui spirituales estis, instruite hujusmodi in spiritu lenitatis considerans te ipsum ne et tu tenteris ?* (Galat. vi, 1.) At Prior, iniquies, illum ejecit, non ego. Et hoc quidem ipse novi : sed te suadente, te omnimodis compellente. Unde et nunc cum eum, sicut audivi, ipse quoque Prior miseratus cupiat revocare ; te in tua perdurante duritia, non sinitur emendare, quod compulsus est indiscretus egisse. Rogo, quæ est hæc securitas, ut, cæteris omnibus miserantibus, ipso quoque domino abbate propitio, tu solus implacabilis flecti non queas ut recipiatur ? An non legisti, *Judicium sine misericordia ei qui non fecit misericordiam ?* (Jac. ii, 13.) An oblitus es quod rursus scriptum est, *In qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis ?* (Matth. vii, 2.) An vero contemnis quod misericordibus promissum est, *Quoniam ipsi misericordiam consequentur ?* (Matth. v, 7.)

2. Sed nescis, inquis, quam juste expulsus sit. Sed juste, an injuste expulsus sit, non quæro, nec curo modo : sed hoc tantum queror, hoc causor, hoc vehementer admiror, quod humiliter satisfaciens,

72 et sequentes.

(1075) Antea epistola 328.

instante petens, patienter sustinem, emendationem promittens, nec sic quidem exaudiri meretur, ut juxta Apostolum confirmetur in eo charitas (II Cor. II, 8), et secundum magistrum nostrum probetur iterum in omni patientia (*Reg. S. Benedicti, cap. 58*). Certè si injuste expulsus fuit, justum est ut revocetur : si juste, pium est ut recipiatur. Unde et hoc nostrum concilium, licet indiscussa causa, arbitratus sum esse securum, quo fit, ut sive per justitiam, sive per misericordiam a justo et misericorde Deo non recedatur. Rogo ergo te, dilectissimi filii, ut quod ille suis apud te precibus non meruit, vel nostris, quas tam longe quæsivit, veleat, adipisci.

EPISTOLA CDXV (1076).

AD QUEMDAM PACTI SUI PRÆVARICATOREM.

Hortatur ut, excusso voluptatis carnalis jugo, promissum religionis votum exsequatur.

Etsi tu oblitus tui, sed non ego : siquidem diligo te, et quantum diligo, tantum doleo. Perro dilectio facit ut doleam : doleo autem ut non obliviscar. Sed heu ! miseram tristemque memoriam ! Mirabar quid te impediret, ut, quemadmodum promiseras, non venires. Nec enim credere poteram, te tuum pactum et illud pactum, leviter prævaricari, ni si grandi ex causa : quippe quem et in ætate minori fidelem satis veracemque compereram. Nec me fefellit opinio. Revera **366** enim grandis gravisque causa est quæ te detinet. Ea siquidem ipsa vicit fortissimum David, decepit sapientissimum Salomonem. Quid dicam ? Numquid qui cadit, non adjiciet ut resurgat ? O quam multa et quam necessaria habeo tibi dicere ! sed ea scribere longum est. Hoc ergo breviter intimo. Si qua nostri antiqui amoris adhuc in te scintilla vivit ; si tibi quandoque evadendi a miserrima illa captivitate tua spes ulla remansit ; si denique cassam falsamve non vis esse fiduciam, quam te in tali quoque conversatione tua multam habere aiunt in orationibus et amicitia nostræ congregationis ; revisere Claram-Vallem ne differas : si tamen tam liber et compos tui es, ut te a cruenta illa bestia, quæ tua quotidie omnia simul cum sanguine animæ tuæ effundere satagit, vel ad tempus audeas absentare. Alioquin ex hoc jam noveris te a nostræ fraternitatis familiaritate prorsus sepositum nec poteris ultra, nisi frustra, blandiri de societate bonorum : quoniam indignum profecto te judicas eorum consortio, quorum acquiescere recusas consilio. Cæterum si venire non pigritaris, confido te per Dei misericordiam, priusquam discedas a nobis, solvendum a mortis compede quo teneris.

EPISTOLA CDXVI (1077).

AD INCOGNITUM.

Eleemosynas comitis Theobaldi a se non fuisse distributas asserit.

Mordaces litteræ, quas more vestro dudum nobis misistis, morsum vos cordis pati significant. Nam

(1076) Antea epistola 393.

(1077) Epistola nova.

A primo quidem cum vos putarem in eis non serio loqui, sed nobis, ut soletis, voluisse joculari ; forte a partibus vestris adveniens monachus aliquis, inanis nostræ illius opinionis nebulam solvit. Siquidem cum de litteris illis nihil ante cognosceret, præter ea, quæ de ore nostro audierat ; ipsas aliter, sed veraciter, licet nesciens, exposuit, ita ut jam minime sinamur dubitare male vos revera suspicari de nobis, quasi qui in distributione eleemosynarum comitis Campaniæ (1078), amicis nostris absentibus amici non existeremus. Et hoc vos patimini, quia rem in manu nostra positam fuisse creditis. Verum qui prædictum comitem vel se, vel sua putat moderari nostro consilio ; certus sum quia aut me, aut illum non satis novit. Denique et probatum est.

B Nonnullis namque monasteriis, sed et ipsi specialiter episcopo, de quo me, ne de vobis aperte loqueremur tam aspere tetigistis ; importune satis et impudenter rogians, ut aliquid daret, impetrare non merui. Distribuit itaque homo de rebus ipse suis, quantum voluit, et quibus voluit ; partim quidem me vidente, sed non dividente ; plurimum vero nec vidente, non tamen invidente. Nam et nobis forsitan aliqua extorquere potuissemus, si voluissemus. Deo autem, gratias, quo iuspirante nec oblata contingere acquievimus. Jam si dignum ducitis, mihi potius de me, quam famæ esse credendum ; nulla vobis ut arbitror occasio remanet, cur veseris illis solitis beneficiis, quæ nobis impropere esse putastis, solito indigniores vel nos, vel episcopum judicetis. Scitote tamen paratos nos æquanimiter carere, quidquid habere non meruimus.

EPISTOLA CDXVII (1079).

AD ABBATEM DE TRUNCO-BERENGARII.

Fratrem Dodonem ab eo humane recipi postulat.

Dilectissimo fratri et coabbati suo G. de Trunco-Berengarii, frater BERNARDUS de Clara-Valle, salutem in Domino.

Unde frater Dodo nostram simplicitatem consulum venit tale a nobis consilium, imo iudicium reportavit. Cum nullam idoneam causam attulerit, cur locum suum et Ordinem deserere velit ; nulla **367** nobis visa est ratio permittere, quod ad alium transire debat. Nam votum illud quod se prius fecisse dicit, de quo et maxime sui scrupuli occasionem sumpsit ; cum sola cogitatione, aut plus etiam verbo, sed hoc solo facto fuisse constat ; nequaquam huic præponendum, cui utique, posterius licet, tamen et verbo, et deliberatione, et habitu, et professione sese astrinxisse videtur : præsertim cum illud, quod voverat, nec districtius esse videatur isto, nec rectius. Quapropter nec vobis, qui pro ejus anima Christo reddere rationem habetis, tutum esse credimus, in hoc ei vestram indulgere, licentiam, cum scriptum sit : *Declinantes autem in obligationes adducet Dominus cum operantibus*

(1078) Scilicet Theobaldi.

(1079) Epistola nova

iniquitatem (Psal. cxxiv, 5). Suscipite ergo eum **A** dulciter ut filium, custodite sollicite ut vobis commissum, vestris, ni fallor, ex hoc jam obsecurum præceptis et consiliis obtemperatum.

EPISTOLA CDVIII (1080).

AD HUGONEM ARCHIEPISCOPUM ROTOMAGENSEM.

Donationem Saviniaco factam confirmari ab archiepiscopo rogat.

Domino et patri dilectissimo HUGONI, Dei gratia Rotomagensi archiepiscopo, et universæ Ecclesiæ Rotomagensi, frater BERNARDUS, Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et quas potest orationes in Domino.

Scire volumus benignitatem vestram et certum perhibemus testimonium veritati, quod dominus Phillippus Bajocensis episcopus (1081) culturam, ante **B** grangiam de Escuris sitam, et quatuor acras terræ continentem, filiis vestris fratribus nostris Saviniacensibus concessit nostra prece, et in præsentia nostra, simul et reverendi patris Domini Henrici, modo Eboracensis archiepiscopi, et domini Guidonis abbatis Chari-Loci, et aliorum fratrum nostrorum. Quocirca petimus et obnixè deprecamur charissimam in Domino Pietatem vestram, quatenus præfatis filiis vestris, ne forte super eadem terra deinceps inquietentur, paterna sollicitudine et paterno provideatis affectu. Si quis autem vel nunc vel alio tempore aliquam eis de cultura ista seu movere calumniam, seu violentiam inferre voluerit; sit vestræ charitatis opponere vos murum pro domo quæ vestra est, et vindicare ei jus suum, ut sine inquietatione illud possideat: siquidem hæc est veritas et certa veritas quam vobis scribimus.

EPISTOLA CDXIX (1082).

AD PETRUM ABBATEM CELLENSEM.

Furnum Cellensibus dimittit.

PETRO, Dei gratia venerabili abbati Sancti-Petri de Cella frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et quas potest orationes in Domino.

Concedimus et confirmamus vobis et domui vestræ furnum apud Trecaas positum, qui erat domus nostræ de Mores. Quia enim fratres nostri ejus, modi redditus tenere non possunt; per manum nostram qui eundem furnum ædificant, acceptis quadraginta quatuor libris quas in ædificationem ipsius expenderant, vobis et domui vestræ libere obtinendum tradiderunt: quod nos ratum haberi volumus, et sigilli nostri impressione firmamus. Testes sunt fratres domus vestræ, Petrus prior, Jocelinus subprior, Stephanus præpositus; Walcherus quoque et Rainaudus cellerarii nostri, et Fro-mundus qui locum ædificabat. Actum anno ab Incarnatione Domini 1152.

EPISTOLA CDXX (1083).

(Fragmentum.)

AD NICOLAUM CAMERACENSEM EPISCOPUM.

Venerabili domino et charissimo Patri N. (1084), Cameracensi episcopo BERNARDUS Claræ - Vallis vocatus abbas, providere bona coram Deo et hominibus.

In amicitia veteri novum quærimus argumentum **C** non quod dubietatem tollat, sed quod certitudinem faciat. Certus sum enim quod me diligitis; sed sicut ipsa dilectio vestra nobis apud nos innotuit.... (1085).

MONITUM IN SEQUENTES TRIGINTA SEX EPISTOLAS

Sub num. CDXXI-CDLV inter genuinas, CLDXI inter spurias,

Quas primus, sed sine temporis nota, edidit DOMBVS MARTENIUS *Amplissimæ Collectionis* tomo I, col. 725 (1086).

Ex epistolis quas hoc tomo plurimas edidimus, hæc maximi sunt pretii quæ Bernardum habent parentem hactenus ineditæ (1087), cum propter sancti doctoris excellentiam, tum propter earum quas tractant rerum gravitatem. Singulas hic expendere nec propositi nostri est, nec otii, quanquam in his nulla est quam diligenter accurateque legi non maximopere intersit. Unam tantum aut alteram perstringemus, quæ ad illustrandum sancti abbatis historiam maxime videntur conducere, earumque occasione quædam de eodem sancto hactenus minus nota discutiemus. Consideranda in primis venit epistola 11, ad Innocentium papam II, de contentione Philippi et Hugonis pro Ecclesia Turonensi. Nimirum mortuo Hildeberto archiepiscopo anno 1134. Decembris die decima octava, cum canonici Gaufridi comitis violentia et propriis expulsi sedibus exsularent, vacantique Ecclesiæ providere deberent, quidam contra sacrorum scita canonum Philippum quemdam elegerunt, Gisleberti ante Hildebertum archiepiscopi nepotem, et, ut ait S. Bernardus (Epist. 150), ejus ambitionis hæredem. E contrario Hugo vir prudens et nobilis a saniori parte eorumdem clericorum canonicè eligitur, » uti legimus in Actis episcoporum Cenomanensium (Analect. tom. III). Re ad Innocentium papam delata, utriusque electionem designatis iudicibus exami-

(1080) Epistola nova, ex Archivo Saviniacensi. **D** Scripta circa annum 1152.

(1081) Is erat Philippus Harecurius, qui cum de terra de Escuris Saviniaco, data anno 1124 a Roberto de Tostis, et a Richardo I et Richardo II Bajocensibus episcopis, a quibus beneficiario jure pendebat, confirmata aliquandiu cum monachis disceptasset; eadem demum et ipse confirmavit litteris suis anno 1151, mense novembris, additis quatuor acris terræ.

(1082) Epistola nova, ex chartario Cellensi. Scripta anno Christi 1152.

(1083) Epistola nova, ex ms. codice S. Sepulcri

Camerac. — Huc usque sine numerali nota edita cum titulo: *Fragmentum epistolæ.*

(1084) Nicolas de Chievres, de quo epistola 214.

(1085) Cætera desunt, nec alibi usquam occurrunt.

(1086) Epistolas 421-454 codex Vedastinus, Atrebat., sequentem ms. Aquicinctensis, ultimam, quæ in Appendice inter spurias est ordine prima, Verdinensis codex suppeditavit. EDIT.

(1087) Nonnullæ tamen exstant supra, sed aliis inscriptæ; scilicet epist. 428, 430, 444, 452, 453, quæ cum editis sub num. 391, 316, 417, 86, 413, paucis mutatis, eadem sunt. EDIT.

nandam commisit, atque ut libratim ambarum partium utrimque rationum momentis decretorio iudicio pronuntiarent quis legitimus futurus esset antistes, facultatem attribuit. Hos inter iudices videtur principem locum tenuisse sanctus Bernardus qui de tota iudicii serie Innocentium II certiores fecit, scripta ad eum epistola 11, a nobis primum hoc loco edita qua multa discimus, hactenus ignota, quæ historiam archiepiscoporum Turonensium et vitam S. Bernardi mire illustrant.

Paucis post annis Eugenius papa III S. Bernardi olim discipulus celeberrimam illam controversiam, quæ ab ducentis jam et amplius annis, de primatu seu jure metropolitano Turonensem inter et Dolensem ecclesias movebatur, sancti abbati commisit æqua placidaque compositione dirimendam. Apostolicum mandatum ut exsequeretur Bernardus, una cum Gaufrido notario ac Nivardo fratre suo, ad destinatum accessit locum, examinatis utriusque partis rationibus, pacis amans faventem Dolensibus protulit sententiam. Cujus tenorem hactenus ignoramus: at Turonenses quibus antea causam adjudicaverant summi pontifices, Nicolaus I, Joannes VIII, Joannes XIII, Leo IX, Gregorius VII, Urbanus II, et novissima Lucius II, qui Hugonem Eturonensem archiepiscopum de Dolensi, Briocensi et Trecorensi episcopatibus investiverat per baculum ligneum, hactenus in ecclesia Turonensi conservatum, prolata a S. Bernardo sententiæ stare detrectarunt. Hæc discimus ex Anastasii papæ IV epistola ad Turonensem archiepiscopum a nobis primum edita tom. III Anecdotorum, pag. 897, in qua sic loquitur: « Dolensis Ecclesiæ gemitus felicitis memoriæ papa Eugenius prædecessor noster consideratione motus sanctæ recordationis Bernardo quondam Claræ-Vallis abbati per sua scripta mandavit, ut ad componendam pacem inter te et Dolensem ecclesiam laboraret, et juxta datam sibi desuper sapientiam, agitatum hinc inde longo tempore controversiam fraterna charitate sopiret. Quoniam igitur a parte tua et illius Ecclesiæ de servando quod ipse inter vos constitueret, securitate accepta, idem abbas inter vos, præsentibus dilectis filiis nostris G. monacho et Nivardo fratre ipsius abbatis, quod vidit expedire constituit, per præsentia scripta fraternitati tuæ mandamus, quatenus a rigore voluntatis tuæ descendas, considerans quia charitas non quæ sua, sed quæ aliorum sunt quærit compositionem ipsam observes. » Idem testatur Innocentius III in decretoria sententia adversus Dolenses, a nobis edita ibidem pag. 945. De pertinacia Turonensium conquesti sunt Dolenses, et ipsi similem in reatum prolapsi, factæ ab abbate de Fontanis de consensu partium compositioni stare recusantes.

Docent Vitæ S. Bernardi scriptores sanctissimum abbatem revertentis in Italiam Innocentii II commitem fuisse: at vero ad Casinense monasterium eundem accessisse nusquam tradunt. Tamen non solum accessisse, sed et in capitulo sermonem habuisse, cum solemniter iudicio depositus est Raynaldus abbas ejusque in locum subrogatus abbas Stabulensis Wibaldus, qui paulo ante vitandæ tantæ dignitatis causa Casino declinaverat, discimus ex Petri Diaconi Chronico Casinensi, in quo lib. IV, cap. 122, hæc habet: « Sequenti autem die iterum ad monasterium ascendentis in capitulo resederunt, in quo post peractum ab abbate Claræ-Vallensi sermonem, cardinales auctoritate apostolica eidem Raynaldo Casinensem abbatiam interdixerunt. » etc.

Eo in loco primum Wibaldo abbati innotuisse potuit S. Bernardus, quem etiam postea in Germania prædicantem audiit ac demiratus est, unde et in epistola 147, ad Monegoldum scholæ magistrum, eundem Bernardum tanquam egregium Christiani oratoris exemplum proponit his verbis: « Est tamen interdum in Ecclesia quædam rerum opportunitas, in qua dicendi artificium irreprehensibiliter exercetur, et maximè in prædicandi officio, in cuius gratiæ principatu meo quidem iudicio ponitur vir nostrorum temporum valde illustris Bernardus Clarevallensis abbas. Oratorem non immerito dixerim, qui a rhetoribus definitur vir bonus dicendi peritus (1088). Si quidem vir ille bonus, longo eremi squalore et jejuniis ac pallore confectus, et in quamdam spiritualis formæ tenuitatem redactus, prius persuadet visus quam auditus. Optima ei a Deo concessa est natura, eruditio summa, industria incomparabilis, exercitium ingens, pronuntiatio aperta, gestus corporis ad omnem dicendi modum accommodatus. Non igitur mirum, si potenti tantarum rerum virtute excitat dormientes, imo, ut plus dicam, mortuos, et Domino cooperante et sermonem confirmante, alterat homines et ad jugum Dei trahit captivos qui fuerant in curribus Pharaonis. Hunc tu vere dixisses eloquentem, qui non destruit opere, quod prædicat ore, qui non est intus Nero, foris Cato. Quem si videas, doceris; si audias, instrueris; si sequere, profeceris. »

Cum igitur ea fuerit in Bernardo eloquendi vis et gratia, haudquaquam mirum videri debet, si tanto cum fructu ubique, sed maxime in Germania concionatus fecerit, Domino præsertim cooperante, ac sermonem confirmant sequentibus signis. Miracula hæc in Germania a S. Bernardo quotidie patrata scriptis consignarunt discipuli ejus, testes oculati; sed juvat hic ea referre quæ de his scribit Helmodus in Chronico Sclavorum, cap. 59, hoc modo: « Circa tempora dierum illorum ortæ sunt res novæ et toti orbi stupendæ. Præsidente enim sanctissimo papa Eugenio, Conrado quoque III gubernacula regni moderante, claruit Bernardus Claræ-Vallensis abbas, cuius fama tanta signorum fuit opinione celebris, ut de toto orbe conflueret ad eum populorum frequentia, cupientium videre, quæ per eum fierent mirabilia. Hic itaque ingressus in Teutonicam terram, venit ad celebrem curiam Franckenvord, quo tunc rex Conradus cum omni principum frequentia festinus occurrerat. Cum ergo vir sanctus in ecclesiis positus, curandis ægrotis in nomine Domini propensius instaret, astante rege et summis potestatibus, incertum erat inter tantas populorum catervas, quid quis pateretur, aut cui forte subveniretur. Aderat illic comes noster Adolphus certius nosse cupiens ex operatione divina virtutem viri. Inter hæc offertur ei puer cæcus et claudus, cuius debilitatis nulla potuit esse dubitatio. Cæpit ergo vir sagacissimus intentare solerter, si forte posset in hoc puero sanctitatis ejus experimentum capere. Cujus incredulitati, veluti divinitus edoctus vir Dei, remedium providens, puerum præter morem jussit sibi applicari, cæteros enim verbo tantum consignavit. Hunc vero exhibitum manibus excepit, oculisque morosa contractatione visum restituit. Deinde genua contracta corripuens, jussit illum currere ad gradus, manifesta dans indicia recuperati tam visus quam gressus. »

Epistola 23, S. Bernardus quemdam dehortatur monachum qui ad alium transire monasterium avebat, ejusque propositum improbat omnino. Et quidem ea fuit semper et constans sanctissimi doctoris sententia, monachum in regulari monasterio stabilitum, quocumque prætextu, ad aliud transmigrare monasteriorum non debere. Id præsertim docet in libro De præcepto et dispensatione, capite 16, ubi mo-

(1088) Sit ergo nobis orator quem instituimus. is qui a M. Catone definitur, vir bonus dicendi peritus. QUINTIL. lib. XII. cap. 1.

nachum per majoris perfectionis speciem e Clunianensibus ad Cistercienses eosque districtiori disciplinæ addictos transire meditantem a suo consilio avertere conatur. Id si observasset Nicolaus Arremarensis monachus nunquam in illam præcipitii abyssum ruisset, quam prohi exhorruere omnes. Is absente, Bernardo, a Rualeno priore admissus apud Claram-Vallom, cum esset ingenii facilis, at sibi parum constantis, seque in aliorum animos insinueret, ac litteras pro tempore apprime calleret, brevi post firmatam in Clara-Valle stabilitatem, S. Bernardi factus est notarius, quo in munere sanctissimi abbatis sui indulgentia ac facilitate abusus, sigillum ejus in malos usus adulteravit, commissis turpibus quibusdam ac demum in horrendam prolapsus est defectionem; sed tandem post varios hinc inde discursus, ad suos mortuo S. Bernardo reversus est Arremarenses, ubi tunc sibi tuto ac securo esse liceret. Omnia hæc quidem observat fusiusque describit Mabillonius in limine sermonum S. Bernardi, ubi Nicolai ejusdem Vitam a se compositam repræsentat. Verum quod vir eruditus ignoravit, quis crederit! idem Nicolaus tam turpi labe inustus, tantam sibi postea famam fecit, sibique adeo principum, episcoporum, summorum etiam pontificum devinxit animos, ut ipsis charus evaderet. Id sane constat ex Adriani papæ IV epistola ad Samsonem archiepiscopum Remensem a nobis, tomo II, edenda, in qua summus pontifex sic loquitur: « Veniens ad apostolicæ sedis præsentiam dilectus filius noster magister Nicolaus, qui nobis satis charus est et acceptus, Arremarensis monasterii monachus; de suffragio et admissione precum suarum in negotiis ejusdem ecclesiæ fraternitatem tuam nostris litteris expetiit ammoneri. Quocirca fraternitatem tuam per apostolica scripta mandamus, quatenus eundem filium nostrum, qui circa negotia tua existit satis sollicitus ac devotus, pro B. Petri ac nostræ reverentia diligas attentius, et honores, et petitionibus ejus in negotiis ipsius ecclesiæ benigno jugiter concurras ascensu, et ita ei favorem et auxilium tuum in causis suis impendas, ut fraternitas tua de admissione precumstrarum commendabilis videatur. » Quid quod Alexander III, sua eundem Nicolaum epistola dignatus est honorare, ac etiam non spernendis laudibus exornare. Sic enim edendam tomo II epistolam 6, ad eundem Nicolaum, inchoat: Devotionis tuæ constantiam et fidei firmitatem, quam erga sacro sanctam Romanam Ecclesiam et personam nostram multis rerum experimentis et ipso effectu operis te habere cognoscimus, gratam acceptamque tenemus, et eam plurimum in Domino commendamus. Novimus enim qualiter propriæ personæ minime pepercisti, et pro negotio ecclesiæ satis multum laborasti. Unde nos propositum et voluntatem habemus personam tuam, sicut specialem ecclesiæ filium, sincera in Domino charitate diligere, et petitiones tuas omni tempore exaudire. » Deinde eum hortatur, ut sicut bene cæpit, « in devotione et fidelitate, et Ecclesiæ, et sua constanter perseveret, » et alias tam ecclesiasticas quam sæculares personas ad hoc idem inducere studeat et propensius solidare. » Demum ipsum Hugoni Senonensi, Samsoni, Remensi archiepiscopo atque Henrico Trecensi comiti commendat.

367² EPISTOLA CDXXI.

AD MAR. ET UXOREM EJUS.

Hortatur eos ad eleemosynam et pia opera.

BERNARDUS, abbas Claræ-Vallis, dilectis suis MAR. et uxori ejus, sic se invicem diligere, ut mutuo norint Christi amorem præponere.

Quidquid super terram possidetis, certum est vos quandoque amittere, nisi quod in cælum et per manus pauperum curaveritis præmittere. Eia, charissimi, thesaurizate vobis thesauros in cælo, ubi tinea non demoliatur, ubi fures non effodiant, nec furentur; ubi denique dux ipse nobis nihil vobis possit auferre. Si de nuntio solliciti estis, habetis quotidie ad ostium vestrum non unum, sed plures, qui fideliter deportabunt quæcunque illo transmittere volueritis. Ad hoc enim tempore præsentis Deus illorum ærumnas multiplicavit, ut oscasionem habeatis thesaurizandi in loco tantæ felicitatis et securitatis. Id ipsum de vestra parte intimare curetis T. fratri nostro et bono nepoti vestro, et W. qui habet neptem vestram, et si quos alios scitis qui nostrum de hac re tam salubre consilium non contemnant, et eos maxime qui in domo Dei sunt sentire volo vestræ in proximo visitationis benedictionem.

EPISTOLA CDXXII.

AD QUEMDAM ABBATEM.

Excusat se de epistolæ brevitate, remittitque illi quemdam adolescentem, quem admittere cum suis minime poterat.

Quidquid sibi.

Non ignoro quidem quod in nostris litteris ad vos missis et brevitatis et siccitatis soleat esse molesta.

A Sed brevem me facit multa occupatio, et modica devotio siccum. Indulgete mihi; et nunc urgente diei malitia, probare, (f. properare) compellor ad id quod necesse est. Huic adolescenti de vestris partibus illis causa suæ salutis ad nos venienti, vobis nescio quæ causa prætermittis, quia nos, sicut scitis, cum recipere non possumus, ad vos reverti persuasimus, vobis nisi fallor, non inutile futurum si recipere volueritis, quod et multum precor ut faciatis.

EPISTOLA CDXXIII.

AD QUEMDAM EPISCOPUM.

Commendat ei causam monasterii Sancti Martini.

Semper facere quod Deus vult.

B Placet vobis quod pauper ecclesia S. Martini collatum sibi a Deo paupertatis levamen magis fortassis amicorum quam justitiæ inopia perdit? Alioquin si justam creditur non habere causam, et hoc ei expedit, ut cito ab injusta quiescat querimonia. Volumus itaque vos non gravari diligenter inquirere causam et operam dare qualiter aut juste terminent aut pacifice, id est aut judicio aut concordia. Valete mei memor, dulcissime pater.

EPISTOLA CDXXIV.

AD QUEMDAM AMICUM.

Excusat se quod cum eo ad legatum ire non queat.

C Quod ad vos, ut mandastis, ipse non veni, causa est et tam gravis, cujus vos, etsi interim non conscium, necessesit misereri. Supplicare vos pro illa omnipotenti Deo simplex [f. supplex] rogo. Quod ergo cum legato utrique pariter acturi fueram, solus ut potestis implete.

EPISTOLA CDXXV.

AD QUEMDAM JUDICEM.

Commendat ei causam abbatiæ Fontaneti (1098.)

Sic de vobis usque modo confisus sum, ut circa ea quæ ad nos pertinent, ubicunque vos scirem, me non necesse esse putaverim. Miror ergo quomodo erga abbatiæ Fontaneti, quam in vestra post Deum custodia reliquimus, pro qua et sæpe vos præsentem præsentem rogavimus, ita intepuistis. Audivimus quod in placitis quæ pro eadem ecclesia super vos accepistis, sicut definistis, necdum finem posuistis. Sciat autem quamdiu hæc facere tardabit, quamdiu aliter fratres ipsos quam soletis consolari et visitare non curabit; semper nostras pro ipsis querimonias audietis.

EPISTOLA CDXXVI.

AD QUEMDAM AMICUM.

Commendat ei latorem præsentium.

Ubicunque et per omnia placere Deo.

Commendo vestræ Charitati satis mihi pro sua religiositate charum hominem, harum videlicet latorem, vestro apud Comitem indigentem patrocinio. Sentiat, quæso, pro sua causa, quam ipse vobis referet, quantum apud vos humilitas nostra, quantum vestra apud Comitem Reverentia possit.

EPISTOLA CDXXVII.

AD EPISCOPUM TRECENSEM.

Improbat quod archidiaconatum puerulo dederit.

Venerabili domino H. (1090) patri, Dei gratia Tricassino episcopo, frater BERNARDUS seipsum quantum potest.

Benigna vestra Dignatio fecit ut de vobis, cum necesse est, indubitanter præsumamus. Pro venerabili filio vestro G. precem apud vos facere, imo consilium vobis propter vos ipsum dare suscepimus. Miramur vos, qui bonam famam vestram diligimus, qua ratione cujusve consilio, quod bene feceratis, de archidiaconatu videlicet, quem prædicto filio vestro G. qui illum optime administrare potest, quam puerulo qui seipsum regere non potest (1091), committere maluistis, tam male, ut nobis videtur, in irritum ducere cogitastis. Nam si quid ædificaveratis, iterum (quod absit!) destruitis. Sed sat dictum est capienti. Si homines timetis, Evangelium docet quem magis timere debetis. Si hominibus placere vultis, melius tamen est obedire Deo: si quid Cæsari debetis, et Deo.

(1089) Fontanetum insigne monasterium Ordinis Cisterciensis in diocesi Eduensi, hauri procul a Monte-Barri, a sancti Bernardi consanguineis fundatum circa annum 1118, filia secunda Claræ-Vallis, cujus primus abbas Godefridus. MART.

(1090) Hattoni, ad quem exstant ejusdem sancti Bernardi epistolæ 23 et 203, plures vero Petri Cluniacensis. Id.

(1091) Ecclesiasticas dignitates pueris tribui semper ægre tulit sanctus doctor. Id potest tum ex epistola

367 3 EPISTOLA CDXXVIII.

AD QUEMDAM ABBATEM.

Laudat eum ad hortatur ad emendationem sui monasterii et præcipue hospitalis

Pudicitæ et gratiæ titulum.

Fratres isti pro consilio animarum suarum parvitatem nostram adeuntes, de vestro bono studio, quod in emendando loco, cui Dei gratia præestis, habere vos perhibent, non parum nos lætificaverunt. Monemus autem et obsecramus devotionem vestram, quod sicut in reficiendis domibus, ita renovandis moribus operam detis. Non solum autem de monasterio, sed etiam de hospitali domo Dei, cui sub manu vestra prædicti fratres deserviunt, intensissime necesse est curam geratis; quatenus videlicet ex omni exactione et infestatione ministrorum seu clientum vestrorum securam ac liberam custodiat; quodque illorum pravo, ut audivimus, consilio eidem domui ab aliis ante vos abbatibus collatum abstulistis, precamur ut restituatis. Sicut enim ad vestram sollicitudinem pertinet aliorum malefacta destruere aut corrigere; sic illorum, si qua bona egerunt, non solum firma et inconversa tenere, sed etiam augmentare et multiplicare debetis. Presbyterum quoque, qui in ipsa domo habitans, suam adhuc foris rem habere videtur, aut proprium deserere, aut de domo exire cogatis. Valet, et propter bonum quod de vobis audivimus, de nobis si quid valemus familiariter confidite.

EPISTOLA CCXXIX.

AD QUEMDAM AMICUM.

Gratias agit Deo de rebus prospere gestis.

Velle scire vos scio, quod scire vos facio. Gratias illi, qui omnia opera nostra operatus est nobis. Grande opus, et iter grave læte prospereque peregrimus, fratres lætos et in pace dimisimus, rebus et amicis abundantes, Deo et hominibus satis, ut æstimo placentes. Fratrem G. vix sine tam episcopi, quam patrum offensione reducere potuimus. Post messium tempus, quod nunc in manibus est, si opus illo habueritis imo quia habebitis, habere poteritis.

EPISTOLA CDXXX.

AD QUEMDAM AMICUM.

Quod beneficia ecclesiastica non de laicali manu sed de episcopi accipienda sunt.

Cum laici ecclesias sive ecclesiastica beneficia quæ illicitè tenent, relinquere volunt, unum bonum est. Cum vero ea in usus servorum Dei transire volunt, duplicatur bonum: sed cum hoc fieri non potest nisi per manum episcopi, gemini se episcopus aut

271. in qua redarguit Theobaldum comitem, quod Willelmo filio suo impuberi eas procurare vellet; tum ex tractatu De officio episcoporum cap. 17, ubi hæc habet: « Scholares pueri et impuberes adolescentuli ob sanguinis dignitatem promoventur ad ecclesiasticas dignitates, et de sub ferula transferuntur ad principandum presbyteris; lætiores interim quod virgas evaserint, quam quod meruerint principatum. » Vide ejusdem librum tertium de Consideratione, cap. 5. Id.

mali reum, aut bon probabit auctorem, juxta quod suum negabit aut dabit assensum. Quod autem miles vos rogat, hoc a vobis rogari ipse debuerat. Quid enim? meliusne esse judicatis ab homine militari hæreditate possideri sanctuarium Dei, quam a sanctis Dei? Mirum, si non mirantur omnes qui audiunt. Nolite, quæso, nolite; ne forte audiant filii incircumcisionem et lætentur. Esto, potestis captivam Ecclesiam eripere de manu potentis, et juri proprio vindicare; quod minime arbitramur: quemnam, quæso, de illa libentius elegitis vobis hæredem successorem? Qui inde deserviat exercitiis regis, an intercessorem pro peccatis vestris? Facite ergo quod justum, quod vobis dignum est, quod Deo et hominibus bonis jucundum; quod denique, etsi aliquid non esset, amore nostri confidenter fieri postulare.

EPISTOLA CDXXXI.

AD INNOCENTIUM II, PAPAM.

Delegatus a summo pontifice judex ad dirimendam litem inter duos contendentes de archiepiscopatu Turonensi, declarat Philippi electionem esse nullam.

Ad decidendum Turonensis litem, Pater venerande, convenimus, et convenimus Blesis, quod is locus acturis foret et vicinitate congruus et securitate. Ibi ergo Philippi electionem (1092) qui ex adverso erant cum in multis accusassent, quæ brevitatis studio præterimus; duo hæc demum precipua capitula ei opposuerunt, quod infra annos videlicet esset, et quod nequaquam electus a quibus oportuit, sed neque a quantis. Aberant siquidem eo temporis majores personæ ecclesiæ nimirum, et ab ecclesia pulsæ et propriis domibus, archidiaconi scilicet omnes, decanus et cantor, cum universis illius ecclesiæ presbyteris, ac multitudine aliorum diversi ordinis clericorum: unde et suam quam fecerant de Hugone electionem sanam atque canonicam esse dicebant, quod ii in ea consentirent, quorum prævaleret in eligendo auctoritas; non autem obesse quod extra ecclesiam vel civitatem præter morem celebrata fuisset, cum ad hoc persecutionis urgeret necessitas: sed neque impedire, quod pars altera non interfuit, cum præmonita a fratribus, et vocata adesse renuerit. Nam dicit eis assignasse locum, et illum locum quem pari consensu utraque pars ad eligendum elegerant; porro autem illos anticipasse diem, præripuisse electionem, Philippum furtiva te-

meritate, se omnino ignorantibus, elegisse. Nam nec de suffraganeis episcopis quempiam expectatum. suæ vero eos magis favere electioni et assensum præbuisse. Ad hæc Philippi pars. « Possumus, » inquiunt, « ad objecta facile et sufficienter respondere, si modo dies alius nobis conveniens nominetur, non quod hodiernum negemus fuisse datum, sed electus noster non fuit submonitus. Debuit enim vocari et nomine, ad quem proprie causa spectare cognoscitur. » Tunc qui ex adverso erant: « Absit, » inquiunt, non inter electos de cathedra, sed inter electores de electionibus contentio est. Litigantium igitur est causa, ipsi ad causam vocari debuerunt, quod si et electum de litigantibus esse contenditis, id quidem grave et indecens. Sufficit autem generaliter vocatum fuisse cum cæteris. Nemo quippe a litteris submonitoriis exclusus est qui in parte fuisset, quanquam negare non potestis, quin vobis manifeste denuntiatum fuerit eum quærere. Abierat, et non inveniebatur, ne forte inhærentem die statuto non adesse contingeret. Nihil igitur lucraturum de absentia, quam quidem etsi non veniret, nihilominus eo absente causa terminaretur. Si ejus, ut dicitis, causa est, et opus erat hominem pro se loqui, certe quod submonitionem non habuit, culpa est, aut ejus qui disparuit, aut vestra, qui ei insinuare neglexistis. Quid eorum interest qui in civitatem vestram et in ecclesiam communia vocationis scripta miserunt, si ad eum qui se absentavit, qui se non solum ab urbe, sed et a patria, et a regno, et qua intentione, ipse viderit? Adhuc quid sibi deest ex omnibus quod suum requirit negotium, si de justitia non diffidit? Cernimus hominem vallatum multitudine sapientum et peritorum in causis, stipatum etiam numero, armorum, si opus est et ipsis. Habet secum et episcopos, habet optimum proculatorem. Itane venerat imparatus? aut quid sibi vult tantus iste comitatus necessariorum suorum, si acturus non erat? quid si sui sibi necdum sufficiunt? Judex offert quotquot habet necessarios. Et hæc dicemus, si vere constaret Philippum nescisse diem consitutum negotio? nunc autem quando queat negare de die et loco sibi significatum fuisse ab abbate utique Claræ-Vallensi, qui ante decem ferme et octo dies in episcopatu Cameracensi forte transiens latitantem offendit; patet vos manifeste non pacem quærere, sed dilationem? » His itaque a partibus allegatis, justum nobis

(1092) Hic Philippus fuit Gisleberti ante Hildebertum archiepiscopi nepos, et, ait S. Bernardus epistola 150, ipsius « ambitionis hæres, » ad quem tanquam invasorem sedis Turonensis exstat ejusdem S. Bernardi epistola 151. De eo liber De gestis episcoporum Cenomanensium sic habet: « Hildeberto defuncto, canonici ejusdem Ecclesiæ diu violentia Goffridi comitis propriis sedibus sunt expulsi. Cum vero pontificem canonicè deberent eligere, in partes divisi sunt. Quidam enim illorum contra sanctorum scita canonum quemdam Philippum, aliis reclamantibus, elegerunt. Philippus quidem non intrans per ostium ovile ovium, sed ascendens aliunde, Petrum suum, Petrum Leonis primogenitum satanæ adiit,

et ab eo pro honore opprobrium, pro benedictione maledictionem, pra sacramento suscepit sacrilegium unde festinanter rediens, sedem Turonensem occupavit. Interim Hugo, vir prudens et nobilis a saniori parte eorundem clericorum canonicè eligitur. Hic vero in Cenomanensi ecclesia a Guidone et comprovincialibus episcopis consecratur. Quo Philippus cognito, secum ornamenta ecclesiæ deferens, furtim aufugit. » Porro eum Hildebertus die decembris decima octava anni 1136 obierit, hæc non nisi anno sequenti contingere potuerunt. Hinc corriges Horstii Chronologiam quæ Philippi intrusionem consignat ad annum 1133. **MANT.**

et his qui nobiscum erant, religiosis et sapientibus personis, episcopis et abbatibus et clericis visum est diuturnæ jam fatigationi ecclesiæ ponere finem, et nequaquam ultra sustinere moras et dilationes quærentium quæ sua sunt, et sub hac occasione, pessumdantium Ecclesiam Dei. Data ergo sententia a nobis, quod justitia exigeret ingredi causam, nec esset canonica excusatio quam afferrent, ipsi more suo tergiversantes tanquam qui causæ suæ parum fiderent, appellaverunt. Tunc vero prolatis scriptis apostolicis, in quibus et nobis causam inexcusabiliter terminare, et ipsis sententiæ nostræ irrefragabiliter obedire præcipitur, illi audire contemnentes abierunt: vocati sunt nec venerunt; vocati secundo, et iterum renuerunt: nos autem conversi ad partem alteram ordine nihilominus judiciario juxta mandatum vestrum processimus, et suscepta probatione canonica super duobus memoratis capitulis, post examinatos testes, post peracta sacrificia, Philippi electionem apostolica freti auctoritate quassavimus. Porro de Hugone quia infra sacros ordines eum constat fuisse electum, vestræ, ut dignum est, misericordiæ reservavimus.

367^a EPISTOLA CDXXXII.

AD DOMINUM PAPAM.

In gratiam episcopi Trecensis.

Petimus dominum Trecensem exaudiri de justitia sua: vellemus autem ut inter ipsum et clericos suos talis concordia studio vestræ benignitatis reformaretur, ut ultra clerici non apponerent injuste vexare hominem senem, qui nec juste de pontifice in aliquo conqueri possunt. Est quidam inter eos contemptibilis adolescentiæ, contemptricis insolentiæ, cujus satius judicamus castigatum iri præsumptionem, quam ab ispo conculcari pontificem: quis ille sit lator præsentium vobis dicet. Sic igitur et de isto et de aliis vestra discretio providere dignetur, ut et episcopus qui vestrum honorem diligit, honoretur et nunquam de sua justitia gravetur. Videndum autem ne odium cujusquam personæ ei noceat quem sua defendit innocentia.

EPISTOLA CDXXXII.

AD EUMDEM.

In gratiam episcopi Trecensis.

In causa domini Trecensis et clericorum illa, quæsumus, cantela servetur ut, episcopus, sicut dignum est, honoretur, et clerici sua justitia non priventur. Reformetur pax inter eos, et frenum imponatur malevolis, ut de cætero in jam senem pastorem insurgere unquam non possint.

EPISTOLA CDXXXIV.

AD EUMDEM.

Ejusdem argumenti.

Oportet vos esse amicum amicorum nostrorum, et fratri. N. assistere in causa quam portat, cum ea tamen discretionem, ut clerici proprio pastori, si fieri potest, subdantur, et quod ipsi in sua justitia non graventur, et de cætero inter eos pax sit.

EPISTOLA CDXXXV.

AD EUMDEM.

Commendat ei litterarum latorem.

Frigescente charitate, pauci hodie inveniuntur fideles, et quia omne charum pretiosum, fidelitas et amor domini N. qui fidelissime vestra negotia apud nos gessit, arctioribus vinculis gratiæ et benevolentiae debet astringi. Prosit autem ei, quoniam nos ipsum tanquam promptum litterarum et fidelem virum spirituali charitate diligimus.

EPISTOLA CDXXXVI.

AD EUMDEM.

Commendat ei quemdam amicum.

N. flamma negotiorum quæ assidue Romæ gerantur, fere adustus, ex desiderabili et jucunda inspectione scriptorum vestrorum, utinam refrigerari merear. Sed, proh dolor! ad opus servi vestri in tota Clara-Valle scriptores non possunt reperiri, satis dictum est a filio patri. Amicum nostrum et personæ nostræ et Ordinis glorificum amatorem dominum N. qui etiam fideliter negotia gerit suorum, dulcedo vestræ benevolentiae pro se et nobis habeat charum.

EPISTOLA CDXXXVII.

AD EUMDEM.

In gratiam Trecensis episcopi.

Ad notum misericordiæ fontem, de quo mihi et amicis meis toties hausi, domini Trecensis episcopi reverendi senis et amici nostri necessitas compellit recurrere. Hoc est ergo quod haurire desidero, quatenus apostolica pietas hominem, cujus jam canerentur quietem, non sinat injuste vexari, et petitiones ejus, quas per nuntium suum facit, dignetur effectui mancipare.

EPISTOLA CDXXXVIII.

AD EUMDEM.

In gratiam Trecensis episcopi.

Augetis mihi gratiam, et gloriam multiplicatis, cum gratia mei, amici mei gratiam inveniunt in oculis vestris, quam multis jam de charo fecistis chariorem. Ego tamen gloriam ab homine non quaero, sed regnum Dei et justitiam ejus, quam puto esse cum domino Trecensi. Secure vobis utrumque cupio esse commendatum, et justum scilicet et amicum; non solum autem, sed et missum ab eo bonæ indolis juvenem, charum nobis latorem præsentium, æque vestræ commendo charitati.

EPISTOLA CDXXXIX.

AD EUMDEM.

In gratiam Trecensis episcopi.

Causa domini Trecensis, cum nuntio dilecto nostro, qui eam portat, sit vobis commendata: manuteneat eam, quoniam, ni fallor, justa est. Homo ipse amici vestri amicus est. Vide ne quemquam audias adversus dominum Trecensem; sed potius java causam et nuntium ejus in quantum potes.

367^s EPISTOLA CDXL.

AD ANONYMUM.

Hortatur ut animæ curam præferens corporis sollicitudini, sæculo renuntiet.

Magnum, fateor, bonum fecit nobis dominus Aviaficensis (1093), qui post indultam suis satis optatam gratamque notitiam, etiam tuæ Dilectioni subiit mentionem, de tua nos certificans ac lætificans incoluinitate. Verumtamen id ego de anima tua libentius accepissem, nam de corpore episcopus aiebat : « Amo quidem et corpus tuum, sed animam amplius : nam et meum corpus ego non diligo, nisi propter animam, ut noveris juxta illam a me diligi regulam, *Diliges proximum tuum sicut teipsum* (Matth. xxii, 39) ; et sicut meam meo, sic tuo tuam corpori præfero animam. Tolle quippe animam, quid erit corpus, nisi quod ad omnium humanorum corporum partem dictum est, *Terra es, et in terram ibis ?* » (Gen. iii, 19.) Cæterum animæ præstatur cum corpore solvitur, si non tamen tantis fuerit aggravata peccatis, ut revertens in terram, quod de terra sumptum est, non prævaleat, sicut scriptum est, redire spiritus ad Dominum qui fecit illum (Eccl. xii, 7). Non est æquum profecto æque diligi quod movetur, et quod movet ; quod regitur, et quod regit ; quod vivificatur, et quod vivificat ; quod denique de terra et terra est, et quod desursum venit naturæ superioris insignitum imagine. Quanto tamen, proh dolor ! hoc fenum, et hujus feni male olentem florem, hoc est carnem, et bona carnis non æque saltem, et insuper pluris habent, quam æternæ beatitudinis et beatæ æternitatis capacem rationem quidem prædictam creaturam ? Verum tu qui aliter sapis, novi enim, sed doleo nondum te vivere ut sapis, tu ergo miserere animæ tuæ placens Deo (Eccl. xxx, 24). Quid adhuc jungis vitam cum quibus sententiam non concordas ? Aut muta vitam, aut dissimula sententiam. Cæterum hoc melius est, ut quod jam ratione cœpisti, et corde concepisti, opere non dissimules. Sapiens sapientiæ consilium non contemnit : *Quid prodest homini, si universum mundum lucretur, animæ vero suæ detrimentum patiatur ?* (Matth. xvi, 26.) Quid te juvat mente tenere veritatem, cum adhuc vanitatem teneas in conversione ? Abi, quæso, recede de medio filiorum alienorum, quorum os loquitur vanitatem, et dextera eorum dextera iniquitatis. Beatum hi dicant populum cui hæc sunt ; tu cum propheta non tam verbo clama, quam experimento proba, quia *beatus populus cujus Dominus Deus ejus* (Psal. cxliii, 11, 15). Delectet eos in mundo, cum sint ruituri cum mundo ; tu delectare in Domino, et dabit tibi petitiones cordis tui ; tibi adhærere bonum sit, ut et tu cum Jeremia dicas : *Bonus est Dominus quærenti illum* (Thren. iii 25) : quod si quærenti, quanto magis inventi ?

(1093) Avia Orthelio est duplex : una silicet ex Ptolemæo Vacceorum urbs in Hispania Tarraconensi ; altera Vestinorum urbs in Italia, modo excisa, cujus episcopatus Aquilam translatus est. MART.

EPISTOLA CDXLI.

AD PRIOREM QUEMDAM (1094).

Mittit ei adolescentem qui se in ordine recipi postulabat.

Devotas orationes.

Hunc adolescentem qui vobis has litteras portavit, expectantem me Catalaunis inveni : qui, ut me vidit, simpliciter satis et verecunde rogavit se in nostro Ordine recipi, et monachum fieri ; narrans mihi, quia cum Thomas de Maria, cujus armiger fuit, vellet eum militem facere militiæ sæculi militiam Christi præposuit, et ob hanc causam ad nos confugit. Super his aliquos de fratribus consulite, et si laudaverint, vobisque ita visum fuerit, recipite eum et probate. Notum facio vobis extorsisse me, non meis, sed dominæ Beatricis precibus (1095), ab episcopo licentia hiemandi juxta vos, non tamen in Clara-Valle, sed in Dementini prato. Interim vigilate, pigros excitate, nimios reprimate, pusillanimes consolamini omnibus omnia facti, omnium virtutes vestras facite.

EPISTOLA CDXLII.

AD QUEMDAM ORDINIS S. BENEDICTI ABBATEM.

Mittit ei duos adolescentes ad ordinem Cisterciensem viribus impares, sed sibi non forte inutiles. Pacem et charitatem diligere.

Istos duos adolescentes, bonam quidem voluntatem habentes, sed viribus corporis ad nostrum Ordinem nequaquam sufficientes, idcirco vobis transmittere curavimus : quia si tales perseverant quales eos probavimus, non inutiles vobis confidimus. Denique suscipite eos et probate vos ipsi, an verum sit quod testamur : nec eorum acceleretur suscipienda professio, ut prius ipsorum utilitas dignoscatur.

EPISTOLA CDXLIII.

AD QUEMDAM AMICUM.

De quodam adolescente, cujus pravos mores narrat, qui nobilium matrimonium ambiebat.

Feci quod voluistis quod ad me omnino non pertinebat, nisi quia voluistis. Quid enim ad nos pertinet de vestris terris, de vestris placitis, de vestris conjugii ? Deinde etiam hominem illum, pro quo me precantes ducissam precari compulistis, ita semper cognovimus a juventute sua malis fuisse intentum, et ab omni bono elongatum, quatenus hæc ei mala non tam illa vel cupiditate ducissæ, quam justo Dei judicio credamus contingere ; nunquam ejus ad aliquem sanctorum peregrinationem, cum peccator sit, vidimus ; nunquam ejus elemoynas, cum dives sit, audivimus ; nunquam ejus patrociniū quod papillo vel viduæ ferret, cum diu præpositus exstiterit, agnovimus. Et nunc insuper non cessat se supra se extendere ultra etiam mensuram suam. Scitote, vos qui amici ejus estis, quia aut vix

(1094) Fortasse, ad priorem Claræ-Vallis.

(1095) Exstat ejusdem S. Bernardi epistola 118 ad Beatricem, nobilem, et religiosam matronam, in qua officiosam ejus charitatem et sollicitudinem commendat. Id.

aut nunquam poterit ei aliquod proficuum societas nobilium venire quibus in matrimonium, suam non attendens mediocritatem, tanto appetit studio filios et filias suas conjungere: volo tamen et multum desidero, ut illud quod propter vos faciliter rogare suscepi, in bonum ei proveniat.

EPISTOLA CDXLIV.

De quodam monacho qui ad alium Ordinem transire volebat, quod fieri improbat.

AD QUEMDAM ABBATEM

Unus frater dum nostram simplicitatem consulere venit, tale a nobis consilium, imo iudicium reportavit. Cum nullam idoneam causam attulerit, cur locum et Ordinem suum deserere velit; nulla visa est ratio permittere, quod ad alium transire debeat. Nam votum illud quod se prius fecisse dicit, de quo et maxime sibi scrupuli occasionem sumpsit: cum sola cogitatione aut plus etiam verbo, sed soli factum fuisse constet, nequaquam huic præponendum putamus, cui utique posterius licet tamen et verbo et deliberatione, et habitu et professione sese astrinxisse videtur; præsertim cum illud quod voverat, nec districtius, esse videtur isto, nec rectius. Quapropter nec vobis, qui pro ejus anima Christo reddere rationem habetis, tutum esse credimus in hoc ei credere, in hoc ei vestram indulgere licentiam cum scriptum sit: *Declinantes autem in obligationes adducet Dominus cum operantibus iniquitatem* (Psal cxxiv, 5). Suscipite ergo eum dulciter, ut filium; sollicite custodite, ut vobis commissum, vestris, nisi fallor, ex hoc jam obsecurum præceptis, et consiliis obtemperaturum.

EPISTOLA CDXLV

AD QUEMDAM ABBATEM.

Commendat ei L. fugitivum revertentem, quem benigne suscipi rogat

Obsecro vos per misericordiam Dei et per nostram invicem dilectionem, quatenus fratrem L. erroris sui poenitentem, cum desiderio revertentem, emendationem promittentem benigne suscipiatis: sed et in ipsa susceptione atque reconciliatione clementius mitiusque cum eo agatur, quam cum cæteris solet fugitivis, sentiatque sibi valere, quid per nos se apud vos commendare nostrisque precibus munire curaverit.

367 6 EPISTOLA CDXLVI.

AD ANONYMUM.

Scribit se ex morbo gravi convalescere, et mortis januas evasisse.

Quidquid sibi.

Super ipsa vestra sollicitudine, qua vos anxiam per litteras vestras insinuas diu existi et ego sol-

(1096) Rogerii primi Siciliæ regis, ad quem existant sancti Bernardi epistolæ 207, 208, 209. MART.

(1097) Misit postea S. Bernardus fratres ad fundandum in Sicilia abbatiam, quibus præfecit « magistrum Brunonem, olim sibi per dies multos individuum comitem, tunc autem patrem multarum animarum lætantium in Christo, » ex epistola 209, quæ scripta dicitur anno 1139, ac proinde hæc aut eodem aut præcedenti anno scripta videtur. ID.

licitus. Neque enim ignorare poteram quod patere-mini, cum cogitarem, qualem me relinqueretis; sed nutii usque modo defuit opportunitas, per quem cum corpore cœpi, Deo miserante, meliorari, vos quoque esse facerem animo meliori. Jam ergo bono animo estote, quia castigans castigavit me Dominus, et morti non tradidit me. Prima Dominica Adventus Domini, primum ad altare per me metipsum, et sine adminiculo alterius accessi ad accipiendam sacram Communionem; istas litteras ipse dictavi: quibus duobus signis perpendere potestis, quantum divina benignitate et corpore et animo convalescerim. Libenter vos viderem, si opportune et sine disturbance fieri posset.

EPISTOLA CDXLVII.

AD AMEDEUM ALTÆ-CUMBÆ ABBATEM.

Rogat ut nuntios mittat Montem-Pessulanum, quo ascendere debebant regis Siciliæ naves, ut apud regem eum excusent, quod fratres in Siciliam non miserit.

Dilectio fratri in Domino abbati Altæ-Cumbæ AMEDEO, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et dilectionem.

Rogamus ut patrem vestrum vel aliquem alium nuntium rationabilem et discretum mittatis pro nobis apud Montem-Pessulam, ita ut ibi sit in Octavis Assumptionis beatæ Mariæ: in ipsa enim die et in ipso loco debent esse nuntii regis Siciliæ (1096), qui descendunt mare in navibus, ut portent filiam comitis Theobaldii in filio domini sui. Si forte ad opus fratrum nostrorum naves adduxerint, et requisierint abbatiam quam missuri eramus, nuntius vester habeat nos excusatos (1097) in hæc verba: « Fratres quidem parati erant, et abbatia ordinata; sed dominus Alfanus nuntius domini regis Siciliæ dixit, quia rex non requirebat nisi duos fratres qui præcederent alios ad videndum locum: cum autem placuerit domino regi, significabit nobis voluntatem suam de tota abbatia simul mittenda: nam periculum est religionis et ordinis, sicut vestra providentia novit, fratres sine disciplina, sine custodia vel abbatibus vel aliorum fratrum suorum versari in terra aliena. »

EPISTOLA CDXLVIII.

AD ANONYMUM.

Commendat ei abbatem Farfensem sanctæ Ecclesiæ Romanæ cardinalem.

Virum nobilem et genere et moribus, abbatem Farfensem, apostolicæ sedis cardinalem (1098) vobis commendamus, ut eum honorifice et amicabiliter suscipiatis. Descendit a latere domini Papæ ad curiam Regis ab ipso vocatus, habens ad ipsum verba secreta de communi negotio regni et Ecclesiæ.

(1098) Hunc statim suspicatus fui esse Gerardum cardinalem diaconum ab Innocentio II creatum, factum postea monachum Claræ-Vallensem et in claustrum Claræ-Vallis sepultum. Verum cum in eo desideretur abbatialis dignitas, satius est ut credamus esse Adinulfum abbatem Sanctæ-Mariæ Farfensis, Ordinis S. Benedicti, ab Innocentio II anno 1130 sanctæ Romanæ Ecclesiæ presbyterum cardinalem creatum. ID.

Suscipite honeste hominem, et hominem bonæ voluntatis; et in eo excellentiores principes mundi, eum videlicet a quo venit, et eum ad quem venit, papam et imperatorem pariter honorate. Temeritatis quidem est, quod ego tantillus talem virum vobis audeo commendare; sed humilitas ipsius hoc peccatis excludit pudorem, et si factus sum insipiens, ipsa me coegit.

367 7 EPISTOLA CDXLIX.

AD REGEM FRANCORUM.

Excusat se a suscipienda dignitate ad quam electus erat.

Regi Francorum, frater BERNARDUS.

Placet, fateor, quod in his quæ Dei sunt, tanta sinceritate versamini. Nam ut alia taceam, nequam promotionem miseri hominis tantopere curaretis (1099), si non esset in causa Deus: quo enim alio emolumento id ita placeret, cum sin pauper et inops? Nec sufficit assentire, insuper et rogatis. Exhibetis favorem, largum gratiæ sinum expanditis, et ne onera pusillanimitatis reformidem, auxilium de regia protectione promittitis. Quænam hæc in rege dignatio, in adolescente maturitas? Verum ego, optime Rex, nullatenus acquiesco mittere manum ad fortia, corde pusillus, fractus corpore, et cui solum pene superest sepulcrum; non audeo prorsus ad sancta indignus et insufficientis. Hoc considerare debuerant auctores electionis: si dissimularunt, ego non queo, quod lego, *Miserere animæ tuæ placens Deo* (Eccli. xxx, 24). Aut si idoneum crediderunt ob habitum religionis quo induor, in habitu species est sanctitatis, non sanctitas. Nemo mihi me notior, nemini ego quam mihi: non plane me credo contra testimonium conscientiæ meæ videntibus tantum in facie et secundum faciem judicantibus. Ecce ego et pueri mei, quod dedit mihi Deus, orantes hic sumus, quamvis peccatores, pro regno vestro et vestra persona: si separatis ab invicem, id quidem difficile et crudele; non ad orandum, sed plorandum provocatis. Hactenus pro me: jam pro Ecclesia quid parturiat animus, dignemini, obsecro, paucis attendere. Sedet in tristitia domina Ecclesiarum, et lacrymæ ejus in maxillis ejus: mutatus est color optimus, defloruit antiqua venustas, pretiosissimus ille ornatus datus est in conculcationem, nobilitas in contemptum, et in servitatem libertas. Crucior in hac flamma, nec consilium refrigerii, donec veniat qui consoletur eam. Tangat proinde cor vestrum reverentia Sponsi ejus, cujus sanguine redempta, cujus similitudine adornata, cujus hæreditate dotata est, et perseveret propositum vestrum, ne tam di-

(1099) Hæc epistola scripta fuisse videtur occasione electionis factæ de S. Bernardo in archiepiscopum Remensem, cum post defunctum Rainaldum archipræsulem, omnium electorum vota in Claræ-Vallensem abbatem se contulerunt: quam ille dignitatem ut et multas alias recusavit. Tunc post duorum annorum sedis pontificalis vacationem, Samson electus est, anno 1140. MART.

(1100) Anno 1145, ex brevi Chronico Catalau-

lecta unci Domini nostri sponsa tali vel nunc ad cumulum malorum committatur, qui displiceat oculis ejus. Dico vobis, et dico ut vere fidelis, quia omnino non expedit vobis. Sic vobis regnum contingat administrare Francorum, ut inde acquiratis regna cælorum, optime et illustrissime rex.

EPISTOLA CDL.

AD AMICUM.

Scribit se tandem convalescere et a mortis faucibus ereptum.

Idem quod sibi.

Opus utile, et quantum mihi videtur, catholicum elaborastis: habeo tamen semel adhuc, si vita duraverit, vobis illud præsentem perlegere et vobiscum singula proferre; et tunc si quid forte repertum fuerit quod merito moveat, aut omnino amovebitur, aut ita emendabitur, ut ultra jam non movere valeat, nec movere debeat. De cætero congratulamini mihi, quia castigans castigavit me Dominus et morti non tradidit me (*Psal. cxvii, 18*). Cum enim, securi ad radicem infructuosæ arboris posita, jamjam succidi metuerem: precibus amicorum redditus sum, qui videlicet fimo charissimo lacrymarum suarum sterilitatem meam se fecundaturos pollicentes, inducias aliquanti temporis a pio Patrefamilias impetrarunt (*Luc. xiii, 6-9*).

EPISTOLA CDLI.

AD FRATRES***.

Hortatur ad eleemosynas famis tempore faciendas.

Non ignoratis, fratres, qui dixerit, *Beati misericordes, quoniam misericordiam consequentur* (*Matth. v. 7*); et illud, *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem* (*Psal. xl, 2*) et rursum: *Si videris nudum, operi eum, et carnem tuam ne despexeris* (*Isai. lviii, 7*); et apud sanctum Job, *Visitabis speciem tuam, et non peccabis* (*Job. v, 24*). Ut hæc vobis pauca de multis in hunc modum et Scripturis retexerem, illud est occasio, quod egenos vagosque sub hoc famis tempore (1100) plus solito constat egere. Undo si qua in vobis pietatis viscera, si qua in vobis miserationis compassio, dignum est ut in se ipsos experiantur; quatumlibet enim miseri et despicabiles, os vestrum et caro vestra sunt, quod vos non aliter de illis sentire, justum est ut sentiant: sentiant dico, et, si non rerum vestrarum, saltem verborum beneficio; ut videlicet capellano præcipiatis, quatenus omni studio curet excitare et exhortari populum quam publice quam privatim, ad benefaciendum eis.

nensi apud Labbeum, « famis valida ubique terrarum, qualis unquam ante non fuit. » Hæc famis, si Chronico Lobiensi a nobis tomo tertio Anecdotorum edito credimus, incepit anno 1143 ac fuit valida septem annis. Ejusdem meminere Chronica Monasteriense, Mortui Maris et Senonense Anecdotorum, tomo tertio, Remense apud Labbeum, et Britannicum apud domnum Lobinotium historis Britannis tomo II, pag. 3. Id.

367° EPISTOLA CDLII.

A

AD QUENDAM ABBATEM.

Hortatur ut benigne fugitivum recipiat, nec prælati dignitatem abjiciat.

Suo illi quod suo.

Nemo cum has legerit, si norit unde salutationis formulam sumpserim, succensere, ut arbitror, debet mihi, quod me in capite meliori præferre præsumpserim, et quod tanquam aliquid inferius meum esse dixerim, cujus ego merito totus sum et quo ex toto inferior: quamquam non solum inferiora nostra, sed etiam plerumque quibus inferiores nos esse scimus, nostra non improprie appellare solemus, ut est illud, *Portio mea, Domine, in terra viventium* (*Psal. cxli, 6*). Et hæc quidem de vobis, sed non vobis. Jam ad vestras litteras breviter pro tempore respondendum est, quæ cum mihi in manus venerunt, natalis animæ Domine nostræ dies festus illuxerat, cujus me totum jure sibi vindicans devotio, nihil aliud cogitare sinebat; sed et nuntius repedare festinans, vix usque in crastinum, ut hæc jam festo exoccupatus utcumque rescriberem, expectavit. Fugitivum itaque fratrem dure a me, utpote durum corde increpatum, nihil melius interim potui quam ad locum remittere unde fugerat: quippe quem juxta nostras consuetudines domi absque abbatis sui consensu retinere non debui. Oportet autem a vobis eum similiter asperere increpari, et ad humilem provocari satisfactionem, deinde nostris confortari litteris pro eo directis ad abbatem. De infirmitate nostra nihil certius modo sollicito indicare potui, nisi quod infirmus et fuit et sum nec minus solito, nec magis multum. Quod vero non nisi quam missurus eram, causa est plus me animarum timuisse scandalum, quam unius corporis periculum. Jam ne quid horum quæ mandatis omnino prætermittam, quin et aliquatenus ad singula respondeam, venio etiam ad vos. Velle vos audire scripsistis, quid ego vos, qui utique omnia vestra norim, facere velim. Sed hæc, nisi fallor, si modo dicerem nec vos possetis, nec ego consulerem. Volo enim et ipse quod vos velle de vobis jam olim non latet me. Cæterum mea atque vestra æque, ut sequum est, voluntate postposita, magis quod velle Deum de vobis puto et mihi ut vobis suadeam tutum duco; et vobis si persuadeam, non incommodum. Tenete itaque meo concilio quod tenetis, manete in quo estis, et studete prodesse quibus præestis; nec præesse refugite, dum prodesse potestis; sed vè gravius quia præesse metuitis et prodesse refugitis.

(1101) Hæc epistola scripta fuisse videtur occasione foundationis monasterii de Spina in diocesi Palentina, quod condidit Sancia Alfonsi regis soror, cujus se foundationi opponerent monachi de Careda, seu ut legitur in epistola 361 S. Bernardi Carraccenses, sive Carraccences, quæ scripta dicitur circa annum 1149. MART.

EPISTOLA CDLIII.

AD ANONYMUM.

Laudat ejus prudentiam et humilitatem.

Quidquid sibi cupit gratiæ spiritualis.

Lando prudentiam, qua monachum propter novitium contristari timuistis; sed magis approbo humilitatem, qua factam vobis injuriam et tam grandem injuriam, pertulistis. Incomparabiliter autem præfero charitatem, qua calamum quassatum non patiendo conteri (*Isai. xlii, 3*), nostrum expetere consilium ei suadere curastis. O prudens humilitas, humilisque charitas, sic parcens monacho injuriam, ut non deesset novitio fluctuanti! Quantum ergo potui confirmatum, et omnia, quantum reor, de quibus notatus est, emendare paratum, ad vos eum remitto; tam probatæ vestræ benignitati consulens, et si necesse est, supplicans, ut recipiatur, ut tamen prædictus frater, cui et litteras proinde precatorias misi, a sua prius, si fieri posset, sententia flectatur.

367° EPISTOLA CDLIV.

AD ANONYMUM.

Stephano, si perseveraverit, promittit dignos penitentiae fructus.

Quis satis mirari possit vestræ charitatis ardorem? Sed quoniam dignum non est, ipsam unde sollicitam esse cognovimus, diutius manere sollicitam. Stephanus vester qui et noster, si digno suæ conversationis initia sine compleverit, si æqua cum capite devotione etiam candam hostiæ offerre sategerit, testimonium ei perhibemus quia dignos faciet penitentiae fructus.

EPISTOLA CDLV.

AD MATERTERAM IMPERATORIS HISPANIARUM (1101).
Fratrum ei suffragia concedit, oratque ut controversia, quæ inter suos et fratres de Careda erat, per episcopos terminetur.

Illustri dominæ G. reginæ et materteræ imperatoris Hispaniarum, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, salutem et orationes.

Devotionem vestram ex relatione fratris nostri Nivardi (1102) audientes, gratias agimus Deo, et oramus ut secundum fidem et fiduciam quam habetis in nobis, vobis retribuere pro sua pietate dignetur. Fratritatem domus nostræ et orationum nostrarum, sicut desiderastis, gratanter vobis annuimus, et ut tantemdem pro vobis fiat, quantum pro uno quolibet nostrum tam in vita quam in morte. De cætero necesse habuimus suggerere præstantiæ vestræ de fratribus de Careda (1103), quia per neptem vestram et per seipos calumniam nobis struunt. De monasterio. Oportet ergo nos providere bona non tantum coram

(1102) Fratris S. Bernardi natu minimi, qui primus Spinensis monasterii abbas fuisse perhibetur. Id.

(1103) Seu de Carraceda ordinis S. Benedicti in diocesi Asturicensi, quod monasterium circa annum 990 a Bermundo rege fundatum Cisterciensibus donavit Alphonsus VII, rex Hispaniarum. Id.

Deo, sed etiam coram hominibus, omnimodisque cupimus sic procedere in hoc negotio, ut non vituperetur honum nostrum, nec homines illi occasionem habeant detrahendi. Proinde remisimus ad vos legatum, ut scandalum istud compescere studeatis. Et si aliter noluerint illi desistere, iudicio, ut dignum est, domini Zamorenensis [Zamorenensis] epi-

scopi et domini Asturicensis velit et faciat hanc controversiam terminari. Ubi enim vel eorum confessione, episcoporum iudicio innotuerit non habere eos unde ad nos super hoc possint vel debeant reclamare, parati sumus, iuvante Deo, sic ordinare locum, ut et vestra devotio gratuletur, et Deus glorificetur in opere vestro.

Inter epistolas quas jam editis accensem, nonnullas, ut sublestæ fidei, inter dubias amandare in animo erat; sed constitutum ordinem servare nobis religioni fuit. De quo lectorem monitum volumus. Primam, cujus inscriptio: « Ad Raymundum dominum castri Ambrusii » (leg. Ambasii (Amboise), et a quibusdam Bernardo Sylvestri ascribitur, ut anecdotam venditat Amaduzius; sed fallitur: jam enim lucem viderat, et inter Opera S. Bernardi in primis editionibus recensetur. EDIT.

PRÆFATIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

(AMADUZZI, *Anecdota litteraria ex mss. codicibus eruta*, tom. IV, pag. 229. (Romæ apud Antonium Fulgonium, 1783, 8°).

Francisco M. BANDITIO, Ariminensi, archiepiscopo Beneventano et S. R. E. cardinali amplissimo, Joannes Christophorus AMADUTIUS.

Qui litteris operam navant, quique eruditis pabulum præbere student stans quibusdam operibus, id potissimum curant, ut primum varietate rerum omnibus placeant, tum ut ea, quæ uniuscujusque intersint, singulis consentanea faciant. Vides, cardinalis amplissime, me in eo esse, ut anecdotis quibusdam opusculis varias litteratorum classes detinendas oblectandasque susceperim; quod ut assequar, varia tum idiomatis et orationis tum ætatis et argumenti diversitate distinctas lucubrationes jamdiu mihi edendas proposui. Quare si quæ sunt quæ præcipue spectari debeant hæc præsertim temporum corruptione, quæ se miris litterarum scientiarumque progressibus sæde immiscuit, ea esse cum primis censui, quæ ad sacra pertinerent, quæque vel fidei præstantiam; vel morum castitatem præferrent. Verum quam ipse unquam gratiam inirem, si hujusmodi res munusculi instar iis præberem, qui ludicris levibusque crepundiis assueti (nam cæteros, qui impiis nefariisque commentis detinentur, utpote omnino aspernandos non moror) gravia ac severa quæque ad stomachum usque fastidiunt? Sua erga sponte fuit cogitatio, quæ ad te unum deligendum, cui beati Bernardi abbati Claræ-Vallensis epistolam adhuc anecdotam inscriberem ac nuncuparem, me nunc potissimum commonefecit. Tu, qui ea studia, sedulo coluisti, que tuum institutum in primis decent, qui ad bibliothecam omni scriptorum genere instruendam in Ariminensi clericum regularum collegio animum tot annorum spatio intendisti, quique eos præsertim auctores consecraris, qui et tuam præclaram dignitatem, et pastorem procuracionem præceptis, et exemplis juvent, ac excitent, libentissime quidem excipies opusculum, quod a clarissimo, sanctissimoque Cisterciensis ordinis alumno concinnatum tibi nunc statuo. Is enim fuit divus Bernardus, ut singulos fore hominum ordines instituendos epistolis suis sibi proposuisse visus fuerit: quandoquidem laicos, monachos, clericos, abbates, episcopos, cardinales, et ipsos quoque summos pontifices in Eugenio III scriptis suis pro dignitate erudit, atque informavit, singulis præbens castigatioris vitæ perquam apta documenta. Epistola quam nunc profero ea est qua laicum variis humanæ, rectæ tamen honestæque politice præceptis imbuendum suscipiat; quorum sane plura cum privatum hominem, quem se esse sentiat semper unusquisque quantacunque dignitate præcellat, respiciant, facile singuli ea vindicent atque arripiunt quæ sibi peculiariter convenire intellexerint. Nulla vero in cæteris, sive scriptis quibuscunque S. Bernardi abbatis mentio occurrit hominis ad quem epistolam hanc hactenus ineditam inscriptam animadvertimus. Qui vero et epistolas et scripta cætera sanctissimi hujus Ecclesiæ doctoris, atque ea potissimum quæ Mabillonius tanquam genuina et a spuris distincta proposuit (1104), accurata lectione percussit, facile in hac etiam styli dulcedinem, orationis ardorem, eloquii sanctitatem, sententiarum gravitatem, leporum copiam, quæ eidem potissimum tribuuntur, non ægre deprehendet. Quod si id asserere detrectaverit, saltem anxium sancti scriptoris imitorem hanc scripsisse epistolam fateri omnino cogetur. Hanc nos quidem obtinuimus a viro clarissimo Angelo M. Bandinio, qui ex codice membranaceo sæculi XIV, incunilis, bibliothecæ Mediceo-Laurentianæ, cui ipse pro meritis suis præest, excerpit, et ut ederemus, nobis pro sua humanitate indulxit. Exstat ipsa etiam in duobus aliis ejusdem bibliothecæ codicibus, quos omnes ipse accurate recensuit (1105); quod dum primum facit, epistolæ ingenuitatem in aliquod suspicionis dubium revocare videtur, forte ut severioribus criticis regulis, quas docti interdum impensius amant, morem gerat. Habet et ipsa bibliotheca alios codices divi Bernardi opera continentes, et ea quidem quæ in Mabilloniana editione desiderantur. Cum illa vero nec pauca, nec exigua sint, ac multo egeant examine, seduloque comparisonis studio, eadem nunc innuisse sufficiat, rejectis interim in inanem oram eorumdem indicis, quæ præsto esse possint iis quibus hanc spartam deinceps ornare libeat (1106). Porro alibi etiam alia habentur sancti nostri doctoris opera, quæ absunt a laudata editione, quæque forte eadem quoque ac quæ exstant in codicibus Mediceo-Laurentianis esse possent; quod sane non-

(1104) Parisiis apud Montalan 1719, tom. IV.

(1105) Vid. tom. II, *Catalog. codd. mss. Latin. biblioth. Laurent.* cod. 45, plut. 46, § 2, col. 387. et tom. III. cod. plut. 78, § 3, col. 159; tum ibid. cod. 138, plut. 80, num. 8, pag. 36; col. 697.

(1106) Plut. 14, cod. 18, § 22: Liber de quatuor principalibus virtutibus prudentia, magnanimitate, constantia, justitia. Inc. *Quatuor virtutum species*

multorum sapientium sententiis definitæ sunt. Des. æquo vivendi sine servaveris. Vide Bandinium in catalogo tom. I, col. 122.

Ibid. § 27: De oblatione laudis. Inc. *Oblatio nostræ laudis, quam Deo immolamus, etc. Des. martyrium divinum.* Sunt varis brevesque sententiæ. Vid. ibid. col. 123.

Ibid. §. 38: De immensa charitate Dei Patris, de

nisi diligenti perquisitione assequi quis poterit Scilicet cl. Martinus Gerbertus abbas S. Blasii in silva Nigra ait in Itinere Alemannico (1107) haberi in mss. operibus sancti Bernardi asservatis in bibliotheca Augustæ Vindelicorum nonnulla quæ haudquaquam in Mabillonii editione occurrant, quæque examen aliquod postulent. Insuper ipse ibidem (1108) profert epistolam omnino brevem, erutam ex cod. mss. sæculi XIII bibliothecæ Ochenhusanæ, quam S. Bernardus G. de Stopho scribit, quæque in laudata editione frustra quæreretur. Non aspernanda quidem, imo plurimi æstimanda illius scriptoris opera, quæ ecclesiasticam traditionem, et Patrum seriem claudant, quæque scholasticorum barbariem, quæ mox religionem, in scientias, ac litteras irrepsit, feliciter antevertant. Nec te interim pigebit, Cardinalis amplissime, si insuper addam epistolam alteram, non eam quidem a divo Bernardo exaratam, sed a matrona quadam quæ ab ejus concilio, disciplinaque penderet, ad ipsum scriptam. Non te quidem latet, sanctissimum abbatem nostrum cum pluribus lectissimis feminis epistolarum commercium exercuisse, ut docent ipsius epistolæ a Mabillonio recensitæ, ac datæ ad reginam Jerosolymorum, ad Mathildem, reginam Anglorum, ad Sanciam sororem imp. Hispaniæ, ad ducissam Lotharingiæ, ad ducissam Burgundiæ, ad Ermengardam quamdam comitissam Britannicæ, ad Idam comitissam Nivernensem, ad Blesensem comitissam, ad Beatricem nobilem, et religiosam matronam, ad Sophiam virginem, ad abbatissam Faberniacensem, ac postremo tandem ad nonnullas sanctimoniales. Amanuensis fortasse incuria (nisi id alia etiam culpa factum fuerit) matronæ, quæ hanc nostram epistolam scripsit, nomen nobis invidit; neque etiam institutæ a nobis hac de re observationes quidquam lucis attulerunt. Hanc epistolam quinetiam nobis communicavit laudatus Bandinius, qui ipsam ex codice altero Mediceo Laurentiano, eoque membranaceo sæculi XV eruere satagit (1109), nobisque edendam concessit. Quam vellem, ut ego gratum, et obsequentem in te animum meum prodere nunc studui, sic tu meam hanc voluntatem, et observantiam æqui bonique consuleres! Sed qui ab antiqua tua, planeque singulari humanitate nunc mihi polliceri non dubitem? Quæ quidem humanitas etsi stimulis non egeat, nec precibus locum relinquat, patere tamen, Cardinalis amplissime, ut de ea jugiter mihi conservanda tanquam de re mihi tum charissima, tum spectatissima, cujus instar eorum, qui pretiosas res possident sollicitum esse decet, te majorem in modum exorandum nunc censeam. Vale.

Datis Romæ Idibus Augusti anno a Christo nato 1780.

EPISTOLA CDLVI.

AD RAYMUNDUM DOMINUM CASTRI AMBRUOSII.

(Ex codice membranaceo sæculi XIV bibliothecæ Medico-Laurentianæ edidit Joannes Christophorus AMANDUTIUS.)

367¹⁰ Gratoso militi et felici RAYMUNDO, domino Castri Ambruosii, BERNARDUS in senium deductus salutem.

Doceri petis a nobis de cura et modo rei familiaris utilius gubernandæ, et qualiter patresfamilias debeant se habere, ad quod tibi respondemus. Licet omnium rerum mundanarum status, et exitus sub fortuna laborent, non tamen hoc timore est

mira filii obedientia, et Spiritus sancti benignitate, Inc. *O immensa Dei Patris charitas, qua adeo dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. Des, malum legere Salmonem, quam legere Salomonem.* Vid. ibidem, col. 124.

Plut. 16, cod. 1. § 17: Bellum de perfectione servorum Dei. Inc. *Peccantes prima excipit negligentia sui deinde curiositas rerum exteriorum, Des. hæc est perfectio servorum Dei.* Vid. ibidem, col. 160.

Ibid. § 24: Sermo de octo beatitudinibus per modum dialogi, et correspondet superiori proximo sermoni. Inc. *Simile est regnum cælorum monacho negotiatori, qui audiens proximarum nundinarum opinionem. Des. ubi tantam habuit copiam, et facultatem lucrandi.* Vid. ibidem col. 161.

Ibid. § 29. De passione Domini in septem horis canonicis meditanda. Inc. *Septies in die laudem dixi tibi. Rogasti me, ut aliquem modum contemplandi in passione monstrem tibi: Des. et sedebis juxta eum ad monumentum ejusdem Domini nostri Jesu Christi, qui vivit, etc.* Vid. ibidem, col. eadem.

Ibid. § 33. De cœlesti gloria ad quam festinare debemus. Inc. *Festinemus ingredi illam sanctam civitatem, in qua filius virginis et rex. Des. et quidem perpetuus minimeque fucatus candor vitæ æternæ.* Vide ibidem col. eadem.

Ibid. § 34. Speculum monachorum. Inc. *Fratres charissimi, locus iste, in quo convenimus, locus sanctus est. Des. et gaudere mereamini, præstante eodem Domino nostro, qui cum Patre, etc.* Vid. ibidem, col. 162.

A vivendi regula omittenda. Audi ergo, et attende Quod si in tua domo sumptus et reditus sunt æquales, casus inopinatus poterit destruere statum ejus. Status hominis negligentis domus est ruinosus. Quid est negligentia gubernantis domum? Ignis validus in domo accensus, Discute diligenter eorum diligentiam et propositum, qui tua administrant. Labenti, nondum lapso facultatibus minus verecundum est abstinere quam cadere. Sæpius revidere, quæ tua sunt, quomodo sint, magna prudentia est. Cogita de cibo et potu animalium tuorum; nam essuriunt, et non petunt. Nuptiæ sumptuosæ damnum sine honore conferunt. Sumptus pro militia hono-

Ibid. § 35: Laus de Domino Jesu Christo. Inc. *Quam pulcher es angelis tuis, Domine Jesu. Des. Domine, qui similis tui? Est brevissimum. Vid. ibidem, col. ead.*

Cod. 3, § 5, pag. 65. De amore Dei. Inc. *Magna res est amor, quo anima per semetipsam. Des. Non cessant mihi dicere ut amem Deum meum.* Vid. ibidem, col. 165.

Ibid. § 6, pag. 66 v°. De excellentia et utilitate orationis. Inc. *Dominus dicit in Evangelio, quoniam oportet semper orare, etc. Des. et compendium faciam orat et ipse Dominus Jesus Christus, etc.* Vid. ibidem, col. ead.

Ibid. § 8, pag. 68 v°: Quomodo in pace vera obdormit anima, et requiescit, Inc. *In pace in idipsum dormiam, et requiescam. Pax, inquam, illa, per quam, et qua, etc. Des. qui cum tanta fiducia psallebat in pace in idipsum dormiam, et requiescam, Vid. ibidem, col. ead.*

Ibid. § 9, pag. 70 v°: Vita S. Bernardi, quam dedit cuidam monacho ad bene religioseque vivendum. Inc. *Si vis plene assequi quod intendis, duo tibi sunt necessaria facienda. Des. sin autem, roga Deum ut tibi dimittat, qui est misericors et pius, benedictus in sæcula.* Vid. ibidem, col. eadem.

(1107) Pag. 175 et seq.

(1108) Pag. 216.

(1109) Vid. tom. I Catalog. codd. mss. Latinor. cod. 2, plut. 16, pag. 234, col. 163.

rabilis est, sumptus pro juvando amicos rationabilis est. Sumptus pro juvando prodigos perditus est. Familiam grosso cibo, non delicato nutrias. Qui gulosus effectus est, vix aliter quam morte mores mutabit. Gulositas vilis et negligentis hominis putredo est; gulositas solliciti et diligentis hominis solatium est. Diebus paschalibus abundanter, non delicate pasce familiam tuam. Fac gulam litigare cum bursa, et cave cujus advocatus existas. Si autem inter gulam et bursam iudex existas, sæpius, sed non semper pro bursa sententiam feras. Nam gula affectionibus probat, et sic testibus non juratis, bursa evidenter probat, jam arcis et cellario vacuatis, vel in brevi tempore vacuandis: tunc male iudicas contra gulam, quando avaritia ligat bursam; nunquam recte inter gulam et bursam avaritia iudicabit. Quid est avaritia? Sui homicida. Quid est avaritia? Paupertatis timor. Semper in paupertate vives: recte vivit avarus in se, non perdens divitias, sed aliis reservando. Melius est aliis reservare, quam in se perdere. Si abundas blado, non diligas canestrum. Diligens canestrum cupit esse pauperum homicida. Vende bladum, cum satis valet, non quando per pauperem emi non potest. Vicinis minori pretio vende, etiam inimicis; non semper gladio, sed sæpe servitio vincitur inimicus. Superbia contra vicinum balenum est; exspectas tonitru cum sagitta. Habes inimicum capitalem, in carcere positus es, habes inimicum, quæras tuum oculum pro custode. Si habes inimicum, conversationem non habeas cum ignotis. Semper cogita quod inimicus sagax cogitat inimici vias. Debilitas inimici non est loco pacis, sed tregua ad tempus. Si te (1110) securus non cogitare, quæ tu cogitas, inimicum, periculo te exponis. De feminis tuis suspectis quid agant, ignorantiam, non scientiam quæras. Postquam sciveris crimen uxoris, a nullo medico curaberis: dolorem de mala uxore tunc mitigabis, quando audies de uxoribus alienis. Cor nobile et altum non inquit de operibus mulierum; malam uxorem potius risu, quam baculo castigabis. Femina meretrix et senex omnes divitias annullabit; femina senex et meretrix, si lex permitteret, viva sepelienda esset. De vestibus nota quod vestis sumptuosa probatio est pauci sensus. Vestis minus apparens cito vicinis tædium parit: stude bonitate placere, non veste. Mulieris petitio habentis vestes, et vestes quærentis, non indicat firmitatem. De amicis teneas quod major est amicus qui sua tribuit quam qui seipsum offert; de illis magna est copia amicorum. Amicus non reputes qui te præsentem laudat; si consulis amico, non quæras placere sibi, sed rationi. Dicas in consulendo amico, sic mihi videtur, non præcise sic agendum est. Facilius de malo exitu consilii redargutio sequetur quam de bono laus. Audivi quod te visitant jaculatores, attende quæ sequuntur. Homo

A jocularibus intendens, cito uxorem habebit, cujus nomen est paupertas. Sed quis erit hujus uxoris filius? Derisio. Placet tibi verbum jocularis, finge te non audire, et alia cogitare: ridens et gaudens de verbis jocularis jam pignus sibi dedit. Joculatores improperantes digni sunt suspendio. Quid est jocularis, mala improperans? Animal homicidium secum portans. Joculatores instrumentorum Deo placuerunt. Audi de famulis. Famulum alti cordis repelle ut futurum inimicum. Famulum tuis moribus blandientem repelle. Famulo et vicino te laudantibus resiste, alias te cogitat decepisse. Famulum de facili se verecundantem dilige ut filium. Si vis ædificare, inducat te necessitas, non voluntas. Cupiditas ædificandi ædificando non tollitur, nimia et inordinata ædificandi cupiditas parit, et exspectat ædificiorum venditionem. Turris completa et arca vacuata faciunt valde tarde hominem sapientem. Vis aliquando vendere, cave partem hæreditatis non vendas te potentiori, sed potius minori pretio, te minori. Totum autem vende plus offerenti. Melius est gravem pati famem quam patrimonii venditionem; sed melius est partem vendere, quam te usuris subicere. Quid est usura? Legalis latro, prædicens quod intendit. Nihil emes in consortio potentioris: parvum consortem patienter sustineas, ne tibi societ fortiores. Quærivisti de usu vini. Qui in diversitate et abundantia vinorum est sobrius, ille est terrenus Deus. Ebrietas nil recte agit, nisi cum in lutum cadit. Sentis vinum, fuge consortium. Sentis vinum, quære somnum, antequam colloquium. Qui se esse ebrium verbis excusat, suam ebrietatem aperte accusat. Male sedet in juvene vina cognoscere. Fuge medicum scientia plenum, exercitio non probatum. Fuge medicum ebrium. Cave tibi a medico volente in te experiri qualiter alios de simili morbo curabit. Caniculos valde parvos dimitte. Clericis et reginis canes custodes utiles sunt. Canes ad venandum plus constant quam conferant. Habentem filios dispensatorem tuorum bonorum non instituas. Sed dices: Si aversetur fortuna, quid prodest vivendi doctrina? Audi quod de hoc viderim stultos omittentes continentiam, et tandem se excusatos sub fortuna; et venit aliquando fortuna, sed servans doctrinam raro accusabit fortunam. Raro enim diligentiam cum infortunio sociabis, et rarius a pigritia infortunium separabis. Exspectat piger sibi subveniri a Deo, qui vigilare præcepit in mundo. Tu ergo vigila, et levitatem expendendi cum gravitate lucrandi compensa. Appropinquat senectus; consulo quod Deo potius quam tuo filio te committas. Disponis legatum; consulo quod prius servitoribus quam sacerdotibus solvi mandes. Diligentibus personam tuam non committas animam. Committe animam tuam diligenti animam suam. Dispone de rebus ante morbum; sæpe quis efficitur infirmitatis servus, et servus testari non

(1110) Sic. — Lege: *Si non es securus*, etc.

potest. Liber ergo testaris, antequam servus efficiaris. Sufficit tibi quod dictum est de testamentis. De filiis audi. Mortuo patre, quærent divisionem, si nobiles sunt; melior est sæpe eorum aspersio per mundum, quam hæreditatis divisio. Si laboratores sunt, faciant quod volunt; si mercatores, tutior est divisio quam communio, ne unius infortunium aliis imputetur. Mater autem forsitan remaritari quærit; stulte agit; sed ut peccata sua deploret, utinam ipsa senex accipiat juvenem, nam non ipsam, sed sua quæsit; quibus habitis, bibet cum eo doloris calicem quem optavit, ad quod eam perducatur meta suæ vitæ damnabilis senectutis, Amen.

Deo gratias.

(*Litteras matronæ cujusdam vide infra inter epistolas diversorum ad S. Bernardum, sub num. 477.*)

EPISTOLA CDLVII.

AD UNIVERSOS FIDELIS.

De expeditione in terram sanctam. Festum SS. Petri et Pauli quo apud Magdeburgum conveniant, designat.

(Anno 1147.)

[BOCZEK, *Codex diplomaticus et epistolaris Moraviae*. Olomucii 1836, 4°, t. I, p. 253, ex codice ms. Olomucensi sæc. XIV signato CXXVI.]

367 ¹¹ Dominis et Patribus reverendis archiepiscopis cæterisque episcopis et principibus et universis fidelibus Dei, BERNARDUS, Claræ-Vallensis vocatus abbas, spiritum fortitudinis et salutis.

Non dubito quin auditum sit in terra vestra, ei celebri sermone vulgatum, quomodo suscitaverit spiritum regum Deus et principum ad faciendam vindictam in nationibus et exstirpandas de terra Christiani nominis... Magnum bonum magna divinæ miserationis ubertas! Verumtamen videt hoc malignus et invidet more suo; frendet dentibus et tabescit; multos amittit ex his quos variis criminibus et sceleribus obligatos tenebat: perditissimi quique convertuntur declinantes a malo, parati facere bonum. Sed aliud damnum veretur longe amplius de conversione gentium, cum audivit plenitudinem eorum introituram, et omnem quoque Israel fore salvandum. Hoc ei nunc tempus imminere videtur, et tota fraude satagit versuta malitia, quemadmodum obviet tanto bono. Suscitavit proinde semen nequam filios sceleratos paganos, quos, ut pace vestra dixerim, nimis diu sustinuit Christianorum fortitudo, perniciose insidiantes dissimulans, calcaneo suo nec conterens capita venenata. Sed, quia dicit Scriptura: *Ante ruinam exaltabitur cor*, fiet ergo, Deo volente, ut eorum superbia citius humilietur, et non propter hoc impediatur via Hierosolymitana; quia enim verbum hoc crucis parvitati nostræ Dominus evangelizandum commisit, consilio domini regis et episcoporum et principum, qui convenerant Frankonovort, denuntiamus armari Christianorum robur adversus illos, et ad delendas penitus, aut certe convertendas nationes illas signum salutare suscipere, eandem eis promittentes indulgentiam peccatorum,

quam et his qui versus Hierosolymam sunt profecti. Et multi quidem signati sunt ipso loco, cæteros autem ad opus simul provocavimus, ut qui ex Christianis necdum signati sunt ad viam Hierosolymam, noverint eandem sese indulgentiam hac adepturos expeditione, si tamen præstiterint in ea pro consilio episcoporum et principum. Illud enim omnimodis interdiximus, ne qua ratione ineant foedus cum eis, neque pro pecunia, neque pro tributo, donec, auxiliante Deo, aut ritus ipse, aut natio deleatur. Vobis sane loquimur archiepiscopis et coepiscopis vestris, opponite omnino, ut maximam super his geratis sollicitudinem, et quantumcunque potestis, studium adhibeatis et diligentiam, ut viriliter fiat; et secundum Deum ministri Christi estis, et idcirco fiducialius a vobis exigitur, ut negotio ejus, quod ad vos spectat, invigiletis. Nos quoque plurimum id rogamus et obsecramus in Domino. Erit autem hujus exercitus, et in vestibus, et in armis, et faleris cæterisque omnibus eadem quæ et alterius exercitus observatio, quippe quos eadem retributio munit. Placuit autem omnibus in Frankenevort congregatis, quatenus exemplar istarum litterarum ubique portaretur, et episcopi atque presbyteri populo Dei annuntiarent, et eos contra hostes crucis Christi, qui sunt ultra albi (*sic*), signo sanctæ crucis consignarent et armarent; qui nimirum omnes in festo apostolorum Petri et Pauli apud Magdeburg convenire debent.

EPISTOLA CDLVIII.

AD WLADISLAUM DUCEM, MAGNATES ET POPULUM BOHEMIÆ.

Omnes ad expeditionem Hierosolymitanam invitat; idemque negotium episcopo Moraviensi commendat.

(Anno 1147.)

[BOCZEK, *ubi supra* p. 255, ex eodem codice.]

Duci WLADISLAO cæterisque nobilibus et universo populo Bohemiæ, BERNARDUS Claræ-Vallensis abbas vocatus, salutem in Christo.

Est mihi sermo ad vos de negotio Christi, in quo est etiam salus vera. Quod loquor, ut indignitatem personæ scribentis excuset apud vos auctoritas Domini; excuset consideratio utilitatis vestræ; excuset, quæ in nobis est intentio charitatis. Modicus quidem sum, sed non modice cupio omnes vos in visceribus Jesu Christi. Hic zelus urget ut scribam quod libentius viva voce cordibus vestris inscribere laborarem, si, ut voluntas non deest, suppeteret et facultas. Sed spiritus quidem promptus est, caro autem infirma. Obtemperare non potest corruptibile corpus animæ desiderio, nec spiritus velocitatem moles terrena valet comitare; sed quod hinc queremur, abest a vobis portio nostri; sed quæ utilior est, cor nostrum, usque ad vos dilatatum est, etsi corpus onerosum terrarum intercapedo delineat. Audiat ergo universitas vestra verbum bonum, audiat verbum salutis, et oblatam indulgentiæ copiam devotis quibusdam animæ brachiis amplectatur. Neque

simile est tempus istud cæteris, quæ huc præteriere, temporibus; nova venit e cælo: miserationis ubertas; beati quos superstites tunc annus placabilis Domino, annus remissionis, utique jubilæus! Dico vobis, non fecit Dominus omni retro generationi, nec tam copiose patres nostros gratiæ munus effudit. Videte tunc tificio utitur ad salvandum vos; considerate tunc abyssum, et obstupescite, peccatores: ne tunc se habere facit, aut facit, aut simulat, tunc vestris necessitatibus subvenire de cælo venit; tunc hoc nec ab homine est, sed a corde pie- tatis processit. Commota est et contremuit quia Dominus fecit perdere terram suam, inquam, [suppl. in qua] visus est et annis tunc xxx homo inter homines conversatus. B tunc quam honoravit nativitate sua, illustravit tunc aliis, dedicavit sanguine, sepultura ditavit. tunc in qua vox turturis audita est, cum Virginis tunc castitatis studium commendaret. *Suam*, in tunc rimi apparuerunt flores resurrectionis. Hanc tunc remissionis terram cœperunt occupare maligni, tunc fuerit qui resistat, ad ipsum inhiant nostræ tunc inis sacrarium, lectumque ipsum maculare co- tunc rre, in quo propter nos obdormivit vita nostra tunc rre, et profanare loca sanctorum, loca dico tunc immaculati purpurata cruore. Audite amplius tunc quod movere debeat quamlibet durum pec- tunc cominis Christiani. Accusatur proditoris Rex tunc; imponitur ei quod non sit Deus, sed falso tunc verit quod non erat. Quis in vobis est fidelis tunc surgat, defendat Dominum suum ab impostæ tunc ionis infamia; securum conflictum ineat, ubi tunc vincere gloria, et mori lucrum. Quid mora- tunc servi crucis, quid dissimulatis vos, quibus nec tunc coporum, nec terrena substantia deest. Su- tunc signum crucis, et omnium, de quibus corde tunc to confessionem feceritis, plenam indulgen- tunc telictorum hanc vobis summus pontifex offert, tunc us ejus cui dictum est: *Quodcumque solveris sur- tunc rram erit solutum et in cælo*. Suscipite munus tunc um, et ad irrecuperabilem indulgentiæ faculta- tunc ter alterum prævenire festinet. Rogo et consulo,

A ne propria quisque negotia Christi negotio velit præ- ferenda, nec propter ea quæ temporibus aliis potue- runt vel poterunt exerceri, illud omittat quod recuperari ultra non possit. Et ut noveritis quando, qua, quomodo sit eundem, paucis audite: in proximo Pascha profecturus est exercitus Domini, et pars non modica per Hungariam ire proposuit. Illud quo- que statutum est ne quis aut variis aut grisiis, seu etiam sericis utatur vestibus; sed neque in equorum faleris auri vel argenti quidpiam apponatur, tantum in scutis et ligno sellarum, quibus utentur; cum ad bella procedent aurum vel argentum apponi licebit his qui voluerint, ut refulgeat sol in eis et terrore dissipetur gentium fortitudo. Copiosius hæc et latius prosequi oportuerat, nisi quod habetis apud vos do- minum Moraviensem episcopum, virum sanctum et doctum, quem exoratum volumus esse, ut secundum sapientiam, quæ data est ei a Domino, diligentius super hoc universitatem vestram studeat exhortari. Exemplar quoque litterarum domini papæ misimus, cujus admonitionem intentissima debetis aure perci- pere, et ejus observare decreta. Valet.

EPISTOLA CDLIX.

AD G..... DE STOPHO.

[Dom GERBERT, *Iter Alemannicum*, 1765, 8°, p. 216.]

BERNARDUS, Claræ-Vallensis vocatus abbas, dilecto in Christo filio G. de STOPHO, salutem et orationes.

C Charissimus filius noster frater tuus Henricus ad nos divertit, et consilio nostro salutis signi quod acceperat, propositum non deposuit. Sed longe me- liora: uti pauper enim factus pro paupere Christo, in domo pauperum Christi sub religionis habitu disposuit conversari. Quod tibi nec grave debet videri nec asperum, quia ipse cum Maria optimam partem elegit, quæ non auferetur ab eo, et faciem induit vere euntis in Hierusalem, non quæ occidit prophetas, sed eam, cujus participatio in idipsum. Consolare igitur in verbis istis et memento quid inter vos novissime fueritis colloqui. Et sic ago cum eo de omnibus, ut a nobis et ab ipso gratiam, et a Deo misericordiam consequaris. Bene vale, semper dilecte.

MONITUM IN SEQUEMTEM EPISTOLAM.

genius de LEVIS, presbyter, *Anecdota sacra, sive collectio omnis generis opusculorum veterum SS. Patrum*, etc. Augustæ Taurinorum 178..... 4°, p. 50.]

pluribus historicis, ut apud Carolum Visch, et editores operum ejusdem sancti abbatis plurima alia S. Bernardi asservari in manuscriptis, et nundum edita hinc inde delitescunt edocti sumus. Cum vero pistola in quodam codice nostro sæculi XIII, in membrana exarato, legatur inter diversa alia opera jam, et plura S. Bernardo attributa, dubia vel supposititia, ut sunt De interiori domo. De conscientia ædifi- ti, et Sermo de doctrina S. Bernardi ad quendam suum monachum, eam edere curamus, ne in pulvere scaturiat.

is vero sit ille frater N., cui hanc scripsit sanctus Bernardus, ignoramus, cum nobis compertum non sit vel quo loco vel ad quod monasterium ipse N. pertinere dicatur. Veremur tamen ne hæc alicujus viri sit, cum de solitudine loquatur in documento 11.

EPISTOLA CDLX.

AD N....

[LEVIS *Anecdota sacra*, p. 51.]

B 12 In Christo suo fratri dilecto N., frater

BERNARDUS, in Domino qualicumque veteri jam exulo homine Christo vivere, et mori mundo.

Quoniam, dilecte mi frater in Domino, adhuc me in penitentia posito, me instantissime supplicasti, ut te

in posterum aliquibus spiritualis exhortationis litterulis visitarem, novi, frater, quod hoc dicens arden-tes carbones super caput meum congeris. Verumtamen affectuose instando duritiæ meæ, superbia omni tua supplici humilitate vicisti in tantum, ut hoc tibi jam promitterem, quod optabas, quamvis magis dignum foret hoc me a te quidem suscipere, quam me tibi hujusmodi destinare. Quia tamen instantia tuæ devotionis me compulit, stultum fieri in parte ista, sicut potero qualitercunque experiar, quod hortaris. Non tibi alia spiritualia quidem scribens, nisi ea, quamvis rudia et simplicia mihi colligere proponebam. Sed interim alloquor tuam dilectionem, cum nullus, sicut tu melius nosti, perfecte Deo servire possit, nisi omnino procuret se dissolvere a mundo. Oportet, si sequi volumus Deum Salvatorem, vocem nos audire prophetæ, ut *impietatis colligationibus dissolutis, dissolvamus fasciculos deprimentes, sequamur Redemptorem*, quia juxta Apostoli testimonium. *Nemo militans Deo terrenis se debet negotiis implicare (II Tim. xxii, 4)*. Nunquam igitur de aliqua re creata, nisi in quantum nostrum sunt incitantia divini amoris affectum cor nostrum esse sollicitum permittamus. Quia multiplex rerum labentium varietas plus debito ruminata, non solum animi distrahendo pacatam et mentis gratam interrumpit quietem, verum etiam rerum gignendo phantasmata turbulenter quassationis molestia, importune impellit cadaver. Sed potius post affectum omnium terrenorum sarcinam onerosam depositam absque recordationis gravedine curramus ad illum qui nos invitat, in quo est animarum opulenta refectio, et pax summa, *quæ exsuperat omnem sensum*. Venite, inquit, ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. O Dei nostri dignatio admirabilis! o mansuetudo amabilis! o charitas ineffabilis! Quis enim hominum aliqua fecit talia? Quis unquam audivit, quis ne conspexit similia? Ecce invitat inimicos, hortatur reos, allicit ingratos: Venite, inquit, ad me, tollite jugum meum super vos, et invenietis requiem (Matth. xi, 19). O verba dulcissima! o verba suavissima! o verba deifica, et omni gladio penetrabiliora ancipiti, intima præcordium eviscerantia, nimiaque repleta dulcedine usque ad divisionem animæ pertingentia! Expergiscere igitur nunc, anima Christiana, ad tantæ benignitatis amorem, dulcedinis tantæ saporem, ad tantæ suavitatis odorem. Certe quod ista non sentio infirmus ero, jam proximus morti. Inardesce, quæso, anima mea, pinguesce, dulcesce in misericordia Dei tui. Inardesce fervore, pinguesce amore, et dulcesce sapore. Nemo te prohibeat in te trahere, tenere et gustare. Quid amplius querimus? Quid exspectamus? Quid ultra desideramus? In hoc enim uno habemus omnia bona. Sed, o heu insania nostra mirabilis! o infirmitas miserabilis! o vesania detestabilis! Nam vocamur ad requiem, et sequimur laborem, invitamur ad delectum, et sequimur dolorem; promittitur gaudium, irretimur mœrore. Miserabilis

prorsus infirmitas, miserrimaque perversitas! Jam enim quasi insensibiles facti sumus, quasi deteriores simulacris, habentes ante oculos, et non videntes; aures, et non audientes; rationem, et non discernentes; amarum in dulce, et dulce in amarum ponentes. O Deus nunc nobis tantæ perversitatis correctio? Unde tibi tantæ offensionis satisfactio? Certe nihil tale invenitur in nobis, nisi nobis tuo munere tribuatur: tu enim solus pro nostris delectis satisfacere, qui solus cognoscis figmentum nostrum, salus et redemptio nostra. Qui solum in illis hoc facis, qui se miseros conspicientes in intimis a te solo relevari se posse confidunt. Levemus sic ad Deum mentis nostræ oculos in directo, et videamus ubi nunc prostrati sumus, nam qui proprium casum ignorat surgere, minus curat. Cognoscentes ergo in fortitudine clamemus ad Deum de profundis, ut nobis adjutricem porrigat manum suæ misericordiæ, quam abbreviari nunquam potuit ad salvandum. Non, quæso, confidentiam amittamus magnam habentem remunerationem. Adeamus thronum gratiæ ejus cum fiducia, finem fidei nostræ reportantes salutem animarum nostrarum. Nulla nobis insit cunctatio, jam enim nos vocat salus, exspectat tribulatio, compellit intrare. Quid igitur facimus? Quid moras contrahimus? Festinemus ingredi illam requiem jucunditatis æternæ, festivitatis supernæ, refectionis internæ ubi sunt magna, et inscrutabilia, et mirabilia quorum non est numerus. Ascendat Jerusalem super cor nostrum. Suspiremus ad patriam nostram, tendamus sursum ad matrem nostram, introeamus in potentias Domini, et intueamur regem nostrum mansuetum super omnia regnantem, et liquescent in miserationibus ejus corda nostra. Agamus illi gratias toto corde, qui defectum nostrum considerans suæ a nobis non abstulit misericordiæ pietatem, desiderium nobis tribuens ipsius currere, quod non est munus per impendendum, sed gratiæ reputandum. Cum hoc prophetarum ille eximius se asserit concupiscere: *Concupivit anima mea desiderare justificationes tuas in omni tempore (Psal. cxviii, 20)*, sine qua hoc ipsum desiderium nostra incuria negligens aliqua nimia tepiditate lassescit. Cogitavi quædam incitationes hujus memoralia adnotare, in quibus fugienda pariter, et consequenda pateant. Quæ quidem cum affectu affectuose quotidie speculantes pristino vigore reassumpto tandiu infatigabiliter virtutibus, et gratiis in charitate divina crescimus. Quoadusque perfectum veniat *desiderium collium æternorum*. Sunt igitur hæc virtutes quædam innumerabiles, et scilicet salubres, per quas sine dubio ad perfectionem virtutum, et culmen possunt ascendere, fideliter excitati per eas videlicet sancta verecundia in cunctis verbis, et actibus suis. Tarditas loquendi, promptitudo obediendi, frequentia orationis, fugere otium, et dissolutiones pure et frequenter confiteri, libenter servire, infructuosum consortium devitare. Hæc namque sunt margaritæ quædam fulgentes, quæ possessorem

suum angelis et hominibus faciunt gratiosum, dum autem ei placuerit *qui te segregavit ex utero matris tuæ* (Galat. 1, 15), et vocavit per gratiam suam, ut in te revelaret imaginem filii sui, de miserabili Ægyptiaca servitute te transferens in libertate gloriæ filiorum Dei, tanquam in viam novi hominis cœperis pedem ponere, quæ inter timorem et amorem humilitatis est semita constituta, tunc per eandem humilitatis viam ad eminentiora conscendens poteris te in altioribus exercere. Ex quibus alia memorialia subsequuntur.

Oportet igitur primum ante omnia te cupientem sequi vestigia Salvatoris, ut spem totam fixam haberes in Domino, de omnibus mundi hujus te desperes. Secundum, ut ab omnibus vitiis, et concupiscentiis malis in quantum sustinet humana conditio te ipsum studeas penitus emendare, *ut fermento veteri totius malitiæ, et nequitiae expurgato, ambules in novitate vitæ* (I Cor. v, 7), post Christum, quod nisi prius hujus catenas iniquitatis confregeris, anima tua in tenebris agravata ad cœlestia non poterit elevari. Tertium, ut a te ipso dissolvas omnem colligationem extrinsecam, ut mente possis Domino colligari. Quartum, ut amore Altissimi omnes mundi persecutiones æquanimitè feras uno, si possibile est; cunctas pro voto suscipiens solum in Christi passionibus delictis; renuens temporalem lætitiã in ipsis tribulationibus hilarescas; omnes reputans tibi ad purgationem peccaminum luctumque tuæ animæ præparatas. Quintum, ut cum sentias te tuo obnoxium Creatori, rationem tibi fieri non poscas ad aliqua creata. Sextum, ut habens despectum temetipsum, et cupiens ab omnibus haberi zelans, malensque sacratissimam paupertatem in omnibus, quæ ad te pertinent, asperitatem, vilitatem et paritatem habeas quantum potes. Sic tamen in aliis non requiras, sed potius lætus et gaudens de omni consolatione fraterna eis, si oportet, obsequendo, ministrando, assistas omni consolatione reputans esse dignos nisi absit, quod divina in aliquo, ita tibi patet offensio, quæ omni excusatione careret, de qua tamen compatiendo et timendo ex intimo corde doleas quantum potes. Septimum, ut vivens omni tempore in timore, blanditias hujus sæculi, honores, glorias vel favores, aurasque vanæ gloriæ, qui potationes mortiferas omnino fugias toto posse stans continuo in te ipso omni hora habeas te suspectum. Quod si tui ipsius fueris gloriam assecutus, nullus hostis interior vel exterior tibi nocebit. Octavum, ut amore illius, qui, cum sit Dominus omnium cœlestium, terrestrium et infernorum, pro nobis assumpsit vilissimi servi formam in eo subjiciens se voluntarie hominem peccatis humiliando temetipsum, omnem hominem reputes tuum dominum, et te reputes vilissime servum hominum, et in omnibus circa omnes te reputes sicut servum. Sic enim tranquillitatem, et pacem cum omnibus obtinens scandalum penitus ignorabis. Nonum, ut nihil eorum tangas, qui, te spirituali utilitate non tan-

agunt, hoc est de nulla re cures, vel implices te in aliquo interius, vel exterius quoquo modo, ubi non invenis animo tuo lucrum, nec etiam in hujusmodi te ab aliquo implicari permittas. Decimum, ut visui atque ori, cæterisque corporis sensibus omnimodam abstinentiam ponas, ita ut nihil prorsus, vel videre, audire, vel tangere studeas, nisi utilia tuæ animæ; linguam etiam perfecte restringes, ut nihil loquaris omnino, nisi interrogatus, vel necessitate, seu evidenti utilitate coactus, et tunc cum reverentia, timore, animique dulcedine breviter, et submisso, si potes, super devitans prolixitatem verborum, eorumque occasionem juxta posse præcidents. Undecimum, ut gratam sanctamque solitudinem possideas omni tempore, et operatione vigiliarum habeas pretiosam in ipsis, offeres Deo semper orationes tuas cum attentione verborum, devotionis fervore, humilitateque profunda. Duodecimum, ut cum divinum officium debes celebrare, ita faciens in te ipso obliviscaris omnium terrenorum quantum fixa, et immobili mente cœlestibus insistendo mysteriis cum tanta illorum reverentia, devotione, et timore persolvas, qui inter angelorum agmina constitutus divino conspectui laudes principaliter offeras cum eisdem. Terciumdecimum, ut gloriosam reginam Domini nostri matrem in summo habens omnis temporis venerationis affectu, in cunctis ad eam necessitatum articulis ac pressuris, tanquam ad singulare et tutissimum refugium te convertas fiducialiter ipsius tutelæ præsidium flagitando, eamque in tuam suscipiens advocatam devotissime, ac secure tuam ei committas causam, quæ est misericordiæ mater, quotidie studens ei placere, ac spiritualem et singularem reverentiam exhibere, et tua ei devotio sit accepta, et reverentia grata ipsius puritatis munditia, omni virtute, mente et corpore illibata in te ipso servando toto conatu nitaris humilitatis ac mansuetudinis ejus sequi vestigia. Quartumdecimum, ut unquam mulieres omnes juvenes, et imberbes præter necessitatis vel manifestæ utilitatis causam devitans, unum ubicunque fueris eligens tibi patrem, unum quidem discretum, sanctum, mansuetum, et pium, doctum in experientia operis; potiaturque sublimitate sermonis, qui te verbis, et exemplis efficacibus, et ignitis ad divinum amorem instruat, ad quem etiam in cunctis necessitatibus tuis possis habere recursum, et spirituale consolamentum. Quintumdecimum, ut omnem frigiditatem tristitiæ, vel acediæ, in qua latet via confusionis, quæ ducit ad mortem a te ipso summo studio depellens interius, exteriusque serenus semper existas. Nulli ullo modo contradicens in aliquo, vel resistens, sed potius omnino per omnia requiescens, duntaxat divinæ laudi, vel salutis animæ non obsistant. Sextumdecimum, ut affectiones tuas omnes ac voluntates conformans voluntati divinæ omnia te ædificet in hoc mundo puritatis et innocentiae gratia divinæ, tibi munere elargita, nec aliorum unquam, plusquam debito defectibus perturbatus, iniquitati addendo.

iniquitatem alienis sordibus polluaris, ne, dum cupis alios de pelago liberare, deterius ipse corruas in profundum potius, igitur quibus non potes sine detrimento prodesse operiens charitate benigna illi summæ sapientiæ derelinque, quæ bona novit eligere de malis quibuscunque, sic in omnibus bonis pariter, atque malis spiritualem Deo concedente poteris reperire profectum. Decimumseptimum, ut cor tuum serves omni custodia, solisque spiritualibus exercitiis deditum nullæ tibi exercitium visibilibus rerum imagines imprimantur, ut a creaturis omnibus alienus liber possis omnium Creatori vacare. Decimumoctavum, ut imaginem ac similitudinem majestatis divinæ considerans in omnibus hominibus, ita omnes diligas intimo charitatis affectu omniumque et maxime infirmorum, et quorumcunque indigentium curam geras, dummodo circa spiritualia non fiat tibi nociva destructio, sicut bona mater diligit, atque curat unicum filium prædilectum. Decimumnonum, ut continue mentem tuam ita habeas cum Deo ordinatam, quæ omne tempus tuum exercitium semper tam mentis quam corporis sit oratio, omniaque exercitia, servitia, et maxime viliora, vel humiliora cum tanto facias charitatis fervore, ac si ea Christo corporaliter exhiberes, quod certe potes, et debes, et veraciter cogitare, quia Christus dicit in Evangelio: *Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis* (Matth. xxv, 40). Vigésimum, ut honorem et reverentiam omnibus exhibeas tam debitam quam devotam, et sanctissimam obedientiæ normam non solum in magnis et arduis, sed etiam in minimis, qui pupillam oculi studeas custodire illæsam, obediensque quidem non solum majoribus et prælatis, sed etiam omnibus te subjiciens quibuscunque abnegando te ipsum pro Christo in omnibus et differentibus, altius, studeas facere voluntatem, in nullo te præbens alicui onerosum, sed potius in charitate Christi, et diligens universos te ipsum communiter omnibus gratum reddens, affabiles, amicitias, familiaritates fugias singulares, præ omnibus autem cavens, ne unquam verbo, facto, vel gestu alicujus rancoris, odii, clamoris, injuriæ, turbationis, murmurationis, detractionis scandali, vel adulationis, et quorumcunque similium aliqua ratione, vel modo per te, vel per alium causa vel occasio fias. Vicesimum primum, ut virtutes vel gratias spirituales, quas per te, vel in te divina largitio operari dignatur, tribulationesque, et prælia virtutum, quæ proposita, et similia ab omnibus studeas quantum potes, iis tamen exceptis, quæ proprio sacerdoti in propria debent accusatione detegi, nisi forte alicui tuo spirituali, et probato amico ei spiritualis utilitatis causam revelares, cujus consilium vel doctrinam in hujus tibi credas posse conferre, sollicitus semper furare tempus ubique, ut possis solitariæ orationi vacare, et tacendo sedeas solitarius elevatus desiderio ad superna. Vicesimum secundum, ut solutus ab omnibus nihil tenere desiderans, jam contemptis omnibus charis, tanto mentis conatu

desiderii, quæ fervore circa universorum Creatorem intendas, ut qui omnium inferiorum oblitus quidquid agas ubicunque steteris, et quibuscunque negotiis impliceris die ac nocte, omni momento, et omni hora Deum semper habeas in memoriam, credens, et cogitans te semper esse coram eo verissime, et cogitans ipsum undique te conspiciere, hæc cogita cum maxima reverentia, timore pariter et tremore, cum summa discretione, et ardentissimo amore nunc ante pedes immensæ majestatis ejus prostratus corde amarissimo peccatorum veniam postulando; nunc sacratissimæ passioni Filii Dei gladio compassionis confossus, coram ejus cruce vulneratus cum eo, lacrymosus, et flebilis apparendo; nunc totius vitæ decursum tuæ obliquitati, velut rectitudinis lineam proponendo; nunc innumerabilia, et immensa ejus beneficia mente pertractans gratiarum actionibus insistendo; nunc stimulis alicujus amoris ardentissimi punctus ipsum in creaturis omnibus intuendo; nunc potentiam, nunc sapientiam, nunc bonitatem ejus et clementiam attendens, eum magnifice in cunctis operibus suis collaudando; nunc desiderio patriæ cœlestis attractus gemebundis suspiriis anhelando; nunc circa nos viscera inexistentissimæ charitatis considerans lætambunda et excellentissima admiratione, corde et animo in Christo deficiente; nunc te præcipitem tenentem fugientem, nunc enim te tenentem, sublevantem et attrahentem; nunc ingratum te per omnia existentem, considerans ineffabilibus divinæ misericordiæ tibi visceribus patefactis, nimio in eum charitatis ardore te conferens totum in fleibus resolvendo; nunc vero occultissima, profundissima, admirabilissima, et summa arcana, nimiumque stupenda judicia justitiæ ejus diligenter attendens eum in omnibus sceleribus, et constans cum summo amore, ingentique timore descendens suppliciter, et humiliter venerando præ omnibus, aut continuam et vivam memoriam ipsius sacratissimæ passionis. Vicesimum tertium, ut super custodiam tuam vigiles omni tempore ab antiqui hostis fraudibus, quæ sæpe se in angelum lucis transfigurans in omni via hominum laqueos tendit et retia, ut animas nostras valeat captivare, sollicitudine cautissima venantium laqueos fugiens, sicut passer, tantæque parvitas humilitate sancti in oculis tuis fias, ut nec subtilissima ejus retia te valeant continere, a quibus sane tunc poteris liberari illæsus, cum effectus fueris Israel, continue mentalibus oculis videns Deum, quia neque dormitabit, neque dormiet ejus custos. Vicesimum quartum, ut tenens indefessum instituti sancti rigorem sacris ardoribus cœlestium desideriorum succensus, mentis ac corporis munditiæ pulchritudinem, innocentiae puritatem, conscientiae rectitudinem illibate conservans, curam diligentissimam tenens, ne tenendo unquam in aliquo resipiscas. Ad quod diligentius, et purius conservandum quotidiana discussione septies in die examines vitam tuam, semper vide post

libet canonicam horam, in ambulationis di-
Deo sine macula justitiæ et sanctitatis. Et quod
o est, qui sic justitiam et disciplinam servet, ut
penitus negligat vel omittat, et ideo necessa-
est, ut ad pœnitentiæ lavacrum recurrens cum
re et gemitu sæpissime tuæ accusationi insistas,
ua quidem accusatione sicut confessione inte-
veraciter et pure, sine omni velamine excusa-
s vel occultationis, per ordinem omnes tuos
asendo defectus tanquam Deo sacerdoti dicens
proprio intimare, narrando proprias omissiones,
in his, quæ sunt ad Deum, fecisti, et maxime
atione quantum supplicem ejus actum mentalem
et, et vocalem defectus in observatione justitiæ

quantum ad primum, post hæc commissiones, quas
egisti ex mala custodia sensuum, et sensibus adja-
centium affectionum et cogitationum. Quam quidem
confessionem semper debet contritio et satisfactio
comitari; dolere de offensis non solum magnis, sed
etiam et modicis, et dolendo caveas reiterare cul-
pam, semper studens causas et occasiones peccati
præcidere, quantumcunque per amorem etiam vi-
deantur tibi esse conjunctæ, quod juxta Salvatoris
justitiam, sententiam, eruendus est oculus scandali-
zans, imo occasiones peccati, quæ quidem apparent
nobis nimium delectabiles, etiamsi nobis multum
displiceant eorum affectus, unde fortissimum est in
hac pugna certamen.

APPENDIX AD EPISTOLAS S. BERNARDI. ¹¹¹¹

I.

EPISTOLÆ DUBIÆ VEL SPURIAE.

EPISTOLA CDLXI.

AD MATTHEUM ALBANENSEM EPISCOPUM.

Evangelio Lucæ, cap. XVI, 1-9: « Homo qui-
dam erat dives qui habebat villicum. »

verentissimo domino suo MATTHEO venerabili
gratia Albanensi episcopo, frater BERNARDUS,
e suis quidquid servus domino et filius patri
1).

od a Roma per dominum SERVULUM charissi-
nostrum Velvacensem abbatem supereminen-
agnitudinis vestræ parvitati meæ mandaverat,
icet ut ea quæ super evangelium de villico ini-
tis Deus mihi dixisse donaverat, vobis trans-
rem; etsi sero nunc tandem non minimum
os, ne quid ibi insulsum vos offendat, trans-
. Super hoc igitur quæso vos in me pietatis et
atis abundare visceribus, quatenus et ignosca-
ibi quod distuli et emendatis vobis incorrectum
obtuli. Auctoritati namque prudentiæ vestræ

1) Hæc Appendix continet S. Bernardi du-
spuriasve epistolas nonnullas; quasdam item a
ao Claræ-Vallensi ejus nomine scriptas; tum
blas ad eundem a diversis hominibus scriptas;
æ chartas Bernardi; cum quibusdam aliis mo-
ntis quæ ad illustrandas Bernardinas epistolas
icere visa sunt. Omnia partim ex libris editis,
n ex mss.

12) Epistolam hanc descripsimus ex manu-
lo codice Verdinensi, ubi exstat post Vitam et
ula S. Bernardi abbatis Claræ-Vallensis. Mat-
s Albanensis episcopus, cui inscribitur, ex
cho Cluniacensi factus Prior Sancti-Martini a
nis, inde creatus est cardinalis et episcopus
nensis, apostolicæ Sedis in Gallia legatus, ad
exstat sancti Bernardi epistola 21. Servulus
Berlo, de quo epistolæ initio, Belvacensis
Luciani monasterii abbas erat, quæ omnia

B reservari id ad corrigendum, et suppliciter offero, et
cultellum qui vulgo *Quinivers* nuncupatur, habens
de ebore manubrium cum chartula mitto, quatenus
imposturam quam avulsione dignam adjudicaveritis,
meo gladio succidatis. De cætero autem precor ve-
stræ pietatis abundantiam, ne in orationibus vestris
obliviscamini mei, quia sine oblivione quotidie ve-
stri memor, ubi propensius postulo misericordiam
Dei. Valet.

Explicit epistola.

LECTIO SANCTI EVANGELII :

*In illo tempore dixit Jesus discipulis suis para-
bolam hanc, etc.*

368 EPISTOLA CDLXII (1113).

AD QUOSDAM NOVITER CONVERSOS (1114).

*Hortatur ad constantiam propositi vitæ religiosæ et
ne anteactæ vitæ peccatis se deterreri sinant.*

1. Super bono nuntio quod de vobis auribus no-

ætati S. Bernardi conveniunt. Hanc tamen episto-
lam suspectam et pro adulterina habemus: verum
non fuit ideo prætermittenda. Referenda videtur ad
annum 1133 MART.

(1113) Antea epistola 385.

(1114) Etsi hæc epistola pia est, nescio quid
tamen contortum ac elaboratum habet, quod Ber-
nardi genium et dicendi facilitatem non sapit. Et
in ipso epistolæ contextu quiddam habetur Bernardi
sententiæ non satis conveniens. Hanc invenimus in
uno codice. Vaticano, notato 663; et quidem extra
ordinem aliarum epistolarum, post « homiliam B.
Bernardi de Contemptu mundi, » sub hoc titulo,
« Epistola ejusdem consolatoria; » quo ex codice
quædam loca hic emendavimus. Fortasse ex illarum
est numero epistolarum, quas Bernardi jussu ejus
notarii quandoque suo marte scribebant.